

ЗАГОВОРИ и СТРАСТИ, ПОЛИТИЧЕСКИ ИНТРИГИ и ВОЙНИ

БРАТСТВОТО

ciela

РОБИН ЙЪНГ

РОБИН ЙЪНГ БРАТСТВОТО

Превод: Павел Талев

chitanka.info

Заговори и страсти, политически интриги и войни

Братството пресъздава по блестящ начин изключителния сблъсък на цивилизации, известен като Кръстоносните походи. Всемогъщият орден на рицарите тамплиери е в центъра на драматични събития. Тласкани от алчност, амбиции, религиозен фанатизъм, смелост, любов и вяра, воините християни са готови на всичко...

„Великолепна... заредена с атмосфера, действие и интрига. Кръстоносците оживяват пред очите ни.“

Стив Бери, автор на „Наследството на тамплиерите“

„Добре написана, с живи, убедителни герои и бързо развиващо се действие... приковава вниманието на читателя до последната страница. С нетърпение очаквам продължението, защото знам, че няма да се разочаровам.“

Алисън Уиър, автор на „Невинен предател“

„Интересна, увлекателна и най-вече правдоподобна книга... блестящо постижение на автор с богато въображение.“

Дейвид Бойл, автор на „Песента на Блондел“

ПРОЛОГ

ОТ КНИГАТА ЗА ГРААЛА

*От слънцето по-ярко е езерото тук,
и ври като дълбок казан,
и въпреки че нищо живо
в пещта, гореща като разтопен метал,
не може да остане,
съзира в нея твари Пърсивал.
Извиват се и гърчат страховити
и черни под кипящата повърхност,
сред огън от кармин, от кехлибар и злато,
крилати, с остри зъби, с нокти криви,
като от пъкъла излезли.
А на брега се е изправил рицар,
а мантията му е бяла като дреха на весталка
с извезан на гърдите кръст червен,
облян от свята светлина.
С ръка посочил езерото този рицар
и строгият му властен глас
на Пърсивал извикал:
„Хвърли съкровищата там!“*

*От мястото си Пърсивал не мърда,
на камък станал с вледенени пръсти —
не иска ценните съкровища да хвърли.
Тогава рицарят отново проговаря,
дълбокият му глас като стрела пронизва:
С теб двамата сме братя, Пърсивал,
а братът не подвежда своя брат.
Изгубеното върнато ще бъде,*

а мъртвото отново ще бъде живо.
И Пърсивал възвръща своята вяра,
навежда се, съкровищата хвърля:
блестящият, от злато чисто кръст,
наподобяващ утринното слънце,
и свещника със седемте зъбци
от лъскаво сребро ковано.
Последен хвърля полумесеца оловен,
изсечен грубо, тъмен като сянка.

Веднага прокълтява песен
от много гласове като един.
Понесена от бриза, чиста и омайна,
изпълва тя небето като пукваща зора.
Изчезва в езерото огънят,
и водата в него се надига,
като спокойна, бистра синева.
От там сега излиза мъж от злато
със сребърни очи и власи от олово.
Тогави коленичил Пърсивал
и дълго плакал, от голяма радост.
Глава надигнал, три пъти извиква:
„Възхитата ми, Боже, приеми!“

ЧАСТ ПЪРВА

1. АЙН ДЖАЛУТ (БЛАТАТА НА ГОЛИАТ), ЙЕРУСАЛИМСКОТО КРАЛСТВО

3 септември 1260 г. сл.Хр.

Слънцето приближаваше зенита си, беше се извисило в небето и превръщаше тъмнокафявото на пустинята в бяло с цвета на обезцветена кост. Лешоядите кръжаха над хълмовете, които ограждаха равнината Айн Джалут, и крясъците им, режещи ухото, увисваха във въздуха, натежал от силната жегата. В западния край на равнината, където хълмовете простираха голите си краища чак до пясъците, имаше две хиляди мъже на коне с брони. Мечовете и щитовете им блестяха, стоманата беше толкова гореща, че не можеше да се докосне, но въпреки че дрехите и тюрбаните не можеха ги предпазят от свирепото слънце, никой не се оплакваше.

Възседнал черен кон в авангарда на полка Бахри, техният предводител Бундукдари^[1] посегна към малкия мях с вода, окачен на колана му заедно с две саби с нащърбени и леко хлътнали от употреба остриета. След като отпи глътка, той разкърши рамене, за да отпусне вдървеното си тяло.

Превръзката на белия му тюрбан беше мокра от пот, а ризницата под синьото наметало му се струваше необикновено тежка. Утрото напредваше, горещината ставаше все по-силна и въпреки че водата поуспокои пресъхналото гърло на Байбарс, тя не можеше да утоли една по-дълбока жажда, която гореше в гърдите му.

— Емир Байбарс — каза тихо един от по-младите офицери, който яздеше редом с него, — мина доста време. Съгледвачите трябваше вече да са се върнали.

— Скоро ще са тук, Исмаил. Имай търпение.

Докато окачваше мяха с вода отново на колана, Байбарс огледа мълчаливите редици на полка Бахри, на пясъците зад него. Лицата на хората най-отпред имаха онова мрачно изражение, което беше виждал много пъти преди битка. Скоро то щеше да се промени. Байбарс беше виждал как и най-смелите воители преbledняват, когато се изправеха пред редиците на врага. Но когато мигът настъпеше, те щяха да се бият

без никакво колебание, защото бяха войници от армията на мамелюците: робите воители на Египет.

— Емир?

— Какво има, Исмаил?

— От зори не сме чули нищо от съгледвачите. Ами ако са били заловени?

Байбарс се намръщи и на Исмаил му се прииска да си беше мълчал.

На пръв поглед в Байбарс нямаше нищо впечатляващо. Подобно на повечето от хората си той беше висок, жилав, с тъмнокестенява коса и кожа с цвят на канела. Обаче погледът му беше необикновен. Дефект, който приличаше на бяла звездичка в средата на лявата зеница, му придаваше особена острота. Това беше една от причините, спечелили му прякора Арбалета. Усетил гневния взор на тези сини очи, младият Исмаил се почувства като муха в паяжина.

— Вече ти казах, имай търпение.

— Да, емир.

Погледът на Байбарс малко се смекчи, когато Исмаил наведе глава. Не бяха минали много години, откакто самият той беше чакал в предната редица да започне първата си битка. Мамелюците се бяха изправили срещу франките посред прашна равнина близо до селище, което се наричаше Хербия. Той поведе конницата в атака и за часове противникът беше сразен, а пясъците се обагриха с кръвта на християните. Днес, ако Бог пожелаеше, щеше да стане същото.

Някъде далеч в равнината се издигна тънък стълб прах. После бавно се очертаха силуетите на седем ездачи, леко изкривени от трептящата от жегата мараня. Байбарс заби пети в хълбоците на коня и препусна напред, последван от офицерите си.

Когато групата разузнавачи се приближи с бърза езда, водачът й насочи коня си към Байбарс. Дръпна рязко юздите и спря пред военачалника си. Тъмнокфявото покривало на коня му беше прогизнало от пот, а по муцуната му имаше пана. Той поздрави задъхан и каза:

— Емир Байбарс монголите идват.

— Какъв е броят им?

— Това е един от техните тумани, емир.

— Значи десет хиляди души. И кой ги води?

— Според сведенията, с които разполагаме, води ги Китбога^[2].

— Видяха ли ви?

— Погрижихме се за това. Авангардът им не е много далеч зад нас и е следван плътно от основните им сили. — Водачът на разузнавателната група приближи коня си до Байбарс и сниши глас, което накара другите офицери да напрегнат слух, за да го чуят. — Голяма сила са, емир, и карат със себе си много бойни машини, но според нашите съгледвачи това е само една трета от армията им.

— Ако отрежеш главата на звяра, тялото ще падне — отвърна Байбарс.

В далечината изсвири остро монголски рог, към който бързо се присъединиха и други и над хълмовете се разнесе нестройният им, дразнещ ухото хор. Усетили напрежението на ездачите си, конете на мамелюците започнаха да пръхтят и да цвилят. Байбарс кимна към водача на разузнаваческата група и се обърна към офицерите си.

— Когато ви дам сигнал, свирете за отстъпление. — Той даде знак с ръка на Исмаил. — Ти ще яздиш с мен.

— Да, емир — отвърна, явно почувствал се горд, младият човек.

В продължение на десет-двайсет секунди единствените звуци, които се чуваха, бяха далечният вой на роговете и шумът от вятъра, който се носеше през равнината. Небето на изток се покри с облак прах, когато първите редици на монголската войска се появиха по хребетите на хълмовете. Ездачите спряха за малко на високото, а после се спуснаха надолу, заливайки равнината като тъмно море, в което от време на време проблясваше стомана, отразяваща слънчевите лъчи.

След авангарда се появи и основната част от армията, начело с леко въоръжени конници с лъкове и копия, следвани от самия Китбога. Той беше заобиколен от всички страни от опитни бойци с железни шлемове на главите и брони от няколко ката волски кожи, свързани помежду си с кожени ремъци. Всеки мъж водеше по два резервни коня, а зад тази гръмогласна колона трополяха стенобойни машини и каруците, натоварени с плячка от разграбените градове. Каруците бяха управлявани от жени с големи лъкове на гръб. Основателят на монголската държава Чингис Хан беше умрял преди трийсет и три години, но мощта на неговата войнствена империя продължаваше да се чувства във войската, която сега се беше изправила срещу мамелюците.

Байбарс очакваше този сблъсък от месеци, но гладът му за него го глождеше от много по-отдавна. Бяха изминали двадесет години, откакто монголите окупираха родината му, като опустошиха земите и изклаха добитъка. Бяха изминали двадесет години, откакто неговият народ бе принуден да се спасява с бягство и да моли за помощ един съседен вожд, който ги измами и ги продаде на търговците на роби в Сирия. Едва преди няколко месеца, когато един монголски пратеник пристигна в Кайро, за Байбарс се появи възможност да си отмъсти на онези, които го бяха превърнали в роб.

Пратеникът беше дошъл да поиска от мамелюкския султан Кутуз да се подчини на монголското управление и точно това настояване, заедно с неотдавнашното опустошително монголско нападение на населението с мюсюлмани град Багдад, станаха причина най-после султанът да премине към действие. Мамелюците не се подчиняваха на никой друг, освен на Аллах. Докато Кутуз и неговите военачалници обмисляха какъв ще бъде техният отпор, монголският пратеник имаше на разположение няколко дни да размишлява върху грешката си, зарит до врата в пясъка извън стените на Кайро, преди слънцето и лешоядите да си свършат работата. Сега Байбарс щеше да даде подобен урок и на онези, които го бяха изпратили.

Изчака, докато първите редици на тежката конница прекосиха половината от равнината, а след това обърна коня си с лице към своите хора. Изтегли едната сабя от ножницата и я вдигна високо над главата си. Слънцето огря кривото острие и то заблестя като звезда.

— Воини на Египет! — провикна се той. — Нашето време дойде и с тази победа ще превърнем врага в купчина трупове, по-висока от хълмовете и по-широка от пустинята.

— За победата! — изреваха войниците на полка Бахри. — В името на Аллах!

Обърнаха като един гръб на неприятелската войска и пришпориха конете си към хълмовете. Монголите помислиха, че противникът им бяга ужасен и се втурнаха с радостни викове да го преследват.

Хълмовете, които ограждаха равнината на запад, бяха по-ниски и по-широки. Разделяше ги разлом, оформил се в широка клисура. Байбарс и хората му се втурнаха през нея с бясна езда, а първите конници от авангарда на монголите ги последваха сред облаци прах,

който изпълни въздуха след конете на мамелюците. Последва ги основната монголска войска — взе да се провира с грохот през клисурата, което стана причина за свличане на камъни и пясък от околните склонове. По сигнал на Байбарс полкът Бахри дръпна юздите на конете и ги обърна, изправяйки се като бариера пред настъпващите монголи. Изведнъж клисурата се изпълни с оглушителна какофония на безброй рогове и литаври.

На фона на ярката слънчева светлина върху един от хребетите се появи тъмна фигура. Това беше Кутуз. Не беше сам. Заедно с него на хребета, надвиснал над клисурата, се изправиха хиляди мамелюкски воители. Конниците, много от които бяха въоръжени с лъкове, бяха групирани в подразделения по цвят, който очертаваше различните полкове — пурпурночервен, светлочервен, оранжев и черен. Хълмовете сякаш се покриха с пъстра мантия, пронизана от сребърни нишки там, където остриетата на копията и шлемовете проблясваха на слънчевите лъчи. Отзад чакаше пехотата, въоръжена със саби, боздугани и лъкове, а малките, но много опасни корпуси на наемниците бедуини и кюрди бяха застанали в двата фланга като настръхнали с триметровите си копия.

Сега, когато монголите бяха хванати в капана, Байбарс трябваше само да затегне примката.

След воя на роговете проехтя бойният вик на мамелюците. Едновременно рев на хилядите гърла за миг заглуши грохота на тъпаните. Конницата се втурна в атака. Някои коне паднаха при спускането си сред огромни облаци прах, но виковете на ездачите не се чуваха, заглушени от разтърсващите земята копита. Много повече обаче летяха към целта си, когато два мамелюкски полка се изсипаха в равнината Айн Джалут, за да натикат и последните монголски сили в прохода. Байбарс, препускайки, размаха сабята над главата си и изкрещя. Мъжете от полка Бахри подеха призива му.

— Аллаху акбар! Аллаху акбар!

Двете войски се срещнаха сред буря от прах, виковете и звън на стомана. В първите секунди и от двете страни паднаха стотици и земята се покри с трупове, които преграждаха пътя на оцелелите. Конете се изправяха на задни крака и хвърляха ездачите си в бъркотията, а мъжете надаваха предсмъртни виковете, като опръскваха всичко наоколо с кръвта си. Монголите бяха прочути ездачи, но

проходът беше прекалено тесен, за да могат успешно да маневрират. Докато мамелюците се врязваха безмилостно в главното ядро на противниковата войска, бедуинската конница пречеше на монголския авангард да ги удари във фланг. От склоновете на хълмовете непрестанно свистяха стрели, а от време на време сред мелето избухваше оранжево огнено кълбо, когато мамелюкските войници хвърляха глинени гърнета, пълни с нафта. Засегнатите от тези летателни оръжия монголи пламваха като факли и надаваха ужасени крясъци, а конете им пощуряваха и се втурваха в галоп, разнасяйки огън и суматоха сред техните редици.

С мощен замах на сабята врязалият се сред сражаващите се Байбарс отрязва главата на едного. Мястото на загиналия веднага беше заето от друг монгол, чието лице беше изпръскано с кръвта на другаря му. Байбарс продължи да нанася удари и с двете саби, когато конят му беше съборен, а в бъркотията се хвърляха все нови и нови мъже. До него застана Исмаил, целият изпръскан с кръв, и заби сабята си през пролуката за гледане в шлема на един монгол. За миг острието заседна здраво в черепа на човека, преди младият офицер да успее да го измъкне и да се огледа за нова цел.

Сабите на Байбарс танцуваха в ръцете му. Още двама противникови воина паднаха под мощните му удари.

Монголският пълководец Китбога се сражаваше яростно. Размахваше мощно сабята си като косач и режеше глави и крайници. Въпреки че беше обкръжен, никой не успяваше да го докосне. Байбарс се сети за богатата награда, която очакваше човека, който залови или убие противниковия главатар, но стената от сражаващи се хора и оградата от криви саби препречваха пътя му. Рязко се сниши, когато един побеснял млад воин се втурна напред и запрати по него боздугана си. Това го накара да забрави за Китбога и да се съсредоточи, за да остане жив.

След като първите редици паднаха в битката или бяха принудени да отстъпят, монголските жени и деца започнаха да се сражават заедно с мъжете. Макар на мамелюците да беше известно, че съпругите и дъщерите на монголските мъже също влизат в битка, някои от тях се стъписаха пред страховитата гледка. Жените с дълги, разрешени коси и освирепели лица се биеха дори по-яростно от мъжете. Уплашен това да не окаже отрицателно въздействие върху войниците му, началникът на

мамелюците извиси глас над врявата и нададе обединяващия вик, който скоро беше подет от останалите. Името на Аллах изпълни въздуха, отрази се от хълмовете и прокътя в ушите на мамелюците. Ръцете им усетиха нов прилив на сила, а сабите — нова опора. Всички угризения потънаха в разгара на битката и мамелюците покосяваха със сабите си всеки, който им се изпречеше. За воините роби монголската войска се беше превърнала в анонимен звяр без възраст и пол, който трябваше да бъде насечен на парчета, за да умре.

След време саблените удари започнаха да стават по-бавни. Падналите от конете си мъже продължаваха да се сражават, като се подпираха един на друг, отбивайки ударите. От време на време стоновите преминаваха в крясъци, когато сабите попаднаха на хора, чиито съпротивителни сили ги бяха напуснали. Монголите предприеха последна атака срещу пехотата с надеждата да пробият бариерата и да се окажат в гръб на мамелюците, но пешите войници удържаха натиска им и само шепа монголски конници успя да пробие стената от насочени срещу тях копия. Те бяха посрещнати от мамелюкски ездаци и мигом бяха покосени от сабите им. Китбога се беше озовал на земята, след като конят му беше съборен под натиска на сражаващата се тълпа. С победни викове мамелюците отрязаха главата му и я размахаха пред очите на разбитата му армия. Монголите, наричани „ужасът на народите“, губеха битката. Но по-важното беше, че те го знаеха.

Прободен във врата от заблудена стрела, конят на Байбарс го хвърли от седлото и побягна. Байбарс продължи да се бие на земята, а ботушите му станаха плъзгави от кръв. Кръвта беше навсякъде — във въздуха, в устата му, стичаше се по брадата му, от нея дръжките на сабите му също станаха хлъзгави. Хвърли се напред и посече още един мъж. Монголят се смъкна върху пясъка с вик, който мигновено стихна, а когато никой не зае мястото му, Байбарс спря.

Прахът беше закрил слънцето и въздухът беше станал жълт. Един порив на вятъра разпръсна облаците и Байбарс видя, че високо над монголските каруци и стенобойни машини се развява знамето на поражението. Огледа се наоколо, но видя само купища трупове. Миризмата на кръв и изкормени тела изпълваше въздуха, а в небето лешоядите вече кръжаха и надаваха доволни крясъци. Загиналите лежаха едни върху друг. Сред кожените брони на врага се виждаха и

ярките наметала на мамелюците. В една купчина тела наблизко Исмаил лежеше по гръб, пронизан в гърдите от монголска сабя.

Байбарс се приближи. Наведе се и затвори очите на младия мъж, а после се изправи, когато един от офицерите му го поздрави. От дълбока рана на слепоочието на воина течеше обилно кръв, а погледът му беше като на обезумял.

— Емир — каза с дрезгав глас той, — какво ще заповядаш?

Байбарс огледа опустошението. Само за няколко часа бяха разбили монголската армия и бяха избили седем хиляди нейни войници. Някои мамелюци бяха паднали на колене и плачеха от облекчение, но повечето изразяваха тържествуването си със силни крясъци, насочвайки се към оцелелите си противници, скупчили се около разпрегнатите каруци. Байбарс разбираше, че трябва бързо отново да овладее хората си, защото ликуването можеше да ги подтикне да разграбят имуществото на противника и да избият оцелелите.

— Накарайте ги да се предадат и се погрижете никой да не бъде убит. Нужни са ни роби, които можем да продадем, а не още трупове за горене.

Офицерът забърза през пясъците, за да предаде заповедта. Байбарс прибра сабята в ножницата и се огледа за някой кон. Намери един без ездач и с изцапано с кръв покривало, възседна го и се отправи към войниците си. Около него други мамелюкски командири се обръщаха към полковете си. Байбарс огледа уморените, но все още дръзки лица на хората от полка Бахри и почувства първите пристъпи на екзалтацията да се надигат в гърдите му.

— Братя! — провикна се той, а думите заседнаха в пресъхналото му гърло. — Аллах бдеше над нас през целия ден. Ние удържахме победа в Негова прослава, нашият враг е сразен. — Той замълча, заглушен от възторжените викове, а после вдигна ръка, за да въдвори тишина. — Но празнуването трябва да почака, тъй като има още много работа да се свърши. Вижте какво ще ви наредят вашите офицери.

Викове продължиха, но сред войската започна да проличава някакво подобие на ред. Байбарс се отправи към офицерите си и даде знак на двама от тях.

— Искам телата на нашите хора да бъдат погребани преди залез-слънце. Изгорете монголските мъртъвци и претърсете района за

такива, които може да се опитват да избягат. Откарайте ранените в лагера. Ще се срещнем там, когато приключите. — Байбарс потърси из полесражението Кутуз. — Къде е султанът?

— Оттегли се в лагера преди около час, емир — отвърна един от офицерите. — Беше ранен в битката.

— Лошо ли?

— Не, емир. Мисля, че раната му не е сериозна. Той е при лекарите си.

Байбарс освободи офицерите и се отправи към пленниците, които бяха събрани на едно място. Мамелюците претърсваха каруците им и хвърляха всичко ценно на голяма купчина върху почервенелия от кръв пясък. Чу се писък, когато двама войници измъкнаха три деца от скривалището им под една каруца. Една жена, която според Байбарс, беше майка им, скочи и се затича към тях. Дори и със завързани на гърба ръце тя беше страховита в яростта си. Плюеше като змия и риташе с босите си крака. Един от войниците я укроти с юмруци, а после завлече за косите нея и двете от децата до увеличаващата се група на пленниците. Байбарс се вгледа в тях и срещна ужасения поглед на едно момче, което беше коленичило пред него. В широко отворените му, недоумяващи очи, той видя себе си преди двадесет години.

Кипчакски турчин, родил се на брега на Черно море, преди нахлуването на монголите Байбарс не знаеше нищо за войната и за робството. След като беше отделен от семейството си и продаден на сирийските пазари, той беше сменил четирима господари, преди един офицер от египетската армия да го купи и да го отведе в Кайро, за да бъде обучен като войник роб. В мамелюкския лагер на брега на Нил заедно с много други момчета, които бяха купени за султанската войска, той беше облечен, въоръжен и научен да се бие. Сега, на тридесет и седем години, командваше страховитите бахри. Но въпреки сандъците злато и собствени роби, спомените му от първата година в робство всекидневно го измъчваха.

Байбарс даде знак на един от хората, които отговаряха за пленниците.

— Погрижи се всичката плячка да пристигне в лагера. Всеки, който открадне от султана, ще съжалява. Използвайте повредените

стенобойни машини за клади, върху които да изгорите трупове, и си починете.

— Твоя воля, емир.

Пришпорвайки коня си през червените пясъци, Байбарс се отправи към лагера на мамелюците, където го чакаше султан Кутуз. Чувстваше тялото си тежко като олово, но на душата му беше леко. За пръв път, откакто монголите започнаха нахлуването си в Сирия, мамелюците бяха спрели техния устрем. Щеше да им е нужно още дълго време, за да се справят с останалата част от ордата, но когато най-после успееха, Кутуз щеше да бъде в състояние да насочи вниманието си към един още по-важен проблем. Байбарс се усмихна. Това беше рядко, необичайно за лицето му изражение.

[1] Ал-Малик ал-Захир Рукн ал-Дин Байбарс ал-Бундукдари — Султан на Египет и Сирия (1260–1277). Мамелюкски султанат. — Б.ел.кор. ↑

[2] Китбога-нойон — монголски военен водач, несториански християнин принадлежал към етническата група на найманите. — Б.ел.кор. ↑

2. ПОРТАТА „СВЕТИ МАРТИН“, ПАРИЖ

3 септември 1260 г. сл.Хр.

Младият писар бягаше с всички сили по уличката и едва успяваше да си поема от време на време дъх. Краката му се плъзгаха в калните локви и размекнатата от нощната влага земя, а в носа го удряше вонята на човешки изпражнения и гниеща храна. Той се подхлъзна, рязко протегна ръка да се хване за острите камъни на стената до него, успя да запази равновесие и продължи да бяга. Между сградите от лявата му страна успя да зърне ширналата се в мрака Сена. Небето на изток беше започнало да светлее, кулите на „Нотр Дам“ отразяваха слабата светлина на зората, но в лабиринта от тесни улички, които се пресичаха в пространството между складовете на кейовете и къщите беше още тъмно. Косата му вече беше залепнала от пот, когато се отклони от брега на реката и се насочи на север към портата „Свети Мартин“. От време на време рискуваше да погледне назад през рамо, но не видя никой. Чуваше само собствените си стъпки.

След като веднъж предадеше книгата, щеше да бъде свободен. Когато камбаните забиеха за утринната молитва, щеше да е на път към Руан и новия живот. Спря в началото на една уличка и се наведе напред, като се мъчеше да си поеме дъх, опрял едната си ръка върху бедрото, а с другата — стиснал подвързаната с лъскава хартия книга. В този миг забеляза някакво движение. В другия край на уличката се появи висок мъж, загърнат в сива пелерина, и се отправи с широки крачки към него. Младият писар се обърна и побягна.

Тичаше на зигзаг между къщите, като се надяваше да престане да чува стъпките, но те продължаваха да отекват след неговите. Преследвачът му беше упорит и разстоянието между тях се скъсяваше. Отпред видя да се издигат градските стени. Ръката му стисна още по-здраво книгата. Тя означаваше присъда. Не беше сигурен дали смъртна, или затвор, но без доказателство те може би нямаше да могат да го осъдят. Писарят се втурна в тесния проход между два реда магазини. Пред задната врата на една винопродавница бяха наредени в

спретната редица няколко бурета. Погледна през рамо. Чу стъпките, но още не виждаше преследвача си. Пусна подвързаната книга зад буретата и продължи да бяга. Ако успееше да се спаси, винаги можеше да се върне, за да я прибере.

Не успя.

Писарят пробяга още три улички, преди да бъде спипан пред една месарница, където земята беше червена от клането предния ден. Извика, когато високият мъж в протритата сива пелерина го притисна до стената.

— Дай ми я! — Човекът произнесе думите със силен акцент и макар че качулката на пелерината му беше спусната ниско върху лицето, тъмният цвят на кожата му се видя ясно.

— Да не си се побъркал? Я ме пусни! — каза задъхан писарят, като напразно се опитваше да се измъкне.

Нападателят му изтегли кинжал.

— Нямам време за игрички. Дай ми книгата!

— Не ме убивай! Моля те!

— Знаем, че си я откраднал — каза мъжът и вдигна кинжала.

Писарят изхлипа.

— Трябваше да го направя! Той каза, че ще... О, господи! — Младият човек сведе глава и заплака: — Не искам да умра.

— Кой те накара да я вземеш?

Обаче писарят само продължаваше да плаче. Нападателят въздъхна тежко, отстъпи назад и прибра кинжала в ножницата.

— Няма да ти сторя зло, ако ми кажеш това, което ми е нужно да знам.

Младежът вдигна глава и очите му се разшириха.

— Следвал си ме чак от приората от обителта на братството?

— Да.

— Мъжът, когото аз... Жан? Дали... — Писарят не довърши въпроса и по бузите му започнаха да се стичат сълзи.

— Той е жив.

Писарят рязко въздъхна.

Зад тях нещо издрънча. Мъжът в сивото наметало се обърна, черните му очи огледаха сградите. След като не забеляза нищо, отново се обърна към писаря.

— Дай ми книгата и ще се върнем заедно в имението на братството. Ако ми кажеш истината, ще се погрижа да не ти сторят зло. Започвай да разказваш кой те принуди да я откраднеш!

Писарят се поколеба, но после отвори уста. Чу се рязко щракване, последвано от леко свистене. Мъжът в сиво инстинктивно наведе глава. Секунда по-късно стрела на арбалет се заби в гърлото на писаря. Очите му се разшириха, но той не издаде никакъв звук и се строполи на земята. Мъжът в сиво се извърна навреме, за да види една сянка, която се движеше по тъмните покриви на сградите над уличката и след това изчезна. Той изруга и коленичи до писаря, чиито крака силно трепереха.

— Къде остави книгата? Къде?

Устата на младежа се отвори и от нея рукна кръв. Краката му престанаха да треперят. Мъжът в сиво отново изруга и претърси тялото, макар да беше очевидно, че у човека нямаше нищо, освен дрехите на гърба му. Вдигна глава, когато чу гласове. По улицата вървяха трима мъже. Бяха с червените наметала на градската стража.

— Кой е там? — провикна се един от тях и вдигна високо факлата, която носеше. Пламъците ѝ затрептяха от вятъра. — Хей, ти там! — извика стражът, като видя сянката, приведена над нещо на земята.

Без да обръща внимание на заповедите им да спре, мъжът в сиво побягна.

— След него! — изкомандва другарите си стражът с факлата. Приблужи се и изруга, когато пламъкът освети черната риза на мъртвия писар с червения кръст на тамплиерите на гърдите.

През няколко улици един търговец на вино, на име Антоан дьо Понт-Евек, седеше в магазина си и въздишаше над някакви объркани сметки, когато чу виковете. Любопитен, той стана от масата, отвори задната врата и погледна навън. Уличката беше пуста, а небето над покривите бледнееше с настъпването на утрото. Викове заглъхваха някъде надалеч. Антоан силно се прозина и се обърна, за да се прибере отново вътре. Внезапно спря, когато погледът му беше привлечен от нещо на земята. Беше полузакрито от редицата празни бъчви от вино и той едва ли щеше да го забележи, ако то не проблесна, когато светлината падна върху му. С тежка въздишка Антоан се наведе и го взе. Беше книга, доста дебела и хубаво подвързана с лъскава хартия.

Надписът на корицата беше изписан със златни букви. Антоан не можа да прочете думите, ала книгата беше красиво изработена и той не можеше да си представи, че някой просто така е захвърлил или загубил такова скъпо нещо. За миг помисли да я остави пак там, но след като бързо се огледа гузно наоколо, внесе я в магазина и затвори вратата. Доволен от намереното, Антоан сложи книгата върху един пращен, осеян с разни неща рафт под тезгяха и неохотно се върна към сметките си. Реши да попита брат си, ако негодникът изобщо се появеше, каква е тази книга.

Новият храм, Лондон, 3 септември 1260 г. сл.Хр.

В местния клон на Новия храм група рицари се бяха събрали за посвещаването. Те седяха в мълчание на пейките срещу висок подиум, който служеше за олтар. Коленичил сам върху плочите, с гръб към рицарите и с глава, сведена пред олтара, пред тях стоеше осемнадесетгодишен сержант. Черната му туника беше свалена и на светлината на свещите голите му гърди бяха с цвета на потъмнял кехлибар. Отраженията на слабите пламъци играеха върху стените, но не можеха да разпръснат мрака във вътрешното помещение, чиято по-голямата част тънеше в сянка. Подпомаган от двама свещенослужители, облечени в черно, един свещеник слезе по стъпалата на олтара. Застана пред групата с книга в кожена подвързия в ръка, докато клириците подготвяха олтара. След като наредиха свещените съдове, те се оттеглиха зад него, където чакаха двама рицари, облечени, като всички тамплиери, в дълги бели мантии с извезан червен кръст на гърдите.

Свещеникът се прокашля и огледа групата.

— *Ecce quam bonum et quam jocundum habitare fratres in unum* — каза той.

— Амин! — отговори в хор групата.

Свещеникът ги изгледа.

— В името на нашия господ Бог, Иисус Христос и пресветата майка Дева Мария ви приветствам, братя мои. Щом като сме се събрали като един тук за този свещен обред, нека като един да продължим. — Той погледна към коленичилиия смирено сержант. — С каква цел си дошъл тук?

Сержантът се напегна да си припомни думите, които трябваше да каже и които беше научил по време на нощното си бдение.

— Дойдох да се поставя на разположение, телом и духом, на Ордена на тамплиерите.

— В името на кого се поставяш?

— В името на Бога и в името на Хюго дьо Пайен, основателя на свещения Орден, който, отказвайки се от този живот в грях и тъмнина, се отказал от светските си задължения и... — Сержантът спря. Сърцето му силно биеше. — ... и като поел мантията и кръста, се отправил към Утремер, земята отвъд морето, за да подложи на огън и меч неверниците. И който, веднъж озовал се там, се закле да пази всички християнски поклонници по пътя им към Светите земи.

— Искаш ли сега да приемеш мантията на Ордена със знанието, че, приемайки я, ти също ще трябва да се откажеш от светския живот и, следвайки стъпките на нашия основател, да станеш верен, скромен слуга на всемогъщия Бог? — Когато сержантът отговори утвърдително, свещеникът взе едно глинено гърне със смолиста смес от тамян и миро, запали сместа, като хвърли в нея горящи въглени, и бе обгърнат от дима. Закашля се и отстъпи, а зад него двамата рицари излязоха напред.

Единият изтегли меча си от ножницата и го насочи към сержанта.

— Виждаш ли ни сега, облечени в хубави одежди и въоръжени с мощни оръжия? Погледни с разум тези неща, защото ти виждаш с очи, които не могат да видят, и сърце, което не може да разбере самоналожените лишения на нашия Орден. Защото когато искаш да си от тази страна на морето, ти ще бъдеш от отвъдната, когато искаш да ядеш, ще ходиш гладен, а когато искаш да спиш, ще стоиш буден. Можеш ли да приемеш тези неща за прослава на Бога и за спасение на душата си?

— Да, рицарю — отвърна тържествено сержантът.

— Тогава отговори искрено на следните въпроси.

Рицарите се върнаха на местата си и свещеникът зачете от книгата, а думите му отекнаха в параклиса.

— Вярваш ли в християнската вяра, такава, каквато изповядва църквата в Рим? Син ли си на рицар, роден в законен брак? Направил ли си подарък на някого от този Орден, за да бъдеш приет като рицар?

Здраво ли е тялото ти и не криеш ли някаква болест, която да те прави неподходящ да служиш на Ордена на тамплиерите? — Сержантът отговори ясно на всеки от зададените му въпроси и свещеникът кимна. — Много добре. — Той подаде книгата на един от клириците, който слезе до сержанта и я вдигна пред очите му.

— Погледни Устава на Ордена на тамплиерите — каза клирикът. — Той е написан за нас с помощта на благословения светец Бернар дьо Клерво, който ни подкрепяше при основаването на нашия Орден и чийто дух живее в нас. Виж нашите закони, както са написани тук, и се закълни, че ще ги спазваш. Закълни се, че ще бъдеш винаги верен на Ордена, ще се подчиняваш безпрекословно на всяка заповед, която получиш, но само ако тази заповед бъде дадена от официален представител на Ордена на тамплиерите. Тези официални представители са, първо, Великият магистър, който ни управлява мъдро от седалището си в град Акра, визиторът на кралство Франция, командорът на западните ни крепости, маршалът, сенешалът, после приорите на братствата във всички кралства от Изток на Запад, в които имаме влияние. Ще се подчиняваш и на всеки твой военачалник в битка, както и на приора на всяко братство, в което си изпратен по време на война и в мир, като винаги се държиш вежливо с твоите братя по оръжие, с които връзката, която сега установи, е по-гъста от кръвта. Закълни се, че ще запазиш целомъдрието си и ще живееш без собственост, с изключение на онова, което ти дават твоите приори. Закълни се също, че ще помагаш на нашата кауза отвъд морето в Светите земи, ще защитаваш крепостите и имотите, които държим в Йерусалимското царство, срещу всички врагове и ако се наложи, ще дадеш живота си за тази защита. И се закълни, че никога няма да напуснеш Ордена на тамплиерите, освен ако това ти бъде разрешено от твоите приори, защото си свързан с нас чрез тази клетва и винаги ще бъдеш пред очите на Бога.

Сержантът сложи ръка върху книгата и се закле, че наистина ще стори тези неща.

Клирикът изкачи стъпалата и остави подвързаната с кожа книга върху олтара. Когато отстъпи назад, протегна ръка и внимателно, с много нежност взе една малка черна кутия, украсена със злато. Махна капака и извади кристална фиала, чиито многобройни шлифовани стени отразиха светлината на свещите.

— Погледни кръвта Христова — прошепна свещеникът, — три капки от която, уловени в този съд, ни бяха донесени преди почти два века от Храма на Йерусалим от Хюго дьо Пайен, основателя на нашия Орден, в чието име се посвещаваш и чиито стъпки ще следваш. Погледни я и бъди приет.

Групата въздъхна, а сержантът я погледна с благоговение: за тази част от церемонията не му беше казано предварително.

— Поставяш ли се на разположение телом и духом?

— Поставям се.

— Тогава преклони глава пред олтара — нареди свещеникът — и поискай благословията на Бога, тази на пресветата Дева и на всички светци.

С буза, долепена до стената, Уил Камбъл наблюдаваше как сержантът се просна върху плочите с разперени ръце като кръстовете върху рицарските наметала. Беше по-висок за своите тринадесет години. Размърда се, защото схванатите му крака започнаха да пулсират. С упоритото си равение мишките бяха подкопали един неравен камък в основата на стената, която отделяше помещението от склада на кухнята и там се беше оформила малка цепнатина. Вътре беше доста тъмно. Само от процепите на вратата, която водеше към кухнята, се процеждаше слаба светлина. Въздухът беше наситен със застоялата миризма на миши изпражнения и мухлясващо жито. Двата големи чувала, между които беше успял да се свре, го предпазваха донякъде от студа, който идваше от каменния под, и му служеха за прикритие, за да не бъде забелязан.

— Видя ли достатъчно?

Уил отлепи бузата си от стената и погледна пълното момче, застанало зад него подпряно на чувал с жито.

— Защо? Искаш ли да погледнеш?

— Не — прошепна момчето, като протегна крака и примигна, когато кръвообращението му се поднови. — Искам да си вървя.

Уил поклати глава.

— Как е възможно да не искаш да видиш? Дори... — Той се намръщи, като се опитваше да измисли добър пример. — Дори папата

не е бил свидетел на посвещаването на рицар. Имаш възможност да видиш най-тайната церемония на Ордена, Саймън.

— Точно така, тайна. — Саймън повдигна глава и се послуша. — За да е тайна си има причина. Това означава, че никой не трябва да я вижда. Само на рицари и свещеници е позволено, а ти не си нито едното, нито другото. — Той затупа с крак по пода. — Освен това кракът ми се схвана.

— Върви тогава, ще се видим по-късно — рече загубил търпение Уил.

— Може би през решетките на затворническата килия. Послушай веднъж по-големия.

— По-голям ли? — сопна се Уил. — Само с една година.

— На възраст може би само с една — каза Саймън и се почука по главата. — Но по разум най-малко с двадесет. — Въздъхна и скръсти ръце на гърдите си. — Не, ще остана. Кой друг глупак би се съгласил да ти пази гърба?

Уил отново залепи око за цепнатината. Свещеникът слизаше по стъпалата на олтара с меч в ръка. Голият до кръста сержант се изправи на крака, но продължаваше да стои с наведена глава.

Уил хиляди пъти си беше представял как свещеникът слиза при него с меча и как той после го прибира в ножницата на кръста си. Но най-вече си представяше ръката на баща си, стиснала го здраво за рамото, докато го приемаха за рицар тамплиер, облечен в бялата мантия, която символизираше очистването от всички минали грехове.

— Чувал съм, че когато се извършва церемонията, поставят стрелци с лъкове на покривите на някои братства — продължи Саймън и заблъска една издатина в чувала, която го убиваше. — Ако ни хванат, вероятно ще ни застрелят.

Уил не отговори.

Саймън се облегна върху чувала.

— Или пък ще ни изгонят. — Изохка и отново яростно заблъска издатината. — А може пък да ни изпратят в Мерлан. — Демонстративно потръпна при тази мисъл. Когато преди една година за пръв път пристигна в обителта, един от по-старите сержанти му разказа за Мерлан. През годините тамплиерският затвор във Франция беше придобил зловеща слава и описанието на сержанта го беше впечатлило много.

— Мерлан — прошепна Уил, като продължи да наблюдава свещеника — е за предатели и убийци.

— И за шпиони.

Вратата на кухнята се отвори с трясък. Пролуките светлина, които проникваха в склада, станаха по-ярки, след като в съседната стая нахлуха слънчеви лъчи. Уил се сниши, опрял гръб върху стената, а Саймън се свря между чувалите до него, когато се чу да приближават тежки стъпки. Чу се някакво дрънчене и някой тихо изруга, след което последва скърцащ звук. Стъпките спряха. Без да обръща внимание на Саймън, който поклати насреща му глава, Уил се измъкна предпазливо измежду чувалите и като отиде на пръсти до вратата, погледна през една от пролуките.

Кухнята, където се приготвяше храната, беше голяма правоъгълна стая, разделена от две дълги редици пейки. В единия ѝ край близо до вратите в голямо огнище тлееше огън. Покрай стените имаше рафтове, пълни с купи, гърнета и буркани. На пода бяха наредени бурета с бира и кошници, пълни със зеленчуци, а върху куки, окачени на рафтовете, висяха заешки плешки, осолени свински бутове и сушена риба. До една от пейките беше застанал як мъж, облечен в кафявата риза на слуга. Уил вътрешно изохка. Беше Питър, надзирателят в кухнята. Той сложи една тежка кошница със зеленчуци върху пейката, а после извади нож. Уил се огледа, когато Саймън се размърда и показа мръсната си кестенява коса иззад чувалите.

— Кой е? — попита безмълвно той.

Уил се върна при него, приклепна и прошепна.

— Питър. — Изглежда, че ще остане там известно време.

Саймън направи гримаса.

Уил кимна към вратата.

— Трябва да вървим.

— Да вървим ли?

— Не може да останем тук цял ден. Трябва да лъсна бронята на сър Оуен.

— Ами той нали е там?

Без да дава на Саймън възможност да възрази, Уил отиде при вратата и я отвори.

Питър се стресна и ръката му остана да виси с ножа във въздуха.

— Боже, Господи! — Той бързо се съвзе и погледна с присвити очи Уил. Остави ножа, избърса си ръцете в ризата и погледна покрай Уил, когато Саймън се появи и бързо затвори вратата на склада след себе си. — Какво правите там вие двамата?

— Чухме шум — отговори спокойно Уил. — Влязохме да видим какво е...

Питър бързо мина покрай него и откряхна вратата.

— Пак сте крали от запасите, така ли? — Той се вгледа в тъмните ъгли на склада, но не видя нищо нередно. — Какво беше последният път? Хляб ли беше откраднал?

— Кейк — поправи го Уил. — И не го бях откраднал, а...

— Ами ти? — обърна се Питър към Саймън. — Каква работа има един коняр в кухнята?

Саймън пхна палци в колана си и сви рамене, като пристъпваше от крак на крак.

— Метлата в конюшната се счупи — обади се Уил. — Дойдохме да вземе една на заем.

— И двамата ли ще я носите?

Уил го изглежда, но не каза нищо.

Питър изсумтя. Служеше в приората на братството вече тридесет години и нямаше намерение да позволи да го лъжат никакви си хлапаци. Обаче той нямаше власт да ги накара принудително да направят признание. Продължи да поглежда ту към склада, ту към Уил, а после се примири и рязко каза:

— Вземайте си метлата и се махайте. — Върна се при пейката и отново взе ножа. — Но ако видя отново някой от двамата тук, ще ви обадя на приора.

Уил бързо премина през кухнята, като спря само за да вземе една метла от клони, подпряна на стената до огнището. Излезе навън, премигна на ярката слънчева светлина и се обърна ухилен към Саймън, който го следваше.

— Дръж!

— Колко мило — рече Саймън, като взе метлата от Уил. — Надявам се, че любопитството ти беше задоволено. Ако ни беше видял някой рицар... — Той рязко пое въздух. — Следващия път, когато поискаш някой да ти пази гърба, аз ще съм в Божи гроб. Предполагам, че там ще се чувствам в по-голяма безопасност. — Поклати

заканително глава, но се усмихна широко на Уил, откривайки един счупен преден зъб, след като го беше ритнал кон.

— Ще се видим ли преди петата молитва?

Уил сбърчи нос при споменаването на следобедната църковна служба. Още не се беше захванал с всекидневните си задължения, а сутринта вече преваляше. Часовете на деня никога не му стигаха за всичките неща, които трябваше да свърши, колкото и бързо да работеше. Между времето за храна, всекидневната тренировка с меч на поляната и всички останали трудоемки задачи, които трябваше да свърши за наставника си, не му оставаше време за нищо друго, камо ли пък за седемте молитви към Бога. Денят на Уил, както и на всички сержанти, започваше преди разсъмване с първата от седемте молитви, когато в параклиса, и зиме и лете, беше студено и тъмно. После трябваше да се погрижи за коня на наставника си, а след това трябваше да получи нареждания. Някъде към девет беше утринната молитва, а след нея Уил и другите сержанти прекъсваха всичко, докато слушаха четенето от библията. После се връщаха в параклиса за третата и четвъртата молитва. Следобед между обяда, ежедневните задължения и тренировката отиваше в параклиса за следобедната молитва. На здрачаване беше шестата молитва, следвана от вечеря. Денят завършваше със седмата молитва. Някои тамплиери може и да се гордееха с това, че бяха известни като монасите воители, но на Уил никак не му харесваше, че виждаше по-често вътрешността на обителта, отколкото собственото си легло. Тъкмо се канеше да се оплаче на Саймън, който отдавна беше запознат с мрънкането му, когато чу, че някой го вика.

Към него тичаше ниско червенокосо момче, което накара кокошките да се разбягат из двора.

— Уил, изпраца ме сър Оуен. Искане веднага да отидеш при него в соларната стая.

— Каза ли защо?

— Не — отвърна момчето. — Но не изглеждаше доволен.

— Мислиш ли, че знае какво сме правили? — прошепна Саймън в ухото на Уил.

— Не, освен ако не вижда през стени.

Уил се усмихна и се втурна през двора, усещайки как слънцето сгрява гърба му. Шмугна се в една тясна алея, която минаваше покрай

ухаещата на разни аромати кухня и градината, и се озова в голям вътрешен двор, заобиколен от сиви каменни постройки. Вдясно зад тях се издигаше параклисът — висока, стройна сграда, със заоблен главен кораб по подобие на Храма на Божия гроб в Йерусалим. Уил се отправи към помещенията на рицарите, които бяха в далечния край на двора близо до параклиса, като се провираше между групи сержанти и оръженосци повели след себе си коне, и слуги, които сновяха насам-натам с разни поръчки. Новият храм, главната квартира на тамплиерите в Англия, беше и най-големият в кралството. Освен с просторни жилищни и служебни сгради, обителта разполагаше и с тренировъчно поле, оръжейница, конюшни и собствен частен пристан на брега на Темза. Обикновено там живееха до сто рицари, както и няколкостотин сержанти и общи работници.

Когато стигна до вратите на двуетажната сграда, която се издигаше около вътрешния двор, Уил бързо се вмъкна вътре и се затича, а стъпките му отекнаха в сводестия коридор. Спря задъхан на горния етаж пред тежка дъбова врата и почука. Огледа се и забеляза, че черната му риза е изцапана с прах от пода на склада, където беше лежал. Започна да я бърше с ръкав, а в това време вратата се отвори навътре и се показа внушителната фигура на Оуен ап Гуин.

Рицарят направи рязък жест с ръка.

— Влез.

В соларната стая, определена за ползване от повисокопоставените тамплиери, беше хладно и тъмно. До едната стена имаше шкаф, в тъмния край на стаята се виждаха няколко табуретки, частично закрити от дървен параван, а под прозореца, които гледаше над сводовете към площадка, покрита с добре поддържана трева, стоеше маса с пейка до нея. Малко цветно стъкло в един декоративен трилистник хвърляше зелена светлина върху купчината пергаментови свитъци на масата. Уил остана с високо вдигната глава, загледан в картината, която се откриваше през прозореца, когато вратата се затвори с трясък зад него. Нямаше представа защо го вика наставникът му, но се надяваше да не го задържи дълго. Ако успееше да лъсне бронята на Оуен преди петата молитва, можеше да прекара един час на поляната преди тренировката, която щеше да последва по-късно същия следобед. Не му оставаше много време да се упражнява. Времето за турнира бързо приближаваше. Оуен се приближи и застана пред него.

По сбърчените му вежди и стоманено сивите очи Уил разбра, че е недоволен. Надеждите му се изпариха.

— Казаха ми, че сте искал да ме видите, сър.

— Имаш ли представа какъв късметлия си, сержант? — попита, едва сдържайки гнева си, Оуен с ясно изразения акцент на родния си край Поуис.

— Късметлия ли, сър?

— С положението, което заемаш? То ти дава възможност да се учиш от магистър рицар и е отказано на много други с твоя ранг.

— Да, сър.

— Тогава защо не изпълняваш заповедите ми и излагаш както мен, така и привилегированото си положение?

Уил не каза нищо.

— Онемя ли?

— Не, сър. Не, не мога да отговоря, когато не знам какво съм направил, за да предизвикам недоволството ви.

— Не знаеш какво си сторил, за да предизвикаш недоволството ми? — Тонът на Оуен стана още по-заплашителен. — В такъв случай нещо не е наред с паметта ти, а не с устата. Какво е първото ти задължение след първата молитва, сержант?

— Да се погрижа за коня ви, сър — отвърна Уил, разбрал какво се беше случило.

— Тогава защо, когато минах през конюшните, намерих бокса празен и коня ми непочистен?

След първата молитва, Уил беше пренебрегнал това задължение, за да разгледа дупката, която беше открил в стената на склада преди посвещаването. Предишната вечер беше помолил един от сержантите, с когото живееха заедно, да нахрани коня на Оуен вместо него. Сержантът сигурно беше забравил.

— Съжалявам, сър — рече с най-разкаян глас Уил. — Успах се.

Оуен присви очи. Заобиколи масата и седна на пейката. Облегна се с ръце и преплете пръсти.

— Колко пъти ще чувам това извинение? И многобройните други? Ти като че ли не си способен да изпълниш и най-простите заповеди. Уставът на братството не е създаден, за да бъде нарушаван и аз няма да търпя повече това!

Уил леко се изненада. Беше имал и по-лоши провинения от това да забрави да нахрани коня на наставника си. Усети безпокойство, а Оуен продължи:

— За да станеш тамплиер, трябва да правиш много жертви и да се подчиняваш на много правила. Ти си обучаван за войник! За Христов воин! Един ден, сержант, почти със сигурност ще постъпиш във войската и ако сега не можеш да изпълняваш заповеди, не виждам как се надяваш да спазваш реда като рицар на бойното поле. Всеки в братството, до последния човек, трябва да се подчинява на нарежданията, дадени му от неговите началници, колкото и незначителни да му изглеждат те, защото в противен случай в целия ни Орден ще настъпи хаос. Можеш ли да си представиш визиторът в Париж или приор Дьо Перо тук, в Лондон, да не изпълнят всяка заповед, дадена им от Великия магистър Берар? Например да не изпратят искания брой хора и коне, които да помогнат за подсилването на нашите крепости в Палестина, понеже са се успали сутринта, когато е трябвало да отплава корабът? — Сивите очи на Оуен се впиха в лицето на Уил. — Кажи, можеш ли? — Когато той не отговори, рицарят поклати ядосан глава: — До турнира остава само месец. Мисля да не ти позволя да участваш в него.

Уил изгледа продължително Оуен, а после въздъхна с облекчение. Наставникът нямаше да му попречи да участва в състезанието. Той не по-малко от него искаше Уил да победи. Това беше просто една привидна заплаха и Оуен го знаеше.

Рицарят огледа изправилото се предизвикателно пред него високо, жилаво момче с изцапана с прах риза. Рошавата тъмнокестенява коса на Уил беше паднала върху челото и няколко кичура закриваха зелените му очи като качулка. Острите скули на бузите и дългият орлов нос му придаваха вид на по-голям, отколкото беше, и Оуен забеляза колко много момчето започваше да прилича на баща си. Знаеше, че няма полза. Гневът и заплахите нямаше да помогнат. С раздражение си каза, че това може би се дължеше на факта, че самият той не можеше да се сърди дълго на момчето и да прибегне към по-суровите наказания, каквито прилагаха другите рицари.

Погледна към дървения параван, който разделяше соларната стая, а после пак към Уил. След малко стана и се загледа през

прозореца, за да си даде време да размисли.

Когато мълчанието продължи, Уил отново започна да се безпокои. Рядко беше виждал Оуен толкова замислен и така заплашително мълчалив. Може пък да грешеше. Наставникът му може наистина да му попречи да участва в турнира. А може би положението беше дори по-лошо... Внезапно в главата му проблесна думата изгонване. След известно време, което му се стори цяла вечност, Оуен се обърна към него:

— Знам какво се е случило в Шотландия, Уилям. — Оуен видя как очите на момчето се разшириха, а после се превърнаха в две яростни цепнатини, когато отмести погледа си. — Ако искаш да поправиш нещата, това не е начинът. Какво би си помислил баща ти за поведението ти? Когато се върне от Светите земи, бих искал да мога да те похваля. Не ми се ще да му казвам, че си ме разочаровал.

Уил се почувства така сякаш някой го беше ударил с юмрук в корема. Като че ли беше останал без въздух. Догади му се и се почувства замаян.

— Как...? Как разбрахте?

— Баща ти ми каза, преди да замине.

— Той ви е казал? — рече едва чуто Уил. Наведе глава, а после я вдигна и я разтърси: — Може ли да си получа наказанието и да ме освободите, сър?

Оуен забеляза как върху лицето на момчето като че ли се спусна маска. Моментният израз на слабост беше изчезнал почти веднага, след като се беше появил. Видя как в слепоочието на Уил започна да пулсира една вена, докато стоеше, стиснал зъби. Това каменно изражение му беше познато. Беше го виждал на лицето на Джеймс Камбъл, когато беше посъветвал рицаря да не изпълни молбата да се прехвърли в приората на Ордена на тамплиерите в град Акра. Джеймс не беше извикан за кръстоносен поход и освен Уил в Лондон, в Шотландия той имаше млада жена и дъщери, но отказа да се вслуша в съвета на Оуен. Рицарят се запита дали момчето изобщо се вслушваше в това, което му говореше. Реши да кара без заобикалки.

— Не, сержант Камбъл, още не си свободен. Не съм свършил.

— Не искам да говоря за това, сър — рече тихо Уил. — Няма да говоря!

— Не е нужно — каза спокойно Оуен и отново седна на пейката, — ако започнеш да се държиш като сержанта, който знам, че можеш да бъдеш. — Когато видя, че успя да привлече вниманието на момчето, той продължи: — Уилям, ти имаш остър ум, а ентусиазмът и умението, които показваш на тренировъчната площадка, са похвални. Но ти отказваш да изпълняваш най-основните задължения в нашия Орден. Да не би да си мислиш, че нашите основатели са създали Устава за собствено забавление? Всички трябва да се стремим да следваме идеалите, които те са ни посочили, за да изпълним ролята си като Христови воители на земята. Да умееш да се сражаваш добре не е достатъчно. Самият Бернар дьо Клерво ни е казал, че е безсмислено да нападаме външни врагове, ако преди това не успеем да се справим с вътрешните. Разбираш ли това, Уилям?

— Да, сър — отвърна тихо той. Нещо като че ли засегна някаква струна дълбоко в душата му.

— Не можеш да продължаваш да излагаш на опасност положението си, като не се съобразяваш с Правилника, когато той ти се струва глупав и безсмислен. Трябва да започнеш да ми се подчиняваш, Уилям, за всичките си задължения, не само за тези, които на теб ти харесват. Трябва да се научиш на дисциплина, защото иначе няма да имаш място в този Орден. Ясно ли ти е?

— Да, сър Оуен.

Рицарят се облегна назад доволен, че Уил го беше чул и разбрал.

— Добре. — Той взе един от свитъците, които лежах на масата. Разви пергамента и го пригладни с длан. — Тогава следващото ти задължение ще бъде да носиш щита ми на разговора между крал Хенри и приор Дьо Перо.

— Кралят? Тук ли ще идва, сър?

— След дванадесет дни. — Оуен погледна пергамента. — Но посещението му е частно, така че ти се забранява да говориш за него.

— Имате думата ми, сър.

— До тогава ще бъдеш изпратен в конюшните за наказание за това, че не си изпълни задължението тази сутрин. Ще бъде в допълнение към всекидневните ти задачи. Това е всичко, сержант. Свободен си.

Уил се поклони и се отправи към вратата.

— А, Уил, и още нещо.

— Да, сър?

— В миналото може заплахите ми да са ти се стрували несериозни, но ако продължаваш да поставяш на изпитание търпението ми, няма да се поколебая и ще те изгоня от Ордена. Внимавай да не направиш някоя беля. Бог знае, че подобна възможност те следва постоянно като някое бездомно куче, но докато се усетиш, то може да се обърне и да те ухапе.

— Да, сър.

Когато Уил излезе, Оуен потърка уморено вежди.

— Прекалено снисходителен си с момчето, братко. — Иззад дървения параван се показва висок рицар с побеляла коса и кожена превръзка през лявото око. Беше стоял там през цялото време на разговора. Приблужи се до Оуен. В ръката си държеше няколко пергамента. — Да носиш щита на един тамплиер е голяма чест, особено при сегашните обстоятелства. Наказанието му ми изглежда по-скоро награда.

Оуен се загледа в пергаментовия свитък пред себе си.

— Може би тази голяма отговорност ще го обуздае повече, братко.

— Или пък ще стане причина да злоупотреби още повече с положението си. Опасявам се, че привързаността ти към момчето те заслепява. Ти не си негов баща, Оуен.

Оуен вдигна глава и се намръщи. Отвори уста да възрази, но рицарят с побелялата коса продължи:

— Момчетата с неговия произход и на неговата възраст са като кучетата. Реагират по-добре на камшика, отколкото на думата.

— Не съм съгласен.

Рицарят сви леко рамене и остави свитъците, които държеше, върху масата.

— Разбира се решението е твое. Аз само си казвам мнението.

— Ще го имам предвид, Жак — рече любезно, но твърдо Оуен и взе пергаментите. — Прочете ли всичките?

— Да. — Жак отиде до прозореца и огледа територията на братството. Листата по дърветата бяха започнали да вехнат. Бяха станали кафеникави и нацърбени по краищата. — Какво казва приор Дьо Перо? Уверен ли е, че Хенри ще се съгласи с исканията ни?

— Доста. Тъй като от няколко месеца се занимавам с този въпрос, Дьо Перо до известна степен е оставил на мен да реша каква ще е позицията ни по време на разговора. Споделих мислите си с него и се съгласихме да включим не само финансовите доклади за това какво е било дадено на кралския двор през последната година, но и къде, според нас, са били похарчени тези пари. Ще ми трябва помощта ти за някои подробности.

— Ще я имаш.

Оуен кимна в знак на благодарност.

— Всичко това ще подсили доводите ни.

— Колкото и убедителни да са те, кралят няма да се зарадва.

— Не, няма. Обаче, макар да мисля, че трябва да пристъпим внимателно към този въпрос, Хенри има твърде малък избор, за да не се съгласи с исканията на Ордена. Дори и да откаже, можем да помолим папата да му нареди да се съгласи.

— Нужна е предпазливост, братко. Ордена може и да не е подчинен на краля, но въпреки това той може да направи живота ни по-труден. Правил го е преди, когато се опита да конфискува няколко наши имота. А и без това — добави мрачно Жак — си имаме достатъчно грижи, за да си навличаме дребнавата завист на завистливи монарси. — Той придърпа една табуретка и седна срещу Оуен. — Ти разговаря с магистъра тази сутрин. Каза ли ти той дали е получил някакви нови съобщения от Утремер?

— Ще обсъждаме това при следващата ни среща, но не, не е получавал нищо, откакто научихме за монголските нападения на Алепо, Дамаск и Багдад и придвижването на мамелюците, за да се изправят срещу ордата. Според мен, това е доста добра причина да подсетим по-рано краля за дълговете му към нас. Ще са ни нужни всички пари, до които можем да се докопаме, ако се наложи да отблъснем тази нова заплаха. Ако мамелюците се изправят срещу монголите и победят, тогава цялата им армия ще премине победоносно и самоуверено през нашите територии. — Оуен приглади купчината пергаменти върху масата и поклати глава. — Не мога да си представя нещо по-опасно.

3. АЙН ДЖАЛУТ (БЛАТАТА НА ГОЛИАТ), ЙЕРУСАЛИМСКОТО КРАЛСТВО

3 септември 1260 г. сл.Хр.

В лагера на мамелюците цареше голямо оживление. Възбудените воини вдигаха голяма врява, докато войската се подготвяше да отпразнува победата си с песни, а офицерите даваха нареждания на висок глас и държаха под строг контрол положението, което на пръв поглед приличаше на хаос.

Когато стигна шатрата на султана, Байбарс дръпна юздата на коня и скочи на земята. Спря да завърже животното за един кол, забит в земята, и погледна към клисурата, която се виждаше далеч под него. Слънцето се беше скрило зад хълмовете и хвърляше сянка над долината. Чу далечното, приглушено ехо от удари с брадви върху дърво, с които войниците сечаха обсадните машини на монголите, за да направят клади за техните мъртви. Проследи с поглед върволицата от ранени мамелюци, която лъкатушеше бавно нагоре по хълма, напускайки полесражението. Онези, които можеха да вървят, бяха подкрепяни от другарите си, а останалите, с по-малък късмет, бяха натоварени на каруци, които се тресяха и трополяха по каменистия път. До разсъмване лекарите щяха да се изморят много, но и на гробокопачите нямаше да им е никак лесно.

Байбарс се отправи към палатката. Входът се пазеше от двама войници с бели наметала от полка Муизия — личната гвардия на султана. При приближаването му те се отдръпнаха встрани и се поклониха.

Въздухът в шатрата беше изпълнен с миризмата на сандалово дърво, а пламъците в маслените фенери хвърляха вътре мека, бледа светлина. На Байбарс му беше нужно малко време, за да свикнат очите му със сумрака, а след това погледът му беше привлечен от трона, сложен върху дървена платформа с балдахин от бяла коприна. Беше великолепен, покрит с извезан плат, с изсечени от злато две лъвски глави на страничните облегалки, които се зъбеха на всички, застанали под тях. Беше празен. Байбарс се огледа и погледът му се спря на

нисък диван, закрит отчасти от дантелен параван. Полуизлегнал се върху него сред куп възглавници и дантели той видя султан Кутуз, повелителя на мамелюците и властелин на Египет. Огромната му фигура беше плътно загърната с брокатена мантия от нефритовозелена дамаска, а дългата му черна брада лъщеше от благоуханно масло. Както обикновено, султанът не беше сам. Байбарс бързо огледа другите мъже в шатрата. Имаше навик, когато влиза в затворено пространство, да преценява кой е вътре и колко са въоръжените хора. В присъствието на султана това бяха всички, които имаха някакво значение, с изключение на слугите. Байбарс отдавна беше на мнение, че статутът на Кутуз се определя не толкова от тясната златна лента, която опасваше челото му, а от свитата, която винаги го заобикаляше. Слуги с подноси, пълни с плодове и бокали с ободрителна напитка от каркаде сновяха сръчно между султанските съветници и военачалниците на различните мамелюкски полкове, които стояха на малки групички и тихо разговаряха. В полутъмните ъгли на шатрата едва се забелязваха още стражи от султанската гвардия.

В помещението нахлу струя прохладен въздух, когато вътре с бързи крачки влезе вестоносец и се отправи към един от пълководците. Течението разнесе на гъсти облаци дима от запаления тамян. Кутуз вдигна глава. Черните му очи се спряха на Байбарс.

— Емир — каза той и му кимна, — приближи се. Изчака Байбарс да се приближи до дивана. — Поднасям ти почитанията си — каза той, докато гледаше как Байбарс се покланя. — Благодарение на твоя план спечелихме първата си победа срещу монголите. — Кутуз се отпусна върху възглавниците и взе един бокал от предложените му подноси. — Каква, според теб, трябва да бъде следващата ни стъпка? — Той хвърли бегъл поглед към групата мъже, застанали в отсрещния край на палатката. — Някои от съветниците ми предлагат да се оттеглим.

Байбарс не свали очи от султана.

— Мисля, че трябва да се придвижим, за да се справим и с останалите монголски сили, господарю. Те са побягнали на изток и съобщенията от границите сочат загриженост за трона на Монголия. Ще е добре да ги ударим, докато сред тях цари объркване.

— Това може да се окаже трудно — обади се един от пълководците. — Пътят на изток е дълъг и...

— Не — прекъсна го Кутуз. — Байбарс е прав. Трябва да нанесем удар, докато можем, ако искаме да затвърдим успеха си. — Той посочи към един писар, който седеше зад маса в ъгъла. — Подготвих писмо до владетелите на Акра, в което ги уведомявам за победата ни и моля да продължат да ни подкрепят в кампанията. Накарай един от офицерите ти да го отнесе в града и да го предаде на Великия майстор на Тевтонския орден.

Байбарс неохотно взе писмото. Молбата към враговете им за разрешение да преминат през техните територии, които бяха откраднати от тях, никак не му се понрави. Кратката почивка, която мамелюците направиха в Акра при преминаването им през Палестина, само беше засилила омразата му. Докато войската беше на лагер край стените на Акра, тевтонските рицари — един военен Орден на рицари от Германия — бяха поканили Кутуз на пир в крепостта им, където султанът им беше предложил да сключат военен съюз против монголите. Преговорите между християни и мюсюлмани не бяха нещо необичайно. След първия кръстоносен поход, организиран по призива на папата за изгонване на неверниците от родното място на Христос, който беше популяризиран с обещания за опрощаване на греховете в следващия живот и перспективата за получаване на земи и богатства в настоящия, бяха сключвани много такива съюзи. В новите земи самите кръстоносци се бяха превърнали в неверници и с течение на времето се бяха научили да преговарят с противника си, а до настъпването на решителния сблъсък търгуваха и дори установяваха приятелски отношения с него. Обаче в онзи ден, въпреки че западните владетели разрешиха на мамелюците да преминат през земите им, те категорично отхвърлиха предложението за военен съюз.

Докато седеше мълчалив от едната страна на султана по време на пиршеството, Байбарс мрачно наблюдаваше как слуги мюсюлмани разнасят подносите с храна по масите. В Акра властваха франки, на които мюсюлманите викаха ал фиринях. Това беше обобщаващо определение за войнстващите класи на Запада, независимо от тяхната националност, като двете общи неща, характерни за франките, бяха, че изповядват християнството на римската църква и че са дошли на Изток неканени. В градовете, попаднали във властта на франките, на местните християни, евреи и мюсюлмани им беше позволено да изповядват своята религия и да имат своя администрация. Обаче това,

което за франките беше проява на толерантност, беше обида за Байбарс. Западните християни, които бяха дошли със сила в Свещените за тях земи, бяха поробили неговия народ и живееха в охолство от заграбеното. Владетелите на Акра може и да се опитваха да се прикриват зад заучената си изтънченост, напарфюмираните си коси и шумяща коприна, но въпреки това Байбарс виждаше в тях мръсотията на Запада, която всичкият сапун на Палестина не би могъл да измие. Той изгледа втренчено Кутуз.

— По-скоро бих обявил война на франките, вместо да им нося писмо, господарю.

Кутуз забарабани с пръсти по облегалката на дивана.

— Засега трябва да съсредоточим силите си само срещу един враг, емир. Монголите трябва да заплатят пълната цена за обидата, която ми нанесоха.

— И — вметна Байбарс — за осемдесетте хиляди мюсюлмани, които избиха в Багдад, нали?

— Да, наистина — рече след кратка пауза Кутуз. Пресуши бокала си и го подаде на един слуга. — Франките поне ми показват уважението си.

— Показват го, господарю мой, защото се страхуват да не загубят земите си от монголите. Тъй като не желаят да вдигнат мечовете си срещу тях, те ни оставиха ние да водим битката.

Байбарс спокойно издържа погледа на Кутуз. Възцари се напрегнато мълчание, прекъсвано само от стъпките на прислугата и приглушените звуци, идващи от лагера навън. Кутуз пръв отмести погледа си.

— Вече получи заповедите ми, емир.

Байбарс не каза нищо. По време на сегашната кампания щеше да има достатъчно време да накара Кутуз да промени решението си.

— Остава въпросът за наградата, господарю мой.

Кутуз кимна и се облегна назад, а напрежението в палатката мигновено изчезна.

— Военната плячка винаги е за онези, които са се сражавали, за да я спечелят, Байбарс. — Той даде знак с ръка на един от съветниците си. — Напълни едно ковчеже със злато за емира.

— Злато не ми е нужно, господарю.

Кутуз се намръщи.

— Така ли? Тогава какво искаш?

— Управлението на град Алепо, господарю.

В продължение на няколко секунди Кутуз запази мълчание. Зад него съветниците неспокойно се размърдаха. Султанът се засмя.

— Искаш град, който е в ръцете на монголите?

— Няма да е за дълго, господарю. Не и след като сега разбихме една трета от войската им и се готвим за поход срещу техните крепости, за да довършим това, което сме започнали.

Усмивката на Кутуз изчезна от лицето му.

— Каква игра играеш?

— Никаква, господарю.

— Защо искаш такава награда? Какво ще правиш с Алепо, когато най-голямото ти желание е да поведеш армията ми на война срещу християните?

— Положението на губернатор ще ме възпре от тази кауза.

Кутуз скръсти ръце на гърдите си.

— Емир — каза той с мек глас, който никак не подходдаше на студения му поглед, — не разбирам защо искаш да се върнеш в място, толкова пълно със спомени.

Байбарс се вцепени. Знаеше, че Кутуз има навика да научава всичко за офицерите си, включително и за миналото им. Но не предполагаше, че някой, дори и султанът, знае за времето, което беше прекарал в Алепо.

Като видя, че е напипал слабото му място, Кутуз леко се усмихна.

— Служа на теб и на предшествениците ти от осемнадесетгодишен — каза Байбарс и гласът му проехтя из огромната палатка, като накара прислужниците и съветниците да прекратят заниманията си и да се заслушат. — През това време всявах страх във враговете на исляма и се борех за победата на нашето дело. Водих авангарда в битката при Хербия и избих пет хиляди християни. Помогнах за пленяването на краля на франките Луи при Мансура и избих триста от най-добрите му рицари.

— Благодарен съм за всичко, което си сторил за мен, емир Байбарс, но дори и да стане мой този скъпоценен камък, не бих се отказал от него, за да ти го дам.

— Благодарен ли, господарю мой? — каза леко усмихнат Байбарс, но ръцете му се свиха в юмруци. — Ако не бях аз, ти нямаше да имаш трона, на който да седиш.

Кутуз рязко стана от дивана и разхвърли възглавниците.

— Ти се забравяш, емир! В името на Аллаха трябва да заповядам да те набият с камшик! — Той тръгна към трона и изкачи платформата. Обърна се и седна на него, като стисна главите на лъвовете с ръце.

— Моля да ми простиш, господарю, но мисля, че съм заслужил тази награда.

— Вън! — изсъска Кутуз. — Веднага излез и не се връщай, докато не си дадеш сметка какво е положението на един султан спрямо това на един военачалник и не придобиеш по-ясна представа кое е по-високо. Никога няма да получиш Алепо, Байбарс. Чуваш ли ме? *Никога!*

С крайчеца на окото си Байбарс видя, че няколко души от стражата на султана пристъпиха напред с ръце върху дръжките на сабите. Наложих си да се поклони на Кутуз и бързо излезе от шатрата, стиснал писмото в ръка.

Докато вървеше през лагера на мамелюците, мъжете се отдръпваха, когато го виждаха начумерен като облак. Слънцето беше залязло и в долината лумнаха кладите, върху които изгаряха мъртвите монголи. Пламъците им се издигаха високо в червеното небе. Студеният въздух на пустинята отнасяше надалеч смеха и ликуващите викове на мъжете и писъците на жените. Когато стигна до палатката си, Байбарс отметна встрани крайщата на входа и спря. Насред шатрата му стоеше един мамелюкски офицер — строен мъж с открито, честно лице и леко извит нос.

— Емир! Изгубих те в битката, но вече чух най-малко десет разказа за храбростта ти.

Байбарс подаде сабите си на един слуга наблизо, а офицерът пристъпи напред и го прегърна.

— Докато преминавах през лагера, навсякъде чувах хората да те хвалят. Те те величават. — Офицерът посочи към един нисък диван, пред който имаше софра, отрупана с подноси, пълни със смокини и меса с подправки. — Свали доспехите си да пием, за да отпразнуваме победата.

— Времето за празнуване отмина, Омар.

— Как така?

Байбарс погледна слугите си. Този, който взе сабите му, се беше заловил да ги лъска. Други двама разпалваха въглени в мангалите, а четвърти наливаше вода в сребърен леген.

— Оставете ни сами.

Слугите го погледнаха изненадани, но като видяха изражението върху лицето на господаря си, прекратиха работата и побързаха да излязат. Байбарс хвърли пергамента върху софрата и свали окървавеното си наметало, като го остави да падне върху пясъка. Отпусна се тежко на дивана и взе един бокал с кумис. Отпи бавно от ферментиралото кобилешко мляко, за да успокои пресъхналото си гърло.

Омар седна до него.

— Садик! — каза той. Сега, когато слугите бяха излезли, премина към по-фамилиарното обръщение — „приятелю“. — През всичките осемнадесет години, откакто те познавам, никога не съм те видял разгневен от победа. Каква е причината?

— Кутуз.

Омар го изчака да продължи и запази мълчание, докато Байбарс не му разказа за отказа на султана да изпълни молбата му. Когато той свърши, Омар се облегна назад и поклати глава.

— Очевидно Кутуз се бои от теб. Славата ти говори сама за себе си, а той е напълно наясно как войската може да свали един султан. В края на краищата, сам се качи на трона със сила. Кутуз царува само от година и още не се ползва с пълната подкрепа на всички полкове. Мисля, че според него ти ще получиш твърде голяма власт, ако ти даде Алепо. Власт, която на свой ред можеш да използваш срещу него. — Омар разпери ръце. — Обаче не знам как да постъпиш. Думата на султана е закон.

— Той трябва да умре — рече Байбарс толкова тихо, че Омар не беше сигурен, че го е чул правилно.

— Садик?

Байбарс го погледна.

— Ще го убия и ще поставя на трона по-подходящ владетел, който знае да награждава офицерите си. Владетел, който ще им донесе победите, които те желаят.

Омар погледна към входа на палатката. Краищата ѝ бяха разтворени и на светлината на факлите отвън се виждаха сенките на хората, които домъкваха в лагера взетата плячка.

— Дори не си и помисляй подобно нещо — прошепна той. — Наспи се. Утре е нов ден и гневът ти може да стихне заедно със сънищата.

— Ти може да си един от най-висшите ми офицери, Омар, и може да си ми като брат, но ако вярваш в това, тогава може би изобщо не ме познаваш. Беше там, когато убихме Тураншах от династията на Аюбидите. Моята ръка замахна със сабята, за да отнеме живота на този султан. Мога отново да го направя.

— Да — рече тихо Омар. — Бях там. — Той се вгледа в очите на Байбарс и не съзря в тях дори най-малък признак на съмнение или колебание. И преди беше виждал този поглед.

В онзи ден, преди десет години, той почиваше заедно с другите офицери на полка Бахри след победа срещу франките при Мансура, победа, спечелена от Байбарс. По онова време бахрите бяха личната гвардия на султан Аюб, чиито предци бяха събрали и сформирали мамелюкската армия. Малко преди битката при Мансура Аюб беше умрял и на трона се беше възкачил неговият наследник Тураншах. Управляваше мамелюците, като сложи свои хора на най-важните постове, и командирът на Бахри, Айбек, нареди на Байбарс да поправи положението с доводите на хладната стомана. Късно същата нощ той беше отишъл при Омар и другите офицери, докато Тураншах даваше угощение. Със саби, скрити под наметалата, групата се беше втурнала в залата на пиршеството. Тураншах избяга в една кула на брега на Нил, но Байбарс продължи да го преследва упорито и даде заповед да подпалят кулата. Когато пламъците обгърнаха дървената постройка, султанът скочи в реката и като полуудавен плъх се примоли да му бъде пощаден животът. Байбарс се спусна по брега и с един удар на сабята си сложи край на воплите на султана и на династията на Аюбидите. Така той откри за мамелюците пътя към властта и направи от робите господари. Омар никога нямаше да забрави мига, когато Байбарс заби сабята си в корема на Тураншах, и изрази на лицето му, изкривило се до неузнаваемост от завладялото го вълнение. Той поклати глава.

— Този път няма да стане. Куруз винаги го пазят. Ще те убият.

Един глас в тъмното ги накара да се обърнат като ужилени, а Байбарс посегна към кинжала в ботуша си.

— О, ще стане. Ще стане и още как!

Думите бяха последвани от смях и Байбарс се отпусна.

— Ела тук.

Миг по-късно нещо пропълзя в тъмнината. Беше стар човек с беззъба усмивка, сплъстена бяла коса и сбръчкана като изсъхнал плод тъмна кожа. Беше облечен в протрита памучна роба, с боси и изранени крака с пожълтели нокти. Очите бяха побелели от развитото се перде. Омар малко се успокои, когато позна Кадир, гадателят на Байбарс. Около кръста му на верижка висеше кинжал в златна кания и с ярък червен рубин, инкрустиран на дръжката. Кинжалът беше единственото указание, че тази жалка фигура някога е била воин в ползващия се със зловеща слава Орден на асасините — елитна група от бойци с радикални цели, основана в Персия малко преди първия кръстоносен поход. Привърженици на шиитското течение на исляма — мюсюлманско малцинство, отцепило се от традиционалисткото сунитско течение заради спорове относно това кой да се приема за наследник на пророка Мохамед — асасините целяха да унищожат враговете на тяхната вяра и го правеха с жестока ефикасност. Промъкваха се незабелязано от тайни крепости високо в планините на Сирия, за да връхлетят подобно на черни, безмълвни отровни паяци върху избраните жертви. Предпочитаните средства за убийство бяха отровата или кинжала. С течение на годините арабите, кръстоносците, турците и монголите се бяха научили да се страхуват от тях, и то с основание. Обаче от време на време те ги използваха за собствените си цели, заплащайки висока цена, защото в изкуството да се убива нямаше по-добри от тях.

Омар не знаеше защо Кадир ги беше напуснал. Доколкото му беше известно, гадателят е бил изгонен от Ордена, но като се изключат няколко не особено убедителни слухове, причините за изгонването му си оставаха неясни. Той знаеше само, че старият човек беше пристигнал в Кайро, облечен в същата протрита роба, с която беше сега, малко след като на Байбарс беше поверено командването на полка Бахри, и му беше предложил услугите и верността си.

Когато Кадир се приближи към горящите мангали, Омар забеляза на светлината на танцуващите пламъци, че върху ръката на гадателя

има навита усойница.

— Говори — изкомандва Байбарс.

Кадир приклепна върху пясъка, вглеждайки се като хипнотизиран в навитата около китката му змия, а после рязко скочи на крака. Очите му се вторачиха в Байбарс.

— Убий Кутуз — рече спокойно той. — Ще имаш подкрепата на войската.

— Сигурен ли си?

Кадир се засмя, седна върху пясъка и кръстоса крака. Като стисна главата на змията между палеца и показалеца си, той я свали от китката си и ѝ прошепна нещо, преди да я пусне на земята. Усойницата се плъзна по пясъка, оставяйки тънка лъкатушеща следа, и се отправи към дивана. Омар с мъка потисна желанието да вдигне краката си, когато тя се плъзна по ботуша му. Беше още много малка, но отровата ѝ беше силна.

Кадир плесна с ръце, когато змията се приближи до Байбарс.

— Виж! Тя ти сочи отговора!

— Магьосничеството му е обида за Аллаха — рече тихо Омар. — Не трябва да му позволяваш да го прави.

Кадир се вторачи в Омар и той отмести погледа си, защото не можеше да издържи да гледа побелелите очи.

Байбарс наблюдаваше как змията се плъзга между краката му, устремена към тъмнината под дивана.

— Аллах му е дал тази дарба, Омар, и той никога не греши. — Преди усойницата да изчезне, Байбарс вдигна ботуша си и го стовари върху главата ѝ. Изрита мъртвата змия по пясъка и погледна към Кадир. Гадателят чешеше едно зачервено място на крака си.

— Казваш, че армията ще ме подкрепи в това действие, но как ще реагира полкът Муизия? Султанската гвардия сигурно ще застане зад Кутуз.

Кадир сви рамене и се изправи на крака.

— Може би, но голяма част от тяхната преданост може да бъде купена със злато, а днес твоите хора пазят плячката. — Той отиде до дивана и вдигна мъртвата змия. След като погледна с тъга смачканото ѝ тяло, старецът я пхна в робата си. Изглежда Байбарс с почти бащинска гордост. — Виждам за теб голямо бъдеще, господарю. Държави ще падат и крале ще гинат, а ти ще продължаваш да стоиш

над всички тях върху мост от черепи над река от кръв. — Гласът премина в шепот, когато той коленичи в краката на Байбарс. — Ако ръката ти държи ножа, който убие Кутуз, ти ще станеш султан.

Байбарс избухна в смях.

— Султан ли? В такъв случай Алепо ще е на последно място сред богатствата ми. — Смахът му секна, когато тази мисъл стисна мозъка му като менгеме.

Когато Байбарс беше премахнал Тураншах, правото да седне на трона се падна на човека, наредил да бъде извършено убийството — тогавашният командир на полка Бахри Айбек. Байбарс не получи достатъчна награда за участието си и като отказа да служи на човека, за чието издигане беше помогнал, напусна Кайро. Беше се върнал преди година, след като Кутуз свали наследника на Айбек, надявайки се, че новият султан ще бъде по-верен на хората и делото. Горчиво се разочарова.

Байбарс се надигна от дивана и отиде при входа на шатрата. Навън небето беше почервенияло от заревото на кладите. Луната, извисила се над пустинята, също беше червена. Пясъчните хълмовете ту се издигаха, ту се снишаваха, а улеите между тях се сриваха в мрака, стигайки равнината, разпростряла се под него. На юг Блатата на Голиат блестяха като стомана на лунната светлина. Веднъж франките бяха дошли в тази равнина, за да предизвикват египетския султан Салах ал-Дин със своите кръстове и мечове. Тяхната войска беше обградена и пътищата им за снабдяване прекъснати, но те бяха оцелели, като ловяха риба в блатата, за да се хранят. След като не можа да превземе лагера им, Салах ал-Дин беше принуден да се оттегли. В продължение на почти два века франките ядяха храната им, избиваха хората им и се разхождаха из техните свещени места. Там, където някога беше почитан Аллах, сега свинете ровеха в изпражненията си.

Докато седеше там, загледан в блатата, някакво ново очакване замени ненавистта на Байбарс. Думите на Кадир се бяха врязали в мозъка му като огън. Той беше предопределен от съдбата, трябваше да играе роля в погубването на франките. Чувстваше го дълбоко в себе си.

— Ако бях султан — прошепна той, — щях да се бия против варварите франки с такава ожесточеност, че дори лешоядите нямаше да могат да се хранят от труповете им.

Омар се приближи и застана до него.

— Знам, че копнееш да пролееш кръвта им, но не гледай на франките като на безмозъчни диваци. Те са опитни воители и лукави стратеги и няма да е лесно да ги разгромиш.

Байбарс се обърна към него.

— Греша. Те са варвари. На запад франките живеят като свине. Къщите им са колиби, а те са прости и недодялани. Насочиха поглед на изток, видяха колко са красиви нашите градове, колко са изискани хората ни и какви велики школи на познанието имаме. Видяха Изтока, пожелаха го за себе си и започнаха кръстоносните походи. Не заради своя бог, а за да грабят. — Байбарс притвори очи. — Всеки ден, прекаран от тях в нашата страна, трябва да бъде отмъстен.

— Султанът даде заповедите си — рече Омар. — Ще се сражаваме с монголите.

— Няма да е нужно много време, за да ги смажем. След като веднъж бъде направено, ще се заемем с плановете за Кутуз. — Байбарс стисна рамото на Омар. — С мен ли си?

— Не е нужно да ме питаш.

— Вземи златото ми — рече Байбарс и посочи един малък сандък — и се погрижи да бъде платено на офицерите. Плати им добре, защото ако предприема някакви действия срещу Кутуз, трябва да обвържем колкото може повече хора за делото ни.

— И тогава?

— Тогава? — Байбарс погледна към Кадир, който беше приклепнал на пясъка, с очи втренчени в горящите мангали. — Тогава ще се подготвим за война.

4. НОВИЯТ ХРАМ, ЛОНДОН

14 септември 1260 г. сл.Хр.

Дървените мечове се кръстосаха с трясък. Уил стисна по-здраво дръжката на своя, когато усети как ръката му изтръпна от удара. Противникът му, един сержант със златисторуса коса, който се казваше Гарен дьо Лион, се заклати, плъзгайки се в калта. През последните три дни непрекъснато валеше и поляната беше прогизнала и осеяна с локви кафеникава вода. Надясно тя се простираше до бреговете на Темза, където водата се закриваше от гъста ивица тръстики и храсти. Наляво и отзад се издигаха сградите на храма, полускрити от мъглата. Въздухът беше студен и слънцето още не грееше така силно, за да го затопли, но лицата на младежите лъщяха от пот. Черната риза на Уил беше залепнала за гърба му и той неприятно го сърбеше. Отби меч на Гарен, който отново се издигна над него. Направи лъжливо движение вляво и като се изви, на свой ред замахна срещу младежа.

Гарен отблъсна удара и отстъпи назад, за да заеме отново стойка за нападение, като продължаваше да не сваля очи от Уил.

— Мислех, че вие, шотландците, сте най-свирепите бойни кучета на Англия.

— Просто загревам — отвърна Уил, като пристъпваше в кръг около него. — Още не съм решил за какъв да те смятам днес.

Гарен се усмихна.

— Е, аз пък избрах това, което си. Ти си сарацин.

Уил го изглежда учуден.

— Пак ли? — Вдигна по-високо меча си. — Добре. Тогава ти пък си хоспиталиер.

Гарен направи гримаса и плю на земята. Рицарите на Свети Джон, които бяха основатели на болници за поклонниците на Божия гроб, бяха върли съперници на тамплиерите. Може и двата военни ордена да бяха създадени от благородни християни, които се сражаваха за Бога и християнската вяра, но това не им пречеше да враждуват заради земи, търговия и други конфликтни интереси.

Уил посегна с меча напред. Успя да се наведе и да отбие един мощен удар на Гарен към главата му.

— Стой!

При командата на учителя им двете момчета се отдръпнаха един от друг, като продължаваха да дишат тежко. Рицарят се приближи към тях. Краят на мантията му бе изцапан с кал.

— От теб се иска да обезоръжиш противника си, Дьо Лион, а не да се опитваш да го убиеш.

— Съжалявам, сър — рече Гарен и наведе глава. — Погрешен удар.

— Точно така — съгласи се рицарят. Твърдостта на погледа му не намаляваше от факта, че имаше само едно око. Другото беше покрито с протрита кожена превръзка. — Продължавайте! — изкомандва той и се върна в края на поляната, където шестнадесет момчета на възрастта на Уил и Гарен бяха застанали в редица.

Не всички сержанти в обителта бяха обучавани в бойно изкуство. Мнозина служеха като работници: готвачи, ковачи, шивачи, коняри в многобройните клонове и имения. Те никога не ходеха на война. Обаче от тези, които бяха кандидати да стават рицари, се очакваше до осемнадесет години да са вече напълно обучени воители. Основните учебни предмети — реторика, граматика и логика, на които се посвещаваха повечето монаси в религиозните ордени, не се приемаха за толкова важни, въпреки че от сержантите се искаше да заучават наизуст всичките шестстотин клаузи на Устава. Така на петнадесет години тези момчета можеха да яздят кон в пълен галоп с копие и щит в ръце, но само с малки изключения повечето, включително Уил и Гарен, не можеха да напишат дори собствените си имена.

Уил се изправи срещу Гарен, като държеше в готовност оръжието си. По меча имаше много следи от дългата употреба, а ръбовете му бяха нацърбени. Гарен нападна пръв и нададе вик, когато замахна. Уил избегна първия удар, но Гарен продължи да напада, принуждавайки го да отстъпи с поредица от бързи, отсечени удари. Уил успя да възстанови равновесието си и те отново се сблъскаха. При кръстосани саби всеки се мъчеше да отблъсне другия, като никой не искаше да отстъпи дори сантиметър. В студения въздух дъхът моментално се превръщаше в бели облаци, а краката им направиха от калта рядка, хлъзгава маса. Уил се озъби в лицето на Гарен и внезапно

нанесе мощен удар с меча си. Очите на Гарен се разшириха, когато кракът му се плъзна в калта. Усети как изпуска дръжката на меча. С още един отсечен удар Уил изби оръжието от ръката му и то отхвъркна встрани, а Гарен се просна по гръб на земята. Уил застана над него, насочил върха на меча си към гърлото му. От сержантите, наредили се в края на поляната, се чуха одобрителни възгласи.

Рицарят ги накара да млъкнат с рязко махване на ръката.

— Схватката не заслужава похвали. — Той даде знак на Уил и Гарен. — Изтеглете се.

Уил отдръпна сабята си от гърлото на Гарен и му подаде ръка. Той я пое, изправи се на крака и отиде да вземе меча си. После и двамата изтичаха при останалите с прогизнали от вода и кал туники и плътно прилепнали към тялото панталони. Уил се намръщи, когато рицарят се обърна към групата:

— Защитата на Камбъл беше слаба. Една по-силна отбрана би му позволила да отслаби нападението на Дьо Лион, чиято първоначална атака беше хаотична и лесно предвидима. — Рицарят се обърна към двамата и вторачи окото си в Уил. — Тогава нямаше да ти се налага да прибъгваш до такива груби похвати, с които да победиш Дьо Лион. В последното ти движение имаше най-вече груба сила и липса на техника. Но Камбъл поне използва терена, за да си осигури предимство. — Той се обърна към Гарен: — Какво стана с равновесието ти, Дьо Лион? — Гарен тъкмо отвори уста да отговори, но рицарят го прекъсна: — Брокар! Джей — той кимна към двамата чакащи сержанти, — заемете местата си.

Уил отпусна ръцете и напрегнатите си мускули, когато сержантите се отпавиха към средата на поляната. Погледна към Гарен, който все още не сваляше очи от рицаря.

— Твоят чичо е в обичайното си добро настроение.

— Мисля, че се тревожи за утрешната среща — каза Гарен и се извърна към Уил. — Чувам, че ще присъстваш на нея.

Уил се поколеба. Не беше забравил предупреждението на Оуен, а и пришките по ръцете от чистенето на боксовете в конюшната, поправянето на такъмите и лъскането на седлата още не бяха зараснали.

Гарен се наведе по-близо.

— Можеш да ми кажеш — рече той, като се пазеше да не го чуят другите сержанти. — Ще присъствам на разговора с краля. Ще нося щита на чичо си.

— Извинявай — рече с облекчение Уил. — Оуен ми забрани да говоря за това.

— Чичо ми също, но тази сутрин се изпусна, че и ти ще си там. — Гарен го погледна със съжаление. — Страхувам се, че възможността да присъстваш на такова важно събитие не му се нрави.

Уил погледна към мрачното лице на рицаря, който следеше схватката на сержантите. Оттеглилият се от активна служба тамплиерски командир Жак дьо Лион се беше сражавал с мюсюлманите в битките при Хербия и Мансура. В първата беше загубил едното си око от сабята на един хорезмианин, а при втората — триста от своите другари рицари. В новия приорат заради раната и характера учениците му го наричаха Циклопа. Това име се произнасяше само шепнешком, защото се говореше, че последният сержант, който го произнесъл открито, бил изпратен за постоянно в едно пълно с мухи село на шест левги южно от Антиохия.

— Каквото и да правя, чичо ти никога не е доволен.

— Този път недоволството му не беше от теб — прошепна Гарен, като гризеше нокътя си и наблюдаваше как се дебнат двамата сержанти на поляната. Пак погледна към Уил. — Можеш ли да го виниш? Трябва да си по-предпазлив. Казва, че ще бъдеш изгонен, ако още веднъж нарушиш правилата. Щял да се погрижи за това.

Двамата сержанти се сблъскаха. Брокар, който беше по-дребният, извика, когато Джей го атакува доста нескъпопосано и го удари през пищяла с ръба на меча си.

— Ние поне бяхме по-добри от тях — каза Уил, когато двамата сержанти се вкопчиха един в друг и паднаха на земята.

— Ти изобщо слушаш ли ме?

Уил изгледа Гарен.

— Какво?

Гарен му хвърли обиден поглед.

— Казах, че трябва да си предпазлив. Не изпълни едно свое задължение, за да поспиш час повече, и през последните десет дни си плати за това. Почти не съм те виждал.

— Не беше заради успиване. Аз... — Уил сниши глас и шепнешком разказа на приятеля си за посвещаването, което беше наблюдавал заедно със Саймън.

— Да не си полудял! — рече, поклащайки недоверчиво глава, Гарен.

— Трябваше да погледна.

— Но нали един ден сам ще можеш да видиш всичко. — Лицето на Гарен все още изразяваше недоверие, сега вече примесено и с нещо друго.

— Не можех да чакам пет години. Нали непрекъснато говорим за това? Винаги сме се чудели какво представлява. — Той направи гримаса. — Щях да видя повече, ако не беше влязъл онзи слуга с нос като човка.

— Ами Саймън? — попита троснато Гарен. — Защо си замесил и него?

— Трябваше ми някой, на когото имам доверие, за да ми пази гърба. — Той спря, забелязвайки изражението на Гарен. — Щях да помоля теб — побърза да каже Уил, — но знаех какъв ще бъде отговорът ти. Бих предпочел да помоля теб, знаеш го.

Гарен кимна, въпреки че на Уил му се стори, че изглеждаше малко обиден.

— Не е било редно да наблюдаваш посвещаването, още по-малко пък да присъства и един коняр. Саймън не е като нас.

— Носи същата туника.

Гарен въздъхна.

— Знаеш какво имам предвид.

— Саймън е син на кожар, а ние сме синове на рицари. Той никога няма да бъде рицар, никога няма да е благородник.

Уил сви рамене.

— Ако родството прави някого благородник, то аз съм само наполовина такъв. Останалата половина ме прави също толкова обикновен, колкото всеки коняр.

Гарен леко се засмя.

— Това не е вярно.

— Знаеш, че е така. Сега баща ми може и да е рицар, но дядо ми не беше, а майка ми е дъщеря на търговец. Не всички имаме предимството да сме със семейно потекло като твоето.

— Е, да, но баща ти е рицар и това е достатъчно, за да си благородник. — Когато Гарен се извърна, туниката му се свлече на една страна и разкри мораво петно точно под ябълката на шията му.

Уил се намръщи и го посочи.

— Откъде имаш това?

Гарен проследи погледа на Уил и придърпа нагоре туниката си.

— Вчера ме удари с меча си. — Пресилено се усмихна. — Понякога не си знаеш силата.

На поляната Брокар обезоръжи Джей с нескопосан удар по китката, което накара момчето да изпусне от болка меча си. Сержантите в края на поляната неспокойно се размърдаха, когато Жак се отправи към тях, следван от двамата съперници. Джей продължаваше да стиска ръката си. В края на тренировката рицарят определяше наказание. Обикновено то се състоеше от десет изморителни обиколки на голямата поляна за сержанта, който се е представил най-зле в схватките. Уил чоплеше една треска от меча си, без да се тревожи. Колкото и да не го обичаше Жак, никога не беше наказван след някоя тренировка. Рицарят мина покрай редицата, като се взираше в лицето на всеки. Уил издържа погледа му, но Гарен наведе глава.

Жак отмина и двамата, но после спря.

— Дьо Лион. Ти ще бягаш днес.

Младежът рязко вдигна глава. Лицето му изразяваше недоумение. Същото беше и изражението на другите сержанти. Най-изненадан беше Брокар, чието представяне беше най-слабо.

— Сър? — попита объркан Гарен, като се мъчеше гласът му да не трепери. Като Уил и той никога преди не беше наказван.

— Чу ме — рече рязко Жак. — Двадесет обиколки.

— Да, сър — прошепна Гарен. — Благодаря.

Когато той пристъпи напред, а рицарят се обърна, Уил докосна ръката на приятеля си.

— Не беше справедливо — прошепна той. — Жак не е прав.

— Камбъл!

Уил отдръпна ръката си, когато рицарят се приближи до него.

— Какво каза? — попита той.

— Какво съм казал ли, сър?

Жак присви очи.

— Не си играй с мен, момче. Какво каза на Дьо Лион?

Уил погледна към Гарен, който едва забележимо поклати глава.

— Нищо, сър. Аз само... — Той замълча за момент и се обърна към Жак: — Само се зачудих защо избрахте Гарен да бяга, сър. — Опитва се да придаде шеговита нотка на гласа си, като произнесе думите като въпрос. — Не мисля, че той се представи най-зле.

Настъпи дълга пауза.

— Разбирам — рече Жак. Мекият му тон не предвещава нищо добро. — Тогава кой, според теб, заслужава наказанието?

Погледът на Уил се плъзна по момчетата в редицата и се върна към Жак.

— Хайде, Камбъл — настоя рицарят. — Щом като не мислиш, че Дьо Лион се е справил най-зле, в такъв случай ще трябва да имаш някаква представа кой заслужава наказанието. — Когато Уил отвори уста да отговори, Жак вдигна ръка. Отстъпи крачка назад и посочи мястото си. — Застани тук, господин инструктор!

Уил се подчини. Хвърли бърз поглед на Брокар и Джей. Брокар гледаше право пред себе си, но Джей улови погледа му и се намръщи, разбрал какво мисли.

— Е? — настоя Жак.

Уил продължи да мълчи. Накрая поклати глава.

— Не знам, сър.

— Говори! — изкрещя Жак. — Гласът му изплющя като камшичен удар.

— Не знам кой се е представил най-зле, сър.

— Това е естествено — каза Жак и на лицето му се появи студена усмивка. Обърна се към другите сержанти и посочи Уил: — Защото как би могло едно момче, не участвало в битка, с произход, който се простира само до едно поколение, и с нищо не оправдано самочувствие да разбира от тези работи?

Уил забеляза, че Джей се подсмихва. Гарен гледаше право в земята.

— В бъдеще, Камбъл — рече рицарят, пристъпвайки към Уил, — пази мнението си за себе си. Така няма да се излагаш толкова. — Наведе се напред и лицето му се доближи съвсем до това на Уил. — Не смей никога да подлагаш на преценка решенията ми — просъска той и до бузата на Уил стигнаха пръски от слюнката му. Жак се изправи. —

Дьо Лион! — изкомандва той, без да погледне повече Уил. — Камбъл току-що ти спечели още десет обиколки.

Уил погледна изумен рицаря. Когато чу тихия, дрезгав глас да благодари на рицаря за наказанието, той се обърна към Гарен, опитвайки се да му предаде с очи извиненията си и същевременно да го помоли да му прости. Обаче момчето не погледна към Уил, нито към някой друг, а излезе от редицата и побягна. С пламнало лице Уил наблюдаваше как Жак крачи към сградите на приората. Ръцете му трепереха, защото искаше да ги свие в юмруци и да ги стовари в самодоволно усмихнатото лице на Циклопа. Около него другите сержанти прибраха в мълчание оръжията си и напуснаха в редица поляната. Уил улови съчувствените погледи на някои, но други го изгледаха с укор. Без да им обръща внимание, той проследи как Гарен се отдалечава през калната поляна, която сега му се стори много по-голяма от когато и да било. След няколко секунди и Камбъл започна да бяга.

Жак порови сред свитъците по масата, докато не намери това, което търсеше. Отново бавно зачете доклада, като напругаше окото си поради оскъдната светлина. Свещта догаряше и в соларната стая беше полутъмно. Слабата лунна светлина, която нахлуваше през прозореца, осветяваше едва-едва плочите на пода. Навън се чу крясък на бухал. Жак прекара ръка през веждата си, тъй като думите върху пергамента се сливаха в безсмислени черни линии. Повдигна кожената превръзка и бавно прекара в кръг пръста си около дълбоката дупка, където някога беше окото му. Тя беше запълнена с грубата тъкан на заздравялата рана. Въпреки че беше загубил окото си преди шестнадесет години, то продължаваше да го боли, когато се наложеше да чете по-дълго. Затворен в стаята от часове, той беше пропуснал както вечерята, така и последната молитва. По едно време Оуен влезе и го посъветва да си легне, като добави, че ако досега не са се подготвили за утрешната среща, това нямаше да може да стане оттук нататък. Обаче Жак не прие съвета му, защото искаше да бъде напълно сигурен, че Хенри няма да може да се измъкне от положението с приказки. Но се чувстваше уморен. Остави пергамента на масата, отиде при прозореца и подложи лицето си на свежия бриз. На лунната светлина кожата му

стана пепелявосива, а контрастиращите сенки изостриха още повече чертите на скулите и носа му. Чу се плясък на крила, когато бухалът излетя от вътрешния двор под него и изчезна зад покривите. Жак се извърна, защото някой леко почука на вратата.

— Влез — рече рязко той.

На вратата се появи слуга в кафява риза, който изглеждаше доста притеснен.

— Извинете, сър, знам, че е късно, но тук има един човек, който иска да ви види. Той... ами той твърди, сър, че е спешно.

Жак се намръщи, отчасти заради това, че бяха нарушили спокойствието му, и отчасти защото се зачуди кой ли ще е този, който има нужда да бъде воден от прислужника.

— Пусни го да влезе.

Слугата с готовност отстъпи встрани и в стаята влезе висок човек, загърнат в оръфана сива роба с качулка на главата. Прислужникът се отдръпна още повече, за да не го докосне странникът, когато минава покрай него. Очите на Жак се разшириха, когато мъжът отметна качулката и кимна за поздрав.

— Хасан — прошепна рицарят.

— Ще желаете ли нещо, сър? — чу се плахият глас на слугата от прага. — Може би нещо за хапване и пийване за вашия... — той погледна подозрително човека в сиво — ... гост?

— Не — отвърна Жак, като продължаваше да гледа втренчено мъжа. — Остави ни.

Прислужникът се поклони с благодарност и затвори вратата след себе си. Забърза по коридора и се прекръсти.

Шотландия, 9 юни 1257 г. сл.Хр.

Уил застана на прага, хванал се за рамката на вратата. Дървата в огнището съскаха и пукаха. На подпряната на две греди широка дъска, върху която слугинята приготвяше храната, яденето за вечеря лежеше недовършено — седем бели риби, изкормени и лъскави на светлината на свещите. Джеймс Камбъл седеше на масата, с гръб към прага и с протегнати крака. Уил виждаше лицето на баща си само в профил: четвъртитата челюст и едната му вежда, която се спускаше към дългия, прав нос. Отстрани косата му

беше леко прошарена, но брадата му беше черна като гарваново крило. Джеймс гледаше към отворената врата, през която нахлуваше топъл бриз, който носеше аромата на мента и бял равнец. През деня се виждаха полята и горите, простиращи се от малкото имение през целия път до Единбург, който в ясно време изглеждаше като сиво петно на хоризонта. Сега всичко беше потънало в мрак. Съвсем приглушено от вятъра се чуваше ромоленето на потока, който течеше през скалистото дере и се вливаше в тясното дълбоко езеро, простиращо се на няколко мили на запад.

Същата вечер Джеймс се беше върнал от едноседмичен престой в Балантрадох — шотландския приорат на Ордена на тамплиерите, където водеше счетоводството. Върху облегалката на стола му беше оставено черно наметало. Джеймс беше донатус на храма и му беше забранено да носи одеждите на посветен рицар. Въпреки че прекарваше много време в Балантрадох, където работеше, живееше и се молеше заедно с членовете на Ордена, той не беше дал обет за целомъдрие и бедност, а само обет за подчинение. Затова му беше разрешено да продължава да изпълнява задълженията си на съпруг и баща, като разделя времето си между обителта и своето имение. Черната му мантия беше с цвета на човешкия грях. Само на живеещите в целомъдрие беше разрешено да носят бялата мантия на тамплиерите.

Уил стоеше край вратата и наблюдаваше как с всяко вдишване и издишване гърдите на баща му се повдигат и се отпускат. Беше се разтревожил, когато го беше повикал с необичайно тържествен глас. От съседната стая, където по-големите му сестри Алис и Ийд играеха с най-малката, Мери, кънтеше смях.

Като го чу, Джеймс Камбъл се извърна и се усмихна, виждайки Уил.

— Ела тук, Уилям. Имам нещо за теб.

Когато Уил се приближи, баща му постави голямата си ръка върху неговата. Дългите пръсти на Джеймс бяха изцапани в кафяво от мастилото от шикалки, което той използваше, за да води счетоводните книги, а дланите му бяха меки, не като на няколкото рицари, които Уил познаваше. Тяхната кожа беше загрубяла и покрита с мазоли от честото боравене с меч. През тринадесетте години работа за Ордена, Джеймс беше изкарал няколко сезона с

рицарите и се беше научил да язди бойните им коне и да се бие, но главното му задължение винаги си оставаше работата му. Обаче за Уил той беше също толкова добър воин, колкото всеки друг, когото беше виждал, а според момчето дори и по-добър, защото можеше да чете, да пише, да смята и да говори латински като папата. Уил дори го беше чувал да произнася няколко думи на един мелодичен език, който Джеймс му беше казал, че е арабски — езикът на сарацините.

— Спомняш ли си, че съм ти говорил за един подарък, който ми остави дядо ти, когато умираше?

Отначало Уил си помисли, че става дума за имението. Просторната, но удобна къща, сгушена в подножието на един хълм, заедно с външните постройки и хамбарите някога принадлежеше на дядо му. Ангъс Камбъл беше богат търговец на вино, който, уморен от семейни разправи, беше напуснал клана си, за да работи самостоятелно. Богат и широко скроен човек, той беше възпитал сина си като джентълмен, беше му намерил подходяща съпруга, а малко след като се родиха първите две деца, Ангъс го изпрати при рицарите тамплиери в Балантрадох, с които през годините си беше създавал тесни търговски връзки. Преди да умре, той беше оставил златото си на Ордена, а имението на сина си.

— Нашата къща ли?

— Не къщата. Нещо друго.

Уил поклати глава.

— Предполагам, че си бил твърде малък, щом си спомняш едва сега.

Джеймс стана и отиде при огнището, където върху камъните беше подпряно нещо. Отначало Уил си помисли, че е ръжен, но когато баща му го взе и се върна с него на масата, Уил видя, че е сабя, извита сабя. От белезите по късото извито острие, което се разширяваше към върха, личеше, че беше участвало в битка. Главичката на дръжката имаше формата на диск, а около самата дръжка беше навита сребърна тел, за да може да се държи по-здраво. Беше тежък ятаган, предназначен за използване от пехотинец. Уил видя как баща му го постави върху масата.

— Тази сабя е наследствена. Била е дадена на дядо ти от неговия баща, а той, преди да умре, я предаде на мен. Сега е твоя, Уилям.

Уил изгледа баща си.

— Истинска ли е?

— Не можеш вечно да се биеш с пръчка — рече баща му и се усмихна. — Е, денят, в който ще я извадиш в битка, е още далеч и дано с волята Божия той да не настъпи никога. Но според мен вече си достатъчно голям да я носиш сега. Говорих с приора на Балантрадох и той се съгласи да те приеме на обучение като сержант.

Уил леко докосна дръжката. Беше топла от близостта на огъня.

— Наистина ли ще отида?

— Къде да отидеш?

— В Балантрадох.

Джеймс се вгледа в лицето на сина си.

— Обучих те толкова добре, колкото можах, Уилям. Научих те да четеш и да пишеш, да яздиш и да се биеш, но уменията, които си придобил, трябва да бъдат усъвършенствани от по-добри учители, отколкото съм аз. Един ден, Уилям, ще вземеш бялата мантия и ще бъдеш приет за рицар на Ордена на тамплиерите, а когато това стане, ако пожелае Бог, аз ще бъда редом с теб.

Уил се облегна назад, за да осъзнае по-добре казаното. Щеше да стане сержант в Ордена на тамплиерите. От съвсем малък това име го изпълваше с възторг. Баща му беше казал, че на земята няма друга организация, която да притежава толкова много власт, колкото Ордена, с изключение, разбира се, на самата църква. Често пъти лежеше в леглото в стаята, която делеше с по-малката си сестра, и сънуваше, че е рицар — един от най-великите мъже в целия свят. Сънуваше как стои, висок и достолепен като баща си, с благороден дух, честен в боя и с великодушно сърце. Изведнъж Уил се стресна.

— Може ли първо да довършим лодката?

Джеймс се засмя и разроши косата на сина си.

— Ще мине още цяла година, преди да станеш сержант. Имаме предостатъчно време да я довършим.

— Това сабята на баща ти ли е, Джеймс?

Уил се извърна и видя майка си, която влизаше с китка мента. Беше висока, облечена в проста роба от боядисана вълна, а косата ѝ беше с цвета на дива череша. Коремът ѝ издуваше тънката материя на робата и показваше, че очаква дете. Зад нея се промъкна Мери,

осемгодишната му сестра. Уил изсумтя недоволен от прекъсването, когато тя изтича към Джеймс.

— Да, Изабел — каза Джеймс, грабна Мери и я подхвърли във въздуха, от което тя се разнища. — Макар че сега принадлежи на Уилям.

Изабел повдигна едната си вежда и остави китката на масата.

— Не ме интересува дори да е на папата. Какво прави върху масата?

Джеймс пусна Мери и придърпа протестиращата Изабел върху скута си.

Тя го цапардоса по главата.

— Ще останете без храна, ако не махнеш това желязо и не ме пуснеш!

Джеймс се престори на изненадан.

— Това е сабята на нашия клан, жено, а не просто желязо!

— Ние нямаме клан, татко — каза, влизайки заедно с Ийд, най-голямата дъщеря Алис. Като майка си и двете бяха с тъмночервени коси, докато тази на Мери имаше цвят на мед.

— Нямаме — съгласи се Джеймс. — Не и след като вашият дядо напусна рода, но независимо от това тя е част от нашето наследство. — Той остави Изабел да стане от скута му и вдигна сабята. — Вижте. Това е чудесно шотландско желязо. — Бащата разсече въздуха с извитата сабя. Той подхвана ментата, която отхвъркна в ъгъла. Уил се разсмя.

Новият храм, Лондон, 15 септември 1260 г. сл.Хр.

Дръжката беше студена под пръстите му. Сабята беше леко ръждясала около напречния предпазител, а намотките от сребърна тел се бяха поразхлабили. Уил се огледа, когато от сламеника до него се разнесе хъркане. Пламъкът на оставената да гори през нощта свещ танцуваше и хвърляше слаба светлина върху спящите осем други сержанти, с които той делеше стаята. Подобно на всички помещения в сградата за сержантите, и спалнята беше мрачна и с нисък таван. Покрай едната стена бяха наредени девет сламеника, всеки покрит с грубо вълнено одеяло. Срещу тях имаше два шкафа, в които бяха дрехите и вещите на сержантите, заедно с една маса, върху която

гореше свещта. През тесните прозорци нахлуваше студен вятър, който повдигаше зеблото, с което бяха покрити, и донасяше влажната, възсолена миризма на Темза. Тъй като на сержантите и рицарите им беше забранено да спят голи, Уил беше облечен с долна фланела и прилепнали панталони, но въздухът беше студен и той се беше загърнал с късата си зимна пелерина. От примигващата светлина на свещта по стените играеха сенки и проблясваха сребърните нишки на скрити в тъмните пространства между гредите паяжини.

Уил постави внимателно сабята върху сламеника пред себе си и сви колене към гърдите си, премигвайки от острата болка в гърба. Всеки път, когато помръднеше, мускулите го боляха. Краката му се бяха подули, а върху едната пета, където ботушът го убиваше, се беше появил мехур. Минаваше полунощ и той се чувстваше изморен, но болката и мислите не му позволяваха да заспи.

Когато настигна Гарен на поляната, известно време приятелят му не каза нищо и те пробягаха първите няколко обиколки в мълчание. После Гарен проговори:

— Защо го правиш? — попита задъхан той.

Уил сви рамене, за да покаже, че не му придава никакво особено значение.

— Помислих, че ще имаш нужда от компания.

Повече обяснения не трябваша. В промеждутъците, когато си поемаха дъх, с коси, надвиснали над очите, те разговаряха и се смееха, докато изпълняваха наказанието на Жак, като взаимно се окуражаваха. Накрая поляната им се виждаше безкрайна, а краката започнаха да ги болят. След това си позволиха малко, но удовлетворяващо неподчинение. Докато Гарен наблюдаваше някой да не го види, Уил се покатери на едно дърво в овощната градина и набра две шепи сливи. Скрити между сводестите подпори в задната стена на параклиса те жадно излапаха плодовете, а през това време слънцето прогони и последните остатъци от мъглата и изсуши влажните им дрехи. За Уил споменът за старите неща само го накара да се замисли колко много се бяха променили.

Бяха изминали повече от две години, откакто срещна за пръв път Гарен в утрото, когато пристигна в Новия храм. Той така и не отиде в Балантрадох, както беше обещал баща му. Заведоха го на поляната, където беше представен на сержантите, с които щеше да прекара

следващите седем години от живота си. Гарен също беше пристигнал наскоро и Уил, с когото групата им вече можеше да бъде разделена по двойки, стана негов партньор в тренировките. Любопитни и приятелски настроени, другите сержанти се струпяха около него, но Гарен остана встрани. След като не отговори на нито един от въпросите на сержантите, Уил взе дървения меч, който му бяха дали, и без да каже дума започна да изпълнява командите на Жак. По време на храна и в параклиса седеше сам, заслушан в монотонното бърборене на свещениците, които четяха откъси от евангелията.

Нещата продължиха по този начин почти две седмици и първоначалният интерес към Уил намаля, понеже другарите му го помислиха или за ням, или за твърде надменен. Щеше да продължи да мълчи и още, ако не беше Гарен. Той никога не го попита за дома му или за семейството му. Не се заинтересува и защо Джеймс Камбъл толкова рядко беше виждан извън всекидневната, където работеше заедно с Жак и Оуен като счетоводител на мястото на един разболял се писар. Тъкмо това беше причината, довела него и сина му в Лондон.

Няколко месеца след тяхното пристигане Джеймс влезе в олтара на параклиса и положи последните си два обета — за целомъдрие и бедност. Уил много се изненада, когато видя баща си облечен в бялата мантия на пълноправен рицар. Мъжът, който му беше станал почти непознат заради сдържаното си и официално отношение към него, сега му се струваше недосегаем, студен и чужд в безупречно бялата си дреха. Облечен в черната си туника, все още грешен и земен, Уил се почувства така, като че ли беше загубил баща си завинаги. Той му беше казал, че майка му и сестрите му били изпратени в женски манастир близо до Балантрадох, а имението било предадено на Ордена срещу приемането на Джеймс за рицар. Там за тях щял да се грижи Ордена и както беше обяснил баща му, нямало да се нуждаят от нищо. Но това не беше намалило скръбта на Уил, нито беше направило по-поносимо разбирането, че той е отговорен за загубата на баща си, на семейството си и на единственото място, което му беше познато и скъпо.

Липсата на интерес от страна на Гарен към нещата, за които Уил нямаше нито сили, нито желание да говори, го караше да се чувства по-спокоен в негово присъствие и когато Гарен предложи да тренират в свободното си време, той с радост прие компанията на не особено

любопитното момче. През следващите седмици Уил постепенно се разприказва. Отначало за ударите с меча, после помоли Гарен да му разкаже за приората и накрая заговори за себе си. Сянката, която го преследваше от Шотландия, така и не го напусна, но когато двамата бяха заедно, не я забелязваше.

Когато баща му замина за Светите земи, Уил започна да става подързък. И на двамата с Гарен бяха дотегнали всекидневните задължения и молитви, на които бяха започнали да гледат като на посегателство върху свободата им. И двамата се бунтуваха против строгия режим. Не бяха единствените сержанти, които се чувстваха по този начин, но заедно, както често се изразяваше Оуен, бяха като кремък и прахан. Веднъж през миналата зима, когато блатата извън северната порта на Лондон бяха замръзнали, те дори се осмелиха да се измъкнат от обителта посред нощ и отидоха да се пързаят. Завързали ледени парчета с каишки на краката си, както правеха другите момчета от града, прекараха няколко незабравими, вълнуващи часове, като се надбягваха по леда, докато накрая, полуизмръзнали и изтощени, изминаха дългия път до дома, след като се заклеха да не казват на никого.

Уил не можеше да си представи, че Гарен би могъл да направи нещо подобно сега. Отново взе сабята и я сложи в скута си, прокарайки пръсти по плоското желязо. Приятелят му не се появи на вечеря, а когато нито той, нито Жак присъстваха на последната молитва в параклиса, започна да се безпокои. Замисли се какво можеше да направи. Отговорът беше винаги един и същ — не можеше да направи нищо. Жак беше рицар, а той — сержант; нямаше никаква власт. Прекара върха на пръста си надолу по дръжката на сабята, усещайки малката празнина между желязото и сребърната тел. Понякога му се струваше, че знае как се е почувствал Гарен и се питаше дали е по-лошо да имаш чичо, който те малтретира, или баща, който изобщо не разговаря с теб.

5. НОВИЯТ ХРАМ, ЛОНДОН

15 септември 1260 г. сл.Хр.

Хасан намести слабото си тяло върху една табуретка и черните му очи огледаха стаята.

С широк замах Жак отмести настрани пергаментите върху масата и седна. Подаде му едната от двете големи чаши, които държеше, и се усмихна, когато Хасан отказа да я поеме.

— Това е вода.

Тогава Хасан взе чашата и също се усмихна.

— Не съм свикнал да бъда в компанията на приятели. Трудно ми е да преодолеея навика да отказвам и на най-добронамерените предложения. — Той отпи една глътка и водата прочисти праха от пътя в гърлото му.

Жак го слушаше внимателно, като се мъчеше да свикне с акцента на Хасан, който понякога правеше речта му трудна за разбиране.

— Извинявам се — продължи гостът — за изненадващото посещение в такъв късен час, но нямаше време да те уведомя предварително за визитата ми. Пристигнах в Лондон тази вечер.

Жак махна пренебрежително с ръка.

— Какво те води тук, Хасан? От доста време нямам никаква вест от брат Еверар.

Хасан остави чашата си на масата.

— Книгата за Граала е открадната.

Жак беше свикнал с ясния начин, по който се изразяваше Хасан. В редките случаи, когато двамата се срещаха, това обикновено му харесваше. Но ако появата на човека го беше изненадала, това беше нищо в сравнение с въздействието, което оказаха думите му. Жак успя да потисне възклицанието, което почти се изтръгна от устата му, и известно време запази мълчание, докато осъзнае по-добре казаното.

— Кога стана това? — попита накрая той. — И как?

— Преди дванадесет дни. Беше взета от съкровищницата на приората от един писар.

— Знаеш кой я е откраднал, така ли? — Жак прекара ръка през побелялата си коса и с усилие потисна нетърпението си.

— Кражбата беше открита, когато ковчежникът намери безчувственото тяло на един от двамата главни писари, които отговарят за ковчежетата. Когато дойде в съзнание, той каза, че слязъл в подземие, защото чул шум. Бил нападен от колегите си — млад писар на име Даниъл Рули, който за малко да го претрепе с една купа за събиране на милостиня.

— Този Рули ли е взел книгата?

Хасан кимна.

— Визиторот нареди да се претърси обителта, но брат Еверар беше убеден, че Рули е избягал. Бях изпратен в града, за да го издирия. Сипах го близо до портата „Свети Мартин“. — Хасан разказа на Жак какво му беше казал писарят, преди да бъде убит.

— Бил е заставен да я открадне?

— Той така каза, братко.

Жак се намръщи.

— Ако е казал истината, можем ли да предположим, че убиецът и човекът, който е принудил Рули да открадне Книгата за Граала, са едно и също лице, или най-малкото действат заедно?

— Според мен, вероятно е така. Логично е да се предположи, че Рули е отивал да предаде книгата. Може да е бил убит, за да му се попречи да каже къде е, или да разкрие кой го е принудил, а може и двете. Не мога да кажа защо не беше у него. Може да я е скрил някъде, когато е разбрал, че го преследвам.

— Или пък предаването вече да се е състояло.

— Това също е възможно. За нещастие не можах да проследя убиеца му. Пристигна стражата и трябваше да избягам. Съмнявам се, че щях да имам възможността да обясня защо съм застанал над един труп. За тях дори само видът ми би бил достатъчен. Върнах се по обратния път, за да я потърся, но не намерих нищо.

Жак не отговори. Отпи голяма глътка от своята чаша, която беше пълна с вино.

— Когато се върнах в приората, Еверар отиде при визитора и поиска да разпита ковчежника и двамата старши писари, които освен Рули и визитора имат достъп до съкровищницата. Никой от тях нямаше представа защо писарят е извършил това престъпление и кой

може да го е принудил да го стори. Разпитахме и един сержант, другар на Рули. Той ни каза, че от известно време Рули изглеждал притеснен, но също нямаше представа защо и отрече да е имал нещо общо с кражбата, дори и когато беше заплашен, че ще бъде хвърлен в затвора Мерлан.

— Знае ли някой какво е откраднато?

— Писарят и визиторът знаят само, че това е един ценен документ, който принадлежи на брат Еверар. Няма представа за истинската му важност.

— Е, това все пак е нещо. — Жак пресуши остатъка от виното си на един дъх.

— Когато стражата пристигна в приората, за да ни съобщи за убийството на Рули, визиторът обяви, че кражбата е за пари. Обаче съвместното разследване, организирано от Ордена и сенешала на краля, не стигна до никъде.

— Кралят трябва да е приел работата на сериозно, след като е натоварил главният си министър на правосъдието с въпроса?

— Визиторът настоя.

Жак се надигна и си наля още една чаша.

— Парижките подземия пазят много безценни съкровища. Стойността на книгата в злато е много малка. Беше ли взето нещо друго?

— Абсолютно нищо. — Черните очи на Хасан продължаваха да гледат втренчено рицаря. — Мога ли да бъда откровен, братко?

— Разбира се.

— В сегашното опасно положение се съмнявам в способността на онзи, който е взел книгата, да разбере нещо от нея. За обикновения читател тя няма да бъде нещо повече от един рицарски роман за Граала, макар и малко необичаен.

— Необичаен? — възрази Жак и отново се върна на мястото си. — Това е твърде меко определение за жертвените обреди и оскверняването на Кръста. Всичко, което е в разрез с църковните канони, се смята за ерес, Хасан. Сигурен съм, че знаеш какво се случи с катарите, нали?

Хасан кимна. Той не беше още пристигнал на Запад, когато започна кръстоносният поход срещу катарите, но знаеше каква беше съдбата им. Катарите, религиозна секта, разпространила се в южните

райони на френското кралство, признаваха два бога — единият на върховното добро, а другият — на абсолютното зло. За създаването на новата си доктрина те се бяха придържали към Стария и Новия завет, но смятаха, че в тях тълкуването на вярата е по-скоро алегорично, отколкото буквално. Смятаха, че богът на злото е създал света и всичко в него и затова всичко материално подлежи на развала. Поради това си вярване те не гледаха на Иисус като на човек и отричаха, че божествеността, която се извисява над грешната земя, може да е част от нея.

Отдаваха най-голямо значение на личния опит на светците и се обявяваха против църквата, духовенството и светските наслади. Когато учението им се разпространи и популярността им нарасна, църквата ги обяви за еретици и поведе война срещу тях. Кръстоносният поход, започнат на родна земя, продължи тридесет и шест години и повечето от членовете на сектата бяха избити. Най-съкрушителният удар беше нанесен на катарите преди шестнадесет години с падането на тяхната главна крепост и изгарянето на двеста мъже, жени и деца. За църквата ереста беше болест, която трябваше да бъде изкоренена из основи и ако се наложеше, да бъде отрязан и крайникът, за да бъде спасено тялото от инфекция.

— Освен това — продължи Жак, като остави чашата си на масата, — не вярвам, че книгата е, както ти каза, в ръцете на някакъв обикновен читател. Според мен можем да бъдем сигурни, че който и да е принудил писаря да я открадне, трябва да е знаел, че тя принадлежи на Братството. Защо иначе ще си прави труда да принуждава писаря да открадне нещо, толкова очевидно без особена стойност, от нашите пълни съкровищници?

— Обаче само шепа хора в Ордена знаят за нея, камо ли пък такива откън.

— Винаги е имало слухове.

— Слухове да, но нищо повече — отвърна предпазливо Хасан.
— Душата на Храма е легенда. През всичките години никой не е могъл да докаже вашето съществуване.

— Защото не можа да се намери доказателство, а съществуват само показанията на онези, които участват и които са дали клетва под страх от смъртно наказание, че никога няма да издават нашите тайни.
— Жак се облегна уморено на стола. — Не всички, които напуснаха

нашия кръг след разпадането му, са мъртви. Може би вече не се чувстват обвързани с дадените клетви? Може би един или повече от тях е разбрал, че Анима Темпли продължава да съществува без тях? Че плановите ни продължават да се изпълняват! Може би крадецът има намерение да използва Книгата за Граала като доказателство срещу нас, или да ни изнудва, като ни заплашва да ни издаде? — Жак поклати глава. — Не се заблуждавай, Хасан, ние наистина сме в голяма беда, докато не се узнае къде е книгата. Ако плановите ни бъдат разкрити, Ордена може да бъде заплашен от унищожение, Братството може да бъде хвърлено на кладата и ще се окаже, че всичко, за което сме работили през последния век, е било напразно. Ами ако църквата разкрие главния ни план? В такъв случай не съм сигурен, че има измислено достатъчно жестоко наказание дори и от нейните инквизитори. — Жак взе чашата, поднесе я към устните си, но после я остави на масата, без да отпие. — Без мощта на Ордена и без неговите хора и средства, които той несъзнателно ни дава, не можем да продължим работата си.

Хасан не каза нищо и остана замислен няколко секунди.

— Ако крадецът знае за Братството, може би чрез някой бивш член, който е издал тайните ви, тогава кой може да е той? Кой би искал да унищожи нас или Ордена?

— През годините си създадохме много врагове — хора, които завиждат на мощта и богатството ни. Ордена е отговорен само пред папата и стои над законите на кралете и съдилищата. Като рицари ние не плащаме данъци или десятък и ни е позволено да отваряме църкви, чрез които да получаваме дарения. Търгуваме почти във всяко кралство от тази страна на морето и имаме повече влияние от всеки друг отвъд него. Да ни се пречи се смята за грях, а ако някой ни убие или рани, очаква го отлъчване от църквата. Кой може да бъде той? — Жак разпери широко ръце. — Хоспиталиерите, мамелюците, генуезците или търговците от Пиза, на които отнехме търговията, всеки крал или благородник, тевтонските рицари? Списъкът е дълъг.

— Ще намеря книгата, братко — каза тихо Хасан, — дори ако се наложи да преобърна леглото на самия крал Луи.

Жак се загледа в пергаментите на масата, чието съдържание не му излизаше от главата през последните две седмици. Сега за него те бяха само някаква малка неприятност.

— Колко дълго ще можеш да останеш?

— Толкова, колкото съм ти нужен, въпреки че колкото по-бързо се върна, толкова по-добре.

Жак отиде до шкафа при прозореца.

— Тук трябва да свърша една работа. За съжаление не е нещо, което бих могъл да пренебрегна. Ще има прекалено много въпроси. Но аз ще се върна с теб в Париж, когато мога, и ще участвам в търсенето.

Той разтвори двойните врати на шкафа, бръкна зад една библия на най-долния рафт и извади малка кутия. Взе ключ от най-горния рафт, отключи кутията и извади една кесия. Отброи няколко монета в шепата си и ги подаде на Хасан, а след това върна ключа и кутията на местата им.

— Ще накарам да оседлаят за теб коня ми. На улица Фрайди има една странноприемница на запад от Уолбрук. Търси табела с изрисуван на нея полумесец. Дай им златото, кажи името ми и ще бъдеш добре дошъл там. Ще пратя да те повикат, когато работата ми тук приключи.

Хасан леко се усмихна.

— Много подходящо наименование за една странноприемница. — Той пусна монетите в кесията, окачена на колана му. — Еверар ще бъде доволен. Изпрати ме тук веднага, след като свърши разследването на Ордена. Знам, че се надяваше да си свободен, за да се върнеш заедно с мен.

— Сигурен съм, че свещеникът ще бъде доволен, въпреки че няма да го покаже.

Хасан се надигна от табуретката и бръкна в торбата, която лежеше в скута му през цялото време на срещата.

— Има още нещо, братко.

Жак видя как Хасан извади една цилиндрична кожена кутия, завързана с връв, за да не се отваря.

— Какво е това? — попита той, поемайки я.

— Това е нещо, свързано с добрата новина, която нося.

Жак развърза връвта и отвори кожената кутия. Вътре имаше пергамент, навит на руло. Когато рицарят го извади, усети миризмата на море, запазила се под дебелия жълтеникава кожа. Страницата беше изписана със стегнат, красив почерк. Той погледна набързо първите редове и вдигна очи към Хасан.

— Новината наистина е добра. Трябва да призная, че не съм очаквал да постигне това толкова скоро. Мога ли да го задържа? Искам да го прочета по-внимателно.

— Разбира се.

Жак пхна писмото под свитъците на масата и посочи към вратата.

— Ела. Ще те придружа до конюшните.

Река Темза, Лондон, 15 септември 1260 г. сл.Хр.

Кралят на Англия Хенри III закри очи с ръка, когато слънцето се показва иззад един облак и реката се освети в заслепяващо сребристо. Още беше рано, но слънцето грееше изненадващо силно върху монарха и голямата му свита от пажове, писари и стражи, които седяха вдървено върху пейките или стояха в положение „мирно“. Чу се вик, когато капитанът на кралската лодка заповяда на една гребна лодка вдясно от носа да се дръпне встрани. По Темза беше пълно с рибарски лодки и търговски ладии и екипажът на тромавия плавателен съд трябваше да лавира предпазливо нагоре по реката с дългите си гребла, които ту се потапяха, ту загребваха водата.

Хенри потупа главата си там, където прошарената му коса беше най-оредяла, за да провери колко силно слънцето е нагряло набръчканата му от възрастта кожа. Въпреки топлата, дебела черна роба, обшита по яката и ръкавите с вълча кожа, му беше студено. Размърда се неспокойно върху възглавницата и се опита да улови погледа на най-големия си син, който седеше на пейката зад него, но принц Едуард се беше загледал в двамата мъже в препречилата пътя лодка, които гребяха енергично, за да се отдалечат от тях. Тогава Хенри се обърна към мъжа с черно наметало, който седеше от лявата му страна. И без това бледото му лице изглеждаше още по-бледо от обикновено.

— Водата притеснява ли те, лорд канцлер? — попита Хенри.

— Не, кралю. Клатенето не ми понася.

— Това е най-бързият път от Тауър до Ордена — рече рязко Хенри, като че ли това щеше да промени нещата за страдащия мъж. Той отпъди с ръка един паж, който се опита да се приближи с поднос с напитки.

— Този път поне е малко по-уединен, отколкото с кон, и аз съм благодарен за това — отговори канцлерът. — Колкото по-малко хора ни видят да влизаме в приората, толкова по-добре. Широко известно е, че напоследък вашите отношения с рицарите са свързани само с богатството им. Поданиците ви могат да се запитат защо ви е нужно още злато, след като вече сте взели от тях толкова много. Новите данъци и без това не срещат голямо одобрение.

Хенри се намръщи още повече.

— Тези данъци бяха повишени по твой съвет, канцлер.

— И ви уверявам, кралю, че това беше един добър съвет. Аз само посочвам какво е най-добро за интересите ви, а днес за вас е най-добре посещението ви в приората да бъде колкото е възможно по-кратко и по-незабелязано. Достатъчно лошо е, че изобщо се съгласихме да отидем на тяхното събрание. Тамплиерите направо са се самозабравили.

Хенри се загледа над водата и разтърка здраво стиснатата си челюст. Както винаги бреговете на реката бяха много оживени заради непрекъснатото прииждащите продавачи и търговци, сновящите насам-натам с разни поръчки хора и онези, които се надяваха да сключат някоя нова сделка. Те изпълваха улиците пеши, яздеха, трополяха в двуколки, теглени от коне, или в каруци с впрегнати в тях волове. Зад тях градът се виждаше като гора от къщи от камък и дърво, дървени складове, магазини, манастири и имения, а сред всичко това стърчаха върховете на църквите и покривът на катедралата „Сейнт Пол“. От силното слънце, миризмата на риба от пристаните и движението на гражданите, главата на Хенри започна да пулсира.

— Техните събрания са истинска наглост, кралю — продължи канцлерът, когато Хенри III запази мълчание. — Не ни съобщиха никакви подробности за дневния ред. Само помолиха аз и ковчежниците да присъстваме. — Бледото лице на канцлера поруменя от надигналото се в него възмущение.

— Това би трябвало да ти подскаже всичко, което е нужно да знаеш, канцлер — каза с дрезгав глас Хенри и потърка едната си вежда. — Предполагам, че ще стане дума за дълга ни.

— Но вие съвсем наскоро говорихте по този въпрос с един от тях.

— С брат Оуен. Беше много настоятелен. Казах му, че ще платя дълга, когато мога, и той се съгласи.

— Ако е така, господарю, защо ни викат?

Хенри отвори уста, за да му отвърне, но синът му заговори преди него.

— Може би искат да обсъдят нов кръстоносен поход?

Канцлерът и Хенри се извърнаха и видяха, че принцът ги наблюдава.

Бледосивите очи на Едуард блестяха на отразяваната от водата слънчева светлина. Това, че единият му клепач беше спуснат надолу като на дълбоко замислен човек, не намаляваше хубостта му. Гласът му беше мек. Говореше бавно и внимателно, за да прикрива лекото заекване, което имаше още от детинство.

— Наистина отдавна има нужда от поход. Не е имало ефикасно настъпление на Изток след кампанията на крал Луи, а тя беше преди шест години. Сега до нас идват откъслечни съобщения, че монголите разширили нахлуването си и мамелюците се готвят да минат през Палестина, за да се сражават с тях.

— За момента — отвърна Хенри — имам нужда да се съсредоточа повече върху вътрешните ни проблеми, отколкото да се занимавам с чужди грижи, особено пък тези на военните ордени. В края на краищата, те са за това.

— Изминаха десет години, откакто ти пое Кръста, татко — рече тихо, но предизвикателно принцът. — Мислех, че искаш да тръгнеш на кръстоносен поход. Нали така каза на рицарите, когато те попитаха за какво са ти парите, които ти дадоха на заем?

— И ще го направя. След време. — Хенри се обърна, като даде да се разбере, че разговорът е приключен, но зад гърба си продължи да усеща погледа на Едуард. Това го накара да се почувства неудобно. Миналата година в двореца се чува слухове, че синът му е замесен в заговор за свалянето му, организиран от зетя на Хенри, човека, когото беше направил граф на Лестър, Симон дьо Монфор. Той се беше скарал с графа и сина си, но тъй като не разполагаше с доказателства, след време беше принуден да се помири с тях. Обаче тази случка беше оставила празнина между него и Едуард, която като че ли с всеки изминал ден ставаше по-голяма.

— Мисля, че просто трябва да бъдем по-твърди с рицарите, кралю — настоя канцлерът, — каквото и да искат от нас.

Хенри запази дълбоко мълчание, а лодката премина отвъд градските стени. В далечината се показва обителта на тамплиерите.

Новият храм, Лондон, 15 септември 1260 г. сл.Хр.

Когато вратите на параклиса се затвориха с трясък и последните няколко рицари заеха местата си, свещеникът се показва иззад олтара. Уил бързо изтича на мястото си в главния кораб на църквата заедно с останалите сержанти и коленичи, когато той започна с обичайното си вдъхновение третата молитва за деня. Притисна длани, но молитвата не беше за възхвала на Бога, нито дори за предстоящия разговор с краля, за който постоянно мислеше. Беше закъснял за молитвата и още не беше виждал Гарен. Отвори едва-едва очи и огледа помещението, а после въздъхна с облекчение, когато забеляза приятеля си. Гарен беше коленичил няколко реда по-напред с наведена глава и спусната като завеса коса пред лицето.

Уил се размърда неспокойно, когато свещеникът започна да чете от Евангелието. В продължение на две години той стоеше тук всеки ден по седем пъти, без да се брои литургията, която слушаха веднъж на ден след четвъртата молитва, а също и шестата молитва и бденията, които се отслужваха за мъртвите всеки следобед. Въпреки това четенето никога не беше по-кратко. Имаше също така специални служби за празници: Христовата литургия, за Богоявление, за Благовещение, за Успение Богородично, за празника на Свети Йоан Кръстител и други. На тези празници поне след това имаше хубаво ядене.

Един паяк в процепа между плочите се разтревожи от мърдането на Уил и забърза към изображенията на рицари върху пода на кораба, изписани със сериозни лица и гранитни мечове до гърдите. Корабът беше просторно кръгло помещение, оградено с каменните глави на грешници и демони, които гледаха злобно от стените с изкривени в различни гримаси лица, изразяващи болка и злост. То се разтваряше към пътеката за хора, която водеше към олтара. Тази пътека беше разделена от колони, които се издигаха към сводестия таван, а пейките между тях бяха изпълнени с рицари.

След известно време свещеникът вдигна нагоре ръце.

— Станете, братя. Покорни слуги на бога, защитници на истинската вяра и блюстители на Божествените закони. Изправете се, докато казваме „Отче наш“.

Уил се изправи с изтръпнали крака и занарежда Божията молитва. Гласът му се присъедини към останалите двеста и шестдесет мъже в църквата. Думите им се сляха в един глас, който отекваше като развълнувано море.

— Мир вам!

Краката се размърдаха, когато свещеникът затвори молитвеника си и даде знак, че службата е свършила.

Уил търпеливо изчака заедно с другите сержанти да излязат първо рицарите. Когато вече тръгваше неговата редица, той избърза напред, като разблъска другарите си. След сумрака в църквата слънцето изглеждаше още по-ярко и Уил закри очи с ръка, когато излезе изпод сводестия вход. Сержантите следваха в редица рицарите, отправяйки се към Голямата зала, за да прекъснат поста си. В есенната утрин сградите около главния двор изглеждаха като позлатени. Небето беше великолепно, мъглявосиньо, а ароматът на зрели ябълки и сливи от овощните градини беше като силен парфюм, който притъпяваше постоянната миризма на пот и конски тор, разнасяща се из приората. Нещо в цвета на утринната светлина и в начина, по който тя осветяваше всичко отвътре, напомни на Уил за деня, когато пристигна тук.

Уморени и с изранени от седлата задни части след продължилата две седмици езда от Единбург, двамата с баща му се бяха спуснали от мидълсекската гора през нивите и лозята и пред тях се откри разпрострелият се в далечината Лондон. Тогава пак беше есен и листата по клоните на дърветата бяха обагрени в ръждивочервено. Спряха на един поток да напоят конете, а Уил се загледа изумен в ширналия се пред него град. Отвъд стените, вдясно, беше забелязал няколко внушителни имения, които се простираха по широките брегове на реката. Предположи, че едно от тях е на Ордена. Всичко изглеждаше на Уил така голямо, величествено и безплътно, че му се стори, че в сградите пред него живеят не хора, а ангели. Обърна се развълнуван към баща си, но отново видя същия тъжен израз на лицето на Джеймс, който беше наблюдавал в продължение на месеци.

С усилие прогони този спомен. Щом като сянката настъпеше, беше му трудно да се отърси от нея, а днес не искаше да има мрак. Когато забеляза Гарен в редицата на сержантите, които излизаха от църквата, той изтича по стъпалата и се помъчи да се усмихне.

Гарен се огледа, когато Уил се изравни с него.

— Ще дойдеш ли в оръжейницата?

Уил го хвана за ръката.

— Къде беше снощи?

Гарен направи гримаса.

— В лазарета при брат Майкъл. Имах колики. Той каза, че сигурно е от нещо, което съм ял. Не му казах за сливите.

— Аз пък си помислих... — Уил млъкна и се разсмя, за да прикрие онова, което почти беше готов да изрече и което беше останало неизказано между тях. — Това ще ни е за урок. За щастие имам железен стомах.

— Трябва да вземем щитовете — рече Гарен, докато вървеше през двора. — Това е среща, за която не искам да закъснявам.

Двете момчета се отправиха към оръжейницата, без да обръщат внимание на любопитните погледи на по-младите сержанти, когато напуснаха редицата.

След като взеха щитовете на наставниците си те се отправиха към вътрешния двор. Уил беше вдигнал по-високо щита на Оуен, защото кожените ремъци ожулваха кожата му. Щитовете, боядисани в бяло с вар и с нарисуван върху тях червен кръст, бяха почти толкова големи, колкото и момчетата. В средата на помещенията за рицарите поляната на вътрешния двор беше оградена с галерии, чиито сводести входи водеха до по-ниските етажи на сградите. Покритата с роса яркозелена трева блестеше на слънцето. Насред поляната имаше голяма платформа и дъски, а рояк слуги сновяха насам-натам. Други носеха пейки и подноси с храна и вино от кухните. Уил се приближи към Оуен, следван от Гарен. Рицарят разговаряше оживено с един от писарите на Ордена. Погледна към тях и Уил отвори уста, за да поздрави наставника си, но друг глас го изпревари.

— Братко Оуен!

Уил се обърна и видя Жак да се приближава към тях.

Изобщо не обърна внимание на двамата с Гарен и кимна на Оуен.

— Кралската лодка пристигна.

— Много добре, братко. Мисля, че сме готови. — Оуен даде знак на Уил. — Върви на мястото си, сержант, и помни, че можеш да говориш само ако някой се обърне към теб.

— Да, сър.

Те се отправиха към платформата, където други двама сержанти също бяха донесли щитовете на наставниците си. Гарен застана до Уил, като държеше щита с една ръка пред себе си. Уил погледна към Жак, който стоеше с Оуен в края на поляната. Киселата физиономия на Циклопа и надменната му поза го накараха да настръхне от неприязън. Малко по-късно чу гласове и приближаващи се многобройни стъпки. Двойната порта в далечния край на двора широко се разтвори.

Начело на групата, която излезе на поляната, беше Умбер дьо Перо, приорът на Англия. Беше едър, широкоплещест мъж, с гъста като грива черна коса, чието присъствие като че ли изпълни двора. Редом с Умбер вървеше крал Хенри. Силно прошарената му коса беше завита в краищата по модата, а върху лицето му личаха белезите на старостта. От дясната страна на краля беше принц Едуард. На двадесет и една години, русокосият младеж беше почти с една глава по-висок от останалите в групата и вече имаше поведението на монарх. Следваха ги мъж с бледо лице и хлътнали бузи, облечен в черно, и група пажове, писари и кралски стражи.

Оуен пристъпи напред и се поклони — първо на магистъра, а след това на краля и на принца.

— Милорди, за мен е чест да ви приветствам в приората, лорд канцлер — добави той и поздрави с кимване човека в черно.

Хенри уморено се усмихна.

— Сър Оуен, радвам се да те видя толкова скоро след последната ни среща.

Уил погледна изненадан Оуен. Не знаеше, че наставникът му се е срещал с краля.

— Милорд! — обади се Умбер с дрезгавия си, властен глас. — Нека седнем и разговаряме на спокойствие.

— Да, наистина — съгласи се Хенри и огледа подозрително обстановката. Двама адютанти покриха облегалката на един стол с яркочервен копринен плат. Слугите на приората се оттеглиха в

галериите, когато Хенри седна, а пажовете му зацъкаха наоколо като молци. Отпрати ги с махване на ръка.

— За мен е загадка как живеете в такова лишено от всякакви удобства място, господин тамплиер. Сигурен съм, че най-богатите мъже в християнския свят могат да си позволят малко по-голям лукс.

— Ние служим на Бога, милорд — отвърна спокойно Умбер и седна от лявата страна на краля, — а не за да угаждаме на телата си.

Уил отстъпи назад, за да позволи на Оуен да седне до приора. Едуард беше отдясно на краля, а трима рицари, между които и Жак, заедно с петима писари — двама от двореца и трима от Ордена, заеха останалите места около платформата. Остана едно празно място. Уил предположи, че то е за канцлера, който беше предпочел да остане прав зад краля, като гарван, кацнал на облегалката на стола му.

Хенри погледна към подносите с плодове и каните с вино.

— Благодарим ви, че сте толкова любезни да ни предоставите някои по-земни удоволствия.

— Да, кралю. — Умбер даде знак на един слуга да налее вино. — Орденът е щастлив да посрещне гостите си според обичаите в техния собствен двор.

Хенри изгледа за момент Умбер, а после слугата, който наля вино в една голяма чаша и му я поднесе, като се поклони. Погледът му се плъзна по лицата на присъстващите и се спря на Уил.

— Всяка година имате все по-млади войници. А може пък аз да остарявам? На колко години си, момче?

— На тринайсет и осем месеца, милорд. — С крайчеца на окото Уил забеляза, че Жак го гледа.

— Аха! — възкликна Хенри, без да си дава сметка, че Уил се притеснява. — Шотландец, ако не ми изневерява слухът, нали?

— Да, милорд.

— В такъв случай имаш щастието да си поданик на две от най-красивите дами на тези острови — жена ми и дъщеря ми Маргарет.

Уил се поклони в знак на съгласие, но не каза нищо. Беше само на четири години, когато Хенри ожени десетгодишната си дъщеря за краля на Шотландия. Обаче той беше израснал с мнението на баща си по въпроса и разбираше, че чрез Маргарет, Хенри беше успял да укрепи още повече контрола си над Шотландия — страна, към която английските крале имаха апетити от векове.

— Старите трябва да възлагат надеждите си за бъдещето на младите — продължи Хенри и отпи от виното. — Миналия месец накарах най-добрия художник в Англия да пресъздаде падането на Йерусалим в личните ми покои в Тауър. Това беше златното време на рицарството, когато братствата, организирани в Ордени на такива прочути мъже като Годфроа дьо Буйон, вървяха по стъпките на нашия Господ Иисус Христос, жертвайки се за прослава на Бога и християнството. Възможно е — добави като че ли между другото той — това време отново да настъпи.

Умбер повдигна едната си вежда.

— Мислех, милорд, че парите, които ви заехме, бяха за планирания Кръстоносен поход в Палестина, а не за стените на двореца ви.

— Не се безпокойте за златото си, Дьо Перо, то е похарчено по най-добрия начин. Обръщате прекалено внимание на тези неща. Орденът търгува със стоки през земи и морета, взема пари от поклонници, за да ги прекарва с корабите си, получава дарения от благородници и крале, а за заемите, които дава, взема почти толкова висока лихва, колкото и проклетите евреи! — Кралят изглежда втрещено Умбер. — Мисля, че името „Христови воители“, с което съм чувал, че предпочитате да се наричате, е малко подвеждащо.

— Орденът трябва да използва всички възможни начини за събиране на пари от тази страна на морето, ако искаме да продължим борбата отвъд него. Вярно е, че трябва да използваме всяка наша дейност, за да постигнем мечтата на всеки мъж, жена и дете от християнството през последните два века — отнемането на Йерусалим от сарацините и установяването на християнски Свети земи. За да спомогнем за постигането на тази цел, като монаси ние се молим, като воители коваем оръжия и изпращаме хора, за да подсилват гарнизоните ни в Утремер, а като хора произвеждаме и продаваме всичко, което можем. Ако не го правим — добави Умбер, без да сваля очи от Хенри, — кой ще го прави, кралю? Западът ще продължи да мечтае за това, но малко са тези, които сега са готови да действат за осъществяването на тази мечта.

— Вие се криете зад своята набожност, господин тамплиер — сръза го Хенри, засегнат от намека на рицаря. — Добре известно е, че Орденът с толкова имоти и пари се е заел да изгради своя империя на

Запад. Империя, която може би дори един крал вече не може да контролира в собственото си кралство!

За момент в двора настъпи пълно мълчание. То беше нарушено от тихия глас на принц Едуард:

— Има ли някакви нови съобщения от Изток, господин тамплиер? В последното си писмо вие ни уведомихте, че монголите са нападнали Багдад и няколко други градове. Има ли някаква причина да мислим, че ще нападнат и нашите земи?

Хенри изгледа намръщен сина си, когато Умбер насочи вниманието си към Едуард.

— Не, не сме чували нищо повече, принце — отвърна приорът. — Но не вярвам да ни грози непосредствена опасност от монголите. Мамелюците са тези, които ме безпокоят.

При тези думи Хенри презрително се изсмя.

— Техният лидер Кутуз е един роб! Каква сила може да представлява той?

— Роб воин — поправи го Умбер, — а освен това вече не е роб. Аз и моите братя сме на мнение, че мамелюците представляват по-голяма заплаха, отколкото много хора на Запад си мислят. Сега само монголите отвлечат вниманието им от нас.

— За това трябва да бъдем благодарни — рече рязко Хенри. — Монголите са много по-силни и чувам, че използват християнски жени и деца като щит в сраженията. Добре е сарацините да ангажират вниманието им.

— Простете, Ваше величество, но вие грешите. Да, монголите наистина са силни. Обаче църквата вече успя да покръсти много от тях. В Багдад те убивали само сарацините, а християните били пощадени. Последните сведения, които получихме от Светите земи са, че мамелюците се готвят да преминат през Палестина. Нашите съгледвачи в Кайро твърдят, че те тръгват на война срещу монголите, след като обидили техния султан. Авангардът им щял да се командва от най-способния командир в мамелюкската армия — от Байбарс.

— Байбарс?

— Казват му Арбалета. — Лицето на Умбер придоби сурово изражение. — Той е отговорен за избиването на триста от най-способните хора на Ордена. Байбарс водеше мамелюците в битката

при Мансура, милорд. Сражението, което сложи край на Кръстоносния поход, воден от вашия зет Луи.

Уил усети как застаналият до него Гарен се напрегна. Знаеше причината. На четири години Гарен беше загубил баща си и двамата си братя в това сражение. Жак беше единственият от семейство Лион, оцелял в клането при Мансура. Уил погледна крадешком рицаря. Циклопът беше сбърчил вежди. Единственото му око сякаш гледаше надалеч, а самият той беше другаде. Уил извърна очи, когато Умбер продължи:

— След като войската на Луи превзе град Дамietta, тя се насочи на юг през Египет, водена от брата на краля, Робер д'Артоа. Натъкнаха се на мамелюкската армия, разположила се на лагер в околностите на Мансура. Артоа атакува смело лагера, като пренебрегна заповедите на краля. Бяха убити много мамелюкски войници, включително и началникът на тяхната султанска гвардия. Байбарс зае мястото на нейния убит командир и подготви капан в Мансура, тъй като знаеше, че ще го последваме в града. По улиците му бяха избити стотици наши братя от сабите на хората на Байбарс. Мамелюците не трябва да бъдат подценявани, милорд.

Принц Едуард се размърда.

— Имаме ли достатъчно сили, за да се противопоставим на тази заплаха, приор?

— Да! — каза рязко Хенри преди Умбер да успее да отговори. — Ще попречи ли нещо на тези, които са се заклели да защитават християнските граждани в Светите земи, да изпълнят клетвата си?

— Както и за всичко останало, и тук стои въпросът за финансирането — обади се Оуен.

Умбер го стрелна с поглед.

— Кралю, благодарение на войните, които са водили, мамелюците познават добре тези земи. Повечето от нашите заселници, които се настаниха в градовете, предпочетоха да останат там. Мамелюците използват гълъби, за да пращат съобщения, съгледвачите им са навсякъде. В момента те са в по-добра позиция да ни нападнат, отколкото ние да се защитим.

— Трябва да действваме решително — каза Едуард. — Един кръстоносен поход би...

— Казано е — прекъсна го Хенри и го потупа по ръката, — че едно прибързано решение води до още по-бърз провал. Да, кръстоносен поход може и да е необходим, но той трябва да бъде внимателно подготвен.

— Разбира се, татко — съгласи се с вежливо, но малко сковано кимване Едуард.

Хенри се облегна назад.

— Това наистина е твърде тревожно, господин тамплиер. Обаче засега не може да се направи кой знае какво, така че ми е любопитно да разбера защо ме повикахте тук?

— Ако Ваше величество няма нищо против — рече Умбер, — брат Оуен ще открие обсъждането.

Оуен се обърна към Хенри, поставяйки ръце върху масата.

— Кралю, позволихте ви да използвате съкровищницата на Ордена за съхранение на ваши ценности и да вземате от нашите средства, когато имате нужда, както на времето бяхме дали това право на вашия баща, крал Джон, и на брат ви Ричард. Въпреки че Ордена с удоволствие е готов да предлага финансова помощ на кралската фамилия...

— Надявам се да е така — прекъсна го Хенри. — Бог вижда, че съм ви позволил да имате достатъчно влияние в тези земи срещу незначителните средства, които толкова рядко ми отпускате.

— Бог наистина вижда и можете да бъдете сигурен за голямата награда, която ви очаква на небето, заради благосклонното ви отношение към неговите воители — рече Умбер. — Моля те да продължиш, братко Оуен.

— Но макар че с радост ви предоставяме помощта си, нашите средства не са неизчерпаеми — Оуен даде знак с ръка на единия от писарите на Ордена, който му подаде навит на руло пергамент. Той го подаде през масата на краля. — Както сам можете да се уверите, милорд, вашите дългове към нас са нараснали значително през миналата година.

Хенри погледна пергамента и свъси вежди, когато продължи да чете по-нататък. Подаде го на канцлера, който му хвърли един поглед, преди да му го върне. Едуард се наведе напред, за да види написаното, а Хенри погладя рядката си брада и погледна към Оуен.

— Тези пари ми бяха дадени на доверие. Ще ги върна, когато мога, но в момента положението ми не ми позволява да го сторя.

— Разбрахме, милорд — рече Оуен като погледна бегло към Жак, — че напоследък организирате редица турнири в Чийпсайд за удоволствие на вашите френски придворни. Кой плаща за това?

Жак кимна, но не каза нищо.

Хенри изгледа гневно и двамата.

— Господин рицарю, вие, надявам се, разбирате положението на баща ми — обади се Едуард и вдигна очи от пергамента. — Като суверен на страната, негово задължение е да осигурява защита на народа си при война и възможност да спортува в мирно време.

— Това го разбираме — съгласи се Оуен и вежливо кимна глава на принца. — Обаче не можем да си позволим тези дългове да останат неплатени. Нужно ни е цялото злато, което можем да съберем, ако искаме да подсилим войските си в Светите земи.

— Какво стана с благотворителността? — попита рязко Хенри. — Това християнско задължение не се ли отнася за тамплиерите?

— Ако ви трябва благотворителност, кралю — обади се Умбер, — в такъв случай, при цялото ми уважение, бих ви предложил да отправите молбата си към хоспиталиерите.

Лицето на Хенри почервения.

— Що за нахалство ми демонстрирате! — Той хвърли пергамента на масата. — Скоро ще си получите проклетите пари. Повиших данъците тук и в земите ми в Гаскония, обаче ви предупреждавам, не си позволявайте да ме обиждате отново, защото няма да видите и едно пени!

— За данъците е нужно много време, за да бъдат събрани, кралю. Парите трябва да бъдат платени по-рано.

— Боже Господи! Да не би да искате да продам дрехите от гърба си? Не мога да бера злато от дърветата, нито пък да го правя от олово!

Оуен погледна към Умбер, който леко му кимна.

— Има един начин, чрез който можем да решим този проблем, кралю.

— И какъв е той, да ви вземат дяволите?

— Заложете скъпоценните камъни на короната при нас, милорд. Ще ги държим, докато дълговете бъдат изплатени.

— Какво? — провикна се гръмогласно кралят.

Едуард рязко се изправи, а канцлерът погледна изумен Оуен. Уил с мъка си наложи да запази каменно изражение.

— Това е единственият начин, Ваше величество — рече Умбер.

Кралят рязко стана и катурна стола си. Червената коприна се смъкна върху тревата. Удари с юмрук по масата и няколко чаши с вино се разляха.

— Скъпоценните камъни на короната са символи на династията и на кралското ми достойнство и не могат да бъдат дадени на някакви си новоизлюпени воители, които поставят себе си наравно с Бога! — Той грабна пергамента от масата, скъса го на две и хвърли парчетата на тревата.

Умбер се надигна от мястото си и каза със спокоен глас:

— Бих ви припомнил, че лоялността на Ордена на тамплиерите винаги е носела най-голяма полза, дори може да се каже, решаваща за суверена на тази страна. Ще бъде много жалко, милорд, да загубите тази лоялност.

— Би трябвало да взема главата ти! — каза Хенри, задъхвайки се от гняв.

В края на поляната кралските стражи неспокойно се размърдаха. Двама от рицарите се изправиха с ръце върху дръжките на мечовете си.

Едуард сложи ръка върху тази на Хенри.

— Хайде, татко, мисля, че срещата приключи.

Хенри хвърли последен гневен поглед на Умбер, а после като издърпа рязко ръката си от тази на сина си, с бързи крачки прекоси двора. След като кимна леко с глава към Умбер и Оуен, Едуард се извърна и последва баща си заедно с цялата свита.

Канцлерът остана. Изглежда втрещено Умбер, стиснал здраво тънките си устни.

— В срок от един месец ще бъдете уведомен официално за решението на краля, господин тамплиер.

Умбер погледна към скъсания на парчета пергамент на земята.

— В стаята си имам копие от него. Ще иска ли Негово величество да му го изпратим в двореца?

Канцлерът поклати глава.

— Предпочитам да го взема сега.

Умбер огледа масата.

— Дьо Лион — рече той и даде знак на Гарен, — придружи лорд канцлера до стаята ми. Оръженосецът ми ще ви предаде въпросния свитък.

Гарен се поклони ниско и тръгна през поляната заедно с канцлера.

Уил се извърна, когато чу гласа на Оуен зад себе си.

— Не мина така добре, както очаквах. Сега единствената ми надежда е кралят да не реши да ни отвърне.

— Лаещите кучета рядко хапят, братко Оуен — отвърна Умбер. — Хенри бързо се отказа от последния си опит да ни сплаши, когато му се заканихме, че ще го свалим от трона.

6. РАВНИНАТА ШАРОН, ЙЕРУСАЛИМСКОТО КРАЛСТВО

9 октомври 1260 г. сл.Хр.

— Наближаваме последния етап, емир.

Байбарс едва чу думите на султана. Въздухът наоколо трептеше от тътена на барабани. Когато мамелюците се завърнеха в Кайро, този знак на тяхната победа щеше да продължи седем дни. Барабаните, които бяха взели от монголите, бяха нацепени и висяха безмълвни, окачени на колове.

— Както и предполагам, връщаме се у дома като победители — продължи Кутуз, като повиши глас, за да преодолее шума.

— Градът ще пее песни за възхвала на името ти, мой султан — каза Байбарс. Спокойният му глас не издаваше обърканите му мисли.

Кутуз се усмихна.

— Сега, когато засилихме влиянието си над Сирия, монголите ще трябва добре да си помислят, преди да решат да ни предизвикат отново.

— Да, господарю — рече Байбарс, като погледна през рамо.

Зад него мамелюкската войска беше изпълнила пътя по протежение на няколко мили. Знамената бяха издигнати високо над талигите, натоварени с плячка, а каруците бяха натъпкани с роби. Султанските съветници и офицерите от личната му гвардия пречеха на погледа на Байбарс. За момент редицата им се разкъса и той успя да зърне Омар на известно разстояние зад него начело на полка Бахри.

Байбарс се върна назад по пътя. Почти се здрачаваше. Слънцето приличаше на зачервено око, което бавно се затваря, скривайки се зад хоризонта. В далечината широка зелена ивица прорязваше равнината Шарон, през която течеше река и се вливаше в морето на двайсетина мили на запад. Пътят пресичаше реката в най-тясната ѝ част и продължаваше да се вие на юг. Войската бързо приближаваше Газа, където щяха да направят кратка почивка, преди да предприемат тежкото пътуване през Синайската пустиня и да навлязат в Египет.

Байбарс наблюдаваше султана с крайчеца на окоото. Кутуз седеше вдървено на седлото, сбърчил вежди. Беше прав. Прибираха се като победители. Мамелюците бяха постигнали това, което никой друг не беше се осмелил да постигне — бяха се изправили срещу монголската армия и я бяха разбили. Но за Байбарс победата имаше вкуса на пясък. Беше загубил нещо повече от Алепо в тази битка. Беше загубил възможността за отмъщението, което беше планирал и за което беше мечтал години наред. След като започнаха похода към дома, беше се опитал да се съсредоточи върху плановите си за Кутуз. Времето течеше с всяка измината миля, но засега не се беше появила възможност да подготви подробностите за премахването му.

Пет дни след битката при Айн Джалут мамелюците бяха влезли в Дамаск и монголите се бяха предали. Оттам се бяха придвижили на север до Хомс и Хамах, където избягалите при монголското нашествие емири се бяха върнали и мюсюлманското управление на градовете беше възстановено. В Алепо монголите се задържаха повече от месец, но накрая мамелюците преодоляха съпротивата им и превзеха града. Когато сражението приключи, Кутуз мина тържествено по улиците. Мюсюлманите, страдали под монголското иго, излязоха плахо от домовете си, за да посрещнат победителя. Благоденстващите християни бяха избити.

Докато султанското шествие стигне до главния пазар на Алепо, новината за идването на мамелюците се беше разчула и стотици ликуващите граждани мюсюлмани се бяха събрали на площада, за да приветстват новия властелин. Байбарс стоеше мълчалив до Кутуз, когато той най-тържествено предаде управлението на града на друг мамелюкски губернатор. Когато церемонията приключи и големците на града и офицерите на полковете се събраха около Кутуз, за да поздравят своя победоносен водач, Байбарс изчезна незабелязано в тълпата. След като поговори с един от войниците си, той се отправи към издигнатата наред площада платформа за робите.

Стори му се, че не беше много отдавна времето, когато беше стоял окован във вериги на тази платформа, взрян надолу в мъжете, които го разглеждаха така, сякаш беше животно от стадо добитък за продан. Отвъд пазара, някъде на юг от градската джамия, беше домът, в който беше прекарал шест месеца като роб.

Байбарс се изкачи по дървените дъски, а виковете на войската отекнаха в ушите му.

— Аллаху Акбар! Бог е велик.

Два часа по-късно Омар го намери седнал на ръба на платформата.

— Емир!

Байбарс вдигна глава, леко изненадан, като видя колко далеч е отишло слънцето над града. Омар седна до него.

— Търсих те — рече той, като оправяше колана, на който висеше сабята му. — През цялото време ли беше тук?

— Да.

— Имам новини. Платих на офицерите. Имаш подкрепата им.

Байбарс кимна, но не каза нищо.

Омар продължи:

— Разбирам защо предпочете да стоиш тук, вместо да се върнеш в лагера. Кутуз е опиянен от победата и непрекъснато хвали управника, когото назначи. Мисля, че е разочарован, че ти не остана там, за да станеш свидетел на злорадството му.

Байбарс погледна към края на площада, обагрен в златистата светлина на ранната вечер. Тълпите се бяха разпръснали, но един ескадрон мамелюци беше останал, за да обхожда улиците, а останалата част от войската се прибра в лагера. Байбарс се обърна към Омар:

— Не заради султана не се прибрах заедно с хората си. Днес Алепо може и да не премина в мои ръце, но когато Кутуз умре, новият му губернатор няма да чуе похвали от мен. Скоро градът ще бъде мой. — Той погледна настрани и добави: — А и не само той.

— Тогава защо се криеш тук? Ела, ще си организираме наш пир.

— Не се крия, Омар. Чакам.

— Чакаш? — попита намръщен Омар. — Кого?

— Един стар приятел. — Байбарс стана и погледна към улиците, които се разклоняваха от площада. Минарето на джамията беше голямо, а от плоския бял покрив висеше позлатена камбана.

Омар също се изправи и проследи погледа му.

— Не си ми казвал, че познаваш някого в този град. Колко време мина? Преди осемнадесет години ли беше тук?

— Деветнадесет. — Байбарс скръсти ръце зад гърба си. — Върни се в лагера. Скоро и аз ще дойда.

— На офицерите беше платено. Но времето и мястото още не са определени. Докато имаме възможност да разговаряме насаме, трябва окончателно да...

— Ти не се подчиняваш на заповедта ми, офицер! — сопна му се Байбарс, без да го погледне.

— Прости ми, емир — отвърна Омар. По гласа му личеше, че се е почувствал изненадан и обиден. — Не разбрах, че е заповед.

Той се обърна да си върви, но после спря, когато Байбарс скочи от платформата. Един мамелюкски офицер се приближи на кон от близката улица. Огледа се и като забеляза Байбарс, насочи в лек тръс коня си към него.

— Емир! — каза той, като слезе от коня и се поклони.

— Намери ли къщата?

— Да, емир, но човекът, когото ме изпрати да потърся, не беше там.

— Какво?

— От известно време къщата е изоставена. Поразпитах наоколо, въпреки че малко хора познаваха семейството, живяло там. Имаше един търговец, който смътно си спомни, че някога имотът принадлежал на рицар. Според него рицарят умрял, а семейството му се завърнало на запад преди десет или повече години.

Байбарс отстъпи крачка назад и се хвана за платформата.

— Това ли е всичко, емир? — попита офицерът.

Байбарс му махна с ръка да си върви.

Войникът се поклони, качи се на коня си и се отдалечи.

Омар скочи от платформата до Байбарс.

— Кой е този рицар?

— Върни се в лагера!

— Приятелю, разкажи ми! — настоя ядосан Омар. — Никога не си ми казвал какво ти се е случило, когато си бил в Алепо, но съм забелязал как споменът за това място не те напуска. Да не би този рицар да е бил твойт господар тук?

Омар ахна от изненада, когато Байбарс го сграбчи за раменете, завъртя го и го притисна към платформата.

— Казах да тръгваш! — Омар се вгледа в очите му, като дишаше тежко. Байбарс го пусна и отстъпи назад. — Скоро ще говорим, Омар — рече тихо той, — обещавам ти. Но не днес.

После се отдалечи, като остави Омар сам на пазарния площад. В този миг от джамията се чу призивът за вечерната молитва.

Байбарс хвана юздите на коня си. Около него барабаните продължаваха да бият бързо и глухо, като разтуптяно сърце. С усилие на волята си наложи да се съсредоточи върху въпроса, който му предстоеше да реши. Той беше командир на мамелюкската армия. Беше се сражавал с християните и монголите и беше победил. В живота и по име беше станал роб, но нямаше намерение да бъде роб на спомена. Неуспехът да стори в Алепо това, което беше планирал толкова много години, го беше разстроил, но нямаше повече време да мисли за миналото. Рицарят или беше заминал, или беше мъртъв. Нямаше да получи възмездие.

— Днес си мълчалив, емир. Нещо лошо ли се е случило? — попита го Кутуз.

— Не, господарю.

Кутуз изглежда внимателно командира, но изражението на Байбарс беше непроницаемо. Все едно че гледаше стена, тъй като очите бяха лишени от всякаква емоция.

— Естествено, когато стигнем в Кайро, ще бъдеш възнаграден добре за заслугата ти за нашата победа.

— Оценявам щедростта ти, господарю.

— Господарю мой, султане!

Един разузнавач се приближи в галоп към тях покрай колоната. Поздрави, спря коня си, обърна го и продължи да язди редом с Кутуз.

— Пътят минава близо до едно село на около три мили на изток, господарю.

— Още едно християнско селище, така ли?

— Да, господарю, има църква.

— Ще изпратя муизията.

— Хората ти са уморени, господарю — намеси се бързо Байбарс. — Това ще е четвъртото селище, което плячкосват в продължение на пет дни. Чувствам, че имам нужда да се поразтъпча, нека да отида с полка Бахри.

Кутуз се замисли за момент, а после даде съгласието си с кимване на главата.

— Върви тогава. Ние ще продължим към Газа. Мисля, че не е нужно да ти напомням как да постъпиш.

— Не, господарю. Бъди спокоен, всичко ценно ще ти бъде донесено.

Байбарс заби пети в хълбоците на коня. По негова команда петстотин мъже се отделиха от основната войска и го последваха. След тях от пътя се отклониха няколко каруци. В дървените клетки на покривите им имаше място за още роби.

Селището се беше сгушило сред полегатите склонове на два хълма, които се простираха от долината Шарон, покрити с гъсти маслинови горички. Шестдесетте къщи бяха защитени с ограда от дървени колове. Край три по-големи каменни сгради и една църква имаше колиби, изградени от кирпичени тухли. В розовото небе се виеше дим от огнищата. Земяделците, които обработваха маслиновите горички, се връщаха за вечерта в каруци, теглени от добитъка.

Щом стигнаха селището, мамелюците се заловиха да рушат оградата. Няколкото селяни, които ги бяха видели да яздят откъм равнината, бяха вдигнали тревога и селището беше залято от вълна от паника, която обхващаше къща след къща, докато камбаната на църквата продължаваше да бие. Някои мъже побързаха да се въоръжат, с каквото попадне — камък, коса, метла. Други предлагаха селището да бъде напуснато, а някой да отиде и да преговаря с натрапниците. Но през това време мамелюците влязоха вътре.

Малкото селяни, които бяха застанали зад редицата от каруци, за да отблъснат нападението, бързо се разпръснаха на всички страни, след като конниците ги атакуваха. Облечените в брони войници размахваха саби и боздугани срещу голите глави и гърбове на бягащите хора. Под ударите на сабите падаха мъже и момчета, които биваха стъпквани от конете на идващите отзад войници. Един селянин, който успя да се наведе навреме, за да избегне удара на сабята, побягна. Трима войници го последваха с викове, въодушевени от преследването. Из въздуха се разнесе острият мирис на маслини, когато каруците бяха обърнати от преминаващите през оградата все нови и нови войници. Плодовете се пръснаха по земята като мъниста от скъсана броеница.

Байбарс влезе с коня си в селото. Жителите му бягаха пред него, за да се скрият в паянтовите хижи. Той огледа улиците пред себе си,

докато войниците му избиваха и последните обитатели.

Из Палестина имаше много такива селища след масовото заселване с копти — арменски и гръцки православни християни, чиито семейства обработваха земята от поколения. Когато от Запад пристигнаха първите кръстоносци, сравнително мирното съжителство между местните християни и техните мюсюлмански домакини беше изместено от войната. Херцозите и принцовете на франките завзеха Антиохия, Йерусалим, Витлеем и Хеброн и скоро им станаха подвластни обширни части на южна и централна Палестина и северна Сирия. Те разделиха тези територии на четири провинции, които заедно представляваха една нова империя — Утремер — земята отвъд морето. Нарече ги кралство Йерусалим, княжество Антиохия и графствата Едеса и Триполи. Начело на всяка провинция стояха всемогъщите управи на западните благородници, а над всички стоеше новият християнски крал на Йерусалим. Оттогава мюсюлманите бяха успели да си възвърнат някои земи, включително Йерусалим и Едеса, но за Байбарс тези победи не бяха достатъчни.

Погледна към църквата. Солидната сива постройка беше символ на мощта на Запада и на религията на римската църква на неверниците.

— Какво ще заповядаш, емир? — попита един от офицерите му, който спря коня си пред него.

Байбарс махна с ръка към кирпичените колиби.

— Изгорете ги. Там няма да намерите нищо ценно. — После посочи към каменните сгради около църквата. — Тези претърсете.

Офицерът препусна в галоп, за да предаде заповедите.

Скоро колибите пламнаха, след като мамелюците преминаха на конете си по улиците и хвърлиха запалени факли върху ниските покриви. От къщите започна да излиза дим и мъжете, жените и децата изскочиха навън, за да не се задушат, но бяха посечени или пленени от войниците. От центъра на селището се разнесе силно думкане, когато войниците започнаха да разбиват вратите на каменните къщи. След като отвориха вратите, се чува викове. Управителят на селището, чиито прадеди бяха дошли от Запад, беше извлечен на улицата заедно с жена си. Разплаканите им деца бяха качени на каруците, а родителите им бяха съборени на земята и обезглавени от мамелюците.

Байбарс скочи от коня, когато видя Омар да язди към него. С приятеля му беше един офицер от полка Бахри — висок, строен мъж с красиво, изразително лице на име Калаун. Двамата дръпнаха юздите на конете си и скочиха от тях.

— Бях започнал да се питам дали ще дойдете — каза Байбарс.

— Трябва да поговорим, емир — рече тихо Омар.

— Не тук. Султанът има очи навсякъде. Откакто напуснахме Айн Джалут непрекъснато ме държи под око. Няма ми доверие.

— В такъв случай — рече леко усмихнат Калаун, — той не е толкова глупав, колкото го мислех.

Тримата се обърнаха, когато една жена побягна с писъци от отсрещната колиба. Част от покрива ѝ се беше срутил навътре сред безброй искри, които полетяха към небето. Жената стискаше малък бял вързоп до гърдите си. Когато един войник се затича към нея, тя побягна встрани и се опита да го заобиколи, но той беше по-бърз. Сабята му се заби в корема ѝ и се показа от другата страна червена от кръв. Вързопът падна от ръцете на жената, когато тя се свлече в прахта, и войникът погледна изненадан, когато чу слаб плач. Отмахна встрани бялата пелена с върха на сабята си и видя увито бебе. Войникът се огледа объркан и забеляза Байбарс.

— Емир? — провикна се той, като посочи детето, което сега плачеше силно. — Какво да правя?

Байбарс се намръщи.

— Да не би да имаш намерение ти да го кърмиш?

Някои от мамелюците наблизко се засмяха.

— Не, емир — отвърна с пламнало лице войникът и вдигна сабята. Омар извърна очи, когато острието се спусна надолу. Може би да се убие детето, което би умряло много по-бавно от глад, ако беше оставено живо, беше един вид проява на състрадание, но той не искаше да гледа. Когато отново отправи поглед нататък, войникът се отдалечаваше, а около детето се беше появила локва кръв, от която бялата пелена почервения.

Байбарс се загледа в църквата. Вратите бяха затворени. Никой още не беше влизал в сградата.

— Елате — рече той на Омар и Калаун и се отправи към нея. Вратите на църквата се разтвориха със скърцане, когато той ги бутна, а

после се натъкнаха на нещо от другата страна. Вътре Байбарс чу един разтреперан, но предизвикателен мъжки глас:

— Назад, дяволи такива!

Байбарс блъсна вратата с рамо и успя да влезе вътре. Пейката, която я подпираше, се обърна с трясък върху пода. Извадили сабите си, Омар и Калаун последваха емира. Байбарс огледа помещението. Църквата беше малка и гола, като се изключи паянтовият олтар в единия ѝ край, над който висеше издялано от дърво разпятие. Зад олтара, размахващ тежък железен свещник, стоеше облечен в протрито расо свещеник. Помещението беше осветено от отблясъците на полкарите в селото, чиято светлина се процеждаше през двата тесни прозореца в стените.

Свещеникът насочи свещника към Байбарс.

— Казвам ти, назад! — На вид беше слабичък човек, но имаше силен глас. — Нямах право да влизаш тук. Това е Божи дом!

— Твоята църква, свещенико, е на наша земя — отвърна Байбарс. — Ние сме в пълното си право.

— Това е Божия земя!

— Ти и такива като теб сте като мравки, непрекъснато строите вашите църкви и крепости, без да се замисляте къде се намирате, нито какво правите. Вие сте напаст.

— Аз съм роден тук. Родителите ми също! — изкрещя свещеникът и посочи към прозорците, през които се чуваше пращенето и съскането на пламъците от полкара.

— Вие сте синове и дъщери на франки. Във всички ви тече западна кръв. Това е зараза, която не можете да отречете.

— Не! — извика свещеникът. — Това е нашият дом! — Пристъпи иззад олтара и замахна със свещника.

Байбарс се хвърли напред с високо вдигната сабя. Свещеникът се наведе, но мощният удар не беше насочен срещу него. Острието преряза тънкото въже, което държеше разпятието и то с трясък падна на пода пред олтара. Байбарс го стъпка с крак. Тежкия му ботуш пречупи фигурата на Христос на две.

Свещеникът го погледна ужасен, когато той се наведе и взе едно от парчетата.

— Ти може и да си роден по тези земи, но разнасяш заразата на Запада! — Байбарс захвърли настрана парчето. — Това, което правим

тук сега, ще го направим в цяла Палестина. — Той пристъпи към свещеника и изби свещника от ръката му с плоското на сабята. Духовникът пребледня и се разтрепери, когато острието опря в гърлото му. — Твоят бог, свещенико, ще ридае, когато види църквите и реликвите си в пламъци. Пепелищата на християнството ще бъдат разнесени от ветровете и миризмата им ще бъде като сладък аромат за всички мюсюлмани.

— Докато се опитвате да направите това, ще загинете — прошепна духовникът. — Воините на Христа ще ви смажат.

Байбарс натисна острието на сабята и то проби гърлото на човека, а после премина през костта и плътта. Свещеникът се задави за миг и тялото му се свлече, когато стоманата се показа от другата му страна. Байбарс завъртя дръжката и кръвта рухна от устата на жертвата. Изтегли обратно сабята, а когато тялото на свещеника рухна настрана и събори олтара на земята, я вдигна и започна да сече тялото. Ударите продължаваха да се сипят един след друг, докато плочите на пода се покриха с кръв. Поемаше рязко въздух, а в очите му се четеше дива ярост. Ще получи своето възмездие! Ще си го вземе от всички тях! Извърна се рязко, когато почувства, че една ръка го стисна силно за рамото и видя Омар. Отстъпи назад, като дишаше тежко.

— Той е мъртъв, емир — рече Омар.

След като се извърна от насечения труп, Байбарс бръкна в една кесия отстрани на колана си и извади парцал. Погледна към въпросителните физиономии на Омар и Калаун, докато бършеше сабята си.

— Е? Искате ли да говорим?

Калаун пристъпи напред.

— Омар ми каза за плана ти, емир. Ще бъда на твоя страна, когато моментът настъпи.

Байбарс му благодари с кимване. Калаун беше постъпил в полка Бахри две години след него и Омар. Следваше ги в издигането по йерархичната стълбица и се беше проявил при Дамиета, когато помогна да бъде убит Тураншах.

— Верността ти ще бъде възнаградена.

— Няма да е лесно — рече Омар. — Султанът рядко остава без стражата си. Може би ще е най-добре да изчакаме да стигнем в Кайро.

— Не — каза твърдо Байбарс, — трябва да стане, преди да пристигне в града. На Кутуз не трябва да бъде позволено да стигне до крепостта. Там ще стане още по-неуязвим за нападение.

— Може би с отрова? — предложи Омар. — Можем да подкупим някой от придворните му.

— Твърде рисковано е. Освен това нямам намерение да плащам на друг за нещо, което мога да свърша сам.

Байбарс избърса сабята си и я сложи в ножницата.

— Какво предлагаш, емир? — попита Калаун.

— Ще нападнем, когато стигнем Египет. След като прекосим Синай ще направим лагер при Ал Сахия. Градът е само на един ден път от Кайро и Кутуз ще е по-малко нащрек толкова близо до града си. Ако успеем да го отделим от повечето от стражите му, може да имаме някакъв шанс.

Омар бавно кимна.

— Съгласен съм, но все още не ми е ясно как ще получиш трона, след като султанът умре. Някой от военачалниците му със сигурност ще...

— Кадир ще се погрижи за това — прекъсна го Байбарс.

Омар се разтревожи още повече от тези думи.

— Най-добре ще е да държиш твоя гадател за каишка, емир. Чух, че от Ордена на асасините са го изгонили, защото бил прекалено кръвожаден дори и за тях. Опасен е.

— Той ще свърши работата. С мен ли сте?

— Да, емир — рече Калаун.

След кратка пауза и Омар кимна.

— С теб сме.

— Емир Байбарс!

Тримата се обърнаха, когато на вратата се появи един войник.

— Селото е завладяно — рече той и се поклони. — Товарим каруците.

— Елате — каза Байбарс на Омар и Калаун, когато войникът изчезна. — Нека да занесем на султана неговата последна плячка.

Тримата излязоха от църквата. В небето се издигаха пламъци, когато последните жени и деца бяха натоварени в клетките, побутвани от мамелюците с остриетата на сабите.

Кутуз се извърна в седлото и се загледа в мрака. Хълмовете, които се издигаха от равнината, бяха озарени от слаб, оранжев ореол. Той едва различи езиците на полкарите, които му подсказаха, че Байбарс е превзел селището. Кутуз отново погледна пътя и потърка врата си. Чувстваше плещите си сковани, и то не само от дългата езда.

От няколко седмици го измъчваше безпокойство, което се беше засилило, след като бяха напуснали Айн Джалут. И преди беше имал съмнения. Но безочието на Байбарс да поиска губернаторството на Алепо не остави у него никакво съмнение за размера на амбициите му. След като отказа да изпълни молбата му, Кутуз беше очаквал, че Байбарс ще се разсърди или ще се натъжи, затова спокойствието на военачалника го разтревожи още повече. Кутуз пое дълбоко въздух и огледа редиците, докато забеляза своя главен военачалник през няколко реда зад себе си.

— Ела да ти кажа нещо, Актай! — извика го той.

Един пълен мъж с маслинен тен на кожата вдигна глава при повикването и подкара коня си в тръс през редиците.

— Какво ще заповяда моят господар, султанът?

— Имам нужда от съвета ти — рече Кутуз, когато началник-щабът застана редом с него.

— Как бих могъл да помогна, господарю? — попита с мазен глас Актай.

— Под кожата ми се е забила една треска. Искам да я махнеш.

7. НОВИЯТ ХРАМ, ЛОНДОН

13 октомври 1260 г. сл.Хр.

Жак взе гъше перо от глиненото гърне върху масата и започна да го върти разсеяно между палеца и показалеца си, докато наблюдаваше племенника си.

— Знаеш ли, че на твоята възраст с баща ти спечелихме два от тези турнири? Тук си от две години. Време е и ти да победиш.

Гарен вдигна глава, изненадан от споменаването на баща му. Жак рядко говореше за мъртвия си брат.

— Това ще бъде първата ми истинска възможност, сър — рече тихо той. — Миналата година бях болен, а по-миналата тъкмо бях започнал да се обучавам.

— Тази година ще бъде различно, нали?

— Ще направя всичко, което е по силите ми, сър.

— Гледай да го сториш. Тази сутрин споменах името ти пред нашите гости и приорите на нашите сродни братства очакват големи работи от племенника ми на арената.

Гарен преглътна, усетил сухота в гърлото си. Тази сутрин управителите на шотландския и на ирландския приорат бяха пристигнали със своите ескорти от рицари за общото събрание на ръководствата на приоратите, което щеше да се състои след четири дни. Събранието се свикваше всяка година за обсъждане на дейността на Ордена в Англия, а на следващия ден щеше да има турнир в негова чест.

— Борбата ще бъде много оспорвана, сър. Уил е добър боец и...

— Камбъл е селянин — срязва го Жак и стисна перото в юмрука си. — Ти си от фамилията Дьо Лион. Когато кандидатстваш за поста военачалник, постиженията ти трябва сами да говорят за теб. Камбъл никога няма да бъде военачалник. За него не е важно да спечели, но за теб е задължително.

— Да, сър. — Гарен започна да гризе нокътя си, но после скри ръце зад гърба си. Чичо му мразеше този негов навик.

Жак въздъхна и се облегна назад в стола, като захвърли перото на масата.

— Ти имаш дълг към семейството. Кой друг ще прославя името ни сега, след като баща ти и братята ти са мъртви? Дните на моята слава отминаха. Майка ти загуби съпруга и синовете си и заедно с това и надеждата семейството да заеме отново полагащото му се място в редиците на благородниците в кралството. Тя е смела жена и се държи с достойнство, Гарен, но Сесилия ми каза, че всяка вечер плаче, преди да заспи в онзи влажен бордей. Някога тя имаше накити, парфюми, рокли и изобщо всичко, което трябва да има една жена с нейното положение. Сега има само спомени.

Гарен с мъка сдържаше сълзите си. Никога не беше виждал майка си да се държи с достойнство за каквото и да било. Лицето ѝ винаги му показваше чувствата ѝ — гняв, мъка, ожесточение, отегчение. Испита почти физическа болка, когато си я представи да плаче нощем в спалнята, уплашена от тракането на птиците по покрива или от скърцането на дъските по пода. В малкото имение в Рочестър, което поддържаше с малката пенсия, която получаваше от Ордена, тя имаше три прислужнички, които да ѝ готвят и чистят, но Гарен знаеше, че те са жалки заместители на армията от слуги, които Сесилия имаше на разположение в Лион, където баща ѝ беше богат, уважаван рицар, преди да се присъедини към Ордена.

— Аз ще подобря положението ѝ, обещавам, сър — прошепна младежът.

Гласът на Жак стана малко по-мек.

— С майка ти отделихме много време и усилия, за да те направим годен да носиш това бреме. От шестгодишна възраст си имал най-добрите домашни учители, които тя можеше да си позволи, а сега имаш привилегията да те възпитавам аз. През годините, прекарани в служба на Ордена, събрах голям опит. Можеш да се възползваш от него, ако имаш желание да се учиш.

— Имам желание.

— Браво, момче! — рече Жак и се усмихна, а окото му леко намигна.

Този негов израз стресна Гарен. Неволно отстъпи крачка назад, когато чичо му заобиколи масата и се приближи. Жак сложи ръце върху раменете на племенника си.

— Знам, че през последните месеци бях твърде строг към теб. Но това е за твое добро, разбираш ли?

— Да, сър.

— Тук за теб има значителни възможности, Гарен, дори по-големи от тази да станеш военачалник.

— По-големи ли, сър?

Жак не отговори. Свали ръцете си от раменете на Гарен, отстъпи назад и усмивката му изчезна.

— Сега върви. Ще се видим на поляната за тренировката.

Гарен се поклони.

— Благодаря ви, сър. — Обърна се да си върви и усети, че краката му трепереха.

— Гарен!

— Да, сър?

— Направи така, че да се гордея с теб.

Когато момчето напусна соларната зала и се отправи към помещението си, не си правеше илюзии какво точно имаше предвид чичо му. Да се гордея с теб беше просто друг начин да се каже, да не ме изложиш.

Когато завари спалното помещение празно, Гарен затвори вратата и се облегна на нея. Една от котките на приората се припичаше на слънце под прозореца. На пода до нея лежеше птичка. Малките ѝ очи бяха полузатворени и безжизнени, а червеникаво-синкавите ѝ вътрешности висяха от корема. Гарен се наведе, когато котката го приближи и се отърка в краката му.

— От теб се иска да ловиш мишки — скара ѝ се той, вдигна я, отиде при сламеника си и седна върху него. Полегна назад, а котката се протегна, докато той галеше меката ѝ черна козина. Той се гласеше да става военачалник в Ордена, но завиждаше на сержантите, които нямаха подобни големи амбиции. Гарен прехапа устна, но не можа да спре сълзите. Зарови лице в топлата козина на котката и се разплака.

Уил мина пряко през двора на параклиса по посока към помещенията на рицарите, заобикаляйки надгробните плочи, които стърчаха като зъби в тревата. Прескочи ниската стена, която отделяше параклиса от овощната градина, и едва изминал няколко крачки се

сепна, чувайки да пее младо момиче. Въпреки че не разбираше думите, разпозна езика на родния край на Оуен. Момичето вървеше между дърветата. Спря на огряно от слънцето място и се наведе, посягайки към една ябълка в тревата. Уил беше чувал за женски приорати във френското кралство, но според Устава беше строго забранено жена да влиза в главните приорати на Ордена, затова му се стори, че момичето сякаш се беше промъкнало тук от някакъв друг свят. Загледа се в нея и разбра, че я беше виждал веднъж. Преди осемнадесет месеца, малко след като баща му замина.

Джеймс Камбъл се беше върнал наскоро от кратко пътуване, придружавайки Умбер дьо Перо в приората на Ордена в Париж, когато беше извикал Уил в стаите си и беше казал на момчето, че заминава за Акра. Уил го беше помолил да му разреши да тръгне с него, но Джеймс не се съгласи. Три седмици по-късно в утрото на заминаването му той хвана само за миг ръката на момчето, а после, без да каже дума, се изкачи по дъската, свързваща брега с бойния кораб, който беше хвърлил котва край кея на Темза. Уил остана да седи на пристана дълго след като корабът беше отплавал и реката от сива беше станала черна.

На следващия ден започна чиракуването му при Оуен. Рицарят се отнасяше със съчувствие към положението на момчето, но само няколко дни по-късно той също внезапно замина. Нямаше го повече от месец и Уил временно премина под наставничеството на Жак. Момчето нямаше представа на какво се дължи безкрайната омраза на рицаря към него, но през тези няколко седмици, а и след това, той беше дал ясно да се разбере, че гледа на Уил като на нещо мръсно, което трябва да изчегърта от подметката на ботуша си. Отношението на Жак към него допълнително се усложняваше и от факта, че Оуен и баща му харесваха рицаря. Това караше Уил да се чувства предаден от тях.

Когато Оуен се върна късно една вечер, младежът работеше в конюшните. Уил с изненада видя, че върху дестриера — бойния кон — зад наставника му седи момиче приблизително на неговата възраст. Двамата бяха посрещнати в двора на конюшната от Умбер дьо Перо. Момичето, което скочи без чужда помощ от грамадния кон, беше високо и слабо и се губеше в диплите на изцапана от пътя роба, с няколко размера по-голяма. Косата ѝ висеше в сплъстена маса на гърба ѝ, а бледата ѝ кожа беше опъната върху скулите на бузите. На Уил тя се стори като някакво студено, диво същество, което непрекъснато върти

големите си, искрящи очи във всички посоки, дори и към магистъра, в който се взираше втренчено, като че ли имаше право на това. На следващата сутрин замина. Когато Уил попита коя е, Оуен беше отвърнал, че е негова племенница, която не можела да остане повече в Поуис, но отказа да се впуска в повече подробности.

Колко различна изглеждаше сега племенницата на Оуен! Беше по-скоро стройна, отколкото мършава, бузите ѝ бяха по-пълни, а кожата в разрез с модата и скромността имаше бронзов загар от лятното слънце. Докато повечето момичета носеха косите си хванати с фиби под шапките, нейната се спускаше свободно върху раменете, лъскава като медно златна монета. Когато Уил се приближи към нея, момичето вдигна глава и спря да пее. Изправи се, събрала с ръка полите на бялата си рокля, пълни с плодове, които беше събрала.

— Здравей.

За момент Уил запази мълчание, без да знае какво да каже.

— Ти си племенницата на сър Оуен.

— Да. — Очите ѝ, доста по-бледозелени от неговите, искряха. — Въпреки че предпочитам да ме наричат Елуен. А ти кой си?

— Уил Камбъл — отвърна той, притеснен от изпитателния ѝ поглед.

— Сержантът на чичо ми — рече тя с лека усмивка. — Чувала съм за теб.

— Така ли? — рече, като се опитваше да се направи на безразличен, Уил. Той скръсти ръце на гърдите си. — И какво си чувала?

— Че си дошъл от Шотландия и непрекъснато имаш неприятности, защото баща ти е в Светите земи и ти липсва.

— Ти не знаеш нищо за мен, а и чичо ти не знае! — рече троснато Уил.

Елуен отстъпи крачка назад, стресната от гнева на момчето.

— Извинявай. Нямах намерение да те разстройвам.

Уил извърна очи, като се мъчеше да потисне внезапно обзелия го гняв.

— Ти си просто едно момиче — рече замислен той и подритна една паднала ябълка. — Какво изобщо можеш да знаеш?

Елуен се изправи.

— Повече от едно момче, което си прекарва дните, като удря разни неща с пръчка!

Те мълчаливо се изгледаха. Някой извика и ги накара да се обърнат и двамата. Уил тихо изруга, когато видя свещеника, който беше отслужил сутрешната служба, да крачи към тях, като влачеше черните си одежди по тревата.

— Какво е това, за Бога? — изръмжа той и изгледа гневно Уил.

— Просто разговаряхме — отвърна момчето. С крайчеца на окото си забеляза, че Елуен го наблюдава с каменно лице.

— И защо, сержант, разговаряш, когато има да се върши работа? — попита сърдито свещеникът. — Зад тези стени трябва да има дисциплина, ако не искаме да станем като неверниците. С нахалство и неподчинение ще намериш дявола. Това са негови работи и са в разрез с това, което правим в служба на Бога.

Елуен се размърда.

— Ние просто...

— Мълчи, момиче! — озъби се свещеникът, като се обърна, за да я погледне за пръв път. — С голямо нежелание се съгласихме да изпълним молбата на сър Оуен да те приютим тук.

— Моят настойник е болен, няма къде да отида.

— Рицарят ни увери, че ще стоиш само в стаята си. Обаче виждам, че присъствието ти е... — Свещеникът млъкна, когато забеляза събраните плодове в полите ѝ, а под тях голите ѝ загорели крака.

Уил с радост видя как бузите му се покриха с плътна червенина.

— А какво е това? — изсъска той, като посочи с пръст ябълките. — Крадеш, така ли?

— Да крада? — престори се на изненадана Елуен. — Не, разбира се. — Надявах се, че прислугата може да направи нещо сладко от тях за наставника ми.

Объркан, свещеникът отвори уста да каже нещо, но пак я затвори.

— Ще е жалко да бъдат оставени да изгният, нали? — рече мило Елуен и подаде една ябълка на духовника.

Уил трябваше да прикрие усмивката си с ръка. Когато Елуен срещна погледа му, изразът на лицето ѝ стана малко по-мек.

Свещеникът изгледа и двамата, подозрително повдигнал едната си вежда.

— Веднага се връщай към задълженията си, сержант! — заповяда накрая той. После се обърна към Елуен: — Що се отнася до теб, ще те заведа до стаята ти, където ти е мястото. Наставникът ти, Бог да го пази, може и да нарушава Устава, когато си поиска, но аз няма да търпя такова грубо незачитане на неговото гостоприемство.

Той протегна ръка към нейната, но се спря на сантиметри от кожата ѝ, сякаш се страхуваше да я докосне. Нямаше нужда да я води. Елуен, с пола все още пълна с ябълки, закрачи пред него.

Уил поклати глава, възхитен от дързостта на момичето, прескочи оградата на градината и навлезе в главния двор. Преди следобедната служба трябваше да свърши нещо, което отлагаше твърде дълго. Пиши на майка си, му беше казал баща му, преди да замине. Това беше единствената му молба, но до този момент Уил не я беше изпълнил. Споменът от раздялата им в Шотландия, когато майка му с едва забележима усмивка го беше целунала леко по бузата, все още не го напускаше. Обаче времето продължаваше да тече и сега поне имаше да ѝ съобщи нещо хубаво — че беше носил щита на наставника си по време на разговора с краля.

Уил почука на вратата на соларната стая, като се надяваше да я отвори Оуен, а не Жак. Изчака, а после почука отново, този път по-силно. Пак нямаше отговор. Огледа коридора, отвори предпазливо вратата и надникна вътре. Стаята беше празна. Тъкмо се канеше да я затвори, когато спря, забелязал пергаментите върху масата. Кацналият върху перваза на прозореца гълъб отлетя, когато влезе.

Свитъците бяха разделени на три купчини. Уил бързо ги прегледа, като търсеше празен лист. Всички бяха използвани. Някои бяха изписани с плавния почерк на Оуен, а други с нервните драсканици на Жак. Спря, когато в ръцете му попадна един пергамент, върху чийто червен восък забележа кралския печат. Уил погледна към вратата, а после отново към листа. Плъзна бързо поглед по редовете. Писмото беше адресирано до Умбер дьо Перо и представляваше молба, в която рицарите се призоваваха да преразгледат искането си да бъдат заложени при тях скъпоценните камъни на короната. Загубил интерес още след първите няколко реда, Уил прерови и последните пергаменти. Бяха сметки за дълговете на Хенри и бяха малко по-

интересни. Леко подсвирна през зъби, когато видя какви големи заеми е взел от Ордена кралят на Англия през последните няколко години. Обаче след малко си наложи да остави листовете на масата. Погледът му се спря на шкафа. Отиде при него, разтвори двойните врати и намери малка купчина празни листове върху един от рафтовете. Посегна да вземе един, но без да иска събори купчината. Когато се наведе да ги събере, забеляза, че върху един от тях имаше нещо написано. Сгъна празния лист и го пхна в панталона си, а после извади смачкания, жълт пергамент, любопитен да разбере защо беше сред купчината празни листове, а не сред другите на масата. Писмото беше на латински, но това, което привлече вниманието на Уил към красивия наниз на редовете беше, че написаното изглеждаше някак неестествено, като че ли пишещият нарочно беше искал да скрие своя почерк. Огледа листа, за да види дали има печат върху него, и отново се изненада, когато видя, че няма. Освен това писмото не беше адресирано до никого. Обаче имаше дата.

1 април 1260 г.

Извинявам се, че не ти писах по-рано, но досега нямаше какво да ти съобщя. След като пристигнах благополучно през есента на миналата година, свързах се с нашето Братство в Акра. Те изпратиха поздрав и до своя магистър и ме помолиха да ти съобщя, че тук работата продължава добре, макар и по-бавно, отколкото бихме искали. Един от нашите братя се спомина през зимата и поради отсъствието рязко намаляхме. Другите питат кога ще се върнеш, за да изберем още хора в нашия кръг.

Има и други фактори, които направиха мисията ми тук по-трудна за осъществяване, отколкото се предполагаше. Тази година започна с война и продължи по същия безмилостен начин. През януари монголите превзеха град Алепо, а към март завладяха Дамаск. Миналия месец научихме, че техният генерал Китбога заповядал на войските си да превземат град Наблус и нашите сили се оказаха обкръжени. Те не направиха опит да воюват с нас, обаче заплахата принуди Великия магистър Берар да укрепи позициите на Ордена. Опитавме

се да влезем в преговори, но до този момент не сме постигнали никакъв успех.

Въпреки тези пречки аз успях да изпълня задачата си. Връзката, която установих в мамелюкския лагер, се оказа много полезна и научихме много. Братята са настроени оптимистично какво може да означава това в бъдеще. Той заема високо положение в един от техните полкове — по-високо, отколкото бихме могли да се надяваме — и ще направи каквото може, за да помогне на работата ни тук. Сигурен съм, че скоро ще научиш чрез обичайните средства, но сега мамелюците се готвят за битка с монголите в...

Уил чу някакво движение в коридора и рязко вдигна глава. Пъхна листа обратно в купчината и изтича бързо зад дървения параван, който разделяше стаята, миг преди вратата да се отвори. С разтуптяно сърце момчето се сниши, когато чу стъпки, а после шумоленето на пергамент. След няколко секунди се осмели да погледне иззад паравана и сърцето му заби още по-силно, когато видя Жак дьо Лион наведен над ръкописите върху масата. Рицарят взе един от купа и се накланя да излезе, но после се спря, погледна назад и се намръщи, когато видя вратите на шкафа отворени. Бавно прекоси стаята, като се оглеждаше наоколо. Уил замръзна на мястото си, но беше твърде далеч под полезрението на Жак и остана незабелязан. Рицарят се надвеси над рафта, където бяха листовите, а после без колебание измъкна писмото от купчината. Като продължаваше да се мръщи, той го постави между пергаментите, които държеше в ръка, а после решително затвори вратата на шкафа и я натисна два пъти, за да се увери, че се е затворила добре. Уил изчака вратата да хлопне и стъпките да заглъхнат и едва тогава се показва иззад паравана.

Дворецът Уестминстър, Лондон, 13 октомври, 1260 г. сл. Хр.

Крал Хенри погледна през прозореца, а цветното стъкло озари лицето му като със сини и червени диаманти. От блатата, които ограждаха плетеницата от сгради, се спусна ниска мъгла.

Римляните бяха основали на острова селище, оформило се на мястото, където двата ръкава на Тайбърн се вливаха в Темза. От времето на Едуард Изповедника остров Торни приютяваше кралете и разнообразието от архитектурни стилове на сградите показваше разликата във вкусовете им. Зад двореца белите стени на Уестминстърското абатство се издигаха в небето, а многобройните постройки се бяха сгушили в подножието им като малки деца, седнали при нозете на своя мъдър дядо. Хенри предпочиташе това място пред всичките си резиденции. То не беше толкова мрачно като Тауър и беше близо до града.

Зад него се чу леко кашляне.

— Искал сте да ме видите, милорд?

Кралят се извърна от прозореца и видя канцлера да го гледа в очакване. Черните, прости дрехи на мъжа и бледото му лице бяха в рязък контраст с ярките цветове в стаята, където стоеше. Дългите й двадесет метра стени бяха украсени с картини и гоблени. Прозорците бяха с цветно стъкло, а покритият с плочи под беше застлан с разкошни килими. В големи урни имаше различни растения, а по средата стоеше дъбова маса с пет стола с богата дърворезба. Когато влезеше за първи път в тази стая, човек имаше чувството, че е попаднал в съкровищница. Кралят беше пръснал доста злато по много от имотите си, но за стаята с картините беше похарчил цяло състояние.

Хенри отиде до дъбовата маса и взе един свитък, който лежеше върху нея.

— Това пристигна преди час. — Подаде го на канцлера.

Докато той го четеше, вратата се отвори и влезе Едуард. Русата му коса беше прилепнала върху главата от пот, а бричът за езда и ботушите бяха изцапани с кал.

— Татко — поздрави той и леко се поклони, затваряйки вратата след себе си, — канех се да поведе една група на лов, но вестоносците ми казаха, че е спешно.

Хенри посочи към пергаментата, който държеше канцлерът.

— Прочети това — той се отпусна тежко на един диван.

— Те искат да ги занесат в приората си в Париж! Предполагам, че според тях е най-добре скъпоценните камъни да бъдат държани колкото може по-далеч от погледа и влиянието ми, да ги вземат дяволите!

Едуард взе свитъка от канцлера и му хвърли бегъл поглед.

— Трябва да поискаме нова среща — каза той и погледна баща си. — Да се опитаме отново да преговаряме.

Хенри прекара ръка по оредялата си коса.

— Каква ще е ползата? Вече помолих тамплиерите да преразгледат позицията си. — Той посочи към свитъка. — Отговорят ми любезно, че предаването на скъпоценностите трябва да стане в срок от девет дни!

— Как ще постъпите, милорд? — попита канцлерът.

Хенри се облегна назад върху възглавниците и притвори очи, усетил, че главата му започна да пулсира.

— Ако се опълча срещу настояването на рицарите, какво мислиш, че ще направят?

— Не може да се каже със сигурност, милорд, но бих предположил, че ще се опитат да получат одобрението на папата за искането си. Очаквам, че ще се възползват от сегашното положение в Утремер като главен довод, за да застане папата на тяхна страна. После той може да отправи лична молба към вас.

— Тогава няма да имам избор и ще трябва да се съглася.

Едуард сбърчи вежди.

— Твърде лесно отстъпваш пред натиска им. Трябва да си потвърд с рицарите. Опълчи им се както го стори в приората. Ти си кралят, а не те.

— С влиянието, което имат, може и да са те.

— Скъпоценните камъни на короната са наши, татко. Наши.

Хенри рязко отвори очи и изгледа ядосан сина си.

— Да не би да си мислиш, че искам да го сторя? Какъв избор имам? Да чакам папския указ, да не го изпълня и да бъда отлъчен от църквата? — Хенри се изправи и притисна челото си с ръка. — Ще върнем парите, когато можем, а после ще поискаме да ни върнат съкровището. Дотогава нека да стои при рицарите. Поне няма да ми досаждат повече. — Той се запъти към вратата, като влачеше по плочите края на кадифения си плащ. — Уведоми рицарите, канцлер. Кажи им, че приемам условията им. Не искам повече да мисля за това.

Крайно недоволен, Едуард се опита да тръгне след баща си, но канцлерът го хвана за ръката. Едуард погледна ръката, а после и човека, който го държеше. Бледосивите му очи гневно проблеснаха.

Канцлерът беше в кралския двор от една година, но вече беше виждал този поглед на принца. Беше вървял през коридорите на двореца на път за съвещание с щаба си, когато видя как един млад паж, който носеше купа със супа, се спъна и разля съдържанието ѝ върху пода. Принц Едуард вървеше точно пред момчето и супата изцапа края на дрехата му. За наказание принцът, когото до този момент канцлерът бе смятал за приятен и решителен млад човек със собствено мнение, беше накарал ужасения паж да изближе супата от пода, а после и ботушите му.

Канцлерът пусна ръката на Едуард.

— Простете ми, принце, но според мен баща ви е прав. Няма друг избор, освен да предаде скъпоценностите на рицарите.

— Баща ми е стар и болен — каза с леден тон Едуард. — Кой мислиш, че ще отговаря за дълга, когато си отиде? Докато бъде изплатен, рицарите ще държат скъпоценностите, с които би трябвало да бъда коронясан. Отказвам да им позволя да вземат нещо, което по право е мое.

— И аз не искам тамплиерите да вземат това съкровище — рече канцлерът. — Но за вас може би има начин да използвате тази ситуация във ваша изгода, без да се разстройвате повече или да замесвате баща си. Въпреки че според мен това вероятно ще изисква помощта на вашия... — канцлерът се опита да измисли по-любезно обръщение — ... слуга.

— Продължавай.

— В обителта намерих нещо, което бихте могъл да използвате.

8. НОВИЯТ ХРАМ, ЛОНДОН

15 октомври 1260 г. сл.Хр.

— Париж ли? — попита недоверчиво Саймън.

— Оуен ми каза тази сутрин — рече усмихнат Уил, докато помагаше на коняря да пренесе голяма бала сено през двора. — Ще съпровождам съкровището.

— Сам? — заинтересува се с лека ирония в гласа Саймън.

— Е, заедно с Оуен, девет други рицари, слугите им и кралица Елинор. — Уил посочи с глава към кейовете, където над върховете на дърветата стърчеше главната мачта на един кораб. — Ще пътуваме с „Ендюърнс“.

— С това корито? — рече, като сбърчи нос Саймън. — Та то не може да прекоси и една локва. Повдигни малко от твоя край.

Уил повдигна по-високо балата, а краката му се плъзнаха по мократа земя. През последните два дни навсякъде беше валил силен дъжд и поляната, на която ставаха тренировките, беше прогизнала от вода. До турнира оставаха само три дни и по време на последните три молитви в параклиса Уил се беше молил за слънце. Днес на молитвите му беше отговорено със студена, мъглива зора, която беше преминала в мразовито, ясно утро. Двамата със Саймън пренесоха балата през входа на конюшната и я оставиха на земята. Уил се отпусна тежко върху нея. Носът му се изпълни с топлината на конюшната и миризмата на животни, докато Саймън беше в склада, където се държаха такъмите.

Конюшната беше дълго, мрачно помещение. От едната страна бяха клетките на тежките бойни коне, а от другата на обикновените, които се яздеха от сержантите. В далечния край един коняр, който метеше пода сред облаци от прах и слама, се разкиха.

— Всички се готвите за турнира, нали? — провикна се Саймън от склада.

— Правим каквото можем.

— Сър Жак тормози ли те много?

— Ъхъ. — Уил измъкна една сламка от балата и започна да я върти на пръста си. През последните два дни му беше малко трудно да се съсредоточава при тренировките на поляната. Жак му се скара няколко пъти.

— За Бога, сержант, глух ли си, или си просто тъп? Престани да ме зяпаш и размърдай проклетите си крака! Не си мисли, че нямаш нужда да се упражняваш.

Но на Уил му беше трудно да не зяпа рицаря. Писмото, което беше открил и което изглежда принадлежеше на Циклопа, не му излизаше от главата. Въпреки че в по-голямата си част в него нямаше нищо особено, някои думи непрекъснато изникваха в паметта му и го караха да се замисли за значението им: нашите Братя, техният майстор, нашият кръг. Знаеше, че Ордена използва шпиони, които работеха на вражеска територия, но писмото като че ли подсказваше нещо повече от това, намекваше за някаква връзка между Ордена и врага. И защо нямаше печат? Искаше му се да беше имал време да го прочете до края.

— Ти ще победиш — рече убеден Саймън, когато излезе от склада със седло в ръце, което стовари върху една пейка.

— Какво каза? — попита Уил и вдигна глава. — О, да, може би. — Сви рамене, но се усмихна доволен от увереността на приятеля си.

— И така — продължи Саймън, като взе едни парцал и буркан с пчелен восък, — колко дълго ще бъдеш в Париж?

— Може би една седмица — отвърна не много уверен Уил, докато наблюдаваше как Саймън загребва от восъка. — А може и по-дълго.

Конярят погледна Уил, докато търкаше седлото.

— Надявам се, че няма да ме забравиш, когато станеш рицар и заминеш отвъд морето.

— Никога! Ти си моят... — Уил разтърси глава, когато не можа да намери точната дума. — Не знам как да го кажа. Имам предвид две неща, които вървят винаги заедно.

— Лайното върху лопатата ли? — пошегува се Саймън.

Двамата се засмяха.

На двора се чу трополене на копита. Саймън остави парцала, избърса ръце в туниката си и се запъти да посрещне ездача. След миг Уил, който беше останал вътре, чу гласове. Първият беше на Саймън,

който звучеше някак разтревожен и колеблив, а вторият беше на мъж и озадачи Уил. Той отиде при входа и видя Саймън да поема юздите на един черен боен кон с бяло петно на носа. Уил позна коня — беше на Циклопа, но не познаваше ездача, който говореше с акцент, какъвто никога преди не беше чувал. Ездачът бе със сиво наметало с качулка, спусната ниско над лицето, но когато кимна на Саймън и се обърна да си върви, Уил забеляза, че брадата му е черна, а кожата — по-тъмна от тази на който и да било англичанин. Проследи как мъжът прекосява двора и се отправя към помещенията на рицарите.

— Кой беше този? — попита Уил, когато Саймън въведе едрия кон в конюшната.

— Не знам. Но прилича на чуждоземец, нали?

— Защо е взел коня на Циклопа?

— Предполагам, че е този, който го взе и миналия месец. Началникът на конюшната каза, че сър Жак дал коня си на заем на свой приятел за няколко седмици. — Саймън окачи юздите на един стълб и се наведе, за да разкопчее ремъците. — Ще останеш ли още малко тук да ми помогнеш?

— Не — отвърна разсеяно Уил. — Не мога — добави той, когато забеляза разочарованието на Саймън. — Трябва да се упражнявам.

— Ще се върнеш ли скоро? Не съм те виждал от седмици.

— Да, ще се върна.

Саймън погледна към отдалечаващия се Уил, а после свали седлото от коня и го поведе към клетката му. След това отиде при балата със сеното и започна да разрязва въжетата с ножа си. Една сянка закри отчасти светлината, която идваше от вратата на конюшната, и Саймън вдигна глава. Видя, че там стои друг странник. Беше облечен в изцапано червено-кафяво наметало.

Мъжът, който беше с дълга, сплъстена коса, квадратна челюст и с белези от шарка по лицето, погледна пренебрежително Саймън.

— Откъде се минава за помещението на сержантите?

Саймън се изправи. Пъхна ножа в колана си и се приближи.

— Кого търсиш?

Мъжът се усмихна и разкри уста, пълна с пожълтели остатъци от зъби. На колана му висеше крив, доста заплашително изглеждащ кинжал.

— Това си е моя работа, момче. Накъде да вървя?

Саймън се замисли, но нямаше право да разпитва посетителите, нито да им отказва достъп до приората, колкото и непознати, а в случая и неприятни да изглеждаха.

— На отсрещната страна на двора — рече сухо той и посочи сградите в далечния край. — Високата постройка, ей там.

Тауър, Лондон, 17 октомври 1260 г. сл.Хр.

Превозващата хора лодка се плъзгаше бавно към Лондонския мост, след като беше оставила всичките си пътници, с изключение на един, при доковете Уолбрук. Сгушил се на една пейка на кърмата Гарен наблюдаваше как каруците маневрират покрай параклиса и редицата магазини по протежение на моста. Когато лодката мина под сводовете, за миг зърна главите на предателите, които стърчаха като фенери върху коловете. Загърна се по-плътно в пелерината си, за да скрие червения кръст върху черната си туника, страхувайки се, че някой от далечните брегове или от моста може да го разпознае. Беше излязъл сам, без разрешение от приората. Когато си помислеше за това, направо започваше да му се вие свят. Но тревогата му беше примесена и с трепетно очакване. Тъкмо това чувство го беше довело толкова далеч, както и страхът да откаже на повикването. Във всеки друг ден нищо не би могло да го накара да напусне приората, обаче днес беше общото събрание и през по-голямата част от деня рицарите щяха да се затворят в съвещателната зала. Никой нямаше да го потърси.

Отвъд моста се виждаше внушителната гледка на лондонския Тауър с величествените стени, които се спускаха стръмно надолу към пълния с вода преграден ров, който ограждаше двореца от три страни. Лодката се насочи към сушата и спря преди да стигне стените. На никой плавателен съд не беше позволено да преминава през водния вход без предварително разрешение. Един от екипажа спусна дъската за слизване на брега, а Гарен стана от пейката и внимателно се спусна по нея на сушата. Като следваше дадените му указания, пое през плетеницата от тесни улички, докато стигна до страничните градски стени. Там намери един подвижен мост, спуснат през рова, който водеше към малък, сводест вход в каменната стена. От двете страни на вратата стояха двама кралски стражи, облечени в червени ливреи. Когато Гарен стъпи върху моста, единият изтегли меча си.

— Не мърдай!

Гарен се подчини и изчака стражът да се приближи.

— По каква работа си дошъл?

— Името ми е Гарен дьо Лион. — Той се запъна. — Аз... мисля, че ме очакват.

— Последвай ме.

Гарен премина по моста след войника, а вторият страж откачи връзката ключове от колана си и отключи вратата. Отвори я и Гарен видя голям двор, който се простираше надалеч и стигаше до грамадната сиво-бяла крепост от камъни и мрамор със стърчащи в небето кули. Около нея имаше три реда градини и няколко външни сгради, между които една дълга, дървена постройка, която заемаше голяма част от двора.

— Върви тогава — рече нетърпеливо първият страж.

— Накъде да вървя? — попита Гарен и усети как бузите му почервеняха.

— В двора ще те посрещнат. Само това са ни казали.

Гарен пристъпи напред и се сви, когато вратата се затвори с трясък зад гърба му. Чу ключът да щраква в тежката ключалка и усети как и малкото увереност, която беше успял да събере, започва да се смъква от него като някаква роба, оставяйки го гол и безпомощен в подножието на мрачните стени и заплашително надвисналите кули. Продължи бавно напред.

След малко стигна дървената постройка и тръгна покрай нея, като сбърчи нос от тежката, неприятна миризма, която идваше отвътре. Наоколо сновяха стражи, а близо до крепостта забеляза и няколко самотни фигури, за които предположи, че са слуги, обаче самият двор беше празен. Обърна се, когато чу някакво шумолене от сградата зад него. Заинтригуван, той се приближи и погледна през пролуките между летвите. Вътре беше тъмно и не можа да види нищо, но малко по-надолу забеляза квадратен отвор в дъските. Отиде до него, повдигна се на пръсти и погледна. Вонята тук беше още по-отвратителна. Точно над отвора висеше нещо. Приличаше на кълбо от сива, сбръчкана кожа. Гарен се хвана за перваза на отвора и се повдигна. Коженото кълбо се размърда и изведнъж той видя в него да се вира огромно, тясно око. Окото намигна и една грамадна глава се изправи насреща му. Гарен извика, когато огромната змия се измъкна

от дупката. Той падна назад и се блъсна в гърдите на някаква фигура, застанала зад него. Рязко се извърна и се видя лице в лице с човека с квадратната челюст и сипаничавото лице, който преди два дни му беше предал повикването. От сградата се чу звук, излизащ като че ли едновременно от десет тръби.

— Какво...? Какво е това?

— Галеникът на крал Хенри — отвърна троснато мъжът. — Побързай. — Той хвана Гарен за рамото с мръсната си ръка и поведе шашардисаното момче към Тауър, а зацапаната му червено-кафява пелерина се развя от студения вятър, който духаше в двора. — Той чака.

— Но какво е това? — попита Гарен, като поглеждаше през рамо змията, която се поклащаше през дупката. Сега забеляза, че е прикрепена към лицето на звяра.

Мъжът, който каза, че името му е Рук, се намръщи, но се помъчи да бъде любезен.

— Слон. Подарък е от крал Луи. Донесъл го е от Египет.

Гарен откъсна поглед от чудовището и се остави да го водят по-нататък. От Рук се носеше на вълни отвратителна, тежка миризма на пот и лош дъх и Гарен се стараеше да поема въздуха на малки глътки през устата, за да не я вдишва. И без това му се гадеше.

— Каза ли на някой, че идваш тук?

Гарен поклати глава.

— Не. Постъпих както ми нареди. Не съм казал на никого и не ме видяха да излизам.

Рук изгледа внимателно момчето с преценяващи, немигащи очи. После промърмори нещо под носа си.

Гарен почти бягаше, за да не изостава от мъжа, който ускори крачките си, когато приближиха главната сграда и тръгнаха редом с нея покрай няколко стражи, които не им обърнаха внимание. После завиха зад един ъгъл към задната част на двореца, където влязоха през ниска дървена врата. Приличаше на вход за слуги. Гарен притеснен си помисли, че това не е вход, през който минават редовните гости. Рук продължаваше да стиска здраво рамото му, докато водеше момчето по един тъмен коридор, а после нагоре по тясната виеша се стълба, изсечена в стената в далечния му край. Когато стигнаха горе, Гарен едва си поемаше дъх. Там имаше редица сводести отвори, от които

долу се виждаше празният двор, а отвъд стените — и Темза. Като дишаше тежко, но не намаляваше ход, Рук поведе Гарен към двойна дъбова врата. Спря, почука два пъти и после я откряна. Когато тя се разтвори навътре, Гарен веднага изпита желание да се обърне и да побегне. Любопитството му се беше изпарило и сега от главата му не излизаше въпросът, който го измъчваше, откакто Рук го беше потърсил в приората. Какво, за Бога, би могъл да иска наследникът на короната на Англия от него? Обаче Рук беше зад гърба му и нямаше накъде другаде да върви, освен напред.

Стаята беше голяма и тъмна. Прозорците бяха покрити с тежки, черни завеси, които почти затъмняваха помещението. Тук-там през процепите проникваха снопове светлина, примесени с летящи във въздуха молци, и падаха върху широките, гладки плочи на пода. Освен това оскъдно осветление върху една дъбова маса гореше свещ. От двете страни на масата имаше пейки. В далечния край на стаята Гарен едва различи очертанията на легло. Когато очите му започнаха да свикват с мрака, разбра, че по стените на стаята са нарисувани сцени. Напрегна зрението си, опитвайки се да види какво има на тях — сгради, гора, войници на коне и висок мъж в черна роба. Когато погледът му се премести върху последната картина, Гарен за малко да извика, тъй като тя се отдели от стената и се приближи към него.

— Сержант дьо Лион — рече, усмихвайки се, принц Едуард, — радвам се, че дойде.

Все още в шок, Гарен забрави да се поклони. Принцът изглежда не се обиди.

— Моля, седни! — рече той и посочи пейката пред масата. След като погледна към Рук, който беше застанал пред затворената врата, Гарен се приближи с разтреперани крака и седна.

Едуард седна на пейката срещу него. Свещта освети лицето му и от това решителната му брадичка и скулите станаха още по-изсечени. Той взе една кана, сложена до две големи чаши.

— Искаш ли питие?

Гарен с мъка преглътна.

— Да, искам да кажа, да, господарю.

— От земите на баща ми в Гаскония е — рече Едуард, докато пълнеше чашите. — Най-доброто вино в християнския свят.

Гарен почти не усети вкуса му, отпивайки набързо няколко глътки, за да овлажни пресъхналото си гърло. След малко топлината на виното се разля по тялото му и той малко се поотпусна.

Едуард отново напълни чашата на момчето.

— Доколкото разбрах, не си имал проблеми на излизане от приората?

— Не, мой господарю.

— Добре. — Едуард се облегна назад, като държеше чашата с дългите си пръсти, на които имаше няколко златни пръстена целите обсипани със скъпоценни камъни. — Съжалявам, че те повиках по такъв необичаен начин, Гарен, но исках да говоря с теб колкото е възможно по-скоро, а поради деликатния характер на молбата ми, дискретността беше наложителна. Надявам се да не съм те обезпокоил много.

— Не, мой господарю. — Гарен се огледа наоколо и видя тъмната фигура на Рук, която препречваше вратата. Не каза, че приносителят на повикването го беше разтревожил много повече от самото повикване. Рук го беше заварил в спалното помещение, беше му предал, че принцът иска да го види, както и парите за лодката, и не си беше тръгнал, докато Гарен не обеща да дойде в Тауър.

— Причината, поради която исках да те видя — продължи принцът с тих, равен глас, — е, че според мен ти може да си в състояние да ми помогнеш при решаването на един проблем. Кралят се съгласи да заложи скъпоценните камъни на короната по молба на приор Дьо Перо. След пет дни те ще бъдат откарани в Париж, където ще бъдат пазени, докато бъде изплатен дългът на краля към Ордена.

Гарен кимна. Предишната вечер чичо му беше казал, че крал Хенри се е съгласил с искането на приора и че той ще бъде в групата, съпровождаща скъпоценностите. Това го накара да се зачуди още повече какво правеше тук.

Едуард замълча за момент и отпи от чашата си, като наблюдаваше внимателно момчето.

— Ще бъда съвсем откровен с теб, Гарен. Не искам скъпоценностите да отидат във вашия Орден. Те принадлежат на баща ми и на рода му. Опитавме се да разговаряме с рицарите и им предложихме други начини, по които може да бъде изплатен дългът, но те отказаха да преговарят повече и настояха да бъде изпълнено

искането им. Не ми оставиха никаква друга възможност, освен да поема въпроса в свои ръце. Скъпоценностите ще бъдат предадени на рицарите, както се съгласи баща ми, но аз ще си ги взема обратно.

Гарен се помъчи да разбере какво му казва принцът.

— Милорд, аз...

Едуард му даде знак с ръка да мълчи.

— Искам да ми помогнеш да постигна това, Гарен. Майка ми, кралицата, ще придружава съкровището по молба на баща ми, но рицарите запазиха в тайна подробностите по пътуването. Като племенник на един от рицарите, който участва в цялата работа, сигурно ти знаеш подробностите.

Когато разбра какво иска принцът от него, Гарен се почувства така, сякаш някой му беше ударил плесница. Изправи се със замаяна от виното и откритието глава.

— Аз... аз съжалявам. Не мога! — Почти се спъна в пейката, когато побърза да тръгне към вратата. Искаше му се да излезе, да е на дневна светлина, на въздух, далеч от тази мрачна стая и от намеренията на възрастните.

Зад себе си чу гласа на Едуард:

— Не искаш ли да възстановиш доброто име на фамилията си? Дьо Лион отново да получат онова достойно положение сред благородниците, каквото са имали някога в кралство Франция?

Гарен се спря. Когато погледна към Едуард, не видя, че Рук пристъпи напред и извади кривия си кинжал от ножницата.

— Не каза ли това на лорд канцлера, когато го съпровождаше до стаята на магистъра? — попита Едуард. — Не каза ли, че е трудно да си племенник на високопоставен рицар? Че се чувстваш потиснат от задължението да възстановиш богатството и благородничеството на фамилията си?

Гарен поклати глава. Не беше казал точно това.

— Аз мога да сторя това за теб, Гарен. Мога да те направя лорд, да ти подаря земи и титли. Мога да те направя богат.

Гарен остана на мястото си. Зад него кинжалът на Рук проблесна.

— Трябва само да ми кажеш какво знаеш за пътуването. Това е. А в замяна аз ще ти дам всичко, което мога.

— А какво ще стане, ако някой разбере? — прошепна Гарен. Гласът му му се стори някак чужд.

— Никой няма да узнае.

— Но как... — Гарен се помъчи да срещне погледа на принца. — Как ще вземете скъпоценностите обратно?

Едуард допи виното си и остави чашата на масата.

— Не е нужно да се безпокоиш как ще бъде направено. Никой няма да пострада. — Той стана от мястото си, заобиколи пейката и се приближи до Гарен. Високият, красив принц му приличаше на воин от рицарска поема — едновременно ужасяващ и внушителен, повече мит, отколкото човек.

— Скъпоценностите принадлежат на семейството ми. Правя само това, което е нужно, за да запазя нашата собственост и мисля, че можеш да ме разбереш. — Той взе свещта от масата. — Ела с мен, Гарен. — Младежът се поколеба, но след малко последва принца до голямата стена в дъното на стаята. Когато се приближиха, пламъкът на свещта освети картините и тъмнината бе заменена от цветове.

— Баща ми накара да му нарисуват това — каза Едуард, като поднесе свещта към картините — в памет на онези, които дадоха живота си, за да отнемат Йерусалим от неверниците преди почти двеста години.

Гарен премести погледа си към сцена, изобразяваща град, заобиколен от стени. Йерусалим. Бели сгради със златни кубета, с форми на луковици, се изкачваха нагоре по един склон до грамадно, украсено със сложни орнаменти здание на върха, за което той предположи, че е Храмът на хълма — важна ислямска светиня преди градът да падне, след което бе превърната в църква. Цялата сцена беше величествена и много красива и на Гарен му се прииска да застане в тревата, нарисувана отпред, и да тръгне нагоре през маслиновите горички към високите, бели стени. Когато Едуард продължи нататък, гледката се скри и свещта освети нова сцена. Този път градът беше по-близо и някои от сградите бяха закрити от кълба дим. Пред стените имаше войска, тъмна, обширна маса мъже и стенобойни машини, каруци, палатки и знамена.

— Когато папа Урбан II отправил призив за кръстоносен поход през лято Господне 1095, много мъже поели Кръста: рицари, благородници, крале и селяни — и тръгнали да отнемат Свещения град

от ръцете на неверниците. Едва четири години по-късно, след тежко пътуване, по време на което загинали много хора, те видели пред себе си тези стени. — Едуард посочи към обсадните машини, наредени между града и лагера на кръстоносците. — Те прекарвали почти месец, за да направят оръжията за битката. После на тринадесети юли, изтощени от дългия поход и многото лишения, започнали нападението.

Свещта отново се премести и този път разкри картина, в която всички цветове бяха тъмни — черно и червено за дима и езиците на пламъците, които горяха около покривите на сградите и тъмночервено и мораво за кръвта.

— Те покорили с меч града и само за един ден мечтата им, както и мечтата на всички, които отпаднали от похода, се изпълнила. Йерусалим бил наш. Нашите рицари прочистили улиците му от сарацините и евреите. Светите места, където Христос наказал лихварите, гробницата, където е възкръснал, мястото, където някога е спала Девата — всички били предадени на нашите свещеници. Това бил ден, различен от другите. — Очите на Едуард блестяха на светлината на свещта, а лицето му се оживи. — Ще ми се да бих могъл да видя всичко това.

Гарен продължи да гледа в мълчание следващите сцени. Видя по улиците реки от кръв, мъже и жени, избивани от рицарите, измъквани от джамиите и къщите, планини от злато и плячка до купища трупове. Победоносните лица на кръстоносците изглеждаха доста демонично, оцветени в червено от заревото на полкарите.

Едуард се обърна към Гарен:

— Преди шестнадесет години сарацините ни отнеха Йерусалим. Трябва да го завземем отново, ако искаме животът на онези, които прокараха пътя на Изток, да не е отишъл напразно и в християнския свят отново да бъде разпалена надеждата. Искаш ли те да се кланят на своя фалшив бог в залите, благословени от нашите духовници?

Гарен не знаеше какво да каже. Само поклати глава.

— Ако моят прачичо Ричард Лъвското сърце беше още жив, мислиш ли, че щеше да чака врагът да превземе всичките ни крепости и едва тогава да направи нещо по въпроса? Разбира се, че нямаше да чака. — Изражението на лицето на Едуард стана още по-сурово. — Докато е жив, баща ми няма да застане начело на кръстоносен поход. Сигурен съм в това. Обаче аз ще го сторя. Скъпоценните камъни са

мои по право и ще бъда коронясан с тях, когато стана крал. Нито аз, нито баща ми можем да си позволим да върнем дълга, който имаме към Ордена, ако всички имаме нужда от нов кръстоносен поход. Аз искам същото, каквото и тамплиерите, но ще го направя според моите условия, а не според техните. Разбираш ли това, Гарен?

Гарен загриза нокътя си и кимна.

Едуард се усмихна, после се обърна към стената и се отправи към един сандък, поставен в подножието на леглото, а картините се скриха в мрака.

Сержантът предпазливо го последва и видя как принцът повдигна капака на сандъка и бръкна вътре. Извади една кадифена кесия и му я подаде.

— Вземи.

Кесията, мека и доста тежка, издрънча, когато бе поставена в дланта на Гарен. Беше пълна с пари.

— Това е само за начало — каза Едуард, докато наблюдаваше как момчето стиска в ръце торбичката, широко отворило очи. — Помогни ми, Гарен, и ти обещавам, че аз също ще ти помогна. Няма да загубиш нищо. Ако ми помогнеш, може само да спечелиш.

Гарен се замисли за майка си в схлупената къща в Рочестър, за това как плаче нощно време в стаята си, без роклите и накитите, които бяха продадени, както често му беше напомняла, за да се плаща обучението му. Предположи, че съдържанието на кесията в ръката му можеше да ѝ купи всички рокли, които пожелаеше. Помисли си за чичо си и за всичките му провали и грешки. Запита се дали изобщо имаше някакъв начин да го накара да се почувства горд? Беше се опитал. Бог му беше свидетел, че се беше опитал. Обаче никога не се оказваше достатъчно. Вдигна очи към Едуард.

— Ще възстановиш ли доброто име на фамилията ми? Ще ни направиш ли отново благородници?

— След време, да.

Гарен се взря в лицето на принца. Видя в него съобразителност, амбиция и коравосърдечие, но не и измама.

— Искам просто майка ми да е щастлива — прошепна той. — И да накарам чичо си да се почувства горд.

— Знам колко е трудно да се живее с очакванията на една фамилия — рече съчувствено принцът.

Гарен премигна, за да спре сълзите, напълнили очите му.

— Нашият кораб „Ендюърнс“ няма да ни отведе през целия път до Париж — изрече на един дъх думите той. — Ще е натоварен с вълна от лондонските тъкачници за търговия в кралствата Франция и Арагон. „Ендюърнс“ ще се отбие в Онфлър в устието на Сена, където ще слезем от него заедно със скъпоценните камъни, а той ще отплава за базата ни в Ла Рошел.

— Ти ще бъдеш ли в групата? — попита рязко Едуард.

— Да. Чичо ми изпрати съобщение в приората в Париж и ги помоли да изпратят по-малък кораб да ни посрещне в Онфлър. Мисля, че кралицата ще прекара нощта в едно малко наше имение на пристанището, а на следващата сутрин ще отплаваме.

— Справи се много добре, Гарен. Впечатлен съм.

Гарен прехапа устна и се загледа в пода. Почувства се зле.

— Сега — рече рязко Едуард — ще е по-добре да се върнеш в приората и да изпълняваш всекидневните си задължения както обикновено. Ако имам нужда отново да се свържа с теб преди пътуването, ще изпратя Рук. Скрий златото на сигурно място, където няма да бъде намерено. — Когато Едуард стигна до вратата, той рязко се обърна, погледна надолу към Гарен и стисна здраво рамото му с ръка. — А ако кажеш на някого за срещата ни, ще отрека, че изобщо се е състояла и ще се погрижа ти и семейството ти да прекарате следващия си живот на мястото, откъдето се открива хубава гледка от Лондонския мост. Разбра ли ме?

Гарен бързо кимна, спомняйки си обезобразените, покрити с червеи глави, набучени на коловете. Пикочният му мехур се беше издул от виното и уплахата и той искаше да си тръгне колкото може по-бързо.

— Няма да кажа нищо, заклевам се.

— Гледай да спазиш обещанието си — каза Едуард и посочи към вратата. — Почакай отвън. Рук ще те отведе долу.

Гарен протегна ръка към вратата. За момент Рук продължи да стои пред нея и да го гледа заплашително, но после презрително се изсмя и се отдръпна, като позволи на момчето да изскочи в коридора.

Затвори вратата след него.

— Мислите ли, че можем да сме сигурни, че малкият плъх ще си държи устата затворена? — промърмори той.

— Ако не мислех, нямаше да му позволя да напусне тази стая — отвърна тихо Едуард. — Нямахме друг избор. Това ще бъде единствената възможност да си вземем обратно скъпоценностите. Веднъж попаднали в подземията на Париж, съмнявам се, че ще ги видим отново.

— Мислите ли, че хлапакът ще ни съдейства, ако имаме отново нужда от него?

— Убеден съм. Но все пак разбери каквото можеш за фамилията му, за да сме сигурни. Междувременно трябва да приведем в действие плана си. Пет дни не са много време.

— Не се безпокойте, онези съкровищници никога няма да видят скъпоценностите.

Едуард се усмихна.

— Доволен съм, че усилията ми да те отърва от присъдата не се оказаха напразни, Рук. Човек с твоите способности не трябва да бъде оставен да увисне на бесилото.

Рук наведе глава.

— Животът ми ви принадлежи.

9. НОВИЯТ ХРАМ, ЛОНДОН

18 октомври 1260 г. сл.Хр.

Уил отметна назад глава и махна косата от очите си. Вниманието му беше съсредоточено върху широкоплещестия сержант пред него, който беше с една година по-голям и се казваше Брайън. Беше свикнал с дървените мечове за обучение и железният тежеше в ръката му. Носеше къс елек от твърда, сурова кожа с метални плочки на гърдите, метални предпазители за ръцете и краката. Обиколи около сержанта, с когото преди не се беше сражавал. Беше му нужен един кръг, за да го прецени. Брайън беше силен, но бавен.

Без да обръща внимание на окуражителните викове отстрани, Уил остана на мястото си, като само пренесе тежестта на тялото си върху пръстите на краката. Брайън атакува. Уил парира първия удар, наведе се, за да избегне втория и стовари с две ръце меча си върху гърба на сержанта. Мечовете бяха притъпени като предпазна мярка срещу сериозно нараняване, но от силния удар Брайън изохка и падна на колене. Уил повдигна меч и насочи острието му надолу към врата на момчето с движение, което би го убило, ако беше нанесъл удара. От краищата на арената се чуха одобрителни викове, от които няколко птици, кацнали на близкия дъб, излетяха, тежко размахвайки крила. Глашатаят извика името на Уил, а Брайън с мъка се изправи на крака и прегърна за миг победителя, преди да напусне арената.

Възгласите стихнаха, когато Умбер дьо Перо се изправи. На пейката редом с приора на Англия седяха приорите на Шотландия и Ирландия. На грубо скованата маса пред тях бяха оставени наградите: меч за победителя от групата на по-големите, а за възрастовата група на Уил — месингова плочка, на която бяха изобразени двама рицари, възседнали кон — трофейно копие на клеймото на Ордена. Уил се поклони на тримата приори.

— Обявявам Уилям Камбъл, сержант на сър Оуен ап Гуин, за майстор на арената — прогърмя гласът на Умбер. — Камбъл ще се сражава във финалния дуел. — Той погледна Уил. — Можеш да напуснеш арената, сержант.

Уил отново се поклони и бързо изтича към издигнатата отстрани палатка.

Само преди час той беше пети в класацията на тридесетте сержанти от неговата група. Стана четвърти след серията, в която се използваше копие срещу въртяща се мишена, като за малко не падна от коня и три пъти пропусна халката с копието си. Обаче, когато Гарен спечели и Уил видя победата да му се изплъзва, той се амбицира и излезе първи в пешия бой, като победи последователно и тримата си противници в дуелите. Ръката, която беше държала меча, беше изтръпнала, но обхваналата го възбуда му помогна да преодолее умората. Беше спечелил последния дуел и сега се намираше само на една схватка от възможната победа. Искаше му се баща му да е тук.

Когато Уил влезе в палатката, видя Гарен да стои до масата, където бяха струпани оръжията. Изпробваше тежестта на един меч, като го размахваше насам-натам. В единия ъгъл стоеше по-голям сержант, който разкопчаваше ремъците на елека си. Навън подготвяха арената за следващия дуел.

Гарен остави меча на масата и огледа Уил.

— Добре се справи.

— Благодаря — отвърна той, без да обръща внимание на съдържания тон на приятеля си. Избърса потта от челото си с опакото на ръката. — Противникът ми беше много ожесточен, не мислех, че ще го надвия. — Той се усмихна. — Ако спечелиш дуела си, ще се срещнем във финалната схватка.

Гарен разсеяно кимна. — Какво се е случило?

— Нищо — отвърна той, когато Уил го погледна намръщен. — За класирания се на второ място няма награда.

— Това няма значение — веднага побърза да каже Уил. — Ако се сражаваме във финалния дуел, и двамата ще бъдем героите на деня, независимо кой от нас ще победи. — Той се огледа наоколо, когато по-възрастният сержант свали елека си и се отправи към вратата. — Къде беше вчера? — попита, снишавайки глас, Уил.

— Никъде — отвърна бързо Гарен. — Искам да кажа, че бях в оръжейната — добави той и отиде да вземе друг меч от пейката.

— Търсих те. Искях да те питам нещо. — Уил млъкна за момент. — Кога беше чичо ти в Светите земи?

— Върна се, след като беше ранен при Хербия и след като сарацините завзеха Йерусалим. Защо?

Уил засмука едната си устна.

— Поддържа ли той връзка с някой, който е там, може би някой чужденец, някой, който му е идвал на гости?

Гарен се обърна към него.

— Защо питаш? — Посочи към арената. — Всеки миг ще трябва да изляза и да се бия. За какво става дума?

Уил се огледа, когато чу глашатаите да викат името на Гарен.

— Нищо особено. Просто ме интересува нещо за Светите земи. Чудех се дали да не попитам него. По-добре е да вървиш. — Той сложи ръка на рамото на приятеля си. — Желая ти късмет.

Гарен остана дълго на входа на палатката, загледан в арената, а после се отправи към нея, стиснал здраво меч в ръка.

Първоначалната му атака беше яростна. Нанесе поредица от мощни удари с меч, които накараха другото момче да отстъпи. Но после противникът му се съвзе, съсредоточи се и на свой ред атакува. Двата се сблъскаха в центъра на арената. Настъпи напрегната тишина, нарушавана само от дрънченето на мечовете. Секунди след първоначалната атака Гарен беше срязал туниката на другото момче и на ръката му се беше появила червена резка. Отстрани се чуха одобрителни възгласи. Уил никога не беше виждал приятеля си да се бие толкова добре. Гарен се движеше плавно, всеки негов удар беше точен и мощен. Противникът му бързо се уморяваше.

Отби няколко къси мушвания на момчето с меч, завъртя се леко на пети и атакува отляво сержанта. Две светкавични негови мушвания бяха отбити и сержантът се завъртя тромаво за контраатака. Гарен направи лъжливо движение вдясно, но противникът му не се хвана на трика и пристъпи напред да го посрещне. Последва тежък сблъсък между двамата, Гарен загуби равновесие и падна на колене. Битката не беше приключила. Като блокира ударите на сержанта, Гарен с мъка си изправи на крака и нанесе удар, който накара момчето отново да отстъпи. Докато сержантът отстъпваше, Гарен за миг погледна към съдиите на пейката. Жак разговаряше оживено с приора на Ирландия.

Сега мечът стоеше някак нелепо в ръката му. Китката му не беше вече така отпусната, за да му позволи да прави плавни движения с меч, както в началото. Наложил се да го стисне здраво, а това

означаваше, че всеки негов удар беше по-бавен и всяко париране — поразтърсващо. Уил видя как той пропусна една възможност за страничен удар и едва успя да блокира едно рязко посягане ниско към бедрото му. Противникът му също беше забелязал промяната и се хвърли в атака. Сержантите започваха да подвикват въодушевено, предчувстващи победа. Гарен замахна вяло с меча. Уил видя как той се изплъзна от ръката му и падна на земята. Опитва се да го вземе отново, но не беше достатъчно бърз. Противникът му се втурна напред и му нанесе удар напреко през елека. Сержантът победоносно извика и вдигна нагоре меча, когато глашатаят обяви края на схватката. Уил наблюдаваше как Гарен дори не си направи труда да вдигне меча си. Стоеше там, загледан в Жак. Рицарят се беше изправил на крака, а изражението му беше студено като смъртта. Гарен се запъти към палатката с наведена глава. Уил разбута тълпата от ликуващи сержанти и го последва, но спря, след като чу, че викат името му за финалния двубой. Поколеба се, а после се отправи към арената.

Когато Гарен влезе в палатката, разкопча елека си и го остави да падне на пода. Опря длани върху пейката, а буцата в гърлото му стана още по-голяма и направо го задушаваше. Очите му се замъглиха от напиралните сълзи и той ядосано ги изтри с ръка, решен да не допусне да се покажат. Ако започнеше да плаче, нямаше да може да спре.

— Излез!

Гарен се обърна по посока на гласа. Жак се беше изправил на входа на палатката, изпълвайки го целия с високата си фигура. Светлината зад него беше твърде ярка и Гарен не можеше да види лицето му, но това не беше нужно, защото момчето знаеше какво е то. Личеше си съвсем ясно по гласа му. Страхът скова слабините му като студена змия, стегнала ги в обръча си.

— Сър — успя да каже той, — съжалявам...

— Спести си извиненията — рече Жак, като продължаваше да говори със същия тих, смразяващ глас, който Гарен ненавиждаше. — Тръгвай с мен.

— Но турнира... — Гарен се отдръпна назад и се блъсна в пейката, когато Жак пристъпи напред.

Сграбчи го за ръката и го измъкна от палатката. Като ту се препъваше, ту подтичваше, за да не изостава от дългокракия си чичо, Гарен погледна през рамо, докато го водеха към сградите на приората,

и видя как Уил подскача напред-назад из арената на турнира и размахва меча си.

Дворът беше почти пуст. Само няколко слуги ходеха насам-натам. Някои от тях погледнаха с любопитство Гарен и Жак. Момчето искаше да ги извика и да ги помоли да го спасят. Но гърлото му се беше стегнало, а и не би го сторил, защото гордостта не му позволяваше. Когато стигнаха помещенията на рицарите, Жак го избута нагоре по стълбите и отвори вратата на всекидневната.

— Влизай! — каза той и блъсна Гарен вътре.

Момчето се обърна, като разтриваше ръката си, докато чичо му затваряше вратата.

— Сър, аз...

Думите му бяха рязко прекъснати, когато Жак го удари жестоко през лицето с опакото на ръката си. Гарен отхвъркна назад и се блъсна в масата, която се обърна, а гърнето с перата се претърколи и се разби с трясък на плочите. Гарен удари бедрото си в острия ъгъл и извика от болка, излязъл от вцепенението от първия удар. Вторият последва миг по-късно, когато Жак пристъпи напред и го удари в главата с юмрук. Гарен вдигна ръце да се защити.

— Моля те, чичо! — примоли се той, като се пазеше, доколкото може от продължилите да се сипят удари. Въпреки че бяха силни, а кръвта беше започнала да се стича от носа и устната му, той успя да се задържи на крака. Ако паднеше, щеше да стане по-лошо, защото чичо му щеше да използва и ботушите си. — Моля те!

— Казах ти, че искам да спечелиш! — изкрещя Жак, задъхан от усилието. — Какво ти казах?

— Да спечеля — извика Гарен. — Каза ми да спечеля. Но не можах... аз...

— Видях те, безочлив хлапако! Загуби нарочно схватката! За да ме ядосаш, нали? — Жак сграбчи Гарен за раменете и грубо го разтърси. — Нали?

— Не!

През прозорците от арената долетяха силни ликуващи викове. Жак пусна Гарен. Сред глъчката чуха глашатаяте да обявяват името на Камбъл. Лицето на Жак, което беше станало тъмноресно от гняв, потъмня още повече. Изруга на глас и се обърна към племенника си:

— Чуваш ли това? Остави онова сукалче да победи!

Гарен, чието внимание беше отклонено от виковете, отново вдигна ръце, но беше твърде късно. Чичо му го удари с отворена длан през лицето. Гарен политна назад, опирайки се в ъгъла до прозореца. Остана там за миг като някакъв замръзнал свой образ, а след това бавно се свлече на пода. Бузата му пламна и върху кожата тутакси се появиха червените отпечатыци от пръстите на рицаря, които прикриха по-сериозните наранявания, чиито следи щяха да си проличат по-бавно. Лицето му беше каша от кръв и два реда сополи, провиснали от носа му.

— Стани!

— Ти дори не гледаше — извика Гарен. Произнесе с мъка думите, защото още не можеше да си поеме дъх.

— Какво?!

Гарен погледна чичо си, без да се опитва да избърше сълзите си.

— Ти не ме гледаше, когато се биех. Видях те! Разговаряше с приора на Ирландия!

— Казвах му колко доволен съм от теб! — отвърна с презрение Жак.

Гарен поклати глава. Вече открито плачеше.

— Не беше само днес. Така е непрекъснато. Искаш да правя всичко за теб. — Той се подпря на стената и се изправи разтреперан, но предизвикателен. — Но дори когато успея да направя нещо, ти не си доволен. Как мога да ти угодя? Никога не си ми давал възможност да го сторя!

— Дал съм ти всички възможности, момче! Всички възможности, каквито аз и твоят баща никога не сме имали, когато бяхме...

— Аз не съм като теб! — извика Гарен и пристъпи напред, стиснал юмруци, а сините му очи блестяха от болка, унижение и гняв. — Не съм като теб, не съм като баща си, нито като братята си! Знам, че не съм достатъчно добър, за да бъда. Знам! Но винаги съм правил всичко, което е по силите ми!

Жак се вгледа в племенника си, когото никога преди не беше чувал да говори така открито и пламенно. Докато гледаше сълзите и отпечатыка от ръката си върху лицето на момчето, в съзнанието му изплува образът на Раул дьо Лион.

Раул лежеше, умирайки, на една прашна улица в Мансура. Гръбнакът му беше счупен, а гърдите му бяха пронизани от три стрели. Конят го беше хвърлил от гърба си, скоро след като група мамелюкски войници, командвани от Байбарс, бяха съборили дървените греди от покривите, за да блокират тесните улици, хващайки в капан рицарите в зоната на унищожението. Наблизо лежаха мъртви двамата по-големи синове на Раул. Битката се беше преместила по-нататък, оставяйки улицата осеяна с трупове, и след далечните бойни викове и дрънченето на сабите Жак беше коленичил до брат си, прихванал осакатеното му тяло с ръце.

— Погрижи се за жена ми и сина ми, братко — бяха последните думи, които Раул изрече. Умря, преди Жак да успее да му отговори.

— Правя го заради теб — каза той малко по-спокойно, като продължаваше да гледа Гарен. — Трябва да го разбереш.

Гарен се беше разридал твърде силно, за да може да му отговори.

— Гарен — Жак се приближи и сложи ръце върху раменете на момчето, — погледни ме. — Гарен се опита да извърне лицето си, но чичо му хвана брадичката му с ръка. — Мислиш ли, че ми е приятно да те наказвам така? Ти ме принуди да го сторя, когато не изпълни това, което знам, че си способен да постигнеш.

Гарен погледна към Жак. Дясното му око се беше подуло и беше започнало да се затваря.

— Аз ще стана рицар, чичо — каза с дрезгав глас той. — Не е нужно да правиш това. Аз ще възстановя семейната чест и ще направя майка си щастлива. Няма да се наложи да живее винаги в онова място. Ще направя всичко това, кълна се!

— Нямам предвид да станеш рицар — отвърна с нетърпение Жак. — Има други неща, които искам за теб. Неща, за които не знаеш нищо. — Той отиде до прозореца и постави длани върху перваза. Още чуваше ликуващите викове откъм арената и непрекъснато повтаряното име на Уил. Обърна се към племенника си: — В Ордена има още неща, за които ти не знаеш. — Той замълча за момент. — Аз принадлежа към група мъже, *братя* в рамките на Ордена. Сега сме малко, но въпреки това сме силни. През изминалия век от създаването на групата много хора съзнателно или несъзнателно са помогнали за каузата ни. Известно време един от нашите патрони беше крал Ричард Лъвското

сърце. Обаче ние работим тайно и дори Великият магистър не знае нищо за нас. Наричат ни Анима Темпли — Душата на Храма.

Гарен поклати в недоумение глава.

— Не разбирам. Какво прави тази група? Какво е участието ти в нея?

Жак вдигна ръка.

— Още не мога да ти кажа всичко, но с течение на времето ще го сторя. В настоящия момент всички ние сме в голяма опасност. От групата ни беше откраднато нещо много ценно. Попаднало в лоши ръце, то може да се окаже фатално за нас, а може би и дори за самия Орден.

— Какво е то?

Жак се поколеба. Несигурността се изписа ясно на лицето му.

— Кажи ми, чичо! — замоли го Гарен. — Ако не знам какво искаш от мен, никога няма да мога да ти угодя.

Жак го изгледа. След дълга пауза заговори с тих глас:

— Казва се Книгата за Граала. Тя е нашият устав и съдържа церемонията за посвещаването ни, както и подробности за плановете ни за бъдещето, които никой не трябва да узнае, докато не станем готови. След като помогна в съпровождането на скъпоценностите до Париж, ще остана в града, за да участвам в търсенето на книгата. — Той се приближи до Гарен. — Искam да останеш там с мен и да се срещнеш с ръководителя на групата ни, Еверар. Винаги съм се надявал, че един ден ще заемеш мястото ми в нашия кръг, но за да бъдеш член на Братството, се изискват някои качества. За да бъде впечатлен Еверар, нужен е човек с голяма сила и характер. Съжалявам, Гарен. Не ми беше лесно да съм учител. Страхувах се да не проявявам покровителствено отношение към теб. Може би се отнасях към теб по-сурово, отколкото с другите. Но приемането в организацията ни означава поемане на по-големи отговорности, такива, на които малко мъже могат да издържат. Тъкмо затова бях много възискателен към теб и затова исках да бъдеш по-добър от момчета като Камбъл. По тази причина направих и това — прошепна той и докосна бузата на племенника си. Въздъхна тежко и прегърна Гарен.

Младежът стоеше загледан в пода и чуваше в ухото си как сърцето на чичо му бие бързо и глухо. Затвори очи и чу гласа на принц Едуард. „Ако кажеш на някого за срещата ни... ще се погрижа ти и

семейството ти да прекарате следващия живот на мястото, откъдето се открива хубава гледка от Лондонския мост.“ Кръвта от разбития нос на Гарен се стичаше по брадичката му и цапаше бялата мантия на чичо му.

Новият храм, Лондон, 19 октомври 1260 г. сл.Хр.

Елуен ходеше напред-назад из стаята със скръстени на гърдите ръце. Беше облечена в закопчана плътно на ръкавите бледозелена ленена рокля, украсена с колан от плетена златиста коприна. Роклята беше прилепнала върху стройната ѝ фигура, а от дългата пола изглеждаше още по-висока. Вечерята ѝ стоеше недокосната върху масата до леглото. Слугата я беше донесъл преди час и върху повърхността на яхнията се беше появила тънка мазна корица. Елуен сбърчи нос. Стаята в пристройката към сградата за рицарите, в която се намираше гардеробът на приората, беше малка и оскъдно обзаведена. Оуен беше казал, че е била използвана за склад, в който шивачът да държи материалите си. Миришеше на вълна и стара кожа. В ъгъла при прозореца напречно беше поставен прът, на който висяха окачени няколко рокли и тъмносино наметало. На масата до подноса с храната бе оставен малък гергеф за бродиране, а до него — купчина цветни конци. Бродерията върху гергефа беше наполовина завършена: два тъмносини хълма, а между тях лъкатушеше светлосиня река.

Елуен отиде при масата. По небето се гонеха облаци. За момент слънцето се появи зад тях и тя притвори очи, заслепена от блясъка му. Обърна се, когато на вратата някой силно почука.

— Елуен!

Като чу приглушения от дебелото дърво глас на чичо си, Елуен дръпна резето и отвори вратата.

— Чичо! — поздрави го усмихната тя.

Оуен влезе и затвори вратата след себе си. Придърпа я към себе си и я целуна по главата. Когато се отдръпна, погледът му попадна на подноса с храната.

— Не си докоснала яденето.

— Не съм гладна.

Оуен докосна с ръка челото ѝ.

— Не ти ли е добре?

Елуен се отдръпна.

— Не, чичо, аз просто... — Момичето тежко въздъхна. — Колко дълго трябва да остана тук? Чувствам се като в затвор. Вчера дори не ми беше разрешено да наблюдавам турнира. Чух да викат името на сержанта ти. Той ли спечели?

— Трябва да стоиш в стаята си — рече тихо, но твърдо Оуен. — Не трябва да злоупотребяваме с гостоприемството на приора. Ако не се беше съгласил да се подслониш тук, нямаше да знам къде да те изпратя.

— Благодарна съм му за гостоприемството. — Елуен отиде при масата и се престори, че разглежда бродерията. — Но ще полудея, ако трябва да стоя още дълго тук.

— Всъщност затова дойдох, Елуен. Скоро ще напуснеш тази стая.

— Настояницата ми? Тя по-добре ли е?

Вместо отговор Оуен я хвана за ръката и я поведе към леглото.

— Боя се, че не — рече той, като я накара да седне. — Настояницата ти е починала, Елуен. Този следобед получих съобщението от лазарета в града. Била повалена внезапно от някаква болест и лекарят не бил в състояние да направи нищо. — Оуен седна до племенницата си и сложи ръка върху слабите ѝ рамене. — Съжалявам, момичето ми. Знам, че се чувстваше щастлива там. Елуен се загледа в ръцете си.

— Да. — Известно време остана мълчалива. После пое дълбоко въздух и избърса сълзите си. — Какво ще стане с мен? Тук ли ще остана?

Оуен стисна рамото ѝ.

— Това жилище е само временно, Елуен. Приоратът не е място за жени.

— Имам предвид Лондон. — Елуен го погледна с големите си, искрящи от сълзите очи. — Не искам да се връщам в Поуис, чичо.

Оуен се усмихна.

— Няма да се наложи. Писах на един мой другар в Бат. Преди няколко години поради раняване Чарлс се оттегли от активна служба за Ордена и сега управлява една от нашите ферми, в които се отглеждат коне за Ордена. Той има имение извън града и съм сигурен, че ще те приеме да живееш заедно с домашните му.

— Бат? — Гласът на Елуен потрепери. — На мен ми харесва тук. Оуен я погали по косата.

— След три дни заминавам за Париж. Не знам кога ще се върна и няма да мога да обикалям града, за да ти търся квартира, в която да пребиваваш през това време. Бат ще ти хареса. В имението на Чарлс ще имаш повече удобства, от тези, с които си свикнала тук. — Той насърчително ѝ се усмихна. — Чарлс има три дъщери, едната от които е на твоята възраст. Под неговите грижи ще получиш нужното за една млада дама образование.

Елуен повдигна края на одеялото си и задърпа една разхлабила се нишка.

— Колко дълго ще остана там?

— Най-много година, докато станеш на подходяща възраст.

— На подходяща възраст? — рече бавно тя. — Подходяща за какво?

— За женитба, когато ти намеря достоен кандидат.

— Чичо! — Елуен се опита да се усмихне. — Не искам да се омъжвам!

— Не сега, разбира се — успокои я той.

— Не! — викна разпалено Елуен. — Никога!

— Постепенно, с течение на времето ще свикнеш с тази мисъл — рече твърдо Оуен.

— Това ли е единственият ми избор?

— Можеш да избираш или да се омъжиш, или да бъдеш изпратена в женски манастир и да живееш като монахиня.

— И това не искам — побърза да каже тя. — Позволи ми поне да остана в Лондон, докато... — тя пое дълбоко въздух, — докато ми намериш кандидат.

Оуен отдръпна ръката си от раменете ѝ.

— Съжалявам, Елуен, но не можеш да останеш тук. Най-доброто, което мога да ти предложа, е да отидеш да живееш в Бат. Предлага най-добри възможности за бъдещето ти. Не си могла да живееш под надзора на баща и знам, че си свикнала да си независима, но вече си минала възрастта, когато можеш да правиш каквото си поискаш и да ходиш където пожелаеш. Трябва ти твърда ръка, която да те насочва и да ти дава съвети, подходящи за една млада жена. Обещах на майка ти да се грижа за теб като за мое дете. — Елуен отвори уста,

за да заговори, но Оуен я прекъсна. — Няма да ме разубедиш. — Той стана от леглото. — Очаквам вест от Чарлс през следващите няколко седмици. Ако всичко е наред, когато се върна от Париж ще заминеш за Бат. — Той отиде при вратата и я отвори. Погледна я, като че ли за да каже още нещо, но после излезе, без да произнесе дума и бързо затвори вратата след себе си.

Останала сама, Елуен скръсти ръце на гърдите си и застана в средата на малката стая. Стените сякаш я бяха затиснали. Когато поради все по-голямата ѝ бедност нейната овдовяла майка беше принудена да постъпи на постоянна работа при един земевладелец, Оуен беше качил Елуен на коня зад себе си и я беше довел в Лондон. Тогава тя се беше разплакала и чичо ѝ беше помислил, че плаче от мъка, но истината беше, че сълзите ѝ бяха от облекчение.

В Поуис майка ѝ всяка сутрин излизаше при зори, бледа и мълчалива, за да работи през целия ден като слугиня. Елуен растеше, оставена сама да чисти двете стаи на влажната, тъмна къщурка и да храни капризната свиня и няколко рошави пилета, които имаха. Когато свършеше, отправяше се навън към полето, за да търси нови дървета, на които да се покатери, или деца, с които да играе. През онези студени следобеди наблюдаваше как фермерите и техните синове се прибират от пасищата и си подвикват приятелски. С течение на времето майка ѝ беше станала още по-затворена, докато не се превърна в нещо като сянка, която стоеше някъде в периферията на живота на дъщеря си. Повишаването на глас или смехът ѝ причиняваха болка и Елуен се беше научила да живее в мълчание. Когато пристигна в Лондон, стоеше първите три дни на прага в къщата на настойницата си, за да слуша шумовете на града.

От годините, прекарани в миене на подове, за да имат какво да ядат, от бедната ѝ майка се носеше неприятната миризма на жена, която нито можеше да даде, нито да получи любов, защото беше забравила да изпитва чувства и да мечтае. Оуен не би могъл да я разбере. На него му беше известна само една смърт — тази, която идваше от острието на меч.

— Уил Камбъл!

Уил, който носеше две ведра с вода към конюшната, за да напълни коритата, видя двама сержанти от групата под неговата да се приближават.

— Наблюдавахме те как се биеш на турнира — рече единият — дребно, луничаво момче с чип нос.

— Е, и какво от това?

— Можем ли да видим плочката? — попита другият.

Уил въздъхна нетърпеливо, но остави ведрата на земята и пхна ръка в джоба на туниката си. Извади медната плочка, която беше наградата му от турнира.

— Ето — рече той и я подаде на луничавото момче.

То внимателно я пое и се наведе заедно с приятеля си да я разгледа. Уил видя, че в сградата отсреща се отвори врата. Беше лечебницата. От нея излезе един сержант.

— Как направи онова последното движение? — попита луничавият.

Уил не отговори. Сержантът, който излезе от лечебницата, беше Гарен. Уил го позна по косата, но лицето на Гарен беше почти неузнаваемо.

— Пресвета Дево! — прошепна той, а сержантите се стреснаха от богохулството. Уил грабна плочката от ръцете им и се затича. Дясното око на приятеля му беше подуто и затворено, а клепачът — зловещо зачервен и опънат. Кожата около него беше оцветена в тъмночервено и жълтеникаво с петна по краищата. Устната му беше също подута, а там, където беше спукана, кожата беше разтворена и цялата дясна страна на лицето му беше издута, като че ли беше натъпкал кърпа под бузата си.

— Гарен! Как...

— Остави ме — промълви с неузнаваем колкото и лицето му глас Гарен.

Уил сложи плочката в джоба си и стисна рамото му.

— Циклопът ли го направи?

— Не го наричай така! — Гарен рязко се отдръпна и се затича по коридора, който водеше към пристаните на приората. Уил го последва.

„Ендюърнс“ — корабът, който щеше да ги отведе до Париж, се поклащаше, завързан с въжетата за кея, и стържеше стената му. Тумбестата галера с две мачти, висок корпус и надстройки беше

тромав кораб, построен да пренася товари. Не беше като бойните кораби. Над палубата се виждаше такелажът, разпрострял се като кръстосани паяжини, а от предната мачта се развяваше черно-бялото бойно знаме на Ордена. Застаналите на пристана моряци, които пазеха кораба, погледнаха за миг към двамата сержанти, които тичаха покрай стената на кея, и продължиха да играят на дама.

Гарен застана напрегнат, със стиснати юмруци, а после се смъкна по стената и седна на пристана.

Уил седна до него. Погледна към водата. Темза отразяваше слънчевите лъчи като счупено огледало, повърхността беше изпъстрена с хиляди късчета светлина, толкова ярки, че очите му се навлажниха.

— Как е могъл да го направи? Та ти си негова плът и кръв.

— Загубих турнира. Беше ядосан.

— Кога стана това?

— Вчера.

Уил кимна.

— Не те видях на вечеря. Разтревожих се.

Лицето на Гарен остана безизразно.

— Раните не ме притесняват. Заслужих си ги. Провалих се.

— Заслужил си ги? — Уил поклати глава. — Какво каза фелдшерът?

— Че ще мога да виждам отново, когато окото ми се отвори.

— Господи!

— Може би ще трябва да си намеря някаква превръзка за него — рече Гарен и погледна встрани. Извади от джоба на туниката си една платнена торбичка. Беше пълна с тъмнозелена мас с остра миризма. — Брат Майкъл ми даде мехлем за отоците. — Гарен погледна за момент торбичката и замахна да я хвърли в реката.

Уил хвана ръката му.

— Недей! Това ще те излекува.

Гарен го изгледа, а след това се засмя.

Пресиленият, дрезгав смях изнерви Уил и той се зарадва, когато рязко спря.

— Мога да отида при Оуен. Той може да поговори с чичо ти и да го накара да престане.

— Това са семейни работи — рече троснато Гарен. — Няма нищо общо с Оуен... или с теб. Недей да се месиш.

— Този път копелето е прекалило — промърмори Уил. — Искате ли да си потвърдя с него.

— Както ти постъпи с баща си ли? — подхвърли Гарен.

— Това е различно — рече троснато Уил. — Баща ми никога не ме е бил.

— Веднъж ми каза, че би искал да го прави — отвърна Гарен. — Тогава каза, че би било по-добре да те налага с юмруци, отколкото да мълчи.

Уил стисна зъби и погледна встрани.

— Сега не говорим за мен.

— Чичо ми просто иска да ме научи как да стана командор. Той също като мен иска само това, което е най-добро за семейството ни. Наказва ме, защото сбърках. Не е лош човек. Вината е моя, че не правя нещата както трябва.

— Как можеш да говориш така? Той промени всичко. Ти се промени. Преди се забавлявахме, не помниш ли?

— Вече съм почти на четиринадесет, Уил. Ти също. Ако Оуен не беше толкова снизходителен към теб, щяха още преди месеци да те изгонят от приората за това, че нарушаваш Устава, за да се забавляваш. Трябва да започнеш да се държиш като мъж.

— Ако да си мъж означава да загубиш чувството си за хумор, ще си остана такъв, какъвто съм. А и повечето от правилата са безсмислени. Учат ни как да режем сиренето на масата, когато се храним! За един рицар това не е важно.

— Понякога ми се струва, че ти изобщо не искаш да станеш рицар — рече Гарен и подсмъркна.

— Престани да сменяш темата — сръза го Уил, ядосан от насоката, която започваше да взема разговорът. — Чичо ти не трябваше да постъпва така. Това далеч не е обикновено наказание, за каквото се опитваш да го представиш.

Гарен тъжно се засмя.

— Да не мислиш, че той е първият човек, който ме е бил? Майка ми ме удряше с пръчка, когато правех нещо, което не ѝ харесваше, а учителят ми... той пък използваше друго. Когато не си бях научил добре урока, предпочиташе колана. — Гарен гневно го изглежда. — Не

знаеш какво е, когато имаш име, което трябва да възстановиш, и когато трябва да правиш всичко, за да бъдат доволни останалите. Ти нямаш никаква представа от тези неща, Уил. Абсолютно никаква.

— Чуй ме, Гарен — каза тихо Уил, — може би има начин да го накараме да престане да се отнася така с теб. Мисля, че той крои нещо. Първо на първо, дал е на заем коня си на един човек, който...

— Те не разбираш защо се отнася по този начин с мен — прекъсна го Гарен, без да го слуша. — Просто ми желае доброто. Ако Оуен се отнасяше по-строго с теб, щеше да бъдеш по-добър сержант.

— Какво? — възмути се Уил.

— Всичко ти се разминава, защото си добър с меча. Не приемаш нищо сериозно, но ти няма да ставаш командор като мен. Ти си просто никой! — Думите му увиснаха във въздуха. Той тежко въздъхна, а после промърмори: — Не исках да кажа това, обаче чичо ми е на това мнение. Казва, че не си добра компания за мен и би ми забранил да разговарям с теб, ако не бяхме партньори в тренировките. Обвинява теб за много неща, които правя не както трябва.

— Аха — рече Уил и прехапа устна. Взе камък от земята и го запрати в корпуса на кораба. Той се удари с мек звук в дървото и падна във водата.

Уил стана от земята. Пхна ръка в джоба на туниката си и докосна медната плочка, неговата награда. Канеше се да я даде на баща си като доказателство, че заслужава да се гордее с него, че е достоен да бъде негов син. Обаче баща му не беше тук. Не го беше наблюдавал как тренира всяка сутрин с часове, не го беше виждал как печели турнира, не го беше виждал да седи буден нощем, хванал проклетата сабя в ръка, и да се взира в тъмното, опитвайки се да забрави. Задържа ръката си за момент, а после извади плочката от джоба. Прекара пръст по двамата медни рицари, а след това я подаде на приятеля си.

— Вземи.

Гарен се изправи и погледна плочката.

— Не ти искам наградата — рече рязко той.

— Вече не е награда — каза Уил, взе ръката му и сложи плочката в дланта му. — Това е подарък.

За момент Гарен не каза нищо, а после стисна плочката в ръката си.

— Благодаря — рече тихо той.

Уил кимна и отново пхна ръце в джобовете си. Гарен отвори уста, като че ли да каже нещо, но после се обърна и се отдалечи. След като приятелят му си отиде, Уил остана подпрян на стената да наблюдава как една търговска ладия се плъзга нагоре по реката. Тук Темза винаги беше много оживена. Корабите докарваха подправки, стъкло, сукно и вино от Брюж, Антверпен, Венеция, дори от Акра за търговия в Англия. Миналата пролет една генуезка галера беше минала толкова близо до пристана, че от нея хвърлиха на Уил два големи портокала и шепа фурми. Същата вечер с Гарен си устройха кралски пир.

Уил взе нов камък от стената и го запрати в реката. Той падна във водата и изчезна, оставяйки кръгове по повърхността. Гарен грешеше. Той не нарушаваше правилата, за да се забавлява. Безкрайните всекидневни задължения, многобройните молитви и ходенето на храна — всичко се изпълняваше с някакво почтително мълчание, което го караше да се затваря в себе си и му оставаше време да мисли. Само схватките на поляната, свързаното с тях напрежение и голямото съсредоточаване пропъждаха тези мисли. Същото беше и когато направеше нещо забранено. Вълнението от това караше сянката да изчезне и спомените да избледнеят.

С приближаването на вечерта температурата спадна. Уил бавно се отправи надолу по тясната пътека, която водеше към обителта. Мина покрай оръжейницата и продължи към параклиса. Една фигура, загърната в тъмносиньо наметало, седеше върху ниската стена, която ограждаше гробището. Беше Елуен. Гледаше към овощната градина, а вятърът развяваше дългата ѝ коса. Помисли да я подмине, но после промени решението си.

— Елуен? — Дори в здрача Уил видя, че тя плаче.

— Какво искаш, Уил Камбъл? — отвърна момичето и погледна встрани.

Той сви рамене и се обърна да си върви.

— Почакай! — извика тя. — Остани! Компанията ти ми харесва.

Уил седна на стената до нея.

— Какво се е случило? — попита той и се вгледа в тъжното ѝ лице.

— Заминавам. — Елуен зачовърка нокътя на пръста си и му разказа какво ѝ беше казал Оуен.

— Съжалявам — рече сковано той, когато тя свърши.

Момичето настръхна.

— Защо ще съжаляваш? Ти няма да се жениш за някой грозен дъртак!

— Имах предвид настойницата ти. Съжалявам, че е починала.

Елуен изтри с ръкав лицето си, като избягваше да го погледне.

— Аз също, но... — Тонът ѝ стана по-мек. — Не искам да ходя в Бат. — Тя горчиво се засмя. — Сега няма да мога да видя Светите земи.

Уил се изненада.

— Искаш да отидеш на поклонение?

— Не на поклонение. — Тя го погледна, като приглади гънките на наметалото си върху полата. — В селото, в което живеех, имаше един човек, който беше ходил в Светите земи. Разказваше, че там има градове със замъци и кули от злато, а морето е толкова синьо, че очите те заболяват, когато го гледаш. Каза също, че има места, в които никога не вали. В Поуис вали непрекъснато. — Очите на Елуен заблестяха, осветени от последните отблясъци на залеза. — Искам да ги видя. Да видя всичко, за което са ми разказвали. Ако бях останала в Поуис, нямаше да мине много време и майка ми щеше да ме даде за жена на някой фермер. Щях да отглеждам свине и деца и нямаше да виждам нищо повече от полето, откриващо се от коптора, в който щях да живея. В Поуис имаш една приятелка на моята възраст, която беше сгодена за мъж с двадесет години по-стар от нея. Предполагам, че вече се е омъжила и търка подовете му. Тук ме очаква същата участ. — Елуен се изправи и се загърна с наметалото. — Искам да пътувам, да видя други места, а не да остарея нещастна и бедна като всички, останали там, откъдето идвам. Като майка ми. Предпочитам да умра — добави гневно тя. — Наистина. — Уил отвори уста да каже нещо, но тя го прекъсна. — И не ми кавай, че само мъжете могат да пътуват. В Светите земи са ходили много жени, а също и момичета. Настойницата ми разказа за детския кръстоносен поход.

— Той не се брои. Те са успели да стигнат само до Марсилия, където са били продадени като роби. Но аз нямах намерение да кажа

това. Искан да ти кажа, че те разбирам. Ако можех, щях да тръгна още утре. Повярвай ми, щях да го сторя — каза развълнуван той.

— За да отидеш на война, нали? — отсече тя.

— Не.

— Тогава защо се учиш да се биеш?

Уил въздъхна.

— Когато отида в Светите земи, ще бъде на война — съгласи се той, — но не за това искам да отида.

— Тогава за какво? — настоя да узнае тя.

— Искан да видя баща си — отвърна тихо Уил.

— Значи бях права, когато го казах, нали? Той ти липсва.

Уил се надигна.

— Не се знае дали няма да видиш Светите земи. Оуен каза, че ще останеш в Бат само една година.

— Мислиш ли, че съпругът ми ще ме пусне? Не — въздъхна тя.

— Предполагам, че ще бъде прекалено заета с гледането на бебета и месенето на хляб. Нали това правят съпругите? Това им е работата.

— Невинаги — рече не много убеден Уил.

— Не? Майка ти не върши ли тези неща?

— Просто казвам, че човек не знае какво ще се случи — отвърна той. Огледа се и забеляза наблизо да минава група сержанти. Няколко от тях погледнаха с любопитство към Елуен. — Трябва да вървя.

Той направи няколко крачки и се обърна.

— Веднъж Оуен ми каза, че мъжът кове сам съдбата си. Може би същото се отнася и за жената.

— Да — рече Елуен и леко се усмихна. — Може би е така.

10. ОНФЛЪОР, НОРМАНДИЯ

22 октомври 1260 г. сл.Хр.

„Ендюърнс“ пореше вълните и пръските образуваха водна мъгла около носа му. Небето беше безоблачно и тъмносиньо, а вятърът издуваше триъгълните платна. Чуваха се виковете на моряците, които си предаваха заповедите.

На кораба имаше капитан от Ордена и петима рицари офицери, а останалият екипаж беше съставен от сержанти и наемни моряци. Уил опря ръце в перилата и се загледа във водата. Беше плавал с лодки по Темза, но това бяха бавни, спокойни пътувания, които изобщо не можеха да се сравнят с това. Накъдето и да се обърнеше, виждаше само синята морска шир. Имаше чувството, че лети. Близо до него един човек с преbledняло лице повръщаше през борда.

Уил се извърна, за да не гледа напъните на сержанта. Погледът му се спря на фигурата, седнала на малката палуба над него. Човекът беше провесил дългите си крака през преградата и се беше загърнал плътно в сивото си наметало. Качулката не закриваше много лицето му на ярката слънчева светлина. Всичко в него беше тъмно. Очите му бяха черни като въглени, косата и брадата — гарвановочерни, а кожата му беше с цвят на лъскав махагон. Уил не беше единственият, който го наблюдаваше. Малко преди това беше чул двама от по-големите сержанти от Ордена да си говорят шепнешком за чужденеца.

— Може да е генуезец — рече тихо единият, — или пък от Пиза. Обаче не мога да кажа какво прави тук. Чух един рицар да споменава, че е другар на сър Жак.

— Не — прошепна другият сержант, като продължаваше да гледа мрачно човека в сиво. — Не е от морските републики. Мисля, че е сарацин.

Първият сержант се прекръсти и сложи ръка върху дръжката на меча си.

Уил извърна очи и се престори, че гледа нещо във водата, когато мъжът срещна погледа му и се усмихна. Когато Уил отново погледна към него, той се беше загледал в морето със замислено изражение на

лицето. Сарацин ли? Според Уил това не беше възможно: един Божи враг на борда на кораб на Ордена? Но като се сети за странния му акцент и писмото, което беше прочел, вече не беше толкова сигурен.

Потърси с очи Гарен, за да сподели безпокойството си от присъствието на чужденеца. Приятелят му седеше сам на една от пейките близо до кърмата. Отоците по лицето му бяха малко спаднали, въпреки че дясното му око все още беше отчасти затворено. Уил направи крачка към него, но после се отпусна на пейката до торбата си, в която беше багажът му — резервна туника, панталони и извитата сабя. През последните няколко дни се беше опитвал да разговаря с Гарен, но студеното безразличие на момчето беше започнало да го дразни. Реши да остави Гарен сам да отиде при него.

Като протягаше крака, Уил погледна към каютата на капитана под горната палуба. Вратата ѝ беше леко открената. Десетте рицари от Ордена седяха около масата вътре и пиеха вино със следобедното си ядене. На пода до стола на Оуен Уил видя голям, черен сандък, върху който със златна боя беше изрисуван кралският кръст. Предположи, че в сандъка са скъпоценните камъни на короната. В съседната каюта беше кралица Елинор със свитата си.

След като бяха отплавали от устието на Темза, кралицата се появи на палубата с две от прислужниците си. Тъмнокестенявата ѝ коса беше прибрана под дантелена шапчица и няколко измъкнали се къдрици се развяваха свободно на нежното ѝ лице. Върху тъмночервената ѝ рокля беше избродирана златна лилия — емблемата на кралство Франция. Елинор, която беше дошла още много млада от Прованс като съпруга на Хенри, беше сестра на Маргарет — съпругата на крал Луи IX.

Тя погледна нетърпеливо на юг, докато плаваха около източния край на Англия, и след малко се прибра в каютата си, следвана от прислужниците. От време на време през червените завеси, които покриваха прозорците на каютата, се чуваха мелодичните звуци на арфа.

Уил подпря глава в борда и затвори очи.

След известно време го събудиха крясъците на чайки. Прозина се и усети солен вкус върху устните си. Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта и облаците се отразяваха в морето. Наближаваха сушата. Зелената лента бавно се превърна в ниски, стръмни хълмове с

изсечени бели скали. Гледката разочарова Уил. Беше очаквал кралство Франция да предложи нещо по-различно, но зелените поля и каменистите брегове изглеждаха същите като по английското крайбрежие. Галерата заобиколи един тесен полуостров, който сякаш сочеше морето с пръст, и навлезе в устието на река. Уил се заслуша в разговора на екипажа и разбра, че са пристигнали в Онфлър.

Хълмовете отстъпиха назад и разкриха малко пристанище, сгушено в защитено от вятъра заливче на брега, отдясно на борда. Отвъд пристанището къщите образуваха пръстен около един площад, пълен с хора, чиито лица бяха като позлатени от светлината на залязващото слънце. На площада имаше пазар, а върху сергиите се издигаха разноцветни знамена, развявани от вятъра. Над водата долитаха смях, музика и думи на език, който Уил не разбираше. Когато галерата остърга стената на пристана, той вдигна торбата си и се приготви за слизване. Жак и мъжът в сиво бяха застанали под горната палуба и тихо разговаряха. Уил бавно се приближи към тях, но двамата мъже млъкнаха, когато се чу Оуен да се провиква.

— Здравей, братко!

Уил видя нисък, пълен мъж с тонзура и гъста прошарена брада, който бързаше по кея. Беше облечен в черната мантия на свещеник на Ордена. Бръснатият кръг на темето му лъщеше от пот, когато вдигна ръка при поздрава на Оуен и задъхан каза на латински:

— Бъди здрав!

Оуен се спусна по дъската, за да го посрещне.

— Ти също. Предполагам, че сте ни очаквали?

— Миналата седмица получихме писмо от Умбер дьо Перо. Стаите на Нейно величество са приготвени — рече свещеникът, ала сви устни. — Опасявам се обаче, че нашите тук са скромни и са неподходящи за обикновените хора, отколкото за една кралица.

— Сигурен съм, че ще свършат работа за една нощ. Нашият кораб готов ли е?

— Да, братко. — Свещеникът посочи към другия край на пристанището. „Опиникус“ — Крилатият грифон пристигна тази сутрин от Париж.

Уил проследи накъде сочи духовникът и видя нисък, тумбест кораб с една мачта и едно квадратно платно, на което беше изрисуван грифон — хералдически звяр — съчетание от лъв, камила и дракон.

— Екипажът му ще вечеря с нас. Нашата обител не е далеч. — Свещеникът посочи нагоре към хълма сива каменна постройка, заобиколена от порутена стена. — Ще дойдете ли за вечерната молитва и да хапнете с нас? Ние тук сме твърде обикновени хорица и рядко получаваме вести от нашите братя. — Той добродушно се усмихна и скръсти ръце върху големия си корем. — Следваме стъпките на благословения Бернар дьо Клерво и нашата служба на Ордена се изразява преди всичко в духовните ни дела. Тук предпочитаме да гледаме на себе си повече като на монаси, отколкото на воители. Обаче — побърза да добави той — за нас ще е чест да вечеряме в такава високопоставена компания. — Свещеникът хвърли колеблив поглед към кораба и многобройния му екипаж. — Въпреки че може би ще е трудно да нахраним толкова много гърла.

— Може би по-късно — отвърна Оуен и погледна към небето. — Ще изчакаме няколко часа, а после ще придружим кралицата до имението ви. Колкото по-малко привличаме вниманието със своето присъствие, толкова по-добре. Кажете на екипажа на „Опиникус“ да ни посрещне при кораба.

Духовникът изглежда малко се засегна от безцеремонното държание на Оуен.

— Както пожелаете, братко — рече сухо той, а след това се отдалечи, като оправяше пояса на расото си.

Няколко часа по-късно Уил се озова на пристана да пази купчина по-големи и по-малки сандъци и ковчежета, които екипажът и сержантите разтовариха от „Ендюърнс“. Повечето от товара принадлежеше на кралицата, включително арфата, на която беше чул да се свири, но имаше сандъци и бурета със сол и бира, които щяха да бъдат доставени на приората в Париж. Уил чу викове и смях и когато се обърна, видя, че група деца го гледат с любопитство. Пазарът все още беше пълен с хора, въпреки че наближаваше полунощ. Около него бяха поставени факли, а миризмата на печено месо, която се носеше от големите шишове, накара стомаха му да закъкори. Един от по-старите сержанти му беше казал, че празненството е в чест на прибирането на последната есенна реколта. Много от жените носеха на главите си корони от царевица, а мъжете си бяха сложили причудливи маски, изобразяващи вълци, хрътки и елени. Гледката беше доста зловеща с

тези пародии на животни, които танцуваха на светлината на факлите в сянката на църквата.

Уил извърна поглед от площада и видя двама моряци да свалят един сандък по дъската. Зад тях се появи стройна фигура в тъмносиньо наметало с качулка, дръпната ниско над лицето, която пристъпваше бавно под тежестта на някаква явно тежка кутия. Фигурата се спъна. Уил изтича да помогне, но двамата моряци, които бяха свалили сандъка, бяха вече там.

— Дайте я на мен, госпожице — рече единият.

Жената се поколеба.

— Съмнявам се, че господарката ви ще иска нейната прислужница или съдържанието на кутията да се повредят — рече морякът, пое товара и с лекота го метна на рамо.

Уил чу зад себе си стъпки и видя висок мъж, когото не познаваше, облечен в сержантска туника.

— Къде е сър Оуен? — попита той и погледна към кораба.

— На борда — отвърна Уил.

— Кажи му, че „Опиникус“ е готов. Ще изпратя няколко души от екипажа ми да помогнат.

Уил погледна назад към кораба, а мъжът се отправи надолу по пристана. Хората от екипажа на „Ендюърнс“ бяха отишли за още багаж. Прислужницата на кралицата не се виждаше никъде. Оуен слезе от кораба с двама сержанти, единият от които беше Гарен, който носеше черния сандък с позлатения кралски кръст на капака. Уил предаде на Оуен какво беше казал капитанът на „Опиникус“.

— Добре — рече той. — Сър Жак ще проследи товаренето. — Обърна се, когато трима рицари, кралицата и свитата ѝ заслизаха по дъските. — Готова ли сте, милейди? — попита я Оуен, докато един от пажовете ѝ помагаше да измине последните няколко крачки. Телохранителите внимателно оглеждаха пристана.

— Да — отвърна кралицата с мекия си мелодичен глас. — Вещите ми... — Тя посочи към купчината, която пазеше Уил.

— Ще бъдат натоварени незабавно на „Опиникус“ — увери я Оуен. — Елате, милейди, ще ви придружим до покоите ви.

Гарен и другият сержант понесоха черния сандък, за да го сложат върху другия багаж. Кралицата се спря.

— Бих предпочела скъпоценностите на съпруга ми да останат с мен.

Чу се трясък, защото Гарен изпусна сандъка от своята страна и той се стовари на земята.

— Уверявам ви, милейди — рече Оуен, като хвърли гневен поглед на изчервилия се Гарен, който се беше навел да вдигне сандъка, — че скъпоценностите ще бъдат в безопасност при нас. — Той погледна към децата, които зяпаха кралицата и внушителния ѝ антураж. — Трябва да вървим — настоя той и даде знак на тримата рицари, слезли с него на пристана.

Кралицата мина заедно със свитата си покрай стената на пристанището, съпроводена от Оуен и рицарите. Групата деца ги последваха, като продължиха да бърборят оживено, но един от рицарите им викна и те побягнаха.

— Това е последният товар — каза Жак, докато слизаше надолу по дъските с останалите рицари и сержанти. С тях беше и човекът в сиво. Екипажът на „Ендюърънс“ изтегли дъските и махна въжетата, с които корабът беше привързан към пристана. — Хайде да преместим този товар — заповяда рязко Жак, — бързо! — Нареди на двама рицари и двама сержанти да пазят купчината и се отправи с останалите към „Опиникус“, като сам носеше ковчежето, в което бяха скъпоценните камъни на короната.

Уил понесе един сандък със сол. Човекът в сиво, както го беше кръстил за себе си, вървеше отпред, праметнал през рамо една торба и малко ковчеже. Наоколо не беше много светло, тъй като имаше само няколко факли, хвърлящи кръгове светлина върху хлъзгавите камъни. По пътя групата срещна няколко души от екипажа на „Опиникус“, които бързаха по пристана, за да помогнат. Когато стигнаха кораба, Уил остави сандъка на земята и той беше натоварен заедно с останалия багаж. Корабът беше много по-малък от „Ендюърънс“, с едина-единствена каюта под надстройката на кърмата.

Жак подаде черния сандък нагоре на един от екипажа на кораба.

— Остави това тук, Хасан — даде той знак на човека в сиво, който носеше ковчежето.

— Нали ти казах — прошепна един сержант зад Уил. — Хасан е арабско име.

— Камбъл!

Уил престана да зяпа мъжа в сиво и се обърна към гледащия го гневно Жак.

— Помогни на Дьо Лион с останалите сандъци.

— Да, сър — отвърна бързо Уил и тръгна обратно по кея. Когато стигна купа с багажа, приятелят му не се виждаше никъде.

— Къде е Гарен? — попита той един от сержантите.

Сержантът сви разсеяно рамене.

— Мисля, че е на „Опиникус“. — Обърна гръб на Уил и вдигна един сандък, който подаде на друг сержант.

Уил огледа пристана и си помисли, че се е разминал с връщащия се обратно Гарен, без да го забележи. Когато погледна към площада, видя висок мъж, който се провираше между сергиите. Беше Хасан. Уил се наведе, преструвайки се, че си оправя ботуша, когато двама сержанти минаха покрай него, и продължи да наблюдава мъжа в сиво. Хасан заобиколи тълпа пияни мъже, които пееха на висок глас, след като хвърли един поглед по посока на „Опиникус“, изчезна в тълпата. Любопитството на Уил надделя над предпазливостта. Отправи се към площада, като се прикри зад някакви каси, които воняха на риба, за да избегне един рицар, който носеше арфата на кралицата.

След като напусна тъмния пристан, светлината от огньовете, музиката и песните малко го объркаха. Дебела жена мина с развята пола покрай него, като танцуваше и се смееше. Хасан беше застанал край една сергия малко по-напред и разглеждаше наредените върху нея хлябове и сладкиши. Уил се приближи, като внимаваше да не бъде забелязан. Наблизо жонгльор в ярки дрехи подмяташе във въздуха няколко ябълки. Край него се беше изтегнало голямо краставо куче. Жонгльорът отново подхвърли ябълките във въздуха, завъртя се в кръг и ги улови под одобрителните викове на тълпата. Уил мина встрани от кучето, което отвори едното си жълто око и се озъби. Изправи се на пръсти, за да погледне над главите на група мъже. Хасан беше подминал сергията и приближаваше високите сгради в дъното на площада. Уил тръгна да се провира през тълпата. Когато се измъкна от нея, Хасан беше изчезнал.

Камбаната на църквата удари полунощ. Уил не можеше да продължава да се бави повече тук. Циклопа скоро щеше да забележи отсъствието му. Близко до сградите в дъното на площада тълпата беше по-рядка. За миг на Уил му се мярна сивата дреха, но тя бързо изчезна

в празното пространство между къщите. Затича се, без да мисли какво ще направи, ако се изравни с Хасан, и спря пред входа на тясна уличка, която вонеше на урина и развалени зеленчуци. Когато се вгледа в тъмното, от сградата край него го лъхна миризмата на бира и отвътре се чу глъчка. На входа се появиха двама мъже с големи бутилки в ръце. Над вратата имаше надпис с разкривени букви, който според Уил показваше, че това е кръчма или странноприемница. Табелата не се виждаше много ясно, но му се стори, че на нея беше изрисувана жълта овца сред синьо-зелена поляна. Камбаната на църквата престана да бие. Уил извика, когато някой го сграбчи отзад в желязна хватка и грубо го повлече навътре в уличката. Съпротивляваше се, като се опитваше да се обърне, но човекът зад него беше много силен. Блъсна го в стената на една сграда. Уил се опита да побегне, когато мъжът отслаби хватката, но изведнъж замръзна на място, когато нещо студено и твърдо опря в гърлото му. Вдигна очи към човека, който държеше кинжал. На слабата светлина, която идваше от входа на уличката, видя как очите на Хасан гневно святкаха.

11. АЛ-САЛИХИЯ, ЕГИПЕТ

23 октомври 1260 г. сл.Хр.

Байбарс влезе в шатрата след двамата си адютанти, които носеха поднос, пълен с плодове и кана с кумис. Мина покрай тях и видя, че Омар седна на възглавница върху килима пред един сандък. Като се изключи оскъдната мебелировка и един мангал, който осветяваше вътрешността с червеникавата си светлина, шатрата беше празна.

Войската пристигна в Ал-Салихия късно вечерта, като с бумтенето на тъпаните си беше събудила гражданите още преди да стигне градските стени. Градът, който се намираше на около осемнадесет мили от Кайро, беше построен от султан Аюб преди дванадесет години като място за почивка на армията при завръщането ѝ от Палестина. Беше населен с малък гарнизон войници и местни земеделци заедно със семействата им, които, щом чуха тъпаните, станаха от леглата и се заловиха да приготвят прясна храна за изморената от похода войска. Мамелюците се разположиха на лагер извън стените на града върху равнината, покрита с трева, която беше посребрена от лунната светлина.

За Байбарс полупразната шатра беше приятно разнообразие от царящото оживление в лагера. Празното пространство като че ли му помагаше да мисли по-ясно. Кутуз и военачалниците му бяха наредили техните шатри да бъдат снабдени с обичайните удобства, но в момента те бяха най-малката грижа на Байбарс. Той кимна на Омар и разкопча колана на сабята си.

— Къде е Калаун?

— Скоро ще дойде, емир. Той е... — Омар млъкна и погледна двамата адютанти.

Байбарс проследи погледа му.

— Вървете — каза им той и им посочи изхода на шатрата.

След като те оставиха храната и излязоха, Байбарс положи сабите си върху килима и коленичи до Омар. Потисна една прозявка и прекара ръце през косата си, за да разтрие кожата на главата. През последните три часа Кутуз го беше държал зает с приготвянията за

разполагането на лагера и сега минаваше полунощ. Деветдневният поход през Синайската пустиня под безмилостното, палещо слънце бе изсушил и зачервил кожата му.

— Трябва да хапнеш нещо, садик — рече Омар.

Байбарс погледна смокините и лъскавите портокали.

— Не съм гладен. Но с удоволствие ще пийна — рече той и посегна към каната с кумис.

Омар го наблюдаваше как я пресуши.

— Калаун има среща с последните военачалници, които, според него, могат да бъдат убедени да ни подкрепят. — Той леко се усмихна. — Мисля, че новата роля му харесва.

— Има дарба да убеждава — отвърна Байбарс, като остави празната кана върху сандъка. — Когато говори, хората го слушат. И умее да говори по-гладко от мен — призна той с равнодушно свиване на рамене.

Двамата извърнаха глави, когато краищата на входа на палатката се разтвориха и Калаун влезе вътре. Поклони се на Байбарс.

— Емир!

— Как мина срещата ти с военачалниците?

— Двамата, с които разговарях, няма да попречат по пътя ти към трона, след като султанът бъде мъртъв. Смятат, че ти ще бъдеш по-добрият кандидат.

Байбарс кисело се усмихна.

— Колко ми струва тяхната преданост?

— Това е просто капка в морето в сравнение със съкровищата, които те очакват в Цитаделата. — Калаун се обърна и разтвори отново входа на палатката. — Докато бях навън, намерих нещо твое, емир.

В палатката влезе Кадир. Робата на гадателя беше мокра и кална и той държеше за ушите мъртъв заек. Бързо се примъкна в сянката отвъд светлината, хвърляна от мангала, остави заека пред себе си и коленичи, опирайки ръце на земята. С дългите си, костеливи пръсти разрови пясъка и на Омар му заприлича на паяк, готов да нападне. Той се помъчи да потисне обзелото го тревожно чувство. Не разбираше защо Байбарс настоява да държи тази отрепка добре запознат с такива важни работи. Това го безпокоеше и дразнеше.

— Къде беше? — попита Байбарс.

— На лов — отвърна намусен Кадир. Позлатеният кинжал, който висеше на верижка от кръста му, беше изцапан с кръв. Пресегна се и погали ушите на заека. — Колко са меки — промърмори той.

— Разбра ли това, което ми беше нужно да знам? — поиска да узнае Байбарс, докато Калаун се настаняваше на една от възглавниците, след което се пресегна и взе една смокиня от подноса.

— Да, господарю — отвърна Кадир, облегна се назад и изгледа тримата мъже. — Ключът към трона може да бъде завъртян.

— Какво означава това? — попита Омар, обръщайки се към Байбарс. — Какъв ключ към трона?

— Актай, началникът на щаба на султана. Той има властта да предаде трона на онзи, който ще замени султана след неговата смърт.

Байбарс погледна към Кадир.

— Сигурен ли си?

— През последните седмици го наблюдавах внимателно, господарю. Човекът е страхлив глупак. Лесно ще се огъне, ако бъде притиснат. — Кадир се усмихна. — Времето е подходящо. Червената звезда на войната е заела небосклона. Зове за кръв.

— Тогава ще я има. — Байбарс се обърна към Омар и Калаун. — Кутуз нареди да останем да почиваме тук през деня. Без съмнение иска да накара хората да започнат да хвалят големия му триумф още преди победоносното му завръщане в Кайро.

— Кралската шатра е издигната под стените на града. След сутрешната молитва при изгрев-слънце ще наруши поста си, след което винаги спи в продължение на един час. Това е моментът, когато той е най-уязвим и е отдалечен от повечето от стражите си. Открих между шатрата и стената горичка от лимонови дървета, където храстите са доста гъсти. Още на зазоряване ще се скрием там и когато Кутуз легне да почива, ще се промъкнем отзад в шатрата и ще влезем в покоите му. Калаун, ти ще обезвредиш двамата стражи от личната му гвардия, които го пазят, а след това ще заемеш позиция при входа, който води към трона. Омар, ти ще ми пазиш гърба и ще се справиш с всеки слуга, който се опита да се намеси. Аз ще убия Кутуз.

И двамата кимнаха.

— Тъй като не разполагаме с много време — продължи Байбарс, — искам ти, Калаун, да отидеш при Актай. Той трябва да е там, когато работата бъде свършена, за да предаде трона на мен. Заплаши го или

му плати, ако може да бъде подкупен, не ме интересува как ще го направиш, но го накарай да се съгласи.

— Както заповядаш, емир Байбарс — рече Калаун и стана.

— Актай се прибра преди час — каза Байбарс, като го погледна.
— Ще го намериш в шатрата му.

Калаун се измъкна навън в нощта и прекоси лагера. Тъй като войската щеше да остане да почива само един ден в Салихия, не бяха издигнали всички шатри и много мъже на групи спяха на открито, налягали около тук-там запалените огньове. Тъпанджиите бяха престанали да бият тъпаните и над армията се беше възцарила тишина, нарушавана само от тихо разговарящи войници и от звуците на лютня. В периферията на лагера в тъмнината се виждаха странните очертания на обсадните машини и каруците, а няколко войници водеха през памуковите полета дълга върволица камили към един от многото потоци, които прорязваха равнината. Калаун мина покрай султанската шатра, зад която различи ниските градски стени и кирпичените къщи зад тях. Тежките завеси на входа на шатрата бяха вдигнати и завързани на две крила, разкривайки подиума, на който беше поставен султанският трон. Няколко стражи от полка Муизия стояха неподвижни и безмълвни на входа. Калаун мина покрай тях, стъпвайки безшумно по меката трева, и наближи една по-малка шатра, която принадлежеше на началник-щаба на султана.

— Офицер Калаун!

Той се спря. Обърна се и видя един от военачалниците, при когото по-рано беше изпратен, за да го подкупи.

— Трябва да поговорим — каза пълководецът и застана пред него.

Калаун почтително кимна.

— В момента имам среща с началник-щаба на султана. След това ще мога да разговарям с теб.

— Ако ще ходиш при него, за да търсиш съюзник — рече мъжът и посочи към шатрата на Актай, — там няма да го намериш.

— Какво искаш да кажеш? — попита намръщен Калаун.

— Имам ценни сведения.

Калаун се огледа, а после даде знак на военачалника да го последва. Навлязоха в тъмното, на известно разстояние от шатрата на Актай.

— Разказвай.

Военачалникът леко се усмихна.

— Както вече казах, информацията е ценна.

— Ще получиш възнаграждение.

Мъжът замълча за миг, а после кимна:

— Султанът с помощта на началник-щаба организира след сутрешната молитва лов, на който ще бъде поканен Байбарс. Кутуз възнамерява да го убие.

Калаун затаи дъх.

— Но защо? Чул ли е нещо за плана ни?

— Не — отвърна другият. — Мисля, че замисля убийството на Байбарс от доста време. Султанът знае, че той има голяма подкрепа сред войниците, и то не само тези от полка Бахри. Кутуз се страхува, че след време Байбарс може да се опита да събере войска и да се обърне срещу него.

— Как разбра това?

— Кутуз смята, че още съм му верен. Покани ме на съвещание с Актай, по време на което бяха уточнени подробностите на плана.

Калаун поклати глава, премисляйки новината.

— Колко души ще участват в този лов?

— Кутуз, шестима стражи от полка Муизия и петима военачалници, между които и аз.

— Можеш ли да поговориш с някой от другите военачалници преди лова? Може би ще успееш да привлечеш някой, на когото Байбарс още не е платил за подкрепата?

— Един, може би двама — отвърна военачалникът.

— Байбарс ще те възнагради богато за верността ти.

— Не очаквам нищо по-малко.

Калаун потъна в мрака и отново мина през лагера. Завари Байбарс и Омар още да разговарят.

— Емир... — рече тихо той.

Байбарс го погледна.

12. ОНФЛЪОР, НОРМАНДИЯ

23 октомври 1260 г. сл.Хр.

Хасан опря кинжала по-силно в гърлото на Уил.

— Защо ме следиш? — повтори той, произнасяйки с ужасен акцент думите. — Отговори!

— Не те следях — отвърна задъхан Уил, като отмести с мъка очи от кинжала, за да срещне погледа на мъжа.

Хасан леко изкриви устни.

— Познавам, когато ме следят. Наблюдаваш ме още като напуснахме Англия. За глупак ли ме мислиш?

— Исках да видя къде ще отидеш. Чух другите да говорят. Казват, че си сарацин. Нямаат ти доверие.

— Разбирам — рече замислен Хасан. — Значи ме следиш, за да видиш дали... какво? Дали ще убивам християни, ще изнасилвам монахини и ще изяждам деца? — Уил видя как белите му зъби блеснаха, когато мъжът се усмихна. — Нали така постъпват сарацините?

Той отстъпи крачка назад, отдръпна ножа и извади нещо от торбата си. Уил не посмя да помръдне.

— Ето, виж — рече Хасан и му показва самун хляб. — Ето какво правя. Купувам храна. — Отново пхна самуна в торбата и прибра кинжала в ножницата на бедрото си. — Предлагам ти да се върнеш на кораба. — Усмивката му изчезна. — Тук не е безопасно за деца, колкото и да са смели.

Уил се отдръпна от стената, като продължаваше да не изпуска от очи Хасан, и започна да отстъпва назад. Бавно, с разтуптяно сърце се обърна и бързо тръгна надолу по уличката. С всяка крачка усещаше погледа на Хасан върху себе си. Когато стигна края на улицата, погледна назад. Хасан все още стоеше там и го наблюдаваше. Уил хукна към пристанището, минавайки покрай един човек в черна роба, който гневно го изпсува през бялата маска, която приличаше на череп.

„Ендюърнс“ беше заминал, погълнат от тъмнината на речното устие. Уил занесе до „Опиникус“ сандъка, който взе от вече намалелия

куп. На два пъти спира, за да го остави на земята и да почака, докато силите му се възвърнат и краката му престанат да треперят, преди да го вдигне отново. Да се биеш с меч с някой сержант беше едно, а да те заплаши мъж с кинжал, опрян в гърлото ти, съвсем друго преживяване.

От двете страни на „Опиникус“ бяха наредени затыкнати в гнезда факли, които осветяваха палубата и пристана под нея. Там беше и Гарен, който влачеше един сандък към малката каюта, където се складираха вещите на кралицата.

Оуен погледна от палубата към приближаващия се Уил.

— Сержант! — Рицарят вдигна една торба. — Това твое ли е?

Уил разпозна вързопа, в който бяха дрехите му и мечът.

— Да, сър — отвърна той, като постави сандъка на рафта.

— Не я оставяй да се мотае тук. — Оуен му подхвърли торбата. — Съмнявам се, че кралицата ще иска да намери панталона ти сред багажа си.

Уил видя как наставникът му нареди на двама сержанти на пристана да пренесат един явно доста тежък сандък по дъските. Запита се дали да каже на Оуен какво се беше случило. Хасан беше въоръжен и очевидно опасен. Но ако беше приятел на Жак, тогава може би Оуен вече знаеше, че той е сарацин? Уил не можеше да проумее това. И дали писмото, което беше намерил в соларната стая, беше свързано с Хасан, или пък беше нещо друго? Погледът му беше привлечен от някакво движение. Някой се промъкваше покрай редицата дървени бараки до пристана, като се стараеше да остава в сянка. Внезапно фигурата се сниши зад купчина рибарски мрежи. Един рицар, който стоеше на носа на кораба, се загледа по посока на бараките. Когато извърна очи в друга посока, фигурата отново се раздвижи. Уил се намръщи и се отправи към стената, която минаваше покрай „Опиникус“. Зад него нещо издрънча и се чуха викове и ругатни.

— Внимавайте с това, да ви вземат дяволите! — чу Уил как Оуен ругае.

Забеляза нещо познато в приближаващата фигура, нещо в начина, по който качулката беше спусната ниско над лицето. Сети се. Беше прислужницата, която беше видял да изнемогва на „Ендюърнс“ под тежестта на кутията. Изскочи пред нея от тъмното и тя спря.

— Какво правиш тук?

Тя отстъпи крачка назад.

— Кралицата ли те изпрати? — продължи да я разпитва той.

Тя продължи да отстъпва назад, докато не се спъна в мрежите зад нея и не загуби равновесие. Качулката ѝ се смъкна от главата и косата на Елуен се разпиля. От кораба се чу ново трополене, последвано от силни плясъци във водата и викове. Една от дъските, която свързваше „Опиникус“ с пристана, се беше преобърнала и двама сержанти и големият сандък, който мъкнеха, паднаха във водата. Оуен им викна да измъкнат сандъка, преди да е потънал. За миг Уил остана като вкаменен, а после се втурна към Елуен. Тя падна, заплела крака в рибарските мрежи. Когато той коленичи до нея, тя продължи да лежи неподвижно и да плаче от яд. Уил остави торбата и успя да освободи единия ѝ крак от мрежата.

— Елуен? Как можа... — Той падна назад, когато измъкна мрежата изпод краката ѝ. — Какво правиш, по дяволите?

Елуен беше пребледняла и трепереше. Синьото ѝ наметало се беше разтворило и върху роклята ѝ се виждаше тъмно петно.

— Това кръв ли е? — прошепна той и протегна ръка към нея.

— Не — отвърна тя и отблъсна ръката му. — Повърнах. — С усилие се изправи на крака.

Оуен продължаваше да крещи. Двамата сержанти, които бяха паднали в реката, се опитваха да плуват към стената на пристана заедно със сандъка. Един от екипажа им хвърли въже.

— Какво си мислиш, че правиш? — рече Уил и също се надигна, като продължаваше да я гледа. — Как успя да се качиш на „Ендюърънс“?

— Промъкнах се снощи в трюма, когато пазачите се бяха разсеяли. — Елуен сбърчи вежди. — Миризмата... Беше толкова тясно и задушно, че ми прилоша. Помислих, че ще умра. — Тя погледна към пристана, където Оуен беше коленичил и се опитваше да хване през борда полупотъналия сандък. — Но си помислих, че ако чичо ме види, ще ме накара да замина за Бат. Той трябва да ме изслуша. — Тя сви рамене. — Или ще го стори, или аз ще остана в пристанището и може би ще се опитам да се добера някак до Париж.

Уил я изглежда едновременно невярващ на думите ѝ и впечатлен.

— Ти си... — Той рязко се отдръпна, когато голяма група хора в черни роби изскочи от неосветената част на пристанището. Върху

лицата си имаха маски, които изобразяваха черепа и бяха абсолютно бели на светлината на факлите. Всички като един се втурнаха към „Опиникус“. Чу се рязък звук от едновременно изваждане на много мечове от ножниците.

Уил нададе предупредителен вик, но рицарите на борда вече бяха приготвили оръжията си. Две фигури в черни роби се отделиха от групата и се отправиха към Оуен. Уил извика рицаря по име, а до него Елуен се разпищя. Оуен рязко се извърна. За един ужасен миг мечът му се запъна в ножницата, но после той успя да го извади, точно когато един от мъжете се нахвърли срещу него. Чу се рязък звън от удар на метал в метал. Двата паднали в реката сержанти, бяха наближили стената, когато нападението започна. Сега те изоставиха сандъка и се опитаха да се прехвърлят през стената. Един от тях веднага падна обратно във водата под ударите на нападателя, надавайки силен вик, който обаче заглъхна, когато водата го погълна.

— Скъпоценностите! — изрева Оуен, стовари меча си върху един от мъжете и той се запревива на земята. — Бранете скъпоценностите!

Вторият мъж го атакува и при сблъсъка от мечовете им изскочиха искри.

Като тичаха по дъските и се прехвърляха през ниските бордове, на „Опиникус“ се изкачиха шестнадесет нападатели. На палубата се поведе битка. Двама от екипажа на кораба се биеха заедно с рицарите и тримата въоръжени сержанти, но останалите бяха невъоръжени и необучени и станаха лесни жертви. Трима загинаха още при първата атака. Жак се беше изправил срещу двама нападатели и съсредоточено въртеше меча си. Гарен беше притиснат до вратата на каютата, лицето му беше побеляло от страх, докато гледаше чичо си. Един от рицарите нададе силен вой, след като бе ударен силно с меч през лицето и бузата му се цепна до костта. Нападателят му се блъсна в него и го прекатури през борда. Оуен, още един рицар и другият сержант успяха да се справят с тримата мъже на пристана и се прехвърлиха на кораба, за да помогнат на останалите.

Уил се втурна напред, но после спря, като се сети, че не държи никакво оръжие. Елуен го сграбчи за ръката.

— Какво ще правим? — извика, обхваната от ужас, тя. — Уил? Какво ще правим?

Уил затаи дъх, когато видя Оуен да отстъпва под ударите на едър мъж. Рицарят се наведе, рязко се завъртя и заби меча си в гърба на човека, но преди това получи дълбока рана на ръката, с която държеше меча. Жак беше повалил двама от нападателите и сега се биеше с трети. Падна още един рицар, а после още двама от нападателите. Един от невъоръжените моряци грабна факла и взе да я размахва насам-натам, за да се защити от мечовете. Пламъците оставяха ярки следи във въздуха. От задната част на кораба се чу вик, когато Гарен беше изблъскан настрана от грамаден мъж. Той отвори вратата на каютата и се вмъкна вътре, като ритна едно буре на пътя на втурналия се след него сержант. Уил рязко се обърна, спомняйки си за торбата си. Тя беше на земята при рибарските мрежи. Втурна се към нея, отвори я, извади извитата сабя и се затича към кораба.

— Не! — изкрещя Елуен зад него. — Уил!

Уил изтича по дъската и се прехвърли на кораба. Наведе се, когато един от нападателите, който току-що беше убил поредния сержант, замахна с меча си насреща му, като изръмжа през маската. Уил вдигна сабята, за да посрещне удара. От съприкосновението ръката му изтръпна и за малко да изпусне оръжието. Стисна зъби и хвана по-здраво дръжката, а мъжът отново се нахвърли върху него с все по-силни и по-бързи удари. Около тях цареше пълна бъркотия, но Уил гледаше да не изпуска от очи мъжа, който насочваше меча си ту към гърдите, ту към корема му. Отскочи встрани в пространството между борда на кораба и нападателя си, завъртя се и успя да отдръпне главата си в мига, когато мечът на другия изсвистя над него, разминавайки се на сантиметри със скалпа му.

Палубата, която беше станала хлъзгава от кръв и бе осеяна с трупове, не беше тренировъчната поляна. Противникът му не спираше да си поеме дъх, преди да нападне. Мечовете не бяха от дърво и остриетата им не бяха тъпи. Изведнъж Уил с абсолютна сигурност почувства, че ще умре.

Мечът на врага му се насочи бавно, почти мързеливо към него. Беше направил твърде широк замах със сабята си, за да блокира удара. Между желязото, което летеше към него, и гърдите му нямаше нищо. Уил отстъпи назад, като затвори в последния миг очи, а после кракът му се подхлъзна в локва кръв, не успя да запази равновесие и сабята му разсече въздуха, когато падна по гръб на палубата. Чу вик над себе

си и лицето му беше опръскано с кръв, чиято топлина го изненада. От корема на едрият мъж се подаваше острието на меч. Уил се претърколи встрани, за да избегне тялото, когато то се строполи, и видя Хасан, застанал зад мъжа с изцапан с кръв меч. После Хасан се затича по палубата. Уил с мъка се изправи на крака и в този миг чу женски писък откъм пристана. Докато той се биеше, останалите десетима мъже в черни роби бяха успели да нахлуят в каютата. Двама от тях държаха сандъка, в който се намираха скъпоценните камъни на короната. Другите осем разчистваха пътя пред тях към борда на кораба. Оуен беше заклещен в един ъгъл от двама от тях, които се биеха яростно с него. Един мъж падна от резкия удар на Жак, който се биеше рамо до рамо с Хасан, но двамата със съкровището успяха да стигнат до дъските, които водеха към пристана. Спочиха долу и налетяха право на Елуен, която, виждайки, че Оуен е в опасност, се беше затичала към кораба.

При сблъсъка беше съборена на земята. Един от мъжете изпусна сандъка от своята страна и той се стовари с трясък върху камъните. Уил извика, когато човекът се насочи към Елуен с вдигнат меч. В този миг се мярна някаква сянка и мъжът отхвъркна назад, изпускайки оръжието си, когато Гарен го блъсна с глава в корема. Чу се глух удар, последван от плясък. Мъжът беше паднал в реката, като преди това си беше ударил главата в борда на кораба. Уил скочи на пристана. Вторият мъж беше пуснал меча си, за да подхване сандъка. Изправи се и побягна, но Оуен и още един рицар веднага се спуснаха подире му. Човекът падна само на метри от кораба, когато мечът на Оуен се заби в гърба му. Сандъкът се стовари с трясък върху земята до него и съдържанието му се разсипа върху камъните. Инкрустираната със скъпоценни камъни корона се претърколи по пристана и с тракане спря в самия му край. На светлината на факлите на земята заблестяха пръстени, тежко златно кълбо и златен скипър.

Оуен се извърна и видя Уил и Гарен, взел меча на мъжа, когото беше бутнал в реката.

— Пазете съкровището! — извика им той. Челюстта му увисна и той отпусна надолу меча си, когато погледът му се спря на застаналата зад тях Елуен. После вниманието му беше привлечено от вик, идващ от кораба.

Гарен също извика. Видя как чичо му пада, след като един меч прониза тялото му и после беше изтеглен навън. Мъжът, който нанесе удара, също бе покосен миг по-късно от яростните удари на Хасан. От кораба скочиха шестима от нападателите. Трима се втурнаха срещу Оуен, но гледката на разпръснатите по земята скъпоценности, които нямаше как да вземат, и наскочалите от кораба рицари ги спряха. Обърнаха се и побягнаха с останалите си другари. Четирима рицари и двама сержанти се спуснаха да ги преследват по пристана, а Гарен се втурна към палубата, като викаше по име Жак. На известно разстояние от кораба се беше събрала малка тълпа. От пазарния площад тичаха още хора, за да видят какво става. Те бързо се разбягаха, когато облечените в черни роби фигури се втурнаха сред тях с извадени мечове. Жените се разпищяха и задърпаха децата към себе си, за да не пострадат.

Оуен се извърна към племенницата си:

— Елуен?

Зад него се чу стон. Той се огледа. Мъжът, когото беше наръгал в гърба, се изправи с мъка на колене, като едва държеше меча в ръцете си. Оуен пристъпи към него. Мъжът вдигна глава и погледна рицаря:

— *Рах!* — извика той и наведе надолу меча си. *Мир!*

— Стани!

Мъжът бавно се изправи и наведе глава, като че ли за да покаже уважението си. Едва когато вдигна спуснатите си край бедрата ръце, Уил забеляза кинжала. Нададе вик, но беше твърде късно. Мъжът подскочи към Оуен и заби острието в гърдите на рицаря, пронизвайки сърцето му. Мечът на Оуен издрънча върху камъните. Той падна по гръб, а ръцете му стиснаха дръжката на кинжала. Уил нададе отчаян вик, когато Оуен се строполи на пристана, дишайки тежко като риба на сухо. Мъжът се обърна и с мъка се опита да се отдалечи. Погледна през рамо, когато чу стъпки зад себе си, и през маската кафявите му очи се разшириха, виждайки сабята в ръката на Уил, който се спусна отгоре му. Острието улучи мъжа отстрани по главата с тъп, раздробяващ костта звук. От слепоочието му рухна черна кръв като от фонтан. Той се строполи на колене. Уил отдръпна оръжието си. Когато очите им се срещнаха, той се поколеба за миг, който му се стори много дълъг, но после пристъпи напред и заби острието в гърлото на мъжа. Отначало почувства известна съпротива, но после то потъна в меката плът.

— Оуен!

Уил рязко се извърна и видя Елуен, надвесена над рицаря. Извади сабята от гърлото на човека и се спусна към нея. Елуен държеше главата на Оуен в ръцете си и непрекъснато крещеше името му. Кинжалът стърчеше от гърдите му, забит до дръжката, а от устата му излизаха мехури кървава пяна. Очите му бяха отворени. Уил погледна наставника си, а после сабята в ръката си. Върху късото острие имаше широко кърваво петно. Усети как в гърлото му се надига горчилка, докато продължаваше да чува писъците на Елуен. Пусна сабята на земята и застана на колене до девойката. Хвана я за раменете и се опита да я отдръпне и да я успокои. Ръцете ѝ бяха изцапани с кръв.

— Ела!

Тя продължи да пищи.

— Елуен! — извика той и я дръпна назад.

Ръцете ѝ се плъзнаха по бузите на Оуен. Главата му падна на земята.

— Не! — изкрещя тя, като заудря Уил с юмруци по гърдите. — Не!

Уил я хвана за китките, привлече я към себе си и така здраво я стисна в прегръдките си, че щеше да я задуши. През рамото ѝ видя лицето на Оуен — отворената му уста и загубилите блясъка си очи.

13. АЛ-САЛИХИЯ, ЕГИПЕТ

23 октомври 1260 г. сл.Хр.

Кутуз седеше на трона си и наблюдаваше как с приближаването на изгрева изтокът розовее. Утрото щеше да бъде добро за лов на зайци, а дори може би и на глигани. Лагерът се раздвижваше. Мъжете навиха одеялата си, закусиха преди започването на постите и се погрижиха за конете. Петимата военачалници и шестимата от полка Муизия, които беше извикал за лова, чакаха пред входа на шатрата. От Байбарс нямаше и следа.

Кутуз стана от трона, слезе от платформата и мина през тревата, където слугите му бяха постлали рогозката за молитва. Обърна се по посока на Мека, когато първите слънчеви лъчи припламнаха на небето. Всички мъже от армията му направиха същото. Напевните им думи се понесоха през равнината:

— Бисмиллах ар-рахман ар-рахим. Ал-хамдулиллах раб ал-аламин. Ар-рахман ар-рахим. Малик йаум ад-дин.

Когато свърши, коленичил на земята, Кутуз докосна тревата с чело и пое дълбоко влажния мирис на зеленина. Вдигна глава и забеляза три фигури, които се приближаваха към него. Намръщи се, когато видя Омар и Калаун от двете страни на Байбарс.

— Емир! — поздрави той и се изправи на крака.

— Господарю! — отвърна му Байбарс и се поклони.

— Поканата беше само за теб, Байбарс — каза Кутуз и погледна с лукава усмивка Омар и Калаун.

Байбарс се престори на изненадан.

— Моите извинения, господарю мой. Не знаех, че ловът ще бъде само за отбрани хора. — Той се обърна към Омар и Калаун. — Вървете си.

— Почакай — рече Кутуз и го хвана за ръката, — не е нужно. Офицерите ти са добре дошли да се присъединят към нас, емир. — Той се усмихна. — Сигурен съм, че ще има достатъчно дивеч за всички. — Той даде знак на слугите. — Оседлайте още два коня! — Запъти се към бялата си кобила. — Да тръгваме! — подкани той групата. Миг преди

да възседне коня, султанът пое леко копие от един от стражите и се наведе близо до ухото му: — Кажи на другите — прошепна той, — че днес ще има трима мъртви.

Когато ловната дружина излезе от лагера и се отправи на север, земята стана като позлатена от утринното слънце. Конете прескачаха тесните потоци и прокараха пътека през памуковите поля, които бяха изтънели от скорошните беритби. Наизлезлите в полето селяни събираха последната есенна реколта и ги наблюдаваха как минават край тях.

Куруз яздеше в такт с ритъма на коня, притиснал хълбоците на кобилата с колене, а бризът изсуши потта от кожата му. Бяха отсъствали четири месеца, но му се струваше, че е минало много повече време. Когато напуснаха Египет, наводненията току-що бяха започнали. Реката се беше надигнала, за да погълне делтата, и беше напълнила с вода потоците и каналите. След това водите се бяха оттеглили, оставяйки земята равна и зелена. Сега се завръщаше у дома като победител и утре вечер цял Кайро щеше да повтаря името му.

Групата приближи езерото Манзала, чиито води хвърляха отблясъци, като минаваше край обрасли с тръстики лагуни и горички от уродливи дървета, подплашвайки щъркели и други диви птици, докато минаваше шумно през храсталаците. Долу на брега, където тревата беше по-ниска и влажна, пасяха биволи. Двама от мъжете извикаха, когато забелязаха първите зайци да подскачат през тревата към водата. Пъргавите им тела ту се издигаха, ту се снишаваха, кафяви на фона на зелената трева. Куруз се насочи към мястото, откъдето дойде викът, и мъжете го последваха с вдигнати тънки копия. Трима от военачалниците препуснаха в галоп напред, за да подгонят зайците към групата, и скоро въздухът се изпълни с виковете и крясъци, докато ловците избиваха зайците един по един. Куруз метна копието си и върхът му прониза последния заек, който се претърколи на земята и повече не помръдна.

Байбарс заобиколи с коня си Омар и Калаун, докато султанът слизаше от кобилата, а стражите се разпръснаха, за да съберат улова и също слезе от коня.

— Готови ли сте? — попита ги той, като продължаваше да наблюдава Куруз.

— Да, емир! — отвърна Омар, скочи от коня и стисна дръжката на сабята си.

Калаун кимна.

Актай се приближи, без да бърза, до подносителите с храна, наредени върху масата. В шатрата беше горещо и задушно и той си вееше с ръка, докато си избираше парче месо, което напъха в устата си, а после си облиза пръстите от мазнината. Бялата му копринена роба беше впитана на гънки в закръгленото му тяло, а под мишниците му се бяха очертали две мокри от пот петна. Въздъхна и притвори очи, когато усети лек полъх на вятъра зад себе си, но после уплашено извика, когато нещо остро се опря в гърба му. Викът му беше заглушен от ръка, която стисна здраво устата му.

Актай премигна уплашен, когато един глас изсъска в ухото му:

— Млъкни! — Острието бе притиснато още по-дълбоко към гърба му и той енергично закима. Когато ръката бавно се отдръпна, Актай се извърна и видя Кадир да се хили насреща му. Гадателят беше насочил кинжал със златна дръжка към него.

— Какво правиш? — Актай посочи входа на палатката с разтреперан пръст и се опита да се отдръпне. — Махай се! — С изненада усети, че думите му прозвучаха повече като скимтене, отколкото като заповед.

Кадир започна да върти кинжала между пръстите си, а инкрустираният на дръжката рубин хвърляше червени отблясъци.

— Изпрати ме моят господар. — Гласът му премина в шепот: — Нося вест за теб.

— Каква вест?

Кадир се втурна към него и спря острието на сантиметри от корема на Актай. Актай отстъпи крачка назад и се блъсна в ръба на масата зад него, като обърна една кана с вино.

— Моля те, не ме убивай! — захленчи султанският началник-щаб.

— Когато господарят ми се върне от лова, иска да го посрещнеш в султанската шатра.

— Какво иска от мен емир Байбарс? — попита заеквайки Актай, без да сваля очи от кинжала.

— Емир Байбарс вече го няма — изсмя се Кадир. — Не него ще посрещнеш. — Той прекара леко кинжала по корема на Актай и острият му връх разреза фината материя. Спря го срещу гърдите му. — Ще посрещнеш султан Байбарс.

— Ти какво... — Актай млъкна, а очите му се разшириха.

— Ще го поздравиш пред султанската шатра и ще го поканиш да седне на трона като султан на Египет и главнокомандващ на мамелюкската армия.

— Не! — повиши глас Актай. — Първо ще наредя да обесят Байбарс! — Той се хвърли наляво, кинжалът направи една червена резка върху кожата му, и Актай се втурна към входа. В миг Кадир се изправи пред него и го събори на земята със сила, която го изненада. Гадателят застана над началник-щаба на султана, повдигна мръсната си роба и показа изпод нея мъртвото тяло на заека, който беше уловил тази сутрин и който беше завързал с връв през ушите за кръста си. Повдигна животното за връвта и го задържа пред лицето на Актай, който лежеше върху килима и тежко дишаше.

— Дал съм име на това създание. Казва се Актай. — Кадир вдигна кинжала и разреза устата на заека. — Актай ще говори само това, което му кажем да говори. — Отрязва едното ухо на заека. — Актай няма да търпи лоша дума по адрес на Байбарс. — Извади едното око на животното и го пусна на земята, а после седна върху корема на Актай. — И Актай ще признава само властта на новия султан. — Той сложи заека напреко върху надигащите се гърди на Актай. — И ако Актай не изпълни това... — Кадир направи дълъг разрез през корема на заека и върху ръцете му се разляха кръв и червени вътрешности, които напоиха робата на Актай, — той ще умре.

Байбарс прекоси тревата, осеяна с убити зайци. Групата се беше разпръснала, за да събере хвърлените копия, а Омар и Калаун застанаха зад султана. Байбарс се насочи към Кутуз, който вдигаше убития от него заек.

Султанът вдигна животното за ушите.

— Ще си направим хубав пир тази вечер! — рече той, като посочи дивеча. Огледа се наоколо, докато Байбарс се приближаваше. — Добър лов, нали, емир?

— Да — отвърна Байбарс — добър лов.

Кутуз погледна покрай емира двамата стражи от полка Муизия, които бяха застанали зад него и им кимна. Тъй като цялото внимание на Байбарс беше съсредоточено върху Кутуз, той не забеляза как те извадиха сабите си зад гърба му. Обаче Омар ги забеляза.

— Господарю! — извика Омар и извади сабята си.

Кутуз се извърна към него и отклони погледа си от Байбарс. Усмивката изчезна от лицето му, когато видя сабята в ръцете на Омар.

Той вдигна оръжието и погледна към мъжете.

— Нека отдадем почитта си на нашия господар! — извика той и падна на колене пред Кутуз.

Военачалниците се спогледаха, а после последваха примера на Омар, за да не проявят неуважение. Същото стори и Калаун. Двата стражи и Байбарс, който погледна намръщен Омар, останаха прави, но след миг също изтеглиха навън сабите си в знак на вяност и коленичиха върху тревата. Омар хвърли бърз поглед на Байбарс, който беше коленичил зад султана. Той леко се усмихна.

Кутуз изгледа изненадан коленичилите хора.

— Господарю — рече тихо Омар, — мога ли да ти се закълна във вяност?

Кутуз се засмя и му подаде ръката си.

— Можеш.

Омар стисна здраво ръката му и я целуна.

Кутуз чу вик, а после усети ужасна болка в гърба. Падна тежко на колене, погледна надолу и видя, че от корема му се подава върхът на една сабя.

Сабята се отдръпна, горещата кръв обля бедрата му, а Кутуз беше разтърсен от ужасна болка. Около себе си чу дрънчене от удари на стомана върху стомана и като през сън видя Омар, който се изправи и се хвърли напред, нападайки заедно с Калаун стражите. Опитва се да стане на крака, но тялото му не се подчиняваше на заповедите му и безпомощно политна напред. Закашля се леко и постави дланта си върху влажната трева до един от зайците. В полезрението му попаднаха чифт ботуши и той вдигна глава, но тя падна, сякаш беше от камък. Над него стоеше Байбарс. Сабята в ръката му беше покрита с кръв. Байбарс ритна ръката на султана и Кутуз падна настрани, като се

претърколи по гръб. Влажната студенина на земята прониза тялото му и той чу глас, който му прозвуча много отдалеч.

— Вече не съм твой роб.

Байбарс се отдалечи. Четирима от стражите бяха мъртви, а останалите двама се предадоха. Приблужи се до Калаун, който беше насочил сабята си срещу двамата военачалници, които все още бяха със саби в ръце.

— Свалете оръжията си! — изкрещя им Байбарс.

Един от тях се възпротиви.

— Не можеш да направиш това!

— Току-що го направих.

Усетили безсилието си, двамата мъже пуснаха сабите си на земята. Калаун ги взе и кимна на мъжа, който го беше уведомил за плановете на Кутуз.

Байбарс се запъти към брега на езерото. Пусна сабята си на пясъка и нагази в плитката вода, за да си измие ръцете от кръвта. Изправи се, заслони с ръка очи, за да се предпази от слънцето, и погледна през водите на езерото към ято фламинги, което се издигна нагоре като розов облак. Байбарс се засмя. Всичко беше негово. Езерото, равнината, птиците, всичко му принадлежеше. Прекара ръка през чистата вода. И тя беше неговa. За пръв път от години нищо не го ограничаваше, нямаше ги оковите на робството, нито на подчинението. Усети се свободен.

Оредялата група се качи на конете и се отправи към лагера. Омар и Калаун яздеха начело от двете страни на Байбарс. Водеха обратно бялата кобила на султана и конете на мъртвите стражи и въпреки протестите на оцелелите телохранители и на един от военачалниците, Байбарс остави тялото на Кутуз непогребано на тревата до езерото. Войниците в лагера прекратиха заниманията си, когато групата мина покрай тях и се загледаха в останалите без ездаци коне. Байбарс дръпна юздите на коня си и спря пред султанската шатра, скочи на земята, а няколко пълководци бързо се приближиха към него. Без да обръща внимание на виковете им той премина през входа на шатрата. Актай стоеше върху платформата до трона, пребледнял и разтреперан. Кадир беше до него. Байбарс кимна на гадателя и се качи на платформата, за да посрещне мъжете, които се бяха събрали около

шатрата. Към тях се присъединиха още хора, когато войниците бяха повикани от командирите си.

Плътният глас на Байбарс проехтя над лагера.

— Султан Кутуз е мъртъв!

По знак от Кадир Актай излезе напред.

— Емир Байбарс — каза той с разтреперан глас, — тронът е твой.

Шепотът, който се понесе сред тълпата, когато Байбарс направи съобщението, премина в смесица от изненадани възгласи и радостни викове. Байбарс седна на трона и постави ръцете си върху златните лъвовете на облегалките.

Актай падна на колене пред него:

— Заклевам ти се във вярност, Байбарс Бундукдари, Султан на Египет!

Войниците и офицерите от полка Бахри първи последваха примера на Актай, а след тях и другите полкове, както и хората от свободните роти. Воините от полка Муизия, облечени в бели наметала, се спогледаха изумени, когато разбраха, че те също са сменени. Полкът Бахри отново беше станал султанска гвардия. Но един по един и те се поклониха на новия водач.

Мамелюкската армия като един поде призива и името на Байбарс проехтя до небето.

— Да живее Байбарс ал-Малик ал-Захир! Да живее Байбарс, победоносният султан!

Байбарс се надигна от трона и отиде до края на платформата. Вдигна ръце, за да въдвори тишина.

— Тази вечер Кутуз се готвеше да застане пред вас и да произнесе реч по случай нашата голяма победа над монголите. — Чуха се радостни викове. — Обаче аз няма да говоря за нашия триумф. Ще говоря за нашите провали. — Виковете стихнаха. — Защото ние се провалихме. — Гласът на Байбарс проехтя сред настъпилата тишина. — Твърде дълго бездействахме под управлението на хора без волята да ни поведат по пътя на победата. Твърде дълго се криехме на сигурно място в крепостите, докато в Палестина нашите братя живеят, без да имат друг избор, освен да се сражават и да умрат. Твърде дълго позволихме на Запада да пълзи като сянка по нашите земи. В продължение на почти двеста години той изпращаше своите воини с

кръстове и мечове да оскверняват земите ни и да ни избиват. Винаги ли ще останем техни роби?

— Не! — чуха се тук-там някои гласове.

— Ще останем ли да гледаме отстрани и да не правим нищо?

Отрицанията се чуха по-силно, след като към тях се присъединиха повече гласове.

— Аз няма да стоя настрана! — изкрещя Байбарс. Той изтегли сабята си сред гръмогласни възторжени викове. — Времето на изчакване и гледане отстрани отмина. Ще застанете ли заедно с мен срещу франките?

Мамелюкската войска отговори в един глас.

Байбарс вдигна сабята си към небето.

— Обявявам джихад!

14. ПАРИЖКИЯТ ПРИОРАТ

26 октомври 1260 г. сл.Хр.

Валеше ситен дъжд и капчиците полепваха по приведените глави на мъжете и по провисналото платно от мачтата, тъй като нямаше вятър, който да го издуе. Всичко беше притихнало, греблата не издаваха никакъв звук, докато се вдигаха и спускаха, и никой не говореше. Градът, надигнал се иззад завоя на реката, беше обвит като с воал във водна мъгла и приличаше на тъмно петно, което с всяко потапяне на греблата във водата ставаше все по-голямо. Отпред реката се разделяше на два ръкава, които минаваха от двете страни на остров с няколко внушителни сгради. Най-голяма и най-великолепна беше блестящата с белотата си катедрала в най-далечния му край. „Опиникус“ пое по левия ръкав на реката, като пореше водата между острова и брега. Плъзна се безшумно покрай една крепост с градини, които се простираха до самата вода, където дърветата изникваха като призраци от белия въздух. Крепостта отстъпи назад и на нейно място се появили църкви, манастири и внушителни къщи, а след тях паянтови дървени къщурки, един пазар и плътно наредени една до друга работилници и кръчми, разделяни от време на време от плетеницата на тесни улички.

Уил наблюдаваше движението на хората по бреговете, гледаше ги как влизат в кръчмите като многобройни мравки в сянката на мравуняка си. Всички бяха облечени в черно. Дъждът се засили. Продължаваше да се лее безшумно върху покривите и островърхите кули на сградите, а също и върху телата на деветимата мъртви мъже, оставени да лежат на палубата, загърнати в мантиите си — бели за рицарите и черни за сержантите и екипажа. Поройният дъжд изми кръвта от труповете и образува червени локви, които боядисаха дъските. Елуен беше коленичила до Оуен и притискаше с кокалчетата на пръстите очите си. Уил видя как кръвта от палубата стигна до роклята ѝ и намокри тънкия плат.

— Ела насам — каза ѝ той с приглушен глас.

Тъмночервеното петно се разпростря нагоре към корема, гърдите и врата ѝ.

— Елуен! — викна по-силно той. — Кръвта...

После тя застана пред него и докосна бузата му с пръст, а зелените ѝ очи се смееха.

— Уил Камбъл — скара му се с престорена строгост момичето, — твоят наставник не е мъртъв.

Уил се обърна към трупа на Оуен и видя, че тя е права.

— За да станеш тамплиер, трябва да си готов да направиш много жертви — каза рицарят и тръгна по палубата към него.

Уил гледаше втренчено кинжала, който стърчеше от гърдите му.

— Ти ме уби, сержант.

— Не.

— *Ти ме уби.*

Уил осъзна, че тези думи не бяха изречени от Оуен.

— Не съм те убивал — извика, колкото му глас държи, той, за да може Оуен да го чуе.

Но рицарят беше изчезнал.

Уил стоеше на брега на дълго и тясно черно езеро. Някой пищеше. Звукът изостри сетивата му. Наблизо танцуваше момиче със златисторуса коса, а червената ѝ рокля се развяваше около нея. Тя се завъртя, приближавайки се все повече и повече към него, и докато се въртеше, полата ѝ се превърна в червена мъгла, която я обгърна. Момичето мина покрай него и когато то изчезна, Уил видя пред себе си мъж. Кафявите очи го гледаха втренчено от някакво бяло петно там, където би трябвало да е лицето му. Той вдигна бавно едната си ръка и посегна към парчето бяла кожа, което Уил видя да виси от слепоочието му. Хвана го и го дръпна. Парчето се скъса със звук на разкъсан пергамент. Когато маската падна, Уил нададе вик.

— *Ти я уби!* — каза баща му, протегна ръка и го сграбчи за рамото.

— Всяка нощ ли ще прави така?

Гласът дойде от съседния сламеник. Сержантът, приклепнал до Уил, се обърна:

— Тихо, Хюго. — После отново погледна Уил. — Виковете ти ни събудиха.

Уил отметна назад косата, която закриваше очите му. Одеятото се беше омотало около краката му, а долната му фланела и панталонът бяха прогизнали от пот, която беше изстинала и залепнала за кожата. Отмести ръката на сержанта от рамото си.

— Добре съм.

Сержантът, който предишния ден се беше представил като Робер дьо Пари, сви рамене и се отправи към леглото си.

Уил отметна одеялото и стъпи върху леденостудените камъни. Когато се изправи, чу от едно от леглата силно хъркане. Сержантът, на когото викаха Хюго, изсумтя, обърна се и си запуши ушите с краищата на одеялото. Уил отиде при масата, на която имаше кана с вода, леген и свещ за през нощта. Свещта вече догаряше, а разтопеният восък се втвърдяваше около основата ѝ. От дръжката на свещника висяха като ледени висулки кремавожълти капки восък. Уил подложи шепата си под чучура на каната и наплиска лицето си. Кожата му се зачерви от ледената вода. Приблужи се до единствения кръгъл прозорец в стаята и седна върху перваза, като се подпря на каменната извивка. Вятърът беше леденостуден. Огледа се, когато в стаята се разнесе ново гръмогласно хъркане и Хюго с досада въздъхна. Тук Уил беше външен човек, който беше смутил еднообразното им всекидневие. Беше им разказал малко за битката при Онфлър, но не им беше казал нищо за онова, което се беше случило след нея, за хаоса на пристанището и за дните на кораба, които преминаха в мълчание.

След битката хората, преследващи шестимата бягащи нападатели, се бяха върнали на пристана, след като бяха убили двама, но бяха изпуснали останалите. Рицарите искаха да продължат да ги преследват и да разберат кой ги е изпратил, обаче капитанът на „Опиникус“ настоя да напуснат веднага пристанището.

— Бяха наемници — провикна се един рицар на средна възраст на име Джон. — Трябва да открием кой ги е изпратил!

Нападателите бяха претърсени, но в дрехите им не намериха нищо, което да даде някакви указания кои са или как бяха разбрали за товара. Оцелелите моряци повлякоха труповете по палубата и ги свалиха на пристана. Две маски с изображения на черепи плуваха в

реката — две еднакви бели лица, които от време навреме се показваха на повърхността.

— Трима от хората ми са мъртви — рече ядосан капитанът. — „Опиникус“ трябва да потегли, докато все още има кой да помага за работата с платното.

— Те няма да направят нов опит. Благодарение на Бога успяхме да избием повечето. Остави ни да ги довършим.

— Не можеш да знаеш това със сигурност — не отстъпваше капитанът. — Може да са повече.

— Трябва да разберем кой е отговорен за това — настоя тихо Джон.

Един от сержантите изтегли меч си.

— Мисля, че трябва да попитаме него кой е отговорен. — Той посочи с оръжието към Хасан, който беше на кораба и наблюдаваше мълчаливо разправията.

Някои от рицарите и капитанът се обърнаха и погледнаха към Хасан, който не сваляше очи от сержанта.

— Имаш ли някакво основание да ме обвиняваш! — попита спокойно той.

— Ти си сарацин — изсъска сержантът. — Нужни ли са ми други причини? Никой не знае защо си тук. Никой не те познава.

— Познава ме сър Жак. Думата на един рицар не ти ли е достатъчна?

— Сър Жак е мъртъв.

— Стига! — рече Джон, като пристъпи напред и сложи ръка върху рамото на сержанта.

Спорът продължи още известно време, но накрая капитанът се наложи и изпрати един сержант в манастира да събуди кралицата.

Тя пристигна на пристанището заедно със свитата си, игумена и няколко братя от манастира.

Дебелият игумен закърши ръце и се огледа с невярващ поглед, като че ли очакваше всеки миг някой от мъртвите да се събуди.

— Милостиви Боже! — повтаряше той. — Милостиви Боже!

Кралицата гледаше убитите, притиснала страните си с ръце. Хората, които бяха слезли от пазарния площад по време на схватката, все още се мотаеха из пристанището. Зяпаха кралицата, докато минаваше покрай тях, и си шушукаха.

— Скъпоценностите? — попита с разтреперан глас Елинон, като продължаваше да гледа труповете на палубата и пристана.

— В безопасност са, милейди — отвърна ѝ Джон.

Разпръснатите се от счупения сандък скъпоценности бяха събрани и поставени в обикновена дървена кутия, прибрана в каютата.

Когато кралицата и свитата ѝ се качиха на борда на „Опиникус“, двама рицари се отправиха към тялото на Оуен на пристана. До този миг като че ли никой не искаше да смущава Елуен, която се беше навела над чичо си. Уил се беше опитал напразно да я отмести.

Рицарите не бяха толкова внимателни.

— Това племенницата на сър Оуен ли е? — попита единият от тях, като се приближи до Уил.

Той кимна.

— Какво, за Бога, търси тя тук?

Уил реши, че няма смисъл да го лъже. Каза на рицаря, че се е промъкнала тайно на борда на „Ендюърнс“.

Той изруга и поклати ядосан глава. Наведе се и сграбчи Елуен за ръцете.

— Стани, момиче!

Уил пристъпи напред, когато Елуен изпищя.

— Стой настрана, сержант! — скара му се другият рицар, докато помагаше на другаря си да отмести Елуен. — Оуен е мъртъв. Плачът ѝ няма да го върне.

Като ту я влачеха, ту я носеха, рицарите качиха Елуен на „Опиникус“ и я стовариха като вързоп на една пейка. Изненадана от грубостта им тя престана да плаче и потъна сломена в мълчание, като гледаше с невиждащ поглед как тялото на Оуен беше положено на палубата и покрито с бялата му мантия.

Трима от рицарите, заедно с игумена и братята от манастира, се отдалечиха, за да проверят дали из пристанището няма някой оцелял нападател. Скоро се върнаха. Рицарите наредиха на монасите от манастира в Онфлър да продължат търсенето на разсъмване, но никой не хранеше надежди. Натовариха ги и със задачата да погребат наемниците.

— Не ги погребвайте на свята земя — добави Джон.

— Братко — рече изумен игуменът, — не може да предадем душите им на Сатаната, без да получат справедлива присъда за делата

си.

— Ще си я получат в ада.

Уил се качи на кораба след рицарите с меч на Оуен в ръка. Постави го редом с тялото на наставника си. Точно тогава видя Гарен, коленичил край трупа на Жак. Беше отдръпнал мантията от главата на рицаря и се взираше в лицето му, което беше замръзнало в гримасата в мига на смъртта му. Посегна да докосне лицето на чичо си, но се спря и ръката му увисна във въздуха над превръзката върху окото на Жак. Когато Уил сложи ръка на рамото му, Гарен се стресна и рязко се извърна с лице, изкривено от мъка.

— *Не ме докосвай!*

Уил отстъпи назад, стреснат от яростта в гласа му. Остави Гарен наведен над тялото на Жак, отиде до една пейка и седна, като хвана главата си с ръце.

След битката настъпи голяма бъркотия, но когато „Опиникус“ заплава в мълчание по Сена, стана още по-тежко. Тягостното настроение сякаш беше стиснало цялата група в юмрука си. Телохранителите и пажовете на кралицата седяха на пейките заедно с рицарите и сержантите. В каютата имаше място само за кралицата и прислужниците ѝ, защото беше натъпкана с багажа ѝ. От всички само Елуен изглеждаше способна да изразява скръбта си. Тя отново се разплака, а плачът ѝ отекна ужасно силен сред тишината. Миг по-късно вратата на каютата рязко се отвори и на входа се показва преbledняла кралица Елинон.

— Нямате ли сърце? — рече тя на сержанта, който я зяпаше с отворена уста.

Кралицата отиде до Елуен, помогна ѝ с утешителни думи да се изправи на крака, които напомниха на Уил как Саймън успокояваше конете по време на буря в конюшната на Новия приорат. Тя заведе девойката в каютата, където останаха през по-голямата част от пътуването, което премина за Уил като в мъгла. Нямахше нищо за правене, освен да чака и да наблюдава бавно променящия се пейзаж и мухите, които бръмчаха около телата на палубата.

Когато „Опиникус“ пристигна в Париж късно вечерта, един от екипажа избърза напред до приората, за да каже да изпратят на пристанището каруци за сандъците със сол, за бирата и за мъртвите. Кралицата нареди на двама от телохранителите да отидат в двореца,

където нейната сестра, кралица Маргерите, я очакваше. Когато пристигнаха един фургон и карета, теглена от четири черни коня, Елуен се качи в нея заедно с останалите прислужници, а багажът на кралицата и всичко останало, с изключение на скъпоценностите, бяха натоварени на каруцата.

— Ще я отведа в двореца — каза кралицата на рицарите, докато се качваше в покритата с възглавници карета. — Вашият приорат не е място за жени. Особено пък за жена, която скърби — рече тя, като погледна към сержанта, който беше извикал по име Елуен.

Когато каретата потегли, рицарите и сержантите се затътриха по тесните криволичеши градски улици, покрай работилниците, покрай манастира на хоспиталиерите, а след това нагоре по улицата, която водеше до приората на тамплиерите, който се намираше извън градските стени, сред приятни за око то поля и ниви. Уил не успя да види много нещо от околността. Когато стигнаха приората, заведоха го в едно спално помещение, където прекара по-голямата част от следващия ден.

Днес беше вторият му ден в Париж, денят на погребението на Оуен.

Когато камбаната удари за утринната молитва, Уил остана да седи на перваза на прозореца, докато другите сержанти се надигаха от ламениците си, като дружно се прозяваха и разговаряха тихо. Тяхното произношение му се стори странно, но тъй като говореха на латински, той ги разбираше. В приоратите живееха заедно много рицари от различни страни и езикът за общуване беше латинският.

Сержантите намъкнаха черните си туники върху долните ризи и тесните панталони и се наредиха, за да наплискат лицата си над легена. Навън беше още съвсем тъмно. Вече бяха минали трима сержанти, когато дойде ред и на Робер да се наплиска с ледената вода.

Той избърса лицето си с края на туниката си, отметна назад хубавата си руса коса и кимна на Уил.

— Ще дойдеш ли в параклиса? — попита сержантът, отиде до гардероба в един ъгъл на стаята и разтвори двойните врати.

Уил поклати глава.

— Нека остане тук, щом иска, Робер.

Хюго изгледа многозначително Уил.

— Може би ще поспиш, докато ни няма. Тогава няма да сме свидетели на сънищата ти.

Робер намигна на Уил, извади една перука от гардероба и я захапа с необикновено белите си зъби.

— Не му обръщай внимание — рече той и махна перуката от устата си. — Хюго не се е наспал.

Сержантът хвърли гневен поглед на Робер.

— Не говори така за мен, сякаш ме няма! Винаги го правиш!

Докато ги наблюдаваше, Уил усети, че леко се усмихва. Двамата младежи, които бяха с една година по-големи от него, бяха напълно различни. Робер беше висок и строен, с почти женски черти на нежното си лице, изпъкнали скули и извити вежди. Хюго беше нисък и пълен, с тесни черни очи, които надничаха иззад кичурите черна коса от двете страни на сплеснатия му, чип нос.

Той обърна гръб и на двамата и отиде при гардероба. Извади едно черно наметало и се загърна с него.

— Не му обръщай внимание — каза тихо Робер на Уил. — Просто се притеснява от хора, които не познава. — Когато Уил не каза нищо, той добави: — Това е заради името му.

— Името му? — попита рязко Уил.

— Хюго дьо Перо. Приорът на Англия Умбер му е чичо. Фамилията Перо служи на ордена от много години и Хюго се притеснява, че някои сержанти, особено тези, които са с по-малко благородническо потекло, може да искат да се сприятелят с него, за да напреднат по-бързо.

— За какво говориш? — настоя да узнае Хюго, докато се приближаваше и оправяше мантията си.

Робер се обърна.

— Току-що казах на Уил, че един ден ще станеш Велик магистър.

— Точно така — отвърна важно Хюго. — Или най-малкото визитор на кралство Франция. Това е, за което ме под...

— Ако пак кажеш, че те подготвят, ще те фрасна — прекъсна го Робер. Той хвърли перуката върху сламеника си и избута Хюго към вратата. — Хайде, Хюго. Бог ти е дал душа, нека видим дали заедно с нея ти е дал и малко сърце. — Той намигна на Уил и те излязоха от стаята.

Малко по-късно камбаната за утринната молитва престана да бие, което означаваше, че службата е започнала. Уил остана да седи върху перваза на прозореца. Всеки ден през последните четири години — първо с баща си, а после и в Новия храм, той беше ставал преди зори за първата молитва. Днес нямаше да коленичи. Вместо това предпочете да наблюдава как небето започна да светлее и да слуша песента на птичките.

Мястото за сержантите ограждаше един квадратен двор близо до конюшната. Над покрива ѝ той виждаше простиращите се надалеч ливади, осеяни с дъбови дървета и брези. На една от поляните имаше кошери, от които приоратът се снабдяваше с мед. Сред тревата лъкатушеше поток, който стигаше до една воденица. Отвъд нея се виждаха рибарници, в чиито води се отразяваха бледото утринно небе и все още неясните сенки на външните постройки и плевници. Робер му беше казал, че там са стаите на прислугата, оръжейницата, шивачницата, пекарната и хамбарът с житото. Имаше дори грънчарска пещ. Когато Уил се наведеше още по-напред през прозореца, можеше да види високите кули на тъмницата. Парижкият приорат, главният приорат на Запада, беше много по-голям и по-внушителен от Новия храм, който сега изглеждаше на Уил доста по-скромен.

Когато болката в гърба и краката му започна да става непоносима, Уил се смъкна от перваза. Погледна вързопа, който беше оставил пред сламеника си. Приклепна и извади от торбата сабята заедно с туниката и панталона, с които бе по време на битката. Кървавите петна по плата бяха засъхнали. Уил натопи дрехите си в легена и започна да ги търка. Скоро водата стана червено-кафява. Затърка още по-силно. Водата се разплиска през ръба на легена, разля се върху масата и започна да капе на тънка струйка по пода. Стаята се изпълни с острата миризма на кръв и Уил усети как стомахът го присви. Видя очите на наемника да се разширяват зад маската, приличаща на череп, когато замахна със сабята. Отново изпита болезненото усещане от съприкосновението. Сега с изненада установи колко лесно е да се убие друг човек и разбра колко крехка е човешката плът. Беше доволен, че поне не видя лицето на човека. А можеше. След като свалиха маските от лицата им, телата на наемниците бяха струпани върху пристана на Онфлър. Можеше да разбере кой е мъжът, когото беше убил, но предпочете да стои по-далеч от трупове. В един

човек с маска няма нищо човешко, той е без семейство, без история, без бъдеще.

От коридора пред стаята се чу момчешки глас. Отекнаха стъпки, които постепенно заглъхнаха. Уил простря дрехите върху перваза на прозореца и се запита дали някой щеше да забележи, че не беше отишъл в параклиса и че дори не беше напуснал спалното помещение. Единственият човек, когото познаваше тук, беше Гарен, а те не се бяха срещали, откакто пристигнаха и бяха настанени в различни помещения.

Залови се да чисти сабята. Оръжието вече не беше детска занимавка, с която да си играе на войници, или подарък от един привързан баща. Беше инструмент за смърт. Когато изтри острието, засъхналата по него кръв се обели и се разсипа на малки парченца. Уил се опита да си представи, че баща му седи до него, казва му, че е постъпил правилно, че е било необходимо и че е бил обучен да прави тъкмо това, че то е неговият дълг. Обаче можа да чуе единствено баща му да го убеждава с равен, монотонен глас, че вината не е негова, че е станало случайно и че не обвинява сина си.

Когато рицарите и сержантите последваха извън параклиса свещеника, ръководил погребалната литургия, камбаната започна да бие. Уил вървеше зад ковчега на Оуен, който беше носен от четирима рицари от Новия храм. Другите двама рицари, оцелели в битката, екипажът на „Опиникус“, Гарен и тълпа рицари, свещеници и сержанти, които Уил не познаваше, носеха или вървяха зад останалите ковчези. Робер и Хюго също бяха там, но Елуен не се виждаше. На Уил му беше неприятно, че на погребението присъстваха толкова много хора, които не познаваха Оуен. Усети се някак по-важен като защитник на наставника си и като адютант на Оуен.

Свещеникът отведе процесията в гробището на параклиса, което беше оградено със стена. Зад него крачеха визиторът на кралство Франция и командир на Западните твърдини — вторият по важност пост след този на Великия магистър. Визиторът беше мъж с царствен вид и с брада във формата на тризъбец. В далечния край на гробището бяха изкопани в редица девет гроба. Мъжете направиха кръг около гробовете, а след това ковчезите бяха спуснати вътре. Уил извърна очи,

когато започнаха да спускат с помощта на въжето ковчега на Оуен, докато изчезна напълно в гроба.

Свещеникът занарежда на латински. „Дай им вечен покой, о, Господи, и позволи вечната светлина да свети над тях.“

След като произнесе молитвата, духовникът се наведе, взе шепа пръст и я хвърли върху ковчега на Оуен. Мина поред през всички гробове и направи същото.

— Ти си прах и отново ще се превърнеш в прах.

Визиторът пристъпи напред и изтегли меч си. Като държеше дръжката с две ръце, вдигна оръжието нагоре.

— Това, което жертваме долу, ще бъде възнаградено горе. Нека като преминават в Царството небесно, намерят покой в обятията на Бога.

Прибра меч в ножницата и отстъпи назад, като застана до свещеника, когато гробокопачите започнаха да зариват гроба с лопатите си. С трополенето на буците пръст върху ковчезите настъпи и краят на погребалната церемония.

Уил остана при гробовете, докато тълпата бавно започна да напуска гробището. Гарен премина през арката в стената, без да му каже и дума и без дори да го погледне по време на цялата церемония. Почувствал се прекалено изтощен, за да тръгне след приятеля си, Уил коленичи на земята и влажната трева намокри панталона му. Там, в Онфлър, му се беше приискало да разкаже на Гарен за намереното в соларната стая писмо, но сега това вече нямаше значение. След случилото се през последните няколко дни неговите тревоги, предизвикани от поведението на Жак, вече не му се струваха толкова важни. Уил видя, че визиторът отиде при рицарите от Новия храм.

— Вдругиден ще потеглим обратно за Лондон, сър — рече Джон — рицарят, който беше поел командването след битката. — Сега, когато скъпоценностите са на сигурно място във вашата съкровищница, а нашите братя бяха погребани, няма смисъл да оставаме повече тук. Приорът на Англия трябва да бъде уведомен за това, което се случи. Трябва да се пристъпи колкото е възможно по-скоро към разследване на въпроса. — Той сниши глас. — Макар да се страхувам, че това може да се окаже трудно. Никой извън приората не знаеше подробностите за нашето пътуване, но крал Хенри показва ясно,

че се разделя без желание със скъпоценностите си. Не е изключено той да се е опитал да си ги вземе обратно.

— Ще наредя да подготвят кораб — отговори визиторът. — Кажете на приор Дьо Перо, че каквото му е нужно за разследването, било оръжейна или финансова помощ, ще бъде на негово разположение. Той ще има пълната власт да се разпорежда с нея. Ще изпратя съобщение на Великия магистър Берар в Акра.

— Да, сър.

Когато гробът беше запълнен, каменоделците донесоха гранитни плочи, с които да покрият могилите. На следващия ден, за да не смуцават преминаването на душите на мъжете на небето, те щяха да издълбаят с длето мечовете на рицарите върху надгробните плочи.

Уил вдигна глава, когато някой докосна рамото му, и видя Робер.

— Искаш ли да остана?

— Не — отвърна той, погледна настрани и избърса с ръкав очите си.

— Имам работа в оръжейницата. Ще бъда там през остатъка от деня, ако имаш нужда от компания.

Робер се отдалечи, но Уил пак не остана сам. Един свещеник застана от лявата му страна. Лицето му беше полускрито от качулката на расото, но Уил можа да види, че е стар, по-стар от всеки друг, когото беше виждал. Редки бели кичури коса, тънки като паяжини, се спускаха върху врата на духовника, а там, където белегът от жестока рана изкривяваше устата му, брадата беше рядка и неравна. Това му придаваше постоянно намръщен вид. Стоеше приведен и неподвижен като почерняло, старо дърво.

Уил докосна за малко пръстта около гроба на Оуен и се изправи. Мълчаливата близост на свещеника го караше да се чувства неудобно.

— Почакай — провикна се той и се затича след Робер. — Ще дойда с теб.

Робер кимна, но не каза нищо, когато Уил се изравни с него. След като се отдалечиха нататък по пътеката, Уил се обърна назад и погледна към стареца.

— Кой е този?

Робер се огледа.

— Отец Еверар дьо Троа. — Той леко се усмихна. — Но не се заблуждавай от немощния му вид. По-скоро бих се прекръстил — все

едно че съм видял дявола.

— Какво искаш да кажеш?

— Видя ли ръката му? Онази, от която липсват два пръста?

Уил не я беше видял, но въпреки това кимна утвърдително.

— Загубил ги в Йерусалим, когато хорезмианите превзели отново Свещения град преди шестнадесет години. Той се отбранявал и сам убил десет воители. Бил в Храма при Божия гроб, когато те извършили нападението, и трябвало да се крие сред труповете на убитите свещеници в продължение на три дни, за да не го заловят. — Тонът на Робер беше сериозен, но Уил остана с впечатлението, че му е приятно да разказва историята. — Можеш ли да си представиш? Три дни в онази жегата, сред мухи и смрад? Казват, че е единственият християнин, оцелял от клането.

Малко преди двамата да минат под арката, от която се излизаше от гробището, Уил пак погледна назад и видя, че старецът продължава да стои неподвижен край гробовете. Помисли си, че един по-силен порив на вятъра би могъл да събори немощния човек, който беше победил десетима воители.

Парижският приорат, 27 октомври 1260 сл.Хр.

На следващия ден, последния му в Париж, след молитва Уил се върна при гроба на Оуен, тъй като не знаеше къде другаде може да отиде. Беше доволен, че на следващия ден ще потегли обратно към познатия му Нов храм, колкото и да го ненавиждаше. Когато зави зад ъгъла на църквата, където от една колона водоливник, покрит с мъх, се хилеше безумно със зъбатата си уста срещу небето, Уил видя Елуен, коленичила край гроба на Оуен с букет бели кремове в ръце. Беше в скромна черна рокля, поръбена с бяло по края, с коса, прибрана под шапчица. Когато той се приближи, тя вдигна за миг глава, а после пак се загледа в гроба.

— Мислиш ли, че се е разсърдил, че не бях тук за погребението му?

— Не — отвърна тихо Уил и коленичи до нея.

— В двореца никой не дойде да ми каже за погребението. Аз съм негова роднина и трябваше да присъствам. — Елуен постави цветята върху надгробната плоча. — Помолих кралица Елинора да дойда тук

тази сутрин. Един от нейните телохранители ме придружи. — Тя протегна ръка и оправи едно от цветята. — Как беше? Имам предвид церемонията?

Той сви небрежно рамене.

— Като всяко погребение.

— Продължавам да се питам дали щеше да умре, ако не бях там. Можеше да е по-предпазлив. Би могъл да види по-рано онзи кинжал, или...

— Не трябва да мислиш така — каза Уил и продължи да я наблюдава, докато тя прекарваше пръст по гранитната плоча, в която проблясваха микроскопични парченца кварц. Тя отдръпна пръста си, побелял от праха, събрал се, докато каменоделците бяха издълбавали меча на Оуен. — Какво ще правиш, когато се върнеш?

— Няма да се връщам в Лондон — рече Елуен и скръсти ръце в скута си. — Оставам тук.

— В приората? — попита изненадан сержантът.

— В двореца. Когато казах на кралица Елинор, че не мога да се върна при майка си и че няма къде да отида, тя рече, че не желае да вижда повече последици от тази трагедия. Поговори със сестра си, кралица Маргерите, която се съгласи да ме вземе на работа при себе си. Сега съм нейна прислужница. — Елуен се обърна към Уил: — Трябва да видиш двореца. Толкова е голям, че не мога да изляза от стаята си без придружител, защото ще се изгубя. По брега на реката има градини, красиви поляни, стотици дървета. Тук е като дом, истински дом, пълен с хора и със смях. — Тя погледна към гроба на Оуен. — И ще бъде близо до него.

— Оуен щеше да се радва за теб — рече унило Уил, почувствал собствената си безпътица. Вече нямаше наставник, нито място, където да иска да отиде. Опита се да прикрие завистта в гласа си. — Издигнала си се. — Сержантът чу стъпки зад гърба си, погледна нагоре и видя Гарен да се отправя към гробовете.

Той се спря, когато съзря Уил и Елуен.

Тя се изправи.

— Ти си Гарен дьо Лион, нали?

— Да — отвърна вдървено той.

Елуен се приближи към него.

— Благодаря ти — рече със сериозен тон тя. — Спаси ми живота. Чух, че също си загубил роднина в битката — добави тихо момичето. — Чичо ли ти беше?

— Да — отвърна Гарен и отмина.

— Гарен! — Уил мина покрай Елуен, която си беше прехапала устната и продължаваше да гледа след Гарен. Хвана приятеля си за ръката: — Какво се е случило?

— Нищо — отвърна Гарен и погледна са миг Уил. — Искам да бъда оставен на спокойствие.

— Ние ще си вървим. — Уил погледна към Елуен, която кимна.

— Аз ще си тръгна — рече Гарен и продължи да върви.

Уил препречи пътя му.

— Гарен, моля те, не си разговарял с мен от битката. Какво става?

Гарен се намръщи.

— Не искам да разговарям с теб.

— Защо?

Гарен го избута настрани и побягна между гробовете.

— Просто ме остави на мира.

Уил го настигна до гроба на Оуен. Сграбчи ръката на приятеля си по-силно, отколкото възнамеряваше. — Аз също загубих наставника си! Знам какво изпитваш!

— Изобщо нямаш представа как се чувам! — изкрещя Гарен. Когато рязко издърпа ръката си от хватката на Уил от нея изпадна нещо.

Уил се наведе да го вдигне. Беше превръзката за окото на Жак. Кожата се беше набръчкала и се беше затоплила от ръката на Гарен.

Той се хвърли напред и грабна превръзката от ръката на Уил.

— Ти си виновен за всичко! — извика Гарен.

— Какво? — Уил изгледа изненадан приятеля си.

— Всеки път, когато ти правеше някоя беля, Оуен я отминаваше само с по някоя строга дума — продължи да крещи Гарен. — А какво получавах аз?

— Не бях аз...

— Получавах всички наказания вместо теб!

Елуен ги наблюдаваше.

— Не съм те наказвал аз, а Жак. Щеше да го прави, независимо от всичко, дори и да не бях там.

— Не! Ако не беше ти, чичо ми нямаше да има нужда да ме наказва, а аз нямаше да трябва да... — Гарен млъкна, а очите му се напълниха със сълзи. — Той е мъртъв. И ти си виновен за това!

— Защо обвиняваш мен? — настоя да узнае Уил. — Не съм сторил нищо лошо!

— Ти никога не правиш нищо лошо, нали? — изсъска Гарен, а израненото му лице се изкриви от яд. — Оуен продължаваше да се гордее с теб и когато не му се подчиняваше. Ами баща ти? Нареди те да постъпиш в ордена, дори след като уби сестра си!

Уил бе обхванат от внезапен гняв. Замахна и удари Гарен право в челюстта. Елуен извика, когато младежът залитна. Петата му се закачи в ръба на надгробната плоча на Оуен и той падна по гръб върху нея, като смачка кремове, които тя беше оставила там. Уил пристъпи напред с вдигнати юмруци, но видя от устната на Гарен да капе кръв. Отстъпи назад.

— Гарен... Аз не...

Уил не се доизказа и млъкна, когато Гарен се изправи и свали ръката от устата си. Погледна кръвта, после към Уил и след това се отдалечи, като стискаше превръзката за окото на Жак в шепата си.

Уил понечи да тръгне след него, но почувства една ръка върху рамото си.

— Защо го удари? — прошепна Елуен. — Какво искаше да каже с това за сестра ти?

Уил сбърчи вежди, когато видя цветята ѝ, смачкани и разхвърляни върху надгробната плоча.

— Съжалявам. — Отдръпна се от нея и побягна.

15. ПАРИЖКИЯТ ПРИОРАТ

27 октомври 1260 г. сл.Хр.

Уил седна на сламеника си. Учестеното му дишане се чуваше в празното спално помещение. Гарен беше единственият човек, на когото беше разказвал за сестра си. Дори Саймън не знаеше. Не можеше да повярва, че приятелят му беше използвал това срещу него. Гарен. Засрамен, Уил поклати глава, когато си спомни как кръвта потече от устната на момчето. С разтреперана ръка бръкна в торбата и извади оттам парче сгънат пергамент. Беше започнал да пише писмо на майка си малко преди да тръгнат за Париж. Още не беше завършено. Продължи да седи върху сламеника, загледан в думите, написани с дребния му, рязък почерк.

Няколко часа по-късно, когато камбаните биха за края на вечерната молитва, вратата се отвори и влезе Робер.

— Чудех се къде си. Наближава време за вечеря.

Уил седеше на леглото си, а по одеялото имаше парченца от накъсания пергамент. Избърса лицето си, когато Робер се приближи.

— Какво е станало? — попита той, като погледна скъсаните парчета.

— Не искам да говоря за това.

Робер сви рамене и седна в края на сламеника си.

— Тогава няма да говорим.

Уил вдигна глава.

— Защо ме обвинява?

— Кой?

— Гарен. Казва, че аз съм виновен за смъртта на чичо му.

— Майка ми умря, когато бях малък — рече Робер. — Известно време баща ми обвиняваше всички за смъртта ѝ, но никой нямаше вина. Беше болна. Нито той, нито някой друг можеше да направи нещо.

— Жак беше убит. Има виновник. — Уил се излегна по гръб върху сламеника и се загледа в тавана. — Може пък да съм аз.

Робер се обърна към него и се подпря на лакът върху леглото.

— И защо мислиш така?

— Понякога ми се искаше Жак да си плати за това, че причинява болка на Гарен. Може би това се случи заради желанието ми. — Той прекара пръст по разранените кокалчета на пръстите си.

Робер забеляза следите.

— Някой има ли следи от юмрука ти върху лицето си?

— Гарен.

— Защо се сбихте?

— Каза нещо за сестра ми — отвърна Уил и седна на сламеника.

— Нещо, което не трябваше да казва.

Робер изчака.

— Убих сестра си — рече внезапно Уил.

Думите се чуваха съвсем ясно в празната стая. Уил изчака Робер да осъзнае напълно тяхното зловещо значение.

Накрая Робер заговори:

— Как?

Уил мълчеше.

— Как умря тя? — попита тихо Робер.

Уил притвори очи.

— Баща ми я наричаше „моят ангел“. Често ѝ носеше панделки от Единбург. Можеше да стои с часове и да я наблюдава как си играе. — Уил прегърна с ръце коленете си и ги притисна до гърдите си. — Но Мери не беше ангел. Винаги крадеше хляб от кухнята и обвиняваше мен. Пускаше и пилетата да излизат навън, чупеше нарочно яйцата, или пък се цупеше, когато някой я караше да направи нещо. Спомням си, че ми се искаше по някакъв начин тя да изчезне. Не да умре, а някак да я няма. Не съм го мислил сериозно. — Той погледна към Робер. — Струва ми се, че случи се през лятото, преди да замина за Новия храм. Баща ми беше в Балантрадох. Бях се запътил към езерото, за да довърша лодката, която правехме с него. Щяхме да я използваме за риболов. Искях да го изненадам, когато се върне вкъщи. Мери тръгна след мен. Казах, че не искам да идва, защото знаех, че ще ми пречи, но тя продължи да върви подире ми. Стигнахме до езерото и аз започнах да работя по лодката. Беше горещо. На Мери ѝ доскуча и отиде да събира мидени черупки. Мислех да прекарам там целия ден, за да свърша, но Мери започна да мрънка, че иска да си ходи. Казах ѝ да върви, но тя се престори, че не знае пътя. От двете страни на езерото имаше гори.

Отидох да потърся някакви стволоче, от които можех да направя гребла, и Мери тръгна с мен. Продължаваше да твърди, че баща ни би предпочел черупките, които е събрала, вместо някаква си глупава лодка. — Уил хвана главата си с ръце. — Намирахме се на едни скали, надвиснали над водата. Мери каза... Не си спомням точно какво, но каза нещо и хвърли черупките по мен, а това ме ядоса. — Той замълча за миг. — Затова я блъснах. Нямах намерение да го направя толкова силно. Тя падна заднишком във водата. При падането си удари главата. Бяхме застанали на по-високо място, отколкото предполагах. Сkochих във водата и я намерих, но... — Уил разтърси енергично глава. — Извадих я и я отнесох вкъщи. Трябваше да извървя няколко мили, а тя беше тежка. Продължавах да ѝ говоря, но тя не се събуждаше. На главата си имаше дълбока рана. Баща ми си беше у дома. Вървеше през двора с ведро, което беше напълнил с вода, за да се изкъпе. Усмихна се и започна да ми маха с ръка, но после видя Мери. Пусна ведрото и изтича, за да я вземе от мен. — Уил с мъка преглътна, когато си спомни воплите на баща си с мъртвата му дъщеря на ръце и майка си, която тичаше боса през двора към тях.

— По-късно ме изведе навън и ме попита как се е случило, а аз му казах, че е паднала. — Уил сведе глава. — Но той продължаваше да ми задава въпроси и трябваше да му кажа истината. Той сякаш вече знаеше. Само кимна, изправи се и се прибра вътре. Дори не ме погледна. След като погребяхме Мери, майка ми плака. С месеци. Имаше друго бебе, момиченце на име Исенда, но вече никога не се усмихваше и не се смееше както преди. Баща ми през повечето време отсъстваше. Така и не ме заведе в Балантрадох, както ми беше обещал. Заведе ме в Лондон, когато го помолиха да замества един болен счетоводител. — Уил се изправи и скръсти ръце на гърдите си. — Заведе ме в Лондон, за да се отърве от мен. През повечето време отсъстваше, или работеше заедно с чичото на Гарен. Почти не го виждах. Можехме да се приберем у дома, когато счетоводителят се оправи, или дори да живее в Новия храм, но той стана рицар и отиде в Светите земи, а мен ме остави там. Нямам никаква вест от него вече осемнадесет месеца.

Робер се изправи пред Уил.

— Искал си само да я блъснеш, а не да я убиеш. Баща ти сигурно е знаел това.

— Тогава защо ме мрази? — попита с глух глас Уил.

Вратата се отвори и вътре влезе Хюго.

— Какво става? — поиска да узнае той, като се приближи и застана до Робер. Цъкна с език, когато видя разкъсания пергамент. — Ама че боклук!

Робер му хвърли предупредителен поглед.

— Хюго!

Хюго изгледа намръщен приятеля си.

— И защо си тук с него, когато трябва да си на вечеря? И без това утре той си тръгва за Лондон.

Преди Робер да може да каже нещо, Уил мина покрай Хюго и излезе от стаята. Излезе от помещенията на сержантите и продължи да тича по прашния двор. Няколко рицари се бяха запътили към Голямата зала. Загърнати с белите си мантии, те приличаха на призраци в здрача. Уил мина покрай тях, без да забави ход, дори когато един от тях му извика да спре. Продължи да бяга покрай помещенията на рицарите и под дългата сянка на кулата на тъмницата, край административните сгради и оръжейницата, без да знае накъде се е отправил, но не искаше да спре. Усети, че по кожата му се стича пот, а краката започнаха да го болят, когато навлезе в гробището и тръгна по пътеката към параклиса.

Параклисът беше слабо осветен от свещите, поставени около олтара. От една кадилница, в която за вечерната молитва беше горял тамян, още се носеше дим. Затвори вратите след себе си и тръгна бавно по пътеката между пейките. Отиде при олтара, където имаше малко дървено разпятие. Христос беше свел очи под тежките си мигли. По повърхността на олтара се виждаха трохи, останки от нафората. Празният стомах на Уил се обади и му напомни, че не беше ял нищо от сутринта. Събра трохите и ги сложи в устата си, а после пристъпи плахо към църковната ризница, чиято врата беше леко открената. Вътре върху една маса в тъгла гореше свещ. В стаята миришеше силно на тамян. На пейка под малкия прозорец на помещението бяха наредени свещи и книги с кожена подвързия. Уил се спря на входа. Плъзна поглед по купите с вино, наредени по рафтовете зад масата, върху която имаше кутия от дъбово дърво и потир за причастие.

Постоя малко на входа, а после влезе вътре и свали от рафта една купа пълна до средата. Вътре виното се червенееше на светлината на свещта. Наля доста от него в потира. После вдигна капака на кутията и

извади оттам парче нафора. Кръвта и тялото на Христос. Седна с кръстосани крака на пода и вдигна потира към устната си.

— Нашият отец — рече Уил и се засмя.

След като изпи виното, натъпка хляба в устата си и се загледа в сенките на сводестия таван, като зачака Бог да го накаже. Предизвикваше го. Нищо не се случи. Когато приключи с яденето, Уил се подпря с гръб в единия крак на масата и прегърна коленете си с ръце. Чувстваше се изтощен. Щеше да остане тук до последната молитва, а после да се скрие в гробището. Когато другите си легнеха, можеше да се върне обратно тук и да спи до сутринта. А на сутринта? Сви се на кравай върху студения каменен под и подпря глава на ръката си. Щеше да му мисли утре.

— Казах, събуди се!

Уил бавно се извърна, усетил, че нещо го побутва по крака. Отвори очи и с мъка успя да седне на пода. От виното главата му беше натежала, а в устата си имаше кисел вкус. Не знаеше колко дълго беше спал, но през високия прозорец на ризницата се видя, че навън се е стъмнило напълно. Мъжът, застанал над него, бе с черната мантия на свещеник. Беше Еверар дьо Троа, старецът от гробището. Качулката му беше дръпната назад и Уил видя, че белегът, който започваше от устната, стига чак до челото. Беше розова, възпалена ивица.

Кожата на духовника беше опъната по бузите, но висеше на гънки под очите подобно на дълго употребявана дреха, която вече не му ставаше. Ръцете му бяха възлести, а на едната на мястото, където би трябвало да са пръстите, се виждаха два къси израстъка. Изглежда внимателно Уил със зачервените си очи. Под погледа му момчето се почувства така, сякаш старецът надничаше направо в душата му.

— Кой си ти? — попита едва чуто с дрезгав глас Еверар, но въпреки това в него се усещаше смущаваща острога.

Уил с мъка се изправи на крака. Огледа пода около себе си, празния потир и трохите от хляба и се поколеба.

— Отговори! — настоя свещеникът. Гласът му изсъска като дърво върху огън.

— Името ми е Уилям. Дойдох тук с „Опиникус“. Моят наставник, сър Оуен, беше един от убитите по време на нападението в

Онфлър.

— Какво правиш тук?

— Един от сержантите ми каза да взема нова свещ за спалното помещение — рече Уил, като възприе най-невинното си изражение, което винаги заблуждаваше Оуен.

По устните на Еверар заигра студена усмивка, от която Уил се почувства неловко.

Свещеникът се приближи до него и подуши въздуха.

— Пил ли си, сержант?

— Не, сър.

— Не? — Еверар отново подуши въздуха. — Сигурен съм, че надушвам миризма на евтино вино. — Той погледна потира на пода. — Може би отспиваше въздействието на Светото причастие? Кръвта на Христос е силно питие. Особено — рече той със заплашителен тон и отново погледна Уил, — ако се приема в големи количества, като в някоя пивница, а не като Божествен акт, извършван с най-голямо смирение!

Уил отвори уста, за да каже нещо в своя защита, но духовникът постави костеливата си ръка на рамото му и го побутна към вратата.

— Къде ме водите? — попита Уил, като се опитваше да се преструва на възмутен, но се изненада от страха, който усети в гласа си.

— При визитора — изръмжа Еверар. — Аз нямам право да те изгоня.

Уил се опита да каже нещо, за да накара свещеника да прояви снизходителност, но чувстваше главата си замаяна и успя само със заекване да каже няколко извинения по пътя към всекидневната на визитора, на които старецът не обърна никакво внимание.

Стаите на визитора се намираха в административните сгради под кулата на тъмницата. Наоколо имаше доста рицари, които бяха привършили вечерята си и сега приключваха задачите и срещите си за деня преди последната молитва. Уил си наложи да върви с изправена глава, когато влязоха в сградата през широката порта и се отправиха по кънтящия коридор към една черна двойна врата. Еверар почука леко на нея.

— Влез! — чу се отвътре плътен глас.

Еверар отвори вратата и избута Уил пред себе си.

Стаята беше просторна и с по-богата украса от която и да било стая на рицарите в Новия храм. До отсрещната стена имаше полирана маса с четири седалки отпред и подобен на трон стол зад нея. Беше тапициран и покрит с дамаска, украсена с бродерия. Големият прозорец беше закрит частично от тежка завеса, подът беше застлан с килими. Свещите бяха закрепени върху железни светилници, а в камината гореше голям пън, който пукаше, хвърляше искри и издаваше мирис на пръст и гора.

Визиторът седеше в стола трон зад масата с отворена пред него книга.

— Братко Еверар? — рече той, като премести погледа си от духовника върху Уил, леко сбърчил вежди в очакване. — Какво се е случило?

— Този мизерник оскверни Светото причастие. Влязох да подготвя параклиса за последната молитва и го заварих да отспива въздействието на виното за причастие.

Визиторът се намръщи още повече и Уил наведе глава, защото не можа да издържи строгия му, неодобрителен поглед.

— Това наистина е постъпка, заслужаваща порицание. — Визиторът погледна към Еверар. — Същевременно е нещо, с което, според мен, може да се занимаем на следващото събрание на управителния съвет.

Уил вдигна глава леко обнадежден, обаче лицето на Еверар запази решителното си изражение.

— При друг случай щях да изчакам, братко, но този е от Англия. Утре си тръгва и няма да допусна някой да дойде тук и да се държи в параклиса ни като в кръчма, след което да си замине, без да бъде наказан за това провинение.

Визиторът се замисли за миг, а после затвори книгата и постави ръцете си върху масата по начин, който болезнено напомни на Уил за Оуен.

— Какво имаш да кажеш за постъпката си, сержант?

Уил отвори уста, но не можа да проговори. Прокашля се и опита отново.

— Влязох в параклиса и съм заспал, сър. Нямах намерение да го правя.

Изражението на визитора не се промени.

— Очевидно тук не става въпрос за това, че си спал в параклиса. Искам най-вече да разбера защо си осквернил Светото причастие.

Уил се загледа в пода.

Визиторът доближи един до друг палците си.

— Ти си един от сержантите от Новия храм, нали?

— Да, сър — отвърна тихо Уил. — Наставникът ми Оуен умря в Онфлър.

— Как се казваш?

— Уилям Камбъл, сър.

— Камбъл? Да не си синът на Джеймс Камбъл?

— Да, сър — каза Уил и вдигна глава.

— Срегнах го на няколко пъти, когато посети приората. Мисля, че сега служи в Акра при Великия магистър Берар. — Визиторът поклати глава. — Това много ме разочарова. Бих очаквал да чуя по-добри неща за сина на такъв уважаван рицар.

— Един момент, братко — обади се Еверар и пристъпи напред. — Може ли да си кажем нещо насаме?

— Разбира се — рече визиторът и го погледна леко озадачен. — Почакай навън — каза той на Уил.

На излизане от стаята сержантът забеляза, че Еверар го погледна с интерес. Това го обезпокои много повече, отколкото сърдитият му поглед.

Гарен лежеше по гръб на сламеника си и опипваше спуканата си устна. В спалното помещение беше тъмно и тихо. Сержантите бяха вечеряли и сега всеки довършваше работата си преди последната молитва. Леглото беше неудобно. Сламата бодеше гърба му през тънката долна риза. След малко стана, отиде до прозореца и взе да гризе настървено нокътя на палеца си, който и без това беше ранен до живеца. По камъните се чува стъпките на прислужника, който запали свещта върху масата от друга свещ, която носеше със себе си. Прислужникът започна да обиколя поред сламениците и да сменя одеялата. Гарен чу пукот на слама, а после слабото подрънкване на монети и рязко се извърна. Слугата стоеше до неговия сламеник и смъкваше калъфа.

— Не! — извика сержантът и се хвърли напред, когато човекът бръкна в торбата и извади оттам малка кадифена кесия. — Махни си ръцете от... — Той млъкна. Думите заседнаха в гърлото му, когато слугата с рядката брада и изпитото лице го погледна, ухили се и показва ръждивите остатъци от гнилите си зъби.

— Да си махна ръцете от какво? — попита Рук, докато държеше в ръката си кесията. — От това ли? — Раздруса я.

— Какво правиш? — Гарен погледна към вратата. — Как успя...

— Рицарите — рече Рук, като проследи погледа му — не се интересуват от слуги. — Той посочи кафявата си туника. — Никой не се заглежда в мен. Един любезен сержант ми каза къде да те намеря. — Повдигна туниката си и показва кривия кинжал, окачен в ножница на колана му. Гънките на прекалено широката му дреха скриваха оръжието. — Да не би да си помисли, че ще се отървеш толкова лесно?

Гарен видя как Рук завърза кадифената кесия на колана до кинжала си.

— Моя е — рече тихо той.

— Твоя?

Гарен отстъпи крачка назад и се блъсна в перваза на прозореца, когато Рук изтегли кинжала и пристъпи към него.

— Ако си спомняш, златото беше възнаграждение за услугата ти. — Рук направи кръг с кинжала и опря върха му в сърцето на Гарен. — Но ти не ни помогна, а помогна на себе си.

— Направих това, което ме помоли принц Едуард! Казах му какъв е планът за пътуването и се срещнах с вашите хора в „Златното руно“ в Онфлър, за да им кажа, че „Ендюърнс“ е отплавал обратно. — Гарен беше изпаднал в ужас, когато два дни преди началото на пътуването беше получил съобщение от Едуард с настояването сержантът да отиде в пивницата на Онфлър, когато корабът пристигне. Трябваше да даде на наемниците, които се бяха скрили там, сигнала за атаката. До този миг Гарен горещо се беше надявал, че принцът няма да действа в съответствие с информацията, която му беше дал, че Едуард просто се е отказал. — Не е моя вината, че хората ти загинаха! — извика той, когато усети още по-осезателно острието на кинжала.

— Нашите хора знаеха, че могат да умрат. Това, което не очаквах, беше да бъдат нападнати от едно дете. Дете, което, след като

така покорно ни беше съобщило, че „Ендюърнс“ е отплавал, уби този, у когото бяха скъпоценностите, и даде време на рицарите да попречат на бягството им. Между другото — продължи той, като оципа силно Гарен по бузата, — четиримата оцелели те описаха много точно. Рус, със сини очи, а както се изрази един от тях, лайно с малко конска физиономия.

— Вашият човек се канеше да убие едно момиче! — Гневът накара Гарен да забрави за страха. — Той ме увери, че никой няма да пострада!

Рук презрително се изсмя.

— *Той ме увери, че никой няма да пострада!*

— *Вие убихте чичо ми!* — извика Гарен и блъсна силно Рук в гърдите, който залитна назад. — Направих това, което поискахте, а вие го убихте!

Рук възстанови равновесието си и отново притисна Гарен в стената. Той изохка, когато усети кинжала да се забива в кожата му.

— А сега — изсъска Рук — ти ще го последваш!

Гарен се опита да се съпротивлява, но Рук го стисна за гърлото. Сержантът усети, че по гърдите под ризата му потече кръв.

Рук се взираше в него съвсем от близо и Гарен почувства горещия му отвратителен дъх върху лицето си.

— Ти предупреди рицарите, малко лайно такова! Казал си им за моя господар!

— Не! — Гарен започна да се задушава, защото Рук му беше прекъснал въздуха с ръката си. — Имаш думата ми...

— Твоята дума, както и животът ти, за мен нямат никакво значение.

— На никого не съм казал! — едва успя да прошепне сержантът, който беше започнал да се смъква надолу по стената.

— Изправи се, малък, страхлив негоднико! Предупредил си рицарите, нали?

— Не!

— Заради теб изпуснахме съкровището!

— Аз... не мога да дишам! — Паниката обзе Гарен и той сграбчи ръката на Рук. Зрението му започна да се замъглява. Над очите му започна да се спуска сива завеса. — Моля те, за Бога! Не ме убивай!

— Че защо?

— Знам някои неща... тайни! Има една книга, която е била открадната... тя е важна за Ордена... за една група в Ордена... замесен е и крал Ричард... и...

— Какви ги дрънкаш? — попита ядосан Рук, но отслаби малко хватката.

— В Ордена има тайна група — рече, като едва си поемаше дъх, Гарен. — Откраднали са им една книга от този приорат. Тя може да погуби Ордена. — Той поклати глава. — Не знам защо.

— Глупости! — рече Рук, но отдръпна кинжала. — Знам, че си предупредил рицарите.

Гарен издържа погледа му.

— Ами убий ме тогава! — каза задъхан той. — Хайде! Но не съм предупреждавал рицарите. Кълна се! — Затвори очи и зачака напрегнато удара и пронизващата болка. После отново ги отвори, когато чу как другият изсумтя. Рук беше отстъпил назад и тихо се смееше.

— Не дойдох тук, за да те убивам, момче. — Смахът му стихна. — Но исках да разбера дали си предупредил за нас. Страхът кара хората да бъдат откровени. — Рук прибра кинжала в ножницата. — Загубата на скъпоценностите много натъжи господаря ми, но той е убеден, че ако продължаваш да му служиш, един ден ще изплатиш дълга, който сега имаш към него. Преди грешката, която ти допусна в Онфлър, той си мислеше, че от теб още може да има полза.

— Не — каза Гарен и избърса с разтреперана ръка мокрите си бузи. — Не мога да го сторя. Няма да напусна Ордена.

Рук присви очи.

— Той не иска да напускаш Ордена. Ще има по-голяма полза, ако си вътре, а не извън него. Положението ти, макар и като сержант, ти дава известна власт, която можеш да упражняваш над другите.

— Не — повтори решително Гарен. — Чичо ми умря заради неговите заповеди. Няма да му служа отново.

— Ще му служиш, момче! — изръмжа Рук. — И при това с благодарност! — Тонът му омекна. — Какво можеш да очакваш сега в Лондон, след като чичо ти е мъртъв?

Гарен се сепна при тези думи.

— Аз... не знам.

— О, мисля, че знаеш! — Рук лукаво се усмихна. — Сър Жак беше човек с влияние и власт. Малцина с такова положение биха могли да ти предложат същото голямо бъдеще, като него, и ти си виновникът за смъртта му, защото ти нареди да бъде извършено нападението.

— Убиха го наемниците! Вината не е моя!

— Ударът беше нанесен от техните мечове, но твоят език предаде сведенията, за да стане това. — Рук въздъхна. — С постъпката си ти провали най-голямата си възможност един ден да възстановиш благородното име на фамилията си. Не искаше ли тъкмо така да стане? Не ти ли каза господарят ми, че той би могъл да стори това за теб? — Рук повдигна полата на туниката си и измъкна кадифената кесия от колана си. — Дръж. — Подхвърли я на Гарен и той я хвана. — Моят господар е честен човек. Задръж златото. Ако се съгласиш да изпълниш искането му, той ще се погрижи за теб, но ако откажеш, не знам какво ще ти се случи. Той също е човек с влияние. Може да направи живота ти по-лесен, а може да го направи и непоносим.

Гарен се загледа за миг в кесията, а после я хвърли обратно на Рук.

— Чичо ми искаше нашият род да заеме полагаемото му се място. Направих всичко това заради него. Сега той е мъртъв. За мен това вече няма значение.

Известно време Рук запази мълчание.

— А майка ти? — попита по-меко той. — И за нея ли няма значение?

Гарен се вцепени.

— Не знаеш нищо за майка ми.

Рук погледна замислен към тавана.

— Лейди Сесилия е висока, малко слабичка за вкуса ми и е руса. — Той погледна към Гарен. — Косата ѝ е красива, нали? Носи я прибрана под шапчица. Обаче е по-хубава, когато я пусне върху раменете си.

— Ти никога не си я виждал.

Рук сложи ръка на сърцето си.

— Видях я само преди няколко дни. Господарят ми обича да знае всичко за този, който му служи. — Изражението на лицето му стана по-сурово. — Както и за скъпите на сърцето му същества. Изпрати ме

да намеря дома ти в Рочестър на другия ден, след като ти се съгласи да ни помогнеш.

— Лъжеш — прошепна Гарен.

— Както ти казах, майка ти е твърде хубава, но не мога да кажа същото за щедростта ѝ, когато почуках на вратата, предрешен като злочест просяк, който иска милостиня. Накара една от прислужничките да ме отпрати. — Той се наведе по-близо до Гарен. — Ако трябва отново да почукам на вратата ѝ, тя ще бъде принудена да се отнесе по-благосклонно. Всъщност, много по-благосклонно от която и да било друга истинска дама. — Той сграбчи ръката на Гарен и сложи в нея кесията. — Така че, както виждаш, ще се наложи да ни служиш.

Гарен го погледна, пребледнял и разтреперан.

— Ще ни служиш ли? — повтори Рук.

Гарен кимна леко с глава.

— Кажи го, момче.

— Да — прошепна сержантът.

— Така е по-добре. До месец ще ти изпратя съобщение в Новия храм. Мисля, че моят господар има някои малки задачи за теб, с които да се занимаеш. И ще му разкажеш това, което току-що ми каза за онази книга. — Рук се засмя, докато се отправяше към вратата. — Мисля, че много ще се интересува.

— Ще те убия, ако я нараниш — прошепна Гарен, докато го наблюдаваше как се отдалечава.

Рук не се обърна.

Гарен хвърли кесията в торбата на сламеника, когато вратата се затвори. Обърна се и се загледа в масата, на която гореше свещта за през нощта. Блъсна я рязко с ръка и тя отхвъркна встрани, угасна и стаята потъна в мрак.

Уил се озърна, когато боядисаната в черно двойна врата се отвори и от всекидневната на визитора излезе един рицар. Беше сър Джон. Сержантът стоеше в коридора вече повече от час. Видя как Еверар излезе, малко след като му беше казано да чака отвън, но скоро се върна придружен от рицаря. Сър Джон му хвърли неодобрителен поглед, а после се отдалечи по коридора. Стомахът на Уил се сви, като видя Еверар да стои на входа. Свещеникът му даде знак да влезе вътре.

Когато Уил затвори вратата след себе си, старият човек отиде при огнището и поднесе жилестите си ръце към огъня.

— Седни! — заповяда визиторът и посочи на Уил един от столовете пред масата.

Уил прекоси стаята. Стъпките му почти не се чуваха от мекия килим. Седна на един стол и постави ръце на коленете си.

— Съжалявам, че изпих виното за причастието, сър — започна той, след като навън вече беше намислил какво да каже. — Пропуснах вечерята и бях жаден. Но наистина съжалявам и... — Уил не довърши изречението и млъкна, разколебан от неумолимия поглед на визитора.

— Доволен съм, че се разкайваш, сержант, но мисля, че не е достатъчно. Това е сериозно провинение. При други обстоятелства щеше да бъдеш изправен пред седмичното събрание на управителния съвет, щеше да ти бъде отнета туниката и щеше да бъдеш изгонен.

— При какви други обстоятелства? — попита с дрезгав глас Уил. Визиторът се облегна назад и поглади брадата си с пръсти.

— Очевидно ти си проявил смелост и инициативност в Онфлъор. От това, което чух, си сержант от висока класа, талантлив младеж с големи заложби. Спечелил си турнира в Новия храм, нали?

Уил кимна.

— Не искам да лишавам Ордена от някой с твоите възможности — рече визиторът. — Явно Бог бди над теб. — Той погледна за миг към Еверар, но Уил улови погледа му.

— Сър?

— Като имаме предвид тези обстоятелства — рече визиторът, без да му обръща внимание, — решихме нашето наказание да е следното. Когато след пет години станеш пълнолетен, няма да положиш клетвата за посвещаване в рицарство като другите сержанти. Ще наметнеш мантията на рицар година и ден по-късно от другите.

Уил стисна здраво ръба на стола. Шест години? Ще чака шест години, докато сложи рицарската мантия?

— Освен това ще бъдеш бит с камшик. Ако се държиш като куче, с теб ще се отнасят като с куче. Няма да търпя тези, които ще стават Божии воители, да се държат по начин, който повече приляга на езичниците. Брат Еверар се съгласи да изпълни наказанието. — Той кимна към свещеника. — Можеш да го отведеш, братко.

На Уил му се стори, че видя победоносно пламъче по сбръчканото лице на духовника, преди Еверар да се поклони на визитора и да отвори вратата. Уил вървеше като замаян, когато Еверар го поведе по коридора и оттам излязоха на двора. Отправиха се в мълчание към параклиса. С всяка измината стъпка страхът на Уил нарастваше. Никога досега не го бяха били.

След като затвори вратата, Еверар даде знак на Уил да върви към олтара.

— Побързай, момче. Няма да се занимавам с теб цяла нощ.

Уил бавно се отправи нататък.

Когато стигнаха до подиума, Еверар посочи пода.

— На колене!

Уил застана на колене. Пред очите му беше фигурата на Христос от разпятието пред олтара.

— Хм — рече Еверар и се намръщи, — къде е? — Той потупа черното си расо, а след това отиде при вратата и изчезна в ризницата.

Настъпи гробна тишина, която отекна в ушите на Уил. Когато свещеникът се върна, държеше нещо в ръце. Уил се вцепени, когато видя камшика.

— Вдигни туниката си и опри лицето си в пода.

Уил запретна туниката и долната си риза, усещайки как кожата му настръхва от студения въздух. Наведе се напред, опря чело в камъка и постави длани на пода.

— Защо визиторът не ме изгони, сър? — попита той, като забави за малко момента, когато камшикът неизбежно щеше да се стовари върху гърба му. — Би могъл да го стори.

— Беше решено, че никой няма да има полза от изгонването ти — рече спокойно Еверар. — Така двамата с теб получихме по нещо, което искахме.

— И какво беше то? — Уил се опита да се поизправи, но Еверар сложи крак върху гърба му и го натисна надолу.

— Ти трябваше да останеш сержант в Ордена, а аз — рече той, като махна крака си от гърба на Уил, — да получа ученик.

— Ученик? — Уил се сви, когато чу камшикът да плющи над него. Когато не последва болка, разбра, че Еверар просто го беше опънал между ръцете си. Затаи дъх. — Какво искате да кажете?

— Искам да кажа — рече бавно, като натъртваше думите свещеникът, — че сега ти си сержант в Парижкия приорат и аз съм новият ти наставник.

Камшикът отново изплющя. Раздираща болка като светкавица прониза гърба на Уил и го накара да извика. Когато тя разтърси цялото му тяло, той заби пръсти в камъка, за да намали болката, и почти не чу второто изплющяване. Успя с мъка да си поеме въздух и се опита да проговори, но следващият удар дойде, преди да може да изрече и дума. Този път болката беше различна, някак по-силна, защото я очакваше. Камшикът се впиваше отново и отново в гърба му и от болката започна да му се повдига. Уил затвори очи, а по бузите му потекоха парещи сълзи.

Когато свърши, Еверар сгъна камшика в ръцете си и се прекръсти пред олтара. Уил опря бузата си върху камъка, там, където сълзите и слюнката бяха направили малка локвичка.

— Изправи се!

Гърбът на Уил гореше, а крака му сякаш бяха потопени във вода. Изправи се и с мъка потисна един стон, когато туниката му допря разранената кожа. Искаше да се свие на кълбо и да заплаче, но не желаше да достави това удоволствие на духовника. Загубата на гордост щеше да е по-тежка и от болката.

Върху бледите бузи на стареца се бяха появили две розови петна.

— Защо ви трябва... — Уил затвори очи и изскърца със зъби поради пулсиращата болка в гърба. — Защо на един духовник като вас му трябва сержант?

— Аз съм събирач и преводач на ръкописи в областта на медицината, математиката, геометрията, астрономията и други такива работи — рече Еверар, като хвърли небрежно камшика върху една пейка. — Но въпреки че за седемдесетте години, прекарани на този прокълнат свят, се сдобих с много мъдрост, годините не се отнесоха така благосклонно към тялото ми. — Еверар се потупа по слепоочието. — Зрението ми изневерява. Имам нужда от писар.

— Писар? — повтори Уил, като се помъчи гласът му да не трепери.

— От месеци моля визитора, но до този момент той не беше в състояние да ми отдели сержант за тази работа. — Еверар се усмихна.

— Имах късмет, че ти се озова тук. — Усмивката му стана по-широка.

— И че реши да оскверниш причастието.

Уил гледаше духовника едновременно с недоверие и с ужас.

— Писар? — повтори той.

— За разлика от много други на твоята възраст, ти можеш да четеш и да пишеш, нали?

— Опитвам се да стана рицар, а не писар!

— Мислиш ли, че един тамплиер има нужда само от меча си, момче? — Еверар поклати глава. — Бившият ти наставник те е научил как да използваш ръката си. Аз пък ще те науча да използваш ума си. — Той се вгледа в Уил с присвити очи. — Ако изобщо имаш такъв. — После му обърна гръб. — Върни се в помещението си. Утре след първата молитва ела в стаята ми. Можеш да започнеш да изпълняваш задълженията си, като ми измиеш пода. Една от котките ми забременя само от миризмата му.

— Не!

— Не?

— Няма да го направя!

— Тогава излез през тази врата.

Уил отвори уста, но после я затвори. Изглежда духовника.

— Какво?

— Върви. Не мога да те спра.

Уил погледна към вратата.

— Това някаква шега ли е?

— Не.

— Много добре — рече след малко сержантът и се запъти към вратата. — Тогава ще си тръгна.

— Излез през тази врата, момче — каза зад него свещеникът, — и продължи да вървиш, докато излезеш от този приорат. Вече не си сержант на Ордена на тамплиерите. Освобождавам те от задължението ти.

— Аз нямах това...

— След като не можеш да се подчиняваш на наставника си, не трябва да си тук.

Уил стоеше на пътеката между олтара и вратата. Той искаше да стане рицар поради същото желание, каквото имаха другите сержанти, които познаваше — да се бие за християнската вяра срещу

неверниците и да се прослави с оръжие в ръка, да служи по-добре на Бога и да получи властта и привилегиите на рицарството. Оуен беше казал, че когато един мъж сложи мантията, той става като прероден, очиства се от всички минали грехове. Не беше важна мантията, а опрощението на греховете. Искаше баща му да го види с тази дреха, да види, че се е преродил, че вече не е момчето, убило сестра си.

— Не — прошепна той. — Няма да си тръгна.

— Тогава, сержант Камбъл, ще се видим на разсъмване.

Еверар продължи да гледа как момчето се помъкна към изхода на параклиса. След като Уил излезе, свещеникът се върна към задълженията си и започна да подготвя олтара за последната молитва.

Малко по-късно вратите на параклиса се разтвориха и вътре влезе висок мъж със сиво наметало.

— А, ето те и теб — рече Еверар и погледна към човека, който се приближаваше по пътеката. — Разбрах, че си дал показанията си за битката, нали?

— Да, братко — рече Хасан и пристъпи напред. — Казах на визитора, че съм бил в Лондон, за да се срещна с един твой познат, продавач на книги.

— Той не те е разпитвал повече, така ли? Добре. — Еверар остави молитвеника, който държеше, върху олтара и слезе от подиума при Хасан. — Не можем да си позволим да имаме още неприятности. Смъртта на Жак беше достатъчно силен удар за нас. Обаче трябва да продължим да търсим книгата колкото може по-усърдно. Ако Рули я е предал, преди да го хванеш, онзи, който я е взел, може би все още е в града. Докато беше в Новия храм Жак каза ли ти какво мисли по въпроса?

— Той също като теб се опасяваше, че този, който е принудил Рули да открадне Книгата за Свещения граал, иска да я използва като доказателство, с което да разобличи Анима Темпли и нейните планове. — Хасан се запъти да седне на една пейка, но забеляза камшика, който лежеше на нея. Вдигна го.

— Някой е загазил, така ли?

Еверар изсумтя и взе камшика.

— Синът на Джеймс Камбъл, представяш ли си?

— Синът на Джеймс?

— Уилям. Сержант в Новия храм. Дойде тук с кораба от Лондон. Всъщност току-що го взех за мой чирак.

Хасан повдигна едната си вежда.

— Уилям? В такъв случай точно за него ти говорих, това е онзи, когото залових, че ме следеше в Онфльор. Мислиш ли, че знае нещо?

Еверар се замисли за миг, а след това поклати глава.

— Джеймс знаеше какъв е залогът. Не би му казал. А и по нищо не си пролича, че момчето знае кой съм. Вероятно просто е бил любопитен. Не ти е за пръв път някой да проявява любопитство към теб, не е ли така, Хасан? — Еверар се отправи към страничната стая. — Поне ще го използвам, докато е тук.

Хасан видя как Еверар остави камшика на един рафт.

— Знам, че си търсеше прислужник, братко. Да ме прощаваш, ала не съм сигурен дали Джеймс имаше точно това предвид, когато те помоли да се погрижиш за сина му.

— Какъв друг по-добър начин има да го държа под око? — отвърна рязко Еверар. — Той е без наставник. Какво, според теб, би искал Джеймс да направя? Да го изпратя обратно в Англия сам, или да го държа при мен?

След кратко мълчание Хасан кимна, защото знаеше, че не трябва да бъде много настоятелен.

— Може би ще трябва да помислим как да се свържем с останалите братя, за да ги уведомим, че книгата е открадната — рече той, когато Еверар се приближи до него.

— Нашите братя на Изток си имат свои грижи. Между мамелюците и нашите сили назрява война. Трябва да съсредоточат цялото си внимание върху това, ако искаме да се справим успешно с изпитанията, пред които, според мен, скоро ще бъдем изправени.

— Обаче без тяхната подкрепа задачата по намирането ѝ може да се окаже трудна. Дори невъзможна. Ако Книгата за Свещения граал стане общоизвестна и Анима Темпли бъде разобличена, всичко, за което сме работили, ще загине. Това със сигурност ще е по-голямата опасност.

— Отговорността за книгата е моя, Хасан — рече твърдо Еверар. — Аз ще имам грижата за нея. — Той потърка ядосан челото си. — Проклетият му Арман! — изруга внезапно свещеникът. — Великият магистър трябваше да задоволи славолюбието си, не е ли така? — Той

въздъхна и погледна към Хасан. — Тази книга ми виси като камък на врата от самото ѝ създаване. Когато Арман умря в Хербия, трябваше да я унищожа, а не да я нося в Париж. Заради мен всичко, за което всеки от нас е работил толкова упорито, беше изложено на риск. Нашата работа е твърде важна за този свят, за да бъде провалена, Хасан.

— Вината не е твоя, братко.

— Не е ли? Аз написах проклетото нещо. Ако вината не е моя, не знам на кого е тогава. Суетата ме накара да я запазя, Хасан. — Еверар поклати глава. — Суетата.

Известно време Хасан мълча, защото не знаеше какво да отговори. После бръкна в торбата, извади оттам един смачкан, пожълтял пергамент и го подаде на Еверар.

— Взех това от Жак, след като умря. Не исках да го намери някой друг.

Еверар пое с досада пергамента.

— Той прочете ли го?

— Да. Беше доволен, че Джеймс е успял да постигне толкова много за такова кратко време в лагера на мамелюците. — Хасан замълча за момент. — Ще кажеш ли на новия си чирак за това, с което се занимава баща му?

— Не — отвърна рязко Еверар. Накъса пергамента и прибра парчетата в джобовете на расото си. — Той има още много да учи.

ЧАСТ ВТОРА

16. САФЕД, ЙЕРУСАЛИМСКОТО КРАЛСТВО

19 юли 1266 г. сл.Хр.

Джеймс Камбъл се изправи и се приближи до олтара. В параклиса беше прохладно и тихо. Още не се беше разсъмнало и повечето от обитателите на крепостта спяха, а останалите стояха на пост по стените. Джеймс стана рано, за да се възползва от спокойствието, което цареше в празната църква. Поне за малко то можеше да му помогне да забрави къде се намира. Когато удареше камбаната за утринната молитва, пейките щяха да се изпълнят с хора. Щяха да бъдат толкова много, че онези, които пристигнеха последни, ще трябваше да коленичат отвън. Всяка сутрин в продължение на три седмици беше все същото. Преди това само петдесетте рицари и тридесетте сержанти, от които се състоеше гарнизонът на Сафед, ставаха на разсъмване, за да присъстват на първата молитва, уединявайки се в параклиса. Сега всички имаха причина да се молят и свещениците нямаха сърце да ги отпратят.

— В следващите дни ще имаме нужда от всеки богомолец — беше казал брат Джоузеф.

Джеймс обърна гръб на олтара и тръгна по пътеката. Спря пред една статуя, която пазеше вратата. Очите на Свети Георги, както и победоносно вдигнатият му меч, бяха насочени към сводестия таван. На гърдите му имаше изрязан кръст, а под левия крак се виждаше змия, отворила уста в предсмъртна агония. Джеймс докосна крака на светеца.

— Пази ни!

Вратите на параклиса се разтвориха и вътре влезе огромен мъж, загърнат в бяла мантия. На светлината на свещите гъстата коса и брадата на рицаря, които бяха изрусели от слънцето, добиха златист оттенък.

— Реших, че ще те намеря тук — рече той и се усмихна. Върху кожата около очите, добила силен загар от дългото стоене на пост по стените, се появиха ситни бръчици. — Мислиш ли, че днес Бог се вслуша в молитвата ти, братко?

Джеймс погледна към рицаря, който беше доста по-висок от него. Самият той не беше нисък и слаб, но винаги се чувстваше някак дребен в присъствието на този огромен мъж.

— Бог винаги се вслушва в молитвите ни, Матиус.

— Понякога се питам как може да чува всички ни, когато толкова много хора се обръщат към него едновременно? — рече Матиус и сви рамене. — Надявам се да си прав. Те се готвят за ново нападение. Командорът мисли, че ще атакуват на разсъмване и затова всички трябва да сме по стените.

Джеймс пресилено се усмихна и посочи към вратата:

— В такъв случай ще ти докажа, когато отново ги отблъснем, че Той чува молбите ни.

Двамата мъже излязоха от параклиса сред мрака на вътрешния двор на крепостта. Параклисът, складовете и водохранилищата бяха в средата — те изглеждаха като джуджета под безформените високи каменни грамади, които ги заобикаляха. В единия край на кръга се издигаше масивната кула, в която се помещаваха стаите и залата на рицарите, свещениците и сержантите. По-нататък по стените се издигаха кулите на лечебницата, оръжейницата, шивачницата и кухните.

Двамата рицари се отправиха с бързи крачки към един страничен вход в подножието на стената. В далечината откъм външния двор на крепостта се чуха ударите на чукове, а наблизо някакъв мъж стенеше в лечебницата. Минаха през страничния вход и навлязоха в коридор, който минаваше през четириметровите стени. През един отвор в тавана се процеждаше слабата светлина на факла. През него от горната галерия можеше да се изсипва горящо земно масло. Матиус отвори вратата в края на коридора и излезе навън. Стражите, които пазеха входа, се обърнаха бързо и се хванаха за оръжията, но после се успокоиха, когато видяха, че идат двамата рицари.

— Радвам се, че сте още будни — рече Матиус, като затвори вратата, която отвън беше подсилена с железни плочи. Тупна един от стражите по гърба и човекът едва си пое въздух от силния удар. — Обаче не мисля, че опасността ще дойде отвътре.

— Може да съжалиш за думите си, Матиус — рече Джеймс, като продължи да върви. — Повечето крепости са били превзети отвътре.

Матиус изсумтя и го последва във външния кръг на крепостта по тесните коридори между сградите и през откритите пространства, пълни с хора, сгушили се край огньовете или налягали пред входовете на кулите. От помещенията за животните и конюшните се носеше тежката, сладникава миризма на оборски тор. Над виковете на стражите от сутрешната смяна, бърборенето на събуждащите се обитатели и цвиленето се извисяваха непрекъснатите удари на чукове — майсторите продължаваха да поправят една кула. Между парапета и кулите имаше свързващи коридори, пълни с хвъргачи на камъни и стрелци с лъкове. Жълтите езици на факлите проблясваха над сенките на мъжете, които се движеха по укрепленията. В мирно време и при обсади външната крепост служеше за казарма на войниците, там спяха и слугите. Ако някой неприятел успееше да се промъкне във външния кръг на крепостта, той щеше да се превърне в лобно място на много хора, в което защитниците можеха да излеят горящо земно масло, да хвърлят камъни и стрели. Ако външната крепост паднеше, гарнизонът щеше да се оттегли във вътрешната и щеше да превърне Сафед в крепост в крепостта — една от най-трудните за превземане твърдини на кръстоносците в Утремер. Тя беше гордостта на Ордена.

Джеймс вървеше и оглеждаше скупчилите се тук-там хора. Някои също поглеждаха към него едновременно с надежда и страх. Освен рицарите, сержантите и слугите, Сафед приютяваше гарнизон от хиляда и шестстотин войници, сирийски християни — леко въоръжени наемници, на които се плащаше, за да пазят крепостта. А през последните седмици броят на обитателите рязко се беше увеличил, тъй като селяните бяха напуснали домовете си заедно със семействата и добитъка, за да търсят спасение в крепостта. Джеймс преценяваше какъв е броят им. Беше оставил пачето си перо в Лондон, но навиците от годините, прекарани като счетоводител в Балантрадох, не го бяха напуснали и той продължаваше да гледа на всичко през призмата на счетоводните книги. Всичко беше въпрос на цифри и сметка. Толкова жито можеше да изхрани толкова хора за толкова време. Колкото повече месеци трябваше да бъдат хранени, за толкова по-кратко време щеше да стигне храната при обсада. Вярно, засега не се чувстваше недостиг от храна и вода. Но никой не знаеше колко дълго щяха да останат затворени тук, без да могат да излязат и да

изпратят молба за подкрепления. Обсадите можеха да продължават с месеци.

— Биха могли поне да донесат нещо полезно — промърмори Матиус, като гледаше към мъж и жена с три слабишки дечица, завити с одеяло край един от огньовете.

Джеймс проследи погледа му. Видя малка колекция от тенджери и тигани, струпани на земята до семейството. Мъжът беше сложил покровителствено ръка върху тях, като че ли се боеше някой да не ги открадне. Джеймс си ги представи как в кирпичената си къщурка сред пасищата са чули биенето на тъпаните, грабнали са съдините от полицата, забелязвайки светлините на огньовете, и са хукнали през вратата. В полето майката е носела най-малкото в ръце, а бащата е поглеждал назад през рамо.

— След битката в Мансура, когато египетската войска нападна лагера Луис, братът на краля беше спасен от готвачи, размахващи тигани. Почти всичко може да се използва като оръжие — рече Джеймс.

Матиус сви устни и погледна с надежда към небето.

— А перото?

Джеймс се усмихна. В очите му заиграха пламъчета, а свъсените му вежди се изправиха и той започна да изглежда с години по-млад.

— От едно перо може да се направи перо за писане, а с него можеш да подпишеш смъртната присъда на даден човек, да напишеш закон или указ, да обявиш война.

Те слязоха по редицата от тесни стълби, които водеха до укрепленията.

— Имах предвид нещо малко по-подходящо за сегашните ни обстоятелства — рече Матиус, когато минаха покрай заелите своето място стрелци, приклепнали край бойниците в стената.

— Предполагам — рече Джеймс, на когото тази игра му харесваше, — че с върха на едно добре наострено перо може да бъде ослепен човек.

— Ами цветето?

Джеймс отвори уста да отговори, когато погледът му се спря върху група младежи, застанали в коридора пред тях. Петимата сержанти бяха дошли в крепостта преди два месеца, направо от школата в Акра. Видя как се поизпънаха, когато двамата с Матиус

минаха покрай тях. Факлата хвърляше светлина върху бледите им голобради лица.

— Боже Господи, Матиус, те са по-малки дори от сина ми!

Матиус забеляза как слепоочието на Джеймс започна да пулсира и той се хвана за челюстта. Доброто му настроение изчезна.

— А как е момчето? — попита весело той. — Предполагам, че в последното писмо те е уведомил, че е положил клетвата за рицар?

Матиус знаеше отговорите на тези си въпроси, защото Джеймс му четеше писмата веднага, щом ги получеше.

Джеймс разбираше, че приятелят му е наясно, но прие въпроса като опит от негова страна да повдигне духа му.

— Уилям е добре, братко. Да, сега е рицар. Когато служех в Акра, обезпокоих се от писмото му. Смъртта на наставника му Оуен беше жесток удар за него и ми се стори, че той се чувства нещастен и обезверен в Париж. Но изглежда, че сега се е успокоил и че наставникът му Еверар явно го е научил на много неща. В писмата се изразява по-добре от мен.

— Ти винаги си имал влечение към науката — рече Матиус и се усмихна.

— Щеше ми се да бъда там за посвещаването му. Мина ужасно много време, откакто го видях за последен път.

— Ще го видиш доста скоро. Щом като на Запад узнаят какво се е случило, синът ти ще пристигне тук с армия, за да се бие на наша страна.

Джеймс погледна към сержантите.

— Ще имаме много да си разказваме. — Той потъна в мълчание, докато продължиха да вървят покрай парапета към една ъглова кула.

Отначало Джеймс много се зарадва, когато получи писмото от Уил, в което той му съобщаваше за посвещаването си в рицарство, но скоро радостта му беше помрачена от съжаление и завист. От една страна, беше невероятно благодарен, че Еверар се беше погрижил за сина му. След като в Лондон Жак дьо Лион го беше привлякъл в Анима Темпли, като го беше впечатлил с дипломатичността си и с владееенето на арабски, Джеймс се беше срещнал с Еверар само веднъж, преди духовникът да го помоли да се заеме със задачата на Изток. Той я прие с вълнение. Беше изключително важна за целите на Анима Темпли, в които беше започнал твърдо да вярва. Беше убеден, че има възможност

да успее. Съгласи се, при условие че Еверар ще наблюдава Уил и в случай че с него се случи нещо, ще се погрижи за сина му. Но макар да беше доволен, че духовникът бе взел момчето под крилото си след смъртта на Оуен, Джеймс завиждаше, че Еверар, а не той беше възпитавал Уил и беше присъствал на посвещението му.

През последните седмици все по-често мислеше за сина си. Сигурно това се дължеше на страха, че може никога да не види момчето си отново или да му каже, че съжалява, че го е изоставил. Когато стоеше на пристана на Новия храм, искаше да вземе Уил в прегръдките си и да каже на обърканото момче, че вече не го обвинява за смъртта на Мери, че се налага да замине, защото трябва да свърши нещо важно, нещо, което може да промени света. Обаче единственото, което успя да направи, бе да стисне ръката на сина си.

Когато приближиха ъгловата кула, Джеймс погледна назад към огромния мъж, който вървеше след него. През последните няколко години бяха станали добри приятели с Матиус, но той не знаеше нищо за истинската причина, поради която той се намираше в Светите земи, както и за онова, което бе направил заедно с изпълнението на задълженията си към Ордена, докато служеше в различни гарнизони, подобни на Сафед. Имаше моменти, когато Джеймс се чувстваше толкова самотен, че си мислеше, че мъката ще го изпрати в гроба. Липсваха му дъщерите, мирисът на косите им, смехът им. Липсваше му топлината на кожата на жена му, когато я докосваше. Липсваше му синът му. В такива моменти Джеймс трябваше да си напомня, че най-важното е мисията, а не семейството, приятелите или задълженията му към Ордена. Казваше си, че я изпълнява тъкмо заради тях.

Джеймс отвори вратата в основата на кулата и заедно с Матиус тръгнаха нагоре по виещата се стълба. В лицата ги лъхна студен вятър, който напълни очите им с прашинки. Когато приближиха върха, светлината на факлата и вятърът станаха по-силни. Небето беше започнало да светлее и звездите избледняваха върху тюркоазеното синьо. Когато се изкачиха, към тях се обърна нисък набит мъж със загоряло, грубовато лице. Заедно с него на кулата бяха още осем други тамплиери, двама сержанти и капитанът на сирийските войници.

— Добро утро, братя.

Джеймс направи лек поклон с глава.

— Командоре!

— Надявам се, че сте се наспали добре, защото се очертава денят да бъде дълъг.

— Матиус ми каза, че има вероятност за нападение, сър.

Командорът посочи към парапета.

— Увери се сам.

Джеймс го последва и погледна надолу. Сафед беше построена върху просторен, висок скалист хълм, от който се виждаше цялата околност. Той беше една от няколко крепости на кръстоносците в долината на река Йордан и пазеше пътя от Дамаск за Акра. Оттам в далечината се виждаше крепостта Яков, построена край най-северния брод на Йордан. На дневна светлина гледката представляваше хълмове и пасища, сред които тук-таме се виждаха селищата под закрилата на крепостта Сафед. След пет мили на юг река Йордан се вливаше в Галилейското езеро, а полетата преминаваха в прашни, розови планини. В тъмното Джеймс видя, че огромната мамелюкска армия се беше разположила под крепостта. Горяха хиляди факли, които хвърляха зловеща светлина над лагера от шатри, каруци, коне, камили и развети знамена. Мъже в разноцветни наметала и с тюрбани на главите се движеха сред тези кръгове от светлина между очертанията на стенобойните машини, подобни на скелети, които се издигат като някакви чудовища сред равнината.

— Лагерът изглежда дори по-голям, отколкото беше вчера — прошепна Джеймс. — Подкрепления ли пристигнаха?

— Не са подкрепления — отвърна командорът. — Когато си тръгна снощи, пристигнаха техни пратеници да ни кажат, че са заловили още двеста християни от околните селища. Видяхме да ги докарват, затворени в клетки.

— Мили Боже!

— Трябвало е да бягат, докато са имали възможност. Не можем да направим нищо за тях.

Джеймс поиска да се възпротиви, но се сдържа. Въпреки че думите на командора бяха сурови, знаеше, че е прав.

Той посочи към едно място в сянка недалеч от подножието на хълма, където стръмна, лъкатушеца пътека водеше към кулата, която пазеше портата на крепостта.

— Погледнете!

Джеймс и присъединилият се към тях Матиус се възряха в тази посока. В тъмното Джеймс успя да различи фигурите на мъже, които се движеха покрай някакъв дълъг, правоъгълен предмет. Той се виждаше само благодарение на това че беше по-плътно черен от отслабващата тъмнина.

— Построили са таран.

Командорът кимна.

— Това може да се окаже проблем. Току-що завършихме ремонта на кулата след последните две атаки. — Той горчиво се усмихна. — А те дори не се целеха добре. Ако този камък не беше паднал твърде далеч от целта... — Той поклати глава. — Сега знаят, че там е слабото ни място.

Джеймс забеляза, че вече не чува ударите на чуковете. Майсторите се бяха оттеглили, след като си бяха свършили работата. Намръщи се, докато разглеждаше тарана. Беше масивна конструкция на колела с полегат покрив от греди, която трябваше да бъде закарана точно в подножието на стените, за да бъде използвана. Под защитата на покрива мъжете можеха да започнат да разбиват портата с брадви или с подсилена с железни плочи греда, която беше окачена на вериги за покрива. Оръжието наистина можеше да се окаже проблем. Обаче имаше начини да се справят с него.

— Огън? — предложи Джеймс.

— Ще са се подготвили за това. Очаквам покривът да бъде покрит със сурови нещавени кожи.

Джеймс се съгласи — суровите кожи, наkisнати в оцет, трудно се запалваха.

— Тогава група с абордажни куки?

— Вече съм ги изпратил долу. Късно снощи забелязах оживление в лагера, което ни предупреди за очаквано нападение на разсъмване. Изпратихме през един от тунелите група сирийци. Скрытият изход е далеч от обсега на стенобойните машини на противника. Сирийците не можаха да се приближат на достатъчно близко разстояние, за да чуят какво си говорят войниците, без да се издадат, но са видели да зареждат машините.

Командорът посочи към левия край на лагера.

Джеймс погледна към мястото, където в една редица бяха наредени двадесет и седем каменохвъргачки, на които мамелюците

викаха манджаници. В момента дългите подвижни греди на стенобойните машини не помръдваха. Всяка греда висеше под диагонал през конструкцията. Повдигнатият ѝ край беше захванат от сложна система от въжета, а другият край, издълбан във формата на огромна купа, бе опрян върху земята. Във вдлъбнатината можеше да бъде поставен камък, тежащ повече от сто и петдесет килограма. При нападение горният край на гредата щеше да бъде издърпан бързо назад. Краят, на който бе камъкът, щеше да се удари в един лост над конструкцията и катапултът щеше да запрати товара си към стените на Сафед.

Джеймс откъсна погледа си от машините, когато командорът продължи:

— За основното нападение противникът отново ще разчита на катапултите с надеждата да пробие стените. Ще съсредоточим нашите стрелци и нашите катапулти върху техните позиции. Сега те са извън обсега им, но когато битката започне, ще трябва да се приближат.

— Сигурен ли си, командоре, че крепостта може да издържи на продължителна атака?

Джеймс, Матиус и тамплиерът командор се извърнаха. Беше се обадил капитанът на сирийските войници християни. Кафявите му очи се вглеждаха внимателно в тях.

— Дали не е по-добре да предложим условия за капитулация, докато все още имаме тази възможност?

— Капитулация? — рече сърдито командорът. — На толкова ранен етап? Вече на два пъти ги отблъснахме с малко жертви от наша страна.

— Командоре, през последните няколко години добре изучих противника ни. Знам тактиката му. Бях в Акра преди три години, когато султанът атакува града.

— И аз бях в Акра тогава — рече Джеймс и видя, че изражението на лицето на командора стана още по-сурово. — Вярно е, че битката беше ожесточена, но султанът не превзе града, а не успя да го превземе и миналия месец, когато се опита и отново се провали.

Сирийският капитан се загледа в армията под тях.

— Войниците го наричат Арбалета. Казват, че няма да престане, докато всички християни по тези земи не бъдат избити, но аз съм

роден тук. Моите хора и аз имаме повече право да бъдем на тази земя, отколкото той.

— Това е още една причина да се държите и да продължавате да се сражавате — рече рязко командорът. — Да се огънеш толкова бързо пред лицето на противника е чисто малодушие, след като се справяме така добре до този момент.

— Аз не съм страхливец, командоре, но тази крепост е била превземана преди и от Салах ал-Дин, а този султан далеч не е така благороден като него.

Командорът скръсти ръце на гърдите си.

— През последните двадесет и шест години, откакто крепостта Сафед отново е в наши ръце, похарчихме цяло състояние, за да я укрепим. Сега тя е много по-недостъпна от времето, когато армията на Салах ал-Дин я беше обсадила, и ние можем да се държим срещу врага с месеци и дори, ако се наложи, с години. На султана не му трябва продължителна война. Ще му излезе твърде скъпо, а аз няма да му доставя удоволствието да извоюва бърза победа. — Той потупа с ръка по парапета и студено се усмихна: — По тези стени не са наредени само катапулти, с нас е и волята Божия.

Когато камбаната в параклиса заби за утринна молитва, Джеймс огледа крепостта. Гладките стени на Сафед се простираха надалеч, пазени от безброй кули и готови за битка войници. Гледката го изпълни с надежда. Но после погледна към страховитата армия на султан Байбарс с всичките ѝ стенобойни машини, стрелци и въоръжения. Съгледвачът, когото тайно беше изпратил, не беше открил никъде неговата връзка в лагера. Изглежда, че нямаше надежда.

17. ПОРТАТА „СЕН ДЕНИ“, ПАРИЖ

19 юли 1266 г. сл.Хр.

— Имаш ли ми доверие?

— Разбира се.

— Тогава затвори очи.

Уил въздъхна и се подчини. Облегна се на лакти назад, а тревата погъделичка врата му.

— Не можем ли просто да ядем?

Отвори съвсем малко едното си око и видя как Елуен бръкна в донесената от нея торба. Беше коленичила край него, а бялата й рокля, украсена с нежни дантели по края на полата и по ръкавите, се беше надиплила около нея. Беше без шапчица и косата й падаше на тъмнокестеняви вълни по врата. Денят бе великолепен. Поляните се спускаха надолу към градските стени, където моравите глави на магарешките тръни, някои високи колкото човешки ръст, кимаха, поклащани от вятъра. Отвъд стените на града, Париж блестеше като диамант на обедното слънце. От това разстояние, далеч от мръсотията и шума, градът изглеждаше красив. Уил се усмихна и затвори окото си, когато Елуен се обърна към него:

— Защо се усмихваш?

— На странните ти идеи.

— Ако не ти харесва играта ми...

— О, аз обичам да играя — побърза да каже той, усещайки по тона й, че се е ядосала. — Ще спечеля.

— Готов ли си да се обзаложиш?

— Че какво имам за залагане? За разлика от теб на мен не ми плащат за работата, която върша. — Над него премина някаква сянка, която затъмни червената светлина на слънцето под клепачите му. Уил усети как ръкавът на Елуен докосна бузата му.

— Ще заложиш сърцето си.

Той се усмихна, въпреки че тонът й леко смути задоволството му. Нещо твърдо притисна устните му и той отвори уста, за да го пропусне. Задъвка бавно, усети приятен вкус върху езика си.

— Ябълка. Това беше лесно.

— Следващото ще бъде по-трудно.

Уил зачака, заслушан в жуженето на пчелите във високата трева, докато Елуен ровеше из торбата.

— Кралицата няма ли да те чака да се върнеш?

— Не — отвърна весело тя. — Имам на разположение целия следобед.

Уил поклати глава, завидял на свободата ѝ. На деветнадесет повечето жени щяха да бъдат женени от пет — шест години и щяха да са предали правата и земите си в зестра на съпрузите си. Елуен не беше омъжена, а като прислужница на кралица Маргерите имаше много повече възможности. Ако пожелаеше, можеше дори да вложи парите, които печелеше, в имоти. Това заедно с близките отношения, които беше установила с господарката си през изминалите шест години, означаваше, че имаше много по-голяма свобода, отколкото Уил изобщо беше имал някога, особено след като беше обвързан с Ордена и Еверар.

— Трудя се упорито за тези малки привилегии — добави Елуен, забелязала погледа му. — А сега затвори очи. — Тя сложи нещо ронливо, с приятна миризма върху устните му.

Играта продължи по този начин още известно време. Уил позна бадемовия кейк, яйцето и сиренето и се намръщи на лимона, от което Елуен избухна в неудържим смях.

— Достатъчно — рече той накрая, когато изплю парче сол. Отвори очи и седна, като премигваше от яркото слънце. — Спечелих, нали?

— Не — възрази Елуен и го накара отново да легне. — Още едно последно нещо.

— Елуен! — запротестира той.

— Само още едно.

— Е, добре — рече Уил и я изгледа подозрително. — Ама да не е пак лимон.

Тя се усмихна. Уил затвори очи.

— Между другото, откъде си взела толкова храна? Да не би да ядем вечерята на краля?

Елуен не отговори. Уил усети, че се беше надвесила над него. Светлината зад клепачите му рязко намаля, когато тя се приближи.

Сърцето му заби учестено, когато ръката ѝ докосна неговата. Миг по-късно усети нещо меко да докосва устните му. Разтвори ги, макар да знаеше, че не е нито сладкиш, или плод, за да го лапне, а нещо много по-сладко. Потръпна, когато устните на Елуен се впиха в неговите, а езикът ѝ бързо започна да опипва неговия. Знаеше, че това ще се случи още в мига, когато получи съобщението ѝ, с което тя му беше определила среща при портата „Сен Дени“. Страстта замъгли мозъка му и той придърпа Елуен към себе си, усещайки топлината ѝ върху бузата си. Косата ѝ се разля като вода върху лицето и ръцете му. Пръстите му се заровиха в къдриците ѝ. Той направо потъна в нея. Ако това беше грях, той имаше вкус на мед и излъчваше светлина. Една ветрушка, която кръжеше над поляните и търсеше плячка, се спусна с крясък над тревата. Звукът извади Уил от унеса. Той хвана ръцете на Елуен и леко я отблъсна.

— Елуен!

— Какво не е наред? — попита тя и седна намръщена на тревата.

Уил седна до нея, като избягваше да я гледа в очите.

— Знаеш какво. Обещахме да не правим това повече. Съгласихме се заради приятелството ни.

— Ти го обеща — поправи го Елуен и се изправи. Погледна към града. — Освен това мисля, че го каза заради мантията си, а не заради дружбата ни.

Уил също стана.

— Каква мантия?

Елуен беше свикнала с избухливия му нрав, но той продължаваше да я стряска като гръм от ясно небе.

Уил сграбчи в ръката си края на черната си туника.

— Това на рицарско наметало ли ти прилича?

Елуен въздъхна.

— Уил — рече тихо тя и разтърси глава, — съжалявам, не исках да кажа това.

Обаче Уил не се успокои. Показа ѝ дланите си.

— Това ръце, които държат меч ли са? — Върховете на пръстите му бяха черни. През последните шест години ги търкаше почти денонощно, като използваше отвари от какви ли не билки. Беше накарал Елуен да му купи гадно миришещи сапуни от знахарите на пазара. Обаче мастилото не се изтриваше с нищо. Веднъж Елуен му

беше казала, че с петната прилича на професор от университета. За него пръстите му бяха като клеймо, като постоянно напомняне за осуетените му амбиции. — Приличат ли ти?

Елуен прехапа крайчеца на устната си.

— Може би не, но това не е важно.

— Не е важно? Знаеш колко ми е трудно да чакам и да гледам, докато приятелите ми полагат клетва и излизат от параклиса като рицари? Като мъже? Излъгах баща си, Елуен. Писах му, че съм положил клетва за рицар, защото не можех да понеса да разкрия позора си пред него. — Уил се извърна. — И без това мнението му за мен не е никак добро.

Изсумтя ядосан, но й позволи да го хване за ръката. Видя как тя разтвори стиснатите му пръсти и целуна изцапаните с мастило върхове. Усети, че част от гнева му се стопи.

— Прости ми — рече тя. — Знам, че се съгласихме, че не можем да бъдем заедно по този начин, но просто ми е трудно да се държа, както преди.

— Няма нищо за прощаване. — Уил издърпа внимателно ръката си от нейната. — На мен също ми е трудно, но така е най-добре. — Той замълча за момент. — И за двама ни.

— Да — съгласи се Елуен, като избягваше да го погледне в очите. — Така е най-добре.

— Трябва да тръгваме. — Уил пристегна колана на кръста си, от който висеше сабята му. Обикновено сержантите носеха оръжия само в специални случаи, но от няколко месеца той беше започнал да носи сабята. С това искаше да покаже на Еверар, че няма вечно да бъде слуга на един свещеник. Предизвикателството нямаше ефект. Еверар дори като че ли не го забелязваше. Но като се изключат двете писма, дошли от Изток, в които Джеймс говореше най-вече за един свой другар на име Матиус, тази сабя беше слабата връзка, която продължаваше да го свързва с баща му.

Наведе се да вземе торбата, тежка от храната, която не бяха изяли.

— Трябва да отида до продавача на пергамент. И трябва да побързам, ако искам да съм в приората за вечерната молитва.

— Е, няма да ми навреди, ако се прибера по-рано — рече Елуен и пресилено се усмихна. — В двореца цари суматоха, откакто кралят

покани Пиер дьо Понт-Евек да изнесе концерт на празника Все светии. Слугите са заети повече с клюки, отколкото с работа. Кралицата никак не е довольна.

— Пиер кой?

Елуен повдигна вежди.

— Да ти кажа честно, Уил, знам, че живееш в манастир, но няма да ти навреди, ако от време на време поддържах някаква връзка с външния свят. — Тя въздъхна, когато видя как той се смути. — Пиер е трубадур. Много е известен.

— О! — каза с нескрито безразличие Уил. Не споделяше изключителния интерес на Елуен към романсите.

— Вече е предизвикал голям фурор на юг. Текстове му са малко... необичайни. — Елуен изтръска тревата от полата си. — Мисля, че ще бъде интересна вечер.

Тръгнаха през ливадите в мълчание. Когато приближиха града, пътят се задръсти от коли и конници. Колелата и копитата вдигаха облаци прах. Пътят се виеше на север към абатството Сен Дени — кралският некропол, в който от времето на Дагобер I бяха погребвани всички крале. Уил дръпна Елуен настрана, когато една волска кола се заизкачва с трясък нагоре към тях. Продължиха пътя си покрай няколко стопанства, лозя, от които идваше сладникава миризма, едно голямо имение, два малки параклиса и една болница.

Градските стени бяха издигнати преди около седемдесет години по време на царуването на Филип Август, но оттогава Париж се беше разраснал и разпрострял в околността. Пред портата Сен Дени имаше група скитници. Стражите пред нея държаха под око парцаливите фигури, които лавираха между каруците и конете, за да подават паничките си за милостиня към хората, наредили се на опашка, за да преминат през бариерата. Уил и Елуен също се наредиха.

— Проклети просяци!

Уил се обърна и видя зад себе си пълен мъж, загърнат в кадифена мантия, да гледа гневно към групата. Мъжът говореше със северняшки акцент. Уил беше научил достатъчно от този говор през престоя си в Париж, за да може да разбира какво казва, но когато мъжът продължи, съжали за това:

— Сега човек не може да направи и крачка, без да бъде тормозен от разбойници и вагабонти — рече пълният мъж. — Да пукнат

всичките дано! — Няколко души в опашката го погледнаха. Окуражен от тази аудитория, мъжът се впусна в дълга тирада срещу разбойниците, проститутките и скитниците, събрали се в неговия някога горд и блестящ град.

Уил извърна очи от него. Ако беше рицар, нямаше да се налага да чака. Щеше да отиде отпред и да премине, без някой да го спре и да го разпитва. Прехапа устна и се замисли. Напоследък като че ли всичко му напомняше за ниското положение, което заемаше.

Осемнадесетият му рожден ден, когато стана пълнолетен, беше преминал само като пътен знак, който му показва, че му предстои да извърви още дълъг път. Беше си помислил, че следващия януари, след една година и един ден, чакането му ще свърши. Оттогава бяха изминали вече шест месеца, а той продължаваше да бъде писар на богослова. Беше изтърпял наказанието си за оскверненото причастие. През всичките години беше вършил безропотно всяка мръсна, трудна и досадна работа, измисляна от Еверар. Но да поиска от него да му обясни защо не го посвещават в рицарство беше все едно да иска да получи отговор от някоя скала, затова след време се беше отказал от подобни опити. С всеки изминал ден чувството му за безсилие се изостряше все повече и повече. Особено му беше обидно, когато си лягаше с останалите сержанти, а връстниците му отиваха да спят в помещенията за рицарите, или когато коленичеше на пода в параклиса, а приятелите му сядаха далеч от него на пейките. Същото чувство изпитваше и когато отиваше да се храни, защото знаеше, че яде от останките.

След като преминаха през портата, те се смесиха с тълпата по улица „Сен Дени“. Тя беше пълна с търговци и улични артисти, които се опитваха да привлекат вниманието на минувачите. В този пазарен ден за добитък миризмата на оборския тор, замърсил улиците, беше отвратителна. Тъй като живееше извън градските стени и сравнително изолиран в приората, Уил беше позабравил колко лошо миришеше в града. Напомнянето винаги беше обида за сетивата му — миришеше на пот, смърдеше отвратително на щавени кожи, на екскременти, които извозваха нощем, за да наторяват градините край пазарищата и които изхвърляха от кофите, направо от прозорците на улицата.

— Ще чакаш ли конския трамвай? — попита той Елуен.

Тя погледна небето, като закри с ръка очите си срещу слънцето.

— Денят е прекалено хубав, за да се тъпча в някаква задушна кола. Ще вървя. — Девойката напъха косата си под шапчицата. Няколко непокорни къдрици се разпиляха по бузите ѝ.

Уил протегна ръка, за да ги отмести, но се спря. Жестът, който някога беше напълно естествен, сега му се стори неподходящ. Ръката му увисна за момент във въздуха, преди да я пусне покрай бедрото си.

— По-добре да тръгвам.

— Може да вървим заедно — рече Елуен, като се направи, че не е забелязала смущението му. — Нали каза, че ще ходиш до продавача на пергамент? Мога да вървя заедно с теб до Сите.

— Днес няма да ходя в Латинския квартал — побърза да каже той. — Редовният доставчик на Еверар е свършил стоката и ще трябва да отида при онзи до Храмовата порта.

— О! — Елуен оправи разочарована шапчицата си. — Кога ще се видим отново?

— Когато успея пак да се измъкна от дракона.

— Еверар не може да е чак толкова лош.

— На теб не ти се налага да работиш за него.

— Той не може вечно да пренебрегва правото ти да бъдеш посветен за рицар.

— О, мисля, че би могъл — промърмори Уил, когато Елуен се смеси с тълпата и изчезна.

След малко той тръгна по една от улиците, която се простираше успоредно на главната. Еверар му беше дал пари за трамвая, но по улицата беше така претъпкано с хора и животни, че щеше да стигне по-бързо пеша до Латинския квартал. Почувства се гузен, че беше излъгал Елуен и то доста глупаво, когато тръгна в същата посока през една улица. Обаче след целувката му беше непоносимо да бъде близо до нея. Беше много мъчително. Заобиколи тълпите около пазара за добитък и се спусна към Сена, потънал в мрачни мисли, неприятни като следобедната жегата.

Във всекидневието му и в това на Елуен имаше твърде малко промени, откакто бяха дошли в Париж. Тя беше свикнала лесно с положението си в двореца, но при него нещата не бяха преминали толкова гладко като чирак на Еверар. Във физическо отношение и двамата се бяха променили. Уил порасна на височина, късата му черна брада беше станала по-мека на бузите и под брадичката, а Елуен се

беше превърнала в поразително стройна млада жена. Обаче най-драматичната промяна беше станала между тях самите. Тя беше настъпила постепенно, почти неусетно. Но след като месеците се превърнаха в години на Уил започна да му идва наум, че това, което беше започнало като приятелство, породено от взаимната загуба след смъртта на Оуен, се е превърнало в нещо друго, в нещо вълнуващо и ужасяващо. Той се стараеше да крие чувствата си, като поглеждаше крадешком към Елуен, когато тя не го наблюдаваше, и се преструваше, че се интересува от това, което тя казва, макар че през цялото време изпиваше присъствието ѝ като нектар. Елуен беше по-открита. Веднъж му беше показала една книга, която беше намерила в двореца. Уил я беше помислил за някой от рицарските романи, от които тя се въодушевяваше напоследък, докато Елуен не отгърна набръчканата ѝ кожена подвързия. Страниците бяха пълни с илюстрации, на които се виждаха разсъблечени мъже и жени в неприлични пози. Те дълго се смяха над книгата, но Уил беше забелязал как бузите на момичето се бяха зачервили, когато тя вдигна очи от илюстрациите и го погледна. В този момент разбра, че Елуен споделя чувствата му. След това бяха започнали да се срещат на тайни места, като използваша тези кратки моменти за по някоя бърза целувка, след която Уил дълго ходеше като замаян.

Докато минаваше покрай внушителните къщи на ломбардските и еврейски търговци, които се издигаха на брега на реката, той се опита да си представи как би могъл да погледне към Елуен, без през тялото му да премине тръпка. Беше невъзможно, беше като да се опита да забрави собственото си име. Обаче не можеше да си позволи да изпитва подобни чувства. Ако допуснеше този грях в безбрачие, рискуваше рицарството си, а ако се оженеха, никога нямаше да получи бялата мантия и щеше завинаги да носи бремето на човешките грехове.

Прогони насила мислите за Елуен от главата си и премина широкия мост до острова на Сите — центърът на кралската власт. По улиците около Нотр Дам отпечатъците от стъпки в праха сочеха мястото, откъдето бяха минали зидарите, след като бяха напуснали работата по катедралата, за да се скрият от палещото следобедно слънце. Известно време Уил следваше тези стъпки, а след това прекоси друг, по-малък мост до левия бряг.

В Латинския квартал, където се намираха много университетски колежи, както винаги беше много оживено. Създадени с помощта на доброволни дарения, те се бяха появили през последния век и половина и в тях идваха хора от кралствата на Франция, Англия, Германия, Белгия и Холандия да учат медицина, право, живопис и богословие при едни от най-известните преподаватели на Запад. Като си пробиваше път между професори, свещеници и студенти, Уил зави по улица „Сен Жак“, която водеше към доминиканския колеж, който беше близо до продавача на пергамент. Отпред двама мъже препречваха пътя му, единият — бос, с парцалива черна роба и с дървен кръст, окачен на врата, което означаваше, че е доминикански монах. Набитият млад мъж, който вървеше редом с него, говореше ядосано. Уил се опита да ги заобиколи.

— Извинете ме, ако съм ви обезпокоил, сър — рече мъжът. — Искам да стигна до приората на тамплиерите, до... — Той махна отчаян с ръка и каза нещо на развален латински.

Доминиканецът му отговори нещо рязко, което младият човек явно не разбра и бързо отмина по улицата.

— Дяволите да го вземат! — изруга тихо младежът, като гледаше ядосано след монаха. — От едно расо никога не можеш да получиш ясен отговор!

Когато той спря, Уил забеляза, че мъжът носи туника на тамплиерски сержант. Приблжи се към него с намерение да го упъти, но после спря изненадан. Младежът беше по-висок, отколкото го помнеше, но все пак по-нисък в сравнение с него. Лицето му беше месесто, челюстта масивна, а гръдният му кош беше станал още по-широк. Искрящите кафяви очи и сплъстената коса обаче бяха същите.

— Саймън!

Мъжът се обърна. След като постоя за малко в недоумение, по лицето му пролича, че го позна.

— Боже Господи! Уил?

Уил се засмя и го прегърна, без да обръща внимание на протестите на един минаващ край тях студент, който трябваше да ги заобиколи.

— Какво правиш тук? — попита той и отстъпи крачка назад, за да огледа стария си приятел от главата до петите.

Саймън намести по-добре торбата, която носеше на рамо.

— Току-що пристигнах с група рицари от Лондон. Вървах след тях към приората, но се отбих в един магазин и когато излязох, те бяха изчезнали.

— Значи си ги изгубил. До приората се отива по десния бряг, а този е левият.

Саймън се почеса по главата и още повече разроши косата си.

— Попитах за посоката, но изглежда никой не ме разбира какво казвам.

Уил се ухили.

— Можеше и да ти се помогне, ако току-що не беше попитал един от инквизиторите за пътя до краварника на жена му.

— Този инквизитор ли беше? — Саймън въздъхна тежко, като гледаше надолу по улицата. — Не знаех. — Той се обърна и поклати развеселен глава. — Много се радвам, че те срещнах, Уил. Макар да съм изненадан, че не си заминал, за да размахваш меч срещу сарацините. — Той посочи туниката на Уил, която беше черна като неговата. — Когато се върна от Париж, Брокар ми каза, че не са те направили рицар миналата година, но не знаеше защо.

Задоволството на Уил от срещата със стария му другар поспадна. Нарочно беше избягвал Брокар, за когото знаеше, че е сержант в Новия храм, когато младежът беше в Париж.

— Дълга история.

— С готовност ще я изслушам, ако ми покажеш пътя за приората.

— Имам по-добра идея — рече внезапно Уил и пхна ръката си в кесията, която висеше под колата му до сабята. Извади монетите, които Еверар му беше дал за конския трамвай. — Хайде да намерим някоя пивница.

— След теб съм — рече ухилен Саймън.

Уил огледа табелите над вратите на сградите. След секунди намери каквото търсеше. Двата младежи влязоха в тъмен коридор, в който миришеше на пот и овнешко. Уил се почувства достатъчно бунтарски настроен.

Поръчаха на навъсения съдържател бутилка от най-евтиното вино и голямо парче хляб и седнаха на една пейка край полуспуснатите завеси. Над лепкавата повърхност на масите кръжаха мухи, а около тях бяха насядали духовници с халби с бира в ръце и

разгорещено спореха как се дава Светото причастие и колко дълги са разперените крила на ангелите. Уил беше чувал, че някои от тези заведения са преддверия към по-непристойни удоволствия, места, в които цената на една жена била по-малка от тази за халба бира.

— Тогава ти говори пръв — рече Саймън, като разчупи по равно хляба. — Какво се случи, след като дойде в Париж?

— Малко неща. — Уил отпи от виното и вкусът му го накара да премигне. — През последните шест години не съм правил много, което да не е свързано с използването на паче перо и с един сприхав свещеник.

— Брокер каза, че работиш за някакъв богослов. Стана ми мъчно, когато научих за сър Оуен — рече натъжен Саймън. — Беше свестен мъж.

— Да — потвърди тихо Уил, — така е. — С течение на времето мъката му от загубата беше понамаляла, но споменът за бившия му наставник не го напускаше. Може би нямаше да бъде така, ако новият му наставник не беше толкова неприятен човек.

Саймън му подаде парче хляб.

— Спомням си как крал Хенри дойде в приората скоро, след като рицарите се завърнаха от придружаването на скъпоценностите. Беше почервениял от яд. Веднага щом скочи от коня, започна да крещи на приора Умбер, зачервен като лисица. Накара му се, че изобщо не е трябвало да вземаме съкровището и че сме изложили на опасност и него, и жена му. — Саймън подсвирна през зъби. — Започнахме да се обзалагаме кой ще нанесе първия удар — приор Умбер, или кралят. Нали знаеш, че имаше разследване срещу него.

Уил кимна.

— Никой не може да намери някакво доказателство, че Хенри е бил замесен.

— Възможностите им не бяха много големи. Когато започна гражданската война, всичко беше прекратено. — Саймън поклати глава. — В продължение на няколко години ставаха странни неща. Аз бях на сигурно място в приората и всъщност никой не ни е безпокоил. Но в Лондон, пък и в цялото кралство, цареше пълен хаос... През повечето време не знаехме кой управлява. Един ден беше кралят, а на другия — Симон дьо Монфор и бароните. Не мина много време и бароните открито се разбунтуваха, като казаха, че искат да дадат на

народа повече власт. Завладяха Глостър, Петте пристанища и част от Кент, а след това се срещнаха в директен сблъсък с армията на краля при Луис.

— Чухме за битката.

— Не съм изненадан. Хората в Англия говориха за нея месеци наред. Казваха, че принц Едуард се е сражавал като лъв и атакувал редиците на бунтовниците, начело на хората си.

— Мисля, че тъкмо затова загубиха битката — рече Уил, като отхапа от твърдия хляб. — Заради безразсъдството на Едуард при тази атака, не си ли съгласен?

Саймън сви рамене.

— Казвам само това, което съм чувал. Но независимо от всичко, след като беше пленен при Луис, Едуард успя да избяга от ареста, под който го беше поставил Монфор, и да победи бунтовниците при Ившам. Той уби собственоръчно Монфор и освободи баща си. След това повечето от бунтовниците се разбягаха или се предадоха.

— Сега войната вече е свършила, нали?

— Верни на Монфор съмишленици продължават да се държат в Кенилуърт, но армията на крал Хенри ги е обсадила от месеци и мисля, че скоро ще капитулират. — Саймън изпи на един дъх виното и си наля нова чаша.

Двамата изпаднаха в неудобно мълчание, отвикнали да бъдат заедно.

— Племенницата на сър Оуен още ли е тук? — попита Саймън и се засмя. — Чухме всичко за нея.

Уил се закашля от виното.

— Какво сте чули?

— Че се промъкнала тайно на кораба.

— О! — рече Уил и кимна, продължавайки да кашля.

— Тя още ли е в Париж?

— Да. — Уил усети как страните му бавно почервяват. Облегна се назад и прокара пръсти през косата си, надявайки се по такъв начин да покаже своето безразличие. — Едуен работи като прислужница на кралица Маргерите. Виждам я понякога, когато задълженията ни го позволяват. Но ти още не си ми казал защо си тук?

— Повишиха ме. Изиска ме маршалът на Парижкия приорат — рече смутен Саймън. — Преди няколко месеца той беше в Лондон и

конят му се разболя. Успях да го спася. — Той сви рамене. — Не беше трудно, просто трябваше да му давам подходящите билки, за да му премахна треската и за една нощ го изправих на крака. Предполагам, че това го е впечатлило, защото той писа на приор Умбер и му каза, че ме иска за главен коняр в Париж.

— Поздравявам те. — Уил пресилено се усмихна. Саймън — синът на кожар от Чийпсайд, сега заемаше по-високо положение от него.

— Благодаря — рече скромно приятелят му.

Уил допи виното си и стана, главата му беше леко замаяна.

— Трябва да ти кажа как да стигнеш до приората.

— Ти няма ли да дойдеш с мен?

— Имам да изпълня една поръчка. Ще се забавя, а ти ще трябва да се явиш пред маршала. Нали каза, че си дошъл с група рицари? Предполагам, че вече са ходили при него.

— Да, ама... — Саймън замълча за момент. — Не съм ти казал, нали? На кораба от Лондон беше и още един, когото познаваш. Гарен дьо Лион.

— Гарен?

— Да — рече Саймън, като се надигна и се хвана за ръба на масата, за да се задържи. — Майко мила, аз съм пиян. Естествено, той е прекалено горд с рицарската си мантия, за да чака такива като мен. Предполагам, че щях да се мотая с дни из този град, ако не те бях срещнал.

— Гарен е станал рицар? — попита Уил, макар вече да знаеше отговора.

Саймън кимна.

— Е, добре. — Той потупа приятеля си по рамото. — Утре, докато лекуваме натежалите си глави, ще ми разкажеш защо си все още сержант. Не че съм много разочарован от това — добави весело той. — На кого му е притрябвало да е рицар?

— На кого, наистина.

След като даде на Саймън указания как да стигне до приората, Уил се помъкна по улица „Сен Жак“ с разбъркан от киселото вино стомах и в лошо настроение от новините, които бе научил от Саймън. Колкото и да беше доволен, че видя стария си приятел и че двама от бившите му другари бяха в Париж и бяха постигнали добър напредък

за възрастта си, този факт още повече засили недоволството от собственото му положение. Опитва се да си представи Гарен като рицар, но виждаше само едно слабо момче със златисторуса коса и насинено лице. Сети се отново за думите на Елуен: „Той не може вечно да пренебрегва правото ти да сложиш рицарската мантия.“ Преди около месец, след като Еверар беше отказал да говори за посвещаването му в рицар, той се беше зарекъл, че преди да изтече годината, ще отиде в Светите земи. Знаеше, че баща му служи в Сафед. Ако през следващите няколко месеца бъдеше посветен в рицарство, би могъл да поиска да го преместят. Уил докосна кръглата дръжка на сабята си. Прекалено дълго си беше мълчал.

Близко до доминиканския колеж навлезе в една тясна уличка, която водеше към продавача на пергамент. От една пивница пред Уил излезе, олюлявайки се, едър мъж с кана бира в ръка. Двамата се сблъскаха и съдържанието се разля върху гърдите на непознатия.

— По дяволите! — изруга той.

— Съжалявам — рече Уил. Като отстъпи назад и видя белия кръст върху черната туника на мъжа, разбра, че е рицар на Ордена на хоспиталиерите „Свети Йоан“. — Не ви видях.

— Не си ме видял? — рече ядосан рицарят, докато бършеше дрехата си от разлялата се бира. — Да не си спял?

— Казах, че съжалявам.

Когато Уил се опита да мине покрай него, за да продължи пътя си, хоспиталиерът го сграбчи за ръката.

— Това не е достатъчно! — Очите му се вторачиха в туниката на Уил и той злобно се ухили. — Тамплиер, а? — От неприятния дъх и премрежения му поглед Уил разбра, че бирата не беше първото питие на рицаря за този ден. — Какво ще направиш за това? — Той размаха една бутилка.

Уил издърпа ръката си от хватката на мъжа.

— Аз се извиних. Не виждам нужда да правя нещо повече.

— Какво става, Рейскуин?

Уил се обърна по посока на гласа и видя още четирима рицари да излизат от пивницата с кани бира в ръце, не по-трезви от приятеля си.

Хоспиталиерът се извърна, клатушкайки се, към тях и посочи Уил.

— Този тамплиерски боклук ми разля бирата и иска да се измъкне, без да я плати.

— Извини се на нашия човек! — настоя един от рицарите, пъпчив младеж, който изглеждаше само година по-голям от Уил.

— Вече се извиних — каза сержантът и стисна зъби. — И ако другарят ви не беше такъв инат, щеше да приеме извинението ми.

— Ах ти, пале, такова! — закани се, заеквайки, Рейскуин, хвърли настрана каната и посегна към меча си.

Спътниците му се изправиха пред него, докато той се опитваше да измъкне меча с непохватните си пръсти.

— Остави момчето на мира, Рейскуин — рече един от тях, който изглеждаше по-възрастен от останалите. — Той е само сержант.

Лицето на Уил почервения и той сложи ръка върху дръжката на сабята си.

— Хайде, Рейскуин — продължи спокойно да настоява по-възрастният рицар, — ще ти купя друга кана.

— След като дам урок на този изтърсак! — рече Рейскуин и най-после успя да измъкне меча си, което го накара да залитне няколко крачки назад.

Уил също изтегли сабята си, когато онзи пристъпи клатушкайки се към него.

— Стой настрана! — рече по-възрастният рицар на Уил. — Аз ще се оправя с него. — Той стисна Рейскуин за рамото. — Престани, братко!

Пъпчивият рицар посочи към оръжието на Уил.

— Погледнете сабята му! — Той презрително се ухили. — Трябва да е някаква антика.

Смехът на рицаря секна, когато Уил вдигна сабята и рязко я насочи към тях. Тримата хоспиталиери отстъпиха назад. Върхът на сабята на Уил беше насочен към гърлото на другаря им. Сержантът вече не виждаше нищо друго, освен лицето на мъжа пред него. Освобождаването от гнева го опияняваше. Беше много по-приятно да му даде отдушник, отколкото да го потиска.

— Хайде! — подкани той Рейскуин и устните му се изкривиха в нещо средно между усмивка и озъбване. — Бий се!

Рейскуин, който беше прекалено пиян, за да се сепне от гнева на Уил, вдигна меча си.

— Стой настрани! — повтори по-възрастният рицар. — Престани, дяволите да те вземат! — извика той на Уил, който направи още една крачка напред и дръпна назад ръката си със сабята, като че ли за да нанесе удар.

Някой здраво стисна китката му. Той се извърна към нападателя си, но не каза нищо, когато видя, че го държи един тамплиер.

— След миг, сержант — рече спокойно рицарят, — ще ти пусна ръката, а ти ще прибереш сабята си в ножницата.

Все още разтреперан от мисълта за предстоящата битка, Уил се поколеба. После кимна в знак на съгласие.

Тамплиерът пусна ръката му и продължи да наблюдава как Уил окачва отново сабята на колана си. После се обърна към петимата хоспиталиери:

— Каква е причината за разправията? — При появата на тамплиера Рейскуин беше навел меча си, въпреки че продължаваше да гледа злобно към Уил.

По-възрастният рицар сведе почтително глава.

— Беше недоразумение. Този момък тук — той посочи към Уил — разля бирата на другаря ни.

Тамплиерът погледна към Уил. Очите му бяха студени и бледосини. Изглеждаха още по-бледи, сравнени с дългата му черна коса и брада. Беше на около четиридесет години. Лицето му беше изразително и красиво, а кожата му имаше силен загар, което подсказваше, че е прекарал известно време на по-топли места.

— Е?

Уил издържа погледа му. Беше виждал рицаря в приората, но не се бяха запознавали и не знаеше името на мъжа.

— Стана случайно, сър.

— Нямаше ли да е по-добре да се извиниш, вместо да се дуелираш?

Уил отвори уста да се защити, но размисли и каза:

— Да, сър.

Тамплиерът бръкна в кожената кесия, която висеше на колана му, и извади една златна монета. Отиде при Рейскуин и му я подаде.

— Мисля, че това ще ви компенсира причинените неприятности.

Рейскуин промърмори нещо неразбрано, но прие монетата.

— Това е повече от достатъчно, братко — рече по-възрастният рицар. Поклони се още веднъж и даде знак на другарите си. — Хайде да тръгваме. — Те продължиха пътя си надолу по уличката със залитания Рейскуин между тях.

Уил ги проследи с поглед, докато се отдалечаваха, изненадан от лесния начин, по който се беше измъкнал от положението. Хоспиталиерите можеха да направят официално оплакване срещу него, или да поискат официален дуел за разрешаване на спора. Нямаше да се изненада, ако го бяха сторили. Хоспиталиерите не бяха от най-сговорчивите, когато ставаше дума за тамплиери. Използваха всяка възможност, за да пречат на работата им, да се карат с Ордена и да се оплакват на градската управа, че водната мелница на приората е наводнила нивите им, че тамплиерите са получили повече място за сергиите си с вълна на пазарния площад, че са подкупили църковните настоятели и са заели местата на хоспиталиерите пред една изоставена църква, откъдето да събират милостиня. Но въпреки оплакванията им те прибягваха в много случаи до методите на тамплиерите. Ордена „Свети Йоан“ бе създаден преди Първия кръстоносен поход, двадесет години преди основаването на Ордена на тамплиерите, с единствената цел да оказва помощ на болни поклонници на Изток. Обаче скоро след основаването на Ордена на тамплиерите, хоспиталиерите започнаха да дублират функциите му, да строят крепости и да разширяват икономическото си влияние. Посвещаването им в рицарство ставаше с ритуали, близки до тези на тамплиерите, и дори мантиите им с белия кръст върху тях, според тамплиерите, бяха още един опит да им подражават.

— Какво си мислеше, че правиш, сержант?

Уил погледна към рицаря.

— Съжалявам, сър. Не бях прав, бях невъздържан и... — Той ритна един камък, а след това се обърна към рицаря и каза: — Излъгах. Аз се извиних, но той не прие извинението ми. Хоспиталиерът извади меч си преди мен.

— Значи си извадил сабята, за да се защитиш, така ли?

— Не — рече след кратка пауза Уил. — От яд. Нямах намерение да го нараня — добави той. — Просто...

Младежът не се доизказа. Беше се почувствал по-добре, когато извади сабята си. Да се обучава сам не беше същото, като да се

изправиш срещу някого в битка и това просто преживяване му липсваше. Обаче сега, когато всичко беше приключило, се почувства като глупак.

— Нямаше да е кой знае каква схватка — рече рицарят. — Противникът ти едва се държеше на крака.

— Знам. Предполагам, че исках да го унижа. Орелът не напада мухи — добави той на латински.

— Вярно е. — Рицарят му подаде ръката си. — Името ми е Николас дьо Навар.

— Уилям Камбъл — представи се Уил и пое ръката на мъжа. Дланта беше покрита с мазоли от честото държане на меча.

Николас кимна.

— Виждал съм те в приората. Ти си сержантът, който служи при свещеника. Еверар дьо Троа, нали?

— Познавате ли сър Еверар?

— Познавам работата му. Аз съм събирач на редки книги или по-скоро бях, преди да се присъединя към Ордена. На няколко пъти се опитвах да разговарям с брат Еверар, но той е някак...

— Враждебен? — рече Уил.

— Необщителен — каза Николас и се усмихна. После огледа уличката. — Какво правиш тук?

— Трябва да взема нов пергамент. Работим върху едни нови преводи.

— Нещо интересно ли е?

— Само ако се интересувате от медицинските свойства на маслиновите дървета.

Николас се засмя.

— Е, няма да ти преча на работата. Желая ти всичко хубаво. — Той замълча за миг и добави: — Един съвет, сержант Камбъл. Бъди внимателен, когато в бъдеще вадеш оръжие. Следващият мъж може да не бъде толкова лесно разубеден да не пролее кръвта ти.

— Мога ли да ви попитам, сър — рече Уил, когато рицарят се наклони да си тръгне, — дали възнамерявате да говорите с наставника ми за станалото?

— Станало ли е нещо? — Николас се усмихна и се отдалечи надолу по уличката.

18. ОТВЪД СТЕНИТЕ НА САФЕД, ЙЕРУСАЛИМСКОТО КРАЛСТВО

19 юли 1266 г. сл.Хр.

Омар погледна нагоре към сиво-бялата крепост, извисила се върху скалистата издатина. По назъбените парапети на сафедските бойни кули войниците изглеждаха не по-големи от мравки от това разстояние, но тези мравки имаха зъби и само при една атака мамелюците загубиха над петдесет души от стрелите им. Той огледа гладките непристъпни стени. Ако имаше нещо, което да се каже за франките, то беше, че знаят как да строят крепости. Архитектурата им не беше нито толкова красива, нито така усложнена като тази на мамелюците, но подобно на самите франки се отличаваше със строгост и здравина. Омар се обърна и се отправи към шатрата в центъра на лагера.

Когато влезе вътре, Байбарс вдигна глава. Двама от евнусите на султана му надяваха лъскавата ризница от метални брънки, а друг беше застанал наблизо с колана и сабите му. Като се изключат адютантите, шатрата беше пуста. Зад Байбарс тронът стоеше празен, главите на лъвовете на облегалките му лъщяха на светлината на фенерите. Омар чу някакво сумтене в тъмната страна на помещението. Различи фигурата на Кадир, свил се на кравай върху едно одеяло. Гадателят промърмори нещо насън, обърна се на другата страна и захърка.

— Господарю мой — рече Омар, приближи се до Байбарс и се поклони.

Той отпрати адютантите и затвори закопчалката на ризницата на врата си.

— Омар — поздрави намръщен султанът, — радвам се, че най-после дойде.

Омар леко се поклони.

— Спах, господарю. Съжалявам.

Байбарс се засмя и в сините му очи проблеснаха пламъчета. Прегърна Омар.

— Все още лесно се хващаш на въдицата ми. — Отдръпна се, оставяйки в ноздрите на Омар миризмата на благоуханното масло, с което беше намазана кожата му, и отиде до един прът, на който беше окачена златистата му мантия, върху която бяха извезани цитати от корана.

Омар го наблюдаваше как я намята върху мускулестото си тяло. През шестте години, откакто се беше възкачил на трона като султан на Египет, видът на Байбарс не се беше променил много. Като се изключат няколко сребърни нишки в косата и брадата му и дълбоките бръчки, които прорязваха страните му, той си беше все същият. Омар знаеше, че промяната беше станала най-вече вътре в него. Беше се надявал, че когато задоволи амбицията си да управлява и под тежестта на отговорностите, свързани със султанската власт, Байбарс постепенно ще се укроти. Но като султан той стана още по-решителен, невъздържан и непредвидим. Дори раждането на сина му не спомогна с нищо за успокоението му. Барака-хан, който беше на пет години и наследник на трона, се роди в годината на възкачването на Байбарс. Оттогава баща му изобщо не му обръщаше внимание, като казваше, че той принадлежи на майка си, докато стане достатъчно голям, за да бъде обучаван да се бие с франките.

Омар знаеше, че той все още беше негов приятел, но Байбарс сякаш се беше разделил на две. Едната част от него все още беше способна да върши добри дела, да цени красивото и да бъде дълбоко религиозен. Той възстанови както Кайро, така и Халифата и назначи бедуин за водач на исляма. Но тази половина все повече и повече беше затъмнявана от другата, за която бяха характерни безсърдечието, лукавството и абсолютната жестокост.

През годината от възкачването си на трона Байбарс беше екзекутирал Актай и останалите някогашни привърженици на Кутуз и беше освободил Алепо от губернатора, назначен от предишния султан, под претекст, че планирал бунт срещу него. Беше премахнал властта на предишните управници на Дамаск, Керак и Хомс и беше сключил съюз с един от генералите на монголите, разчиствайки пътя за война срещу християните. Оттогава беше тръгвал три пъти от Кайро начело на армия, за да се стовари като чук върху франките.

Омар не ги обичаше, искаше не по-малко от всеки друг те да се махнат, а по време на война смъртта беше неизбежна. Обаче го

тревожеше удоволствието, което Байбарс изпитваше да причинява болка на жертвите си. Все по-често се безпокоеше за душата на приятеля си.

— Имаш угрижен вид, Омар — рече Байбарс, докато запасваше колана на кръста си.

— Не, садик. Просто съм уморен.

— Ако всичко мине добре, ще спиш по-добре довечера. Срегнах се с военачалниците. Полковете са заели позиции. Ще съсредоточим атаката си върху портата, която повредихме при последната атака, и върху външните стени в другия край на крепостта. Едновременните атаки ще разделят силите им и ще ни позволят да се приближим повече, за да предприемем трета атака в центъра. Ако успеем да пробием стените, един полк ще има готовност да навлезе във външната крепост. Те ще избият доста хора, преди рицарите да имат време да отстъпят във вътрешната кула. Имам и още една изненада за тях. Тя няма да ги убие, но ще сломи духа им. — Байбарс се спря и се вгледа в лицето на Омар. — Съмняваш ли се?

Омар избегна погледа му.

— Вече на два пъти ни отблъснаха. Ще можем ли да изпълним този план, без нашите хора да дадат още много жертви? Питам се дали не трябва да се съсредоточим върху не толкова силно отбранявана цел? После, когато войската на емир Калаун се присъедини към нас от Киликия, можем да се върнем с пълни сили и...

— Войната на Калаун срещу арменските християни ще отнеме твърде много време и не можем да чакаме. Когато потеглихме, нашата цел беше да унищожим центъра на властта на франките в Акра. Не успяхме да го сторим и сега хората се нуждаят от победа. Нарочно избрах да нападна Сафед, защото крепостта е извънредно непристъпна. На победите ни над франките през последните години се отговаряше с предизвикателства и арогантност. Враговете ни са разтревожени, но все още не се страхуват истински от нас.

— Така ли? — усъмни се Омар, като си спомни ужаса по лицата на всички християни, които беше помогнал да бъдат избити.

— Спомняш ли си, Омар, когато се съгласих на размяна на военнопленници със западните барони? Тамплиерите и онези, на които викат хоспиталиери, отказаха, като заявиха, че мюсюлманите, които държат в плен, са твърде ценни като роби, за да бъдат освободени. —

Байбарс закричи разгневен из шатрата. — Те още не ме приемат сериозно. Но и това ще стане. Когато сринахме техните градове и селища, за тях това беше удар, но падането на една от най-големите им крепости ще ги сломи. — Той сви ръката си в юмрук. — Ще им докажа, че няма крепост и рицар, които да са недосегаеми.

Омар се приближи към него и сложи ръка на рамото му.

— Знам, че ще успееш, господарю мой.

След малко Байбарс сложи ръката си върху неговата и кимна.

— Хайде. Време е.

Двамата излязоха от шатрата, когато над долината на река Йордан пукваше зората. Присъединиха се към останалите от полка Бахри, качиха се на конете и поеха към предните редици. Очите на всички мъже бяха насочени към Байбарс Арбалета, когато той се надигна на седлото и вдигна сабята си към небето, а златистата му мантия се развя от вятъра.

Сафед, Йерусалимското кралство, 19 юли 1266 г. сл.Хр.

Джеймс беше с една рота войници на външните стени, когато видя султанът да язди в предните редици.

— Бъдете готови! — извика той на мъжете около него.

Стрелците се вторачиха във войските под тях с изпънати лъкове, а сирийските войници при катапулта стиснаха още по-здраво въжетата, които трябваше да освободят гредата. На изток се появиха първите слънчеви лъчи и топлината им ги заля като вълна. Джеймс погледна на юг и видя как планините порозовяха, а после се оцветиха в червено. Обикновено тези изгреви го изпълваха с голяма радост. Чувстваше, че стои в Божията земя и наблюдава как под него се ражда едно чудо. Но сега далечните планини бяха лош знак. Там преди седемдесет години под две кули от камък, наречени Рогата на Хатин, мюсюлманската войска беше разбила християнската армия. Още по на юг беше мястото, където се беше водила битката при Хербия и се беше стигнало до още едно християнско поражение. Във всички посоки имаше полета и градове, реки и крепости, където войските им са били разбивани от защитниците на исляма.

Джеймс улови погледа на Матиус, който стоеше малко по-настрани заедно с други войници. Той вдигна меч си. Джеймс отвърна

на поздрава, а после пак се загледа във войската под него.

— Бог да е с нас! — прошепна той.

Гръмогласният рев на мамелюците заглуши думите му, когато воините отвърнаха на бойния вик на своя султан. Първата атака се стовари като буря върху Сафед.

Катапултите бяха изтеглени напред, прикривани от мамелюкските стрелци, които отвърнаха с облаци от стрели на войниците, които стреляха надолу към тях. Те полетяха със съскане във въздуха и попаднаха в скали, щитове, трева и плът. Джеймс рязко се сниши, когато една стрела прелетя над парапета и изтрака на пътеката зад него. След стрелите дойдоха камъните. Гредите на катапултите се вдигаха и падаха, удряха лостовите и изпращаха товара си срещу крепостта. Няколко камъка отскочиха от стените и се сгромолясаха върху скалите отдолу. Но един от тях се стовари от огромна височина и с голяма скорост върху кулата в далечния ъгъл на крепостта и Джеймс, който се намираше на известно разстояние от нея, почувства как стената под него се разтрепери. Камъкът се отърколи обратно на земята, като откъсна заедно със себе си и малка част от кулата. Джеймс видя как войниците, които сигурно са били на вътрешната ѝ стълба, изпопадаха през отвора. Камъни и хора се стовариха върху скалите отдолу. Рицарят стисна юмруци, когато видя как един сержант, още почти момче, продължава да се търкаля надолу в пропастта. Затвори очи, преди момчето да спре в скалите. Искаше да се развика от парапета и да изкомандва всичко да бъде преустановено. Но всяка възможност за преговори беше отминала. Вече за никого нямаше връщане назад. Всеки мъж тук се биеше за живота си.

Таранът затрополя нагоре по пътеката към портата, теглен с въжета от мамелюците. Една стрела се заби във врата на един от мъжете, които теглеха въжетата. Той падна с вик назад и тялото му се запремята надолу по стръмнината, на неговото място зае друг. Таранът изчезна от погледа на Джеймс, след като измина разстоянието от пътеката до стените. Малко по-късно той чу глух тътен да отеква откъм кулата, която пазеше портата. Като че ли великан удряше по нея с юмрук.

— Сър!

Един от сирийците сочеше през парапета. След като проследи погледа му, Джеймс видя да прехвърлят седем катапулта към

централния сектор, който беше охраняван от него. Ротата на Джеймс беше една от трите, които се намираха в района. Повечето от силите им бяха отклонени към портата и към далечния ъгъл на крепостта, върху които се съсредоточиха останалите двадесет катапулта на мамелюците. Той изруга и се обърна към войниците, които го гледаха в очакване на заповеди.

— Стрелците — готови! — каза спокойно Джеймс. После кимна към войниците при катапулта до него. — Стреляйте, когато дам заповед. — Обърна се към Матиус, за да го предупреди, но другарят му вече беше видял опасността и ротата я очакваше. Джеймс погледна отново към приближаващите се машини и вдигна ръка. — Изчакайте — рече тихо той на хората си, докато катапултите бяха подредени и мамелюкските войници застанаха зад тях. — Изчакайте още малко. Мамелюците хванаха въжетата и в този миг Джеймс свали надолу ръката си. — Огън!

Гредата на катапулта зад него полетя напред почти едновременно с тези на другите два катапулта, сложени край стената. Стрелите изсвистяха надолу пред трите огромни камъка, които прелетяха над парапета. Някои от мамелюците ги видяха и се опитаха да избягат, но беше твърде късно. Един от камъните не улучи целта си, но другите попаднаха право в стенобойните машини. Блесна ярка светлина и другите катапулти, както и хората около тях, бяха обгърнати в пламъци. Катапултите на мамелюците бяха натоварени с глинені гърнета, пълни с гръцки огън — запалителна смес от нафта, смола и сярна прах. Запалената смес полепна по другите стенобойни машини и те заедно с хората около тях пламнаха като факли. Сирийските войници, които бяха при стената заедно с Джеймс, нададоха радостни викове, когато мамелюците започнаха да се търкалят по земята, а дрехите, косите и плътта им горяха.

— Бог го пожела! — ревноха в един глас всички защитници на стената.

— Благодаря ти, Господи! — рече тихо Джеймс. Погледна към ротата на Матиус. Там всички също ликуваха. Приятелят му надаваше боен вик, оголил зъби и с изкривено в грозна гримаса лице. Джеймс разбираше как се чувства. Беше невъзможно човек да не ликува, когато животът му е пощаден, дори и когато цената за това е нечия друга смърт. Но колкото и доволен да беше, че все още е жив, не изрази

гласно радостта си. Матиус се хилеше насреща му, отворил уста да извика нещо. Джеймс видя как изражението на приятеля му се промени. Усмивката изчезна от лицето му. Отвори широко уста, а очите му се разшириха. В същото време чу нещо да се приближава с тихо свистене. В мига, който му беше нужен да си обърне, звукът му напомни за внезапните пориви на вятъра по хълмовете близо до дома му в Шотландия. Видя нещо голямо и тъмно да лети срещу него. Не бяха успели да унищожат всички катапулти — един, зареден с огромен камък, беше продължил да действа. Джеймс се обърна и побягна, като едновременно извика, за да предупреди войниците около него, които продължаваха да надават радостни възгласи с вдигнати към небето юмруци. Усещаше движенията си бавни като в някакъв среднощен кошмар. Успя да направи само няколко крачки, преди да последва ударът. Дори не можа да извика, когато вълна от камъни и кръв го блъсна в гърба и той полетя напред. Падна ничком на земята, останал без дъх. След грохота на падащата зидария около него заваля кошмарен дъжд. Откъснати крайници с части от дрехи по тях, една ръка, раздробени кости и разкъсана плът. Това беше всичко, което беше останало от сирийските войници. Джеймс извърна глава на една страна и опря бузата си в камъка. Опита се да се повдигне на ръце, но не успя.

Не знаеше колко дълго беше лежал там. По-късно му казаха, че било само няколко секунди, но му се стори, че измина цяла вечност, преди нечий силни ръце да го подхванат и да го изправят на крака.

— Мъртъв ли съм? — попита той мъжа, чието белобрадо лице се взираше в неговото.

— Още не, хвала на Бога.

Главата на Джеймс започна да се прояснява. Обърна се към мъжа, който го държеше здраво и го влачеше по пътеката. Успя с мъка да преглътне. Устата и гърлото му бяха пълни с прах.

— Матиус — попита с дрезгав глас той, — какво стана?

Матиус продължаваше да го влачи.

— Не тук. Трябва да те закараме в лазарета.

— Не — рече Джеймс и спря. — Не — повтори по-категорично той. Махна ръката на Матиус от раменете си и се подпря на парапета. — Добре съм.

Под него стрелите и камъните продължаваха да летят нагоре от полето в другия край на крепостта, но тъй като шест от седемте

катапулта горяха, мамелюците не можаха да предприемат успешна атака в централния сектор.

— Не съм лекар — каза Матиус и отново сложи ръка на рамото му, — но „добре“ не е диагноза, която бих препоръчал на човек, облян целия в кръв.

Джеймс се огледа и видя, че мантията му вече не е бяла, а червена и разкъсана.

— Кръвта не е моя — каза той и се обърна към мястото, където бяха стояли войниците. Каза шепнешком една молитва, когато разбра какъв късмет беше имал, че беше останал жив.

В парапета зееше огромна дупка. По краищата ѝ стърчаха ръбовете на разчупените камъни, като че ли някакъв огромен звяр беше отхапал парче от стената. Пътеката беше осеяна със зидария и трупове. Някои бяха паднали отвън, други — в двора долу. Мамелюците бяха пробили стената, но не на място, което би им било от полза. Джеймс премигна от болка, когато Матиус го пусна и през едно разкъсано място на мантията си видя, че парче от камък се е забило в ръката му близо до рамото.

Матиус проследи погледа му.

— Изглежда зле, Джеймс. Хайде, ела. Ще те заведа в лазарета. — От стените над портата се чу вик. Матиус се надвеси над парапета. — Хванахме тарана!

Надникнаха през парапета и видяха група мамелюци да бягат надолу по пътеката. Отрядът с абордажните куки беше успял да закачи куките за тарана. Бяха го повдигнали нагоре, за да не може да се използва, а от черния дим, който се носеше, се разбра, че бяха прогонили с него мамелюците, които, скрили се под покрива на тарана, хвърляха горящи бали с кълчища, примесени със сяра. Матиус и Джеймс видяха как повечето от бягащите мамелюци паднаха на земята, пронизани от стрели на франките.

Чу се друг вик, този път откъм мамелюкския лагер. Първите редици на стрелците започнаха да отстъпват.

— Изтеглят се — рече Матиус. — Продължавайте, копелета такива!

— Почакай — каза Джеймс и го потупа по ръката. — Виж. Катапултите откъм далечния край на крепостта бяха презаредени. Джеймс и Матиус наблюдаваха мълчаливо как мамелюците изстреляха

последния си залп за сутринта. Този път към стените не полетяха камъни, а тела. Тридесет трупа на християни, които бяха пленили от съседните села, се посипаха из външния двор на крепостта. В двора зад външните стени се разнесоха викове на селяните, разположили се там, когато телата започнаха да падат около тях. Върху всяко беше начертан червен кръст, като подигравка с християните в укреплението.

Отвъд стените на Сафед, Йерусалимското кралство, 19 юли 1266 г. сл.Хр.

Байбарс влезе в шатрата и разкопча колана със сабите. Погледът му попадна върху евнусите, които се приближиха, за да свалят мантията му.

— Махайте се! — изрева той.

Адютантите бързо изскочиха навън.

— Господарю мой — рече Омар, докато наблюдаваше как Байбарс се качи на платформата, седна в трона и сложи ръце върху лъвските глави, — не всичко е загубено. Това е само третата ни атака.

— Искях да стане днес.

— Стените им са дебели.

— Ако машините ни не бяха ударени, Сафед щеше да падне. — Байбарс забарабани с пръсти по лъвските глави. — Използваха добре силите си. — Той разтърси глава. — Също както глиганът използва глигите си.

— Бихме могли да изпратим копачите. Хълмът сигурно е осеян с тунели. Можем да ги изненадаме отдолу.

— Не. Ще отнеме много време, за да пробием проход под стените. — Байбарс продължи да барабани с пръсти по лъвските глави, но вече по-бавно. — Трябва да нападнем този глиган отзад, а не да рискуваме отново да осакати хората ни. Ще намерим слабото му място и ще нанесем удара. — Той се изправи и скочи от платформата. — Имам идея къде може да е това слабо място. — Байбарс се отправи към изхода на шатрата. — Извикай военачалниците! — изкрещя той на един страж, който седеше отвън. — И ми доведи вестоносците!

Сафед, Йерусалимското кралство, 19 юли 1266 г. сл.Хр.

Джеймс потрепери, когато сирийският лекар извади камъка от ръката му. Раната вече беше започнала да се затваря и кръвта отново потече, когато тънката корица беше разкъсана. Лекарят му подаде лепен тампон, който да притисне върху раната, и се отдалечи. Дворът в лечебницата беше пълен с войници, повечето с малки рани — ожулвания, слаби изгаряния и одрасквания от стрели. Тежко ранените бяха вътре в лазарета. Джеймс притисна парчето плат върху ръката си, за да спре кръвта. Облегна се на стената и взе камъка, който лекарят беше извадил.

— Трябва да си го запазиш — рече Матиус, като му подаде гърне с вино. — Занеси го вкъщи и го показвай на внуците си.

Джеймс се усмихна и пъкна парчето в кесията на колана си.

— Ще го дам на сина си. — Подпря глава върху стената и се загледа в небето, което беше станало тъмносиньо. Следобедът премина в разчистване на отломките от разрушенията и наблюдение на работата по ремонтите. Щеше да остане на стените и по-дълго, но Матиус го заплаши, че ще го отнесе на ръце в лечебницата, ако не тръгне сам. Единственият признак за живот, който идваше от лагера на мамелюците след битката, бяха напевните молитви на воините.

Кръвта по мантията на Джеймс беше станала лепкава. Искеше да се прибере в стаята си, но задълженията им още не бяха свършили. След вечерната молитва той и Матиус щяха да поемат първото дежурство при стените.

— Дали ще нападнат отново тази вечер?

Джеймс видя един сирийски войник да ги гледа уплашен.

— Не — каза му той, — ще им трябват няколко дни да прегрупират силите си и да планират следващата си стъпка.

Вдигна глава, когато чу някой да го поздравява и видя, че командорът се приближава заедно с шестима рицари. Джеймс се изправи и забеляза изражението на лицето му.

— Лоша работа — рече тихо командорът, когато спря пред него.

— Какво има, сър? — попита Матиус, който застана до Джеймс.

Командорът огледа сирийските войници, които разговаряха помежду си. После тихо заговори:

— Байбарс изпрати вестоносец. Предложи безусловна амнистия за всички местни войници, които му се предадат. Даде им две нощи да

решат дали да напуснат и да си тръгнат свободно, или да останат тук с нас и да умрат.

— Боже Господи! — прошепна Матиус.

— След час всички тук ще чуят какво е обещал. Ако не успеем да въдворим ред, сутринта може да очакваме бунт.

19. ПАРИЖКИЯТ ПРИОРАТ

20 юли 1266 г. сл.Хр.

В стаята беше горещо и задушно. Малката група рицари се потяха във вълнените си наметала и се стараеха да не се движат много. Само Еверар, кацнал върху високия си стол като качулат ястреб с черното си наметало и с качулка, като че ли не усещаше жегата. Той обаче с нетърпение чакаше да узнае защо ги бяха повикали в покоите на визитора, точно когато беше на път да преведе един сложен пасаж от гръцки текст, над който си беше блъскал главата няколко седмици.

Въпросите, свързани с всекидневните дела, се обсъждаха на седмичния съвет, на който присъстваха всички братя. Доколкото Еверар си спомняше, среща насаме с няколко избрани рицари, свикана без предупреждение или обяснение, беше нещо нечувано. Беше се опитал да отгатне от какъв характер ще е тя, по това кой присъства на нея, но в петимата рицари, въпреки че бяха с висок ранг, нямаше нищо необичайно. Ако трябваше да посочи някой, който правеше изключение от групата, това беше той.

Еверар и рицарите погледнаха към вратата, когато тя се отвори и един слуга внесе табла с високи чаши и кана с вино. След него влезе и визиторът — висок и достолепен с прошарената си подстригана във формата на тризъбец брада. Заедно с него влезе млад човек на не повече от двацет и няколко години, чийто вид накара Еверар да се намръщи. Младият мъж имаше безлично, слабовато лице и тъжни очи като на куче. Черното му расо беше изцапано и с кръпки, краката боси и покрити с прах, а на врата му висеше голям дървен кръст. Приличаше на обикновен просяк, но се държеше като господар. Беше доминиканец, хрътка на бога, инквизитор.

— Добър ден, братя — поздрави визиторът и затвори вратата, след като прислужникът излезе. Посочи на доминиканеца един празен стол близо до масата. — Моля, седнете, отец Гиле. — После заобиколи голямата маса и се настани в подобния на трон стол зад нея, като остави доминиканеца да стои изправен и спокоен в центъра на събралите се рицари. — Извинявам се, че не ви предупредих — рече

визиторът, като се обърна към тях, — но отец Гиле не може да остане дълго. Дойде лично да ме уведоми по един въпрос, но се съгласи да продължим дискусията си в негово присъствие, защото вашето съдействие може да е необходимо. — Визиторът погледна към Еверар. — Братко Еверар, имайки предвид големия ти опит, поканих те тук в качеството на съветник.

Еверар не каза нищо, само се намръщи още повече.

— Ако обичате, отец Гиле — рече визиторът и даде знак на доминиканеца.

Гиле пристъпи малко напред, за да го виждат добре всички рицари. Огледа ги с изпитателния си поглед и Еверар се намръщи още повече. Очевидно монахът има опит в ораторството, защото, без съмнение, скоро е завършил теология в университета в Париж, помисли си с презрение свещеникът. С ораторското си майсторство и агресивност доминиканските монаси приличаха повече на адвокати, отколкото на духовни лица.

— През последните няколко месеца — започна Гиле — моят Орден разследва един трубадур, който пътува в южната част на кралството и се прочу с изпълненията си на така наречения романс за Граала, основаващ се на историята за Пърсивал.

— Пиер дьо Понт-Евек ли имате предвид?

Въпросът беше зададен от Николас дьо Навар.

— Чувал ли си за него, братко? — осведоми се визиторът, като погледна към Николас.

— Бегло — отвърна той. — Интересувам се от романи — обясни рицарят.

Гиле изгледа с кучешките си очи мъжа с черната брада.

— В такъв случай може би ще ви е интересно да узнаете, че ние възнамеряваме да го арестуваме за ерес.

— Ерес?

— Когато в един от нашите манастири на юг научиха за непристойните неща, които се съдържат в изпълненията на трубадура, те се свързаха с главата на нашия Орден тук, в Париж. Обърнахме се към съда в Акитен, където той беше поканен да изнесе представление, и успяхме да уредим забрана за представлението. Някои от братята се надяваха да го спипат там, но той трябва да е бил предупреден, защото така и не дойде. Наскоро научихме, че крал Луи го поканил да изнесе

представление през есента в двореца. — Гиле повдигна едната си вежда. — И то в един свят ден. Помолихме краля да оттегли поканата си, но той отказа да се вслуша в съвета ни. Братята ни из цялото кралство бяха уведомени, че Понт-Евек трябва да бъде арестуван, но страната е голяма, а ние сме малко на брой, за да се справим с тази задача. Ако не успеем да арестуваме трубадура предварително, ще го направим, когато пристигне в двореца. И тъкмо затова се нуждаем от помощта ви — обърна се Гиле към рицарите. — Ако Ордена ни подкрепи по този въпрос, кралят ще бъде принуден да отстъпи пред общото ни искане.

Еверар се размърда на стола си.

— Понякога романсите за Граала могат да се сторят на едно чувствително ухо прекалено непристойни, но етикетът не позволява на трубадурите да преминават границите на приличието. Наистина съм учуден, че инквизиторите се занимават с този въпрос. Няма ли хрътките на Бога по-важна работа от тази да преследват един обикновен актьор?

— Братко Еверар! — смъмри го визиторот.

Гиле вдигна ръка.

— Не, брат Еверар е прав. Обикновено ние наистина не се занимаваме с подобни дреболии. Обаче този случай влиза напълно в задълженията ни. Изпълнението на Пиер дьо Понт-Евек е повече от непристойно. Както казах, то е еретично. В него той говори за мъже, които удрят, плюят и уринират върху кръста и пият едни от други кръвта си от чаша за причастие. Цели пасажии от изпълнението му описват езически ритуали: магьосничество, идолопоклонничество, жертвоприношения на хора и животни и други ужасни дейности, прекалено небогоугодни, за да бъдат споменавани. — Той огледа присъстващите. — Може би помнете, че намерихме за виновни хиляди катарии за подобни нарушения при пречистването на тяхната секта. Пиер дьо Понт-Евек е привлякъл доста последователи на юг, а мога да добавя, че това е районът, в който първо се разпространи катарската ерес. Той не спазва етикета за поведение, но въпреки това нарушаването на правилата не го прави по-малко популярен. Напротив, става все по-известен и харесван. Опитът ни е научил, че селяните са привлечени от вулгарния материал като мухи от тор и наш дълг на Божии люде е да се погрижим за душите им, като не позволим

да бъдат покварени от такова престъпно поведение. Не е нужно да ви напомням, че преди да смажем сектата им, катарите бяха започнали да съперничат на Църквата по популярност. Ако не бяхме действали така решително, Бог знае колко много от стадото щяха да бъдат изгубени заради техния гностицизъм. Ние бяхме създадени от нашия основател свети Доминик специално, за да изкореним катарите — продължи той. — След смъртта му нашата численост и задълженията ни се разраснаха значително. Сега орденът ни е в предните редици на борбата срещу ереста. Ние сме отговорни да прочистваме християнството от вредни дейности и идеи, колкото и да изглеждат на пръв поглед безобидни на някои хора — подчерта Гиле и хвърли смразяващ поглед на Еверар. — В интерес на Ордена на тамплиерите е този човек да бъде спрял.

Заговори друг рицар:

— Сигурен съм, че никой в тази стая няма да оспори дали този трубадур трябва да бъде спрял, ако това, което казвате, е вярно. Но защо това да е в интерес на Ордена?

— Отговорът е прост — отвърна Гиле и изгледа рицаря. — В представленията си той говори за рицарски орден, който води Пърсивал през поредица от все по-порочни ритуали на посвещаване. Тези рицари са описвани като хора, които носят бели мантии, украсени с червени кръстове.

Някои от тамплиерите неспокойно се размърдаха на столовете си. Еверар избърса челото си с ръка. Беше се изпотил.

— Значи възнамерявате да го арестувате, когато пристигне в Париж, така ли? — попита Николас.

— Да.

— Имате ли някакви доказателства, с които да подкрепите обвиненията си?

Гиле повдигна едната си вежда.

— Освен хилядите хора, станали свидетели, че той е изричал подобни нелепости? — Монахът замълча за момент. — Всъщност, да. Това е нещо, което открихме съвсем наскоро. Не вярваме, че Пиер дьо Понт-Евек сам е написал този романс. Преди десет години той е бил на служба в кралския двор, но не е бил харесван актьор и кралят го е уволнил. Нашите източници се съмняват, че е написал толкова... — Гиле изскърца със зъби — ... добре композирано произведение. Но

знаем, че той притежава една книга, от която чете по време на част от представлението си. Твърди, че му била дадена от ангел, който я взел от едно зазидано подземие под Църквата на Божия гроб в Йерусалим. Това, разбира се, е богохулство, но ние подозираме, че тъкмо от тази книга той черпи по-голямата част от материала си. Тя ще бъде доказателството, с помощта на което ще го съдим. В нея може дори да има някакви следи от катарите.

— Имате ли описание на тази книга? — попита визиторът.

— Изработката ѝ е добра и е подвързана с кожа. Вътре думите явно са написани с червено мастило, а заглавието ѝ е с позлатени букви.

— Заглавие? — полюбопитства Еверар.

Гиле го погледна.

— Да. Казва се Книгата за Граала.

— Чувал ли си за нея, братко? — попита визиторът Еверар.

Свещеникът се прокашля.

— Не, не, не съм чувал.

— Това е твърде обезпокоително — рече визиторът и се облегна назад в стола. — Орденът съществува благодарение на дарения от крале и благородници от много страни. Не бихме искали да ги загубим заради накърняване на репутацията ни по някакъв начин, особено сега, когато положението на Изток е толкова несигурно. — Той се обърна към Гиле: — Имате пълната подкрепа на Ордена на тамплиерите по този въпрос, отче.

Два часа по-късно Еверар, който се беше отказал от всякакви опити да работи върху превода и ходеше нервно напред-назад из стаята, изпухтя с облекчение, когато чу някой да чука на вратата. Миг по-късно вратата се отвори и вътре се вмъкна една фигура, облечена в сиво.

— Бях започнал да си мисля, че няма да дойдеш — рече припряно Еверар и отиде до една малка маса до прозореца. Взе голяма чаша и бързо я забърса с пеша на расото си.

— Дойдох възможно най-бързо — каза Хасан и затвори вратата след себе си. — Какво има, братко? — попита той, като наблюдаваше

как Еверар наля вино в чашата и разля малко, защото беше непохватен с ръката с отрязаните пръсти.

— Изглежда, че ще се окажеш прав — рече рязко Еверар.

Хасан го погледна изненадан.

— За трубадура. Дяволите да го вземат! — Еверар се отпусна тежко върху перваза на прозореца. — Седни, Хасан, познаваш ме от твърде дълго време, за да спазваш церемонията.

— От доста дълго — съгласи се Хасан и леко се усмихна, като седна до свещеника.

Еверар му разказа за срещата с доминиканския монах.

— Трябваше да те изпратя след трубадура още преди седмици, когато дойде, за да ми разкажеш за него.

— Тогава нямаше никакво доказателство, че неговият романс има нещо общо с твоя кодекс. Според това, което ми казаха източниците ми, имало е само известни сходства. Беше логично да искаш повече потвърждения.

— А сега — рече Еверар — инквизиторите са по петите му.

— От това, което ми разказа, оставам с впечатлението, че те ще искат да заловят Понт-Евек, когато пристигне в Париж, и няма да се опитат да го намерят преди това.

Еверар изсумтя, но изглежда малко се поуспокои.

— Как, според теб, трубадурът се е сдобил с Книгата за Граала?
— попита Хасан.

— Мога само да предположа, че той е човекът, подкупил писаря да я открадне от съкровищницата ни.

Хасан не беше много убеден.

— На времето си помислихме, че човекът, който я е откраднал, трябва да е някой, който знае за Анима Темпли и плановите ни. Страхувахме се, че този, който я е откраднал, ще я използва като доказателство срещу нас. Ако инквизиторите са прави, трубадурът просто е пригледил части от кодекса, които да използва в романс за Граала. Така не би постъпил някой, който би искал да ни разобличи или да ни навреди, особено пък, ако не се опитва да я свърже с Ордена на тамплиерите, като казва, че му я е дал един ангел.

— И аз като теб не съм съвсем наясно, Хасан, но ако трубадурът е отговорен за кражбата ѝ и знае за нас, когато го заловят, той може да даде на доминиканците сведения, които ще бъдат фатални за нас. Те

имат някои много убедителни методи за извличане на признания. — Еверар се изправи и започна да ходи нервно напред-назад из стаята. — Трябваше да чуеш отец Гиле. — Лицето му се изкриви от яд. — Те наричат ерес всичко, с което не са съгласни! Човек би си помислил, че доминиканците, а не Бог е написал Библията. Помисли за всички, които изгоряха на кладата затова че са имали различно мнение от тяхното. Тъкмо те трябва да бъдат изгорени! — Страните на Еверар се зачервиха, а белегът му стана тъмnochервен. Той повиши глас: — Колко още бащи и синове трябва да бъдат изпратени да се бият за тяхната арогантност? Колко жени трябва да останат вдовици и деца сираци в служба на нашия Бог? — Той поклати глава: — А те да си пълнят джобовете.

— Братко! — опита се да го успокои Хасан.

Еверар се обърна към него.

— Кой друг би могъл да стори това, което направи Анима Темпли, Хасан? Никой, казвам ти. Те са прекалено вгълбени в собствените си желания, собствената си политика и собственото си мнение. Дори нашият Орден. — Еверар леко сниши глас: — Ако книгата ни попадне в ръцете на доминиканците и разберат за плановете ни, те ще ни унищожат. Това, което се надяваме да постигнем, противоречи на всичко, в което Църквата, а и всеки християнин, вярва. Те няма да разберат, Хасан. Знаеш го много добре.

— Имаме на разположение няколко месеца преди Понт-Евек да дойде в града. Разполагаме с много време.

— Трубадурът трябва да бъде намерен. Въпреки могъществото на Ордена ни, не съм сигурен, че дори той ще бъде в състояние да се изправи срещу инквизиторите и да остане незасегнат. Папата може и да е единственият авторитет на тази земя, пред който Орденът е отговорен, но той се вслушва в това, което му казват доминиканците. — Еверар отиде до един голям сандък, от който извади кесия с монети. — Ако този Понт-Евек има Книгата за Граала, тогава трябва да я вземеш от него. — Той подаде кесията на Хасан. — И ако е отговорен за кражбата...

— Разбирам, братко — прекъсна го Хасан. — Трубадурът няма да стигне до Париж. — При вратата той се спря. — Има нещо, което исках да ти кажа. Сега ми се струва уместно.

— Какво е то?

Хасан се поколеба.

Еверар се намръщи.

— Ако имаш нещо за казване, кажи го, Хасан.

— Твоят слуга. Мисля, че трябва да го посветиш в делото. Със сигурност ще ни е нужна повече помощ, а сега, когато се върнах в Париж, пътищата ми с него без съмнение ще се пресичат. Когато дойдох тук последния път, той продължи да се отнася с подозрение към мен.

Еверар махна пренебрежително с ръка.

— Просто е любопитен. Сигурен съм, че за нищо не се досеща. Казал съм му същото, което съм казвал на всеки, който е попитал. Ти си приел християнската вяра и ми помагаш да издирвам арабски ръкописи за превод. Защо някой ще се усъмнява в това? В Акра е често срещана гледка. В тамошния приорат вземат араби за секретари.

— Прости ми, ако не съм прав, но Камбъл ти служи вярно вече шест години, въпреки че ти отлагаш без причина посвещаването му в рицарство.

— Посвещаването е нещо, с което не трябва да се бърза, колкото и младите хора днес да мислят обратното.

— Ти ми каза колко ценен е станал той за теб.

— Обучението на Камбъл още не е приключило — рече рязко Еверар. — Докато не реша, че е готов, няма да участва в това.

— Той никога няма да може да се докаже, ако не му дадеш възможност. Ти го задържаш. Може да бъде от полза и за теб, и за всички ни. Знам, че Джеймс би бил доволен, ако Камбъл бъде поканен в нашия кръг. Освен това, братко — продължи кротко Хасан, — ти не си вече толкова млад, колкото си мислиш. Кой ще продължи работата тук, когато теб вече няма да те има? Аз не мога. Не и на Запад. Нашата работа — събирането и разпространяването на знанието — е важна, но ти скоро трябва да се върнеш на Изток. Другите се нуждаят от ръководителя си, особено сега, когато разприте там се разрастват. Трябва да имаме повече избраници, които да бъдат издигани.

— Не е нужно да ми напомняш това, Хасан — рече уморено Еверар. — Ако книгата не беше открадната, още преди години щях да съм се върнал в Акра. Знам, че съм нужен там и че трябва да бъдат намерени други, които да заемат местата на онези, които загубихме. Но заради доброто на сержанта продължавам да мълча. След като

даден мъж стане един от Братството, той вече никога няма да живее пълноценен живот в този свят. Винаги ще се чувства като нещо отделно от него.

— А може би, понеже твърде дълго си пазил тайните ни, ти се страхуваш да ги разпространиш? Внимавай да не държиш нашите идеи прекалено близо до себе си, защото може да ги задушиш. — Хасан сложи качулката на главата си. — Ти се опари от Великия магистър Арман. Разбирам те, братко. Обаче е време да забравим миналото и да погледнем към бъдещето. Целите на Братството ще бъдат реализирани, само ако има мъже, които да ги преследват. Ако не бъдат привлечени нови членове, Анима Темпли ще умре с това поколение.

Слънцето почти залязваше, когато Уил свърши превода. Стоя затворен в спалното помещение през целия ден и ръката му се беше схванала и го болеше. Остави перото, взе двете подвързани папки с пергаменти. Страниците на едната бяха изпълнени с равен, непрекъснат текст, а тези на другата — с тъмнокафяви редове, изписани с неговия отривист почерк. Напусна стаята. Уил работеше върху този арабски трактат от седмици, като се трудеше до късно през нощта на светлината на една-единствена свещ, а скърцането на перото му контрастираше с хъркането на другарите му. Тъй като днес беше бързал много, мастилото на последните няколко страници се беше позацапало и някои редове бяха леко изкривени. Имаше намерение да ги ограда със сложните линии, които Еверар харесваше, но след вчерашната му среща със Саймън беше обзет от някакво нетърпение. Свършването на работата по трактата беше за него добър претекст, с който да се изправи пред свещеника.

Уил излезе от сградата, в която бяха помещенията за сержантите. Небето беше кървавочервено, а въздухът — влажен и задушен. Когато приближи главния двор, видя една облечена в сиво фигура да върви към тъмницата. Уил забави ход, като продължи да наблюдава Хасан, който се беше отправил към прохода, минаващ покрай тъмницата. По него се отиваше до входа на приората. След малко Хасан изчезна от погледа му. Намръщен, Уил продължи пътя си. Когато стигна помещенията на рицарите, протегна ръка към вратата, но преди да

успее да я докосне, тя се разтвори навън. Отвътре излезе един рицар, който за малко не се блъсна в него. Беше Гарен дьо Лион.

Той отстъпи назад.

— Уилям! — Не каза нищо повече и двамата останаха да се гледат в мълчание.

Гарен изглеждаше по-възрастен за своите деветнайсет години — по-възрастен и по-красив. Брадата му беше по-тъмно руса от косата, която имаше същия златист оттенък, както преди. В отражението на тъмносините очи на Гарен Уил видя себе си — черна туника, изцапана и смачкана, протрити ботуши, коса, паднала върху очите. Когато тишината стана непоносима, той се помъчи да се усмихне и протегна ръка:

— Саймън ми каза, че си дошъл. Отдавна не сме се срещали.

След кратко колебание Гарен пое ръката му.

— Така е. Добре ли си?

— Да. А ти?

— Да.

Настъпи нова пауза.

— Как е Лондон? — попита Уил, когато не можа да измисли какво друго да каже.

— Мръсен, смрадлив и претъпкан. — Крайчецът на устните на Гарен се изкриви в усмивка. — Същият, какъвто си е бил винаги.

— Какво правиш тук? — Уил разбра, че беше изрекъл думите по-настоятелно, отколкото възнамеряваше.

— Помолих да ме преместят. В Лондон има много малко възможности да се напредне. Тук при визитора имам повече шанс да стана командир. — Гарен огледа за миг туниката на Уил. — Сега съм рицар. Чух, че работиш като писар?

Уил си наложи да не покаже никакъв признак, че се срамува.

— Да, наставникът ми Еверар е свещеник тук.

— Еверар? — Гарен сбърчи вежди.

Уил остана с впечатлението, че името му е познато и дори може би го свързва с нещо неприятно.

— Познаваш ли го?

Гарен поклати глава, а изражението изчезна.

— Не. Помислих за някой друг. Е, добре. — Той мина покрай Уил. — Имам среща с визитора. По-добре да вървя.

— Слушай, Гарен — рече бързо Уил, — знам, че беше преди доста години, но никога не съм ти казвал, че съжалявам за това, че те ударих в онзи ден там, на гробището.

— Забравено е. — Гарен замълча. — Тогава и двамата направихме неща, за които съжаляваме. — Той кимна към Уил, а след това рязко се обърна и краят на бялата му мантия се повлече по земята.

Уил изпрати с поглед отдалечаващия се Гарен. Разкърши рамене, изненадан от това колко напрегнат се беше почувствал. За него беше направо потрес да види бившия си приятел много по-възрастен. Като че ли не беше толкова отдавна времето, когато се катереха по дърветата, за да крадат плодове в Новия храм.

Когато стигна до стаята на Еверар, Уил почука три пъти на вратата и изчака да го извикат. Преди много време Еверар му беше казал да чука така, за да знае, че е той. Беше решил, че това е още един от начините на свещеника да му показва къде му е мястото.

След малка пауза отвътре се чу дрезгав глас:

— Влез!

Еверар беше един от малкото, които имаха собствена стая и Уил така и не можа да разбере защо той се ползваше с този лукс. На отсрещната стена над тясното легло беше закачена карта на Светите земи с Йерусалим в центъра, а над него бяха градовете Акра и Антиохия. Винаги, когато погледнеше рисунката, тя напомняше на Уил за един рицар в Новия храм, който беше разказвал за Антиохия — едно от петте най-свещени места на християнството, където първите християни са се молили тайно на Бога во главе със самия свети Петър. Рицарят беше разказвал за огромен град, пълен с богатства и ограден от стени, дълги осемнадесет мили, с цитадела, издигаща се толкова високо на върха на една планина, че докосвала облаците. Уил не беше повярвал, че може да има нещо толкова високо, че да докосне облаците, но първия път, когато беше видял рисунката с крепостта, която се издигаше от планината, си беше помислил, че в края на краищата това може би беше вярно.

Еверар седеше на масата и работеше върху преводите си, наведен над една книга. Белите му коси се спускаха като разкъсана паяжина около лицето. Единствената свещ потрепваше от лекия вятър, който проникваше покрай краищата на гоблена, покриващ прозореца.

Свещеникът вдигна глава и се намръщи, когато Уил затвори вратата след себе си, а после отново сведе поглед върху страниците.

— Какво искаш, сержант?

Уил му подаде пергаментите.

— Преводът ми на трактата на Ибн Исмаил. Завърших го.

Еверар продължи да чете още няколко секунди, а после остави книгата и кимна на Уил.

— Дай ми го.

— Хасан защо е тук, сър?

— Изпълнява една моя поръчка. — Еверар щракна с пръсти. — Хайде, хайде!

Уил беше любопитен защо Хасан е в Париж. Не беше го виждал повече от година, но разбра, че няма да получи тази вечер отговор от Еверар. Свещеникът явно беше в по-лошо настроение от обикновено. Уил се забави при вратата, докато си мислеше, че може би моментът не е много подходящ да разговаря с богослова за посвещаването си в рицарство. Обаче Еверар чакаше. Уил се приближи и му подаде пергаментите.

Старецът постави оригинала внимателно върху масата, а после прелисти набързо превода на Уил. Погледна към оригинала.

— Искях да говоря с вас за едно нещо, сър — започна Уил.

— Кажи ми какво означава арабската дума асал, сержант.

— Какво?

Еверар го погледна.

— Мед — отвърна след кратка пауза Уил.

— Тогава защо вместо мед, смесен със зехтин и карамфил, в твоята работа се казва, че зехтин, смесен с крило от лешояд, подхожда за лекуване на треска? — попита Еверар, повдигайки едната си вежда. — Може и да не съм експерт по тези лекарства, но съм твърде скептичен, че треската ми ще намалее, ако употребя такава чорба.

— Нали ви казах, че текстът едва се чете.

— Може би на дневна светлина думите щяха да се виждат по-ясно. Не се съмнявам, че преводът ще е пълен с подобни грешки, като знам, че бързаше да го довършиш в такава тъмнина, че едва ли би различил и края на носа си. — Еверар хвърли пергамента в краката на Уил. — Направи го отново.

В този миг на младежа му се прииска да го удари. Наложил си да говори спокойно:

— Прекарах дълги часове с този...

— Бил ли си вчера в някоя пивница, сержант?

— Какво? Не.

— Колко странно! Разговарях с визитора, когато един млад мъж, един коняр, дойде да докладва за пристигането си от Лондон. Чух го да говори с маршала. Изглеждаше много развълнуван от срещата си в града със своя стар приятел Уил Камбъл, който бил, човек би казал, доста пиян. А и двамата знаем, сержант, колко много си падаш по пиенето. — Еверар посочи с ръка вратата. — Тръгвай. Остави ме.

— Защо никога не мога да завърша до край един разговор с вас?

Еверар вдигна глава, стреснат от вика на Уил, а после удари с длан и малката маса се разтресе:

— Ти изглежда си забравил кой е господарят и кой — чиракът!

— Стана и се запъти с колебливи крачки към Уил. — Веднъж вече те бих с камшика, момче. Готов съм отново да го сторя.

Уил не отстъпи.

— Мислите ли, че една еднократна болка може да се сравни с шест години служба при вас?

Очите на Еверар се разшириха, а после той избухна в смях, което го накара силно да се закашля.

— Е, добре — рече едва поемайки си дъх той, — ако... боят с камшик ти се струва твърде малко... наказание, тогава може би трябва да те... — пое с хъркане дълбоко въздух — ... изпратим в някой забравен от Бога гарнизон в пустинята на предната линия на войната!

— Имате ли предвид под предна линия мястото, където се сражава баща ми? Ако е така, тогава моля да ме изпратите там. За мен това няма да е наказание, а истинско щастие.

Еверар се хвана за ръба на масата. По челото му избиха капчици пот, а кожата му заприлича на топяща се лой.

— Глупаво момче — прошепна той. — Ти не си виждал какво е война. Не си стоял на бойното поле с ръце, изнемогващи под тежестта на меча, потънал в кръвта на другарите си, без да знаеш кога последният удар ще те изпрати в царството небесно.

— Бях на тринадесет, когато убих човек — тихо рече Уил.

— Нищо, което си видял и сторил в краткия си живот, не може да те подготви за това. — Еверар се отпусна тежко в стола си.

— Тогава научете ме — каза Уил и се приближи до свещеника. Сложи ръце на масата. Разстоянието между тях беше по-малко от две стъпки. — Кажете ми как да се подготвя. Искam да знам.

— Не — прошепна Еверар и обърна страницата на книгата си с ръката с отрязаните пръсти. — Още не си готов да знаеш.

— Какво съм сторил, за да заслужи презрението ви? Дали съм сторил нещо не както трябва? Ако е така, кажете ми, за да се поправа. Единственото нещо, което съм искал, е да застана до баща си като рицар на Ордена на тамплиерите. Защо ми пречите? Не мога да разбера. Каква полза ще имате от това?

Еверар не отговори.

— Правех всичко, което ме карахте — продължи с дрезгав глас Уил. Усети с ужас как очите му се пълнят със сълзи, обаче продължи. — Метях пода, чистех стаята ви, когато можехте да накарате слугите да правят това. Изпращах ваши писма, изпълнявах ваши поръчки. Преведох Бог знае колко лошо написани, нечетливи, досадни трактати за... — Уил грабна книгата, която четеше Еверар. — „Да разберем любопитната същност на дъжда“. Господи! — Той я хвърли на масата.

— И как — изсъска Еверар — изпълняваше своите задължения? С покорство ли? Без да се оплакваш?

— Ако съм се оплаквал, то е било, защото очаквах да бъда обучаван за рицар. Вие не ми оставихте друг избор, освен да бъда ваш писар. Трябваше или да го правя, или да напусна Ордена. Това не означава, че работата, която вършех, трябваше да ми харесва!

— Ха! — Еверар насочи пръст към него. — Значи всичко е било, защото си бил мой подчинен, така ли? Ами какво ще кажеш за предишния си наставник? Подчиняваше ли се на сър Оуен? Уважаваше ли го? Никога ли не си възразявал срещу заповедите му?

Уил погледна встрани.

— Тогава бях млад. Сега се промених. — Той премести погледа си върху Еверар. — Знаете, че е така.

— Проблемът ти — изръмжа Еверар — е, че се мислиш за подобър от всеки друг. Твърде добър да миеш пода, ето какво си ти. Разбрах го в момента, когато те видях. Казах си: ето един надменен малък господинчо, който иска нещата да стават както той пожелае!

— Това не е вярно! Аз съм син на дъщеря на търговец и рицар, чийто баща е платил за приемането ми в Ордена и се гордеа с това. Правех с удоволствие всичко, което ми се възлагаше.

— И продължаваш да си горд! — изкрещя Еверар. — Затова те е яд, че все още не си станал рицар. Заради наранената ти гордост!

— Не! Това не е...

— Ти гледаш на рицарството като на някакво повишение. Яд те е, че си на по-ниско стъпало от приятелите си.

— Да, това е трудно за понасяне, но не затова искам да положа клетва. Казах ви, че баща ми...

— Баща ти! Баща ти! — Еверар разпери ръце. — Той не е тук, момче! Защо искаш да бъдеш рицар? Само заради баща ти и за да си в същото положение като приятелите си? Защо искаш да бъдеш рицар? — Когато Уил не отговори, Еверар поклати глава. — Тогава защо — рече тихо той — аз трябва да те предложа за посвещаване?

Уил остана така, загледан в сбръчканото лице на Еверар, а настъпилата тишина кънтеше в ушите му. Всичко, което искаше, беше да види баща си, да го помоли да му прости и да бъде отново негов син. След смъртта на сестра му се чувстваше като откъснат — от семейството, от положението си в Ордена. През последните седем години единственото нещо, което го крепеше, беше мисълта да възстанови тази връзка. Ако го направеше, вярваше, че всичко останало щеше да си дойде на мястото. Щеше да стане рицар, както беше искал баща му, щеше да скъса с миналото, да започне отначало с чиста съвест, неопетнен и с опростени грехове. Единственото нещо, което му пречеше, беше този немощен, безмилостен стар човек, който стоеше пред него.

Уил бавно вдигна превода до краката си. Изправи се и срещна погледа на Еверар.

— Защото ако не ме предложите, аз ще отида при визитора и ще помоля да ме изпратят в Сафед. — Уил се изненада от спокойната решителност в гласа си. — Ще кажа, че искам да се бия със сарацините, че искам да приема кръста за Бога и за християнството. Там винаги има нужда от хора. Ако откажете да ми разрешите да отида там като рицар, аз ще отида като сержант.

— Не ставай смешен! — скара му се Еверар.

Но Уил му обърна гръб и се отдалечи. Излезе от стаята и затръшна вратата с такава сила, че касата се нацепи.

20. САФЕД, ЙЕРУСАЛИМСКОТО КРАЛСТВО

21 юли 1266 г. сл.Хр.

Джеймс наблюдаваше как войниците се събират в Голямата зала. Когато се вгледа в сирийския капитан, застанал в първата редица на хората си, стана му ясно, че работата отива на зло. Изражението на капитана беше сериозно и решително. Той не погледна към никого от тридесетте рицари, насядали по пейките върху трибуната на залата, и се отправи с вдървена походка към столовете, поставени в партера срещу тях, където седна заедно с офицерите си. На редовете отстрани седяха петдесет сержанти и четирима свещеници. Сирийските войници, които също бяха извикани за събранието, заеха празните места около тях. Джеймс се обърна към седналия до него Матиус. Огромният рицар повдигна вежда, сякаш искаше да му каже — това ще е интересно. От другата си страна Джеймс чу командорът да въздиша.

Както старият воин беше предупредил, обещанието на Байбарс за амнистия на сирийските войници предизвика почти веднага брожение в редиците им. Вчера сутринта, след като новината се разчу, командорът беше свикал съвета, за да успокои духовете. Но съвещанието не беше преминало добре и когато обстановката се нажежи и хората започнаха да се надвикват, трябваше да го прекъснат. Джеймс знаеше, че им трябва повече време. Войниците бяха все още твърде стреснати от последната атака на мамелюците, за да могат да разсъждават спокойно. Но утре на разсъмване Байбарс щеше да поиска отговор на предложението и рицарите имаха на разположение само днешния ден да убедят сирийците да останат и да се бият.

Когато и последният човек зае мястото си, командорът се изправи. Лицето му беше угрижено, а очите — хлътнали. Въпреки загара се виждаше, че бузите му са пребледнели, обаче се държеше изправен, а погледът му беше решителен, когато се обърна към сирийския капитан:

— Капитане, надяваме се, че сънят е направил по-сговорчиви езиците ни. — Той изгледа втренчено останалите от групата. —

Предлагам да говорим с главите, а не със сърцата си.

— Никой от нас не иска караница, командоре — рече капитанът.
— Искам само да направя това, което е добро за войниците ми.

— А аз — за моите.

Настъпи мълчание. Командорът седна.

— Може би ти ще започнеш пръв, капитане, като ни обясниш защо мислиш, че трябва да приемеш предложението на Байбарс?

— Много добре — рече капитанът, след като помисли малко. След това се изправи: — Както казах вчера, ако приемем предложението на Байбарс да се предадем, това ще е най-добрата ни възможност да оцелеем. Ако Сафед падне, очаква ни смърт или затвор. Тук имам хиляда и шестстотин мъже. Не искам да бъдат изклани, щом като има възможност да бъдат спасени.

Командорът вдигна ръка, за да въдвори тишина, когато рицарите недоволно замърмориха, а тук-там сред сирийските войници се чуха одобрителни възгласи.

— Защо мислиш, че Байбарс ще удържи думата си? Сам каза, че той не е достоен човек като Салах ал-Дин. Какво те кара да бъдеш толкова сигурен, че няма да избие всички ви веднага, след като напуснете крепостта?

— Командоре, казах ти също, че съм изучавал тактиката на султана. Той убива само онези, които представляват заплаха за него или които му се противопоставят. Без крепост ние не сме заплаха и когато и други са капитулирали пред него, той е спазвал обещанието си. Ако не приемем предложението му, ще се ядоса, че го предизвикваме. Едва ли ще имаме втора възможност.

— При Арсуф не стана така — припомни му командорът. — Тогава Байбарс не удържа на думата си. Изкла двеста хоспиталиери, които като теб му повярваха, че ще бъдат пощадени, ако се предадат.

Капитанът се загледа в пода, а после пак погледна към командора.

— Те бяха франки — рече тихо той. — Байбарс е скаран повече с тях, отколкото с нас.

Един от рицарите, седнали на платформата, се изправи.

— Сега видяхме истинското ти лице, капитане! Ти и хората ти може и да се биете за същия Бог като нас, но мисля, че ще е честно да

се каже, че когато Той е раздавал смелост, явно е стигнал до дъното на бурето, когато е дошъл ред на сирийците!

— Моля те, братко! — скара му се командорът, когато видя как лицето на капитана се намръщи, а няколко от офицерите му скочиха на крака. — Седни си на мястото! — нареди му той и макар и неохотно рицарят се подчини, като продължи да гледа свирепо капитана. — Обидите само ни бавят и не ни носят нищо. Нямаме време да се караме като деца! — Той се обърна към капитана. — Ако останем тук без вашите сили, не можем да се надяваме да издържим на още една атака. Сафед е прекалено голяма, за да бъде охранявана добре с шепа хора, колкото и да е здрава. Заедно ние сме силни, но разделени ще се провалим. Имаме достатъчно провизии и ще можем да издържим много месеци на обсадата. Ако имаме вяра, Бог ще ни помогне да победим. — Той изгледа втренчено капитана. — Като войник на войник, капитане, и като Христов воин те умолявам да останете с нас в борбата срещу неверниците.

Сирийският капитан погледна към хората си, в чиито очи се виждаше същият страх и същото колебание, каквото чувстваше той в себе си. Те бяха добри хора, но им липсваше ентусиазмът на западните рицари. На него също. Рицарите бяха дошли, водени от сляпата си вяра, на кръстоносен поход, убедени в правото си да прекосяват чужди земи, за да унищожат неверниците. Като някакви великани те стъпкваха всичко, което им се изпречеше на пътя, защото смятаха себе си и своята кауза за твърде възвишени, за да погледнат какво тъпчат под краката си. Гледаха на тези територии като на Божия земя. Обаче за него това беше земята на неговия народ, тяхната единствена земя, и всяко разрушено село в нея, всеки мъж, всяка жена и дете, които загиваха в името на това дело, беше загуба за всички тях. Те не бяха никакви прости селяни без свои стремежи и разбирания, хора, които трябва да бъдат научени от надменните чужденци как по-добре да служат на Бога или на себе си. Можеха сами да вземат решения. Капитанът вдигна глава.

— Не мога да приема молбата ви, командоре. Това е самоубийство.

Командорът сведе глава, а около него хората в залата дадоха воля на гнева си.

— Още от самото начало вие не приехте присърце тази работа! — развика се един от рицарите срещу сирийците. — Дори преди предложението на Байбарс ви беше страх да се биете.

— Капитанът взе решение — отвърна му един от сирийските офицери. — Нямах право да го обвиняваш! Вие да разговаряме ли ни извикахте, или да ни подлагате на натиск, докато се подчиним на волята ви?

— Байбарс не е непобедим, уверявам ви!

— Няма защо да стоим тук и да слушаме това, капитане.

— Ами вървете си тогава! — провикна се един от сержантите на Ордена, забравяйки къде му е мястото. — Не ни трябва мелези като вас!

Някои от сирийците скочиха от пейките и извадиха мечовете си. Един свещеник от Ордена на тамплиерите се опита да извиси глас над врявата, но беше надвикан от сирийците и сержантите на Ордена, някои от които също извадиха оръжията си и пристъпиха към местните войници. Командорът им извика да спрат, но вече никой не слушаше. Боят започна, когато в задния край на залата един сержант удари с юмрук сириец, който отстъпваше пред младежите с извадените мечове. Войникът падна на пода, а от носа му потече кръв. Трима негови другари скочиха и събориха на земята сержанта, нанесъл удара.

Джеймс се изправи.

— Правим точно каквото иска Байбарс! Това е било намерението му, когато... — Думите му бяха заглушени от врявата.

— Тишина! — прогърмя нечий глас, последван от силен трясък, който проехтя в залата. Препирните и неразборията стихнаха. Всички очи се насочиха към Матиус, който се беше изправил редом с Джеймс. Лицето на рицаря беше станало моравочервено, а очите му святкаха страховито. Трясъкът беше от удара, който нанесе с юмрук върху една дъска. Обърна се към Джеймс:

— Моля, продължавай, братко — рече спокойно той сред настъпилата тишина.

Джеймс леко се усмихна.

— Благодаря ти, Матиус. — Погледна към сирийския капитан. — Байбарс направи това предложение, защото знае, че не може да превземе бързо Сафед със сила. Капитане, разбирам загрижеността за хората ти, но ще попаднете право в ръцете на Байбарс, ако приемете

условията му. Султанът се стреми към най-бързия, най-лесния и най-евтиния път за постигане на победа. Сега е най-горещото време на годината и неговите хора вече изнемогват. Колкото по-дълго остане тук, толкова по-трудно ще му бъде да изхранва армията си. Ако го принудим да продължи по-дълго обсадата и да изразходва запасите си, ще се откаже и ще потърси някоя по-слабо защитена цел. — Той погледна към командора. — С позволението на командора предлагам да закрием този съвет. — Когато старият воин кимна уморено в знак на съгласие, Джеймс се обърна към капитана. — Предлагам ти и офицерите ви да се оттеглите и да обсъдите въпроса помежду си, капитане. После, след няколко часа, се срещнете двамата с командора и продължете разговора. Вземете решение, но тогава, когато духовете не са толкова разгорещени.

От страна на сирийците се чува няколко възгласа на несъгласие, но капитанът кимна с глава.

— Ще се срещна с теб насаме, командоре, както поиска вашият човек. Обаче не вярвам през това време да променя мнението си.

Джеймс седна на мястото си, докато насъбралите се започнаха да се разпръсват. Сержантите гледаха мрачно след отдалечаващите се сирийци и мърмореха помежду си.

— Надявам се, че не мислите, че превишавам правата си, сър — каза той на командора.

Рицарят леко се усмихна.

— Ти говори добре, братко. Може още да се надяваме да оправим нещата. Ако остана насаме с капитана, мисля, че ще имам възможност да го убедя да погледне разумно на тази работа. — Той стана. — Искам участниците в разпратата да бъдат наказани — рече командорът и посочи към тези, които се бяха сбили със сирийските войници. — Няма да търпя подобно поведение, независимо от обстоятелствата. — Ние сме Божии хора, а не обикновени наемници — добави гордо той.

Тази вечер Джеймс с облекчение свали мантията и ризницата си и уморено се отпусна върху сламеника. Беше се изкъпал и чувстваше мократа си коса като студен ореол около главата. През тесния прозорец проникна един оранжев лъч, от който мрачното спално помещение

стана малко по-приветливо. Навън небето беше златистооранжево. Някъде далеч от лагера на мамелюците до Джеймс едва достигна напевна молитва. Той лежеше, без да се покрива с одеялото, благодарен на лекия бриз, който галеше голата му гръд. Обикновено горещината беше суха и неподвижна, но тази вечер беше леко влажна и лепкава, а това изморяваше още повече човека и правеше мъчително всяко негово движение. Джеймс се запита дали не приближава буря. Отдавна не беше виждал да вали дъжд. Притвори очи и си припомни бързите реки на Шотландия — чистата вода, бълбукаща около кафявите камъни, зелените хълмове и тъмните, покрити с мъгла тесни езера. Видя Изабел, нагазила в един поток с високо вдигната пола. Водата течеше около голите ѝ крака, а тя се усмихваше. Слънчевата светлина грееше в косата на жена му, тя се обърна към него и го повика:

— Джеймс!

Той се събуди и различи в полумрака на стаята Матиус, наведен над него. Бързо се разсъни и забеляза тревогата по лицето на рицаря, полуосветено от луната, която беше заменила оранжевата светлина на слънцето.

— Какво има? — попита Джеймс и седна върху сламеника.

— Те си тръгват — изпъшка Матиус и му подаде долната риза.

— Кой? — попита Джеймс, докато я навличаше през главата си.

Матиус започна да снове нервно напред-назад из стаята, а Джеймс отиде да си вземе ризницата от закачалката.

— Сирийците. Дезертират.

— Но нали капитанът се съгласи да помоли Байбарс за повече време? Бяха изпратени вестоносци. Съгласихме се да изчакаме още няколко дни, преди да дадем отговора си.

— Изглежда, че на капитана са му били нужни само още няколко часа. Той дори не изчака крайния срок, поставен от Байбарс. Сирийците започнаха да напускат крепостта, след като се стъмни, когато повечето от нас бяха по стаите си или при външните стени. Излизат през един от страничните входи в южната стена, вдигнали бяло знаме.

— Опитавме ли се да поговорим с тях? — попита Джеймс, докато закопчаваше мантията на раменете си.

— Командорът размени няколко думи с капитана, но той беше непреклонен. Стана още по-неотстъпчив, когато видя, че хората му са посрещнати добре от войската на Байбарс. Мамелюците обезоръжиха сирийците, когато влязоха в лагера им, но ги пуснаха да си вървят с по някое и друго плясване отзад с опакото на сабите. Говори се, че някои дори преминали на страната на сарацините.

— Колко от тях загубихме?

— Според командора, ако нещата вървят с това темпо, до сутринта ще бъдем с хиляда души по-малко.

— Боже Господи! А капитанът?

Матиус презрително изсумтя.

— Вдигна си чуковете и избяга заедно с останалите. — Той посочи към вратата: — Хайде — рече уморено Матиус, — командорът има нужда от нас.

Когато стигнаха външните стени, завариха командорът да сипе проклетия към редицата сирийски войници, които се спускаха по стръмната пътека на хълма, осветени от луната.

— Копелета! — процеди през зъби той и рязко се извърна, когато Джеймс се появи на пътеката.

— Командоре! — поздрави го мрачно той.

— Погледни ги! — извика командорът, разперил ръце върху парапета. — Неверни страхливци!

На пътеката заедно с командора имаше голяма група рицари и сержанти. Някои разговаряха помежду си, а други наблюдаваха напускащите крепостта сирийци. Мрачните им лица бяха осветени от лунната светлина. Джеймс усети как го обхваща отчаяние. При това положение нямаше да издържат срещу войската на Байбарс. Бяха толкова малко, а крепостта беше много голяма.

— Сър — обърна се Матиус към командора, — какво ще кажете за селяните и техните семейства? Не е чак толкова трудно да бъде научен един новак да управлява катапулт.

Командорът спря по средата на едно проклятие, изгледа го ядосан и въздъхна:

— Те не са бойци, братко. Ще се разсейваме още повече, ако трябва да наблюдаваме и тях по време на битката. Освен това — промърмори той, — много от тях напуснаха заедно с войниците, въпреки че масовата евакуация беше спряна, когато разбраха, че

мамелюците вземат жените и децата като пленници. Байбарс не се оказа толкова великодушен, колкото бяха започнали да си мислят. Страхливи глупаци — добави с горчивина той.

— Сър — обади се един плах младеж. Беше от по-младите сержанти и гледаше с отворена уста разгневения командор. Наведе глава, когато командорът се обърна намръщен към него.

— Какво има, сержант?

— Ами, бихме могли, помислих, че може би, ако, разбира се вие...

— Говори направо, момче.

Сержантът пое дълбоко въздух.

— Не бихме ли могли да се преоблечем като сирийци и да напуснем заедно с тях? Искам да кажа, ако не можем да защитаваме крепостта без тях, сър?

След думите му няколко други сержанти погледнаха обнадеедени към командора.

— Да напуснем? — изрева той. — Да предадем Сафед на врага? Никога! — Сержантът премигна уплашен и наведе глава. Командорът се загледа в него. Потисна с усилие гнева си. — Освен това мамелюците веднага ще се усетят. Не можем да говорим езика на неверниците.

— Някои от нас могат — обади се един рицар и излезе напред. — Джеймс може да говори езика им почти толкова добре, колкото го говорят самите те.

— Няма да позволя някой да напусне поста си! — повтори командорът и хвърли гневен поглед на рицаря.

— Но ако един или двама се измъкнат незабелязано — продължи рицарят, — те могат да отидат до Акра, да уведомят Великия магистър Берар и да поискат помощ.

— На Берар ще са му нужни седмици, за да събере хиляда души — каза командорът. — А дори и да можеше, ще трябва да си пробият път с бой през сарацините, за да стигнат до нас.

Настъпи мълчание и всеки остана сам с мислите си.

— Струва ми се — рече накрая Джеймс, повишавайки глас в душния нощен въздух, — че имаме само две възможности. — Командорът, рицарите и сержантите се загледаха в него. — Можем или да останем тук и да водим битка, която няма надежда да спечелим, или

да преговаряме за собствената си капитулация. — Джеймс погледна към лагера на мамелюците, разпрострял се, осветен от факли и огньове, под Сафед. — Не се страхувам от смъртта, командоре, но не съм готов да се излежавам в рая, когато на този свят има още толкова много работа.

Сафед, Йерусалимското кралство, 22 юли 1266 г. сл.Хр.

Известно време командорът отказваше изобщо да слуша за възможността за капитулация. Предателството на сирийците го беше засегнало дълбоко и упоритостта му да не предава Сафед беше реакция на наранената му гордост. Обаче мнозинството от рицарите бяха съгласни с Джеймс, а когато се съмна и те преброиха, че са загубили хиляда и двеста сирийци, той отстъпи. Джеймс се съгласи доброволно да отиде в лагера, за да преговаря по условията за капитулацията на тамплиерите. Командорът не хареса предложението, но не можа да измисли по-добър начин за преговори с мамелюците и се съгласи.

След молитва Джеймс мина през широкия коридор, който водеше към страничния вход, откъдето се излизаше на склона. Конят му, оседлан, беше воден през тъмния, неравен тунел от един коняр. С него бяха командорът и двама рицари.

— Уверен ли си в това, братко? — попита командорът. — Могат да те убият веднага, щом те видят.

— Надявам се да си спомня коя дума на арабски означаваше капитулация — отвърна на шега Джеймс, като потисна леката тревога, която усети в гласа си.

— Няма да ти се наложи, братко.

Джеймс и командорът се обърнаха и видяха Матиус да бърза през тунела. С него вървеше нисък, кльощав сириец с орлов нос, тънки мустачки и брада.

— Това е Лео — рече задъхан Матиус, като посочи сириеца. — Той ще отиде вместо теб.

Джеймс поклати глава и се вгледа във войника. Запита се дали Матиус му беше платил, за да изпълни тази задача, или човекът се беше съгласил доброволно.

— Вече взех решение, Матиус.

— Аз пък взех моето — отвърна решително приятелят му. — Не искам да прекарам следващите няколко дни, като гледам главата ти набучена на копие. Така е по-безопасно. Той може да е местен, но ни е верен. Нали така, Лео? — рече рицарят и потупа мъжа по гърба.

— Да, сър — отвърна сириецът с изненадващо плътен и силен глас за такъв дребен и слаб човек като него. — Не съм съгласен с постъпката на другарите ми и капитана и съм благодарен за тази възможност да се опитам да изкупя вината им.

Джеймс отвори уста да протестира, но командорът го прекъсна:

— Така да бъде. Не искам да губя един от най-добрите си хора, ако това може да се избегне.

След като въпросът беше решен, Лео се качи на коня на Джеймс и излезе от Сафед с писмо от командора, в което се описваше подробно предложението на рицарите. Джеймс, Матиус и командорът се отправиха през тунела към стените, за да наблюдават придвижването на пратеника. Докато стигнат до стените, рицарите, които бяха останали да наблюдават им казаха, че Лео е бил приет и отведен в шатрата на султана. След това не им оставаше нищо друго, освен да чакат.

Джеймс наблюдаваше пустия хълм, докато минутите течаха. Командорът се разхождаше нервно напред-назад по пътеката, а Матиус барабанеше с пръсти по парапета. Мина почти час, откакто Лео беше въведен в султанската шатра. Джеймс огледа лагера.

— Мислиш ли, че той ще се съгласи да ги пусне да си вървят? — попита тихо Матиус, като оглеждаше огньовете, които горяха във външния двор на крепостта, и наобиколилите ги мъже, жени и деца.

— Жените и децата са най-ценното нещо, което Сафед може да предложи. Да ти кажа право, ще се изненадам, ако се съгласи.

— Аз също — призна мрачно Джеймс.

— Ето го! — извика един от рицарите.

Джеймс и Матиус погледнаха през парапета и видяха Лео да язди нагоре по хълма към крепостта.

— Поне още е жив — обади се друг рицар. — Това, разбира се, трябва да е добър знак.

Не след дълго той пристигна на стената.

— Е? — попита командорът, когато сириецът се приближи с бързи крачки по пътеката, съпроводен от двама сержанти.

Джеймс забеляза, че войникът е пребледнял и трепери.

— Готово, командоре — рече Лео и се поклони. — Султан Байбарс прие условията ти. Ако предадеш без съпротива Сафед, ще ви остави свободно да си тръгнете. Ще ви бъде разрешено да отидете невъоръжени до Акра. На останалите войници и на селяните ще бъде позволено да се върнат по домовете си. Дава ви време през оставащата част от деня да се подготвите за евакуацията. Трябва да излезете навън тази вечер. Войниците и селяните трябва да останат вътре, докато от войската на Байбарс им кажат, че могат да напуснат.

Командорът се намръщи:

— Оказа се по-просто, отколкото си мислех.

— Това е лудост! — протестира един от рицарите. — Трябва ли да се доверим с такава готовност на думата на врага?

— Разбира се, че не — обади се Матиус, — но както каза Джеймс, по-добре пленник, отколкото труп. Навън имаме някакъв шанс. Ако останем тук, само ще забавим неизбежното.

— Султанът иска бърза победа, командоре — обади се Лео. — Каза, че не го интересуват шепа западни варвари. — Той сви, извинявайки се, рамене. — За него е важно само крепостта да бъде освободена от присъствието ви, за да може да бъде изравнена със земята и да престанете да мърсите тези земи.

Командорът се намръщи още повече.

— Как не, варвари! — Той погали гладките камъни на парапета. — Бяха нужни години за строежа, а сега само седмици да бъде разрушена. Не мога да повярвам, че ще бъде съборена.

— Искате ли да се върна при султана с отговора ви, командоре? — попита Лео.

Командорът вдигна глава. Погледна Джеймс и Матиус и пое дълбоко въздух:

— Тръгвай — рече бързо той. — Занеси му съгласието ми и да свършим с това.

Духовниците вървяха пред групата, като нареждаха молитви и се кръстеха. Сафед се извисяваше над скалистата издатина, а стените и кулите ѝ бяха розови от залязващото слънце. То беше доказателство за силата на Бога и на тези, които му служат, но приливната вълна на

войната беше стигнала стените на крепостта и те вече не можеха да я спрат. Свети Георги не успя. Сега тя беше крепост на Байбарс, макар че рицарите се бяха погрижили вътре да остане малко, което може да се използва. Трупите на християните, които мамелюците бяха прехвърлили през стените, бяха пуснати във водохранилищата, за да отровят водата. Запасите от храна и жито бяха унищожени или подпалени и техните пламъци се извисяваха през целия ден. Ковачите и зидарите получиха задача да разрушат всички оръжия. Те насякоха катапултите, изкривиха с чукове мечовете, пречупиха лъковете. Останаха само камъните и уплашените войници и селяни.

Джеймс се извърна, когато чу шепот зад гърба си. Петимата най-млади сержанти наблюдаваха нервно свещениците. Предположи, че просто са уплашени.

— Не се безпокойте — успокои ги тихо той. — Молитвите са само предпазна мярка.

— Извинете — прошепна един от тях, — аз и другарите ми се питаме как ще успеем да стигнем до Акра без коне и провизии?

— Акра е само на трийсетина мили. — Джеймс потупа меха около кръста си и се усмихна: — Другото не ни е чак толкова необходимо.

Сержантът кимна малко поуспокоен.

— Амин! — рече Джеймс заедно с другите, когато свещениците завършиха молитвата си.

Командорът застана пред рицарите и сержантите:

— Бъдете силни мъже и дръжте главите си изправени сред враговете. Покажете им, че Божиите воители няма да бъдат пречупени. Гледайте тези, които искат да унищожат нашата собственост и надеждата ни, в очите и с достойнство, а и със знанието, че един ден ще се върнем с цялата сила на Ордена, за да си отмъстим за загубата. Обърнете се за утеха към вярата и за кураж към опита си. — Той хвърли кратък поглед към крепостта. — Да тръгваме.

Рицарите, сержантите и свещениците минаха заедно през арката в скалите и излязоха през портата, а сирийските стражи вдигнаха подвижната й метална решетка. Джеймс и Матиус вървяха след командора. В подножието на хълма ги очакваше цяла армия.

Когато рицарите навлязоха в противниковия лагер, мамелюкските войници ги проследиха с поглед. Някои от тях нададоха

радостни викове, други останаха мълчаливи, със скръстени на гърдите ръце. Джеймс усети как кожата му настръхва под свирепите им погледи. Очите на всички бяха изпълнени с презрение. След като минаха през редица от шатри и каруци, рицарите спряха пред едно свободно пространство, заобиколени от войници в златисти наметала. Джеймс позна, че това са воините на Байбарс — мамелюкската султанска гвардия. По средата им стоеше висок мъж със силно телосложение и къса кестенява коса, изпъстрена с бели нишки около слепоочията, и с най-смразяващите сини очи, които Джеймс беше виждал някога. Почувства като че ли студена ръка стисна сърцето му, когато срещна погледа на Байбарс. Приклекнал до краката на султана един старец в изпокъсана дреха гледаше настървено рицарите.

Байбарс прошепна нещо на войника до себе си.

Той пристъпи напред.

— Хвърлете оръжията! — изкомандва той на правилен латински.

Командорът го погледна изненадан и се намръщи.

— В условията ни не се споменаваше, че трябва да се разоръжим.

Войникът повтори заповедта.

Джеймс погледна командора.

— Може би ще е по-добре да направим каквото искат. Колкото по-скоро ни пуснат, толкова по-добре.

Командорът като че ли имаше намерение да спори, но после кимна.

— Много добре. — Той откачи меча си и го постави внимателно на земята.

Рицарите и сержантите последваха примера му. Няколко мамелюкски стражи пристъпиха напред, за да съберат оръжията. Байбарс изчака, а после кимна на друг свой воин. Този път заговори достатъчно силно, за да може Джеймс да го чуе:

— Пратете вътре хората. Предполагам, че рицарите са унищожили всичко ценно, но въпреки това претърсете крепостта. След като установите контрол в нея, избийте сирийците, които отказаха да напуснат, когато поисках. Вземете жените и децата.

Джеймс го изглежда изненадан.

— Ти даде дума! — извика той на арабски.

Байбарс се огледа. Очите му се спряха на Джеймс, а войниците се отдалечиха, за да изпълнят заповедта му.

— Езикът на народа ми звучи лошо в устата ти, християнино — рече след кратка пауза той. — Не ти приляга да го говориш.

Командорът премести погледа си от Байбарс върху Джеймс.

— Какво казва той?

Джеймс му отвърна:

— Изиграха ни, сър.

Зад воините Бахри дойдоха войници с вериги и белезници. Някои от рицарите се развикаха, когато ги видяха, и посегнаха инстинктивно към оръжията си, но те вече не бяха там. Един от по-младите сержанти се опита да побегне. Джеймс му извика:

— Стой на мястото си!

Обаче момчето, обхванато от ужас, не обърна внимание на предупреждението му. Успя да направи само няколко крачки, преди мамелюците да го хванат. Виковете му продължиха още малко, докато те не го повалиха на земята под ударите на сабите си и той изчезна сред тях. После престанаха. Когато мамелюците се отдръпнаха, Джеймс стисна зъби при вида на окървавения труп. Ръцете на момчето бяха насечени, когато се беше опитал да се предпази от ударите. Лицето му представляваше пихтиеста кървава маса, а тялото му беше надупчено от множество рани. Джеймс занарежда една молитва, когато войниците се приближиха към смълчаната група.

Свалиха мантиите на рицарите, броните и долните им ризи. Джеймс, съборен на колене до командора, видя как бялата му мантия беше хвърлена в един огън, а бронята беше отнесена и дадена като трофей на един мамелюк. Окован в тежки вериги, той усети студеното желязо върху голите си гърди.

Когато всички рицари, сержанти и свещеници бяха оковани, Байбарс пристъпи напред. Погледна към Джеймс:

— Може и да не удържах на думата си, християнино, но не съм неговорчив човек. — Той замълча, а после кимна, усетил по изражението на лицето на рицаря, че го е разбрал. — Ще ви направя едно предложение. Преведи думите ми на командора.

Байбарс заговори и докато го слушаше, Джеймс усети как го обзема мъчително чувство. Когато султанът свърши, Джеймс сведе глава.

— Джеймс? — обърна се в очакване към него командорът, който беше наблюдавал напрегнато разговора. — Какво става? Това, от което се опасявах ли? Ще ни отведат ли в Кайро като пленници?

Джеймс не отговори веднага. Наложих си да вдигне високо глава и заговори на командора, като продължаваше да не изпуска от погледа си Байбарс:

— Не, няма да бъдем пленници. Султанът ни даде право да избираме. — Гласът му беше достатъчно силен, за да бъде чул от цялата група. — Можем да избираме да се отречем от Христос и да приемем исляма, или да станем мъченици като християни. Ще ни даде тази нощ да решим дали да се спасим, или да бъдем екзекутирани чрез обезглавяване.

Отвъд стените на Сафед, Йерусалимското кралство, 23 юли 1266 г. сл.Хр.

Нощта напредваше, топла и задушна, около рицарите, които бяха коленичили на земята. През по-голямата част от първите няколко часа те бяха пазили мълчание, всеки вгълбен в мислите си. Чуваха шумовете на лагера, тихите разговори на стражите, които ги пазеха и слабите писъци, които идваха от Сафед, където мъжете бяха избивани, а жените и децата вземани в плен. Минаваше полунощ, когато гласът на командора наруши тишината:

— Време е.

Групата се раздвижи и всички погледи бяха устремени към него. Ядът му беше преминал. Гласът му беше спокоен, въпреки че беше малко дрезгав:

— Трябва да направим избора си. Аз вече взех своето решение, но тъй като сме братя, нека говорим като един.

Никой не се обади. По-младите сержанти го гледаха внимателно, но по-старите и рицарите, които бяха служили в Ордена от няколко години, извърнаха очи, защото знаеха какво ще е решението.

— Преди двадесет години аз коленичих пред общия съвет в Париж и бяха приет за рицар на Ордена на тамплиерите. Въпреки че годините, изминали след този ден, поставиха на изпитание плътта ми, те не бяха изпитвали вярата ми. Клетвата, която положих тогава, звучи в ушите ми също толкова ясно, колкото някога. Знаех какво се искаше

от мен. Ние всички го знаем, братя, дори и тези, които никога не са носили мантията. — Някои от по-старите воители и сержанти кимнаха. — Ние се заклехме, че ще дадем живота си в служба на Ордена. — Гласът на командора потрепери от вълнение. — Няма да престъпя клетвата си! Ако ще самият дявол и всички орди на ада да ми наредят, аз няма да се откажа от Христос! — Той замълча, а някои рицари и сержанти одобрително замърмориха.

— Ние сме с теб, командоре — обади се един от свещениците. Погледна кротко към ужасените млади сержанти. — След смъртта ще се преродим за нов живот. Една жертва е малка цена за наградата, която ще получим на небето.

Разтреперан, един от сержантите заговори:

— Не може ли да се престорим, сър? Не може ли да кажем, че приемаме вярата на сарацините, но да се отречем от нея, когато бъдем в безопасност в Акра? Не може ли да кажем, че се отричаме от Бога, но да не го мислим в сърцата си?

— Да се отречеш от Бога, независимо дали привидно, или наистина, ще бъде изключително голямо богохулство — каза тихо командорът. — Тези, които го сторят, ще намерят небесните врата завинаги затворени за тях. Ние няма да бъдем сломени от врага. Ще посрещнем с гордо вдигнати глави съдбата си и ще покажем на неверниците силата на истинския Бог. Плътта е преходна, но духът е вечен.

Сержантът се загледа в земята.

След като изборът беше направен, дори и онези, които се ужасяваха от него, останаха като замаяни в мълчание пред лицето на непреклонните рицари. Групата прекара остатъка от нощта в разговори със семействата си и в молитви. Джеймс с мъка слушаше как мъжете разговарят с жените и децата си. Загледа се в постепенно светлеещото небе.

— Съжалявам.

Матиус докосна рамото му.

— За какво съжаляваш, братко?

Джеймс разбра, че беше говорил на глас. Сложи ръка върху ръката на Матиус:

— Имаш ли представа какво е да мразиш собственото си дете? Аз мразех сина си за това, което се случи с дъщеря ми, и се мразя, че

съм чувствал това. Сърцето ми се разкъсваше на две — едната половина беше мъртва, а другата беше в мъка. Като че ли в този ден изгубих и двете си деца. — Джеймс стисна ръката на Матиус. — Но не се оказа така.

— Не разбирам, Джеймс. Ти ми каза, че дъщеря ти се е удавила.

— Бях такъв егоист. Казвах си, че съм дошъл тук, воден от дълга си, че го правя заради него и накрая той ще ми бъде благодарен за това. Обаче се заблуждавах. Тук съм, за да избягам от дълга си. Изобщо не трябваше да го оставям сам. — Една сълза се отрони по бузата на Джеймс и той я избърса с opakото на ръката си. — Мили Боже! Кой ще се погрижи за семейството ми?

Матиус сложи ръка на рамото му, защото видя, че Джеймс има нужда от успокоение, а не от отговори.

— Орденът ще се погрижи за тях. — Той прегърна силно приятеля си. — Не се страхувай.

Джеймс се подпря на рамото на огромния рицар, почувствал се като дете, и се унесе в неспокоен сън. Сънува как баща му го е хванал за ръка и го води към езерото на риба. Когато се събуди, бузите му бяха мокри.

Малко преди разсъмване брат Джоузеф, най-старият свещеник, мина пълзешком между групата, като се спираше при всеки мъж. Тъй като нямаше миро, той използва последните капки вода в един мех, за да ги помаже и да ги изповяда за последен път.

Когато първите лъчи на слънцето докоснаха върховете на далечните планини, Байбарс дойде при групата. На Джеймс му се стори, че долови в очите му изненада и може би уважение, когато каза на султана, че са избрали смъртта. Един по един осемдесетте и четиримата рицари, свещеници и сержанти бяха накарани да се изправят на крака и да излязат от лагера, наредени в редица, като войниците подканваха по-бавните с върховете на сабите си. Когато стигнаха една гола пътека, от която се виждаше долината, им беше наредено да паднат на колене.

Джеймс коленичи до Матиус. Изглежда мъжете в златисти мантии, които стояха близо до Байбарс. Той така и не беше успял да се срещне лице в лице с човека, с когото беше поддържал връзка, но по дрехите на воините разбра, че този, който би могъл да го спаси, не е сред тях. Обаче не се беше провалил. Беше дошъл в Светите земи, за да направи

нещо, в което вярваше, и го беше сторил. Беше платил за това със семейството и с живота си. Никога нямаше да види резултата от постижението си, но може би един ден щяха да го видят други. Един ден кръвта, която щеше да се пролее върху тази гола земя, щеше да изсъхне. Тук щяха да поникнат цветя и поколенията щяха да помнят, нямаше да забравят. Светът, който се беше опитал да изгради, не беше за него. Той принадлежеше на бъдещето. Принадлежеше на сина му. Когато осъзна това, обзе го странно спокойствие. То беше нарушено от Матиус:

— Бог да те убие, юда такъв! — изрева рицарят и с мъка се изправи на крака.

Джеймс се огледа за причината, разгневил приятеля му. Застанал до Байбарс, загледан в извадилите сабите си мамелюци, беше Лео — сирийският войник, когото бяха изпратили да предаде условията им за капитулация.

Лео изгледа Матиус, когато трима мамелюци събориха огромния рицар на земята.

— Не съм ви излъгал. Предадох ви думите на султана така, както той ми ги каза. Не знаех, че ще наруши обещанието си.

— Защо да ти вярваме, когато стоиш свободен до нашите екзекутори?

— Приех исляма — призна Лео. — Но на вас също беше дадена възможност да живеете. Сами избрахте смъртта.

Матиус изрева като мечка, затворена в клетка, безпомощен, притиснат под тежестта на войниците на земята, без да може да направи каквото и да било, освен да наблюдава как Лео се поклони на Байбарс, а после се отдалечи.

— Престани, братко! — замоли се Джеймс, разтревожен повече от гнева на приятеля си, отколкото от войниците, които се наредиха зад тях със саби в ръце. Наведе се и сграбчи ръката на Матиус. — Моля те, Матиус! Не можеш да умреш с такъв гняв в себе си. Трябва да подготвиш душата си за пътуването. Пести си силите!

Гневът на Матиус стихна, тялото му се отпусна. Войниците се отдръпнаха, но държаха сабите си насочени към него. Той застана на колене и вдигна окованите си ръце, за да изтрие прахта от бузите си.

Джеймс и Матиус се загледаха един в друг, когато Байбарс даде заповед да започнат екзекуциите.

— Съжалявам, че така и не успяхме да стигнем до Йерусалим, както възнамерявахме, братко.

Матиус се засмя:

— Какво е Свещеният град в сравнение с рая?

— Бог да е с теб, приятелю!

— И с теб!

Джеймс извърна очи и се загледа пред себе си, когато сабите започнаха да се спускат. Под него реката Йордан беше като златна лента, преминаваща през долината, а планините на юг бяха станали червени от меката утринна светлина. Той попиваше с очи гледката като човек, поглъщаш последните си капки вода, преди да тръгне да прекосява пустинята. Глухите удари и звънтенето на стоманата при срещата ѝ с плътта и костите следваха пъшкането на ексекуторите от направеното усилие. Из въздуха се разнесе острата миризма на кръв и урина. Джеймс затвори очи, когато отсякоха главата на командора. Помисли си за Изабел и трите си дъщери в Шотландия, мъчейки се да запечата образите им в главата си, така че да може да отнесе малка част от тях със себе си. Паднаха още двама рицари, после Матиус. Джеймс си представи сина си в Париж, облечен в бяла мантия. Внезапен порив на вятъра, в който се носеше миризмата на цветя, охлади влажната му кожа. Отвори очи и се усмихна.

— Уилям! — прошепна той, когато сянката на сабята падна върху му.

21. „СЕДЕМТЕ ЗВЕЗДИ“, ПАРИЖ

20 октомври 1266 г. сл.Хр.

Гарен наблюдаваше как дългите пръсти на жената дърпат връзките на долната му риза. Светлината на свещта трептеше по гъвкавото, голо тяло на Адела и хвърляше златист оттенък върху бялата ѝ кожа. Той не сваляше очи от нея, когато тя разтвори ризата му и хладните ѝ ръце се плъзнаха по гърдите му. През цепнатините между дъските на пода се чуваха шум от разговор на висок глас и нестройните звуци на една цигулка. От съседната стая се чу тежко мъжко пъшкане, последвано от женски смях. В стаята се усещаше омайващата миризма на тамян, но сладникавият му, тежък аромат не можеше да притъпи напълно миризмата на бира, пот и прегоряло месо, от която беше проникнато цялото заведение. Адела се наведе напред с бавни, гъвкави движения, за да го целуне по врата, а гъстата ѝ, черна коса се спусна на вълни по раменете ѝ. Езикът ѝ се насочи с леки, едва доловими движения към ухото му.

— Защо държиш очите си отворени? — прошепна тя, когато стигна до там, а от горещия ѝ дъх по гръбнака на Гарен премина лека тръпка.

Беше забелязал, че когато е в стаята, тя винаги говори тихо, може би, за да прикрие почти по мъжки дрезгавия си глас, който беше чул, когато бе повишила тон. След като той не отговори, тя бавно се отдръпна и се загледа в равнодушното изражение на лицето му.

— Странен си.

— Не ти плащам, за да говориш — каза Гарен, пресегна се и отмести косата от лицето ѝ. Очите ѝ бяха хипнотизиращи. Бяха големи и искрящи и толкова наситено синьо-сиви, че изглеждаха почти виолетови.

— А какво ми плащаш да правя? — прошепна Адела и се наведе над него, докато гърдите ѝ докоснаха неговите.

— Знаеш какво.

— Да — рече Адела, като се плъзна по корема му и започна да дърпа връзките на панталона му. — Знам.

Когато се наведе напред, косата ѝ се разпиля върху стомаха му, а Гарен се загледа към ъгъла на стаята, която беше по-голяма от другите стаи в сградата. Една плетена завеса закриваше отчасти маса и стол — работното място на Адела. По рафтовете на стената различни кръгли купи, гърнета и високи глинени бутилки. Знаеше, след като ги беше разгледал при първото си посещение в стаята преди два месеца, че съдовете бяха пълни с билки. Освен другите си умения Адела беше и лечителка. Той стисна зъби, когато движенията ѝ станаха по-бързи, и се хвана здраво за дюшека, който беше скъсан и сламата се показваше.

Адела беше деветнадесетгодишна и собственичка на някога реномираната странноприемница в Латинския квартал. Беше първата жена, с която Гарен се беше любил, и той непрекъснато се учудваше колко просто е всичко, когато се окажеше в леглото ѝ. Намираше се в Париж от три месеца и единственото нещо, което беше успял да постигне, беше една кратка среща с визитора, по време на която му беше казано, че пътят към командорството минава през Светите земи, след което беше нарушил клетвата си за целомъдрие. Беше си мислил, че като се махне от Лондон, ще започне нов живот, далеч от спомените за чичо си, който го беше тормозил там, и от нещата, които го свързваха с това място.

След смъртта на Жак, Гарен беше придаден към един стар рицар, който рядко излизаше от приората. Посвети се изцяло на обучението си и спечели всички турнири в Новия храм. Но това не беше достатъчно. Животът, който беше ненавиждал, този живот, който чичо му и майка му искаха да води на мястото на баща си и братята си, постепенно беше завладял Гарен и в един момент той осъзна, че иска същите неща за себе си. Първоначално, когато избухна гражданската война, за него тя беше голямо облекчение. Ако не беше станало така, щеше да бъде принуждаван да изпълнява повече задачи от няколкото прости неща, които Едуард го караше да изпълнява — главно да изпраща сведения. Но макар арестът на Едуард да попречи на Гарен да продължи да работи за него, същевременно той стана и причина принцът да не може да го възнагради. Едуард беше обещал да го направи лорд. Въпреки вината, която усещаше за смъртта на Жак, Гарен мечтаеше за това. Беше си представял как получава голямо имение, пълно със слуги и конюшни, и цял дворец за майка му. Обаче

принцът имаше по-належащи грижи и Гарен разбра, че ако наистина иска тези неща, трябва да си ги осигури сам.

Преместването му в Париж не се беше оказало разрешението, на което се беше надявал. След като визиторът му беше казал, че трябва да се докаже в битка и едва тогава може да се надява да стане командор, Гарен беше прекарал няколко седмици в размишления върху идеята за самостоятелен кръстоносен поход. Беше слушал разкази за рицари, станали лордове в Палестина, с градове, роби и хареми. Но Утремер беше твърде далеч и той се страхуваше да отиде там съвсем сам.

Когато усети спазмите на желанието да се засилват от опитните движения на Адела, Гарен се пресегна и я хвана за врата. Сграбчи косата ѝ, която миришеше на жасмин, придърпа я към себе си и грубо я целуна, усещайки собствената си миризма върху устните си. Понякога му харесваше да я дразни: да гледа как тя извива гръбнак, за да посрещне докосването му с разтворени устни, затворила очи. Харесваше му да я кара да загуби контрол над себе си, а той да запазва своя, като извършваше всяко движение бавно и преднамерено. Не и тази вечер. Гарен се претърколи върху нея, вдигна нагоре краката ѝ върху своите и припряно я притисна. Адела потръпна от силата, с която той проникна в нея. Когато продължи да се движи в нея, изпадайки в унес, страховете и тревогите му го напуснаха. Външният свят изчезна и остана само едно-единствено нещо, което го изпълваше с блаженство и безгрижие.

След това се отпусна върху ѝ, като дишаше тежко, и в продължение на няколко секунди усещаше главата си абсолютно празна. После Адела го изблъска и се измъкна изпод него. Седна в леглото и премигна.

Гарен забеляза това и докосна рамото ѝ.

— Да не би да ти причиних болка? — попита той, макар да знаеше, че е така, но удоволствието беше отминало и той съжаляваше и искаше да се извини.

— Малко — рече Адела и се извърна.

— Съжалявам.

— Всичко е наред.

— Не, не е — рече намръщен той. — Прости ми.

— Добре съм, Гарен. Случвали са ми се и по-лоши неща, повярвай ми.

Гарен я сграбчи за китката, когато тя се наклони да стане.

— Остани при мен.

— Тази нощ трябва да се видя и с други.

Той продължи да стиска ръката ѝ.

— Само още малко.

Адела се поколеба, а после отново легна. Гарен положи главата си върху гърдите ѝ, като усещаше как те се надигат и спускат всеки път, когато тя си поемаше дъх. Движението го успокояваше. Зад завесите на прозореца се стъмваше. Скоро трябваше да се върне в приората.

Адела нежно го погали по раменете. Прибледи лицето си поблизо до косата му. Беше топъл и чист.

— Искам да не го правиш — прошепна Гарен.

— Да не правя какво?

— Да се виждаш с други мъже.

Тя не отговори.

Тауър, Лондон, 21 октомври 1266 г. сл.Хр.

— Виждал си го само веднъж, така ли?

— Да, милорд. В Каркасон, преди осем месеца. Там се бяха събрали много хора, като за кралска коронация. — Младият благородник от Прованс на име Филип наблюдаваше как принц Едуард погали жълто-кафявите гърди на сокола върху китката си. Принцът се беше подпрял на ръба на една маса сред широк лъч слънчева светлина, който нахлуваше през тесния прозорец. Филип седеше върху ниска табуретка и се чувстваше неудобно смален в присъствието на високия, изправен принц. На двадесет и седем години Едуард беше внушително висок и макар слабо, тялото му беше с развита мускулатура от участия в турнири, лов, а напоследък и в битки.

— Хубава птица — рече благородникът, изнервен от продължителното мълчание.

Едуард го погледна.

— Принадлежи на чичо ми, Симон дьо Монфор. Взех я, когато той беше убит при Ившам. — Принцът вдигна ръката си, която беше

защитена в дебела кожена ръкавица. Соколът изкрещя, размаха криле и задърпа коприненото въженце, което Едуард държеше завързано за крака му. Отново разпери криле, разтърси перушината си и се укроти, като продължи да гледа с жълто-кафявите си, немигащи очи.

— Още е малко див.

Филип хвърли бърз поглед към вратата. Човекът, който го беше извикал в тази мрачна, ветровита стая на върха на Тауър, продължаваше да стои там. Грозното му, белязано от сипаница лице, беше абсолютно безизразно.

— Има ли някаква конкретна причина, поради която искате да знаете повече неща за Пиер дьо Понт-Евек, милорд? — любопитства Филип, обръщайки се отново към принца.

— Чух те да говориш за него на масата на баща ми предишната вечер. Бях заинтригуван.

Филип кимна малко поуспокоен.

— Очевидно славата на трубадура се разнася. Вече няколко души ме питаха за него и изпълнението му, откакто съм тук, но се страхувам, че не мога да задоволя любопитството им. Казах, че трябва сами да видят представленията му, въпреки че те не се харесват на всички. Надявах се да го видя отново, когато рецитира за крал Луи в двореца в Париж, но уви, опасявам се, че удължаването на престоя ми тук ще ми попречи.

— Разкажи ми за тази книга — настоя Едуард. — Спомена, че се казва Книгата за Граала?

— Да — отвърна Филип. — Той чете от нея по време на представлението си. Точно оттам идва по-непристойното съдържание. — Младият благородник сви равнодушно рамене. — Но аз не виждам в нея нищо лошо. Сигурен съм, че той няма предвид нищо от това, което казва в буквален смисъл.

— И в книгата се споменава за тамплиерите, така ли?

— Не директно. Но всеки разбира кого има предвид, когато говори за мъже в бели мантии с извезани червени кръстове на гърдите. Някои мислят, че може би самият той някога е бил тамплиер, който е бил изгонен от ордена, но е запознат с тайните на техните ритуали при посвещаване в рицарство. — Филип се засмя. — Не че някой има нещо против начина, по който те са представяни в рецитала му. Много хора отдавна са на мнение, че на тамплиерите трябва да бъде даден урок по

скромност. Те са толкова горделиви и се мислят за по-добри от всеки друг, но аз съм чувал не един човек, след като е изпил повече вино, да казва, че е пиян като тамплиер. Ами клетвите им за целомъдрие? Говори се, че хойкат също толкова често, колкото и останалите от нас. Наричат се „бедните рицари на Христос“, но всеки знае, че държат богатствата на крале, заровени под църквите си.

Едуард се намръщи при последните му думи и Филип млъкна, почувствал се още по-неудобно. Когато пристигна в Лондон, установи, че крал Хенри е много по-остарял и немощен, отколкото го помнеше при предишните си посещения. Беше сломен от болестта и изпитанията, претърпени през дългия му престой в затвора по време на бунта на Симон дьо Монфор, и от приключилото неотдавна нападение срещу Кенилуърт. Главите на убитите бунтовници сега красяха Лондонския мост. Филип беше чул хора в двореца да си шушукат, че Едуард, а не Хенри управлява на практика страната, която е била освободена от разбунтувалите се главно благодарение на него. Сега, когато беше близо до принца, си даде сметка защо се разпространяват тези слухове.

— Знаеш ли точно кога трубадурът ще даде представление в двореца на крал Луи? — попита го Едуард.

— След по-малко от две седмици. Да не би да възнамерявате да отидете, принце?

Едуард погледна към застаналия при вратата Рук. Той леко се усмихна.

— Имам един приятел, който ще присъства. — Той отново погледна благородника. — Можеш да си вървиш, Филип. Благодаря ти, че ми отдели от времето си.

Филип бързо се изправи и се поклони.

— За мен беше удоволствие, милорд. — Отново се поклони и бързо се отправи към вратата.

— Мислите ли, че е това, което търсим? — попита Рук, когато вратите се затвориха. — Тази ли е книгата?

— Заглавието е същото, а и има, както той каза, очевидни намеци за тамплиерите. Съвпадението е твърде голямо, за да бъде пренебрегнато. — Едуард се отдръпна от масата и отиде при прозореца. Притвори очи, усещайки слънчевата светлина върху лицето си. Косата му, която беше руса в по-ранна възраст, през последните

няколко години постепенно беше потъмняла. На места в нея имаше и черни кичури.

Преди шест години, когато беше научил за пръв път от Рук, а после и от разплакания и ужасен Гарен за тайна група в Ордена на тамплиерите, Едуард веднага беше наредил на Рук да проучи каква е истината за нея. От това, което Жак дьо Лион беше разказал на племенника си, тази група, Анима Темпли, имала книга, открадната от тях, в която се говорело подробно за тайни планове, които можели да се окажат фатални за тях и за тамплиерите, ако бъдат разкрити. Рук не можа да открие нищо нито за произхода на книгата, нито къде се намира, въпреки че беше установил, че има мъж на име Еверар — името, според Гарен, на ръководителя на този кръг, който живеел в приората на тамплиерите в Париж. Принцът успя да потвърди съпричастността на неговия прачичо Ричард Лъвското сърце от едно неясно споменаване в документ, написан от Ричард, който той беше намерил, ровейки се в архивите на Уестминстър. В него имаше изречение, в което се казваше: „Душата на Храма, която аз се заклех да пазя с живота си“. Едуард беше възнамерявал да наеме още хора, които да помогнат на Рук да проникне в Анима Темпли и дейността ѝ, но гражданската война и арестуването му бяха осутили тези намерения.

— Кога искате да тръгна за Париж?

Едуард се извърна от прозореца.

— През следващите няколко дни. — Той забеляза съмнението в очите на Рук. — Какво има?

— С цялото ми уважение мисля, че възлагаме ужасно много надежди на една малка книжка, която може да има, а може и да няма нищо общо с тази група, която пък според някакъв сополив хлапак може да съществува, а може и да не съществува.

— Потвърдихме много от нещата, които Гарен ни каза, за да мислим, че всичко е лъжа. — Рук се наклони да продължи да говори, но Едуард вдигна ръка: — А какво, според теб, трябва да направя? Да напада Парижкия приорат, за да си открадна обратно скъпоценностите? Наемниците, които изпратих, не успяха да ги отнемат, когато те лежаха на някакъв пристан — едва ли ще успеят с някоя желязна каса на петнайсет метра под земята. — Гласът на Едуард беше спокоен, но сивите му очи гневно засвяткаха. — Баща ми става все по-немоощен. Няма да мине много време и ще трябва да

сложва короната. Ще трябва да налагам авторитета си на онези, които ще се опитват да го подронват, когато стана крал. Не можех да позволя на чичо ми, човек, когото обичах и от когото се възхищавах в продължение на много години, да ми отнеме властта. Преди да успее да го стори, аз го убих, крайниците и главата му бяха отсечени, а трупът му стана храна на кучетата на бойното поле при Ившам. Защо мислиш, че ще позволя на тамплиерите да ме контролират? Искam си обратно скъпоценните камъни, Рук, и ако единственият начин да го сторя, е да отнема нещо ценно от тях за размяна, така и ще стане.

Рук кимна.

— Как искате да постъпя?

— Мисля, че е време да посетиш нашия приятел.

— Гарен ли? — попита ядосан Рук. — Той отиде в Париж за лятото.

— В такъв случай ще е в състояние да ти помогне за изпълнението на задачата. Ще се срещнеш с него, Рук. И без това твърде дълго не сме го безпокоили. — Едуард погали птицата по гърдите. — Не искаме да забрави кой е господарят му.

Парижският приорат, 21 октомври 1266 г. сл.Хр.

— Пак си стегнал прекалено китката.

Саймън се намръщи и се постара да не стиска много дръжката. Замахна с меч, като се стараеше да го държи отпуснат в ръката си както му беше показал Уил. Изпусна дръжката и Уил едва успя да се наведе навреме, когато оръжието полетя към него.

— Пресвета Дево! — Саймън се хвана за главата. — Уил! Съжалявам!

— Няма нищо — рече Уил, изправи се и погледна сабята, която се беше забила в една бала със слама. Въздъхна и отиде да я вземе.

— Няма смисъл. Не мога.

— Просто трябва да се упражняваш повече.

Саймън успя да прикрие изненадата си, когато Уил му подаде сабята.

— Сър! — извика един млад коняр и надникна плахо иззад една от преградите. — Не мога да намеря чесалото.

— В склада е — рече Саймън, — на втората полица, където го остави последния път.

— Благодаря, сър — отвърна момчето, като наведе глава и се изчерви.

— Сър? — рече Уил и погледна с насмешка Саймън. — Изглежда започваш да се справяш добре с новата си роля.

— Да — отвърна Саймън и посочи с широк жест с ръка наоколо. — Господар съм на всичката мръсотия тук. — Той посочи към балите сено, наредени в един ъгъл. — Дали да не си починем, а? — Загледа се красноречиво в китката си. — Мисля, че си изкълчих нещо.

Уил се засмя.

— Това изглежда много не ти харесва.

Саймън се отпусна тежко върху една бала и сложи меча на Уил върху коленете си.

— Мисля, че никога няма да стана дори и наполовина достатъчно добър за партньор.

Уил седна до него.

— Не мога да помоля Робърт или Хюго да ме тренират. Сега те са рицари и нямат време, а Еверар не ми позволява да посещавам часовете за тренировка. Не че чак толкова ми се иска — добави пренебрежително той. — Сержантите в групите са по-млади от мен. Аз съм достатъчно стар, за да им бъда инструктор. — Уил започна да духа на ръцете си. Бяха напукани и зачервени от студения вятър, който беше започнал да духа напоследък.

През последните няколко месеца всички в приората бяха заети с прибирането на реколтата и подготовката за зимата. Птичарниците и оборите бяха почистени за гълъбите, кокошките и козите, за да бъдат готови за по-студеното време. Плодовете по дърветата в овощната градина бяха обрани и складирани, готови да бъдат превърнати във вина и сладка. Рибата беше извадена от рибарниците, изсушена и осолена, а медът беше изваден от кошерите. Когато складовете бяха напълнени, за хората настъпи време за малка почивка в краткия период между есента и зимата.

Времето на Уил беше запълнено от няколко нови трактата, които Еверар беше купил за приората. Свещеникът го беше накарал и да преподвърже купчина книги. Уил вършеше тази работа в овощната градина. Поставяше разкъсаните книги на коленете си и пробиваше

внимателно кожата с голяма игла. Саймън често присядаше до него. Понякога и Робер успяваше да се отбие за малко между молитвите и събранията, за да размени някоя и друга дума с него. Забелязал лошото настроение на Уил от това, че отлагаха посвещаването му в рицарство, той се опитваше да го развесели с разкази за съвещанията на Общото събрание като това как брат еди-кой си в продължение на три чака говорил как шивачът трябвало да кърпи дупките на панталоните им. Уил разговаряше много малко с Гарен. Когато се срещаха, между тях настъпваше неловко мълчание, което караше Уил да се чувства неудобно и да избягва рицаря. Това не беше трудно. Гарен често се намираше извън приората.

— Не се притеснявай за подготовката си — каза му Саймън. — Ще стана достатъчно добър, дори ако това ме убие. — Той се почеса по главата. — Или пък ако убие теб.

Двамата се огледаха, когато една фигура бързо се вмъкна в конюшната. Уил се изправи изненадан, когато Елуен се усмихна насреща му. Беше с черно наметало, закопчано с червена игла с формата на роза. Косата ѝ се спускаше върху раменете.

— Какво правиш тук?

Елуен се намръщи от резкия му тон.

— Искях да те видя.

Уил я хвана за ръката и я дръпна от входа, за да не я види някой от двора.

— Как влезе?

Тя отново се усмихна.

— Минах през входа за слугите. Не се безпокой — добави тя, като видя израза на лицето му, — никой не ме видя. — Тя дръпна качулката на наметалото и закри косата и по-голямата част от лицето си. — Попитах един сержант къде мога да те намеря — каза с плътен, мъжки глас Елуен. После отново се засмя, свали качулката, огледа конюшната и сбърчи нос. — Как можете да търпите тази миризма?

— Ами всички коне миришат така — рече смутен Саймън и се надигна от балата.

Елуен му се усмихна.

— Ти си Саймън, нали? Веднъж те видях в Лондон, когато бях в Новия храм. Уил ми каза, че си дошъл.

— Така ли? — учуди се Саймън и погледна приятеля си.

— Аз съм Елуен.

Саймън я изглежда.

— Предположих, че може би си ти.

Елуен се почувства неудобно от втренчения му поглед. Като че ли я преценяваше и намираше някакви недостатъци.

— Не се ли радваш, че ме виждаш? — попита тя Уил, за да прекрати мълчанието и да накара коняря да престане да я зяпа така.

Когато Елуен лукаво го погледна, Уил усети как стомахът му се сви. Не можеше да разбере как ставаше така, че щом като го погледнеше по този начин и той се размекваше.

— Разбира се, че се радвам — смотолели той. — Но ако те хванат, аз ще изляза виновен, а не ти. — Видя как Саймън взе една метла и започна да мете мястото между две прегради. — Не трябва да идваш тук по този начин. Рисковано е.

Елуен въздъхна.

— Нямаше да дойда, ако ти не продължаваше да страниш от мен. Много рядко отговаряш на писмата ми и избягваш да ме посещаваш в двореца. — Изражението ѝ стана сериозно. — Мислех, че сме приятели, Уил.

— Приятели сме. — Той се облегна на една пейка и склочи ръце на гърдите си. Тя сбърчи вежди при тази равнодушна поза.

— Ако някой ме види, ще кажа, че просто съм дошла да посетя гроба на чичо си.

— В конюшната?

Елуен го изглежда с насмешка.

— Тогава ще кажа, че съм дошла, за да те попитам как да стигна до гробището.

— Не искам да давам на Еверар още поводи, за да отлага посвещаването ми, Елуен. Знаеш го. Не че не искам да те виждам, а не мога. Не и сега. Просто ми дай време да се справя с този проблем.

— Време? Та ти имаше на разположение години. Каза, че възнамеряваш да говориш с визитора за посвещаването ти. Нали така обеща, когато се видяхме последния път. Уил, не мога да понеса да се предаваш по този начин. — Елуен отметна нетърпеливо косата си. — По-добре е да направиш нещо, отколкото нищо.

Уил очерта с крак един кръг в прахта.

— Той не иска да ме приеме — рече сержантът.

Това беше лъжа. След кавгата с Еверар, когато той беше поставил ултиматум на свещеника, Уил така и не отиде при визитора. Баща му си мислеше, че е рицар. Как щеше да се почувства, ако се появеше като сержант и трябваше да му признае, че го е излъгал? Как би могъл баща му да го посрещне с отворени обятия и да му прости?

— Слушай — рече Елуен и пристъпи към него, — спестила съм повечето от парите, които спечелих от работата ми за кралицата. Аз също искам да отида в Светите земи. Винаги съм го искала. През следващата една година ще имам достатъчно пари, за да платя пътя дотам и за двамата. Можем да отидем заедно, ако Еверар откаже да те посвети в рицарство.

Саймън продължаваше да мете, но при тези думи се спря и се обърна.

Уил я погледна. Предложението беше трогателно, но го подразни. Той не искаше да отиде в Светите земи като някой селянин на поклоннически кораб. Искаше да отиде като рицар и единственото място, което го интересуваше, беше това, където се намирал баща му.

— Благодаря ти — каза й той, — но трябва да направя това сам. Трябва да намеря начин да накарам Еверар да се съгласи да бъда посветен. Още не съм успял да го измисля. — Той пресилено се усмихна. — Но и това ще стане.

Парижският приорат, 24 октомври 1266 г. сл.Хр.

— Това не ни оставя много време.

— Знам, братко. Провалих те. Прости ми.

— Не те обвинявам, Хасан — каза Еверар, престана да ходи напред-назад из стаята и се обърна към него. — Задачата не беше лесна.

— Изпълнявал съм и по-трудни задачи. А и за много по-кратко време от три месеца. — Той прекара ръка през черната си коса. — Трубадурът се представил с истинското си име в няколко странноприемици, в които отсядал, но в други е бил под фалшиви имена. Мисля, че се е стараел да пътува през пътеки и гори, вместо по пътищата. Не разбирам. Съмнявам се да е знаел, че го преследвам. Бях предпазлив.

— Сигурен съм.

— Щях да продължа да го търся, но се разтревожих, че може да пристигне тук преди мен, ако се забавя.

— Правилно си постъпил, като си се върнал. Може би просто не си имал късмет да го намериш, но Пиер дьо Понт-Евек със сигурност има причини да е предпазлив. — Еверар седна до Хасан на перваза на прозореца. — Онзи ден тук беше отец Гиле, за да се увери, че всичко е готово. Николас дьо Навар ще води групата, която ще отиде в двореца. Те възнамеряват да арестуват трубадура малко преди да започне рецитала си, за да бъдат сигурни, че Книгата за Граала е в него. Трябва да я вземем преди това, или ще я загубим завинаги. — Еверар поклати глава. — Помолих визитора да ми разреши да я проуча, но както книгата, така и Понт-Евек попадат под юрисдикцията на доминиканците. Нашите рицари отиват там, само за да разубедят краля да се намеси.

— Бих могъл да продължа да наблюдавам южните порти, за да заловя Понт-Евек, когато влиза в града.

— Трубадурът може да пристигне всеки миг през следващите пет дни и човек с твоята външност, който се мотае около стените, ще предизвика подозрението на стражите. Освен това след полунощ портите са затворени. Ще му бъде разрешено да влезе само през деня, а тогава улиците ще бъдат твърде оживени, за да му се направи засада. Трябва да направим това бързо и безшумно.

— Мога да се опитам да поискам среща с него, докато е в двореца.

— Кралят никога не е обичал чужденците, Хасан. — Еверар замълча. — Но към мен може да се отнесе по-благосклонно. Имам някои трудове, върху които Луи ще поиска да сложи ръка заради собствената си сбирка. Мога да получа разрешение за достъп до двореца под претекст, че предлагам на краля един ръкопис, който искам да продам. Докато съм там, ще свърша работата.

— Не.

Еверар се намръщи.

— Не?

— Няма да ти позволя да се излагаш на опасност, след като причината за затруднението ни е, че аз се провалих. — Еверар отвори уста да каже нещо, но Хасан го прекъсна. — Как ще вземеш книгата от трубадура? Като я откраднеш? Известен богослов от Ордена на

тамплиерите не може да остане незабелязан, ако се прокрадва из коридорите на двореца. Със сила ли? Не си размахвал меч повече от двайсет години.

— В това тяло още има сила — рече рязко Еверар, — въпреки че на теб може да ти изглежда немошно, мой млади хорезмиански войне.

Хасан дълго мълча.

— Когато те срещнах, се отказах от тази титла, Еверар. Аз не съм воин.

— Не — рече рязко Еверар, — ти си моята хрътка. Хрътките трябва да слушат господарите си, а не да ги разубеждават.

Хасан отклони погледа си, а черните му очи проблеснаха. Еверар въздъхна и отиде при масата, където стоеше кана с вино. Наля в една чаша каквото беше останало на дъното.

— Моят и твоят живот нямат значение. Един ден и двамата ще умрем. Обаче нашето дело, Хасан, трябва да живее. — Еверар потрепери, когато вътре се усети внезапен порив на вятъра и разпали догарящата факла. — Трябва да го запазим каквото и да ни струва това.

— Какво ще кажеш за твоя сержант? — попита, снишавайки глас Хасан. — Ако изпратим Камбъл в двореца с някаква поръчка, той би могъл да...

— Не съм говорил пред Камбъл за това — прекъсна го Еверар и остави чашата на масата.

— Но ти се съгласи, братко.

— Не — поправи го Еверар. — Съгласих се да помисля по въпроса. Помислих и стигнах до заключението, че той още не е готов.

— Каквото и да ни струва това — прошепна Хасан.

— Трябва да си наляя вино.

— Ще ти донеса.

— Не — рече Еверар и се отправи към вратата. — Искam да изляза на чист въздух.

Когато вратата се затвори, Хасан отиде бавно до шкафа и прекара леко пръсти по дървото, проследявайки следите от тях върху него. Сега, когато Еверар го нямаше, стаята изглеждаше още по-мрачна. Хасан се почувства като натрапник. Помещението и всичко в него бяха част от стария богослов. Всеки пергамент, изписан със ситни букви, всяка мебел, белязана от пръстите му, всяка плоча на пода, върху която бяха останали отпечатъците от стъпките му. Хасан никога

не беше имал дом. Година преди да се роди, войската на Чингис хан беше унищожила Хорезм — родината на семейството му и най-могъщата мюсюлманска държава на Изток. Тя беше погълната от монголската империя и оцелелите се бяха разпръснали. Като дете Хасан беше водил номадско съществуване с онова, което беше останало от хорезмианската армия. В пустеещите земи на северна Сирия баща му, който беше командир, го възпита като воин и те успяха да преживяват извън родината си като наемници, планиращи отмъщението си. Обаче Хасан никога не беше изпитвал тъга по страната, която не познаваше, и не му харесваше да е войник.

Преди двадесет и две години египетският султан Аюб беше помолил хорезмианите да му помогнат за изгонването на франките от Палестина. Деветнадесетгодишният Хасан замина с десет хиляди воители за Йерусалим. По време на пътуването баща му и другите се бяха замаяли от амбицията си. Очакванията им за отплатата бяха станали напълно нереални и те вярваха, че това, което ще им бъде платено за помощта им, ще бъде достатъчно, за да започнат нова война, ако не срещу монголите, то срещу самия Египет. Хорезмианската армия врълетя върху Йерусалим като черен вятър, оставящ пътека от трупове подире си. Хиляди християни бяха напуснали града и се бяха отправили към крайбрежието, но бащата на Хасан нареди знамената на франкските рицари да бъдат вдигнати по крепостните стени и много от бягащите християни се завърнаха, защото помислиха, че са спасени. Хасан наблюдаваше как те се приближават като стадо подплашени овце, за да бъдат изклани. И те наистина бяха избити до последния мъж, до последната жена и до последното дете. За да отпразнуват победата си и освобождаването на града от християнски ръце, хорезмианите събориха Църквата на Божия гроб и избиха всички свещеници, останали вътре, с изключение на един, който се беше скрил под труповете на двама убити от него воители.

През този ден Хасан извърши неща, за които беше мислил, че никога няма да се наложи да изкупва вината си, макар че оттогава всеки ден се беше молил на Аллах да му прости.

След като оставиха града в пламъци, ликуващите воители се бяха отправили към Хербия. Там трябваше да се срещнат с мамелюкския командир Байбарс и останалата част от мамелюкската армия, за да унищожат силите на франките, тръгнали срещу тях. Скрил се зад

крепостните стени, Хасан ги наблюдаваше как се отдалечават начело с неговия баща, ликуващ победата. Същата вечер, докато скиташе из опустошения град, Хасан намери Еверар и в лицето на духовника откри смисъла на своето съществуване.

Когато Еверар се завърна на Запад, Хасан беше с него. Свещеникът го беше накарал да повярва, че има нещо, което би могъл да направи в живота си и което би могло да промени всичко. В християнския свят той прекарваше времето си по пътищата в събиране на информация, документи и тайни. Беше винаги в движение, като се стареше да остава незабелязан. Спеше ту в някой обор, ту край някоя нива. Хасан вярваше с цялото си същество в мечтата на Анима Темпли, но напоследък беше започнал да си мечтае да има свой дом, просто стая, изпълнена със спомените и с мълчанието му. Някога в Сирия имаше една жена. Случваше се да се пита какъв ли щеше да бъде животът, от който се беше отказал. Как ли щяха да изглеждат децата му?

Вратата се отвори и Еверар влезе с кана в ръце.

— Проклетите сержанти се опитаха да му пробутат някаква местна пикня за гасконско вино.

Хасан забеляза, че настроението на свещеника се беше подобрило и движенията му бяха станали по-енергични.

— Какво става?

Еверар го погледна и леко се усмихна:

— Хрумна ми нещо.

22. КРАЛСКИЯТ ДВОРЕЦ, ПАРИЖ

27 октомври 1266 г. сл.Хр.

Елуен прекоси стаята и седна на ръба на леглото, което делеше с една друга прислужница. Огледа празното помещение, а после бръкна в един джоб на престилката си и извади находката си. Като я държеше с два пръста, тя се загледа в млечнобялата, гладка повърхност на перлата на светлината, която се процеждаше през прозореца. Беше я намерила тази сутрин, докато прислужваше на кралицата. Откри я, загнездила се в една цепнатина между плочите в спалнята на кралицата, явно паднала от рокля на господарката ѝ. Докато кралицата стоеше пред сребърното огледало и разглеждаше внимателно сложните плитки и букли, които Елуен беше направила в косата ѝ, за момичето беше съвсем лесно да вдигне незабелязано перлата от земята. Не го сметна за кражба. Знаеше роклята, от която беше паднала. Беше обшита със стотици перли, които надничаха като очички от гънките на златотъкания брокат. Липсата нямаше да се забележи.

Елуен бръкна под леглото и извади продълговата дървена кутия, боядисана в черно и украсена със сребърни цветя. Преди година я беше видяла на пазара и беше спестила две месечни заплати, за да я купи. Ходеше до сергията на търговеца винаги, когато имаше възможност, обезпокоена, че я е купил някой друг. Това беше единственият луксозен предмет, който си беше купила. Всичко друго, което беше припечелила, отиваше при сумата, която един ден щеше да я отведе в Светите земи. Желанието ѝ да пътува до там, което се беше загнездило в нея още от малко момиче, никога не я беше напускало. Слушаше в захлас какво разказваха за тези земи благородници, посещаващи двореца, които от време на време успяваше да дочуе, докато шиеше поредната рокля на кралицата или пълнеше с нов гъши пух копринените възглавници във всекидневната. Никоя камериерка или прислужница не можеше да разбере желанието ѝ. Ако не е заради поклонничеството, питаха я те, тогава защо ѝ трябва да ходи там? Елуен не можеше да го обясни с думи. Усещаше, че нещо я тегли, сякаш някой беше привързал някаква връв вътре в нея и я теглеше

неумолимо на Изток. Усещаше влечението най-силно по това време на годината, когато мъглите и студът обгръщаха като пелена кулите на двореца и тя оставаше затворена вътре в тях.

Приклезна пред кутията и свали от врата си верижката, на която висеше малко ключе. Чу се меко щракване и когато ключалката се отвори, тя повдигна капака. Вътре кутията беше разделена с преградки. Търговецът ѝ беше казал, че това е кутия за подправки, но Елуен не я използваше за тази цел. Във всяка преградка имаше съкровища: червена панделка от една прислужница, която беше напуснала, за да се омъжи, бяло като сняг перо от градините на двореца, една вдлъбната златна монета, която беше намерила на брега на реката, полузаровена в калта. В друго отделение имаше парче син ленен плат, сгънато на квадрат, в който пазеше изсушен жасминов цвят. Крехък и ронлив той ѝ беше спомен от Уил. Елуен никога не държеше нещо, което би липсвало и което би имало стойност за някой друг, освен за нея. Перлата правеше изключение, но беше твърде ценна, за да се откаже от нея.

Като дете в Поуис имаше подобна колекция, въпреки че тогава съкровищата ѝ бяха от по-земен характер. За нея това бяха предмети с уникален произход — изпъстрен със сини точки камък, който беше подарък на един рицар от султанска дъщеря, една безформена перука — намерена сред останките от кораб, разбил се край бреговете на Арабия. Те ѝ служеха за талисмани през дългите нощи, когато единствените звуци идваха от майка ѝ, когато говореше на сън, а вятърът фучеше в долината и блъскаше стените на бараката им. През годините, откакто беше напуснала Поуис, животът на Елуен се беше променил, но нуждата да пази ценни за нея неща си остана.

Елуен постави перлата при златната монета и затвори капака. Заклучи кутията и я пхна под леглото. Тъкмо се канеше да сложи верижката с ключето на врата си, когато вратата се отвори и една от прислужниците, с която делеше стаята, се втурна вътре.

— Ето къде си била! Търсих те навсякъде. — Страните на девойката се бяха зачервили, като че ли беше тичала.

— Какво се е случило, Мария? — попита Елуен и пхна верижката в деколтето на роклята си.

— Някой е дошъл да те види, на входа за слугите. — Мария, която беше нисичка, русокоса, на около шестнадесет години, се

усмихна, след като затвори вратата след себе си. — Момчето, което дойде да съобщи, ми каза, че дошъл от приората на тамплиерите.

— От приората? — Елуен развърза престилката си. — Сигурна ли си?

— Да. — Мария прихна, когато видя загадъчната усмивка на Елуен. Взе престилката от ръцете ѝ и я остави, внимателно сгъната, на леглото. — Ще ми кажеш ли кой е?

Елуен приглади роклята си с цвят на слонова кост.

— Още не.

— Но ние сме близки като сестри! Не можеш да пазиш такива неща в тайна от мен. — Ядосана, Мария плесна с ръце. — Да не възнамеряваш да се омъжиш? Ако е така, трябва да го направиш, преди да е станал рицар, нали знаеш? Иначе той ще положи клетвата за целомъдрие.

— Няма да ти кажа — не отстъпваше Елуен.

Мария пусна ръката ѝ и се престори на сърдита.

— Няма да издам тайната ти.

Елуен се усмихна, но запази мълчание. Мария въздъхна и седна на леглото.

— Е, добре, ще ти кажа, въпреки че не заслужаваш да знаеш. — Очите ѝ заблестяха от вълнение: — Трубадурът е тук.

— Ти видя ли го? — заинтересува се Елуен. Както повечето хора в двореца, а и много други в града, тя очакваше пристигането на прочутия Пиер дьо Понт-Евек с голямо любопитство.

— Да — отвърна важно Мария. — И той не прилича на дявола, както твърдят някои. На мен много ми хареса.

— На теб всички мъже ти харесват.

— Да — призна Мария, — но въпреки че очите ми обичат разнообразието, сърцето ми иска само един мъж.

Елуен отвърна на усмивката ѝ, защото знаеше, че камериерката говори за Рамон — един прислужник в кухнята с черни като въглен очи от Галисия, когото Мария така дълбоко пазеше в сърцето си, че дори и той не знаеше, че е там.

— Нямам търпение да започне представлението — рече Мария и се облегна назад в леглото. — Ние сме късметлийки.

Елуен кимна. Кралицата беше разрешила на четири от прислужниците си, между които бяха Елуен и Мария, да присъстват на

рецитала, който щеше да бъде след пет дни. Щяха да наблюдават и да слушат зад една тежка завеса, която закриваше входа за слугите от страни на Голямата зала. Тя оправи шапчицата си.

— Как изглеждам?

— Красива като гълъбица.

Елуен се намръщи.

— Като гълъбица?

— Извинявай — рече, преструвайки се на стресната Мария, — забравих, че не обичаш нежните и сладки неща.

— Не мразя сладките неща — поправи я Елуен. — По-скоро бих се сравнила с... — тя сви рамене — гарван или бухал, нещо по...

— По-мъжествено — рече Мария и тръсна глава.

Елуен я погледна с укор.

— Нещо по-смело.

— Шегувам се — каза Мария и се закиска. Подпря се на лакти назад. — Приличаш на една от онези жени в рицарските романи, които четеш. Красива и смела и изобщо не приличаш на гълъбица.

Елуен се усмихна, когато се отправи към вратата.

— Ще се видим по-късно.

— Целуни любимия си от мен — рече тихо Мария.

Елуен заобиколи един готвач с кошница, пълна със зеленчуци, и двама дворцови стражи в яркочервени ливреи, след това мина през портата за слугите и излезе на павираната алея, която вървеше покрай стената на двореца. Тя водеше от главните улици към брега на реката. Като се питаше защо Уил беше дошъл да я види без никакво предупреждение, но се надяваше, че той най-после се е опомнил и ще ѝ признае какво изпитва към нея. Елуен тръгна по алеята, а после премина под една арка ниско в стената и излезе на брега на реката.

Близо до водата растяха дъбове. Листата по клоните им, опадали от ветровете напоследък, бяха покрили калните брегове с шумяща златистокафява мантия. Елуен се спря. Под един дъб стоеше само стар човек, облечен в черно, и гледаше към отсрещния бряг на реката. Като обви раменете си с ръце, Елуен се огледа. От Уил нямаше и следа.

— Елуен!

Тя се обърна по посока на слабия, немощен глас и видя, че старецът се приближава към нея. Сърцето ѝ леко подскочи от изненада, когато го позна. Беше наставникът на Уил, Еверар дьо Троа.

„Седемте звезди“, Париж 27 октомври 1266 г. сл.Хр.

Адела разтвори книгата си за билките и внимателно запрелиства изтърканите страници. Намери рецептата, която търсеше, и прекара надолу пръст по списъка със съставките. В малкото огнище гореше слаб огън, но нещо беше запушило комина и по-голямата част от дима се връщаше в стаята като сива, лютива за очите мъгла. През една дупка в чувала, поставен на прозореца, се процеждаше оскъдна светлина. Долу откъм улицата долиташе шумът от каруци и коне, от хора, които си подвикваха нещо, едно куче се разлая и се чу плач на бебе. Адела не се обърна, когато Гарен се приближи зад гърба ѝ.

— Върни се в леглото — прошепна той, като се притисна в нея и плъзна ръце по хладните извивки на гърдите ѝ надолу към корема.

Адела хвана ръцете му.

— Трябва да приготвя някои лекове за утрешния пазар, иначе няма да имам какво да продавам.

Гарен погледна през рамото ѝ към книгата. На една от страниците се описваше какво да се направи, за да могат развалени зъби да паднат, като се притиска жаба към тях, а също как бебе, което не лапа зърното, може да бъде научено да суче, като се намажат с мед гърдите на майката.

— Защо правиш това? — попита ядосан той.

— Какво? — рече разсеяно тя, загледана в полиците с билките си.

— Защо приготвяш лекове? — Той притисна с устни врата ѝ. — Не ти ли плащам достатъчно?

— Всъщност, не — отвърна тя, като се изплъзна от прегръдките му и отиде при полиците, откъдето свали две високи глинени бутилки. Забеляза, че Гарен се намръщи. — Това, което аз и момичетата припечелваме, едва стига, за да живеем. Виж в какво състояние е къщата. Ако не платя скоро за ремонт, няма да имам нито дом, нито къде да работя. Когато започнах, тази къща беше най-посещаваната в квартала. Сега има нови, които ми отнемат клиентите. — Адела остави бутилките на масата до чукалото и хаванчето и тежко въздъхна.

Колко разочарован щеше да е баща ѝ, ако видеше какво беше направила от това място. Когато той управляваше

странноприемницата, бяха достатъчно заможни. Бедата беше, че повечето от посетителите бяха свещеници и учени, които посещаваха Сорбоната и съседните колежи. Когато тя пое бизнеса, броят на посетителите бързо намаля. Предположи, че стана така, защото свещениците и учените не смятаха за уместно да пребивават в къщата на жена. Когато вече не можеше да си позволи да плаща данъци на кметството, трябваше да избира — или да продаде заведението, или да го промени. Тъй като не можеше да понесе да се раздели с дома, в който беше отраснала, на шестнадесет години предпочете да продава единствената стока, която притежаваше.

— Нямам друг избор, освен да правя тези лекове — каза тя на Гарен. — А ако имах, с удоволствие бих го предпочела пред това.

— Това? Имаш предвид мен?

— Не — рече тихо тя, като погали бузата му. — Имам предвид всеки друг, но не и теб.

Гарен сложи ръцете си върху нейните. След малко Адела внимателно се отдръпна и седна на пейката. Гарен отиде да вземе панталона си, който лежеше смачкан на топка върху дюшека. Когато го вдигна, от него се изтърси малката кадифена кесия и издрънча на пода. Гарен я повдигна за връвчицата. Беше обезпокоително олекнала. Преди ревниво пазеше всяка пара, която му даваше принц Едуард. Сега богатството му беше почти пропиляно. Една след друга монетите преминаваха в ръката на Адела всеки път, когато тя отваряше вратата си за него. Той се взря в нея, докато тя сипваше макови семена в хаванчето. Очите му оглеждаха меката ѝ бяла кожа, извивката на врата и празнината между бедрата ѝ, която винаги караше стомаха му да се свива. Гърдите ѝ опряха ръба на масата, когато тя се наведе и взе чукалото. Чу се търкане на камък в камък, докато тя стриваше сместа. Изглеждаше много вгълбена в работата си, теменужните ѝ очи гледаха съсредоточено, устата ѝ беше леко отворена и веждите — сбърчени. Гарен разбра, че Адела изглежда така, когато прави нещо, което наистина ѝ харесва. Когато беше в леглото с него или се виждаше на долния етаж с клиенти, тя изглеждаше доста весела. Но като я наблюдаваше сега, разбра колко много от това ѝ държание беше поза. Усмихна се загадъчно, като си помисли, че е единственият, пред когото тя показваше истинското си лице. Запита се дали така се чувстваха женените двойки. Дали баща му беше наблюдавал някога как майка му

върши някаква обичайна работа вечер, доволен да я наблюдава, без да я докосва? Не беше сигурен. За миг видя едно възможно бъдеще, където двама души биха могли да седят — тя и той — в спокойно мълчание през годините.

Когато тя стана, за да вземе друга бутилка от полицата, Гарен пусна панталона и кесията си на дъските и се приближи до нея.

— Гарен... — Адела се опита да заговори, когато той я обърна с лице към себе си. Шепата ѝ беше пълна с цвят от лавандула, който силно миришеше.

— Не мога да престана да те желая. — Гарен се наведе да целуне врата ѝ и горещите му устни жадно се впиха в кожата ѝ. — Не е моя вината.

— Престани! — рече задъхана тя.

— Не — прошепна той в ухото ѝ.

Вратата се разтвори с трясък.

Гарен рязко се извърна, гол и уплашен, когато един мъж влезе в стаята.

Рук огледа сцената с ехидна усмивка.

— Значи така рицарите прекарват времето си, а? Чудех се защо никой още не е превзел отново Йерусалим от сарацините?

Гарен отиде при Рук и го заблъска към вратата.

— Махай се!

Усмивката му изчезна. Той отблъсна настрани ръцете на Гарен, а едната му ръка стисна гърлото му със смазваща сила.

— Казвал съм ти и преди, малко лайно такова, никога не се надценявай в мое присъствие!

— Пусни го!

Рук се извърна към студения, дрезгав глас и видя, че Адела го гледа. Беше все още гола, но не се опита да се прикрие.

— Я се разкарай, курво! — изръмжа той и кимна с глава към вратата.

Гарен започна да се задушаваша от натиска върху гърлото му. Стисна ръката на Рук и се опита да я махне от себе си.

Адела се приближи спокойно към Рук, а теменужните ѝ очи засвяткаха.

— Никъде няма да ходя. Това е моя собственост, в която вие, сър, нахълтахте.

— Твоя собственост? — рече презрително Рук.

Адела не отговори, наведе настрани глава и погледна покрай него към вратата.

— Фабиен! — извика тя.

— Нека остане, Адела — каза с прегракнал глас Гарен, без да изпуска от очи Рук.

След малко по коридора се чува да се приближават тежки стъпки. Вратата с трясък се отвори. Рук леко се изненада, когато видя един огромен мъж с гъсти черни вежди и намръщена физиономия да влиза в стаята. Той погледна Рук и Гарен, а после Адела.

— Сигурен ли си? — попита момичето рицаря.

Рук бавно пусна гърлото му, като продължаваше да наблюдава грамадния слуга.

Гарен си пое дъх и кимна.

— Можеш ли да ни оставиш за малко насаме?

След кратка пауза тя даде знак на слугата. Той излезе, без да каже дума, а Адела отиде, без да бърза зад завесата, която отделяше работното ѝ помещение, и облече един халат от червена коприна. Загърна се в него, без да обръща внимание на злобния поглед на Рук. В професията си беше виждала мнозина като него — лукави, брутални мъже, които можеха да общуват само с груб език и юмруци. Когато се отправи към вратата, тя улови погледа на Гарен.

— Ще бъда наблизо.

След като тя излезе, Рук погледна Гарен, който грабна панталона си от пода, навлече го и завърза връзките му.

— Кучката е доста устата. Но предполагам, че това ти е известно — рече той и се ухили. — Е, вече си нарушил всички клетви, които си дал в Ордена. Тази да живееш в бедност и покорство си я нарушил отдавна, нали? Предполагам, че отдавна си нарушил и клетвата да живееш в целомъдрие. Тя е апетитно парче. Когато не говори. — Той погледна към затворената врата. — Може и аз да я опитам.

— Не можеш!

Рук присви очи след тази бърза реакция на Гарен. Замълча за момент, а после се засмя с рязък, злобен смях.

— Ти си нежен с нея, така ли? Ти, един уважаван, могъщ тамплиер си влюбен в една курва? Един Христов воин е нежен с някаква евтина кучка? О, това ще има да ме развеселява с дни.

Думите на Рук жегнаха Гарен.

— Как ме намери? — процеди през зъби той.

Смехът на Рук стихна.

— Трябва да си по-предпазлив. Проследих те от приората. Предполагам, че не знаят какви ги вършиш?

— Какво правиш тук? — рече бързо Гарен, преди Рук да започне отново да се хили.

Натрапникът седна на дюшека и свали единия си кален ботуш. Започна да масажира кокалестото си почерняло стъпало. Времето не се беше оказало много благосклонно към него и макар да беше само с десет години по-стар от Гарен, изглеждаше много по-възрастен. Погледна внимателно ръба от твърда, пожълтяла кожа на петата си и започна да я чопли.

— С теб трябва да свършим една работа за нашия господар. — Той вдигна очи към Гарен и се ухили. Повечето от зъбите му бяха изгнили и изпопадали, което Гарен беше забелязал при последната им среща. Жълто-кафявите му венци бяха разранени. — Нали не мислиш, че сме те забравили?

Гарен не отговори. Само от вида на Рук му се повдигаше.

— Помниш ли онази книга, за която разказа на господаря ни? Книгата, която е била открадната?

Гарен реши, че ще е по-добре да се преструва, отколкото да се съпротивлява. Колкото по-бързо отговаряше, толкова по-скоро Рук щеше да си тръгне.

— Какво за нея?

— Мислим, че знаем къде е — каза Рук, като махна част от черната мръсотия между пръстите си. — Има един трубадур, който ще даде представление пред краля. Според нас тя е у него. Поразпитах малко и чух, че той вече е тук и ще изнесе рецитала си на празника на Все светии. — Рук изтри мръсотията от пръстите си в дюшека. — Какво знаеш за Еверар дьо Троа?

— Той е свещеник в приората. Вероятно е човекът, за когото чичо ми каза, че е ръководител на Братството. Той е също наставник на един бивш мой другар от Лондон. На Уил Камбъл.

Рук се намръщи.

— Мислиш ли, че този Камбъл знае за Анима Темпли?

Гарен сви замислен рамене.

— Откъде да знам?

Рук се намръщи.

— Дръж се любезно с мен, момче, защото твоята проститутка може да се лиши от удоволствието си, когато ти го откъсна. Чух, че доминиканците се опитвали да попречат на представлението на трубадура. Моят източник ми каза, че са си осигурили помощта на Ордена на тамплиерите. Забелязал ли си някакви необичайни посетители в приората през последните няколко седмици?

Известно време Гарен запази мълчание.

— Да — отвърна накрая той. — Видях един доминикански монах и един стар другар на чичо ми, който се казва Хасан.

Рук изглеждаше доволен.

— Това съвпада с нашите подозрения. Хасан е свързан както с чичо ти, така и със свещеника. Предполагаме, че той е нещо като наемник на тяхната тайна група. — Рук намъкна с охкане ботуша си и се изправи. — Господарят ни предполага, че свещеникът ще се опита да отнеме книгата от трубадура. Ще го оставим да свърши трудната работа, а после ще я вземем от него.

— Откъде сте сигурни, че свещеникът ще я вземе?

— Ами, предполагам, че всичко зависи от това дали казаното от теб е истина, нали така? — Рук пристъпи към Гарен. — Ако е толкова ценна, колкото казваш, тогава не се съмняваме, че те ще си я искат обратно. Както ще искат да си я върнат и когато ще им я вземем.

— Казах ви какво съм чул от чичо си. Ако някой е излъгал, това ще е бил той. — Гарен замълча. — Какво ще стане, ако доминиканците се докопат до книгата?

— Ще е по-добре да го сторят. По-лесно ще е да я вземем от техния колеж, отколкото от подземията на Ордена. — Рук изсумтя. — Ако това стане, тогава ще му мислим как да постъпим. До представлението ще бъдеш нашите уши и очи в приората. През следващите няколко дни ще следиш зорко свещеника и неговия сарацински приятел. Ако те вземат книгата от трубадура, ще имаш готовност да я откраднеш от тях.

— А ти какво ще правиш, докато аз върша всичко това? — запротестира Гарен.

Рук погледна към вратата.

— Ще правя компания на любимата ти — рече той, като се усмихна лукаво на Гарен — и ще следя да свършиш всичко както трябва. Ако го направиш, ще получиш титлата и имението, което нашият господар ти е обещал. А и това. — Той бръкна под червено-кафявото си наметало и извади една кесия. Задържа я, за да може Гарен да я види. — Вземи книгата и ще можеш да чукаш тази кучка цяла година. — Пъхна отново кесията под наметалото си и се запъти към вратата. — Облечи се. Ще накарам някое от онези хубави момиченца долу да ми приготви нещо за ядене. Когато свърша, ще поговорим още за плановете ни. — Рук тръгна по коридора, като изблъска застаналата отвън Адела, за да мине.

Тя влезе, след като той си отиде.

— Кой беше този?

Гарен не отговори. Изчерви се и продължи да диша учестено. Загриза ожесточено нокътя си, а после извади долната си риза от шкафа. Спря и стисна силно в ръцете си тънката материя. Искаше му се да я разкъса, като си представяше, че това е вратът на Рук. Нададе кратък вик, обезумял от яд.

— Стига! — скара му се Адела, прекоси стаята и дръпна ризата от ръцете му. Пусна я на пода и сложи ръце на врата му. Изправи се на пръсти и го целуна по устата.

Отначало Гарен не отвърна на целувката ѝ, но после бавно обви ръце около кръста ѝ и зарови лицето си във врата ѝ, като поемаше дълбоко аромата на косата ѝ, която миришеше на портокали и на нещо друго, което не можеше да определи. Беше топъл, екзотичен аромат, който му напомни за майка му.

След смъртта на съпруга ѝ, когато тя беше принудена да се откаже от имението в Лион, лейди Сесилия много пазеше няколкото ценни неща, които беше успяла да вземе със себе си в Рочестър. Едно от тях беше кутия за подправки, която държеше до леглото си. Понякога играеше една игра с Гарен, когато той беше много послушен или си беше научил добре уроците. Караше го да седне до нея на леглото и да затвори очи, а след това вземаше по малко от различните подправки в кутията и ги поднасяше към носа му, за да познае имената им. Ако отгатнеше правилно, даваше му да опита на върха на езика си от това, което държеше на пръста си. Това, че от честото отваряне на кутията повечето от подправките бяха загубили вкуса си, не го

притесняваше. Той се наслаждаваше на игривия тон и нежното докосване на майка му. Тези редки интимни моменти бяха единствените, когато той истински усещаше обичта ѝ.

Гарен рязко пусна Адела.

— Трябва да се облека. — Отиде при масата и взе кожената си торба, която лежеше върху нея.

— Кой е той, Гарен? — повтори зад него Адела.

Рицарят не отговори.

— Каж ми!

— За Бога, гледай си работата!

Теменужните очи на Адела гневно засвяткаха.

— Много лесно мога да накарам да изхвърлят и двама ви оттук.

— Извинявай. Аз просто... Можеш ли да ме оставиш сам за малко? — Гарен се огледа. — Моля те, Адела.

След кратка пауза тя кимна и излезе, като затвори тихо вратата след себе си.

Гарен навлече долната си риза и отвори торбата. На дъното ѝ имаше зацапана смачкана мантия. Докосна с пръст белия плат — символ на рицарската чистота. Думите на Рук още кънтяха в ушите му: „Ти, уважаван и могъщ тамплиер, влюбен в една курва?“ Бяха толкова близо до думите, които често чуваше в собствената си глава. Обаче, когато беше тук, в леглото на Адела, неговото положение не беше важно. Нищо друго нямаше значение, освен миризмата, вкусът и усещането, които изпитваше при близостта си с нея. Понякога се питаше дали не го беше омагьосала с някоя от билките си, та продължаваше да се връща при нея винаги гладен и ненаситен. Тръсна мантията си и от нея изпадна нещо. Беше превръзката за окото на чичо му. Вдигна я и прекара пръст в средата там, където кожата беше напукана от времето и употребата. Вдигна я до окото си и се погледна в прашното сребърно огледало, което висеше на стената на Адела.

23. КРАЛСКИЯТ ДВОРЕЦ, ПАРИЖ

1 ноември 1266 г. сл.Хр.

Елуен повдигна полата си и леко запристъпва през калта. През нощта заваля и земята около параклиса беше прогизнала. Във влажното утро величествената постройка изглеждаше сива и изоставена, а каменните лица, които надничаха от стените ѝ, бяха потъмнели от дъжда. Срещу портичката в стената имаше стар тис. Елуен застана под ниско спусналите се клони и зачака, като не сваляше очи от вратите на параклиса.

Като прислужница на кралицата беше влизала няколко пъти в дворцовия параклис. Обаче помнеше най-добре първия път. Беше попаднала на двуетажната постройка, скрита от една стена и заобиколена с дървета, два дни след пристигането си в Париж. Мина през портичката, за да погледне през вратите и точно там я беше заварил крал Луи. Уплаши се, че ще ѝ се скара, но за нейна изненада кралят се усмихна и я покани вътре. Когато я поведе през приземния етаж, тя се опита да огледа навсякъде. Беше поразена от великолепието на обстановката: огромните прозорци с цветно стъкло, ярките цветове на стенописите, свелите глави статуи в човешки ръст до стените. На първия етаж, където бяха покоите на краля, върху мраморна поставка пред един олтар беше сложено малко, разкривено парче дърво. Елуен с изумление научи, че този на пръв поглед напълно безполезен предмет, донесен от Константинопол, бе накарал краля да построи параклиса, в който да бъде поставен. Обаче, когато Луи ѝ каза с изпълнен с почит, плътен глас, че това е част от трънения венец на Христос, Елуен разбра напълно причината за това. Той беше като съкровищата, които тя събираше. Това малко парче дърво всъщност символизираше всичко, близко на сърцето на краля — неговата вяра и мечтите му. Почти един час двамата останаха на колене пред парчето старо дърво. Елуен никога не се беше чувствала така спокойна и защитена, както тогава — коленичила върху студените плочи редом с краля на Франция. Облечена в проста бяла рокля и с престилка, тя почти не смееше да диша сред тази тишина, докато кралят с яркочервена, обшит с

хермелинова кожа мантия, се молеше, притворил очи. След този ден кралят почти не забелязваше присъствието ѝ сред прислугата, но за Елуен този единствен миг беше достатъчен.

Тя обвини по-плътно раменете си с ръце, разтревожена, че великолепието на параклиса може да забави доста трубадура. В продължение на четири дни беше чакала да се появи възможност да срещне Пиер дьо Понт-Евек, но той беше заобиколен непрекъснато от тълпа любопитни дами и лордове. Еверар беше казал, че тя трябва да вземе Книгата за Граала от Пиер преди представлението.

Сега Голямата зала беше приготвена за рецитала: вътре бяха наредени маси, върху които имаше кани и чаши, по стените бяха окачени знамена и горяха факли. Атмосферата беше още по-празнична и поради факта че днес беше денят на Все светии. Тази вечер кралският двор и пристигналите за случая благородници щяха да се присъединят към краля и семейството му за специалната вечерна служба в параклиса, след която следваха рециталът и банкет.

В града настроенията, свързани с пристигането на трубадура, бяха смесени. Много хора, които чакаха да го видят, се разочароваха, когато научиха, че Пиер ще изнесе рецитал само за краля. Други, най-вече духовници от местните колежи, предвождани от доминиканците, продължиха кампанията представлението му да бъдат забранени. Луи беше похарчил много пари за вечерните празненства и не искаше рециталът да се провали, а гостите му да останат разочаровани, обаче Елуен беше узнала от кралицата, че тайно в себе си той си даваше сметка, че не беше постъпил много разумно, като беше поканил Пиер в двореца си. Все пак беше успокоил местните колежи, като ги беше уверил, че ако усети, че етикетът е нарушен, веднага ще нареди представлението да бъде прекратено.

„Просто иди в стаята му и я вземи, докато го няма.“

Обаче Елуен продължаваше да стои под дървото. Освен че се чувстваше изнервена от всичко това, имаше и друга причина, която я караше да отлага открадването на книгата. Еверар не ѝ беше казал всичко и тези липсващи подробности, както и очевидното отчаяние на духовника, за да дойде при нея, бяха изострили много любопитството ѝ. Като отплата за поставената ѝ задача Елуен беше накарала Еверар да ѝ обещае да посвети Уил в рицарство. Свещеникът нямаше голям избор, освен да се съгласи с искането ѝ. Тя щеше да откаже, ако не го

стореше. Но въпреки факта, че щеше да спечели нещо от тази опасна задача, най-вече благодарността на Уил и осъществяването на мечтата му, същевременно тя се страхуваше от това, което ѝ предстоеше да направи. Чувстваше се като една от героините в историите, които четеше. Освен това, каза си тя, като потропваше с крака, за да прогони студа, пронизващ костите ѝ, трубадурът най-вероятно носеше книгата със себе си.

Малко по-късно вратите на параклиса се разтвориха и навън излязоха двама мъже. Елуен застина на мястото си в очакване. Наблюдаваше ги, свела очи, да разговарят, застанали на входа, като си даваше сметка колко глупаво изглеждаше, измокрена и полускрита от клоните на тиса. Както ѝ беше казала Мария, Пиер дьо Понт-Евек беше приятен на вид. Въпреки че беше слаб и нисък, той компенсираше това с начина, по който се държеше — изправен и самоуверен, като човек с положение. Имаше хубава кестенява коса и живи сини очи, светещи от някакъв вътрешен плам. Елуен избегна погледа му, когато тези очи се насочиха към нея.

— С удоволствие ще ви забавлявам тази вечер, милорд — чу тя да казва Пиер. Гласът на трубадура беше плътен и звучен. — Моля да предадете на Негово величество моята благодарност, че ми позволи да разгледам личния му параклис. Както казват хората, това наистина е едно от чудесата на света.

Неговият спътник напусна входа и изруга неспирния дъжд. Затаила дъх, Елуен видя, че Пиер се отправи към нея, като шляпаше с кожените си ботуши в калта. По синия му панталон и кадифената туника се стичаха дъждовни капки.

— И там, край обвитото с мъгла езеро, под беседката стоеше тя, Гуинивър, и чакаше лорд Ланселот. — Пиер се усмихна и разтвори клоните на тиса. — Кажете ми, госпожице, там по-сухо ли е? Ако е така, мога ли да се присъединя към вас?

— Не — отвърна Елуен през смях и излезе изпод дървото. — Изобщо не е сухо.

Пиер ѝ се усмихна. Беше по-нисък от нея, но Елуен почувства, че се смаява под властния му поглед.

— Тогава защо стоите под него, полузамръзнала, когато каменният покрив би ви предложил по-добър подслон?

Елуен не отговори.

— Вие сте една от прислужниците на кралицата, нали?

Тя се изненада. Помисли си, че след като знае каква е, той може би знае и причината, поради която иска да разговаря с него. Може би беше ясновидец?

— Да, така е. — Увереността ѝ съвсем се изпари. — Откъде знаете?

— Попитах коя е моята хубава сянка, която непрекъснато ме преследва през тези няколко дни. Където и да се обърна, вие сте там.

— О! — Елуен беше сломена. Беше си мислила, че е много предпазлива.

— Как се казвате?

— Грейс.

— Грациозна сте както следва от името ви — рече Пиер и сините му очи проблеснаха. — И така, Грейс, и вие ли искате да узнаете дали приказките, които се разправят за мен, са верни? Дали романсът ми е написан от дявола? Дали съм някой зловец маг, дошъл с магьосничеството си да подмами краля да се откаже от Бога?

— Не. — Елуен се поизправи и се насили да го погледне в очите. — Търся отговорите на един поет за изкуството му.

Пиер остана леко изненадан.

— Така ли? — Той се усмихна и се замисли. — Имам малко време преди да започна да се подготвям за рецитала. Лейди Грейс, можете да зададете въпросите си, но на по-сухо място. Какво ще кажете да се отбием в стаята ми? — Той ѝ даде знак да върви пред него. — И да поговорим за поезия?

Докато вървяха през двореца, Елуен държеше главата си наведена и се надяваше никой да не я поздрави. Коридорите бяха пълни с прислужници, писари и придворни. Някои помагаша в подготовката за представлението, а други изпълняваха всекидневните си задължения. След всяка крачка, която правеше, Елуен чуваше стъпките на трубадура малко зад себе си. Когато стигнаха стаята, в която беше настанен, сърцето ѝ затуптя така силно в гърдите, че си помисли, че ще изхвъркне като птица. Пиер бързо огледа в двете посоки празния коридор, а после отвори вратата на стаята и я пропусна вътре. Докато затваряше вратата, Елуен огледа малката стая. До едната стена бяха наредени няколко сандъка, а на легло, наполовина покрито с одеяло, лежеше малка торба.

— Гледката компенсира много повече липсата на удобства.

Елуен се обърна, когато Пиер се приближи зад нея.

— Моля — рече той и посочи пейката до прозореца.

Елуен седна и погледна навън. Далеч долу под нея течеше Сена, сива като небето. Отвъд бреговете ѝ градът беше забулен в мъгла. Девойката потръпна, когато Пиер седна до нея.

— Студено ви е — прошепна той, взе ръката ѝ между дланите си и леко я разтърка.

— Зарадвах се, когато чух, че ще дадете представление тук — каза Елуен, докато наблюдаваше как ръцете му бавно разтриват нейната ръка. — Винаги съм харесвала рицарските романи. Чела съм някои творби на Кретиен дьо Троа и поемите на Арман дьо Марьой, но никога не съм имала възможност да попитам един поет откъде черпи вдъхновението си.

— Това ли е въпросът ви към мен, госпожице? — попита Пиер, като вдигна ръката ѝ и започна да я топли с дъха си. — Откъде черпя вдъхновението си?

Тя кимна, усещайки горещия му дъх върху ледената си кожа.

— Вдъхновението ми приема различни форми. — Пиер остави едната ѝ ръка и пое другата. — Един разговор шепнешком, миризмата на дъжда върху падналите листа. — Той отново задуха по кожата ѝ.

— Какво ще кажете за работите на други? — рече тя, като деликатно измъкна ръката си от неговата и я положи в скута си. — Чувала съм, че много поети черпят вдъхновение от свои колеги.

— За някои неща. — Пиер се облегна на перваза на прозореца, очите му останаха полуприкрити от клепачите заради вдигнатата му нагоре глава. — Например стари разкази за живели отдавна прочути мъже и жени. Първоначално, разбира се, те са заимствани от други източници и ние не сме техни автори. Но на мен не са ми нужни думите на друг мъж, с които да разкажа какво е да обичаш. — Той се усмихна. — Затова повечето неща, написани от мен, идват от сърцето и ума ми. — Пиер я изгледа изпитателно с наведена настрани глава. — Изчерпихте ли въпросите си, лейди?

Обаче Елуен продължи.

— Питам, само защото чух да се говори, че този романс не сте го писали вие.

— Какво? — Пиер ѝ хвърли пронизващ поглед. — От кого чухте този слух?

— От един човек в двореца — рече Елуен, изненадана от рязката промяна в държанието му. Самоувереността му беше изчезнала. Той беше нащрек като сърна, усетила ловец. — Един слуга.

— И какво точно ви каза този слуга?

— Че може би сте откраднали книгата, от която четете — отвърна предпазливо тя. Елуен ахна от изненада, когато той сграбчи ръката ѝ.

— Аз не съм крадец!

— Не — побърза да каже тя и разтърси глава. — Сигурна съм, че не сте. Казах ви само това, което чух.

Той бавно пусна ръката ѝ, като че ли се страхуваше да не избяга.

— Не съм крадец — повтори трубадурът, — не съм и магьосник, нито поклонник на дявола.

Той се наведе напред и сложи ръце на коленете си. Изведнъж стана по-дребен и се сви, сякаш всичкият въздух беше излязъл от него. Пламъкът в очите му изчезна, а погледът му стана безизразен.

— Когато някой се издигне, другите, които не са успели като него, искат да го унищожат. Завистта е много силна отрова. Тя се промъква в сърцата на хората и ги превръща в развалини. Половината ми живот бе отдаден на стремежа към славата. Сега, когато я имам, вече не съм много сигурен, че я искам. — Той погледна Елуен. — Не, аз не съм написал Книгата за Граала — рече той и тонът му отново стана рязък, — но и не съм я откраднал. Слухът, който сте чули, а и всички останали слухове, са неверни и ви моля да не ги разпространявате.

— Обещавам да не го правя — рече Елуен. Внезапната промяна в поведението на Пиер я беше изнервила. Тя вече не се чувстваше развълнувана. — Съжалявам — рече тя и стана. — Не трябваше да ви губя времето. Ще ви оставя да се пригответе за представлението.

— Почакайте! — извика Пиер, когато тя се отправи към вратата.

Елуен нервно се обърна.

— Не си отивайте. — Пиер тъжно ѝ се усмихна. — Откакто съм в двореца, много хора търсят компанията ми — дами, които искат да бъдат обезсмъртени в стихове, благородници, които искат да ме вземат на служба при себе си, за да се издигнат в очите на обществото.

Усещам се необичайно изнервен от перспективата да забавлявам такава претенциозна публика в място, където някога бях презрян и отхвърлен. Обаче вашето присъствие и интересът ви към изкуството ми поддържаха изключително добре. Извинявам се, че бях рязък с вас, когато подложихте на съмнение авторството ми на романа, но откакто съм започнал да пътувам, за мен се носят какви ли не слухове и злостни обвинения и съм сигурен, че ме преследват.

— Преследват ли ви? — престори се на изненадана Елуен. Еверар й беше казал, че е изпратил някакъв човек след трубадура.

— В няколко странноприемници, в които се отбих по време на пътуването ми от юг насам, научих, че един човек е разпитвал за мен — къде съм отседнал, кога съм си тръгнал и други подобни неща. Казаха ми, че бил чужденец.

— Може би просто е искал да види представлението ви?

— Може би — съгласи се не особено убеден Пиер. — В продължение на няколко седмици бях на гости у един приятел в Боа и сигурно съм го избегнал. — Той потупа пейката до прозореца. — Ще седнете ли, лейди?

Елуен се поколеба, а после се върна и отново седна, почувствала се малко по-сигурна. Дойде й наум една идея.

— Може ли да ми заемете едно одеяло? Цялата съм мокра.

— Разбира се — отвърна любезно Пиер. Отиде до леглото и дръпна одеялото, а после внимателно го уви около раменете й.

Докато придържаше с една ръка одеялото, Елуен свали шапчицата си. Разпусна косата си и забеляза как очите на Пиер се вторачиха в падащите й на вълни къдрици. Често беше забелязвала мъжете да я гледат по този начин: търговците на пазара, стражите из коридорите на двореца, Уил, преди да промени държанието си, всичките с този глад в очите. Това й харесваше. Караше я да се мисли за недостъпна, а в същото време й се искаше да бъде покорена. Когато видя този поглед, разбра, че в един свят, където доминираха мъже, тя — една жена — имаше цялата власт.

Усмихна се и този път седна по-близо до Пиер, като обърна тялото си към него.

— Говорехте за това от къде черпите вдъхновение за работата си. Ще ми се да чуя повече за това.

— Да — рече Пиер, — моята работа. — Очите му отново се оживиха. Отиде до леглото и взе торбата, полузакрита от одеялото. Бръкна вътре и извади подвързана с кожа книга и свитък пергаменти. Когато се върна до прозореца, Елуен позна в ръцете му книгата, описана от Еверар. — Това е моят труд — рече той, постави Книгата за Граала помежду им и ѝ подаде свитъка пергаменти. — Моята истинска работа.

Елуен откъсна очите си от книгата и взе пергаментите. Зачете думите на първия, написани с красив почерк. Беше поема, посветена на една жена на име Катерин. Беше изключително сладострастна.

— Творбата ви е много... пламенна — рече тя, връщайки му свитъка. Бузите ѝ пламнаха.

— Това е безмълвна страст. — Пиер погледна унило пергаментите. — В една епоха преди нашата поетите, чиито творби сте чели, са писали с такава страст. Писали са за бавния, болезнен възторг на мъжа по пътя му към любовта — за мъката му от чакането, за насладите за сърцето и плътта. Рицарската любов вече не е такава, каквато е била преди. Сега поетите пишат за мъжа, който се отказва от тези наслади и се въздържа от желанията си. Превърнат е в образец на благородство, а не е мъжът, който е готов да извърши грях, за да получи любовта на дамата на сърцето си. — Той поклати глава. — Обаче любовта не може да бъде затворена в клетка. Тя не знае какво е благоразумие и грях. Тя е див, ненаситен звяр, изпълнен с копнеж и е без задръжки.

Елуен не каза нищо, но кимна. Пиер взе Книгата за Граала и тя вида, че я обръща в ръцете си. Изписаните със златни букви думи на корицата проблеснаха в оскъдната светлина.

— Книгата беше на брат ми. Взех я, когато той се поболя и умря преди две години. Използвах част от съдържанието ѝ, за да пресъздам историята на Пърсивал като един нов романс в една нова епоха. Знаех, че само ако стана известен, мога да дам гласност на стиховете си. Тази книга ме направи такъв. Даде ми тази власт. — Той я отвори и запрелиства страниците. — Хората започнаха да идват на тълпи, за да ме видят.

— Брат ви ли я е написал?

— Не — отвърна Пиер и уморено се засмя. — Антоан не можеше да напише дори името си. Той продаваше вино.

— Как е станала негово притежание?

Пиер я погледна.

— Ще трябва да ви помоля да ми обещаете, че ще бъдете много дискретна.

— Имате думата ми — прошепна Елуен. Когато Пиер се поколеба, тя сложи заговорнически ръка на коляното му. — Обещавам.

Той се усмихна и се вгледа в нея.

— Намерил я на прага си. — Кимна, когато забеляза изражението на Елуен, и леко се засмя. — Мисля, че моето твърдение, че ми я е дал един ангел, звучи по-малко абсурдно, нали? Не ме питайте как се е появила там. Една сутрин, преди години, той отворил вратата и я намерил там. Веднъж, когато го посетих, ми я показа. Прегледах я, но по това време нямах желание да пиша каквото и да било. След като ме освободиха от двореца се върнах в семейната ни къща в Понт-Евек, където баща ми се опита да ме убеди да работя това, което според него е най-подходящо за мен. Той не разбираше нищо от поезия и я смяташе за празно занимание. Признавам, бях така обезсърчен от това, че кралят не харесваше работите ми, че наистина бях започнал да му вярвам. Обаче, когато Антоан умря, музата заговори отново в мен и когато с баща ми дойдохме в Париж, за да уредим въпросите около наследството му, взех книгата и я използвах, за да черпя вдъхновение от нея. Изглежда, че бях направил най-добрия избор. Оказах се прав. По-прав, отколкото бях предполагал.

— Но не се ли страхувате? Чух, че съдът в Акитен забранил представленията ви. Не се ли опитаха тукашните колежи да ви попречат да изнесете рецитала си? И дори да ви отлъчат от църквата?

— Признавам, че представлението ми се оказа малко по-силно за деликатния вкус на някои хора. Оттогава съм го смекчил. — Пиер рязко стана и взе свитъка и Книгата за Граала. — Освен това ми беше казано, че в двореца очакват с нетърпение рецитала ми. Доминиканците не могат да спечелят краля на своя страна.

Като се проклинаше вътрешно, Елуен видя как той върна книгата и поемите си в торбата. Беше стояла точно до нея.

— А и положението не е чак толкова лошо, колкото е според някои. Поне дяволът още не се е появил. Засега.

На вратата се почука. За миг Пиер остана загледан в нея, но после разтърси глава, отиде при вратата и съвсем леко я откряна.

— Да? Какво има?

— Нали искахте да ви бъде съобщено, когато е готова Голямата зала, сър? — чу Елуен един мъжки глас. Предположи, че е някой слуга.

Пиер погледна през рамо към Елуен.

— Извинете ме, лейди — рече тихо той, измъкна се през вратата и я дръпна след себе си. — Оставено ли е достатъчно празно място, както поисках?

— Да, сър. Ще рецитирате пред местата на краля и кралицата.

Докато слушаше приглушените им гласове Елуен стана от мястото си и приближи леглото, като се напрягаше да чуе и най-малкото изскърцване на вратата.

— А останалата част от залата? Подредена ли е така, както поисках?

— Да, сър.

— Защото когато веднъж имах представление в Клуни, някой беше наредил пейките в обратната посока. Трябваше да пея зад гърбовете на хората от публиката!

— Наредени са точно както поискахте, сър.

— Много добре. Идвам след малко. — Пиер отвори вратата. Остана малко изненадан, когато видя Елуен до себе си, а после се засмя. — Уви, трябва да се лиша от компанията ви, лейди. Чака ме работа.

— Аз също трябва да вървя — каза Елуен и отвърна на усмивката му. — Още не съм привършила задълженията си и ще изпусна вашето представление. Обаче ви благодаря, че поговорихте с мен. Чувствам се поласкана, че ми се доверихте — рече тя.

— В такъв случай, Грейс, може би ще ми окажете честта да се срещнем отново, след като рециталът свърши?

— Ако задълженията ми позволят.

Пиер взе торбата си, праметна я през рамо и ѝ отвори вратата, за да излезе.

— Надявам се да ви позволят. — Той тръгна по коридора. — О! Един момент! — Пиер се обърна. — У вас има нещо мое.

Кожата по лицето на Елуен се опъна.

— Така ли?

— Одеятото ми — рече Пиер и се запъти към нея. — Мисля, че без него в тази стая ще ми бъде студено като в гробница.

— То е цялото мокро! — успя да каже тя. — А е и единственото нещо, което ме пази да не замръзна от студ. Ще изпратя един слуга да ви донесе друго, всъщност да ви донесе две одеяла.

Пиер се поклони.

— В такъв случай с удоволствие ви го отстъпвам.

Елуен изчака миг, а после тръгна в противоположната на трубадура посока, изненадана, че нервите ѝ бяха започнали да се успокояват от чувството за постигнатата победа. Под одеялото усещаше върху гърдите си твърдите корици на Книгата за Граала.

Когато стигна стаята си, завари изнервената Мария да я чака.

— Къде беше? — извика прислужницата и скочи от леглото. — Кралицата е много недоволна. Трябваше да я облечеш след банята!

Елуен се престори на уплашена.

— Мислех, че нямам никакви задължения.

Мария разпери отчаяно ръце.

— Как може да си такава забравана?

— Ще ме накаже ли?

Мария строго я изглежда.

— Казах на кралицата, че си в леглото, защото те боли коремът. Изпълних задълженията ти вместо теб. Не се притеснявай, няма да пропуснеш представлението. Казах, че неразположението вероятно скоро ще премине, защото не е сериозно и сигурно е причинено от нещо, което си яла сутринта.

— Щастлива съм, че имам приятелка като теб.

— Така си е — съгласи се Мария. — Тя посочи одеялото. — Какво е това вехто нещо? И къде ти е шапчицата? — Тя се намръщи. — Елуен, цялата си мокра!

— Трябва да те помоля нещо.

Мария повдигна едната си вежда.

— Да не би да си била с любимия си навън на дъжда, докато съм изпълнявала задълженията ти? — Тя се ухили. — Сега вече ще трябва да ми кажеш кой е той.

— Това е важно, Мария.

Усмивката по лицето на приятелката ѝ изчезна.

— За какво става дума? — попита тя и се приближи.

— Не ми се иска да те замесвам в тази работа, но нямам избор. Днес ти вече ми помогна веднъж и ти обещавам, че ще ти се отплатя, но имам нужда да свършиш още нещо за мен, а не мога да ти кажа по каква причина го искам от теб.

Мария бавно кимна с глава.

— Какво е то?

— Трябва да изпратя едно съобщение в приората на тамплиерите колкото е възможно по-бързо. Искам да отидеш при Раймон. Мисля, че на него може да се има доверие и че той ще е в състояние да се измъкне без проблеми от двореца. Знам, че ще предаде съобщението, ако го помолиш.

Мария се изчерви.

— Аз не бих била толкова сигурна. Мисля, че той дори не ме забелязва.

— Но нали все пак ти е приятел.

— Може би. Да.

— Не искам да изпращам съобщението написано. Раймон трябва да го предаде лично.

— За кого е то?

— За един свещеник. Еверар дьо Троа.

— Свещеник ли? Не ми казвай, че имаш връзка с Божи човек!

— Не — рече бързо Елуен. — Нещата изобщо не стоят така.

Момичето въздъхна.

— И какво трябва да кажа на Раймон?

— Нека Раймон каже на свещеника, че имам това, което иска. Трябва да изпрати човека си да се срещне с мен половин час преди вечерната молитва. Той знае къде.

— Това ли е съобщението?

— Да.

Мария замълча и изгледа втренчено Елуен.

— Наред ли е всичко?

Елуен се засмя малко пресилено.

— Че кога ли е било наред? — После отново стана сериозна. — Ще направиш ли това за мен?

— Да.

— В такъв случай ще имам още един дълг към теб.

— Ами да — рече полу на шега Мария, едновременно загрижена за приятелката си и развълнувана от претекста да види Раймон.

Когато Мария излезе, Елуен измъкна черната кутия. В нея имаше достатъчно място за книгата, ако я сложише легнала върху отделните прегради. След като заключи кутията, тя я бутна с крак под леглото и отиде да си вземе суха рокля от закачалката.

Пиер си наля още една чаша вино и бавно се запъти към подиума в далечния край на Голямата зала. Седна на дъските, облегна се назад на лакът и огледа голямото помещение. По пътя към залата го беше срещнал един благородник, който беше настоял да пийнат по чаша вино и да поговорят за възможностите, които се откриват пред него в Париж. Заради забавянето му беше останало малко време да се подготви. Обаче Голямата зала беше определено подходяща за представлението.

На подиума бяха поставени тронове на краля и кралицата, покрити с пухени копринени възглавници. Синьото знаме на крал Луи висеше на стената отзад, а извезаната със злато лилия блестеше на светлината на стоте свещи. Около залата имаше окачени и други знамена, украсени с гербовете на благородническите фамилии, чиито херцози и принцове щяха също да присъстват. Пространството пред подиума, където Пиер щеше да изнесе рецитала си, беше осеяно с ухаещи, сухи листенца от рози. Имаше маси, наредени в редици, украсени с есенни листа, оцветени в жълто-кафяво, червеникаво и златисто, а инкрустирани със скъпоценни камъни големи купи бяха пълни с вино и подредени на равно разстояние една от друга в средата на масите. След представлението в чест на Пиер щеше да има пиршество за празника на Все светии, или поне в чест на краля.

Пиер допи виното си и скочи леко на крака. Бе оставил торбата с Книгата за Граала и поезията му на една от масите. Той се обърна с тържествен глас към слугите, които подреждаха листата.

— Господа и дами, позволете ми да ви изразя почитанията си с един куплет от Шансон дьо Ролан. — Той се прокашля, доволен от акустиката на залата, и притвори очи.

Повечето от слугите преустановиха работата си и се заслушаха в песента на Пиер. Думите му, произнесени с ясен и звучен глас,

отекнаха в огромното помещение:

*Денят си тръгва и настъпва мракът.
Сънят в покоите на Карл Велики влиза...*

— Пиер дьо Понт-Евек!

Пиер отвори очи и погледна намръщен виновника за прекъсването. Двама мъже, облечени в парцаливи черни раса, се приближаваха през залата към подиума. Бяха боси, на вратовете с големи дървени кръстове. Пиер разбра кои са, тъй като видът им беше известен. Двамата доминикански монаси бяха последвани от петима други мъже, чийто вид беше дори още по-известен. Пиер забеляза мечовете в ръцете на рицарите тамплиери и го побиха студени тръпки. Слугите се отдръпнаха пред приближаващата група и зашушукаха.

— Аз съм Пиер. Какво искате от мен, добри братя?

— Не сме твои братя — рече единият от доминиканците и пристъпи напред, когато групата спря.

Младият мъж имаше тъжни, черни очи, които сякаш пронизваха Пиер. Той се опита да си придаде важност, като се качи на платформата, за да компенсира ниския си ръст.

— За каквото и да става дума, най-добре ще е да побързате. Опасявам се, че нямам много време за разговори.

— Пиер дьо Понт-Евек — каза доминиканецът, без да обръща внимание на казаното от трубадура, — по заповед на Камарата на якобинците в Париж, апостоли на Свещения доминикански орден, овластен да се бори с ереста от благословения наместник на Бога папа Григорий IX, ти си арестуван.

— Арестуван? По какво обвинение?

— По обвинение в ерес.

— Слушайте — рече бързо Пиер, — не знам какво сте чули, но мога да ви уверя, че всичко е лъжа. Аз не съм еретик!

— Веднага ще ни предадеш книгата, която притежаваш, това... творение на дявола, и ще дойдеш с нас.

— Не можете да направите това! — извика уплашен Пиер. — Аз съм гост на Негово величество! Той ме покани да изнеса тук представление тази вечер!

— Къде е Книгата за Граала?

— Това е достатъчно! — Един висок, чернокос тамплиер се приближи до масите и посегна към торбата на Пиер.

Доминиканецът се обърна.

— Господин Дьо Навар! — извика рязко той. — Стойте настрана! Аз ще се оправям с това.

Николас дьо Навар се спря с ръка, вдигната над торбата.

— Заповядайте, отец Гиле — рече след кратка пауза той, отстъпи назад и посочи торбата.

Гиле свали дървения кръст от врата си, сложи го върху торбата и занарежда молитва. Пиер скочи от подиума.

— Хванете го! — извика вторият доминиканец.

— Извикайте краля! — поръча трубадурът на обърканите слуги. Един страхотен удар зад тила, нанесен му от юмрука в желязна ръкавица на един от рицарите, го накара да млъкне.

— Това ще те научи какво е да разпространяваш разни гадости за нас! — процеди през зъби тамплиерът в ухото му.

Пиер увисна безпомощен в ръцете им, а Гиле свърши молитвата и предпазливо пхна ръка в торбата.

— Не правете това! — простена трубадурът.

— Ти си извършил грях пред Бога и мърсиш християнството — каза вторият доминиканец с тон, отговарящ на смразяващия му поглед. — Обаче в нашата камара ще ти бъде дадена възможност да се поправиш. Ще се помъчим да те спасим от мрака, накараш те да вървиш срещу Бога, и ще се опитаме да изгоним злото от теб. Тези, които се отклоняват от Божия път, плащат цената за своите действия. Ако си се съюзил със Сатаната...

— Не е тук!

Доминиканецът се обърна.

Пиер повдигна замаяната си глава, когато Гиле изтръска празната торба върху масата. Поезията му се разпиля по дъските, но от Книгата за Граала нямаше и следа. Николас дьо Навар започна да рови между пергаментите, а Гиле пристъпи към Пиер.

— Къде е?

— Какво? — попита замаяният трубадур.

Гиле протегна ръка, стисна Пиер за брадичката и грубо изви главата му.

Пиер издаде някакъв неразбираем звук, като че ли се задущаваше, а адамовата му ябълка бясно заподскача в гърлото.

— Отец Гиле!

Доминиканецът се извърна. Николас дьо Навар беше престанал да рови из пергаментите и се беше приближил до мястото, където рицарите държаха Пиер.

— Може би аз трябва да опитам — рече рицарят.

Гиле като че ли имаше намерение да спори, но после се отдръпна. Пиер започна да диша учестено, когато Николас пристъпи напред. Заедно с меч на колана на рицаря бяха окачени арбалет и кама.

— В торбата ми е! — изграчи той, още преди Николас да заговори.

— Опасявам се, че не е — каза тихо рицарят.

Очите на Пиер се напълниха със сълзи.

— Моля ви! Дори не съм я писал аз. Кълна се!

— Вярвам ти — рече Николас. — Той снижи гласа си до шепот: — Ако окажеш съдействие на доминиканците, имаш шанс да спасиш живота си, но трябва да им кажеш къде е книгата. Ако не го сториш, те ще бъдат принудени да те убият като еретик и ще продължат да я търсят без твоя помощ. Без съмнение ще започнат от семейството ти в Понт-Евек.

— От семейството ми? — прошепна Пиер.

Николас заговори още по-тихо в ухото на Пиер.

— Ако не намерят книгата там, доминиканците ще ги съблекат и ще ги привържат за клади на градския площад. Баща ти Жан, майка ти Еленор, сестрите ти Оде и Катлин. Всички ще бъдат намазани с катран и ще изгорят в огъня толкова бавно, че ще могат да виждат как плътта им се овъглява и се пука, костите им почерняват и се огъват и техните...

— Не! Боже Господи! Преди малко я сложих в торбата! Бях в стаята си. Сложих я в торбата. Заклевам се!

Гиле, който не успя да чуе какво беше казал Николас, изглежда се впечатли от начина, по който трубадурът изрече думите.

— Тогава къде е тя сега? — настоя той, когато Николас се изправи.

— Не знам! Не съм я изваждал оттам! Трябваше да е вътре, не разбирам защо... — Пиер млъкна.

— Какво? — попита бързо Николас.

Пиер повдигна глава.

— Имаше едно момиче, една прислужница. Дойде в стаята ми и искаше да говорим за поезия.

— Смяташ, че тя може да я е взела? Това ли искаш да кажеш?

— Излязох за малко от стаята, но... — Пиер кимна. — Тя ще я е взела.

— Коя е тя? — бързо попита Гиле.

— Грейс.

— Един момент, отче — извика Николас, когато Гиле се отправи към вратата. — Как изглежда тя? — попита той Пиер.

— Висока. Стройна. С дълга, златисторуса коса. Хубава.

Николас отиде при Гиле.

— Тук трябва да има стотици слуги, отче — рече тихо той. — Ще намеря главния прислужник и ще го попитам къде е това момиче. Предлагам да отведете трубадура в стаята му и да я претърсите, за да сме сигурни, че не е оставил книгата погрешка там, или пък лъже за момичето и я е скрил. Освен това предполагам, че вече са казали на краля за пристигането ни. Той ще иска обяснение.

Гиле се намръщи на казаното от Николас, но се съгласи с кратко кимване на главата.

— Много добре. Но вие ще доведете момичето тук, ако я намерите. Ще искам сам да я разпитам.

— Както обичате.

Николас изчака другите рицари и двамата доминиканци да изведат Пиер от залата, а после сам излезе от нея. След като попита един от слугите, който все още се мотаеше в дъното на залата, къде е стаята на началника им, той тръгна бързо през широките коридори. Мина покрай придворни и администратори, без да обръща внимание на любопитните погледи, които предизвикваше бялата му мантия. Когато стигна стаята на началника на прислугата — малко, но добре подредено помещение, тя беше празна. Николас се спря в коридора пред нея, като се питаше дали да почака, или да го потърси другаде. Вятърът нахлуваше през прозорците на дългия, мрачен коридор и донасяше миризмата на реката. Скоро щеше да се стъмни. Небето беше

покрито с облаци. Под прозорците се виждаше тясна, оградена със стени алея, която опасваше двореца и го отделяше от реката от едната страна, и от улиците на Сите от другата. В стената имаше сводести отвори. Един от тях водеше към речния бряг. От високото Николас виждаше ясно пространството между стената и брега и забеляза мъж в сиво наметало, който забързано крачеше от двореца към дългата редица дъбове, които растяха близо до водата. Човекът мигом се огледа, а после изчезна под клоните на едно дърво. Въпреки слабата светлина ясно си пролича, че е тъмнокож.

24. ГРАДСКИТЕ УЛИЦИ, ПАРИЖ

1 ноември 1266 г. сл.Хр.

Хасан мина направо по брега на Сена до моста, прекоси реката и навлезе в кривите улички на града. Движеше се бързо в сгъстяващия се здрач покрай групичките хора, прибиращи се у дома в края на работния ден, а наметалото му се развяваше от вятъра, който следобед се беше засилил. Земята беше хлъзгава от калта, осеяна със следи от стъпки и копита и набраздена от колелата на каруците. Надвисналите тежки облаци подсказваха, че ще вали. Като се движеше неотклонно на север към градските стени, Хасан навлезе в лабиринта от тесни улички, които прорязваха търговския квартал. Книгата за Граала беше прилепнала плътно към гърба му между панталона и колана и не се виждаше под наметалото. Беше забелязал конете на тамплиерите пред портите на двореца и реши да избягва главните улици.

Повечето от работилниците на квартала бяха затворени и собствениците им се бяха прибрали по домовете си, за да се приготвят за църковната служба за Все светии, но някои продължаваха да работят и в този късен час. Мина покрай ковачница, работилница за въжета и цех за щавене на кожи. Зад спуснатите решетки му се мярнаха отблясъците на огнище, чу ударите на чук върху желязо, шум на метла по пода и стържене на метал върху кожа. На едно кръстовище спря. Най-бързият път напред беше по дълга, криволичеща тясна улица, която минаваше покрай една църква, но входът към нея беше отчасти блокиран от купчина големи камъни и от скеле, издигнато до стената на църквата. Хасан заобиколи камъните и навлезе в уличката, като се провря между гредите на скелето, а прахът от новата зидария напълни очите му. Гредите и напречните дъски вибрираха под напора на вятъра. Отпред разлюлени от вятъра пламъци на факли хвърляха огромни сенки върху стените на уличката. Хасан чу гласове, смях и крясъците на птица. Излезе изпод последната греда и видя група младежи, препречили пътя му. Някои стояха прави, други бяха наклаkali в плътен кръг пред отворената врата на един пансион за зидари. Всички носеха бели престилки. Крясъците идваха от два петела. Когато

приближи, Хасан видя да пускат птиците в центъра на кръга. Крясъците се засилиха още повече, когато те заподскачаха насам-натам, като се кълвяха и нараняваха до кръв с шиповете на краката си. Малко встрани от младежите уличката преминаваше в площад, а отвъд него беше портата на приората.

Хасан мина плътно покрай стената, пробивайки си път през групата, точно когато единият петел нададе предсмъртни крясъци. Няколко младежи радостно извикаха, а други недоволно замърмориха, когато птицата млъкна, а в една съдина започнаха да хвърлят монети. Младеж на около осемнадесет години изруга и тръгна наведен покрай стената. Беше слаб, със злобно лице, рядка черна брада и безизразни, хлътнали очи.

Хасан усети първите капки на дъжда. Чу се съскане, когато водата почна да попада в пламъците на факлите.

— Извинете — каза тихо той, като се провираше между чернокосия младеж и останалите от групата. Няколко от тях го погледнаха.

— Хей!

Хасан се обърна.

Младежът до стената го изгледа подозрително.

— Не трябва да минаваш оттук. Можеше да събориш някоя от подпорите на скелето.

— Следващия път ще заобиколя.

Настъпи пауза.

— От къде си? — попита младежът.

Хасан не отговори, а продължи да върви, като се провираше внимателно през последните зидари, които събираха и разпределяха печалбата от залаганията.

— Хей!

Хасан се огледа и видя, че слабият младеж се отдели от стената и тръгна след него. Няколко други зидари също се огледаха.

— Попитах те от къде си?

— От Лисабон — рече Хасан и любезно кимна. — Желая ти добра вечер.

— Ако ти си от Лисабон, аз съм от Рая.

Хасан продължи да върви. Чу неразбрано шушукане зад себе си и смехове.

— Виждал съм и преди такива като теб, черна кожо. — Сега в гласа на младежа се усещаше повече враждебност, отколкото любопитство. Краката му зашляпаха в калта. — И то не от тази страна на морето.

Точно преди да стигне края на уличката, Хасан хвърли бърз поглед през рамо. Младежът бавно, но целенасочено го следваше заедно с няколко от другарите си, а групата, която наблюдаваше боя на петлите, беше оредяла. Хасан ускори ход, но точно преди да излезе на площада, трима младежи с престилки на зидари препречиха пътя му. Бяха леко задъхани. Хасан позна, че са от същата група. Реши, че са минали през предния вход на пансиона и са излезли на площада по успоредна уличка, за да му пресекат пътя. Мрачното му предчувствие бавно премина в страх. Едно от момчетата изглежда се уплаши и изостана, но другите двама продължаваха да го гледат мрачно.

Хасан спря.

— Какво искате от мен? — попита ги спокойно той. — Бързам.

— Не ми прилича да е от Лисабон, Ги — каза един от младежите, застанали пред него, явно обръщайки се към слабия мъж.

Ги пристъпи напред и всички заедно наобиколиха Хасан. Бяха общо девет души. Двама държаха факли. Сега дъждът се беше усилил. От другата страна на площада на прага на една паянтова къща седеше малко момиченце. В ръката си държеше дървена кукла, която караше да ходи в скута ѝ. Освен нея наоколо нямаше никой.

— Познавам хора, които са били в Светите земи — каза Ги, обръщайки се към Хасан с тих, презрителен глас. — Разправяли са ми какви неща са правили такива като теб на християнските жени и деца. А ти си дошъл тук да вървиш по нашите улици, през местата, където работим, покрай къщите ни, така ли? Кралят накара евреите да носят знак, за да знаем всички кои са. А твоят знак къде е, сарацинино?

— Аз съм християнин — рече Хасан. Все още продължаваше да говори спокойно, но чувстваше заплахата да лъха като студен вятър от Ги. Това го накара вътрешно да потрепери.

Ги плю на земята.

— Мислиш ли, че нашият Бог те иска? Една черна овца в стадото му? Той се приближи. — Миналия месец в дома на майка ми дойде пратеник от манастира на хоспиталиерите. Каза ѝ, че нейният син — Ги посочи с пръст гърдите си, — моят брат, е загинал, когато крепостта

Арсуф в кралство Йерусалим била превзета от сарацините. Той беше там помощник-зидар. — Хлътналите очи на Ги проблеснаха на светлината на факлите. — Видях го колко беше щастлив, когато замина с един от нашите кораби. След като вашият султан, онзи, на когото рицарите викат Арбалета, свършил с хоспиталиерите, избил и останалите вътре. Главата на брат ми била отсечена от раменете, а тялото му оставено да гние. Беше на четиринадесет години. Майка ми не може да говори от мъка по него. И въпреки това ти си тук, един от убийците му, и се чувстваш като у дома си в нашия град.

— Съжалявам — рече тихо Хасан. — Наистина съжалявам. И аз познавам добри хора, които загинаха в тази война. Обаче те уверявам, че Байбарс Бундукдари не е мой султан. Никога не съм се бил за него, нито съм полагал пред него клетва за вярност. Моят дом е тук, и то от много години.

— Той лъже, Ги — чу се глас зад него.

— Кълна се — бързо каза Хасан и се обърна към начумерения младеж, който беше се обадил, — аз съм... — Думите му бяха прекъснати от сподавен стон, когато някой го блъсна силно в гърба. Хасан залитна и падна на колене. Почувства как студената кал прониква през дрехата му. Опита се да се изправи, но пак изохка и падна, когато един ботуш го изрита в хълбока. Сви се от болка, но усети силни удари по главата, в другия хълбок, а после и в гърба, който беше донякъде предпазен от книгата. Носът му се напълни с отвратително миришеща кал, примесена с човешки изпражнения, лицето и ръцете му също бяха зацапани с нея. Ги се надвеси над него и Хасан зърна за миг лицето му, изкривено от гняв и мъка, когато ботушът отново се стовари отгоре му. Заби се в лицето му и той почувства, че носът му се счупи. В гърлото му започна да се стича кръв. Задави се. Някой извика:

— Ги, недей! Нали каза, че искаш само да го сплашиш?

Хасан се претърколи настрани. Очите го смъдяха. Замъгленият образ на Ги се надвеси над него. Бръкна под наметалото си и стисна дръжката на кинжала. Измъкна го, като премигваше от кръвта в окото, и замахна към краката на Ги.

— Той има нож! — извика един от зидарите.

Ги избегна удара точно навреме и отскочи назад. Другите младежи също се отдръпнаха. Хасан с мъка се изправи на крака с

извадения кинжал в ръка, а кръвта продължаваше да се стича от челото, носа и устата му. Полузаслепен и измъчван от остра болка, той се обърна и с неуверени стъпки пристъпи към скупчилите се младежи, които препречваха края на уличката. Те се разделиха, за да избегнат ножа му. Но когато се затича към площада, кракът му се плъзна в калта, той падна и изпусна кинжала. Един от зидарите извика и го сграбчи за ръцете, преди да го достигне.

— Не! — каза друг, когато Ги се хвърли напред към падналия нож.

Грабна го и се спусна към Хасан, който беше притиснат от задържалия го младеж.

Хасан усети пронизваща болка, когато Ги заби кинжала в него. Видя как се разширяват очите му, пълни с омраза, а после прочете в тях страх. Ги отстъпи назад, като остави ножа забит между ребрата му.

— Боже Господи! — извика един от младежите. — Какво направи?

— Да се махаме! — подкани ги друг и дръпна Ги за ръката. — Ела!

Хасан се отпусна на земята, когато момчето, което го държеше изотзад, го пусна и побягна заедно с останалите. Опита се да се изправи, като се мъчеше да преодолее смазващата болка, но успя да продължи само няколко крачки. Стисна дръжката на кинжала, но нямаше сили да го извади. Кръвта се стичаше гореща по ръцете му. Качулката отново беше съборена назад от вятъра. Момиченцето на прага на отсрещната къща го гледаше.

— Помогни ми! — простена той.

Устата ѝ се разтвори широко и тя изпищя, а после се втурна вътре, стиснала дървената кукла. Хасан изохка и падна напред в калта, а вратата на къщата с трясък се затвори. Помисли си за Еверар, който чакаше в приората, и за Книгата за Граала, която притискаше като камък гърба му. Усети, че съзнанието му го напуска като изтичащата кръв, като дъха му. Дъждът намокри непокритата му глава и започна да се стича по бузите, смесвайки се със сълзите и кръвта. Някъде далеч камбаните на Нотр Дам започнаха да бият за вечерна молитва, последвани скоро от другите църкви в града, които призоваваха гражданите на Париж за празнична служба.

— Трябва да е някъде наоколо, ако съобщението е вярно. — Говорещият, як мъж на име Бодуин, с гъста, жълточервеникава коса и ъгловато лице, скочи от коня и подаде юздите на единия от двамата си спътници, които също бяха на коне. Червената му мантия и ливреята на кралски страж бяха прогизнали от вода. — Дай това, Лукас — рече той, като посочи факлата, която държеше другарят му.

— Трябваше да оставим тази работа на кметските стражари — рече ядосан Лукас, който беше най-младият от тримата, докато подаваше факлата. — Дяволите да го вземат този дъжд!

— Стражарите не разследват убийства — отвърна Бодуин и започна да оглежда района, който, като се изключи слабата светлина от пламъка на факлата, беше потънал в непрогледен мрак.

На площада беше зловещо тихо. Единствените шумове идваха от вятъра и плющиящия дъжд. Прозорците на схлупените къщурки наоколо бяха тъмни. Повечето от обитателите им бяха още на вечерната служба.

— За съжаление това неприятно задължение се пада на нас. — Той се извърна към другарите си и направи гримаса. — Хората на добрия, стар капитан.

— Ще ми се да видя него тук — изръмжа третият мъж. — Вместо да седи на дебелия си задник край огъня в двореца.

— О, мисля, че има достатъчно неща, за които да се тревожи, Амери, със скандала, причинен от онзи трубадур. — Бъди сигурен, че тази вечер ще оправдае парите за издръжката си.

— Да — съгласи се с готовност Лукас. — За какво беше всичко това? Видях група тамплиери с краля точно преди да тръгнем. Спореха нещо.

Бодуин вдигна равнодушно ръце.

— Доколкото успях да чуя, ставаше дума, че трубадурът е еретик. Инквизиторите го отведоха, за да го разпитват.

Лукас потрепери.

— Положението ни като че ли не е чак толкова лошо в сравнение с неговото.

— Какво е това?

Бодуин се огледа и видя Амери да сочи към началото на една уличка. Едва различи някаква паднала фигура на земята. Приблужи се,

а пламъкът на факлата затрептя под напора на вятъра. Бодуин се наведе и разтърси човека за рамото. Той не се помръдна.

— Дръж това! — рече той и подаде факлата на Амери, който беше слязъл от коня и се беше приближил, после обърна тялото.

— Господи! — възкликна Амери и се прекръсти, когато видя лицето на мъжа. — Той е сарацин!

Бодуин видя дръжката на кинжал да стърчи от тялото на човека. Очите му бяха отворени и се взираха в дъжда. Там, където лицето не беше изцапано с кал, то беше сивосинкаво и изранено, а брадата беше напоена със съсирена кръв.

— Горкият! — Бодуин разтвори наметалото на мъжа и бързо го претърси, но не видя нищо, освен празната ножница, която като че ли съответстваше на кинжала, забит в тялото му. — Изглежда, че е бил убит със собственото му оръжие. Трябва да разпитаме наоколо. Може някой да е видял кой е извършил това.

— Всички са на църква — отвърна недоволен Амери. — Жената, която предаде съобщението, каза само, че чула викове, а след това го видяла да лежи в уличката. Не видяла кой го е направил. Ще кажем на капитана, а той да реши дали да продължим по-нататък разследването. Обаче се съмнявам, че ще иска да губи време и хора за това. — Той сви рамене и погледна тялото. — Едва ли ще липсва много на някого.

Бодуин въздъхна, а после кимна. Изтри с ръкав мокрото си лице.

— Тогава елате да ми помогнете да го вдигна. Ще го завържа за коня си. Трябва да го погребем някъде.

— Ама къде? — рече Амери, без да се приближава до тялото.

— Със сигурност не и в двора на някоя църква — каза Лукас и застана зад тях. Беше завързал конете за един стълб пред работилница за щавене на кожи.

— Трябва да го оставим някъде — рече Бодуин.

За момент всички се замислиха.

— В гробището на прокажените — рече накрая Амери. — Ще кажем, че е прокажен. Тогава ще трябва да го вземат.

Амери и Лукас погледнаха Бодуин. След като не можа да измисли по-добро решение на проблема, той кимна.

— Добре тогава. Помогнете ми да го вдигна.

Парижският приорат, 2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Когато първата молитва приключи, Уил излезе от параклиса и широко се прозя. Службата беше извънредно дълга, защото днес беше Задушница, денят на мъртвите, и по време на всяка от службите се четяха специални молитви за починалите.

Беше мрачен празник в сравнение с веселото честване на деня на Все светии, макар времето изобщо да не беше такова. След дни наред вятър и дъжд, утрото беше поразително ясно. Небето от черно беше станало тюркоазено, а после невероятно синьо. На разсъмване конярите трябваше да изтрият ледената корица, покрила конете през нощта. Сланата беше втвърдила калта и беше посипала със сребристобял скреж тревата.

Рицарите започнаха да излизат от параклиса и се отправиха в редица към Голямата зала. Уил заедно с другите сержанти трябваше да чака, докато свършат, и едва след това да наруши своя пост и да закуси. Ето защо се отправи към гардероба, за да вземе расото на Еверар, което беше оставил за поправка на шивача на приората.

— Сержант Камбъл!

Уил се огледа и видя един слуга в кафява туника да бърза към него. Изглеждаше уплашен и не изпускаше от очи рицарите.

— Да?

— Един човек ви чака при портата — прошепна мъжът.

— Кой?

Прислужникът не отговори, а като хвърли бърз поглед през рамо, протегна ръката си към Уил. На дланта му лежеше смачкано квадратно парче син плат.

Уил се намръщи и го взе.

— Какво е това? — попита той, разгъвайки плата. Загледа се в сухия жасминов цвят между гънките.

— Тя не си каза името — прошепна слугата. — Каза ми само да ти дам това. Чака те отвън на пътя. — Той се обърна и бързо се отдалечи.

Уил стисна парчето плат в шепата си и усети как сърцето му се разтуптя. Но умът му не беше така развълнуван като тялото и той усети, че го обзема яд. Елуен не беше се вслушала в това, което я беше предупредил само преди седмица — че не трябва да идва тук. След като помисли малко, той прекоси двора и се отправи по пътеката, която

водеше покрай тъмницата към главната порта. Не беше извървял и няколко крачки, когато видя към него да се приближава един рицар. Беше Гарен. Останалите мъже бяха напуснали двора. Последният от рицарите беше влязъл в залата.

Гарен го поздрави и се усмихна, но очите му продължиха да гледат студено и когато заговори с по-приятлив тон, си пролича, че е малко пресилен.

— Надявах се да те заваря.

— Какво има? — попита Уил и пхна парчето плат в джоба на туниката си.

— Не бях сигурен, но ми се стори, че онзи ден видях тук един стар приятел на чичо ми. Един мъж на име Хасан.

Уил кимна.

— Той е тук.

— Робер ми каза, че е другар и на твоя наставник?

— Не съм сигурен дали другар е точната дума. Понякога наставникът ми използва Хасан да му издирва разни текстове, които иска да купи. Защо питаш?

— Всъщност, просто така. — Гарен сви рамене и смутено се усмихна, но Уил отново усети напрежението в гласа му под явното желание да се държи по-приятелски. — Просто исках да му благодаря, че се опита да спаси живота на чичо ми в Онфлър. След битката не успях да го сторя, но не съм забравил как се би рамо до рамо с нас. — Той замълча за момент. — Знаеш ли къде е?

— Видях го за малко вчера вечерта, но не знам къде е сега. Мисля, че има квартира в града. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Уил отново се отправи към пътеката, която водеше до входа на приората. — Съжалявам, трябва да вървя.

— Ще излизаш ли от приората?

— Трябва да изпълня една поръчка на наставника си. Ще кажа на Хасан, че го търсиш, ако го видя.

След като излезе изпод дългата сянка на тъмницата, Уил се отправи по улицата покрай приората, която беше покрита със свод от брулени от вятъра кестенови дървета. Елуен стоеше под едно от тях, потънала до глезените в море от червено-кафяви листа. Беше облечена в бяла рокля и плътно загърната със син вълнен шал. Уил я извика. Звукът беше понесен от внезапния порив на вятъра, който раздвижи

клоните над него. Елуен се огледа. На лицето ѝ се изписа облекчение. Затича се към него, а после спря нерешително, когато приближи. Уил видя в очите ѝ сълзи и ядът му мигновено премина.

— Какво се е случило? — попита той и се приближи до нея.

Тя зарови лице в ръцете си.

— Елуен, какво има? — Уил я прихвана леко за раменете. — Кажи ми!

След малко тя махна ръцете си. Бузите ѝ бяха мокри.

— Не знам откъде да започна. Уил, извърших нещо ужасно. — Елуен разтърси енергично глава. — Не съм предполагала, че ще стане така. Не мислех, че някой ще пострада.

— За какво говориш?

Девојката пое дълбоко въздух, а после издърпа ръката си от тази на Уил.

— А най-лошото от всичко е, че се чувствам като предателка спрямо теб.

Уил запази мълчание, докато Елуен му разправи как Еверар отишъл при нея в двореца и я помолил да вземе книгата от трубадура Пиер дьо Понт-Евек, за която свещеникът ѝ казал, че преди шест години била открадната от приората. После сподели как беше сключила сделка с духовника — като отплата Еверар да посвети Уил в рицарство.

Когато момичето свърши, известно време той не каза нищо.

— Еверар те помоли да откраднеш тази книга?

— Съжалявам, че се споразумях с наставника ти зад гърба ти, Уил, но знам колко много искаш да станеш рицар и си помислих, че така ще ти помогна. Всъщност, книгата изглежда не принадлежеше на трубадура. — Тя прехапа устна и се загледа в земята. — После доминиканците пристигнаха и така се уплаших, че ще разберат какво съм направила, че единственото нещо, което ми дойде наум, беше да се отърва от нея. Снощи те арестуваха трубадура преди представлението.

— За какво го арестуваха?

— Доминиканците смятат, че Книгата за Граала и представленията му са еретични.

Уил стисна зъби.

— Е, важното е, че ти си в безопасност.

— Вината е моя за това, което се случи с трубадура. Чух, че когато доминиканците не могли да намерят книгата, те го обвинили, че е излъгал, като казал, че я е взело момиче от прислугата. Но той е казал истината. Аз му се представих под фалшиво име.

— Добре си направила, Елуен. Изобщо нямаш вина в цялата работа. — Уил поклати глава. — Не мога да повярвам, че го е сторил — рече тихо той.

— Пиер не е лош човек. Взел книгата, когато брат му умрял. Той просто искаше да продължи да пише поезия. Ще го убият, нали?

— Брат му ли?

Елуен му разказа какво ѝ беше разправил Пиер за Антоан.

— Еверар мислеше, че Пиер може би е човекът, откраднал книгата от съкровищницата, но не е той. Брат му Антоан я намерил на прага си. Никой от тях не е знаел, че тя има нещо общо с приората.

— Къде е книгата сега?

— Вчера вечерта се срещнах с човека на Еверар, както се бяхме уговорили, и му я дадох.

— Човекът на Еверар?

— Хасан — рече тихо тя. — Каза ми, че съм се справила добре и Еверар ще бъде доволен. Попитах го от къде е и той каза, че е от Сирия. Споменах, че искам да отида в Светите земи, а той ми каза, че трябва да го направя и че там е хубаво.

— Хасан е донесъл книгата тук на Еверар?

— Намерението му беше такова. Обаче някакви кралски стражи, които снощи патрулирали из града, намерили едно тяло, скоро след като Хасан се сбогува с мен. Чух един от тях, на име Бодуин, да докладва на капитана рано тази сутрин, когато вземах вода за банята на кралицата. Разпитах го за случая и той каза, че човекът бил сарацин и че бил бит и намушкан смъртоносно с нож в една уличка. — По бузите ѝ отново започнаха да се стичат сълзи. — Каза, че го оставили в болницата за прокажени при портата Сен Дени, за да бъде погребан. Трябва да е бил той, нали?

— Болницата за прокажени?

— Защото е сарацин.

— Еверар ми каза, че Хасан се е покръстил... — Уил не довърши мисълта си и прокара пръсти през косата си. В миналото беше подозирал Хасан, но Еверар категорично беше опровергал недоверието

му. Запита се дали след като Еверар бе скрил от него всичко това и бе отишъл зад гърба му да кара Елуен да вземе тази книга, не го бе лъгал и за други неща през годините. Избърса с пръст една сълза от бузата на Елуен. — Трябва да вървя — каза ѝ той, взе ръката ѝ и остави в нея завития в плата жасминов цвят. — Върни се в двореца ѝ не казвай на никого това, което ми разказа.

— Мразиш ли ме?

— Разбира се, че не те мразя — рече тихо той, взе я в прегръдките си и я притисна до себе си. — Благодарен съм ти, че си направила това, за да ми помогнеш, Елуен, и само ме е яд, че си се замесила в тази работа. — Уил усети как тялото ѝ се притисна в неговото. Погали за миг косата ѝ, а после се отдръпна и я целуна по бузата. — Скоро ще дойда да те видя, обещавам.

Гарен отстъпи назад във входа към тъмницата, където се криеше, когато Уил мина забързано по пътя към приората.

Вчера вечерта беше видял Хасан да излиза и тъй като знаеше, че същата вечер трубадурът ще дава представление, беше предположил, че сарацинът отива да открадне книгата. Тъкмо се канеше да тръгне след него, когато срещна визитора, който го заговори за един свободен пост в приората в Кипър. Беше висок пост — помощник на маршала и визиторът искаше да знае дали би искал да го заеме. Но Гарен мислеше единствено за това, че Рук е в „Седемте звезди“ с Адела и чака книгата, а Хасан се отдалечава все повече и повече. Съгласи се, без да му мисли много, да заеме поста и визиторът, останал доволен, му каза, че трябва да замине за Марсилия колкото е възможно по-скоро с някой кораб, преди да настъпят зимните бури. Хасан беше изчезнал. Гарен си помисли да тръгне направо към двореца, но ако се разминеше с връщания се Хасан, можеше да пропусне възможността да вземе книгата. Накрая реши да остане при входа и да чака.

Когато една група рицари начело с Николас дьо Навар се завърна в приората, Гарен, който вечерта ги беше видял да го напускат заедно с двама доминикански монаси, успя да спре един от тях пред конюшната — млад рицар, с когото спяха в една стая.

— Какво стана в двореца, Етиен? — тихо попита той рицаря.

— Не трябва да ти казвам — промърмори в отговор Етиен и подаде юздите на един коняр.

— Тук е трудно да се пазят тайни.

След като погледна към Николас дьо Навар, който стоеше на двора и разговаряше с визитора, Етиен се наведе към Гарен:

— Хванахме трубадура и доминиканците го арестуваха.

— Добре — рече Гарен и се усмихна. — Радвам се, че сте спипали копелето.

Етиен важно кимна.

— Съмнявам се, че вече ще може да напише нещо за нас.

— А какво стана с книгата? Онази, за която хората мислят, че е писана от Дявола?

— Не я намерихме. Трубадурът се опита да ни пробута някакви глупости, че му я откраднало момиче от прислугата, но брат Николас не можа да потвърди това.

— Защо?

— Ами трубадурът каза, че името ѝ било Грейс, но началникът на прислугата обясни, че в двореца не работи момиче с такова име, а описанието на трубадура, че била хубава и със златисторуса коса, не ни свърши много работа.

— Братко Етиен!

Етиен се извърна, когато Николас дьо Навар строго го извика.

— Трябва да вървя.

Гарен прекара в безсъние остатъка от нощта. Започна да се тревожи, че в края на краищата Хасан изобщо не е трябвало да се върне с книгата и че свещеникът е искал да я занесе на съвсем друго място.

След като поговори с Уил, Гарен го беше проследил по пътеката, заинтригуван, когато го видя да се отклонява, вместо да продължи към града. Трябваше му малко време, за да разпознае жената, с която Уил се беше срещнал под дърветата. Гарен се изненада от промяната на Елуен, която от плоскогърдото невзрачно момиче, чийто живот беше спасил в Онфлър, се беше превърнало в красива млада жена. Не беше достатъчно близо, за да чуе какво си говорят, но забеляза, че е разстроена, а Уил е неспокоен. Докато ги наблюдаваше, Гарен си спомни описанието на Етиен за момичето от прислугата и се развълнува. Елуен беше прислужница в двореца. През повечето време,

докато разговаряха, Уил беше с гръб към него, а и те бяха твърде далеч, така че тя би могла да подаде на сержанта нещо толкова малко, като една книга, без Гарен да забележи. Отново го хвана яд, когато си помисли, че може би Уил е заел мястото, което чичо му беше искал да заеме той в ръководената от Еверар тайна група.

Когато Уил мина с разтревожено лице покрай него, Гарен се дръпна по-навътре в тъмния вход. Трябваше да вземе тази книга. Ако не успееше, животът му нямаше да струва и пукната пара. Рук и Едуард щяха да се погрижат за това.

Уил не почука на вратата на Еверар. Рязко я отвори и влезе вътре. В ръката си стискаше расото на свещеника. След срещата с Елуен беше продължил до гардероба, както възнамеряваше, за да вземе поправената дреха и да има малко време да помисли и да се успокои, преди да се изправи пред стареца. Обаче не се получи. С всяка стъпка, с която приближаваше стаята на Еверар, гневът му се засилваше и сега го чувстваше като твърда топка в стомаха.

Стреснат, Еверар вдигна очи, когато вратата се удари в стената. Уил не го беше видял на нито една от утринните молитви. Свещеникът, който седеше на перваза на прозореца и гледаше навън, отдръпнал завесата, беше смъртноблед. Само около очите му се виждаха тъмни кръгове. Изглеждаше така, като че ли не беше спал цяла нощ. Уил хвърли черната роба на пода в краката на Еверар.

— Как може такъв самотнителен човек като теб да носи този парцал?

— Какво означава това? — изхриптя старецът.

Пусна завесата и стаята потъна в мрак.

— Ти ми кажи!

— За какво говориш?

— Току-що се видях с Елуен — прекъсна го Уил. — Знаеш ли какво ми каза тя?

— Елуен? — смотолеви свещеникът и с мъка се изправи. — Къде е тя?

Уил малко се стресна от тревогата в гласа на Еверар, но продължи:

— Каза ми, че ти си я накарал. Че си ходил при нея и си искал да открадне една книга от трубадура, за когото всички говорят.

— Каза ли ти, че я е взела? Или каза нещо за Хасан?

— Хасан е мъртъв.

Уил веднага съжали за безсърдечния начин, по който беше изрекъл тези думи, като видя болката, изписана на лицето на богослова.

— Какво?

— Хасан е мъртъв — повтори тихо той. — Поне тя мисли така. Снощи в града кралските стражи намерили един убит арабин.

За миг Еверар остана като поразен от гръм, а после пристъпи с несигурни крачки до леглото си и се отпусна тежко в него, като едва си поемаше дъх.

— Не! — прошепна той. — Господи, не!

Уил усети как ядът му се изпари, когато видя ужаса, изписан на лицето на стареца. Отиде при масата, където Еверар държеше гърне с вино, и наля малко в една чаша.

Свещеникът я прихвана с двата си здрави пръста, когато Уил му я подаде. Отпи няколко глътки, подпря главата си на стената и започна бавно да поема дълбоко въздух. При всяко вдишване гърдите му свиреха. Посочи с разтреперана ръка един стол до прозореца и каза:

— Седни!

— Предпочитам да остана прав.

Настъпи мълчание, нарушавано само от вятъра, който нахлуваше от време на време през прозореца и повдигаше завесата, след което тя пак се отпускате.

Еверар погледна Уил.

— А книгата? — попита накрая той. — Тя дала ли я е на Хасан?

— Между другото, каква е тази книга? — попита Уил и усети, че отново го обзема гняв, когато заговориха за нея. — Какво, по дяволите, те накара да ходиш зад гърба ми и да караш жената, която аз... — Уил се усети — ... да караш Елуен да я открадне за теб?

— Нямах друг избор.

— Имаше. Можеше да помолиш мен. С готовност щях да го сторя, вместо да я излагаш на опасност. Направил си всичко заради един от твоите безценни текстове, така ли?

— Ти нямаше да можеш да я вземеш — отвърна Еверар, а върху умореното му лице се появиха признаци на раздразнение. — Единствено тя можеше да се приближи до Понт-Евек, без да предизвика подозрение. Нужно ми е да чуя останалото, сержант. Разкажи ми всичко, което ти е казала.

— Трябва да отида при визитора и да докладвам за теб. Нямах право да я караш да прави това.

Еверар присви очи.

— Спомни си, че не ме стряскат празни заплахи.

— Това не е празна заплаха.

— Ти нямаш представа какво е заложено на карта! — извика с разтреперан глас богословът.

Уил се наклони да каже нещо, но после поклати глава.

— Какво изобщо правя тук? И без друго нито ще се извиниш, нито ще ми обясниш нещо, нали така? — Той се отпрати към вратата.

— Уилям!

Уил спря с ръка на бравата. Лицето на Еверар беше потъмняло, беше сбърчил вежди, а горната му уста се беше изкривила там, откъдето започваше белегът. Уил се вгледа в това лице, но не видя нищо, което да му подсказва защо Еверар за пръв път през всичките години, откакто му служеше, го нарече с първото му име.

— Почакай! — рече Еверар. — Моля те. Ще ти разкажа всичко.

25. АЛЕПО, СИРИЯ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Байбарс застана пред широкия сводест прозорец и усети върху кожата си горещия вятър от пустинята. Мократа му от банята коса беше залепнала на тъмни ивици на главата му. Бризът донесе аромата на дим, подправки и слабата миризма на тор от конския пазар. Под него отвъд масивните стени, които опасваха цитаделата, лежеше градът Алепо — перлата в неговата сирийска корона. Залязващото слънце позлати кубетата на джамиите, а лъскавите върхове на минаретата им заблестяха като фарове. На пращен площад вътре в цитаделата беше в разгара си игра на конници с топка. От далечното разстояние фигурите на ездачите се виждаха твърде дребни. Байбарс обичаше тази игра: нейната бързина и ожесточеност. Беше един от най-добрите на игрището.

Погледа още известно време, преди да се оттегли сред приятната хладина на стаите си. Бяха просторни и с малко мебели. Великолепието им се състоеше по-скоро в начина, по който бяха изградени, отколкото в съдържанието им. От мозаечния под към позлатения таван се издигаха червени и черни мраморни колони, а стените бяха покрити с дървена ламперия с инкрустации от седеф. Сводовете бяха украсени с декоративна мазилка, а плочите на пода бяха застлани с килими.

Байбарс отиде до една мраморна поставка, върху която имаше голяма чаша и кана, инкрустирани със скъпоценни камъни. Наля си кумис и седна върху покрития с възглавници миндер, пресуши чашата и веднага отново скочи на крака.

След победата при Сафед чувстваше, че настъплението му срещу франките върви изнервящо бавно. Както му беше изтъкнал Калаун, християните със сигурност не биха се съгласили с него. След Сафед Байбарс беше превзел втора крепост на тамплиерите, която падна само за няколко дни. Седмица по-късно унищожи едно село, за което беше научил, че местните християни предават сведения на франките в Акра за придвижването на армията му. След това беше се отправил с

войската си към морския бряг, за да демонстрира внушителната си сила. Избиха всички християни, които срещаха по пътя си. Но това беше нищо в сравнение с постигнатото в Киликия. Докато Байбарс атакуваше тамплиерите в Сафед, Калаун, който беше станал командир на сирийската войска, поведе половината армия на север срещу арменските християни. Премина планините и настъпвайки откъм тила на врага, нападна царството им. След като остави в димящи развалини градовете им, преди месец се беше върнал в Алепо с каруци, пълни със злато и четиридесет хиляди нови роби. Но оттогава не се беше случило нищо.

Нетърпението не даваше покой на Байбарс. Докато неговите офицери и войници почиваха, той разговаряше с пълководците, срещаше се със съюзниците си и прекарваше часове наред в чертане на планове за следващото си настъпление срещу франките. Ала през лятото военачалниците му бяха така преситени от победи, че нямаха желание за нови. Байбарс беше много недоволен и свика за тази вечер съвет, за да им го каже.

Огледа се, когато чу приближаващи стъпки. През един сводест вход, на който бяха издълбани думите „Няма друг Бог, освен Аллах, и Мухаммед е неговият пророк“, влязоха група прислужници. Евнусите вървяха с наведени глави, докато прекосяваха стаята, и носеха табли с гребени, ножове и мазила. Един от тях носеше златистожълтата мантия на Байбарс и тюрбан.

— Господарю мой, дойдохме да те облечем.

— Целта ви е очевидна.

Той се изправи, притворил очи, докато прислужниците щъкаха около него. Бяха изминали шест години, но още не можеше да свикне с тази голяма проява на внимание. Винаги беше предпочитал да се облича сам, но като султан това беше под достойнството му. Ръцете на прислужниците се движеха леко и бързо като пеперуди по тялото и главата му, докато решеха косата, оформяха брадата и втриваха благовонно масло в кожата му. Облякоха го в бяла копринена риза и трико, обуха му меки, кожени ботуши и накрая му сложиха мантията. На раменете ѝ бяха извезани името и титлата му. Поднесоха му огледало да се види. Байбарс се погледна в излъскания метал. Съзря висок, силен мъж със загоряло от слънцето лице, с остри черти и очи, които бяха виждали и поражение, и победа, с мускулести, жилави ръце

и длани, покрити с мазоли. Под всичкото злато и лукс той продължаваше да е воин. Това го накара да се отпусне.

— Господарю!

Байбарс се извърна от огледалото в мига, когато в стаята влезе Омар, наметнат със златиста мантия и с намазани с масло коса и брада. Той се поклони.

— Тронната зала е готова. Да викна ли пълководците?

— Не — отвърна Байбарс след кратка пауза. Отиде при Омар и сложи ръка на рамото на другаря си. — Поразходи се за малко с мен.

— Разбира се — отвърна изненадан и поласкан Омар.

Байбарс го поведе по широките коридори покрай стаите на съветници и администратори, през мраморните приемни зали, където пълководци, войници и роби прекъсваха работата си и се кланяха. След малко стигнаха до една арка, която водеше към вътрешен двор, над който се извисяваха балконите на цитадела. От един фонтан в средата на двора течеше вода по канали в земята. Това беше прохладен, зелен рай от стройни дървета, избуяли растения и дъхави цветя. Над шума от падащата вода се чуваше чуруликането на птици от един кафез. Байбарс спря пред него, взе от хранилката шепа зърна и ги хвърли вътре.

— Цитаделата е внушителна, нали, Омар? — рече той, като наблюдаваше как птиците се спуснаха от пръчките, по които бяха накацали.

— Винаги съм бил на това мнение, господарю.

Байбарс се усмихна.

— Предпочитам да ме наричаш „приятелю“, поне когато сме сами. „Господарю“ ми звучи много официално от устата на човек, който ме познава толкова отдавна.

Омар отвърна на усмивката му.

— Да, садик.

— Но не е толкова великолепна — продължи султанът, — колкото цитаделата, която Саладин е построил за себе си в Кайро. Тя не е просто център на могъществото му, а негов символ. И аз искам да построя нещо внушително. — Омар забеляза, че Байбарс като че ли се беше загледал някъде надалеч. — Нещо, което ще издържи до последната епоха на човека.

— Ти вече построи много. Укрепи Кайро, построи болници, училища и...

— Но нищо трайно — прекъсна го Байбарс. — Не това имам предвид. — Той се отдалечи от кафеза и тръгна по редица стъпала, които водеха нагоре покрай балконите към висок, непокрит коридор, от който се виждаше Алепо. Омар го последва. Когато стигнаха горе, Байбарс опря ръце на парапета. — Тази сутрин излязох в града.

— Сам? Трябва да бъдеш предпазлив!

— Знаеш ли какво видях там? — обърна се султанът към него. — Видях войници, пияни от западно вино, търговци, продаващи вълна и сол, и книги, пълни с латински мисли. Из сокаците западни жени се продаваха на наши мъже. Салах ал-Дин беше владетел с изключителни способности, това не мога да отрека. Знаеше как да печели битки, как да обединява и да води народа си. Обаче той се провали. Нашите земи са още заразени.

— Смъртта слага край на плановете на всички хора.

— Смъртта не е причината Салах ал-Дин да не се отърве от нашите врагове. Той искаше да преговаря, да приема поражението и да убива само когато се налага. Не сме свободни заради неговото милосърдие. Той беше меч, но аз съм Арбалета. Ще стигна по-далеч. Искам да изградя бъдеще, свободно от западно влияние.

— Да се сражаваш с армиите на християнския свят само по себе си е едно изпитание. Но влиянието им? Как предлагаш да се бориш с нещо толкова неуловимо?

— Много е просто. Утре ще издам заповед да се затворят всички кръчми в Алепо. После ще забраня проститутките. Нека ги прогонят и ги оставят на милостта на пустинята. Към тях няма да проявя никаква милост. — Байбарс се отправи обратно по стъпалата към балкона над двора.

— Но нашите мъже — рече Омар, като бързаше да не изостава от широките му крачки — са свикнали с такива неща.

— Ще отвикнат от тях. Аллах не ни разрешава да пием алкохол.

— Ами жените? Мъжете имат нужда от такава... разтуха, каквато им предлагат те. По-добре западните жени да са обект на ниските им страсти, отколкото собствените ни жени.

— Тружениците трябва да се съсредоточат върху работата си и да гледат собствените си жени, а войниците и военачалниците имат

роби за такива цели.

— Много от робите са западни жени. Не е ли същото?

Байбарс спря.

— Робите не са свободни да вървят из улиците ни и да упражняват занаята си сред хората ни. Те са под нашия надзор и контрол. Има голяма разлика. — Тонът на Байбарс не търпеше възражение. — Освен това след съвета тази вечер нашите войници ще имат по-важни неща, към които да насочат вниманието си.

— Все още ли смяташ да кажеш на пълководците каква ще е следващата ти стъпка? Категорично те съветвам да не го правиш, садик. Хората току-що са се върнали от война. Имат нужда да се съвземат, да се порадват на победата си. Нужно ти е време.

— Времето е нещо, което нямаме, Омар. Франките ще ни отвърнат за Сафед, не се съмнявам в това. Предлагам да нападнем отново, преди да могат да съберат достатъчно сили. Искам да ги слоим и победим, преди да имат възможност да се бият. Искам да ги смажа.

— Но целта, която предлагаш, е... — Омар разпери ръце — много голяма.

Преди да успее да отговори, Байбарс чу, че някой тича в коридора. Беше млада жена с развяваща се около раменете черна коса. До нея тичаше малко момченце, което я държеше за ръка и отчаяно се стараеше да не изостава. Гонеха ги двама воина от полка Бахри. Жената спря пред Байбарс и Омар. Момченцето се беше задъхало и гледаше уплашено през рамо към войниците, които спряха на почтително разстояние. То подсмръкна и си изтри носа с широкия ръкав на златистата си туника. Байбарс се загледа в нея. Тя подозрително приличаше на материята, от която беше неговата мантия.

— Кажи на копоите си да се махат — рече рязко жената. — Искам да говоря с теб.

— Извиняваме се, господарю — рече задъхан един от стражите. — Знаем, че не трябва да те безпокоят, но не можахме да я спрем.

Байбарс ги отпрати с махване на ръката.

— Какво искаш от мен, Низам?

— Искам да започнеш да обръщаш повече внимание на сина си.

Байбарс отстъпи назад, когато Низам побутна момчето към него. Неговият шестгодишен син Барака хан имаше зачервен, сополив нос, а

тесните му очи, черни като на майка му, бяха насълзени. Кестенявата му, гъста коса се виеше на влажни къдрици над веждите, а долната му устна беше издадена сърдито напред. След като хвърли гневен поглед на жена си, Байбарс пресилено се усмихна и разроши косата на момчето с ръка. Барака се нацупи още повече и се опита да се вкопчи в крака на майка си. Байбарс добродушно се засмя, грабна момчето и го обърна надолу с главата така, както беше виждал много от войниците му да си играят със синовете си. Обикновено децата пицяха от възхищение и искаха още, но той с разочарование видя, че неговият син само се разрева. Остави го отново на земята и го потупа по дупето.

— Върви при майка си тогава. — Той се изправи и изгледа Низам. — Какво е облякъл? — попита султанът, като посочи златистожълтата туника, много подобна на неговата. Това го караше да се чувства неловко, но не знаеше защо.

— Облякох го като теб — отвърна Низам, като бутна настрани ръката на Байбарс и вдигна момчето. Започна да го люлее в ръцете си и да издава успокоителни звуци, за да престане да плаче, а после изгледа гневно съпруга си и стисна чувствените си устни. — Защото така подхожда на наследника на трона.

Байбарс усети как го обзема яд. Взе момчето от нея и го остави на земята, а то се разрева още по-силно. Омар нарочно не сваляше погледа си от един гоблен на стената на коридора. Байбарс хвана ръката на Низам и я отведе до голям прозорец, който гледаше към вътрешния двор. Когато тя застана пред огряното от слънцето празно пространство, той забеляза, че белият ѝ халат е почти прозрачен. Различи меките форми на бедрата ѝ, стройните ѝ крака и очертанията на гърдите ѝ. Извърна очи от нея.

— Когато Барака хан стане достатъчно голям, ще стои до мен като воин и мой наследник. Но докато този ден настъпи, както вече ти казах, той принадлежи на теб.

— Искам още един син, Байбарс — прошепна Низам. — Ти не си само войник и султан, а съпруг и баща. Не забравяй задълженията си към мен.

Байбарс я изгледа.

— Отделям ти времето, което е нужно. Бих могъл да имам хиляди млади робини, но не го правя.

— И ще се отнасяш с тях така, както с мен?

— Имаш дворци, красиви дрехи, слуги. Не се отнасям зле с теб, Низам.

— Каквото и да е отношение би било по-добро от никакво отношение. Султанът трябва да има повече от един наследник, Байбарс. Изпълнявай задълженията си към мен и аз ще ти родя още един наследник.

Байбарс се облегна върху стената на коридора и притвори очи. Да се водят войни беше много по-лесно, отколкото да се угоди на една жена. Жените са лукави като змии и сложни като звездите. Страхуваше се от срещите с жена си, защото винаги се уморяваше от подобни сцени. Първата му жена, която беше починала при раждането на дъщеря му, беше също така настояща, но не чак толкова сприхава като тази. Третата му жена Фатима още не му беше родила дете и Низам си даваше добра сметка за силната си позиция. Но въпреки че ѝ беше благодарен за това, че му е родила син, Байбарс не я обичаше — факт, който не го тревожеше, когато не беше заедно с нея.

— Скоро ще дойда при теб — каза тихо той. — А сега си върви и ме остави.

Низам присви очи. Отвори уста да добави още нещо, но се отказа. Пое дълбоко въздух и кимна.

— Скоро — повтори тя, обърна се и се отдалечи по коридора, стиснала за ръка хленчещия си син.

Байбарс продължи да гледа след тях, докато вървяха, давайки си сметка, че не дрехата на Барака хан го беше накарала да се почувства неловко, а самото момче.

Синовете на пълководците и дори дъщерите им тичаха насам-натам, катереха се по дървета и се дуелираха с дървени саби. Те слушаха внимателно уроците, които им преподаваха в религиозната школа, и дори можеха да рецитират пасажии от корана. За разлика от тях собственият му син не проявяваше нито склонност, нито интерес към нищо, свързано с движение, и още по-малко към изкуство и учение. Байбарс замислен си каза, че вината за това изглежда е негова. Беше оставил прекалено дълго момчето в харема. Низам беше права. Това, което му трябваше, беше мъжка компания, общуването с воини. Обаче Байбарс нямаше време да учи едно дете.

— Омар, искам да намериш учител за Барака.

26. ПАРИЖКИЯТ ПРИОРАТ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

— Чувал ли си за Жерар дьо Ридефор? — започна Еверар.

Уил тежко въздъхна и се обърна, но не затвори вратата на стаята.

— Той е бил Велик магистър на Ордена на тамплиерите преди почти цял век. Защо ме питаш?

— Седни — нареди Еверар и посочи стола. Намръщи се, когато Уил остана при вратата. — Искаш ли да чуеш това, или не?

Уил затвори вратата и седна.

— Ако кажеш за това на някой — рече Еверар, като допи виното си и изглежда втренчено Уил с кървясалите си очи, — кълна се в Бога, в Иисус и във всичко свято на тази земя, че ще те убия. — Той потрепери и придърпа одеялото върху себе си. — Жерар дьо Ридефор е бил приет за тамплиер, след като прекарал няколко години в Светите земи като рицар на Раймон III, граф на Триполи. За пръв път чух за него, когато постъпих в Ордена преди повече от петдесет години. Според онези, които са го познавали, Ридефор станал член на Ордена, защото имал зъб на граф Раймон, който не изпълнил обещанието си да му даде земя. Чувал съм, че Ридефор бил агресивен, сприхав човек с прекалено високо мнение за себе си както в Ордена, така и извън него. Може би тъкмо благодарение на тази негова арогантност и склонността му да командва, успял да се издигне в Ордена. Вероятно заради това и общото събрание в Йерусалим, който по онова време все още бил в ръцете на християните, го избрало за Велик магистър след смъртта на предшественика му. Година по-късно кралят на Йерусалим починал. Приемникът му, неговият племенник, бил още дете, и за да защитава интересите на младия рицар, Раймон III, граф на Триполи и бивш господар на Ридефор, бил назначен за регент. Скоро след това контролът на графа върху трона отслабнал, когато новият крал умрял, без да остави наследник, ако не се смята майка му Сибила — принцеса, омъжена за френски рицар, чието право да наследи престола било подложено на съмнение. Тя веднага осигурила подкрепа за претенциите си и бързо грабнала короната за себе си и съпруга си Ги

дъо Лузинян в Йерусалим — център на върховната власт за четирите християнски държави в Утремер. Основният ѝ поддръжник бил Жерар дъо Ридефор, който с готовност ѝ помогнал да отнеме короната от Раймон. По това време нашите сили имали примирие с мюсюлманския владетел Салах ал-Дин. Обаче то било нарушено с нападение от страна на един от новите поддръжници на кралицата срещу арабски търговски керван. — Еверар силно се закашля и се изплю в шепата си. После подаде празната си чаша. Уил отново я напълни.

След като накваси гърлото си, старецът продължи:

— Граф Раймон, който за разлика от Ридефор бил учен човек, запознат с обичаите на арабите, се опитал да сключи отново примирие със Салах ал-Дин. Въпреки че все още бил бесен от нападението срещу търговския му керван, той се съгласил при условие че графът позволи на сина му и на един батальон египетски войници да преминат през територията, която Раймон владее в Галилея! Район се съгласил и предупредил хората си да не нападат мюсюлманския отряд. Обаче една група, която пътувала през района начело с Ридефор и Великия магистър на хоспиталиерите, научила за това споразумение и по настояване на Ридефор решила да изненада египтяните въпреки заповедта на Раймон.

Твърди се, че египетският отряд наброявал почти седем хиляди души. Дъо Ридефор и Великият магистър на хоспиталиерите били само сто и петдесет. Според един от оцелелите, хоспиталиерите искали да се оттеглят, но Ридефор се присмял на техния магистър, че е страхливец и предизвикал сражението, като нападнал с хората си мюсюлманската войска. Дъо Ридефор бил един от тримата, които единствени успели да останат живи. В битката загинал и Великият магистър на Ордена на рицарите на Св. Йоан — още един тежък удар за нашите два ордена.

— За двата ли? — усъмни се Уил, когато Еверар спря, за да отпие от чашата. — Не искам да прозвучи твърде безсърдечно, но едва ли би могло да се каже, че хоспиталиерите са най-близките ни съюзници.

— В такъв случай ти не знаеш нищо нито за историята на твоя Орден, нито за неговите традиции. Под чие знаме ще застанеш по време на битка, ако нашето бъде пленено? — Еверар не изчака отговора му. — Знамето на Свети Йоан. Не, сержант, ние сме съюзници от много години, въпреки нашите различия, или по-точно

прилики. И ние все още сме, ако не за... — той замълча и се намръщи.
— Искаш ли да чуеш това? Тогава не ме прекъсвай повече!

Уил не каза нищо.

— След нападението, извършено от Ридефор, крехкият мир между нас и Салах ал-Дин бил нарушен. Граф Раймон нямал друг избор, освен да се откаже от споразумението с мюсюлманския водач и Салах ал-Дин се приготвил за война. Кралят на Йерусалим Ги дьо Лузинян обявил мобилизация из целия Утремер и обединените сили на империята тръгнали на бой с армията на Салах ал-Дин, която се била събрала при град Тибериас. Граф Раймон, чиито жена и деца били държани в плен в града от Салах ал-Дин, посъветвал краля на Йерусалим да изчака лятната жегата да разпръсне мюсюлманската войска, макар да знаел, че животът на семейството му е изложен на опасност. Дьо Ридефор се отнесъл с презрение към съвета му, обвинил го в предателство и накарал краля да продължи и да нападне. Крал Ги дьо Лузинян, който бил слабохарактерен мъж и заедно с жена си бил подкрепен в претенциите им за трона от Великия магистър, се поддал лесно на внушението и приел съвета на покровителя си. На следващия ден армията настъпила през голите хълмове, където нямало капка вода. Бойците й станали лесна мишена на мюсюлманските стрелци, непрекъснато атакуващи редиците им. Когато в късния следобед авангардът, изтощен от непрекъснатите атаки на стрелците и от жегата, наближил Тибериас, той се установил в една висока равнина между Роговете на Хатин над Галилейското езеро. На бреговете на езерото ги чакал Салах ал-Дин с четиридесет хиляди бойци — Еверар пресуши чашата. — След като прекарвали нощта без вода, когато се събудили, нашите войници видели тревата на равнината да гори. Сред настъпилата суматоха и гъстия дим хората на Салах ал-Дин атакували на последователни вълни през целия първи ден, а и през следващия. Накрая ни победили. Мнозина паднали от жажда, а не от сабите на врага. Граф Раймон и хората му успели да избягат, но другите били избити или взети в плен. Този ден безсмислено загинали безброй войници и от двете страни.

— Безсмислено? Защищавали сме земите и хората си. Сарацините са избивали мъжете ни, изнасилвали са жените ни и са превръщали децата ни в роби.

— А ние не сме ли правили същото? — попита рязко Еверар. — Кой е започнал войната, момче? Мюсюлманите ли? Не. Ние сме я започнали. Отишли сме по тяхното крайбрежие, ограбили сме градовете им, прогонили сме семействата от домовете и поминъка им, избивали сме мъже, жени и деца, докато улиците почервенели от кръвта на невинните. На мястото на техните джамии сме издигнали църквите си, защото сме се смятали за по-достойни от тях да се прекланяме там пред Бога, смятали сме нашия Бог за единствения истински бог.

— Мюсюлманите мислят същото — възрази Уил, — а и евреите. Всички смятат своя Бог за истинския. Кой е прав?

— Може би всички — рече Еверар и въздъхна. — Не знам. Обаче знам, че по време на война всички сме еднакви. Изнасилваме, грабим, убиваме, оскверняваме. При Хатин ние не сме защитавали нашите земи и хората си. Защиатавали сме личния кръстоносен поход на Жерар дьо Ридефор срещу граф Раймон. Това е била причината нашата войска да отиде в онази равнина. Изобщо не е трябвало да бъдат там! Нямало и да бъдат, ако не е било войнолюбството на нашия Велик магистър. Между другото, той оцелял като пленник на Салах ал-Дин, а над двеста наши мъже били обезглавени. Тъй като в този ден загинали извънредно много наши войници, Салах ал-Дин и мюсюлманите успели да си вземат отново Йерусалим. Радвам се само, че дьо Ридефор е живял достатъчно дълго, за да види как Светите земи са били освободени от алчните му ръце — разгорещи се Еверар.

Уил беше изумен, че се говори по този начин за един бивш Велик магистър. Той никога не беше виждал ръководителя на Ордена, но за него сегашният Велик магистър Тома Берар беше някаква далечна, богоподобна фигура, за която всички без изключение говореха с най-голямо уважение. Струваше му се, че е богохулство да се критикува един човек, при това мъртъв, който е заемал този пост.

— Начинът, по който Ридефор е ръководил Ордена, не ни е донесъл нищо друго, освен многобройни жертви, но смъртта му стана повод за появата на нещо изключително. Приблизително по времето, когато съм се родил, след битката при Хатин за негов заместник е бил избран един мъж на име Робер дьо Сабле. Той е бил другар на английския крал Ричард Лъвското сърце и е имал много от неговите качества, особено едно истинско уважение към Салах ал-Дин, който

след Хатин установява властта си над Йерусалим с далеч по-малко кръвопролития, отколкото нашата войска, когато нахлува през портите на града един век преди това. Войната облагодетелства само победителя, но от мира печелят всички. Робер дьо Сабле разбирал това. Разбирал и бремето, което е носел на плещите си заради поста си.

Тогава, както и днес, Ордена е бил най-могъщото братство на земята. През изминалия век и половина, откакто нашият основател Хюго дьо Пайен пръв слага мантията, ние сме качвали и сваляли редица крале, водили сме и сме печелили войни, помагали сме за създаването на кралства и сме изградили една империя. Ордена на тамплиерите е отговорен само пред папата и като Божии воители, ръкоположени от Пресветата църква, упражняваме ефикасно властта на Бога на земята. Ние сме Небесният меч, а Великият магистър е ръката, която го държи. Това е голяма отговорност. Ридефор е използвал тази власт за себе си, за собственото си отмъщение срещу друг човек, която става причина за гибелта на хиляди хора и за дестабилизирането на Утремер. Дьо Сабле е искал да бъде сигурен, че това няма отново да се случи, че магистърът няма да може да използва властта си над Ордена за лични цели и политически придобивки. Той е искал да ни върне отново в ръцете на Бога. За да защити почтеността на Ордена, Дьо Сабле създава тайна група от братя. Нарича ги Анима Темпли — Душата на Храма. Той лично е избрал членовете на Братството измежду по-изтъкнатите рицари на Ордена. Това са били учени и уважавани хора, способни да използват положението си, за да постигнат целите на Анима Темпли без знанието на другите рицари от Ордена. Групата се е състояла от деветима рицари, двама свещеници и един сержант: дванадесет апостоли на Христа и подобно на тях, върху които е лежала отговорността за запазване и продължаване на вярата, задължението на тези мъже е да пазят и да водят Ордена. Имало е и тринадесети член — пазителят. Пазителят е доверен човек, избран извън Ордена, който може да бъде използван за посредник в спорове между братята, както и за съвет или помощ, било то финансова или военна. Дьо Сабле е избрал своя добър приятел Ричард Лъвското сърце. Първоначалните намерения на Дьо Сабле били да пази Ордена от онези, които биха използвали влиянието му за постигане на собствени цели. По-късно той започнал да го използва за запазване на мира. Както вече казах, Сабле е разбирал, че от войната се

облагодетелства само победителят, но мирът може да е от полза за всички. Той се стремял да помага за разширяване на търговията между Изтока и Запада и за обмена на знания, а арабите са далеч по-напреднали от нас в области като медицината, геометрията и математиката. Затова Братството установява приятелски връзки с влиятелни мъже от много култури и събира познания, с които да обогати нашата култура. Ордена става прикритието, зад което те се спотайват, а средствата им са неговите пари, възможности и влиянието му. Те шептят в ушите на нужните хора, когато примирията биват разклатени, дават пари от съкровищниците на Ордена, за да обезщетят едната страна заради нарушенията на другата, посредничат за постигането на споразумения и предлагат компромисни решения. Да, все още продължават да се водят битки, но благодарение на обединените усилия на Братството много повече са избегнати. След Жерар дьо Ридефор братята спомагат за по-голямата стабилност на едно кралство, разпокъсано от суетността на нашия Велик магистър. Три години по-късно дьо Сабле умира, но завещанието му остава. След него никой друг Велик магистър не е знаел за съществуването ни, докато Арман дьо Перигор не взе властта преди тридесет и четири години.

— Защо Анима Темпли работи тайно? — попита Уил, който искаше свещеникът да разказва, но не можа да се сдържи да не му зададе въпроса. — Дейността ѝ изглежда добра и полезна, защо тогава се крие от другите?

— Без тази секретност ние бихме били заплашени да бъдем корумпирани от останалите в Ордена, от хора, жадни за власт, като Дьо Ридефор, и за да запазим неподкупността си и работата си както от вътрешни, така и от външни врагове, трябва да действаме тайно. Когато нашите цели започнаха да се доразвиват и променят, тази тайнственост беше нужна, за да се предпазим. Знаем, че много хора в нашия Орден, а и извън него, не биха разбрали какво се опитваме да постигнем. За тях нашите цели ще бъдат анатема. Ако основните ни намерения бъдат разкрити, ние ще бъдем унищожени и по всяка вероятност заради връзката ни с него, Ордена също ще бъде унищожен. А Братството не би могло да просъществува без Ордена и без властта, която той ни дава.

— Анатема? — рече Уил. — Не разбирам. Какво искаш да кажеш? За какви намерения говориш?

— Търпение — каза Еверар и допи виното си. — Когато Арман беше избран да оглави Ордена, той вече беше един от Братството и си остана такъв като Велик магистър. По онова време братята бяха доволни от издигането му на този пост. Те бяха убедени, че след като Великият магистър е на тяхна страна и работи заедно с тях, могат да постигнат дори повече. Арман беше... — Еверар се намръщи — ... енергичен водач. Възхищавах се от ентузиазма му. — Той тъжно се усмихна. — Въпреки че бях два пъти по-стар, отколкото си ти сега, трябваше да бъда по-недоверчив. Това беше първото ми пребиваване в Утремер и бях направо очарован. Господи, та това беше раят. Акра — градът, в който бях изпратен, беше град на чудесата с неща, които грабват окоето на всяка крачка и всеки завой на улиците. Синевата на морето. — Той поклати глава. — Когато Бог е създавал земята, той е започнал от Палестина и всички цветове в четката му са били топли и ярки, а не разводнени и сиви, каквито са станали, когато е дошъл да рисува на Запад. Бях пристигнал в Акра, за да търся един рядък трактат по астрология, писан от благороден арабски учен. Докато учех в университета в Париж, започнах да проявявам интерес към съчетаването на познания от различни области и имах щастието да продължа да го следвам, когато бях ръкоположен и приет в Ордена на тамплиерите. Реших да съставя книга, в която да бъдат събрани всички подробности за всяко познание, известно на хората от всяко кралство на земята. Разбира се, много по-изчерпателна от опита на Селсус.

— Кой? — попита Уил.

— Точно така — подчерта Еверар и изкриви устна. — Въпреки младежката ми амбициозност, скоро разбрах колко безнадеждно огромна е тази задача и вместо това се заех да събирам, запазвам и превеждам ръкописи единствено от полза за Ордена. Точно по това време за пръв път чух за Анима Темпли. Въпреки големите му усилия да запази в тайна дейността си както в Ордена, така и извън него, Братството не беше успяло да я скрие напълно и с течение на времето бяха започнали да се разпространяват слухове. Хората говореха за група рицари, свързани с Ордена, които играят основна роля за това къде ще бъдат кръстоносните походи. Хора, които с една дума могат да спрат войната или да я започнат. Говореше се, че тази тайнствена секта

не е лоялна към никого, освен към своите членове и работи за постигането на някаква крайна, но неизвестна цел. Ръководството на Ордена упорито опровергаваше тези твърдения и отричаше съществуването на такава група, като заявяваше, че неговите рицари са верни единствено на Бога и на Ордена. Дори започна и разследване. Обаче не бяха открити доказателства и най-вече благодарение на Арман то бе прекратено като безполезно.

Арман дьо Перигор беше впечатлен от работата ми и след като прекарах шест месеца в Утремер, когато умря един член, той ме въведе в Анима Темпли, която се оглавяваше от него. Беше се отказал групата да има пазител и беше предпочел информацията за нашата дейност да си остане в рамките на Ордена. Имаше няколко членове, включително и един свещеник, човек по-стар, отколкото съм аз сега, които съставляваха първите дванадесет членове, положили клетва пред Дьо Сабле. Те помнеха Хатин и Дьо Ридефор. Но Арман ги безпокоеше. Той беше започнал да заличава границата между Ордена и Анима Темпли, които до тогава бяха две съвсем отделни организации. Обаче за мен той беше амбициозен и енергичен човек, който ни води към една нова епоха на просвещение. Споделяше интереса ми към събирането на различни познания и ми помагаше да развивам дейността си, като ми даваше по-голяма свобода и привилегии, отколкото на другите членове. Тогава аз още не бях наясно, че той вече ме подготвя за една задача, която е планирал от доста време.

Арман беше обзет от мания, нещо обичайно и за много други мъже, проявяващи интерес към разни чудеса, по разказите за крал Артур. Той си представяше едно кралство, създадено само за Ордена, в което той да управлява анонимно. Искаше да изгради в Палестина Камелот и виждаше себе си в ролята на крал Артур, а Анима Темпли — нещо като Кръглата маса, която да отстоява идеалите на Ордена през бъдещото съществуване на човечеството. До тогава потенциалните членове биваха набелязвани и преценявани от Братството, а после с тях се установяваше предпазлив контакт и ги канеха да се присъединят. Обаче Арман искаше да има официално посвещаване.

Няколко години след моето приемане в Братството той ми възложи задачата да напиша устав, в който да бъдат посочени нашите идеали и който да служи за пътеводител на идните поколения. В него

трябваше да бъде описано и посвещаването на нови членове. То трябваше да има за основа историята на Пърсивал и алегория, подобна на много балади за Граала, трябваше да прикрива целите и намеренията на Анима Темпли. Когато биваше посвещаван послушник, той вече трябваше премине през ритуал, преповтарящ тези цели. Трябваше безрезервно да се осланя на вярата, както Пърсивал в търсенето на неговия Граал. И като Пърсивал той трябваше да бъде подлаган на някои изпитания, всички свързани с това, към което ние като група се стремим. — Еверар въздъхна, забелязал недоумението, изписано върху лицето на Уил. — Например, трябва да му бъде дадена чаша за причастие, като му се каже, че е пълна с кръв от братята му — хората, с които той ще бъде равен пред Бога. После ще му бъде наредено да я изпие.

— Да пие кръв?

Еверар поклати глава.

— Чашата е пълна с вино. Както казах, посвещаването, описано в Книгата за Граала, е алегория. Ние нямаме предвид буквално тези неща. Обаче послушникът не го знае. Той трябва да има вяра в това, което го кара да направи. — Еверар поклати глава. — Не бях съгласен с Арман. Смятах всичко това в най-добрия случай за кабалистични глупости, а в най-лошия — за излагащи на риск нашата секретност. Но не можех да му откажа. И затова я написах. — Той леко се усмихна. — Книгата за Граала е най-изящната ми творба. Търках телешката кожа с пемза, докато стана почти прозрачна и изрязвах всяка страница с една и съща дължина и ширина. Използвах червено мастило за текста и изписах всяко заглавие със злато и сребро. Всяка страница е оградена със сложни илюстрации. Отне ми четири години. През това време Арман започна да се променя. Това ставаше постепенно и малцина го забелязваха. Но след известно време не можехме да не видим какво става. Стремещът и амбициите на Арман да запази нашите по-висши идеали прерастваха в неотклонно желание за върховенство в Братството, в Ордена, а и в самия Утремер. Започна да посвещава усилията по-скоро на победата, отколкото на запазването на мира, да предпочита силата пред приятелството. Кулминацията на всичко това се изрази в ожесточена атака срещу нашите съюзници, рицарите на Свети Йоан.

В правителството в Акра, съставено от благородници, търговци и рицари от различни западни кралства, които колективно управляваха града, възникна спор по повод претенциите на германския император Фридрих II върховната власт да бъде негова. Хоспиталиерите начело с техния Велик магистър Гийом дьо Шатоньоф подкрепиха претенциите на императора. Ордена под ръководството на Арман му се противопостави. Разпратата загуби и завърши с това, че Арман, демонстрирайки могъществото си, нареди да бъде обсадено седалището на хоспиталиерите в Акра. Тази обсада продължи шест месеца, през които не позволявахме да влизат храни и лечебни средства в крепостта, нито на някой от рицарите да излиза от нея. — Еверар се намръщи и отмести погледа си. — Спомням си, че нашите хора се смееха на това как хората в крепостта идваха при портите да се молят за храна и как нашите войници им подхвърляха гнили плодове. Много умряха от глад или болести, но ние продължавахме да им отказваме помощ. Те никога не ни го простиха. — Той отново погледна към Уил. — Някои от нас протестираха срещу тези действия, но други от нашия кръг ги подкрепяха. Арман изключи двама членове за това, че са говорили срещу него, а останалите от нас, които му се противопоставяха, не можаха да направят нищо, освен да наблюдават. Тъй като няхаме пазител, който да посредничи, схизмата между нас се задълбочи дори и след като обсадата срещу хоспиталиерите беше прекратена. Докато през 1244 година не се стигна до сражение, което почти ни унищожи. То можеше да бъде избегнато, ако на Братството беше разрешено да преговаря с тогавашния владетел на Египет султан Аюб. Обаче Арман вече беше сключил съюз с принца на Дамаск, враг на Аюб, срещу това някои наши крепости да ни бъдат върнати и да бъдат прекъснати всякакви връзки. По това време не бях в Акра. Ако бях, мисля, че нямаше да се подчиня на заповедта. Бях в Йерусалим, който бяхме превзели отново от мюсюлманите преди няколко години. Докато бях в града, по заповед на султан Аюб хорезмианската армия ни нападна. Благодаря на Бога, че не съм бил там, за да видя какво става. — Еверар погледна отрязаните си пръсти. — Спаси ме повече късметът, а не способностите ми. Същата нощ срещнах Хасан. Беше дезертирал от хорезмианската армия и се съгласи да ме придружи, докато стигна в Акра в безопасност. — Лицето на Еверар се натъжи и мина известно време преди да проговори отново. После каза с дрезгав

глас: — Когато стигнах в Акра, разбрах, че Арман заминал с останалата част от армията за Хербия. Пясъците отвъд това селище видяха най-голямата християнска армия, събирана от битката при Хатин, и станаха свидетели на също толкова катастрофално поражение. Загинаха над пет хиляди наши воители. Арман не се върна. Беше пленен от Байбарс, който тогава командваше мамелюците. След Хербия аз и няколко други се опитахме да възстановим Анима Темпли. Обаче разрывът, предизвикан от Арман, беше твърде голям, за да бъде преодолян. Това беше краят на нашата група и тя беше разтурена. Или поне така си мислеха другите. Обаче аз не исках да оставя делото на Дьо Сабле да умре. Знаех, че от дванайсетте има петима, на които можех да имам пълно доверие и които бяха останали верни. Един от тях ти беше познат. Жак дьо Лион.

Уил беше изумен.

— Жак? Чичото на Гарен?

— Тези петима мъже се съгласиха да ми помогнат да продължим нашето дело. Бях избран за ръководител на Братството и се върнах тук с Хасан, за да се съсредоточа върху събирането на ръкописи за нашето продължаващо трупане на знания, а няколко години по-късно бях последван от Жак. Другите останаха в Акра. Хасан поддържаше връзката ми с тях, като изпращаше и получаваше съобщения. Обаче след смъртта на Жак и поради изпадането ми в изолация вече бяхме твърде малко, за да развиваме дейността си както преди. През изминалите години видях как мостовите, които бяхме успели да построим, бавно се срутваат под тежестта на войната, водена от Байбарс, и на егоизма на нашите водачи, които отказват да преговарят с него. Щях отдавна да се върна в Акра и да се опитам да възстановя загубеното, да вербувам нови членове и да назнача друг пазител, обаче Книгата за Граала беше открадната. Не знам защо я запазих. Дори никога не съм я използвал. Мисля, че някакво глупаво предчувствие ми подсказваше, че ако я унищожа, ще унищожа и Анима Темпли. Скрих я в подземията, в които държим съкровищата, като си мислех, че там ще е на сигурно място. Обаче някой, не знам кой, принуди един писар да я открадне и тя изчезна. Докато накрая трубадурът не се появи с нея. — Еверар поклати глава. Изглеждаше изтощен. — Снощи визиторът ми каза, че доминиканците арестували Пиер дьо Понт-Евек.

Ако той е имал нещо общо с кражбата на книгата, Братството може би още е в опасност, след като сега книгата е в ръцете на доминиканците.

— Намерил я е брат му.

Еверар вдигна глава.

— Какво? Чий брат?

Уил му разказа какво беше чул от Елуен.

— В продължение на шест години е събирала праха в някаква винопродавница, така ли? — рече не много убеден Еверар. — И Понт-Евек не е имал нищо общо с кражбата ѝ? А книгата? — попита след малко той. — Била ли е у Хасан, когато е умрял? Знаеш ли къде е тя сега?

— Елуен я дала на Хасан. Ако той е бил човекът, убит миналата нощ...

— Той е бил — прекъсна го Еверар. — Няма друга причина да не се върне при мен.

— Стражите закарали тялото в една болница за прокажени отвъд портата Сен Дени. Ако книгата още е била у него, предполагам, че или е бил, или скоро ще бъде погребан с нея. — Уил потрепери. — Освен ако стражите не са я намерили.

— В такъв случай по-добре да побързаме — рече след дълга пауза Еверар.

През цялото време, докато свещеникът говореше, Уил седеше, затаил дъх. Като си даде сметка, че няма да може веднага да осъзнае всичко, което му беше казано, той остави настрана многото въпроси, които се въртяха в главата му, и се съсредоточи върху един.

— Ако книгата е само едно допълнение за Анима Темпли, сиреч вашият устав, предаден под формата на алегория, защо някой друг би искал да я има? Защо са накарали онзи писар да я открадне?

— Както ти казах, тя съдържа целите и идеалите на Анима Темпли. Заедно с показанията на този, който е замесен в кражбата ѝ, би могла да се използва като доказателство за съществуването ни и за онова, към което се стремим.

— И какво е то?

Еверар отметна одеялото и стана от леглото. Не обърна внимание на опита на Уил да му помогне и се затътри към кофата.

— Казах ти това, което мога. — Той смъкна панталона си и пусна тъмножълта струя урина в кофата. — Ще ми помогнеш ли, сержант?

— попита рязко той.

— Как може да ме караш да се замесвам в тази работа? — рече Уил и се изправи. — След като вече веднъж използва Елуен по този начин, без да помислиш за безопасността ѝ? Ти ми каза всичко и нищо. Анатема — това каза, че светът ще си помисли за целите на Анима Темпли. Защо ще трябва да ти помагам, за да спасиш нещо толкова ужасно?

Еверар се извърна, докато завързваше връзките на трикото си.

— Баща ти го направи!

Уил го изгледа с недоумение.

— Какво?

— Казах, че никога не съм използвал Книгата за Граала и това е вярно, но все пак посветих един нов член.

Уил поклати глава, но Еверар продължи преди той да заговори:

— Това е причината Джеймс да замине за Светите земи. Направи го заради мен, заради Анима Темпли. И затова те взех за мой ученик. С преводите, които направи за нас, ти вече шест години ми помагаш да върша работата на Братството.

— Не ти вярвам — прошепна Уил, почувствал как целият му свят се е обърнал с главата надолу и той пропада в някакво празно пространство, от което не знае как да излезе. Искаше да каже на Еверар, че баща му би го посветил, че Джеймс не би крил от него такава тайна. Но си спомни колко близък беше баща му в Новия приорат с Жак дьо Лион, спомни си пътуванията му из Франция и внезапното му заминаване за Палестина и не можа.

— Изпратих го там с една задача — продължи Еверар, като наблюдаваше вълнението, изписано на лицето на Уил. — Той замина, за да помогне тази война да спре. Постигна голям напредък в преговорите с мамелюците и установи важна връзка с човек от обкръжението на Байбарс. Тази връзка може би ще помогне да бъде сложен край на сегашната криза, която заплашва всички в Утремер. Трябва да сключим мир с мамелюците, или това ще бъде краят ни.

— Господи! — възкликна Уил и се отпусна тежко на стола, като си спомни за писмото, което беше намерил във всекидневната в Новия приорат. Спомни си, че в него беше видял думите „Братството“ и „нашия кръг“. — Това е бил той? — промълви младежът.

— Ако не си върнем книгата и не бъдем сигурни, че тя няма да попадне в други ръце, тогава това, за което твоят баща положи такива големи усилия, ще отиде напразно. Без Братството тази война ще продължи. За момента е достатъчно да знаеш само това. С течение на времето ще ти кажа и останалото, но дотогава те моля да ми имаш доверие. Не трябва да позволим тази книга отново да изчезне безследно.

Изведнъж Уил рязко вдигна глава.

— Казал ли си му, че не съм посветен в рицарство? Писал ли си му за това?

— Не сметнах за необходимо. Помежду си поддържаме минимални контакти, за да намалим риска някой да ни разкрие.

Уил се наведе напред, облегна лакти на коленете си и се хвана за главата. Почувства се така, като че ли живее в някакъв паралелен свят на онзи, който току-що се беше сгромолясал, за да разкрие истинския, който стои зад него. Нищо, което досега беше смятал за вярно, не беше такова. Всичко беше само отражение на реалността, а не самата реалност. Обаче през цялото объркване, потрес и гняв, които го бяха завладели, започна да прозира някаква малка надежда. Ако това беше вярно и баща му беше заминал със задача за Анима Темпли, в такъв случай той не беше заминал заради него. Тази слаба светлинка започна да се превръща във фар. Ако баща му не беше заминал заради него, тогава имаше възможност, истинска възможност, той да се поправи и отново да бъде синът на Джеймс Камбъл. Уил вдигна глава и се вгледа в Еверар.

— Ще ти помогна. Но в замяна ти ще ме посветиш в рицарството. След това ще замина за Утремер, за да видя баща си.

— Ще отидем заедно, Уилям — отвърна Еверар. — Имаш думата ми.

Гарен беше в двора точно срещу помещенията на рицарите, когато видя Уил и Еверар да излизат. Беше чакал там, изпълнен с нетърпение и безпокойство, откакто беше видял Уил да влиза. С разтуптяно сърце видя как двамата се отправиха към конюшните, като свещеникът се подпираше на ръката на Уил. Когато изчезнаха вътре, той се приближи до дългата дървена постройка. Чу гласове. Бяха на

Уил и на още някой, когото разпозна — на Саймън. През процепите между дъските ги видя да вървят навътре в конюшната. Гарен отиде при входа и предпазливо надникна вътре. Саймън водеше Уил и Еверар към преградите, където държаха леките ездитни коне. Бяха с гръб към него. Чу приближаващи се отвън стъпки. Вмъкна се в една празна клетка и се притисна до стената. Вътре беше тъмно и нямаше опасност да го видят. Някой влезе в конюшната, но не видя кой беше. Наблизо изскърца врата и се отвори. Минаха няколко минути, а после Гарен чу бавният тропот на копита и отново гласовете на Саймън и Уил. Погледна предпазливо през вратата на клетката. Саймън извеждаше два оседлани коня на двора. Сигурно е нещо, свързано с книгата, помисли си развълнуван рицарят. Може би Елуен я беше дала на Уил и сега той и наставникът му щяха да я занесат някъде. Еверар му изглеждаше твърде немощен, за да напуска приората, освен ако не беше нещо важно.

Това може би беше най-добрата му възможност да я вземе. Уил беше невъоръжен, а старецът изобщо не беше опасен.

Когато Уил възседна единия кон, Гарен напусна незабелязано празната клетка, взе едно седло от близката пейка и отвори вратата на друга клетка. Вътре имаше тежък боен кон — огромен и черен на цвят. Рицарят зацъка с език да го успокои, докато слагаше седлото на гърба му. Надникна през вратата. Саймън беше приклепнал и беше подложил ръце, за да помогне на Еверар да се качи на втория кон. Гарен се наведе, за да пристегне ремъците под корема на своя. Чу зад себе си шумолене на слама, последвано от слабо дишане. Надигна се, за да се обърне, когато нещо твърдо го удари отзад по главата. Изгуби съзнание и се строполи на земята.

27. БОЛНИЦА ЗА ПРОКАЖЕНИ, ПАРИЖ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Уил и Еверар поеха по пътеката, която водеше на северозапад от приората. Утринното слънце заслепяваше очите, а студеният вятър шибаше лицата им. Полето беше голо и кафяво, а дърветата, останали без листа, стърчаха като гигантски силуети на фона на синьото небе. Яздеха в мълчание и копитата на конете чаткаха отчетливо върху замръзналата почва. Главата на Уил беше пълна с мисли за баща му и с разкритията на Еверар, а духовникът гледаше мрачно пред себе си.

След около половин миля през полето до тях достигна далечен звън на камбани от приората и от града, които призоваваха за молитва. Еверар спря коня си. Уил дръпна юздите на своя кон, когато видя духовникът да се смъква сковано от седлото.

— Защо спря?

— Да се помоля — рече Еверар и го погледна намръщен, като че ли искаше да му каже, че му задава глупав въпрос.

Уил поклати глава, подразнил се от капризите на Еверар, след като малко преди това свещеникът беше настоял да бързат. Скочи от коня и метна юздите върху един глог. Хвана юздите на другия кон, които Еверар беше оставил да паднат на земята, и метна и тях върху храста. Еверар коленичи върху една могила и притисна дланите си за молитва. Когато бяха извън приората и не можеха да слушат проповедта, рицарите, духовниците и сержантите пак трябваше да се молят. Сега те трябваше да повторят седем пъти „Отче наш“.

Докато коленичеше, Уил забеляза един ездач на известно разстояние от тях, където пътеката се издигаше, преди да се спусне към долината, в която той и Еверар вече бяха навлезли. Човекът яздеше черен кон. По ръста Уил предположи, че е боен. Докато Уил го наблюдаваше, конникът забави ход, а после спря, скочи от коня и изчезна от погледа му. Уил коленичи и зашепна „Отче наш“ в притиснатите си длани. Думите се сляха в поредица от безсмислени звуци, които не означаваха нищо за обременения му мозък.

— Готово! — рече Еверар, когато свършиха, надигна се и отърси пръстта от дрехата си. Настроението му леко се беше подобрило, като че ли молитвите го бяха ободрили. — Много си мълчалив, сержант — рече той, след като Уил му помогна да се качи отново на седлото.

Уил не отговори и се метна на коня си. Забележката на свещеника го озадачи. Запита се какво би могъл да очаква старецът?

— Ти ме излъга — рече внезапно той, след като бяха яздили няколко минути. — През всичките години си знаел защо баща ми е заминал, но така и не ми каза. През цялото време мислех, че е тръгнал заради... — Уил се запъна. Доколкото му беше известно, Еверар не знаеше нищо за сестра му, и макар вече да не беше сигурен в каквото и да било, не искаше да споделя това със стареца без причина. — Знаеше колко много ми липсва — завърши той.

— Ако ти бях казал — отвърна рязко Еверар, — трябваше да ти кажа и останалото, а ти не беше готов да го чуеш.

— Ами сега? Ако Хасан ти беше донесъл книгата и Елуен не ми беше казала какво си я накарал да направи, пак нямаше да узная нищо. Каза ми, защото имаш нужда от мен. Може би ти си този, който не е бил готов.

Еверар го погледна, но си замълча.

— А моето посвещаване в рицарство? — продължи Уил, като се стараеше да говори спокойно, но усещаше как гневът се надига в него. Искаше му се да скочи и да шибне с юздите стареца заради всичките години, в които го беше унижавал, укорявал и лъгал. Обаче голяма част от този гняв беше насочена към баща му, защото го беше накарал да повярва, че заминава заради него за Светите земи, а Уил още не можеше да се примири с това чувство, затова го потисна и продължи. — Кога щеше да ме посветиш в рицарство, ако Елуен не те беше накарала да се съгласиш на тази сделка? Ти и сега не си готов да ме посветиш, защото мислиш, че не съм готов. Ще го направиш, защото се налага. — Уил погледна духовника. — Ако, разбира се, изобщо имаш намерение да изпълниш обещанието си.

— Няма да се отметна от думата си — рече рязко Еверар и издържа, без да мигне, студения поглед на сержанта. — Виждал съм много млади мъже да отиват на война веднага, след като станат рицари. Виждал съм обаче много малко от тях да се завърнат. Не бързай толкова с това пътуване. В повечето случаи този път води към

смъртта. Затова не те посвещавах в рицарството, защото знаех, че веднага, щом сложиш мантията, ще тръгнеш на това пътуване.

— Естествено, защото си бил много загрижен за мен, нали? — рече с насмешка Уил.

— Не, Уилям. Не исках да загубя такъв великолепен писар.

Уил присви очи и изгледа стареца, като търсеше да открие в погледа му лъжата, но не я намери.

— Ти трябва да разбереш — продължи по-тихо Еверар. — Аз пазах тези тайни в продължение на много години. Трудно ми е да разкрия нещо, което така старателно съм крил. Трудно ми е да се доверя. Доверих се на Арман и загубих почти всичко.

— Това означава ли, че ми имаш доверие?

Еверар плесна нетърпеливо коня с юздите.

— Трябва да побързае.

Пресякоха улица „Сен Дени“ и малко след това стигнаха болницата за прокажени. Тя беше закрыта отчасти от горичка от големи дъбове и за малко щяха да подминат тясната пътека, която водеше към нейните стени, скрити от тунела, образуван от преплетените клони. В едно оградено от ниски стени пространство се издигаха три големи каменни постройки, а вдясно покрай добре подредена градина имаше параклис. Мястото приличаше в много умален вид на приората, но изглеждаше добре поддържано и уютно. Това изненада Уил. Прокажените, които беше виждал да просят при градските порти, винаги имаха зловещ вид. Бяха облечени в парцаливи дрехи и ръкавици, ходеха с разпуснати коси и изкривени, често пъти покрити с рани лица. Никога не си беше представял, че живеят в такова спокойно и уредено място.

Когато слязоха от конете пред портата, Уил забеляза, че от една от сградите към тях се отправи мъж. Ръкавиците, които носеше, подсказваха, че е прокажен, но засега нямаше белези от болестта по лицето си.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, когато наближи и ги изгледа малко подозрително. Погледът му се спря върху червените кръстове върху дрехите им. — Аз съм портиерът тук.

Еверар подаде на Уил юздите на коня си.

— Търся един мой приятел. Починал е снощи и мисля, че е бил докаран тук, за да бъде погребан. Дойдох да му изразя почитта си.

Погледът на портиера се прехвърли върху Уил.

— Този е моят ординарец — рече Еверар и посочи към сержанта, който не каза нищо и се наведе, за да спъне конете.

— Да, късно снощи докараха един — каза портиерът. — Макар че според мен е загинал от забития в тялото му кинжал, а не от болестта. Кралските стражи, които го докараха, казаха, че бил заразен, но не забелязах признаци за това.

— Болестта му беше в ранен стадий — рече Еверар.

— Елате тогава. — Портиерът се спря. — Обаче имайте предвид, че влизате в наше владение. Ако пътеката е твърде тясна, за да се разминат двама души, вие трябва да отстъпите встрани, така че да пропуснете нашия човек да премине, без да се докосвате до него. Тук не се съобразяваме с правилата, които се отнасят за нас извън тези врати.

— Много добре — съгласи се Еверар.

Уил с мъка потисна желанието да сложи ръка на устата си, когато влязоха. Говореше се, че проказата се предизвиква от отдаване на грях, особено на плътски желания, но се смяташе също, че може да се прихване и от физически контакт, ако се яде и пие от общ съд със заразен, а и дори, че се предава по въздуха. По тези причини на прокажените беше забранено да докосват други хора, събрали се на многолюдни места, в църквата и другаде. От тях се искаше да закриват устата си с ръка на обществени места. Но тъй като портиерът не го правеше, Уил едва поемаше въздух през ноздрите си, като внимаваше човекът да не бъде откъм страната, от която духаше вятърът, докато преминаваха през двора покрай болничните сгради.

В градината имаше няколко души, които обработваха земята покрай спретнатата редица млади ябълкови дървета в парцел, от който зеленчуковата реколта беше прибрана наскоро. Мнозина бяха бинтовали с тънък плат непокрытите части от телата си и всички носеха ръкавици. Уил забеляза, че някои почти не бяха засегнати от болестта и само тук-таме имаха по някоя рана или леки изкривявания на ръцете. Други, след като се бяха заразили преди много години, бяха в напреднал стадий. Не беше лесно да се гледат такива хора. Повечето от откритите рани бяха бинтовани, но те не можеха да скрият изкривените им тела. Носовите им, чиито хрущяли бяха загнили, бяха сплескани и изкривени, зъбите бяха изпадали и устите им бяха празни

и безформени. Пръстите на ръцете им бяха изкривени като ноктите на хищна птица. На някои мъже пръстите на ръцете изобщо липсваха, а по походката на друга личеше, че са изгубили и пръстите на краката си. Въпреки аромата на купчините зелени ябълки по земята, Уил усети отблъскващата, сладникава миризма на разлагаща се плът.

Когато се установеше, че е заразен, прокаженият биваше принуждаван да застане в открит гроб, докато му бъде прочетена заупокойна молитва. Сега Уил виждаше по лицата на тези хора доказателства, че те са живи мъртъвци. Нямаше жени. На тях се отказваше достъп в болниците и ги оставяха да просят по пътищата извън градовете.

— За късмет имахме прясно изкопан гроб — каза портиерът, като ги поведе към параклиса. — Знаехме, че Бертран скоро ще умре. Обаче той издържа и тази нощ и използвахме гроба му за вашия приятел. Той от Генуа ли беше?

Еверар го изглежда.

— От Генуа?

— Вашият приятел — каза портиерът и мина през един отвор в ниската каменна стена, която ограждаше параклиса и гробището. — Стражите казаха, че бил от Генуа.

Уил не очакваше Еверар да отговори. Но след настъпилото неловко мълчание той каза:

— Ами да, от Генуа.

Под една зеленика в най-отдалечения край на гробището, разположено в студената сянка на параклиса, имаше прясно заровен гроб.

— Тук го погребяхме — каза портиерът, когато се приближиха. — Церемонията не беше кой знае каква. Аз и един от гробарите го пуснахме вътре и прочетохме една бърза молитва. Беше тъмно и валеше — добави той, като забеляза изражението на Еверар.

— Аз също ще се помоля — рече тихо старецът и приклезна. После погледна към портиера. — Може ли да ни оставите за малко сами.

— Останете колкото искате — рече портиерът. — Ще можете ли сами да намерите пътя обратно?

Еверар кимна. Изчака човекът да се скрие зад стената на параклиса и се обърна към гроба. Измъкна малкия дървен кръст в

началото на могилата и го хвърли настрани, преди да се изправи.

— Там виждам една лопата, сержант.

Уил вдигна очи от кръста, паднал сред стръкове коприва, и се отпрати към мястото, което му беше посочил Еверар. След секунди се върна с лопатата, която беше подпряна върху една порутена, покрита с мъх надгробна плоча, а по острието ѝ имаше полепнала кал. Еверар отстъпи назад, за да наблюдава наоколо, докато Уил започна да разрива влажната, тежка пръст. Работата го накара да се изпоти въпреки студа и гърбът го заболя, когато купчината пръст до гроба стана по-голяма. Накрая лопатата попадна в нещо меко. Уил се наведе и изгреба пръстта около показалото се тяло, увито в ленен саван. Отдръпна се назад. Миризмата на влажната пръст изпълни ноздрите му. Еверар се поколеба за миг, но после се приближи и коленичи. Протегна бавно ръце и внимателно отгърна платното от главата на Хасан. Уил погледна встрани, когато лицето на мъртвеца се показва, потъмняло, с полепнала по него съсирена кръв и рани, изкривено и застинало в агония в момента на смъртта. Еверар не извърна лицето си, а се наведе напред, сложи ръка върху челото на Хасан и зашепна.

— Ашхаду ан ля иляха илла-ллах. Уа ашхаду ана Мухаммадан расул-уллах.

Уил погледна нататък, когато чу думите, изречени с напевен глас от духовника. Бяха на арабски. Знаеше какво означават, защото ги беше срещал в няколко превода, върху които беше работил през годините:

„Няма друг Бог, освен Аллах и Мухаммед е неговият пророк“.

Това беше шахадата — молитвата за вярата, която се шепне в ухото на мюсюлманина при неговата смърт, също както последната молитва, която се казва при смъртта на християнин. Това потвърди подозрението на Уил, че Еверар го беше излъгал, че Хасан се е покръстил. Обаче докато гледаше обезобразеното лице на мъртвия, не почувства гняв, а срам, че е сънародник на онези, които бяха сторили това на човека, който веднъж беше спасил живота му.

— Кой, според теб, е направил това?

— Някой без душа — отвърна Еверар, като продължаваше да държи ръката си върху челото на Хасан. — Някой, разяждан от омраза и страх, който вижда само своите външни врагове, а не тези, които са вътре в него.

— Толкова нелепа смърт — прошепна Уил.

Еверар го погледна. Бледите му, кървясали очи бяха пълни със сълзи.

— Хасан умря в служба на нещо, в което вярваше. Колцина могат да кажат това за себе си?

Уил не възрази. Видя в очите на Еверар, че се надява на потвърждение и подкрепа.

— Не много — съгласи се той.

Накрая старецът избърса сълзите си.

— Помогни ми — каза той и отгърна останалата част от платното.

Уил се наведе откъм другата страна на гроба. Под савана в тялото стърчеше нещо. След като го отгърна Уил видя дръжката на кинжал, все още забит между ребрата на Хасан. Въпреки че беше започнало да му се повдига, протегна ръка, за да го изтръгне, но Еверар го спря.

— Остави го. Там, където е сега, не му пречи.

Разтвориха сивото наметало на Хасан и Еверар опипа тялото. По лицето му се изписа тревога, но после ръката му се плъзна под гърба на арабина и то се оживи.

— Тук е.

Уил с мъка повдигна тялото от едната страна, а свещеникът бръкна под него и извади зацапана книга в кожена подвързия. Беше влажна и покрита с кал, но някои от изписаните със злато думи още проблясваха на слънчевата светлина. Еверар притвори очи, вдигна я и тихо прошепна нещо. От облекчението, изписано на лицето на стареца, Уил предположи, че е молитва.

— Свършихме — каза Еверар, когато отвори очи. — Най-последно мога да се върна в Акра, за да довърша делото на живота си. — Погледна с мъка и обич Хасан. — Преди да го последвам.

— Дай ми книгата, Еверар! — чу се зад тях нечий студен глас. — Или ще го последваш по-скоро, отколкото предполагаш.

Двамата стреснато се обърнаха. Там беше застанал Николас дьо Навар. В ръката си държеше зареден арбалет. Беше насочен срещу Еверар. Върху бялата си мантия имаше черно наметало, а дългата му, черна коса, беше завързана на опашка отзад.

— Брат Николас! — възкликна Еверар и притисна книгата до гърдите си. Погледна зад него, очаквайки да види доминиканците, но гробището беше пусто.

— Знаех, че ще изпратиш хрътката си да вземе книгата от трубадура. Но трябва да кажа, че не очаквах да използваш една прислужница да извърши кражбата. Трябва да си бил наистина много отчаян. — Николас погледна покрай стареца към тялото на Хасан. — Чух, че снощи бил намерен убит един сарацин и когато не се върна в приората, предположих, че ще е той. Жалко. Искях да го използвам като допълнително доказателство за прегрешението ти. Той не е християнин, нали Еверар?

— Какво означава това, братко? — попита духовникът, като се опита да покаже, че е ядосан, но се видя само, че е уплашен.

— Не съм ти брат. Дай ми книгата! — Николас насочи арбалета към гърлото на Еверар. — Няма да повтарям!

Еверар премести бавно погледа си върху оръжието.

— Боже Господи, значи ти си бил! — рече тихо той. — Ти си принудил Рули да открадне книгата от подземията и си го убил в уличката! Затова си сам. Не си дошъл тук заради визитора или доминиканците. Дошъл си по своя воля.

Уил погледна към кинжала, който се подаваше от тялото на Хасан. Докато вниманието на Николас беше приковано към стареца, той се приближи към гроба.

— Можех да оставя писаря жив, ако Хасан не се беше намесил — каза Николас. — Но не можех да му позволя да разкрие кой съм.

— Как научи за книгата? — попита Еверар.

— Говорих с някои от хората, които са напуснали твоя кръг след края на управлението на Арман. Знам всичко за теб, Еверар, за твоите тайни и за това какво си направил.

— Бил си тук през цялото време? Една змия в пазвата ми — каза тихо Еверар, като продължаваше да не изпуска от очи арбалета.

— Чаках този миг повече от седем години. Седем години, откакто напуснах дома си, за да дойда в тази страна. Бях принуден да нося тази фалшива мантия и да се преструвам, че съм един от вас, че съм ваш брат. — Очите на Николас бяха пълни с омраза. — Трябваше да чакам дълго справедливостта. Но сега ще я имаме. Ордент на тамплиерите и неговите водачи твърде дълго се прикриваха зад робата

на папата. Когато той разбере какво правите при вашите посвещавания, когато разбере каква мръсотия пише във вашия таен устав, няма да има друг избор, освен да ви унищожи. До един! — Матовата кожа на Николас почервения от нескрития гняв и задоволство. — Еверар, ти си човек на словото. Сигурен съм, че си чул притчата за Давид и Голиат.

Еверар не отговори.

— Също както Давид само с един малък камък е поразил застаналия пред него исполин, така и аз ще поваля могъщия Орден само с една книга.

Уил се приближи още повече до гроба.

— Но защо ще го направиш? — попита тихо Еверар. — Кой си ти?

— Аз съм един от хората, които твоят Орден измами в Акра. Един от мъжете, които ти и другите под ръководството на онова копеле Арман обсадихте нашата крепост, като отказвахте достъпа на храна и лечебни средства и не пускахте никой да излиза оттам, дори болните и умиращите. Аз съм рицар на Ордена на Свети Йоан и човекът, който ще помогне за вашия край.

Уил се загледа в рицаря и си спомни как той съвсем лесно беше разрешил ситуацията, в която се беше озовал с пияния хоспиталиер преди няколко месеца.

— Аз и други от групата ми помолихме Арман да прекрати тази лудост — рече Еверар. — Опитяхме се, повярвай ми. Да, това, което Арман стори, е непроситимо, но не го направихме ние.

— Опитал си се, така ли? Докато ти, Еверар, си се опитвал, аз гледах как приятелите и братята ми умират от рани или от болести, които можеха да се излекуват. Молихме се на тамплиерите да разрешат прехвърлянето на лекарства и храна за болните през обсадата. — Тонът на Николас беше неумолим. — Не се сещам за достатъчно силни думи, за да опиша това.

— Ще компенсира ли онази несправедливост отнемането на живота на още много хора?

— Това ще е само началото. — Николас вдигна свободната си ръка.

— Ти не би могъл да знаеш за какво наистина става дума в тази книга! — каза Еверар и притисна отчаяно Книгата за Граала до

гърдите си. — Ако знаеше, нямаше да се стремиш да унищожиш мен и Братството ми. Не ние се отнесоха несправедливо към вас, уверявам те! Арман е мъртъв и погребан. Той трябваше да изкупва вината си в един затвор в Кайро.

— Ти и другите водачи на Ордена на тамплиерите, както и тайната ти група защитихте неговото предателство. Всички трябва да платите за това, което сторихте. Щом като съдебните закони и кралете не могат да ви накажат за греховете ви, тогава ще го сторим ние.

— Като унищожите Ордена, ще унищожите всички ни.

В момента, когато духовникът изричаше тези думи, Уил се хвърли напред и посегна към кинжала в тялото на Хасан. За един ужасен миг той се запъна, а после изскочи навън със съскащ звук. Насочи го към Николас.

Рицарят отмести арбалета към Уил. Двамата се загледаха втренчено. Уил видя, че в очите на Николас няма и помен от доброжелателството, което беше забелязал в онзи ден пред магазина на продавача на пергаменти. Като че ли го гледаше съвсем друг човек.

— Веднъж те предупредих да не вадеш оръжие така прибързано, Камбъл. — Когато Уил не се помръдна, той се обърна към Еверар. — Кажи на сержанта си да се отдръпне, Еверар, или ще го убия.

Уил почувства една ръка върху рамото си.

— Послушай го — прошепна сломен старецът.

Уил се поколеба, но Еверар стисна по-силно рамото му и той наведе надолу оръжието.

Еверар хвърли Книгата за Граала в краката на Николас.

— Не знаеш какво вършиш — рече той.

Николас се наведе и я взе.

— Никога не съм бил по-наясно — каза рицарят и отстъпи назад, като продължаваше да държи арбалета насочен към Уил. Когато стигна до параклиса, той се обърна и побягна. След миг изчезна от погледа им.

Уил се спусна след него.

— Почакай, сержант! — каза Еверар.

Уил се обърна.

— Но той ще се измъкне.

— Ще го оставим. Засега.

Еверар взе кинжала от ръката на Уил и го постави на гърдите на Хасан.

— Съжалявам, приятелю — прошепна свещеникът и покритялото на арабина. — Хайде — подкани той Уил. — Да се връщаме в приората. Нужна ни е помощ.

Когато двамата стигнаха до портата, разбраха, че конете им ги няма.

„Седемте звезди“, Париж, 2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Гарен изкачи по две наведнъж паянтовите стъпала. Главата му пулсираше, а отзад на тила имаше голяма цицина, която при докосване продължаваше да го боли. Гадеше му се. Покрай стената на тъмния коридор бяха наредени седем врати, а в дъното имаше осма. Под някои от тях се процеждаше светлина и се чуваха слаби звуци — приглушени викове и стонове, издавани от удоволствие, или от болка, а може би и от двете. На места дъските на пода бяха прогнили и скърцаха зловещо под ботушите на Гарен, когато той тръгна по коридора, вперил поглед във вратата в дъното. Спря, преди да я отвори, защото се страхуваше от това, което ще завари зад нея. Овладея нервите си и влезе. Рук седеше на работната пейка на Адела и лакомо ядеше пилешка кълка. По брадата му течеше мазнина, а по брадясалите му бузи имаше парченца месо. Беше сам.

Гарен затвори вратата.

— Къде е Адела? — попита нервно той и огледа стаята.

— На двора — отвърна с пълна уста Рук. — Взе ли я?

Гарен не отговори веднага. Чу през прозореца някакъв стържещ звук, последван от гласа на Адела. Предположи, че ѝ бяха докарали нови бурета с бира и вино за вечерта. Гласът ѝ го успокои.

— Не — отвърна той. — Не съм я взел.

Рук пусна пилешката кълка в чинията.

— Къде е тогава? — изръмжа той и изтри мазната си уста с опакото на ръката си. — Моят източник ми каза, че миналата нощ трубадурът е бил арестуван, но книгата не е била намерена у него. Щом не е у теб, тогава ще е по-добре да знаеш у кого е.

— Видях Уилям Камбъл, сержанта на Еверар — отвърна Гарен, без да пристъпва навътре в стаята. Тя беше пълна с дим от огнището,

който се виеше на фона на сноповете светлина, минаващи през дупките на завесата на прозореца. — Тази сутрин говореше с Елуен пред приората.

— С кого?

— Познават се още от Новия храм в Лондон. Тя е прислужница в двореца. — Гарен направи кратка пауза. — Мисля, че не Хасан е взел книгата, а тя. — Гарен му предаде какво му беше казал Етиен за прислужницата, представила се с фалшиво име, чието описание отговаряше на това на Елуен и която Понт-Евек беше обвинил в кражбата на Книгата за Граала. — Мисля, че може да я е дала на Уил — заключи той.

— И? — попита нетърпеливо Рук.

— Видях Уил и Еверар преди два часа да напускат приората на коне. Канех се да ги проследя, но... — Гарен се запъна и стисна устни — някой ме удари по главата и аз... Не видях кой е — завърши той, уплашен от мълчанието на Рук.

— Разбирам — каза той, заобиколи пейката и се отправи към Гарен. — Значи единствената ни възможност да се сдобием с книгата е била пропусната, така ли? И то, защото си бил достатъчно глупав, за да се оставиш да те забележат. — Той се нахвърли върху Гарен и блъсна младежа във вратата.

Гарен извика, когато цицината на главата му се блъсна в дървото.

— Недей Рук! Главата ми!

— Боли, нали? — Той сграбчи Гарен за косата и блъсна главата му във вратата. — Боли ли?

Силната болка почти заслепи Гарен.

— Едва ли са отишли далеч! Не носеха никакви провизии и Уил не беше въоръжен. Където и да са отишли, ще е някъде в града. Все още можем да ги открием!

— Как?

— Ще измисля начин!

— Давай, защото, кълна се в живота си, че ще ви накарам да съжалявате. Теб и онази кучка долу.

Като се мъчеше да преодолее пристъпите на гадене от болката в главата, Гарен погледна Рук. Омразата в него се надигна с пълна сила.

Той беше рицар на Ордена на тамплиерите, благородник от стар род, известен още от времето на Карл Велики. А Рук беше прочут

крадец, копеле, родено по улиците на Чийпсайд, член на известна банда, която беше тероризирала Лондон години наред, докато една от собствените им майки не беше ги предала. Бяха заловени и осъдени на смърт чрез обесване. Едуард беше спасил Рук от бесилката и от калта. Но Рук пак си оставаше един обикновен наемник.

Гарен си наложи да мисли какви ползи щеше да има от изпълнението на задачата, от които не на последно място щеше да е тази, че Рук ще напусне града.

— Каквото и да правим, ще трябва да внимаваме — каза той и опипа предпазливо главата си. Погледна пръстите си и видя, че по тях има кръв. — Не знам кой ме нападна в конюшната. Или и те са търсели книгата, или са ме видели, че наблюдавам свещеника и са искали да ми попречат да го последвам. — Той разтърси глава. — Може да е бил Хасан? Не съм го виждал от снощи. — В главата му се зароди една идея, но се поколеба дали да я каже гласно. Ако тръгнеше по този път, за него нямаше да има връщане. — Мисля, че трябва да съсредоточим вниманието си върху Уил — рече накрая той, след като не можеше да измисли друго решение и не можеше да търпи повече болката. — Сигурен съм, че той знае къде е книгата сега.

Гарен пое дълбоко въздух. Помисли си за мечтаното имение, за титлата и богатствата. Помисли за гордостта и щастието на майка си, помисли си за Адела, която споделяше леглото му и с която искаше да бъде всяка нощ. Въздъхна решително и каза:

— Ще го доведе тук и ти ще можеш да го разпиташ къде е книгата.

— Как ще го накараме да дойде? — попита, след като помълча малко Рук.

Гарен го изгледа.

— Ще използваме Елуен.

28. ГРАДЪТ, ПАРИЖ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

— Ще ми кажеш ли нещо повече за това? — попита задъхан Саймън, докато тичаше редом с Уил по улицата, като се стараеше да заобикаля тълпите от хора. Беше пазарен ден и търговската част на града беше пълна с търговци и продавачи. — Очевидно е, че не си ми казал всичко.

— Казах ти всичко, което мога — отвърна Уил и го погледна. Чувстваше се виновен, че въллича Саймън в тази работа, без да му обясни подробно всичко, но Еверар беше настоял да вземе със себе си някого, който да пази гърба му, а Саймън беше единственият, на когото имаше доверието да повери тази отговорност. Чувстваше се малко по-сигурен с якия коняр до себе си.

— Не се изправяй сам срещу Дьо Навар — беше го предупредил старецът, докато Уил запасваше извитата сабя на кръста си. Беше сложил костеливата си ръка върху рамото му. — Разчитам на теб. Донеси ми книгата и се заклевам, че ще се погрижа да бъдеш посветен за рицар.

— Николас дьо Навар предател? — каза запъхтян Саймън, а лицето му беше зачервено и обляно в пот от усилието. — Не мога да повярвам. И каква е тази книга, която е откраднал?

— Един много ценен текст, който принадлежи на Еверар. Както ти казах, предполагаме, че иска да го продаде, затова трябва да побързаме.

— И той ни е изпратил да му я върнем? — Саймън поклати глава. — Не разбирам. Защо не изпрати въоръжени рицари? — Той погледна неспокоен сабята на бедрото на Уил. — Може ли да имаме някакви неприятности? Нали знаеш, че не мога да се бия.

— Няма да те карам да се биеш. Но ако Николас види, че сме двама, няма да иска да се изправи срещу нас. — Уил се надяваше това да е вярно. Знаеше, че е добър с меча, но нямаше представа за способностите на Николас и не считаше, че има много шансове, изправен пред арбалет. При това дори не знаеше дали Николас изобщо

беше отишъл в манастира на хоспиталиерите. Ако го нямаше там, Уил нямаше представа къде биха могли да го намерят.

— На коне щяхме да сме по-бързи — каза му Саймън.

Уил не отговори. Когато с Еверар се върнаха от болницата за прокажени без двата коня, които бяха взели, Саймън не беше в конюшната. Наложиха се Еверар да обясни на началника на конюшната, че конете са им били откраднати. След това им отказаха да вземат нови коне преди човекът да докладва на визитора, затова сега със Саймън тичаха към манастира „Свети Йоан“, вместо да яздят.

На Уил му беше неприятно, че излага на опасност приятеля си. Но като се изключи това чувство за вина, беше твърдо решен да изпълни задачата. Скоро можеше да бъде посветен за рицар и за пръв път от години имаше ясна цел пред себе си. Обещанието, което беше дал пред себе си — да отиде в Светите земи и да види баща си, вече не му изглеждаше така непостижимо. Беше напълно реално. Нещо повече, най-после той правеше нещо, за което знаеше, че баща му би се почувствал горд. Опрощението не само беше постижимо, то изглеждаше неизбежно. Какъв по-добър начин да му бъдат опростени греховете от това да спаси Анима Темпли и да допринесе за мира в Утремер? Каквото и да станеше, той щеше да вземе тази книга. Нямаше да позволи на Николас да му попречи, колкото и разбираем и оправдан да изглеждаше гневът на този човек. И той беше чакал този момент от много години.

Ускориха ход, като оставиха зад себе си тълпите около пазара. Отпред над покривите на сградите Уил видя стените на манастира, зад които се издигаха сивите му кули. Загърна се по-плътено с черното наметало, за да прикрие червения кръст върху туниката, и двамата поеха по една тясна алея, която излизаше на улицата, минаваща покрай манастира. Саймън с мъка го следваше. През тесен отвор Уил видя портите. Бяха отворени. Забави крачка, като дишаше тежко, но когато стигна края на улицата, през тях излязоха четирима рицари на бойни коне. Бяха наметнати с обикновени плащове за езда, но спрелият в края на уличката Уил забеляза, че под тях носеха дълги, черни сюртуци с извезаните бели кръстове на хоспиталиерите. Разпозна двама от тях. Единият беше Раскин, мъжът, когото беше предизвикал пред магазина за пергаменти. Сега не му изглеждаше пиан, а нащрек. Едната му ръка беше върху дръжката на меч, докато минаваше през портата, а

копитата на коня му вдигнаха облаци прах. До него яздеше Николас дьо Навар. И той беше облечен в униформата на рицар на Свети Йоан.

Уил извика, когато минаха покрай него, но тропотът на копитата беше толкова силен, че никой от рицарите не го чу. Групата се спусна в галоп по улицата, разпръсквайки хората по пътя си. Отзад на седлата им бяха привързани торби и одеяла. Бяха се приготвили за дълъг път. Уил изруга, докато гледаше как изчезват зад ъгъла и улицата отново се изпълва с хора. Портите на манастира се затвориха.

Саймън се наведе напред и опря задъхан ръце на коленете си.

— Това беше Николас, нали? Защо беше облечен като хоспиталиер?

— Беше изпратен от техния орден да вземе книгата — призна, след като помълча малко, Уил. Преди Саймън да му зададе повече въпроси, той посочи една странична уличка, която граничеше със стената на манастира. — Ще влезем вътре. Ще разберем накъде са тръгнали.

— Не вървим ли в погрешна посока? — попита Саймън, когато Уил го поведе по страничната уличка. — Портите са отзад.

— Не знам кой друг вътре знае за Николас. Може всички да са замесени в тази работа. — Уил спря, погледна нагоре към каменната стена, зад която имаше редица дървета и се издигаше островърхата кула на параклиса. — Не можем да влезем просто така.

— Аз не мога да се покатеря там — каза твърдо Саймън, когато Уил започна да се изкачва, като се вкопчваше в издадените камъни. Стигна върха и се набра на ръце напъвайки до край мускулите си. Надникна през стената. Отвъд дърветата имаше голямо празно място, осяно с каменни кръстове — гробището на рицарите. Зад параклиса видя двор и няколко високи сгради. Из двора ходеха хора, но стената, на която се беше покатерил, беше закрыта от дърветата. Двамата със Саймън можеха да бъдат видени, само ако някой гледаше право към тях.

— Хайде! — подкани той приятеля си, който гледаше плахо нагоре.

— Господи! — прошепна конярят и след кратко колебание започна да се катери по стената. — Ще ме умориш — рече задъхан той и премигна, когато ожули кожата на ръката си в остриите камъни. Успя да вкара крака си в една малко дупка близо до върха, но тя беше

прекалено тясна за ботуша му и той се подхлъзна. Уил го сграбчи за китката и го задържа. Притисна здраво краката си в стената, задъхан под тежестта на Саймън. С мъка изтегли коняря още няколко сантиметра нагоре, докато Саймън успее да се хване за парапета. Няколко секунди конярят беше толкова разтреперан, че не можеше да направи нищо друго, освен да стои възседнал стената. Накрая Уил успя да го накара да се размърда и под прикритието на едно дърво двамата се спуснаха в гробището, след което тръгнаха покрай оградата.

— Не знам кой според теб би могъл да ни каже накъде се отпрати Николас — промърмори Саймън, като потриваше ожулената си китка. — Ако всички са замесени в кражбата на тази книга, съмнявам се, че хоспиталиерите ще ти кажат нещо. — Той погледна към кулите на главната сграда. — По-вероятно е просто да ни хвърлят в тяхната тъмница.

— Няма да попитам някой рицар — отвърна Уил и тръгна покрай една дълга дървена сграда, която граничеше с двора. Пред нея бяха натрупани бали със слама. Беше конюшната. Когато двамата със Саймън излязоха от гробището, видяха група рицари пред портата на една постройка точно срещу входа на конюшната. Уил провери дали кръстовете върху туниките им са добре прикрити, след което тръгна право през двора. — Дръж се нормално — прошепна тихо той на Саймън, който гледаше страхливо към мъжете.

Рицарите не им обърнаха никакво внимание, докато младежите прекосяваха двора и изчезнаха в конюшната. Когато влязоха, Уил се огледа, за да свикнат очите му с мрака. Едно момче на около дванайсет години седеше на пейка по-навътре в помещението и лъскаше няколко седла.

— Огледай останалата част на конюшната — прошепна Уил на Саймън, докато приближаваха момчето.

— Да я огледам? — рече недоумяващ Саймън. — Защо?

— За да видиш дали е празна. — Уил се усмихна.

Момчето беше спряло да лъска седлата и се загледа в тях.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър? — попита то с писклив детски глас.

— Надявам се — отвърна Уил и продължи да се усмихва. — Току-що оседла четири коня за група рицари, нали така?

Момчето кимна:

— Да, сър.

— Можеш ли да ми кажеш накъде се отправиха?

То погледна към Саймън, който вървеше из конюшната и надничаше през вратите на яслите.

— Кой си ти? — попита конярчето и се намръщи. — Не съм те виждал преди.

— Ние сме нови — каза Уил. — Кажи ми къде отидоха тези рицари.

Момчето остави, колебаейки се, кърпата.

— Мисля, че е по-добре да попитате маршала — каза то и се опита да мине покрай Уил. — Ще отида да го извикам.

Уил го сграбчи за ръката.

— Не е нужно да го безпокоиш.

— Пусни ме — каза то и го погледна уплашено. — Боли.

— Господи, Уил — прошепна Саймън, когато сержантът насила завлече ритащото момче навътре в конюшната и го притисна към стената.

— Няма да те нараня — прошепна Уил, — но трябва да знам къде отидоха рицарите. Много е важно да ми кажеш.

— Моля те, пусни ме — проплака момчето. Устната му започна да трепери.

— Уил! — започна Саймън, докато ги наблюдаваше уплашен.

Уил го изгледа и Саймън млъкна, стреснат от погледа в зелените му очи. Той го плашеше.

— Кажи ми! — настоя Уил и разтвори леко наметалото си, за да може момчето да види сабята.

— В Ла Рошел — промълви то, поглеждайки уплашено меча. — Отидоха в Ла Рошел. Чух ги да говорят за Акра и за Великия магистър.

— Акра?

— Това е всичко, което знам — проплака то. — Честна дума.

Уил го изгледа изпитателно и кимна.

— Влизай вътре — нареди му той. Дръпна резето на една врата и бутна момчето вътре. То се подчини. Чуха го как продължи да плаче, когато напуснаха конюшната.

— Не мога да повярвам, че направи това — прошепна Саймън, когато се върнаха през гробището към стената.

— Нищо му няма — отвърна разсеяно Уил.

Саймън спря.

— Не трябваше да го плашиш така!

Уил се обърна към него:

— Хайде, Саймън. Трябва да се върнем в приората. — Отиде при приятеля си и го сграбчи за рамото. — Не исках, но се налагаше. Ако беше избягало и беше отишло при маршала, къде щяхме да бъдем сега, а? Сигурно в някоя килия, както ти каза.

Саймън не отговори нищо, но го последва.

Когато преминаха през Храмовата порта и забързаха по улица „Тамплиерска“, вече беше ранен следобед. Вятърът се беше усилил и по небето от изток се носеха огромни бели облаци, които хвърляха сенки върху хълмовете. Когато наближиха приората, камбаната на параклиса заби.

Не беше бавният мелодичен звън, призоваващ за молитва. Биеше бързо като сигнал за тревога. Звънът изпълни Уил с мрачно предчувствие. Когато той и Саймън стигнаха до главния двор, видяха голяма група рицари да влиза в параклиса. Други бързаха през двора, за да се присъединят към тях. Камбаната продължаваше да бие.

— Камбъл!

Уил се обърна и видя Робер дьо Пари да тича към него. Робер отметна красивата си руса коса назад и кимна към параклиса.

— Знаеш ли какво става?

Уил поклати глава.

— Не. Бях навън, в града.

Група рицари, между които бяха визиторът, Еверар и Хюго дьо Перо се приближаваха към тях. С групата бяха и няколко рицари с прашни от дълг път мантии.

Уил направи крачка напред с намерение да извика Еверар, но нещо в лицата на мъжете го спря. Те минаха покрай него и влязоха в параклиса, но Хюго се спря, когато Робер го погледна въпросително. Отиде при него.

— Какво става? — чу Уил да пита Робер.

През отворената врата на параклиса се чуха силни викове на изненада. Въпреки врявата Уил чу Хюго да казва на Робер нещо, което го накара да забрави за Николас дьо Навар и за Книгата за Граала. Пристъпи бързо напред. Лицето на Робер беше разтревожено.

— Уил... — започна той.

— Нещо за Сафед ли каза? — прекъсна го Уил.

— Да — каза Хюго, отговаряйки на Робер.

Годините на обучение бяха свалили всичката тлъстина от тялото му, но в него все още имаше нещо свинско около малките му тъмни очички и чипия нос.

— Паднал е.

Уил отвори уста да заговори, но после разтърси глава и погледна Хюго, като че ли не беше чул добре какво казва рицарят.

— Брат Марсел пристигна от базата ни в Ла Рошел — продължи Хюго, като посочи към един мъж със загоряло от слънцето лице, който стоеше на прага на параклиса. — Той е капитан на един от нашите бойни кораби, които пристигнаха тази седмица в пристанището. Великият магистър Тома Берар го изпратил от Акра веднага, след като се разчуло. Сафед е бил превзет през юли от мамелюкския султан Байбарс. Никой не е останал жив.

— Как тогава разбрахте, че е паднал? — попита Саймън.

— Байбарс изпратил послание до Великия магистър Берар, в което подробно описал съдбата на нашите братя. Той обезглавил целия гарнизон и набучил главите им на копия, наредени по цялата крепостна стена — каза намръщен Хюго. — Явно, за да ни предупреди какво очаква всички нас. Капитан Марсел дойде с малка група от Акра. Останалите наши сили в Утремер са били изпратени да подсилят гарнизоните и градовете из Йерусалимското кралство. Колкото мъже можем да съберем, ще бъдат изпратени на Изток.

— Хюго — прошепна Робер, докосвайки рамото му.

Хюго го изгледа, но продължи да говори важно пред Уил и Саймън.

— Байбарс и армията му се оттеглили в базата си в Алепо, но е сигурно, че пак ще нападнат. Байбарс ни е обявил джихад. Ние сме във война.

— Хюго! — прекъсна го този път по-рязко Робер.

— Какво? — попита Хюго.

— Млъкни!

Те видяха как Уил изведнъж направи няколко крачки встрани и повърна в калта.

29. АЛЕПО, СИРИЯ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Байбарс седеше замислен и наблюдаваше мълчаливо мъжете в тронната зала. Някои от военачалниците се бяха излегнали върху възглавници, други ходеха от група на група, като спираха, за да си вземат плодови напитки от таблите, които им поднасяха слугите. Над шума от смехове и разговори се носеха тъжните мелодии на музикантите. Момичета в ефирни дрехи танцуваха в средата на залата и кършеха снаги. Мъжете ги гледаха като хипнотизирани как извиват тела. Внезапно танцьорките се разбягаха, когато една гърбава фигура в парцаливи дрехи се спусна сред тях. Някои от по-младите офицери се разсмяха, когато Кадир, имитирайки писъците на момичетата, ги подгони между колоните. По ниските маси имаше разпръснати остатъци от вечерното пиршество, парчета от медени сладкиши, късове лоясало ярешко месо, дървени купи с аспержи и захаросани бадеми.

Наблизо Омар разговаряше с Калаун и няколко други военачалници. Байбарс улови погледа му и му кимна да се приближи.

Омар напусна групата и изкачи стъпалата до трона.

— Господарю?

— Хайде да приключваме с празненството.

— Да почакаме още малко — предложи Омар. — Нека хората да...

— Сега, Омар.

— Да, господарю.

Губернаторите и пълководците млъкнаха, когато един от слугите удари златния гонг и даде знак за началото на съвещанието. Музикантите спряха да свирят, а танцьорките бързо напуснаха залата. Очите на всички се насочиха към Байбарс, който стана от трона.

— Надявам се, че пиршеството ви хареса. — Думите му бяха посрещнати с одобрителни възгласи. — Ще имаме още много такива пиршества през тази година — отново одобрителни възгласи, — защото ще имаме да празнуваме още по-големи победи от тези, които

извоювахме досега. — Той кимна към Калаун. — През последните седмици разговарях с някои от вас за следващите етапи на нашата кампания. След това реших каква да бъде главната ни цел. — Той замълча за миг и огледа лицата, които го следяха в очакване. — Ще превземем Антиохия.

Последваха няколко възгласа на изненада, но повечето бяха тревожни.

— Господарю — каза един от губернаторите, амбициозен мъж, който беше от хората, които винаги вземаха първи думата, — това ще изисква масирана атака. Антиохия е най-укрепеният град в Сирия.

— Самата дължина на тези укрепления — отговори Байбарс — ги прави и най-трудни за защита. Проучих плановете на града. Мисля, че една неголяма сила може да го превземе за по-малко от седмица. Най-много три полка.

— Кога предлагаш да започне нападението, господарю? — попита друг.

— Реколтата е прибрана. Войската може да потегли напълно снабдена с провизии до края на седмицата. Предвижданията на Кадир за този период са благоприятни.

Няколко от пълководците погледнаха със съмнение гадателя, който седеше до една маса и гризеше кокал. Като забеляза недоверчивите им погледи, Байбарс стана нетърпелив.

— Не ви ли обещах победи?

— Никой от нас не се съмнява в способността ти да ги постигнем, господарю — обади се Калаун, като извиси глас над другите. — Обаче много от хората са се завърнали току-що от Киликия. Може би за остатъка от зимата ще е по-добре да се съсредоточим върху по-малки военни обекти, преди да се захванем с такава крепост като Антиохия.

Байбарс хвърли мрачен поглед на Калаун, седна на трона и огледа изпитателно останалите. Повечето предпочетоха да не срещат погледа му.

— Не разбирате ли какво предлагам? — попита рязко той. — Тогава нека обясня. Ако превземем Антиохия, това няма да е просто един град, който християните ще загубят. Ще загубят цялото си княжество. — Замълча за миг, като ги остави да вникнат в думите му. — Без Антиохия няколкото останали разпръснати крепости и селища

на франките в района ще се превърнат в острови сред море, в което господстват. Съмнявам се, че изобщо ще се съпротивляват.

— Вярно е — съгласи се след кратко мълчание един от генералите. — Ще бъде тежък удар за франките. Княжество Антиохия беше първата държава, която те установиха на наша територия.

— И това е най-богатият град след Акра — обади се друг.

— Освен това е свещен град — припомни им Байбарс. — След като вече загубиха Едеса и ако им вземем Антиохия, франките ще управляват само в две държави: графство Триполи и Йерусалимското кралство, а в тях няколко от бившите им градове и крепости са в наши ръце. Не след дълго ще ги изтикаме в морето, откъдето са дошли.

Някои от генералите се оживиха, когато се заговори за грабеж, но ентузиазмът все още не беше толкова голям, колкото се искаше на Байбарс. Ала в края на съвещанието той прие тяхното не особено въодушевено съгласие и избра трима военачалници да поведат атаката. След като приключиха, той напусна тронната зала и отпрати секретарите си, които носеха разни неща за подпис, както и Омар, който се опита да улови погледа му. Облякъл черна роба и с тюрбан на главата, Байбарс излезе от крепостта през малък страничен изход и се спусна към града, усещайки как с всяка измината крачка напрежението го напуска. Въздухът ухаеше. След малко стигна до една прашна улица с редица кирпичени къщи от двете страни. В края ѝ имаше варосана къща, по-голяма и по-внушителна от останалите. През прозорците се виждаше светлината на фенер и се чуваше детски смях. Байбарс подмина входа и отиде откъм задната част на къщата, като се стараеше да върви в сянката. Зад къщата имаше полуразрушена стара плевня, която беше безстопанствена и никой не се грижеше за нея. Половината от покрива ѝ липсваше, а вътре беше осеяна с паднали греди. Байбарс често се питаше защо никой не ги използва за огрев. Всеки път, когато идваше тук, очакваше да не ги намери. Откъсна един хибискус от храста, който растеше покрай входа, и влезе в помещението, за което никой — нито жените му, нито командирите, нито Омар или Калаун знаеха. В тъмното коленичи и сложи цветето върху устните си, пое силния му аромат и си спомни как то миришеше в косата ѝ. Светлината на звездите и тази от къщата наблизо се процеждаше в мрака и осветяваше пода при краката на Байбарс. Той беше осеян с изсъхнали розови цветове на хибискус.

30. ПАРИЖКИЯТ ПРИОРАТ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Уил наблюдаваше паяка, разширяващ мрежата, която беше изплел в пукнатината на камъка. От време на време през прозореца нахлуваше студен вятър и паякът потреперваше върху нишката. Всеки път, когато духнеше вятър, той пробягваше обратно по нея и се скриваше на безопасно място в пукнатината, а след това се показваше и започваше отново работата си. Уил виждаше, че тя изцяло поглъща вниманието му. Нагоре, надолу, а после отново и отново в кръг. Изглеждаше толкова просто. Не като недовършеното писмо, което лежеше на перваза на прозореца до него.

Докато пишеше първите няколко реда на писмото до майка си, още не беше излязъл от обхваналото го вцепенение и му беше полесно. Но когато продължи, спомените за родителите му го връхлетяха. Спомни си незначителни неща, за които мислеше, че отдавна е забравил, но те изведнъж изникваха съвсем ясно в паметта му и ставаха все повече и повече. Бяха най-вече от времето преди да умре Мери. Един от тях беше изключително ясен — видя майка си, седнала на ръба на масата в кухнята със стиснати устни. Беше ходила в градината да накъса подправки за вечерята и беше стъпила върху оса. Баща му седеше на ниско столче и нежно държеше малкото ѝ бяло стъпало. Уил седеше край масата и наблюдаваше как баща му, присвил очи, за да се съсредоточи, маха жилото. После Джеймс положи устни върху малката дупчица, за да изсмуче отровата, която може би беше останала вътре. Когато свърши, Изабел обви врата му с ръце, а буйната ѝ червеникава коса се разпиля върху раменете му.

— Какво щях да правя без теб? — чу я да прошепва Уил.

Този спомен изведнъж бе заменен от образа на отрязаната глава на баща му, набучена на копие, с изкълвани от птиците очи и уста, пълна с червеи. Перото в ръката на Уил се пречупи. Не взе ново и остави недовършеното писмо да лежи до него, подухвано от време на време от вятъра.

Уил беше прекосил тичешком двора и беше влязъл право в празното спално помещение, където седна на перваза на прозореца, обгърна коленете си с ръце и пое дълбоко въздух. По-късно отиде до леглото си да вземе перо и пергамент и пак седна на перваза, на същото място, на което беше седял преди шест години в деня на погребението на Оуен.

Паякът се смъкна надолу по нишката и започна да плете нова нишка. Уил докосна гърлото си. От около час усещаше слабо, но натрапчиво парене всеки път, когато преглъщаше. Наведе глава над перваза и погледна през прозореца. Облаците, които се надбягваха, следобед бяха покрили цялото небе, тук-там изпъстрено от сиви петна. Чу далечните крясъци на чайки от равнината край реката. Те кръжаха над рибарите, които хвърляха мрежи и капани за змиорки. Всеки ден ги чуваше. Но сега познатият звук беше някак тежък и изпълнен с ново значение. Притисна очите си с длани.

Той седеше върху топлите скали до баща си и клатеше крака над водата. Баща му беше потопил влакното и от време на време го подръпваше, за да провери тежестта. Слънчевата светлина се отразяваше от водата и блестеше в очите на Джеймс. До тях имаше ведро с три сребристи риби. Чайките, които кръжаха над тях, често се спускаха с крясък надолу, а сенките им преминаваха по скалите.

Лицето на Джеймс беше обгоряло от слънцето, а малко над брадата му имаше жълти песъчинки. На Уил му се прииска да ги махне, но не желаше да пречи на баща си, който наблюдаваше внимателно влакното и някак замечтано се усмихваше.

— Трябва да направим лодка — каза след малко Джеймс.

— Лодка?

Все така усмихнат, Джеймс погледна към ширналото се зелено езеро.

— Според теб, Уилям, дали в дълбокото рибата ще е по-голяма?

Уил здравата се замисли, а после кимна.

— След като е на път да се роди още едно бебе, ще ни трябват по-големи риби.

— Мама бебе ли ще има?

— Тя мисли, че ще е момиче.

— Как ще я кръстите? — попита Уил, като се опитваше да изглежда равнодушен, но чувстваше, че новината беше помрачила

настроението му. *Още една сестра? Три бяха повече от достатъчно.*

— *Изенда. — Джеймс се вгледа за миг в Уил. — Ще трябва да ми помогнеш, Уилям. Мисля, че няма да мога да я направя сам.*

— *Разбира се, татко. — Уилям изпъна гръб, а разочарованието му бе заменено от чувство за голямата отговорност. Намръщи се замислен. Дори не беше сигурен как се прави лодка, но знаеше, че ще бъде най-хубавата лодка, която баща му е виждал някога.*

След смъртта на Мери, Уил отиде при езерото само веднъж, преди да напусне Шотландия. Лодката стоеше там, където я беше оставил, на едно високо място над водата. Така и не направи греблата и не запусти пролуките с кълчища, за да не прониква вода в нея. През пукнатините между дъските беше започнала да никне трева. Помисли да я бутне в езерото, но дори тогава се надяваше, че ще се завърне заедно с баща си, за да я използва. Майка му скоро щеше да ражда и той беше сигурен, че колкото и да го мразеше баща му, пак трябваше да намерят по-едри риби.

Когато през последвалите години се сещаше за лодката, представяше си я като прогнил скелет — убежище на бурени и раци отшелници. Сега се запита дали някой я беше намерил и запазил. От малкото писма, които беше получил от майка си, му беше известно, че по-големите му сестри Алис и Ийд бяха напуснали женския манастир преди няколко години, за да живеят при съпрузите си в Единбург, където се бяха задомили. Но може би Изенда, която сигурно беше на осем години, можеше един ден да се върне в родното имение и да намери лодката. Дори и да не умееше да плава с нея, Уил си представяше, че можеше да я използва да си играе вътре и да си мисли за брат си и за баща си, които никога не беше виждала.

Уил свали ръце от лицето си, когато чу шум от копита в двора пред конюшната. Освен него и крясъците на чайките, наоколо продължаваше да е спокойно и тихо. Повечето от рицарите, свещениците и сержантите бяха призовани в параклиса след новината за Сафед. Прекараха ранния следобед в заупокойни молитви.

Скоро тишината щеше да бъде нарушена и да последва призив да се вдигнат на оръжие.

Уил не се обърна, когато вратата се отвори. Чу, че някой тътри крака през стаята към него. Когато се извърна, видя кървясалите очи на

Еверар да се взират в неговите, после вцепенението го обхвана отново и той извърна очи.

— Търсих те, сержант.

Уил не каза нищо.

— Колко дълго смяташ да се криеш тук?

— Трябва да довърша писмото си.

Еверар се намръщи. Очите му се спряха на пергаментата.

— Това ли? — попита той и го взе. Зачете го, като премигваше на слабата светлина. — Може да почака — рече тихо той и го остави. — Трябва да обсъдим някои неща.

— Сър, трябва да пиша на майка ми и да ѝ кажа, че съпругът и бащата на децата ѝ е мъртъв.

— Ордент ще се погрижи за майка ти и сестрите ти — рече сухо Еверар. — Няма да им липсва нищо, обещавам ти. — Той въздъхна, когато Уил не отговори. — Разбирам, че ти е тежко.

— Разбираш? — каза Уил и го погледна. — Значи разбираш, така ли? Тогава може би ще обясниш на мен и на майка ми. Може би ще ѝ пишеш и ще ѝ кажеш защо умря той. В края на краищата, ти го изпрати там!

— Това не е честно — рече студено Еверар. — Джеймс не е умрял в служба на Анима Темпли. Умрял е в служба на Ордена, като е правел нещо, което сам е решил да прави. — Изражението му се смекчи. — Когато баща ти замина за Светите земи, той го направи по собствено желание. Отиде там, защото вярваше, защото искаше да промени нещо в този живот. Веднъж ми каза, че иска по-различен свят за децата си. За теб, Уилям.

Уил го изглежда, но не каза нищо.

— Искам да чуя какво стана в манастира на хоспиталиерите — рече тихо, но твърдо Еверар.

— Николас замина за Ла Рошел заедно с още трима от неговите братя — каза след малко Уил. — Едно момче от конюшната ми каза, че говорили за Акра и за Великия магистър.

— Акра? — попита разтревожен Еверар. — Значи зад цялата работа стои Хюго дьо Ревел?

— Дьо Ревел? — попита разсеяно Уил.

— Великият магистър на хоспиталиерите. Не съм го срещал, но познавах предшественика му Гийом дьо Шатоньоф — човекът, който

оглавяваше ордена им, когато Арман обсади тяхната крепост. — Еверар потърка брадичката си. — Предполагам, че Николас възнамерява да занесе книгата направо на него. Ако Великият магистър реши, че тя е достатъчно доказателство за съществуването на Анима Темпли и за нейната корумпираност, както погрешно предполага Николас, той без съмнение ще намеси в тази работа папата в Рим. — Старецът рязко пое въздух. — Не бива да му позволим да напусне тези брегове с нея. Заминаваме за Ла Рошел на разсъмване.

Уил го погледна.

— Ние?

— Не мога да го направя сам.

— А аз пък изобщо не мога — отвърна Уил, скочи от перваза и се изправи с лице срещу свещеника. — Дори и да имах сили, не бих могъл. Аз съм само сержант. Нямам авторитет пред никой рицар, бил той от Ордена на тамплиерите, на хоспиталиерите или от Тевтонския орден, нито пред кралската армия!

— Е, това ще се промени — каза след кратка пауза Еверар. — Говорих с визитора и той се съгласи да бъдеш посветен.

— Какво?

— Смята за редно, след като загубихме бащата да спечелим сина. Ще бъде нещо като символ, че ние ще надделеem и няма да се уплашим от врага. Визиторът иска това да стане скоро, преди общото събрание, което е свикал, за да решим какво ще правим. Опасявам се, че посвещаването ти ще стане сред дрънкане на оръжие, но това не може да бъде избегнато.

— Това някакъв жест ли е? Избрал си най-неподходящия ден за него!

Суровото лице на Еверар омекна.

— Скръбта е едно от най-чистите чувства, на които сме способни. Когато скърбим истински, целият... — Той махна нетърпеливо с ръка, докато търсеше думата — целият вътрешен шум в нас стихва. Сред настъпилата тишина откриваме себе си. Това са моментите, които ни оформят като личности. Така че, според мен, тъкмо този ден е най-подходящ.

Уил опря длани върху перваза на прозореца и наведе глава.

— Вече не съм сигурен дали искам да бъда рицар.

— Не беше ли това желанието на баща ти? — напомни му Еверар.

— Баща ми е мъртъв.

— Значи ли тогава, че всичко, което е правил и искал в живота, престава да има значение? Означава ли, че това, в което е вярвал, за което е работил и е пролял кръвта си, за да го постигне, вече не е важно? — Еверар поклати глава. — Джеймс Камбъл започна нещо. Ние трябва да го довършим. Ако забравим какво е направил, докато е бил жив, смъртта му ще бъде безсмислена.

Уил повдигна глава и се загледа през прозореца, а сълзите му застинаха по бузите. Навън светът му изглеждаше скучен и сив. Години наред се беше стремил да стигне до едно място, да застане редом с баща си. Сега това място беше престанало да съществува. Къде можеше да отиде? Колкото и да си даваше сметка за опасностите, пред които бяха изправени хората, сражаващи се в Утремер, никога и през ум не му беше минавало, че няма да види отново баща си.

— Вече нямам цел — прошепна той, без да се усеща, че го беше казал на глас.

— Според мен имаш. — Еверар протегна осакатената си ръка и я сложи върху рамото на Уил. — Голяма цел.

Цялата сутрин в параклиса бяха горели два железни мангала с дървени въглища, за да смекчат острия ноемврийски студ. Но никой не се беше сетил да ги махне преди церемонията и повечето въглени се бяха превърнали в пепел. Прозорците бяха закрити с тежки гоблени, които спираха оскъдната светлина на сивия следобед.

Кожата на Уил настръхна, когато свали черната си туника и я подаде на клисаря, който чакаше до него. Изу ботушите си, а после разкопча колана със сабята. Когато измъкваше долната риза през главата си, изведнъж се сети за голямата група мъже, които седяха зад него. Сводестото помещение беше слабо осветено, но той разбираше, че те виждат ясно белите черти на белезите, които се пресичаха върху гърба му там, където някога свещеникът го беше бил с камшика. Уил погледна към Еверар, който стоеше на подиума, но в прегърбения мъж с изпито лице, който нареждаше свещените съдове в нишата на параклиса, нямаше и помен от някогашната отблъскваща грубост,

която лъхаше от него преди шест години. Зад Еверар в нещо подобно на трон от бял камък седеше визиторът. Изглеждаше уморен. Върху подиума имаше още двама рицари.

Когато подаде на клисаря ризата си и застана в пространството между насядалите рицари и олтара само по панталони в осветения от една факла кръг, Уил се почувства толкова самотен, колкото никога през живота си.

Докато клисарят отнасяше старите му дрехи, Уил се огледа, за да види поне едно приятелско лице в тълпата. Видя Робер. Рицарят, който седеше до Хюго на една от предните пейки, улови погледа му и се усмихна. Уил се обърна отново към олтара, почувствал се не чак толкова самотен, а Еверар запали тамян в кадилницата и призова за тишина. Шепотът на присъстващите, които изглежда нямаха търпение да започне съвещанието на военния съвет, стихна. Обвит в облаци дим, Еверар накара Уил да коленичи. Той се подчини, давайки си сметка, че не беше научил като другите посвещавани в дълго нощно бдение какво да казва или да прави. Обаче нямаше време да се притеснява, защото визиторът се изправи и се обърна към него:

— Вече прекара периода за бдение, в който си могъл да размислиш за предлагания ти свещен пост. — Плътният глас на визитора изпълни помещението. — Уилям Камбъл, син на Джеймс, искаш ли да вземеш мантията, като знаеш, че с това ще се откажеш от светските си задължения и ще станеш истински скромнен слуга на всемогъщия Бог?

— Да — отвърна Уил.

И клетвата започна.

Уил отговаряше, когато от него се очакваше да говори, по сигнал на Еверар, спомняйки си с изненадваща яснота думите на послушника, когото беше видял да посвещават, когато със Саймън се бяха скрили в склада за зърно в Новия храм. Каза, че вярва в католическата вяра и че е бил заченат в законен брак. Отрече да е предлагал подарък на някой, за да бъде приет, да има дългове или да принадлежи към друг орден. Въпреки че усещаше гърлото си да гори и чувстваше силно стягане в гърдите, той потвърди, че е напълно здрав.

Един от рицарите слезе при него и му подаде препис от устава, отворен на първата страница.

— Прочети тези думи. Ако не можеш, кажи и те ще ти бъдат преведени.

Уил едва различаваше латинския текст на слабата светлина, но като се взря в избледнялото мастило, успя да прочете това, което беше написано.

— Господи, явявам се пред теб и пред тези добри братя, които присъстват тук, за да помоля да стана член на Ордена и да участвам в неговите духовни и мирски дела. Искам, докато съм жив, да бъда роб в служба на Ордена на Храма и да се откажа от собствените си желания заради тези на Бога. — Уил се закле да спазва законите на Ордена, да живее в безбрачие и бедност и да се подчинява. След като легна по очи пред олтара, за да поиска благословията на Бога, на Пресветата дева и на всички светци, вторият рицар слезе от подиума с изваден меч. Оръжието проблесна в мрака, насочено към Уил.

— Целуни меча и приеми задължението за защита, което ти се дава. Ще защитава ли истинската вяра срещу всички врагове и, ако се наложи, готов ли си да дадеш живота си в тази защита?

Уил се наведе и докосна с устни стоманата, която се замъгли от дъха му, и почувства клетвата, която полагаше, още по-истинска. Когато рицарят прибра меча в ножницата и се качи отново на платформата, Еверар отиде до мястото, където един от клисарите чакаше с меч и сгъната бяла мантия. В настъпилото мълчание Уил осъзна, че не разбира защо баща му и другите мъже в Сафед бяха предпочели да умрат като мъченици. Смъртта им му изглеждаше безсмислена. Дали за тях изпълнението на тази клетва означаваше повече, отколкото означаваха семействата им? Колко синове и дъщери бяха изоставили, за да има мир в Палестина? Джеймс беше писал на Уил само два пъти за последните шест години и макар в писмата да нямаше обвинения за смъртта на Мери, те не съдържаха и никакви думи на обич на баща му към него. Сега копнееше да узнае защо той беше предпочел смъртта. Искаше да изкрещи към небето и да поиска да разбере.

Точно в този миг гневът, който беше потискал през цялата сутрин, накрая се отприщи.

Ядосваше се на Ордена за това, че беше поискал живота на баща му с клетвата си, на Еверар, че го беше измамил, на сарацините, които бяха убили баща му, и на султан Байбарс, който беше наредил да го

сторят. Но най-вече го беше яд на баща му, че го беше изоставил, че го беше лъгал, че не му е простил, че беше умрял. Сега баща му го нямаше и той никога нямаше да може да изкупи греха си. Главата му пулсираше и докато Еверар се приближаваше към него, думите на баща му отекнаха в ушите му:

— *Един ден, Уилям, ще бъдеш приет за рицар в Ордена на тамплиерите и когато това стане в името на Бога, аз ще бъда до теб.*

В името на Бога баща му беше нарушил една клетва, за да изпълни друга. Волята на Бог ли беше изпълнил той, или собствената си воля? И дали беше умрял в защита на Ордена и на Анима Темпли, или за да накаже сина си за смъртта на дъщеря си?

— Защиатавай с този меч християнството от враговете на Бога.

Замаян, Уил се изправи на крака и протегна ръце, когато Еверар му подаде меч. Погледна лъскавата повърхност на метала, видя, че по нея няма никакъв знак и свали ръце до бедрата си. Еверар се намръщи, но изглежда, че разбра. Щракна с пръсти към един от клисарите, който чакаше с мантията в ръце. Клисарят погледна колебливо към визитора, а след това отиде при Еверар, който бързо му прошепна нещо. Уил чу рицарите отзад да шушукат в недоумение заради прекъсването на церемонията, когато клисарят бързо излезе през една странична врата. Когато се върна, носеше сабята на Уил. Еверар му върна новия меч, взе късото, издраскано острие с оплетената с тел дръжка и го подаде на Уил. Той се намръщи, за да прогони напиралците в очите му сълзи, трогнат най-вече от разбирането, проявено от духовника. Запаса колана със сабята на кръста си. Еверар му подаде мантията.

— С тази дреха ти си прероден.

Уил я пое и я разгъна. Кръстът на гърба и на гърдите беше червен като вино, като кръв и като устните на Елуен. Наметна мантията върху голите си рамене и ноздрите му се изпълниха с миризмата на току-що изгладения плат. Усети, че му е малко къса. Обикновено шивачът вземаше предварително мярка на бъдещия рицар преди церемонията, но в случая просто не бе имало време за това. Уил си каза, че няма значение. Щеше да накара шивача да я смени. Въпреки това не почувства мантията като криле, както си беше въобразявал някога. Усети я тежка върху раменете си и от плата кожата го засърбя.

Еверар я закопча на врата му с обикновена сребърна игла.

— Опрощавам — прошепна свещеникът и направи кръст с ръка — всичките ти грехове. В името на Отца и Сина и Светаго духа! Амин!

Визиторът стана от трона и занарежда на латински:

— *Esse quam bonum et quam jocundum habitare fratres in unum.*

След като визиторът завърши с напевния си глас псалма, Еверар сложи ръце върху раменете на Уил.

— С думите на благословения Бернар дьо Клерво ти казвам, че приетият в Ордена е безстрашен рицар, закрилян от всички страни, чиято душа е защитена от вярата, както тялото му е покрито с желязо. Въоръжен с тези две неща, той не се бои нито от демон, нито от човек. Нито се бои от смъртта — рече свещеникът, като се вгледа в очите на Уил. — Провъзгласяваме те, сър Уилям Камбъл, за рицар на Ордена на тамплиерите. Нека Бог да те направи достоен мъж! — Той се повдигна на пръсти и целуна Уил по устата, а после всички в параклиса станаха и един по един пристъпиха напред, за да направят същото.

Кралският дворец, 2 ноември 1266 г. сл.Хр.

— Как е могло да стане това? — Кралят на Франция Луи IX се наведе напред в трона си, обръщайки се към групата рицари, застанали пред него в Голямата зала. Гласът му прокълтя в празното помещение, от което бързо бяха махнали масите и украсата за представлението на трубадура. Слугите бяха пропуснали няколко изсъхнали листенца от роза, пръснати в краката на рицарите. — Как е могъл Сафед да падне толкова бързо?

На въпроса на краля отговори визиторът:

— Според получените сведения, Байбарс е обещал безусловна амнистия на местните войници в крепостта, ако се предадат, монсеньор. Да, нашата крепост е силна, но без достатъчно хора, които да пазят стените ѝ, тя е станала незащитима.

Уил, който беше застанал най-отзад в групата от шестима рицари, ескортирали визитора до двореца, видя как Луи сведе лъвската си глава с черна като грива коса, прошарена с бели нишки по слепоочията. Яркочервената му мантия, обшита по краищата с хермелинова кожа, обгръщаше плътно тялото му, което на младини е било мускулесто, но на средна възраст беше започнало да пълнее.

Белезите по лицето му бяха от болестите, които беше прекарал на Изток, а ръцете му бяха месести и покрити с червено-кафяви петна. Само преди шестнайсет години този крал беше оглавявал седмия кръстоносен поход до Свещената земя, повел трийсет и пет хиляди мъже към една първоначална победа, а после и към гибелта на повечето от тях в Египет. След битката при Мансура Луи и остатъците от разбитата му войска бяха обградени и пленени от мюсюлманите. Откупът за освобождаването му беше платен от неговата съпруга кралица Маргерите.

Пред очите на Уил притъмня, докато гледаше краля, и той разтърси глава, за да се освободи от неразположението, което беше почувствал по време на военния съвет след посвещаването му. Когато визиторът с тържествен глас му каза, че ще бъде в групата, която ще отиде в двореца, той с усилие на волята успя да прикрие нежеланието си. Чувстваше се замаян и скован.

След няколко секунди, през които очевидно се беше молил, Луи вдигна глава.

— Това е черен ден, наистина черен.

— Изпратих съобщение до всички главни приората от целия Запад, за да уведомя братята ни какво се е случило — каза визиторът.

Известно време кралят запази мълчание.

— Байбарс започна да ни кастри както дървосекач в гора. Миналия месец хоспиталиерите ми казаха, че превзел Арсуф, а преди това Кесария и Хайфа. Той стигна по-далеч, отколкото можеше да се предполага.

— Да, монсеньор — съгласи се мрачно визиторът. — Опасявам се, че ако не действаме бързо, от териториите ни няма да остане нищо. Укрепленията, които вие направихте при престоя си в Палестина, няма да могат да се задържат дълго без хора, които да ги защитават. Сафед беше нашата най-голяма крепост и ние позволихме на Байбарс да я превземе. — Очите на визитора се бяха насълзили от мъка, но тонът му не търпеше възражение. — Ние на Запад не направихме нищо да спрем войната срещу нас и оставихме на нашите братя на Изток да се бият и да защитават мечтата ни. Сега плащаме скъпа цена за бездействието си.

— Какво предлагаш?

Визиторът замълча за миг. Когато заговори, тонът му беше решителен.

— Ордена на тамплиерите е готов да отпусне средства и хора за прехвърляне на Изток, за да се противопоставим на заплахата, идваща от Байбарс. Но ще изминат много месеци, преди да се построят кораби за пътуването, а после още много, за да бъде извършено то. Трябва да действаме сега и ще ни е нужна подкрепата ви, както и подкрепата на всеки човек, готов да я даде, било той селянин или монарх, от тази страна на морето. Трябва да поведете нов кръстоносен поход към Палестина, монсеньор. Това предлагам.

Луи подпря брадичката си с ръце.

— Предложението не е неочаквано. Неотдавна се свързах с моя брат Шарл, граф на Анжу. Той вече говори с мен за едно такова начинание.

Визиторът издържа замисления поглед на краля.

— Ще го направите ли, монсеньор?

Луи се облегна назад в трона и яркочервената му мантия се нагъна около него.

— Да, визитор, ще поведе нов кръстоносен поход и сарацините ще платят скъпо за живота на християните, които са убили. Веднага, щом мога, ще поема кръста.

При последните думи на краля Уил почувства, че му се завива свят. Пред очите му притъмня, той се олюля и едва успя да се хване за ръката на рицаря до него, за да се задържи да не падне.

— Какво има? — рече кралят и го изгледа. — Бял си като платно.

— Аз... не ми стига въздух — изхриптя Уил и се отправи с неуверени стъпки към вратата в далечния край на залата.

— Болен ли е вашият човек? — отекнаха думите на краля зад него.

— Баща му е сред избитите в Сафед, монсеньор — отвърна визиторът в мига, когато Уил разтвори вратите и излезе в коридора.

Там горяха току-що запалени факли. От светлината усети остра болка в очите. След като мина покрай двама слуги, които го изгледаха с любопитство, Уил изтича към края на коридора, където имаше висок сводест прозорец с изглед към Сена. Хвана се за ръба, като се мъчеше да преодолее замайването, което го връхлиташе на вълни, докато поемаше дълбоко студения въздух. От тази сутрин неговият свят се

беше обърнал с краката нагоре и той чувстваше тази промяна с всяка фибра на тялото си. Само преди часове беше изровил трупа на един човек, убит от неговите сънародници, и дори когато чувстваше срам от това брутално действие, трупът на баща му гниеше в Палестина, обезглавен от мюсюлмани като Хасан. Но той не искаше Хасан да лежи в този гроб. Не искаше баща му да е загинал самотен като човек, който се е стремил да бъде постигнат мир в една земя, разкъсвана от омразата на хората от двете противникови страни, не искаше приятелите му да бъдат изпратени в това място с мечове в ръце. Кралят и визиторът искаха отплата, но Уил не можеше да разбере как убиването на повече хора щеше да оправи нещата.

Закопчаната мантия го задушаваше. Чувстваше как потта се стича по гърба му въпреки мразовития въздух. Това ли означаваше да бъде рицар? Да се бие и да умре за каузата на друг човек? Заради волята на един крал? Заради волята на Бога? Уил не можеше да повярва, че е така. За него тези думи бяха празни и безсмислени. Баща му не беше вярвал в това. Щеше да го знае, въпреки че никой не му беше казал причината, поради която той беше отишъл в Светите земи. За него Джеймс беше един висок, достоен мъж, благороден по дух, честен в боя и с добро сърце. Но не мантията го беше направила такъв, нито клетвите, които беше положил. Тези неща бяха вътре в него. Други мъже бяха напускали семействата си заради войната, за Бога и за страната. Баща му беше напуснал него, майка му и сестрите му заради мира. Пак му притъмня, когато очите му се напълниха със сълзи. Ядът, който беше изпитал към баща си, изведнъж беше заменен от неудържима любов и от усещането за безвъзвратна загуба.

— Уил? — чу той зад себе си женски глас.

Обърна се и видя Елуен. Пламъците на факлите придаваха медночервеникав цвят на косата ѝ, която се спускаше на къдрици върху раменете ѝ. Големите ѝ зелени очи проблясваха, озарени от пламъците. Беше облечена в скромна рокля и с наметало с цвета на крилото на канарче, а на кръста ѝ имаше сребърна верижка. Приличаше на кралица.

Елуен се вгледа изумена в мантията му.

— Кога е станало това?

— Елуен... — започна той с дрезгав глас, но не можа да намери повече думи и вместо това отиде при нея, сграбчи я здраво като давец

се за единственото парче дърво след корабокрушение.

— Чух, че рицари от приората дошли да се срещнат с краля — каза тя с приглушен глас, сгушена на гърдите му. — Но не предполагах, че ще бъдеш и ти. Какво става? Кралицата ми каза, че кралят свикал спешен съвет.

— Сафед е паднал — каза Уил, заровил лице в косата ѝ. — Баща ми е мъртъв.

Елуен се отдръпна и го погледна.

— Уил! — рече тихо тя и погали мократа му буза. — Господи! — Нейните очи също се изпълниха със сълзи, като видя мъката му.

— Кралят ще започне нов кръстоносен поход.

Елуен докосна кръста върху мантията на Уил.

— В такъв случай ти... — гласът ѝ секна — ще заминеш на война?

— Не — отвърна решително Уил, — няма да те оставя. — Той се вгледа в уплашеното ѝ лице и разбра какъв глупак е бил. През всичкото време беше гонил призраци. Вече никога нямаше да получи търсеното опрощение. Никога нямаше отново да бъде обичан от баща си, освен в спомените си. Обаче Елуен беше тук, от плът и кръв. Тя го искаше, обичаше го, а той я беше отблъсквал заради мантията, която сега носеше и която не беше за него нещо повече от изцапаната черна туника, която беше носил в продължение на години. Той се поколеба само за секунда, а после каза:

— аз те обичам. — Елуен се вгледа в лицето му. — И искам да се ожения за теб — завърши Уил.

— Шегуваш се — каза тя и се засмя смутено.

— Никога не съм бил по-сериозен.

— Но ти не можеш, нали си рицар. Положил си клетва. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Сега ние никога... — Но не можа да завърши, защото той се наведе да я целуне. Бавно отвърна на целувката му.

Уил я притисна до себе си, когато тя разтвори устни, за да го проучи с езика си. Усети как от желанието бузите ѝ почервеняха. Пресегна се, взе ръката му в своята и я постави върху гърдата си.

Уил дори не си даваше сметка, че нарушава първата си клетва, когато ръката му се плъзна по тялото ѝ и чу как от устните ѝ се отрони лек стон.

Някой зад тях се изсмя.

Те се раздалечиха и видяха един слуга, който минаваше наблизос поднос и чаши. Продължаваше да се смее и когато отмина надолу по коридора.

Уил взе ръцете ѝ.

— Можем да се оженим тайно. Никой не трябва да знае. — Думите на Еверар отекнаха в главата му: *Джеймс Камбъл започна нещо. Ние трябва да го завършим.* — Но първо ми предстои една друга работа.

31. „СЕДЕМТЕ ЗВЕЗДИ“, ПАРИЖ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Адела закопча гerdана от червени и златисти мъниста на шията си и се погледна в сребърното огледало. Усещаше хладина от стъклото върху голата си кожа. Докосна гerdана, спомняйки си, че Гарен ѝ беше казал, че ѝ отива. Вече бяха минали шест часа, откакто той беше тръгнал, а Рук стоеше долу и пиеше бирата ѝ, без да плаща. Преди това Гарен беше дошъл при нея, пребледнял и възбуден.

— Трябва да отида до приората — каза ѝ той, — но ще се върна веднага, щом мога. Ако всичко мине добре, утре Рук ще си тръгне. Каквото и да става, до тогава не се мяркай пред очите му.

— Защо не ми кажеш какво става тук? — попита го тя. — Защо те държи в ръцете си? Мога да накарам Фабиен да го изхвърли. Само кажи.

— Не! Не го ядосвай. Нека му помогнем да направи това, за което е дошъл тук. Ще си тръгне, щом като го получи.

— Ти си тамплиер, Гарен. Защо оставяш змия като него да се отнася с теб по този начин?

Той не отговори.

Адела стана, отиде до пейката и взе бутилка с жасминово масло, за да напарфюмира косата си. Веднага след вечерна молитва бяха пристигнали група търговци от Фландрия и нощта се очертаваше да бъде натоварена. Погледът ѝ попадна върху книгата за билките, която беше отворена на страницата с рецепта за разтвор против забременяване. Отстрани на полето имаше няколко бележки, които тя беше направила — за най-добрия метод да се махне бебе, ако разтворът не подейства. Един пътуващ лекар, който беше пренощувал при нея, и го беше показал, като го направи на едно от нейните момичета, което беше забременяло. Но Адела не искаше да маха бебета, а да ги прави. Искеше малка къща с достатъчно земя за градина с билки и щастлив детски смях в кухнята, докато тя прави сладкиши и мехлеми за ожулени колена и обриви от коприва. Затвори книгата. Дали Гарен можеше наистина да ѝ даде това? Понякога през месеците,

когато той идваше при нея, ѝ беше минавала мисълта, че може би е така, но след това нещо го натъжаваше и той се затваряше в себе си. Адела никога не беше срещала мъж, който в един миг можеше да бъде толкова голям егоист, а в следващия — толкова нежен. Тя нямаше да се примири с това, ако не знаеше, че под тази показна раздразнителност се криеше едно уморено, уплашено момче, което няма реална представа нито за себе си, нито за мястото си в живота. Имаше нощи, когато той просто лежеше в обятията ѝ и лееше горещи сълзи върху гърдите ѝ, без да казва нищо. Беше изпитала желание да бъде за него като майка и същевременно да го обича. Дори беше започнала да вярва на обещанията, които той правеше в момент на еуфория — че ще я отведе от това място, че тя ще може да отиде и да живее с него, когато той стане богат и има собствено имение. Тя често пъти напомняше на момичетата си, че трябва да се отнасят безпристрастно към своята работа. Нейната слабост към красивия, неспокоен рицар я беше накарала да се съмнява в себе си и в това какво иска от живота.

Вратата се отвори и Рук влезе. Лицето му беше зачервено от бирата, а клепачите — притворени. Адела взе халата и се загърна с него, прикривайки голотата си.

— Гарен върна ли се?

— Не — отвърна намръщен Рук. Изражението му се промени, когато я видя да завързва халата на кръста си, и той ехидно се усмихна.

— Но не се притеснявай. Скоро ще се върне. Знае какво ще стане в противен случай.

Адела потръпна от заплахата в думите му и от начина, по който я гледаше, докато ги казваше. Но не показа страха си, когато той влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Настръхна, като видя, че се приближава.

— Какво правиш?

Рук не отговори, мина покрай нея и отиде до стола пред огледалото. Вдигна го, като че ли да провери тежестта му в ръката си, а след това се намръщи и го остави разсеяно на пода. Огледа внимателно стаята, седна на леглото и злобно се усмихна.

— Имаш ли въже?

— Въже?

— Да, въже — изсумтя той. — Ако имаме късмет, тази вечер ще имаме гост. — Той се засмя. — И ще искаме да се чувства удобно, нали

така? Трябва ми въже или ивици платно, или... — Той замълча, като забеляза колана на халата ѝ. — Това ще свърши работа.

Адела ахна, когато той посегна към плетения колан. Отблъсна го. — Свали ръцете си от мен!

Рук я удари силно през лицето с опакото на ръката. Тя политна назад и падна на пода. От силата на удара коприненият ѝ халат се вдигна нагоре и оголи бедрата ѝ. Адела извика, когато Рук се наведе и дръпна колана ѝ.

— Мястото ти е да лежиш по гръб, курво — изръмжа той и се изправи. — Знаеш го.

Адела стана, като държеше с ръка бузата си, която гореше. Усети кръв в устата и разбра, че устната ѝ е сцепена.

— Махай се! — Изправи се и придърпа с ръка халата, за да се загърне. — Не ме интересува за какъв се мислиш или какво мислиш да правиш с мен или с Гарен. Всичко свърши.

Рук хвърли колана на леглото и я изгледа.

— Гарен би трябвало да те предупреди какво ще се случи, ако се намесиш. Ще правиш, каквото ти се казва, или ще те накарам да страдаш още повече.

— А аз пък ще извикам Фабиен да ти натроши краката, копеле! — озъби се тя и се отправи към вратата.

С два скока Рук я настигна. Изви ръката ѝ и я притисна до вратата, за да не може да мръдне. Адела се съпротивляваше като котка, като се опита да издраска с дългите си нокти лицето и врата му, но въпреки че не беше едър мъж, Рук се оказа изненадващо силен. Той я стисна за гърлото, извивайки главата ѝ назад и я стисна, за да не може да извика. Свободната му ръка извади кинжал и го насочи към окото ѝ.

Адела мигновено прекрати съпротивата. Започна да се задушава от липсата на въздух и от обзелия я ужас. Върхът на ножа проблясваше пред очите ѝ.

— Сега — каза тихо, почти нежно Рук — ще бъдеш ли послушна и ще ми намериш ли друго въже за нашия гост, или ще ме накараш да извадя едно от хубавите ти очи?

— Да — тутакси отвърна задъхана тя.

— Какво „да“? — попита той и опря леко острието в края на окото ѝ.

Тя не посмя дори да мръдне, нито да премигне.

— Ще ти помогна.

— Добре — каза Рук и кимна, — защото ако вдигнеш врява отново, ще се погрижа да не остане много от теб, от курвите ти и от тази смрадлива дупка. — Поддържа я още малко, като се възбуждаше от уплашеното ѝ дишане и от допира до разтрепераното ѝ тяло. После бавно я пусна, да не би да се опита да избяга.

Адела не направи такъв опит. Като придържаше халата с ръка, тя порови из роклите си и намери още един колан.

Рук се усмихна, когато му го подаде, без да каже дума.

— Не беше много трудно, нали? — каза той и ловко завърза колана за късите, тумбести крака на леглото. Дръпна силно, за да се увери, че е здрав. След това се изправи.

— А сега трябва просто да се позабавляваме малко, докато проклетникът се върне — обърна се той към нея. — Лягай в леглото.

— Какво? — каза тя, стресната от равнодушния начин, по който го беше казал.

— Ти си тук, за да обслужваш мъже, нали? — Рук посочи към леглото. — Ами тогава действай.

— Трябва да си платиш — каза тя, като се опитваше да се държи предизвикателно, но усети как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Гарен ще се погрижи за сметката. — Рук видя как тя извърна глава и мъката ѝ му достави удоволствие. — Мисля, че цената ти не е кой знае колко висока. — Отиде при нея, разтвори ръцете ѝ и смъкна халата. Отстъпи назад и се загледа в тялото ѝ, докато се възбуди отново, а след това я сграбчи за ръцете и я натисна върху леглото.

Адела си каза, че той е просто още един клиент, че не е много лош от някои други грубияни, които беше обслужвала през годините, но не можа да сдържи сълзите си, когато Рук легна отгоре ѝ и отвратителният му дъх опари лицето ѝ.

Парижският приорат, 2 ноември 1266 г. сл.Хр.

— Колко време ще отсъствате? — попита Саймън и остави второто седло на пейката.

— Не знам — отвърна Уил. — Може би няколко седмици. — Той избърса с ръка челото си, усещайки го студено и влажно. Ръката му беше мокра.

— Това не ми харесва — каза решително Саймън. — Какво ще направите, ако настигнете Николас? Те са четирима. Не искам да съм груб, но Еверар едва ли би могъл да се бие, а ти... — Саймън прехапа устна и изгледа Уил. — В момента изглеждаш така, като че ли изобщо не можеш да вдигнеш меча, камо ли да го размахваш. — Той отиде при Уил и сложи сковано ръка на рамото на приятеля си. — Не си ми казал нищо за баща си, Уил, след като чухме новината за Сафед.

— Няма да се изправим срещу Николас — каза Уил и се отдръпна, като откачи две юзди от една кука на стената на конюшната. Подаде ги на Саймън. — Ако той възнамерява да отиде в Акра, ще трябва да чака за кораб. Еверар ще поиска помощ от рицари от нашата база в Ла Рошел. Ще арестуваме и ще задържим там Николас и братята му.

— Но защо ще ходиш ти? Не може ли Еверар да накара визитора да изпрати рицари след тях от тук?

— Ще се задават прекалено много въпроси, на които Еверар засега не иска да отговаря. Рицарите в Ла Рошел няма да знаят нищо за Николас.

— Изненадан съм, че началникът на конюшната изобщо се съгласи да вземете тези коне — каза Саймън, ядосан от пренебрежението, с което Уил се беше отнесъл към загрижеността му. — Каза ми, че сте загубили другите два коня.

— Ние ги върнахме — каза Уил и вдигна двата чувала, които Еверар му беше дал, за да бъдат напълнени с провизии от кухнята. — Днес следобед един рицар от едно от стопанствата на приората близо до Сен Дени забелязал на пътя към тях двата липсващи коня да се мотаят из полето и като видял, че носят клеймото на Ордена, ги довел тук. Началникът на конюшната нямаше как да не се съгласи, когато Еверар дойде тук преди час и поръча два коня да бъдат оседлани и готови за сутринта.

— Сър Камбъл? — На входа се появи един сержант и се поклони на Уил. — Имам съобщение за вас. Получих го преди известно време, но не можах да ви открия.

— Бях навън. За какво става дума?

— Едно момче го остави на портата, когато бях на пост. Каза, че една жена на име Елуен му го дала, за да ви го донесе. Казала, че иска да се срещнете с нея в една пивница в Латинския квартал, която се

казва „Седемте звезди“. Намирала се на улицата, която води към хълма за абатството Сен Женевиер — отговори той.

— Каза ли нещо друго?

— Не, сър — отвърна сержантът. — Това беше. — Поклони се отново и се отдалечи.

Уил се намръщи и остави чувалите на пейката.

— Какво правиш? — попита Саймън, като видя, че Уил взема мантията си, която беше свалил и оставил върху една бала. — Няма да отидеш, нали?

Уил не отговори.

— Трябва да се приготвиш, да вземеш продуктите — каза Саймън. — А и какво прави тя в някаква пивница?

— Не знам — отговори Уил и уморено метна мантията на раменете си. — Но тази вечер помолих Елуен да ми стане жена. Трябва да отида.

— Какво си помолил? — попита Саймън и изгледа с недоумение Уил, който отвори вратата на една клетка и изведе оттам хубав дорест кон. — Как можа? Ти си рицар! Уил, не бива!

— Няма да се забавя — каза Уил. — Само ми подай едно седло.

„Седемте звезди“, Париж, 2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Гарен влезе в пивницата от задната врата, промъкна се през претъпканото помещение на долния етаж и отвори вратата на стаята на Адела. Рук стоеше край леглото и си завързваше панталона.

Адела седеше прегърбена на леглото с колене, опрени в гърдите. На бузата ѝ имаше червен белег от пръсти, устната ѝ беше подута. Беше гола.

Гарен погледна към Рук, когато Адела се извърна и взе халата си, избягвайки погледа му.

— Какво си направил?

— Ти се забави — каза Рук. Останал доволен от изражението на Гарен, той се усмихна. — Не трябваше да се бавиш толкова. — Завърза си панталона. — Е, предаде ли му съобщението?

Гарен хвърли още един поглед към Адела, обърна се и побягна надолу по коридора, без да обръща внимание на виковете на Рук да

спре. Слезе задъхан долу, отвори вратата на пивницата и изскочи в студения мрак, а горчивите сълзи пареха в очите му.

32. „СЕДЕМТЕ ЗВЕЗДИ“, ПАРИЖ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Вратата на пивницата беше залостена. Уил я бутна с рамо, но тя не помръдна и той заудря с юмрук по твърдото дърво. Шумните гласове и смехът вътре не престанаха. На площада пред сградата имаше няколко коня и каруци, както и неколцина мъже, вероятно кочияши или слуги. Бяха насядали около малък огън и разговаряха, а от устите им излизаше бяла пара. Вече се беше стъмнило напълно и високо в небето грееше ярък полумесец, чиято светлина посребряваше покривите на къщите. Уил тъкмо се канеше да почука отново, когато резето издрънча и вратата широко се отвори. Шумът веднага стана посилен и го блъсна в лицето заедно с горещия въздух, изпълнен с миризма на благовонни масла и бира. Едър като планина мъж с черна коса и гъсти, рунтави вежди изпълни входа.

— Да?

— Имам тук среща с един човек — каза Уил.

Мъжът не каза нищо, но се отдръпна.

Уил едва успя да прекрачи прага и огромният мъжага веднага затвори вратата зад него. Беше достатъчно да хвърли само един поглед на помещението и макар да не беше влизал в подобно място, да разбере, че това е една от малко по-особените пивници, за които той и Робер понякога се шегуваха. Вътре имаше двадесет — тридесет мъже в различен стадий на разсъбличане и алкохолно опиянение. Някои седяха върху пейки, по които имаше остатъци от вечерята им, други танцуваха под стържещите звуци, които един цигулар изтръгваше от инструмента си, а трети стояха прави, разговаряха и гръмогласно се смееха. Но вниманието на Уил беше привлечено повече от другите обитатели на помещението. За всеки двама мъже имаше по една жена, накичена с гerdани и с начервени устни. Много от тях носеха прозрачни копринени халати, други — само дълги фусти, а някои нямаха нищо върху себе си. Уил не можа да отмести погледа си от една жена, седнала на пейка пред него в скута на добре облечен мъж. Човекът, по чиито дрехите личеше, че е търговец, беше сложил едната

си ръка върху гърдата ѝ и смучеше жадно голямото ѝ кафяво зърно. През това време жената оживено разговаряше през рамото му със закръглена брюнетка. Най-после Уил успя да откъсне поглед от нея и се обърна към едрия мъж.

— Мисля, че съм сбъркал мястото.

— С Елуен ли имаш среща? — попита мъжът, като не снемаше очи от бялата мантия на Уил.

Рицарят не отговори. Главата му и без това беше замаяна и отказваше да направи някаква връзка между оргията пред очите му и бъдещата му съпруга.

— Казано ми е да гледам дали ще дойде един тамплиер — обясни мъжът. — Тя е горе. — Той посочи стълбите. — Последната врата в дъното на коридора. — Обърна се и остави Уил сам.

Той видя, че една руса жена с ярко начервени устни, която нямаше нищо върху себе си, освен голяма златна огърлица на врата, се провира през тълпата към него, и се отправи към стълбите. Изкачи ги бавно, защото чувстваше краката си тежки, а в главата му се въртяха всевъзможни мисли. Опитва се да си обясни причините, поради които Елуен го беше накарала да дойде в това място, но като стигна горе и застана посред дългия коридор, се сети само за една. Спомни си неприличната книга, която му беше показала, спомни си как се беше притискала към него и го беше целунала на полето край портата Сен Дени, как беше сложила ръката му върху гърдата си в двореца, а също и всички внезапни срещи, на които го беше викала. Стигна вратата в дъното и спря. Не искаше това, не и тази нощ, нито в такова отвратително място, когато главата му кънтеше, а гърлото му гореше. Но и не искаше и да я остави тук, затова отвори вратата с надеждата, че тя ще разбере. Стаята беше зле осветена и пълна с дим. Застанала с гръб към него, върху една пейка с наредени бутилки и гърнета седеше жена. Беше облечена в червена копринена роба и с дантелена шапчица на главата.

— Елуен? — каза неуверено Уил в полумрака. Влезе в стаята. След него вратата се затръшна и един крив извит кинжал проблесна пред гърлото му. Мъжът, който го държеше, се беше опрял плътно до стената зад вратата.

— Свали сабята си! — каза той, като застана зад него и продължаваше да държи ножа опрян в гърлото му.

Уил се поколеба, но веднага усети остра болка, когато кинжалът се заби в кожата му.

— Свали я!

Уил бавно разкопча колана със сабята. Мъжът с кинжала я взе и я хвърли върху леглото. Жената, която седеше на пейката, се обърна. Не беше Елуен. Изглеждаше уплашена и като че ли беше бита.

— Сега ти можеш да си вървиш — каза мъжът. След кратка пауза Уил разбра, че той се обръща към жената. — Погрижи се да не ни безпокоят, а ако онзи нещастник се върне, кажи му да се качи тук.

Докато излизаше навън, жената погледна към Уил. В теменужните ѝ очи се четеше, че изпитва угризения.

— Съжалявам — прошепна тя.

След като излезе, мъжът затвори вратата с ритник.

— При леглото! Иди и седни на пода пред него!

Уил се отправи бавно към голямото легло. Мъжът го следваше плътно отзад. Усети неприятния му дъх. Кинжалът продължаваше да е опрян в гърлото му. Сърцето му се блъскаше в гърдите, но страхът беше изострил сетивата му и сега не усещаше замайване. Изведнъж сграбчи китката на мъжа с лявата си ръка и отмести кинжала от гърлото си, след което се обърна, като се сниши, за да избегне ножа, и рязко дръпна ръката на мъжа. Мярна за миг лицето му, скрито под триъгълна черна кърпа — виждаха се само очите — черни и искрящи, когато стовари юмрука си в корема му. Мъжът изохка и се преви, а Уил му нанесе удар с коляно в лицето. Човекът издаде хриптящ звук, докато си поемаше въздух, и изпусна ножа. Уил пусна китката му и побягна към вратата, но другият се хвърли в краката му, все още превит на две. Позата му беше неудобна, но тя му помогна и той, залитайки, се блъсна тежко в Уил, а рицарят загуби равновесие и падна на пода. В мига, когато се опита да се изправи на колене, отново му се зави свят и пред очите му притъмня. Протегна напред ръце, за да не падне, и след секунда погледът му отново се проясни, но тази кратка пауза беше достатъчна за мъжа да се изправи на крака. Той се нахвърли върху Уил и го притисна към пода, като го удари с юмрук в бъбреците, сипейки безброй ругатни и заплахи. Уил се опита да се обърне с лице към мъжа, но той го беше притиснал здраво към пода и с всеки следващ удар сломяваше все повече съпротивата му, докато накрая рицарят не рухна под градушката от юмруци и стоята около

него не потъна в мрак. Усети, че мъжът се отдръпна, сграбчи го за раменете и грубо го надигна, за да седне. Нещо, може би въже, се уви около китките му и болезнено се стегна.

Парижският приорат, 2 ноември 1266 г. сл.Хр.

— Къде е той тогава? — попита ядосан Еверар. — Досега трябваше да е взел провизиите. Искях да обмислим плановете за пътуването.

Саймън продължи да минава по хълбоците на коня с чесалото.

— Излезе, сър — каза след кратка пауза конярят.

Погледът на Еверар се спря върху двата кожени чувала, които беше дал на Уил и които лежаха върху бала със слама при входа на конюшните. Бяха празни.

— Навън ли? Къде?

Саймън тежко въздъхна и се обърна към духовника.

— Отиде да се види с Елуен. Тя му изпрати съобщение, че иска да се срещнат.

Еверар присви очи.

— Да се срещнат? Къде? Отговори ми! — подкани го старецът, когато Саймън млъкна.

— В една пивница в града.

Еверар мрачно го изглежда.

— Знаеш ли къде? — попита рязко той и когато Саймън кимна, каза: — Тогава ще вземеш този кон и ще го докараш обратно веднага.

— Сър... — започна Саймън, но Еверар не му позволи да спори и час по-късно Саймън пресичаше моста за Сите, за да отиде в Латинския квартал.

На един пазарен площад близо до заведението група търговци бяха отворили сергиите си за хора, които се прибираха от празненствата и тържествените служби през деня. Имаше по-малко от два часа до последната молитва, но те въртяха оживена търговия и малкият площад беше претъпкан. От миризмата на дим и печено месо стомахът на Саймън закъкори, докато той бавно се провираше с коня през тълпата, която беше изпълнила целия площад. На сергиите се продаваха сладки, бира и подправки, а на една се продаваше коприна, парчета от която се развяваха на вятъра. До сергията с копринените

платове беше спряла карета с яркочервена завеса, върху която имаше извезани златни лилии. Запрегнати бяха две богато нагиздени кобили, а върху капрата на малка пейка седеше кочияшът, с черно наметало и с шапка на главата. До конете, като тропаше с крака и трепереше от студа, стоеше отегчен кралски гвардеец. Саймън сбърчи вежди, когато видя една жена да се приближава към каретата с няколко парчета копринен плат в ръцете. Спря се. Беше Елуен. Саймън бързо скочи от коня, завърза юздите за един стълб, за който бяха завързани и няколко други коня. Елуен вдигна очи, когато той се приближи към нея.

— Саймън! — извика изненадана тя. Преди да стигне до нея, той усети една тежка ръка да се стоварва върху рамото му, за да го принуди да спре.

— Какво правиш? — рече кралският гвардеец и мрачно го изгледа.

— Всичко е наред, Бодуин — каза приближилата се Елуен. — Познавам го.

Бодуин пусна рамото на Саймън. Върна се при фургона, но продължаваше да не изпуска от очи коняря. Саймън се обърна към Елуен:

— Къде е Уил? Тръгна ли си?

— Какво искаш да кажеш? — попита разтревожена от резкия му тон тя. — Той се върна в приората заедно с другите.

— Другите?

— Рицарите. След като разговаряха с краля.

— Не, нямам предвид това — каза рязко Саймън. Погледна войника и сниши глас: — Знам за „Седемте звезди“ — рече той и се вгледа в недоумяващата Елуен, но си даде сметка, че тя не разбира за какво ѝ говори. Раздразнението му премина в недоумение и тревога. — Ти не се ли срещна с него там?

— Не — отвърна тя. — Цялата вечер бях в двореца, после дойдох тук. Кралицата ме изпрати да купя плат за новата рокля, която иска да бъде готова преди събранието утре вечер.

— Събранието?

— На което кралят ще обяви решението си да поеме кръста. Саймън, за какво става дума? Кой ти каза, че имам среща с Уил? Последното нещо, което знам, е, че той ще заминава за няколко седмици с Еверар. — Тя снижи глас. — Нещо, свързано с книгата.

— Той каза ли ти за това?

— Трябва да се връщаме, госпожице — обади се Бодуин. — Кралицата може да има нужда от каретата.

— Тя няма да ходи никъде толкова късно — отвърна бързо Елуен. Чу как Бодуин промърмори нещо на кочияша и конете започнаха нетърпеливо да тропат с копита.

Саймън продължи да я гледа с недоумение, но тя видя, че той иска да сподели тревогата си с някого.

— Моля ти се, кажи ми за какво става дума — настоя Елуен.

Саймън прехапа долната си устна, а след това разтърси глава.

— Няма нищо. Трябва да вървя.

— Къде? — попита тя и го последва. — Саймън, кажи ми! Какво е „Седемте звезди“?

— „Седемте звезди“ ли? — намеси се Бодуин и се озърна. — Каква работа имаш ти в такова място?

— Знаеш ли го? — попита Елуен и застана между Саймън и стража.

— Знам го — каза Бодуин леко смутен. — То е в Латинския квартал, близо до Сорбоната. — Почувствал се неловко, той се почеса по главата. — Ами че то е... честно казано, публичен дом е, госпожице.

— Защо мислиш, че Уил ще се срещне с мен там? — попита Елуен и се вгледа в Саймън. — Там ли е сега?

След малко Саймън кимна.

— Мисля, че да.

Елуен се обърна към Бодуин:

— Знаеш ли къде се намира?

— Да, но...

— Отиваме там — каза тя на кочияша преди гвардеецът да завърши.

Кочияшът я изгледа изумен, но кимна.

— И ти идваш с мен — каза тя на Саймън. Гласът ѝ беше строг, но изглеждаше разстроена. — После ще ми обясните и двамата какво става.

Елуен се канеше да се качи в каретата, когато стражът се изправи пред нея. Бодуин беше много едър мъж и червената униформа явно му беше тясна, но когато заговори, ѝ се стори още по-едър.

— Съжалявам, госпожице, но не мога да ви позволя да ходите там. Връщаме се в двореца. — Той хвърли предупредителен поглед на Саймън. — Сами.

Елуен се опита да протестира, но видя, че няма да има никакъв смисъл. Бодуин можеше да бъде упорит като магаре и точно сега това му качество беше съвсем очевидно. Тя млъкна, почувствала се победена, когато ѝ дойде наум нещо, което Мария ѝ беше казала преди няколко месеца.

— Ако ти не ми разрешиш да отида там, където искам, Бодуин, ще бъда принудена да кажа на капитана на гвардията, че се срещаш с дъщеря му.

Бодуин изгледа предизвикателно Елуен, но после се обърна към кочияша:

— Карай, където ти каже госпожицата.

Когато се качи в каляската заедно със Саймън и се настани върху седалката покрита с възглавници, Елуен каза една бърза молитва за Мария и неспособността на момичето да пази тайни.

„Седемте звезди“, Париж, 2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Адела огледа помещението. По масите танцуваха мъже и тя вече беше престанала да брои колко глинени кани с вино бяха съборени и счупени върху плочите. Фабиен беше изхвърлил един клиент, защото беше ударил едно момиче, а други двама лежаха безчувствени в един ъгъл. Обаче всички останали изглеждаха така, като че ли нямат намерение да си тръгват скоро. Беше най-натоварената ѝ нощ от дълго време насам. Един мъж наблизко гледаше как две момичета танцуват заедно. На Адела ѝ се догади от начина, по който той ги гледаше. Извърна очи, неспособна да се отърси от спомена за ръцете на Рук и отвратителния му дъх. Искаше да накара Фабиен да се качи горе, да го измъкне и да го спуска от бой в двора отвън. Но знаеше, че заплахите на Рук бяха истински.

— Адела!

Обърна се и видя Гарен да стои зад нея. Лицето му беше зачервено и въпреки вечерния студ по челото му имаше капчици пот.

— Ти се върна. — Гласът ѝ едва се чу сред врявата в помещението.

Гарен докосна подутата ѝ устна.

— Знам, че не трябва да те виня за това, което е направил.

— Не — каза внезапно тя и се отдръпна. — Не съм аз тази, която го доведе тук.

— Не говори така — помоли я Гарен, — не е моя вината. Не съм го карал да идва. Съжалявам — повтори той и я хвана за рамото, но тя му обърна гръб. — Чуй ме, Адела. — Гарен трябваше да повиши глас заради избухналия силен смях в помещението, когато един от търговците падна от масата. — Ако Рук получи това, което иска, той ще ми плати и ние можем да бъдем заедно. Винаги държа на думата си.

— Ами Ордена? — попита тя и го изгледа с укор. — Ще ти позволят ли да се ожениш за една проститутка?

— Ще го напусна — каза безгрижно Гарен. — Обещано ми е да ме направят лорд и ако тази вечер всичко мине добре, ще го сторят. Ще купя имение в Англия. — Той поклати глава. — Или някъде другаде, където поискаш, стига да дойдеш с мен.

— Ами ако не ти позволят да напуснеш?

— Вчера казах на визитора, че ще замина за Кипър и той очаква да тръгна колкото е възможно по-скоро. Когато не се върна, ще помисли, че съм заминал. Ще мине много време, преди някой да ме потърси.

— Защо избяга? Защо ме остави с него?

— Бях ядосан. — Гарен се намръщи и отново се опита да я докосне, но тя отблъсна ръката му. — Но пак се върнах при теб, нали? — Взе студените ѝ ръце в своите горещи пръсти с изгризани нокти. — Не искам повече да те делия с други, нито с онова копеле, нито с когото и да било! Махни се от това място, мога да се грижа за теб.

— По-добре се качи горе — рече тихо Адела и леко отдръпна ръцете си от неговите. — Рук е в стаята ми с тамплиера и последното нещо, което искам тази нощ, е да ме замесят в убийство.

Гарен погледна уплашен нагоре към стълбите.

— Уил тук ли е? — Той я изгледа. — Първо ми кажи, че ще дойдеш с мен. Няма да отида, без да знам това.

— Ще си помисля.

След кратка пауза Гарен кимна, усмихна се леко и се отправи към стълбите.

Когато стигна стаята на Адела, чу приглушения от дървото глас на Рук от другата страна на вратата, след което последва сподавен вик на човек, изпитал болка. Гарен пое дълбоко въздух и почука. След няколко секунди вратата се отвори.

Рук присви очи, когато видя Гарен, застанал на прага.

— Ако пак избягаш така, ще те смачкам — изръмжа през черната си маска той и разтвори по-широко вратата.

Гарен забеляза Уил. Седеше на пода със завързани китки за леглото. Ръцете му бяха разперени така, сякаш се канеше да прегърне някого. Глезените му бяха завързани с колан. Беше като разпнат. Гарен видя, че се опитва да извърне глава, но се закашля силно и изплю на пода кръв. С изненада видя, че Уил носеше бялата мантия на рицар.

— Проклетникът не иска да говори. Ти ще ми помогнеш.

— Не мога — процеди през зъби Гарен. — Той ме познава!

— А ти познаваш него — рече рязко Рук. — По-добре от мен знаеш какво би могло да го накара да се разприказва.

— Не! — каза Гарен. — В никакъв случай не искам да участвам в това. — Той кимна към Уил. — За Бога, та той е станал рицар! Ако ни открият, теб ще те обесят, а мен ще ме пратят в Мерлан!

— Помогни ми — едва чуто простена Уил.

— Затваряй си плювалника! — изрева през рамо Рук. Сграбчи Гарен за ръката. — Престани да хленчиш и влез вътре. — Гарен прекрачи прага и Рук го блъсна напред. — Писна ми от това лайно! — рече той и затръшна вратата. — Накарай копелето да говори, или ще убия и двама ви!

Гарен заобиколи бавно леглото. Уил беше навел глава на една страна, а очите му бяха полузатворени. По устните и носа му имаше кръв, а на челото точно над дясното око се виждаше голяма моравя подутина. Лицето му беше смъртно бледо и цялото обляно в пот.

— Нищо чудно, че не говори — прошепна Гарен и изгледа Рук. — Какво си направил с него?

— Гарен?

Гарен се обърна и видя Уил да премигва насреща му.

— Гарен? — повтори той вече по-ясно. Опита се да се изправи. — Той замина ли? Измъкни ме оттук!

Гарен не издържа погледа му.

— Не мога. Не и преди да му кажеш каквото иска да знае.

Уил бавно поклати глава.

— Не разбирам. За какво говориш... — Той млъкна, когато Рук се надвеси над него. — За какво?

— Искан да знае къде е Книгата за Граала. Трябва да му кажеш.

Уил само изгледа втренчено рицаря.

— Казвай! — изрева Рук, пристъпи напред и замахна.

Уил се изви настрани, но не можа да избегне юмрука на Рук, който се стовари в лицето му. Политна настрана от удара и устата му отново се напълни с кръв. Рук го сграбчи за косата и изви назад главата му. При всяко вдишване от устата на Уил се чуваше мъчително хъхрене.

— Уил, кажи ми! — настоя Гарен. — Кажи и той ще те пусне да си вървиш!

Рук се изправи и изчака Уил да си поеме дъх.

— Гарен — каза задъхан Уил, извъръщайки очи към рицаря, — той каза, че държи Елуен, но аз не му вярвам. Кажи ми вярно ли е.

Гарен погледна Рук, а после отново към Уил.

— Вярно е.

— Можеш ли да си представиш какво ще й направя, ако не получа това, което искам? — рече Рук, приклепна пред Уил и се наведе по-близо. — Ти ще се отървеш леко в сравнение с любимата си.

Уил плъзна поглед покрай него към Гарен.

— Как можа да направиш това? Как можа да ми позволиш?

— Кажи ми — изсъска Рук в лицето му, — или ще я доведа тук и ще й прережа гърлото, след като се позабавлявам с нея. — Изправи се, когато Уил не каза нищо. — Иди и я доведи — нареди той на Гарен. — Обърна се, когато Гарен не се помръдна. — Веднага!

— Не! — извика Уил, когато Гарен се отправи към вратата. — Почакай, ще ви кажа! Само я пуснете!

— Ще те пусне — обеща Гарен, — ако ми кажеш къде е книгата. — Той се приближи до Уил. — Кълна се, че няма да позволя да й се случи нещо. Уил, заклевам се. Ако не вярваш на нищо друго, повярвай поне на това.

— Тя е у Николас дьо Навар — каза Уил и с мъка преглътна. — Той я взе от нас и замина за Ла Рошел.

— Кой е той? — попита Рук.

— Хоспиталиер. Ще занесе книгата в Акра на своя Велик магистър.

— Защо му е притрябвала тя на хоспиталиера?

— Искане да я използва, за да провали Ордена — рече едва чуто Уил и се закашля. Погледна Гарен. — Пуснете я, казах ви всичко, което знам.

Рук отстъпи назад. Краищата на маската се повдигнаха, когато той се усмихна и каза:

— Интересно, нали? — Изглежда Гарен. — Ще отида да намеря коне. Ще тръгнем тази нощ, за да настигнем този рицар по пътя. — Той се отправи към вратата, а после се обърна: — Убий го!

Гарен го зяпна с полуотворена уста.

— Какво?

Рук отвори вратата.

— Нали каза, че ще съобщи за теб, ако те види кой си. Проклетникът няма да може да го направи, ако е мъртъв.

33. „СЕДЕМТЕ ЗВЕЗДИ“, ПАРИЖ

2 ноември 1266 г. сл.Хр.

Уил напъна колана, с който беше завързан, но той беше здрав и усилието само го изтощи още повече. Гарен беше излязъл от стаята няколко минути след мъжа с кинжала и той предположи, че не му остава много време. Единственото нещо, за което мислеше, беше как да се освободи и да отиде при Елуен, където и да се намираше тя. Още не можеше да разсъждава върху предателството на Гарен и причините, които стояха зад него. Това можеше да почака. Като се мъчеше да не обръща внимание на болката, той извърна глава, за да погледне леглото зад себе си. Беше голямо и очевидно доста тежко, но ако се напънеше, може би щеше да успее да го помести достатъчно, за да стигне до стената, а може би и до вратата. Ако заблъскаше по стената с крака, някой в другите стаи можеше да го чуе. Планът му беше отчаян, но беше единственият, който му идваше наум. Трябваше да опита нещо. След като пое дълбоко въздух, напрегна мишци и наведе горната част на тялото си напред. Задъха се от усилието. Леглото помръдна няколко сантиметра и спря, притискайки гърба му. Той опря краката си в пода и отново се напрегна, а връзките се врязаха в китките му. Леглото изскърца и помръдна с още няколко сантиметра. Направи три опита и успя да го премести още малко, когато вратата се отвори.

— Трябва да ми помогнеш — каза припряно Гарен, след което по пода затрополяха стъпки от два чифта крака и вратата с трясък се затвори.

Уил едва успя да повдигне глава, когато Гарен застана пред него заедно с жена, която беше помислил за Елуен.

Жената прикри с ръка устата си, когато го видя.

— Къде е Рук?

— Отиде за коне — отвърна Гарен и се отправи към масата. Взе едно от гърнетата и го разгледа.

— За коне? — попита жената. — Къде отивате?

— Елуен... — каза глухо Уил. Двамата се обърнаха.
Уил с мъка се вгледа в Гарен.
— Прави с мен каквото искаш, но я пусни да си върви.
— Тя не е при нас — каза му Гарен. — Той те излъга.
— Не е ли тук? — рече Уил и облекчено въздъхна.
— Не — потвърди тихо Гарен. Понечи да каже още нещо, но се отказа, обърна се към масата и взе друго гърне.
— Заминаваш ли?
Гарен се извърна към Адела, усетил укора в гласа ѝ.
— Не за дълго. Обещавам ти, Адела — каза сериозен той. — Помогни ми за това последно нещо и ще направя всичко, което ти обещах.
— Това е буника — прошепна тя, когато Гарен изсипа съдържанието на гърнето в ръката си. — Отровна е.
— Искам да направиш отвара от нея.
Адела пристъпи напред.
— Остави я, Гарен. Няма да ти помогна да го убиеш.
Уил ги наблюдаваше в мълчание. С всяка минута съзнанието му се замъгляваше все повече и повече.
— Няма да го убия — каза бързо Гарен. — Не.
Тя посочи гърнето в ръцете му.
— Тогава защо...
— Искам да ми направиш приспивателно. Става ли? — Той вдигна гърнето. — Буника. Майка ми я използваше.
— Приспивателно? Е да, някои съставки на растението действат и така, но ако сбъркаш пропорцията, няма повече да се събудиш.
— Можеш ли да го направиш? Ще се опитам да държа Рук настрана, докато тръгнем, но за всеки случай трябва да стане така, че Уил да изглежда като мъртъв.
— А аз какво ще правя, когато се събуди и ме обвини, че съм го отвлякла и съм го упоила? — каза ядосана Адела.
— Няма да го стори — рече Гарен и погледна към Уил.
— Откъде знаеш?
— Защото ще бъде твърде зает да ме преследва...
Адела премести погледа си от Уил към Гарен. Накрая взе гърнето от ръцете му и го постави на масата.

— Не е нужно да правя отвара — каза тихо тя, отиде при полиците и взе една висока, черна бутилка. — Това ще свърши работа. — Подаде я на Гарен.

— Колко да му дам? — Гарен отпуши тапата, помириса съдържанието и направи гримаса.

— Четвърт от шишето ще го държи упоен в продължение на десет часа.

— Поне ще забави преследването. — Гарен отиде при Уил. — Отвори си устата.

— Прав си — прошепна Уил. — Ще те преследвам.

Гарен стисна зъби.

— Аз ти спасявам живота, Уил. Запомни го. — Хвана Уил за брадичката и изви главата му назад, не грубо, но решително.

Уил се опита да извърне глава, но Гарен го държеше здраво и натискаше гърлото на шишето върху устните му. Усети как гъста течност, примесена с нещо като песъчинки, пълни устата му. Помъчи се да не преглътне, но тя продължаваше да се излива, а Гарен му стисна носа и той не можеше да диша. Преглътна и за малко да се задави от кашата, която имаше отвратителен вкус.

Гарен се отдръпна, когато приключи и остави бутилката на масата.

— Колко време трябва да мине? — попита той Адела.

Уил се закашля, а тъмната течност се стече по брадичката му върху мантията и я изцапа.

— Не много.

Уил наблюдаваше как Гарен крачи напред-назад из стаята, докато минутите течаха.

— Защо направи това? Защо ти трябва книгата?

— Не трябва на мен — каза рязко той. — Той я иска.

— Кой е той?

Гарен не отговори.

След известно време Уил усети, че започва да му се повдига. Опита се да каже нещо, но почувства силен натиск в стомаха, преви се на две и повърна на пода. Когато свърши, опря изтощен гръб в леглото. Усети как езикът му изтръпва и надебелява. По гърба го полазиха тръпки. От езика изтръпването премина към бузите, темето и врата. Испита неудържимо желание да се смее. Започна да се смее. Смахът му

беше неудържим като повръщането, а очите му се насълзиха и той започна едновременно да плаче и да се смее. Наклони се на една страна, опита се да се изправи, но крайниците не го слушаха. След това, когато еуфорията затихна, започна да се отпуска. Имаше усещането, че ръцете и краката му са като чужди — като на някой, който беше решил да не помръдва и да продължава да лежи. Гарен говореше нещо, но думите му отекваха без всякакъв смисъл в ушите му. Помъчи се да ги отпъди, но само помръдна безпомощно ръка. Стаята се наклони на една страна. Лицето на Гарен се разкриви, а устата на Адела се превърна в червена черта. Всички цветове и форми започнаха да се сливат в едно.

— Защо? — опита се да каже той на Гарен. Чу отговора на рицаря, който идваше като че ли от някаква продълговата, кънтяща дупка.

— Защото си струваше. Уил, съжалявам. Но ти не знаеш на какво бях подложен.

Уил усети, че губи съзнание.

Адела се приближи към изпънатото тяло. Повдигна клепачите му и кимна.

— Готово.

— Добре. Ще отида да кажа на Рук, че сме го отровили.

— Помогни ми първо да го развържа.

— Защо?

— Не искам да рискувам някой да дойде тук и да го види вързан и пребит по този начин. Ако е на леглото, поне могат да го помислят за пиян.

Гарен помогна на Адела да развърже Уил.

— Той няма ли да каже на останалите от Ордена, че ти си му причинил това? — попита Адела, като се помъчи да повдигне Уил, за да може Гарен да го качи в леглото. — Няма ли да те арестуват?

Гарен и без това вече чувстваше как нервите му не издържат при мисълта за Мерлан. Там имаше дупка, специално запазена за предатели. Спомни си как някой му беше казал, че имало място само колкото човек да пропълзи в нея. Щяха да го оставят там превит на две в пълен мрак и самота, без храна и вода, докато умре.

— Вече ти казах, че няма да се върна в приората. — Отиде до масата, където върху мантията лежеше кожената му торба с няколко

негови лични вещи, между които беше и писмото от визитора. — Когато се върна, ще отидем в някое място, където те няма да могат да ни намерят. Ще дойда да те взема. Можеш да продадеш заведението или просто да го изоставиш. Няма да има значение, защото при всички случаи ще заминем. — Гарен млъкна и прибра бялата мантия в торбата.

Значи така, а? — присмя му се някакъв вътрешен глас. Приличаше на гласа на чичо му. — *Ще се откажеш от всичко, от мястото си в Ордена, от синовния си дълг към майка си, от това, че си един Дьо Лион, заради една курва?* Гарен пропъди гласа и натъпка мантията в торбата.

— Приключи ли? — попита Рук, когато малко по-късно той излезе на двора зад пивницата с торбата на рамо. Луната се беше скрила зад един облак и наоколо беше тъмно. Дворът беше изпълнен с тумбестите сенки на бъчвите.

— Да — каза Гарен. Огледа се, когато чу цвилене и видя два спънати коня в една от уличките, които граничеха с двора.

Рук отиде при животните и завърза торбата, която носеше, зад едно от седлата.

— Къде ги намери? — попита Гарен.

— Защо се забави толкова? — попита Рук, вместо да му отговори и очите му проблеснаха на слабата светлина, която заедно с песните и смеховете идваше откъм задната врата на кръчмата.

— Отрових го. Трябваше да почакам, за да се уверя, че е мъртъв.

Рук продължи да го гледа втренчено, а после вдигна друга торба, която лежеше върху едно от буретата, и му я подхвърли.

— Отровил си го, казваш?

— Точно така — рече Гарен и улови торбата.

— Несигурна работа. Понякога не се получава. По-добре ще е сам да проверя.

— Няма нужда! — каза бързо Гарен. Обаче Рук вече се беше отправил към вратата.

Адела застана, скръстила ръце на гърдите си, наред пълното помещение. Не можеше да си представи как някога се беше чувствала щастлива тук. Сякаш от очите ѝ беше паднала някаква завеса. Някои

неща, които преди само леко я дразнеха, като пукнатините от плесента по стените, изцапания с петна от кръв и повръщано под, сълзите по халатите на момичетата ѝ, сега ѝ изглеждаха много по-зле.

— Беше ми наредила да ти кажа, когато Далмо се качи горе, Адела.

Тя се обърна, чула гласа на едно от момичетата си — закръглената червенокоса Бланш я гледаше в очакване.

— Прати Жаклин — каза ѝ Адела по-рязко, отколкото възнамеряваше. Въздъхна и посочи към шумните търговци. — Трябва да се справя с тази пасмина.

Това беше лъжа. Фабиен беше напълно достатъчен да се справи с развеселената компания. Обаче Гарен още не беше тръгнал и тя искаше да се сбогува с него. Освен това тази вечер нямаше желание да я докосва още някой мъж, особено пък онзи касапин с рамене на бик.

— Жаклин ли? — рече недоверчиво Бланш. — Мисля, че Далмо иска да си има работа с по-опитна жена.

— Сигурна съм, че ще е твърде пиян, за да забележи — отвърна троснато Адела. — Кажи му, че може да я има без пари. Аз ще платя на Жаклин, и то двойно.

— Както искаш.

Адела се отдалечи и се насочи към една ниша в дъното на помещението, водеща към къс коридор, който минаваше покрай вратата на кухнята и стигаше до задния вход. Спря се, когато видя, че по коридора се задава една фигура.

— Къде е Гарен? — попита тя, разпознала Рук да крачи в тъмното към нея.

Бланш се изправи на пръсти, за да огледа тълпата, и видя Жаклин да седи с малка група в един по-спокоен ъгъл. Приближи се.

— Тази вечер ще приемеш един клиент на господарката.

Жаклин — четиринадесетгодишно момиче с големи очи и бухнала къдрава руса коса, която се спускаше на вълни върху раменете, я изгледа уплашена.

— На господарката?

— Не се безпокой — успокои я Бланш. — Той ще е мъртво пиян. Просто прави това, което ти показях. Всичко ще свърши много бързо. — Тя изписка, когато един от търговците я сграбчи отзад и я завъртя.

— Той ще е в стаята й! — извика Жаклин, докато мъжът продължаваше да я върти.

Жаклин пое дълбоко въздух, стана и тръгна по стълбите, оставяйки писъците, смеховете и глъчката зад себе си.

След като изтрополя покрай Сорбоната — прочутия колеж по теология, основан от капелана на крал Луи, — каретата сви надолу по улицата, на която се намираше „Седемте звезди“.

— Това е — чу Елуен да казва Бодуин от капрата на кочияша.

Преди каретата да спре, тя дръпна настрани завесата. Скочи леко на земята и се загледа в голямата кръчма. Зад завесите на прозорците се виждаха запалени факли. Чу писъците на жените сред по-силните мъжки гласове. Отпред имаше застанали до група спънати коне и две карети мъже, които я изгледаха. Един направи неприличен жест с ръка, а другите се засмяха. Сърцето на Елуен заби по-бързо, но тя не им обърна внимание и се отправи към вратата.

— Хей! — извика Бодуин. Скочи от капрата и изтича след нея. — Нямах представа къде отиваш! — рече той и застана на пътя й.

— Да потърся бъдещия си съпруг — отвърна Елуен и мина покрай него.

— Ще вляза вътре, за да проверя дали е там — каза гвардеецът и я хвана за ръката. — В този район жените идват само за едно нещо. Можеш да кажеш на капитана каквото си поискаш за мен и дъщеря му. Кралят собственоръчно ще ме обеси, ако те оставя да се мотаеш вътре... Моля да ме извиниш, госпожице, но всички мъже имат желания. — Той погледна кочияшите край каретите. — Когато един мъж види хубаво момиче като теб, наум му идва само едно нещо. Това е Дяволът в нас. — Той се обърна към Саймън, който се приближаваше тичешком. — Не си ли съгласен, сержант?

Елуен не даде възможност на Саймън да отговори. Издърпа ръката си от ръката на Бодуин.

— Тогава по-добре ще е ти да дойдеш с мен.

Саймън се възхити от решителността на Елуен, но на Бодуин очевидно не му беше никак забавно. Тъй като не искаше да я спре насила, той нямаше друг избор, освен да я последва, когато тя се отправи към вратата на пивницата, а краищата на жълтото й наметало

се влачеха по замръзналата земя. Саймън тръгна след тях, оставяйки кралската каляска по средата на улицата. Когато се приближиха, музиката и песните се засилиха. Елуен се спря пред вратата, почувствала се малко уплашена от мисълта, че от другата страна има толкова много хора, но после я бутна. Вратата не се отвори. Тогава почука плахо.

— Едва ли ще те чуят — каза Саймън, мина покрай нея и задумка с юмрук.

Не последва отговор, макар на Елуен да се стори, че видя една от завесите на прозорците на долния етаж да се отмества. Саймън отново заудря по вратата, а Бодуин, недоволен, силно изсумтя. Елуен прехапа устни, когато вратата остана затворена.

— Ти ли отрови рицаря? — попита Рук, когато приближи Адела.

— Да — каза тя, като се постара да прикрие уплахата в гласа си. — Помогнах на Гарен. — Тя плъзна погледа си покрай него към задната врата, която беше затворена. — Той отвън ли е? Искях да се сбогуваме.

— Можеш да се сбогуваш, когато се уверя, че рицарят е мъртъв — отвърна Рук. — Махни се от пътя ми.

Адела се поколеба, но не се помръдна от мястото си.

— Трябва да се отърва от тялото на рицаря, преди някой да го е видял. Време е да тръгваш.

— Няма да повтарям.

Тя се вгледа в Рук. Злобното му, белязано от шарката лице, беше пълно с жестокост и презрение, а черните му очи я гледаха заплашително. Надигналите се в гърдите ѝ омраза и гняв заглушиха страха ѝ.

— Тръгвай! — рече с дрезгав глас тя. — Или лично ще доведе кралските гвардейци и ще им покажа какво си направил.

— Заплашваш ли ме? — каза тихо той.

— Всичко свърши. Получи това, заради което дойде. Сега си върви и няма да кажа на никого и дума.

Лицето на Рук беше непроницаемо. Известно време той мълча, което на Адела се стори, че продължи няколко минути, но всъщност беше само няколко секунди. Накрая отстъпи крачка назад.

— В такъв случай по-добре ще е да приключиш с тази работа. За никой от нас няма да е добре, ако сега го намерят.

— Не — съгласи се след малко тя.

Изненадата от покорството му почти я накара да се усмихне на копелето. Проследи го как се отправя обратно към вратата, а после, разтреперана от изпитаното облекчение, се обърна и се отправи към главното помещение. Стърженето на цигуларя се засилваше с всяка крачка. Почти беше стигнала в края на коридора, когато една ръка притисна устата ѝ. Тя нададе приглушен вик, когато някой я отдръпна от светлината и шума и я притисна до вратата на кухнята.

— Мислиш, че можеш да ме заплашваш, така ли? — изсъска Рук в ухото ѝ. — Ти ли ще ми казваш какво да правя? — Адела се изви като змиорка, но хватката му беше желязна. — Значи ще съобщиш за мен, а? Ще кажеш на гвардейците какво съм направил? Никаквица такава! — Той измъкна кинжала със свободната си ръка. — Нищо няма да им кажеш! — Като продължаваше да стиска плътно устата ѝ, изви главата ѝ назад, разкривайки дългата ѝ, бяла шия пред безмилостното острие на кинжала. Последва бързо движение на китката и стената се опръска с кръв. Краката на Адела се подкосиха и тялото ѝ се сгърчи в агония до неговото. От теменужните ѝ очи потекоха сълзи, тя бавно се смъкна на земята, а върху халата ѝ се появи тъмно петно, което бързо се уголемяваше от стичащата се кръв.

Като отвори с ритник вратата на кухнята и видя, че е празна, Рук завлече безжизненото тяло вътре. Кръвта ѝ остави тъмна следа върху пода. Прибра все още изцапания с кръв кинжал в ножницата, затвори вратата и се отправи към стълбите, когато видя Фабиен да се насочва към него през тълпата.

— Къде е Адела? — попита грамадният мъж и погледна с нескрита враждебност Рук.

— Не знам — отвърна той. — И аз я търсех. — Сведе очи и видя, че по ръката му има кръв. Бавно я скри зад гърба си.

— Отвън има един кралски гвардеец и един сержант от приората на тамплиерите. Тя ще трябва да говори с тях.

— От приората? — попита разтревожен Рук.

— Да — отвърна хладно Фабиен. — Няма съмнение, че са тук заради техния приятел. — Той сниши глас и пристъпи към Рук. —

Господарката ми каза да се отнасям с уважение към теб, докато си тук, но ако ѝ докараш неприятности, ще бъда принуден да не ѝ се подчиня.

— Защо не ги позанимаваш малко — каза бързо Рук, — а аз ще отида да я намеря.

Фабиен го изгледа мрачно.

— Побързай. Няма да мога дълго да преча на кралски страж да влезе. — Той се обърна, а Рук бързо отстъпи назад. Мина покрай кухнята и се отправи с бързи крачки към вратата.

Гарен се извърна, когато го видя да изскача навън.

— Тръгваме — рече той и грабна юздите на един от конете.

— Ами Адела... — понечи да каже Гарен, като се питаше дали все пак Рук се беше заблудил от измамата.

— Това може да почака — рече рязко Рук. — Тръгваме веднага. — Той се метна на седлото. — А ако искаш, можеш да останеш и да обясниш на един тамплиер и един кралски гвардеец защо има мъртъв рицар горе.

Гарен погледна уплашен към задната врата и също се метна на коня. Двамата се впуснаха в галоп по уличката, а копитата на конете им затрополиха в нощта.

— Няма смисъл — каза тихо Саймън, като се отдръпна от вратата и погледна към прозорците на горния етаж. — Няма да отворят.

— Нека опитам пак — рече решително Елуен. Сви ръката си в юмрук и задумка по вратата, докато не я заболя. — Пуснете ме да вляза! — извика тя и накара Бодуин да премигне и да се огледа неспокойно. Тъкмо когато Елуен отново се накани да удрия, вратата се отвори. Елуен едва успя да се задържи да не връхлети върху показалия се грамаден мъж.

— Да? — рече той и я изгледа намръщен.

Елуен се изправи.

— Търсим един наш приятел.

— Ще трябва да го почакате отвън. Това е частна странноприемница.

— Остави дамата да намери приятеля си и ще си вървим — каза Бодуин и пристъпи към вратата.

— Не сте тук по официална работа, нали?

— Моля ви! — извика Елуен, когато мъжът се опита да затвори вратата.

Саймън мина покрай нея, подпря вратата с крак, блъсна я с рамо и тя се отвори. Удари с юмрук огромния мъж в корема. Когато той падна със стон на колене, Саймън се втурна вътре с разтуптяно сърце и без да обръща внимание на голите жени се огледа за Уил. Не го видя. Погледът му се спря на малка стълба, която се виеше нагоре, и той се отправи към нея, без да чака Елуен и Бодуин, които заобиколиха стенения мъж и също влязоха вътре.

Елуен спря, изумена от гледката в помещението, но гвардеецът я избута към стълбите.

— Хайде! Колкото по-бързо се махнем, толкова по-добре.

Саймън прескачаше по две стъпала наведнъж, като се подпираше на стените. Когато стигна горе, видя дълъг, тесен коридор, осветен от една-единствена факла, с осем врати отстриани. Под няколко от тях се виждаше слаба светлина. Първата двойка, която Саймън изненада, втурвайки се в стаята, скочи уплашена. Без да обръща внимание на възмутените им викове, той премина към следващата. Рязко се обърна, когато чу стъпки зад себе си, но с облекчение видя, че бяха Елуен и Бодуин.

— Трябва да проверим всяка стая — каза той на кралския гвардеец.

Бодуин се включи в търсенето. Елуен видя как кралският страж влезе в една стая и чу разтревожени гласове, после се притисна към стената, когато едно голо момиче изскочи навън и се втурна по коридора.

— Фабиен! — изкрещя тя и затропа надолу по стълбите.

Саймън беше стигнал почти до края на коридора и отваряше друга врата, когато един полугол широкоплещест мъж изскочи навън.

Той се блъсна в коняря с такава сила, че двамата отхвъркнаха назад, блъснаха се в отсрещната врата, която се разтвори с трясък и те паднаха вътре. От шума в стаята се разбра, че се води яростна борба.

— Бодуин! — извика Елуен.

Кралският страж излезе от едната стая и се втурна в другата, за да помага на коняря. През това време от останалите стаи наизлязоха хора и побягнаха покрай нея надолу по стълбите. Тя чу пъшкане и

тежки удари от стаята, в която бяха влезли Саймън, едрият мъж и Бодуин. Остана отвън безпомощна, без да знае какво да прави. Очите ѝ се спряха върху последната врата в дъното на коридора. Тя все още беше затворена. Елуен се отправи към нея, като тичаше покрай отворените врати, очаквайки всеки миг оттам да изскочат още хора. Отвори вратата и влезе в задимената стая. Въглените в огнището бяха побелели.

Отначало погледът ѝ се спря на сребърното огледало на отсрещната стена, в което видя отражението си. Страните ѝ бяха зачервени, а косата — разрошена. Бързо огледа завесата, масата, полиците с наредените по тях гърнета и леглото, опряно до близката стена. Вторачи се в момичето с бледо лице и спускаща се на вълни по раменете ѝ къдрава руса коса, което беше на леглото. То беше възседнало един мъж с пола запретната около кръста. Елуен почувства как светът ѝ се обръща наопаки, когато очите ѝ се спряха върху мъжа, който лежеше под момичето. Лицето му не беше обърнато към нея, но по късо подстриганата черна коса и профила тя го позна. Смътно усети как някакви ръце я хванаха за раменете и я дръпнаха настрани.

Жаклин, която се втрещи от глъчката в коридора, се смъкна от Уил и се притисна с гръб към стената, а лицето ѝ стана бяло като платно от страх, когато Саймън се втурна вътре. Той също се закова на място от изненада. После бързо отиде при леглото и дръпна долната риза на Уил, за да го прикрие. Докато намъкваше с разтреперани пръсти панталона на Уил, Саймън чу Елуен да плаче зад него. Кожата на Уил беше посивяла, а лицето му — покрито с рани. Саймън леко повдигна клепачите му. Беше обелил очи. Уил едва чуто простена. Саймън като ли чу да произнесе едно име. Гарен.

— Уил!

Елуен се разрида още по-силно и се опита да се приближи към леглото, но Бодуин, който се беше справил с едрият нападател, я задържа.

— Какво му е? Защо не се събужда? Уил!

Саймън се вгледа в приятеля си. Видът на очите му беше познат. Беше виждал конете да гледат така, когато ги упояваха за операция. Усети, че го обзема силен гняв.

— Какво му е, Саймън? Кажи ми!

Той погледна Елуен и леко сви рамене.

— Като че ли е пиян или нещо подобно. Не знам.

— Не! Той не би направил това! Не би го направил — каза Елуен и рухна в ръцете на Бодуин.

Гвардеецът я вдигна.

— Достатъчно! Ще те заведа обратно в двореца.

Разплакана, Елуен не можа да окаже съпротива на Бодуин, който я изведе от стаята. Вътре оставиха Саймън, коленичил до Уил. Когато те излязоха, той разтреперан нахлузи внимателно ботушите на Уил. Момичето, което все още трепереше, опряно на стената, внезапно се втурна навън. Саймън го остави да избяга. След като облече Уил, запаса колана със сабята на кръста му и вдигна на рамо безчувствения си приятел. Запита се защо мъжът, когото беше ударил в корема, не беше дошъл след тях и какви бяха писъците, които чу, когато заслиза по стълбите. Сега помещението беше много по-празно, а музиката беше спряла. Около нишата в дъното на пивницата имаше струпани хора. Няколко жени пицяха. Тъй като вниманието им беше насочено другаде, никой не забеляза как Саймън излезе през входната врата с Уил на гръб.

34. ПАРИЖКИЯТ ПРИОРАТ

3 ноември 1266 г. сл.Хр.

Уил сънуваше, че е в лодка. Беше за риба в езерото с баща си. Клатушкането от малките вълни го успокояваше. Баща му непрекъснато улавяше на въдицата си огромни, сребристи риби. Но не ги оставяше в лодката.

— Тази е чудесна! — възкликна той, откачи рибата от куката и я пусна обратно във водата.

Уил не можеше да улови нищо. Виждаше как ята риби обикалят наоколо точно под повърхността, но никоя не кълвеше на неговата въдица.

— Стръвта ти е развалена — каза баща му.

Уил усети, че му се повдига. Клатушкането на лодката стана по-силно, рибите заплуваха по-бързо и лодката започна да се върти на едно място. Баща му се смееше и измъкваше рибите една по една.

Уил се събуди и за да не падне, хвана се за ръба на сламеника, върху който лежеше. Остана да лежи така, загледан в тавана. Помисли, че ще повърне, но постепенно усещането престана. Езикът му като че ли беше подут и чувстваше отвратителен вкус в устата. Когато се опита да преглътне, нямаше слюнка и при всеки опит гърлото го болеше. Нищо не беше както трябва: светлината, странните форми на мебелите наоколо, мекотата на одеялото, с което беше завит. Дори миризмата на собствената пот му беше непозната. Седна бавно на сламеника, а от дневната светлина, която идваше през дупката в завесата, очите го заболяха. Мускулите също го боляха и макар да беше облян в пот, трепереше от студ. Зъбите му тракаха.

Отметна одеялото и провеси крака. Когато огледа стаята, осъзна, че му е позната. Беше стаята на Еверар.

Вратата се отвори.

— Добре — каза духовникът, когато видя седналия на сламеника Уил. — Събудил си се. — Затвори вратата след себе си, отиде при стола до прозореца и остави две големи кожени торби. Едната беше празна, а другата — натъпкана с нещо. Уил усети миризмата на прясно

изпечен хляб. Еверар взе от писалището голяма чаша. Спря, за да вдигне със свободната си ръка някакъв бял плат от един стол. Когато го остави върху сламеника, Уил видя, че е бяла безръкавна туника, която се носеше под мантията. — Тази сутрин я взех от шивача — каза Еверар. — Сигурно ще ти стане. — Подаде чашата на Уил. — Изпий това и се облечи.

Когато Уил пое чашата, пълна с някаква тъмна течност, в паметта му изникнаха обърканите спомени от предишната вечер.

— Какво се е случило с мен?

— Какво си спомняш?

— Гарен — каза внезапно Уил. Опита се да стане, но краката му бяха твърде слаби и отново се отпусна на постелката.

— Саймън каза, че на няколко пъти си споменал името му — рече предпазливо Еверар. — Той беше ли в онази пивница?

— Отидох там, за да се срещна с Елуен — каза бавно Уил, като се опитваше да подреди в някаква логична последователност образите в главата си. Погледна към Еверар, но той не каза нищо. — Тя ми изпрати съобщение. Поне така ми беше предадено — че е от нея. Обаче, когато отидох там, бях... — той се намръщи — бях нападател от един... мъж с маска. Знаеше за Книгата за Граала. — Уил опипа предпазливо лицето си с пръсти. Усети устната си два пъти по-дебела от нормалното, а на челото точно над окото имаше голяма подутина. Почувства рязка болка, когато я докосна. — Той ме преби. Мисля, че му казах за Николас дьо Навар, защото не го видях повече. После дойде Гарен с една жена. — Уил кимна, усетил, че паметта му започва да се прояснява. — Те бяха заедно, Гарен и онзи мъж. — Погледна към Еверар. — Как е могъл Гарен да разбере? Дали Жак му е казал за Анима Темпли?

Еверар въздъхна.

— Едва ли, но не виждам от къде другаде би могъл да узнае. Спомняш ли си нещо за онзи мъж?

— Не. Както ти казах, той беше с маска. — Уил се замисли. — Рук — рече накрая той. — Мисля, че жената го нарече Рук. Гарен ме принуди да изпия нещо. След това не си спомням много, само че една врата се отвори и нахлу светлина. — Уил сбърчи вежди. — И някакъв женски глас. — В паметта му изплува образът на момиче с руси къдрици и бледо, изопнато лице, осветено от идващата от огнището

светлина. Чашата се изплъзна от ръката му и падна на пода. — Жената — каза задъхан той, — тя... — Обаче усети, че му прилошава и не можа да продължи.

Но Еверар изглежда разбра. Наведе се и вдигна чашата.

— Ще те опростя. Не е нужно да се тревожиш, че си нарушил клетвата за целомъдрие. Няма да кажа на никого.

— Елуен! — извика Уил и рязко вдигна глава. — Тя беше там! Чух гласа ѝ!

— Да, Саймън ми каза.

Уил се изправи. Виеше му се свят. Огледа се за дрехите си и забеляза долната си риза върху един стол, под който бяха сложени ботушите му.

— Какво правиш? — попита Еверар.

Уил навлече ризата през главата си.

— Къде ми е сабята?

— Уилям...

— Къде е проклетата ми сабя?

Еверар отстъпи назад, когато Уил се изправи срещу него и гневно го изглежда.

— Ей там — рече той и посочи към един от сандъците.

Уил грабна сабята. След това облече новата туника, която му беше по мярка, и запаса колана около кръста си.

— Какво смяташ да правиш, Уилям?

— Трябва да видя Елуен. — Зъбите на Уил тракаха. Стисна челюсти, за да ги спре. — Трябва да обясня.

— Нямах време — каза със спокоен, но твърд глас Еверар. — Николас вече има един ден преднина пред нас и ако си прав, изглежда, че Дьо Лион и онзи мъж, който те е измъчвал, също са подире му. Саймън те доведе тук от кръчмата. Оседлал е конете и ни чака отвън. Ще дойде с нас. Разрешиха ни да го вземем като наш оръженосец.

— Казал си на Саймън за Анима Темпли?

— Не. Но той доказа, че може да ни е от полза и знае за Дьо Навар. Визиторът мисли, че отиваме в Блоа, за да се запознаем с един трактат по мореплаване. Казах му, че на Дьо Навар се е наложило спешно да замине по лична работа. Последното нещо, което ни трябва, е да започне разследване за внезапното му изчезване.

— Не мога да тръгна. — Уил се огледа за мантията си. Намери я хвърлена до леглото и я метна върху раменете си. Тръгна към вратата.

Еверар застана пред него.

— Ако Елуен изпитва същите чувства към теб, каквито ти към нея, тя ще ти прости, независимо дали ще ѝ обясниш днес, утре или следващата седмица.

— Махни се от пътя ми, Еверар — рече рязко Уил. — Вече не можеш да ме командваш.

Старецът го сграбчи за ръката.

— Дьо Лион те е упоил и е сложил в леглото ти онази мръсница! Ще го оставиш ли да се измъкне?

Уил се опита да изблъска Еверар, но нямаше сили. Думите на духовника отекнаха в ушите му и отново му се догади.

— Спри! — извика той. — Не говори! Не искам да слушам!

— Той е накарал една жена да те изнасили — просъска Еверар и го изгледа яростно, като присви кървясалите си очи. — Тази никаквица те е изнасилила!

— Млъкни!

— Накарал те е да нарушиш клетвата, която положи пред Ордена в памет на мъртвия си баща! — Той хвана и другата ръка на Уил и я разтърси. — Какво ще направиш за това?

— Ще го убия! — извика разтреперан Уил и политна да падне върху стареца. В главата му се завъртяха образите на момичето, на Гарен, на баща му и на Елуен.

Еверар също политна назад, но успя да се задържи и го подхвана.

— Ще го намерим заедно — прошепна той в ухото на Уил. — Аз ще си взема книгата, а ти ще видиш как обесват Дьо Лион. Обещавам ти го.

Цезаровият път, недалеч от Орлеан, 5 ноември 1266 г. сл.Хр.

Вече два дни те преследваха Гарен и Рук, като се насочваха постепенно на запад по Цезаровия път, който водеше към Ла Рошел. През първия ден напреднаха доста и бяха възнаградени, когато спряха да прекарат нощта в Етамп — процъфтяващ град, построен около няколко тъкачници, с информацията, че хора бяха видели един тамплиер и друг мъж да минават оттам същия следобед. Еверар се

надяваше, че ако попречат на Гарен и Рук да преследват Николас дьо Навар или ако ги изпреварят, биха могли да продължат безпрепятствено за Ла Рошел и да изпълнят плана си да арестуват хоспиталиерите.

В Етамп Уил, Еверар и Саймън наеха стая в една странноприемница, чийто собственик, като видя кръстовете на мантиите им, ги покани да споделят с него и жена му сготвения за вечеря глиган. Обаче тлъстото месо се отрази зле на стомаха на Уил и Еверар с досада установи, че на следващия ден той не беше в състояние да язди бързо. Сутринта състоянието на болното му гърло се беше влошило още повече и той преглъщаше с мъка, а носът и очите му непрекъснато сълзяха, което го принуждаваше да язди почти слепешката. Въпреки че беше ужасно студено, Уил непрекъснато обилно се потеше и през нощта, когато се бяха приютили в плевнята на един фермер, държа другите будни, защо през цялото време се мяташе в треска и бълнуваше. Саймън го наблюдаваше с тревога, но мислите на Еверар бяха съсредоточени главно върху това как да си върне книгата и той не обърна голямо внимание на бързо влошаващото се здраве на Уил.

— След един — два дни ще се оправи — рече свещеникът, когато слязоха от конете някъде около времето за вечерна молитва и Саймън му обърна внимание на трескавия вид на Уил.

Бяха спрели недалеч от пътя край горичка от недорасли дървета до брега на малка река, придошла от неотдавнашните силни дъждове. Все пак край бреговете бе достатъчно плитка, за да напоят конете. Ръмеше ситен дъжд, а по небето бяха надвиснали тежки облаци. Земята наоколо беше кафява и прогизнала от вода.

Уил отиде до водата, за да напълни меховете. Саймън пое юздите на Еверар, а старецът извади малко хляб и сирене от торбата и ги постави върху един пън. Конярят наблюдаваше как Уил влачи меховете сред буйната вода и много му се искаше да отиде при него, но не се решаваше. Откакто бяха напуснали Париж, на няколко пъти се беше опитвал да го заговори, но всеки път нещо го спираше. Опитваше се да не мисли за мъката, изписана на лицето на Елуен, когато ѝ беше казал, че Уил вероятно се е напил, но образът ѝ продължаваше да изниква пред очите му. Беше я излъгал, без да се замисли. После вече беше

много късно да върне думите си назад. Сега, когато гледаше Уил, не можеше да се отърве от чувството, че е постъпил като предател.

— Ами иди поне да напоиш конете! — скара му се Еверар, подразнил се от бездействието на Саймън.

Докато старецът търсеше подходящ храст, зад който да се облекчи, Саймън заведе конете до едно място, където брегът на реката беше по-нисък, и те наведоха глави, за да пият. Потупа по хълбоците младата кафява товарна кобила, върху която бяха натоварили повечето от провизиите. Погледна към Уил с крайчеца на окото си. После стреснат извика. Приятелят му беше свалил мантията и туниката и ги беше хвърлил небрежно на мокрия бряг. Сега сваляше и долната си риза. Не се обърна, когато Саймън го повика. Той остави конете и хукна по брега, когато видя как Уил изува ботушите си и, олюлявайки се, тръгва по калния склон, за да нагази в кафявата, разпенена вода. Водата му стигаше до кръста, но течението беше силно и Саймън знаеше, че е леденостудена.

— Уил! Излез!

Уил не се обърна, а започна да се плиска по ръцете и гърдите и да разтрива голата си кожа.

Саймън изруга, свали ботушите си и нагази в реката, като сипеше проклетия и болезнено пышкаше.

Стройното тяло на Уил изглеждаше ослепително бяло на фона на тъмната вода, но страните му бяха зачервени от треската. Обърна се, когато Саймън го сграбчи за рамото. Зелените му очи бяха широко отворени, но като че ли не бяха на фокус.

— Трябва да се измия.

— Върни се на брега и аз ще ти донеса мокър парцал — каза задъхан Саймън, усетил как ледената вода го прерязва като нож. Когато Уил се опита да навлезе още по-навътре, Саймън го дръпна назад. Въпреки изтощението си Уил беше изненадващо силен и Саймън трябваше да се напегне докрай, за да го спре. — Моля те, Уил! Тук ще си намерим смъртта!

— Когато затворя очи, виждам само нея!

— Елуен ли? — попита Саймън, без да го пуска. Вече не усещаше краката си.

Погледът на Уил стана по-съсредоточен.

— Помислих, че е тя, Саймън. Взех онова момиче за нея. Беше като сън. Желаех я. Аз... аз я докоснах... и... — Той разтърси яростно глава. — После, когато видях лицето ѝ, истинското ѝ лице, се опитах да ѝ кажа да спре. Опитах се, Саймън, трябва да ми повярваш. Но не можех да говоря. Не можех да се помръдна. Още усещам... миризмата ѝ върху себе си. И не мога да я търпя!

— Всичко ще се оправи — каза му Саймън, заглушен от шума на буйната вода.

— Елуен ме видя.

— Щом вземем книгата и се върнем в Париж, можеш да ѝ обясниш. Кажи ѝ същото, което току-що каза на мен.

— Какво да ѝ разкажа, Саймън? Че съм бил в леглото с една проститутка, която съм взел за нея? — Уил яростно проплака. — Защо си тръгна тя? Не разбирам. Би трябвало да знае, че не бих направил такова нещо? Не разбирам!

— Елуен ще ти прости — каза, заеквайки, Саймън, връхлетян внезапно от обзелите го чувства. Искаше му се това да се окаже вярно. Отчаяно му се искаше всичко да се оправи, за да облекчи собствената си вина, но думите заседнаха в гърлото му. — А иначе може и да е за добро — каза със заекване той.

— Как може да е за добро? — извика с пресипнал глас Уил.

— Понякога за лошите неща си има причина, нали така? Може би си избързал с предложението да ти стане жена. Може би трябваше да изчакаш, за да си сигурен какво всъщност искаш.

— Не мога да чакам! — Уил се отправи към брега, но се подхлъзна и потъна под водата. Саймън го сграбчи и го издърпа. — Ти не разбираш — извика Уил и силно се закашля. — През всичките тези години чаках баща ми да ми прости, а той умря! — Отново залитна и Саймън едва успя да го хване. — Пусни ме — прошепна, явно изтощен, Уил.

— За нищо на света — каза Саймън и успя да го измъкне на брега, след като съпротивата му отслабна.

— Какво сте направили? — извика Еверар, когато излезе от храстите и видя Уил и Саймън да лежат в калта, мокри и треперещи.

Докато кладяха огън, за да стоплят Уил, Саймън трябваше да изслуша укорите на Еверар. Свещеникът беше гневен и на двамата за ненужното забавяне, обаче измъчваният от треската Уил не му

обръщаше внимание. Когато Еверар раздели храната между тримата, Саймън напразно се опита да убеди Уил да хапне малко хляб. Откакто бяха излезли от водата, Уил не си отваряше устата, освен да кашля. Хъхренето дълбоко в гърдите му никак не се хареса на Саймън. Баща му имаше навика да казва за подобна кашлица, че му напомня за гробища.

Най-после Еверар угаси малкия огън и те отново тръгнаха на път, надявайки се да стигнат в Орлеан до полунощ. Тъй като Уил беше твърде слаб, за да язди, Саймън седна зад него и го прихвана с една ръка през кръста, за да може да се държи на седлото. Еверар поведе товарния кон на Саймън редом със своя, като от време на време мърмореше под нос. Движеха се ужасно бавно, но все пак успяха да стигнат града същата вечер, както се бяха надявали.

Влязоха в Орлеан след малък търговски обоз, а портите веднага се затвориха зад гърба им за през нощта. След като стражите им махнаха с ръка, подканвайки ги да не се бавят, Еверар ги поведе по улиците на града. Небето над плетеницата от покриви и кули беше сиво-зелено на отслабващата светлина и докато свещеникът ги заведе до приората на тамплиерите, след като на няколко пъти обърка посоката, започна да вали. Манастирът не беше голям и се издигаше на брега на Лоара, но имаше собствен параклис и конюшня и беше добре уреден. Приорът дойде лично да ги приветства, когато му беше съобщено за пристигането им. Отведоха незабавно Уил в лечебницата, придружен от Еверар, а на Саймън показаха къде ще прекара нощта.

Той остана да чака нетърпеливо в малката стаичка, като поглеждаше през тесния прозорец, през който нахлуваше студен вятър и донасяше от реката остра миризма на тиня. Освен една табуретка вътре имаше само едно тясно легло и тоалетна кофа. Саймън разбра, че ще трябва да изкара нощта на пода.

Когато след малко Еверар се върна, конярят стана и с нетърпение попита:

— Как е Уил, сър?

— Какво? — рече Еверар и се отпусна тежко върху табуретката.

— А, да. Не е добре.

— От... от проститутката ли е, сър? — успя да каже конярят.

— Не, едва ли. Има лоша треска. Лекарят смята, че до няколко дни ще стихне. Луната е в подходяща фаза и започнаха да му пускат

кръв.

Саймън кимна, малко поуспокоен.

— Ще трябва да продължиш сам да търсиш книгата.

Саймън остана с отворена уста от учудване.

— Сър...

— Трябва да я вземем от хоспиталиерите — прекъсна го Еверар.

— Ако Дьо Навар напусне тези брегове с нея, никога повече няма да я видя! — Той отвори една от кожените торби, която беше донесъл в стаята, и извади пълна кесия и дълъг ловджийски нож. — Вземи тези неща — каза старецът и подаде на коняря кесията и ножа. — В нея има достатъчно пари, за да отидеш пет пъти до Ла Рошел и да се върнеш. Иди право в нашата база там и кажи на рицарите, че хоспиталиерите са откраднали важна книга от приората в Париж. Кажи им, че се е наложило ти да избързаш от групата ни и че те трябва да арестуват Николас и братята му, а също и Дьо Лион и неговия спътник, когато пристигнат. С Уил ще те последваме колкото е възможно по-скоро.

Саймън погледна кесията и ножа, а после отново свещеника. Не можеше да говори местния език, а латинският му беше ужасен. Не можеше да напише дори собственото си име и да преброи до десет, а само в конюшната на приората в Париж беше обучаван от Уил да борава с оръжие. Сега този старец с безумен поглед искаше от него да носи със себе си повече злато, отколкото беше виждал някога в живота си, и да преследва две групи въоръжени мъже! Саймън си помисли за голямото разстояние между него и морския бряг и макар да не знаеше точно на колко левги възлиза то, със същия успех Еверар би могъл да го накара да отиде до Йерусалим в отчаянието си.

— Аз... не мога, сър — каза, заеквайки, той. — Идете вие, сър. Аз ще остана при Уил и после ще дойда с него, когато...

— Не ставай смешен! — скара му се Еверар. — Ти ще пътуваш много по-бързо от мен. И без това се забавихме. Трябва да стигнеш в Ла Рошел преди Николас. Двамата с Уил ще сме още далеч назад. — После по-тихо, но заплашително добави: — Няма кой друг да го направи, Саймън. Ако не го сториш, Дьо Лион никога няма да бъде наказан за несправедливостта, която извърши спрямо Уил. А ако това не стане, той няма никога да се успокои.

35. ОРЛЕАНСКИЯТ ПРИОРАТ

2 февруари 1267 г. сл.Хр.

Уил наблюдаваше върволицата жени, които се спускаха надолу по хълма към катедралата. Пазеха в шепи пламъчетата на свещите от острия вятър, който браздеше тъмните води на Лоара. Беше празникът Сретение Богородично и всички, които бяха родили предната година, трябваше да занесат свещите си в църквата, за да се помолят на Пресветата майка за доброто здраве на децата си. Тази нощ свещениците, монасите и клисарите из целия християнски свят щяха да пречистят всички свещи за литургия през идната година.

Когато се отдръпна от прозореца, Уил видя отражението си в пълния с вода леген, поставен на масата до леглото му. Страните му бяха изпити, очите хлътнали, а ребрата му се очертаваха ясно над корема. През изминалите три месеца беше загубил почти една трета от теглото си. Започналото като треска се беше превърнало в заболяване на белите дробове, от което за малко да умре. Заедно с белезите от камшика на Еверар по гърба му бяха останали пресни следи от ножа на лекаря, за да изтече лошата кръв от гърдите му. В малката стая миришеше силно на седефче и дафиново масло, които се използваха за намазване на раните. Седмици наред Уил лежа, почти загубил съзнание, облян в пот, докато от вените му изтече огромно количество кръв, а подобно на жизнените сокове, напуснали тялото му, стихнаха и гневът, мъката и чувството му за вина. Превърна се в скелет, покрит със сивопепелява кожа, който не можеше нито да се храни, нито да се облича сам, камо ли пък да ходи.

Но през последните две седмици кашлицата постепенно взе да намалява. Пускането на кръв беше спряно заради новата луна и цветът на бузите му започна да се възвръща. С него дойдоха спомените и гневът. Сега той беше по-студен и по-силен от преди. Държеше го буден през последните няколко нощи и заглушаваше дори мъката, която го връхлиташе, когато започваше да мисли за Елуен.

Вратата се отвори.

— Видя ли шествието?

Уил не се обърна, когато чу гласа на Саймън.

— Да.

Без да обръща внимание на студения му тон, Саймън продължи да се усмихва. Носеше съдинка с димяща супа и чаша с лечебно питие, приготвено от печени ябълки, бира, захар и индийско орехче.

— Заповядай — каза той и блъсна с крак вратата, за да се затвори. — Защо не седнеш? Ще ти помогна да вечеряш.

Единственият външен признак за раздразнението на Уил беше потрепването на брадичката му.

— Мога сам да се справя.

Загрижеността на коняря беше започнала да го изнервя, а тясната стаичка, в която беше затворен, още повече утежняваше нещата. Повдигаше му се от собствената му миризма, която се беше пропила в одеялата, с които спеше, и във въздуха, който дишаше, повдигаше му се от късчето сиво небе, което гледаше през прозореца. Уил пое съдинката, седна на леглото и засърба супата. Топлината се разля по гърлото и гърдите му и той усети как напрежението го напуска.

— Брат Жан е на мнение, че до края на месеца ще бъдеш достатъчно добре, за да можеш да пътуваш — рече Саймън след продължително мълчание, нарушавано само от пеенето на жените по улицата.

Уил кимна. Брат Жан, лекарят в лечебницата, вече му го беше казал сутринта. Еверар, дошъл да чуе диагнозата, много се зарадва. Както беше казал Саймън, свещеникът се беше вманиачил напълно и беше прекарал последните няколко седмици в стаята си, ходейки напред-назад като тигър в клетка. Непрекъснато изучаваше всички карти, които можеше да намери и на които бяха показани различни пътища до Светите земи — по море и по суша.

До връщането на Саймън от Ла Рошел, малко преди средата на зимата, Уил остана почти непрекъснато в безмилостните обятия на треската. Отначало пътуването на коняря до пристанището беше преминало добре и той беше успял да напредне доста, следвайки поречието на Лоара до Блоа. Обаче късно една вечер, малко преди да достигне Тур, конят му се беше подхлъзнал на един камък. Успя да стигне до града с накуцващото животно, където беше принуден да похарчи парите на Еверар за нов кон. Поради забавянето и неколкодневното лошо време пристигна в Ла Рошел много по-късно,

отколкото беше замислил. Не откри никаква следа от Гарен, но разбра сравнително лесно къде се намираше Николас.

Когато уведоми тамплиерите, че един хоспиталиер е откраднал ценна книга на приората в Париж, маршалът изпрати двама рицари в манастира на хоспиталиерите с искане да му предадат Николас. Там обаче заявиха, че не знаят нищо за книгата и студено обясниха на тамплиерите, че неотдавна четирима рицари наистина пристигнали от Париж, но вече не са в манастира. Трима от тях се върнали в Париж, а четвъртият, на име Николас дьо Акър, заминал преди шест дни с един от техните кораби за Акра. Тъй като нямаше желание да влошава повече отношенията си с хоспиталиерите, маршалът на тамплиерите каза на Саймън, че не може да се направи нищо и че визиторот в Париж трябва да се занимае по-нататък с този въпрос.

Когато Саймън се върна в Орлеан, Еверар поиска да тръгнат веднага за пристанището, но Уил беше много сериозно болен, за да пътува, а Саймън беше казал на отчаяния свещеник, че до пролетта за изток няма да плават повече кораби. Бойният тамплиерски кораб „Фалкон“ щял да е сред първите от флотата, които ще напуснат пристанището след атаката на Сафед от Байбарс. Еверар изпрати писмо до визитора в Париж, за да го уведоми, че ще пътуват за Акра — той на поклонение, а Уил и Саймън да помагат за укрепването на отбраната на града.

Саймън видя как Уил пресуши чашата с лечебното питие.

— Мисля си, че може би не трябва да ходим в Акра. Какво като има война? Та аз дори не мога да въртя меча както трябва. Знаеш го.

— Взех решение — отвърна Уил и избърса устата си с опакото на ръката. Той погледна Саймън. — Няма нужда да идваш.

— Трябва. Еверар няма да се грижи за теб.

— Нямам нужда от грижи.

Саймън тежко въздъхна.

— Та ти едва ходиш. Ще минат седмици докато стигнем в Ла Рошел, а после месеци и месеци ще трябва да пътуваме с кораб. Дори и да стигнем до Светите земи, как ще намерим Николас или Гарен, ако изобщо той е там?

Уил стана и отиде до прозореца. Сложи ръце на перваза и затвори очи, като едва поемаше студения въздух. От няколко дни мислеше за Утремер — мястото, където беше загинал баща му. Бледата

му, изнежена кожа жадуваше за топлината на източното слънце, а самият той жадуваше за мъст. Сарацините бяха отнели живота на баща му, а Николас дьо Навар — единствената му възможност да изкупи греха си, като направи единственото нещо, което знаеше, че баща му би искал. Ако Николас успееше да разруши Анима Темпли и заедно с нея и Ордена, смъртта на баща му наистина щеше да е безсмислена и войната щеше да продължи безпрепятствено. А Гарен? Неговият някогашен приятел? Беше отнел на Уил единственото, което му беше останало — Елуен. Той отвори очи.

— Ще ги намеря — каза Уил повече на себе си, отколкото на Саймън.

ЧАСТ ТРЕТА

36. ХОСПИТАЛ НА ОРДЕНА СВЕТИ ЙОАН, АКРА

18 януари 1268 г. сл.Хр.

В Акра денят беше прохладен, макар да беше много по-топло, отколкото е по същото време във Франция или Англия. В далечината южно от града, над хълмовете в подножието на планината Кармел бяха надвиснали облаци с цвят на индиго. Бяха почти черни на фона на белите и бледожълти цветове в равнината по крайбрежието. Тук-там от небето се спускаха ефирните завеси на дъжда. В една светла, просторна стая в кулите на манастира на Ордена Свети Йоан, Николас дьо Акър наблюдаваше как дъждът постепенно се придвижва на запад. През прозорците долитаха шумът и миризмата на пазара за добитък, който беше в непосредствена близост със стените на манастира. В самия манастир цареше оживление. Николас забеляза да въвеждат в приюта двама мъже, за които предположи, че са поклонници. Единият се подпираше на другия. Тъй като беше отрасъл в Акра, той помнеше, че приютът, основан, както и техният Орден, за да се грижи за пътниците християни, беше винаги пълен с хора. Сега повечето от леглата бяха празни. Николас предположи, че от една страна това никак не е лошо, но от друга е признак, че тук идват да се подслонят все по-малко богомолци.

След като извърна очи от гледката, той отново погледна махагоновото писалище, върху което лежеше продуктът на десет години от живота му. Подвързаната с кожа книга беше дръпната на една страна, за да се отвори място за пергаментите и мастилницата на писаря, който прилежно пишеше писмо, което му диктуваше Великият магистър на Ордена Свети Йоан, Хюго дьо Ревел. Великият майстор — висок, строен мъж на средна възраст, с добре оформени мустаци и брада, седеше с изправен гръб на стол с висока облегалка. Писарят беше седнал неудобно в края на покрит с възглавници диван и като че ли се страхуваше да се отпусне върху удобната мебел. Прикрил с каменна физиономия нетърпението си, Николас отново се обърна към прозореца.

Беше чакал тази среща пет месеца, откакто беше пристигнал в Акра предишното лято. Веднага, след като корабът му влезе в пристанището, беше отишъл в Хоспитала, за да предаде Книгата за Граала на Великия магистър, който при заминаването на Николас за Париж под името дьо Навар беше все още само рицар като него.

Няколко седмици след пристигането на Николас един спор за контрола върху градското пристанище между конкуриращи се венециански и генуезки търговци прерасна в гражданска война, която продължи през цялата есен. Дьо Ревел, който беше един от управниците на Акра — някои от тях назначени, а други самоназначили се, беше зает с преговори във връзка със спора и до този момент не беше успял да приеме Николас.

— Така че в заключение ти изпращам двайсет рицари да подсилят гарнизона на нашия манастир в благородния град Антиохия. — Великият магистър спря за миг и потупа добре оформената си брада с палец. — Бог ми е свидетел, че искам да изпратя повече, скъпи братко, но през тези няколко години броят ни намаля.

При тези думи писарят вдигна глава и перото увисна над пергаментата, но после продължи да пише и то заскърца по хартията.

— Завърши го с поздравленията ми и го изпрати — нареди накрая Дьо Ревел.

— Да, господарю — каза писарят.

Събра пергаментите, перото и мастилницата и излезе от стаята, като стъпваше безшумно върху покритите с розови и нефритенозелени копринени килими бели плочи.

Дьо Ревел погледна към Николас и му посочи дивана.

— Седни, братко Дьо Акър.

Николас седна не така сковано като писаря, но и без да се отпуска много. Срещна спокойно погледа на Великия майстор. Въпреки че не беше едър, Хюго дьо Ревел беше жилав мъж като върба с вплетено в нея желязо. Николас беше забелязал стоманения блясък в неговите очи още когато беше дошъл за пръв път в стаята му преди пет месеца. Забеляза го и сега.

— Сър, без да искам чух, че ще изпращаме воители в Антиохия, така ли?

Великият магистър сплете дългите си пръсти върху скута. Черната му мантия с бял кръст на гърдите падаше свободно около

него.

— Изпращаме воини навсякъде. Получих съобщение от един от нашите шпиони в Кайро. Байбарс планира да започне нова кампания срещу нас през този месец, само че султанът изглежда е взел строга мерки и не можем да получим достоверна информация къде е предложил да бъде нанесен първият удар. През последните няколко години негова основна цел беше Акра, но всеки път, когато отбием атаките срещу нашите стени, той се обръща и си отмъщава жестоко на по-слабо защитими селища. Въпреки че с всяка изминала година те стават все по-малко, Антиохия особено ме безпокои. Тя е един от по-примамливите останали обекти и се съмнявам, че със започналата сега нова кампания на Байбарс, принц Бохемон ще може да плати още веднъж, за да бъде пощаден градът.

Николас беше съгласен. Един рицар му беше казал, че преди четиринайсет месеца мамелюците се опитали да превземат Антиохия. Когато воините на Байбарс се появили пред стените на града, неговият управник принц Бохемон пожертвал десет каруци със злато, скъпоценни камъни и млади девойки, за да спаси града. Доволни от предложението, военачалниците се оттеглили в Алепо, оставяйки Антиохия непокътната. Имаше слухове, че Байбарс бил бесен от това.

— Колкото по-скоро пристигнат кръстоносците на крал Луи, толкова по-добре — рече Великият магистър. — Въпреки че все още няма окончателно съобщение кога точно ще стане това. Той пое кръста миналата година, но в последните сведения, които получих от Запад, се казва, че кралят имал спор с брат си Шарл, граф на Анжу, който неотдавна беше назначен за крал на Сицилия. Дьо Анжу очевидно се е опитвал да убеди Луи, че първо трябва да бъде превзет Тунис, за да има ефикасно настъпление срещу Египет.

— Тунис? — намръщи се Николас. — Луи и хората му са нужни тук, в Палестина.

— Съгласен съм с теб, братко. Обаче в Акра има хора, които смятат, че Анжу иска да разшири новосъздаденото си кралство. Амбициите му за собствена империя на Изток могат да се отразят на плановите на Луи. Може да се окажем сами, докато кралят отлага пристигането си. Мисля, че не можем да разчитаме на помощта му. Обаче — рече Великият магистър и се наведе напред да вземе Книгата за Граала, — това са други грижи и не са свързани с идването ти тук.

— Той отвори книгата и прегледа първите няколко страници. — Прочетох я преди няколко седмици — обясни магистърът. После я остави отново върху масата. — Свършил си добра работа, братко. Ти положи много усилия и изпълни безкористно задачата си в интерес на Ордена.

Николас наведе почитателно глава.

— Беше мой дълг, сър. Приех с готовност поръчението. Признавам, че имаше време, когато се безпокоях, че усилията ми могат да се окажат напразни и че книгата може би няма да е в състояние да нанесе онези непоправими вреди на тамплиерите, на които Великият магистър Дьо Шатоньоф се беше надявал, когато за първи път научихме за нея. Но след като сам я прочетох, разбрах, че тази надежда не е била неоснователна.

Изражението на Дьо Ревел стана сериозно.

— Да, без съмнение това е книга, пълна с ерес и богохулства. Прочетох я с отвращение. Папата ще побеснее, ако разбере, че тамплиерите са замесени в тази работа. Но мисля, че книгата няма да е достатъчна, за да го накара да разтури Ордена.

Тези думи бяха удар за Николас, но той бързо се съвзе.

— Ако ми позволите да обясня, сър, тук не става въпрос само за еретичния ѝ характер, който би могъл да навреди на Ордена. Моите информатори ми казаха също, че книгата съдържа планове на Анима Темпли, скрити под алегорична форма. Те ме увериха, че ако бъдат разкрити, тези планове могат да унищожат Ордена. Като ме изпрати да я намеря, Великият магистър Дьо Шатоньоф се надяваше книгата да свърши тъкмо това.

— Дори и да е така, братко, ако има някаква скрита стратегия в повествованието, тя ще е ясна само на онези, които изрично знаят каква е тя. Преди години самият Орден започна разследване на всичко това и не откри нищо. Ще ни трябват повече доказателства, ако искаме обвиненията ни да бъдат убедителни. Имаш ли някаква представа какви са точните планове на Анима Темпли?

— Имам подозрения — каза Николас и се наведе напред. — Знам, че Анима Темпли съществува, сър. След нападението на тамплиерите срещу ордена ни тя е била разтурена, но свещеникът Еверар дьо Троа е продължил да осъществява целите, за които Арман и останалите са работили първоначално. Знам това със сигурност.

— Не го оспорвам, но ние ще имаме само една възможност да го сторим и трябва да сме сигурни, че ударът ни ще бъде насочен правилно. Нашата вражда с ордена е добре известна. Могат да ни обвинят, че създаваме ненужни неприятности, когато положението в Утремер е нестабилно. Папата разчита на тамплиерите, също както и на нас, да се противопоставим на сарацините. Мисля, че трябва да съберем повече информация за тази група и техните планове, преди да предприемем каквито и да било действия. Показанията на бивши членове на групата, които са твои информатори, ще ни помогнат извънредно много в случая.

— Човекът, който ми каза за книгата, умря преди няколко години. Той беше единственият, готов да свидетелства срещу Анима Темпли, и то само ако книгата е у нас. Останалите, с които се свързах, се страхуват твърде много от последствията от предателството си и не желаят да се разкриват.

— Можеш ли да ги убедиш?

Николас млъкна за момент.

— Ако се използват подходящите средства, да, възможно е.

— Добре — каза Дьо Ревел и се облегна в стола. — Това може да ни бъде от голяма полза в бъдеще.

— В бъдеще ли, сър? — попита Николас. — Няма ли да пристъпим към действия колкото може по-скоро? Колкото по-скоро действаме, толкова по-бързо ще паднат тамплиерите.

Известно време Дьо Ревел не каза нищо.

— Когато Великият магистър Дьо Шатоньоф ми каза за плана си, признавам, че си бях помислил, че тази работа е безнадеждна — рече той. — Предположих, че той просто се осланя само на слухове. След като Дьо Шатоньоф умря и ти ми писа за изчезването на книгата, интересът ми към проникването ни в ордена на тамплиерите беше да разкрием повече неща за тяхното богатство — за парите, за имотите и за свещените реликви, които притежават. Когато дойде при мен преди няколко месеца, ти ми предаде един сравнително подробен списък за онова, което притежават в кралство Франция, но на мен ми се искаше да имам по-точна сметка за цялостното им финансово състояние.

— Все още не знам каква е причината за това, сър. Мога ли да ви попитам защо искате да го узнаете?

Великият майстор сви устни като че ли се колебаеше дали да отговори.

— Интересът ми към тяхното финансово състояние се дължи на едно предложение, което аз и други от нашия орден обсъждаме от известно време.

— Предложение?

— Обсъждаме дали да не се опитаме да се съюзим с тамплиерите.

Николас изглежда Великия магистър, не вярвайки на ушите си.

— Това не е възможно, сър.

— Аз самият не обичам тамплиерите, братко. Това, което Арман и рицарите му ни сториха, е непростимо, но джихадът на Байбарс не ни оставя голям избор. Ако обединим възможностите си, ще можем да се противопоставим на армията му достатъчно дълго, за да си възвърнем териториите. Ако това не стане, двата ордена и всички ние ще загубим всичко.

— С цялото ми уважение, сър, вас ви нямаше тук, когато Арман и другите рицари наложиха обсада на крепостта ни. Нямаме представа какво трябваше да изтърпим през тези месеци.

— Спазвай любезен тон в мое присъствие, братко.

Николас не отговори. Това, че някой друг така безцеремонно беше обърнал гръб на постигнатото благодарение на усилията му, го разстрои. Само по себе си то беше достатъчно неприятно, но фактът, че те щяха да бъдат използвани за цел, противоположна на първоначалната, беше направо катастрофа.

— Ако сега тамплиерите бъдат разгромени, братко — каза Дьо Ревел, — същото ще се случи и на нас. Само ако се съюзим с тях, може да се надяваме да продължим нашата мечта за християнски Свети земи. Както казах, ти вече пожертва много, но сега трябва да направим още по-голяма жертва и да работим с нашия враг за по-голямото добро, или да се изправим пред съвсем реалната възможност да не изкараме още една зима по тези места.

Николас понечи да протестира, но Дьо Ревел продължи, преди да е заговорил:

— Аз трябва да направя това, което изискват интересите на Ордена ни, а за момента всеки опит да се подкопае или унищожи Ордена ще се обърне против нас. Ако оцелеем през тази война и си

възвърнем достатъчно територии, ще бъдем в по-силна позиция да се изправим срещу тамплиерите, без да навредим на себе си. Но докато това време настъпи, аз няма да застраша Ордена ни, като продължа осъществяването на плана на Дьо Шатоньоф, колкото и вредна да се окаже тази книга за тамплиерите. Засега трябва да съсредоточим усилията си за спечелване на тази война. После, когато сме в по-силна позиция, ще нанесем удара.

Дьо Ревел взе Книгата за Граала и стана.

— Докато настъпи това време, ще престанеш да се занимаваш с тази работа. — Той отиде до една голяма желязна каса в стената зад стола му. Взе ключ, който висеше на верижка от колана му, отключи касата и сложи книгата вътре. — В идните месеци гражданите на Утремер ще разчитат много на всички нас — кимна Дьо Ревел на Николас. — Свободен си, братко.

Николас стана и се поклони.

Взе си довиждане, завъртя се на пети и излезе. Навън сводестите прозорци на коридора предлагаха великолепна гледка към града. Николас не обърна внимание на кулите, църквите и пазарите, защото погледът му се спря в залива, където шест тамплиерски бойни кораба, заобиколени от голям брой по-малки съдове, бавно навлизаха в пристанището.

Фалкон, заливът на Акра, 18 януари 1268 г. сл.Хр.

Палубите на тринадесетте кораба бяха претъпкани с хора: сержанти, рицари, поклонници, търговци. Всички се опитваха да видят града, който бавно се очертаваше на хоризонта. На север и на юг се виждаха планини и тъмно, облачно небе. Отпред от градските стени до далечните хълмове се простираше жълто-бяла пустош. Когато корабите се приближиха и сушата се очерта по-ясно, хората на борда започнаха да различават тук-там зелени петна из голата равнина. Това бяха ниви, градини и хълмове, напоявани от реки, които се виждаха като сини ленти. Някои паднаха на колене пред гледката. Това беше Палестина: светите земи и родното място на Христос. Облегнат на парапета, Уил стоеше на долната палуба на предната надстройка на „Фалкон“, който със своите 41 метра беше най-дългият кораб на флотилията. Под него се виждаше как носът пори вълните, а отпред

железният връх на тарана, с който беше удължен бушприта, приличаше на юмрук. На издигнатата на две нива платформа се намираше и требушетът на кораба — съоръжение, подобно на катапулта, но с възможности за по-точна стрелба, в което за хвърлянето на камъните се използваше гигантска прашка, а не гредя. Тъй като сега се намираха в приятелски води, катапултът не беше зареден и прашката висеше свободно. Докато минаваха през Гибралтарския проток, съоръжението беше в пълна бойна готовност, което им беше повлияло успокоително, когато недалеч от брега на Гранада забелязаха първите сарацински кораби. Обаче не се наложи да се стреля с него. Шестте тамплиерски кораби, които можеха да бъдат разпознати по червените кръстове на платната, действаха достатъчно респектиращо.

Когато камбаната започна да звъни и да призовава останалите гребци да заемат местата си на пейките, Уил обърна гръб на очерталата се ивица земя, за да огледа претъркания с хора кораб — неговия дом през последните осем месеца.

Заедно с другите пет кораба от този тип „Фалкон“ отплава от Ла Рошел в началото на юни предната година. Освен стройните бойни кораби имаше и четири коневоза — ниски, тромави съдове, натоварени с коне, каруци и обсадни машини, както и един кораб, натоварен с бали с вълна и сукно за търговия в Утремер. Когато навлязоха в Бискайския залив и корабите започнаха да се клатушкат като пияни мъже върху големите, зелени вълни, морето и небето постепенно потъмняха още повече. Попаднал в центъра на две последователни бури, един от коневозите потъна. Уил, легнал на койката си под палубата, беше събуден от силен трясък. Изтича на палубата заедно със Саймън и двайсетина други сънени мъже и видя, че главната мачта на коневоза се е пречупила и се е стоварила върху палубата. Вкопчили се в парапета на непрекъснато клатушкащия се и скърцащ боен кораб, те наблюдаваха безпомощно през дъжда и солените пръски от вълните, които шибаха лицата им, как коневозът загреба вода с носа си и конете и хората потънаха сред високите като планини вълни.

Силните бури почти не ги оставиха на мира, докато флотилията не пристигна в кралство Португалия и те не успяха да се доберат никак до Лисабон. От десетте кораба четири бяха повредени, два от които — тежко. Бяха принудени да останат там за ремонт три месеца и повечето

рицари и сержанти се отправиха с лодки по река Томар към едноименния град, принадлежащ на тамплиерите.

За Уил това беше най-хубавото нещо, което би могло да му се случи.

По-рано през годината, докато той лежеше болен в Орлеан, Робер дьо Пари беше ходил по поръчение на визитора до един от тамплиерските приорати в кралство Кастилия. Когато се разчу, че тамплиерската флотилия е спряла в Лисабон за ремонт, той, заедно с няколко други, беше помолил приора да им разреши и те да се качат на корабите. Получили разрешение, рицарите прекосиха с коне страната, за да стигнат до Томар. Робер беше настанен в крепостта заедно с Уил.

Сутрин те тренираха заедно на полето извън тамплиерската крепост, която се издигаше над града. Мускулите на Уил се бяха отпуснали и само от няколко крачки започваше да чувства парене в гърдите. Нямаше сили да се качи на кон, камо ли да държи копие. Но постепенно упражненията и португалското слънце му вдъхнаха нов живот и когато мускулите му укрепнаха и кожата му доби загар, той започна да се успокоява. Една вечер, когато двамата с Робер стояха на крепостния вал и наблюдаваха окъпаните от слънцето хълмове, а гущерите пробягваха по стените, Уил му разказа за проститутката. Разказа му и за участието на Гарен в цялата работа, без обаче да се впуска в подробности за причините, които стояха зад предателството на бившия му приятел. Спомена само за ръкопис, откраднат от Еверар. Робер го изслуша в мълчание, а после му подаде меха с бургундско вино, който беше иззел от един сержант.

След тази изповед за Уил нещата се промениха. Желанието му да си отмъсти за стореното от Гарен не го беше напуснало, но успя да го потисне дълбоко в себе си, за да не го измъчва постоянно. Запази и едно кътче за Елуен.

През деня благодарение на тренировките с Робер, риболова в реката и разговорите с Еверар и Саймън, успяваше някак да държи спомена за Елуен настрана. Обаче нощем, когато нищо не го разсейваше, тя често се промъкваше в мислите му. Много пъти, когато се събуждаше сутрин и образът ѝ започваше да избледнява, усещаше огромна вътрешна празнота. В такива моменти му минаваше през ума да се завърне у дома, но страхът, че тя може да не му прости, го

спираше и го караше да продължава на изток, подтикван от все по-силното желание да види гроба на баща си.

Когато отново тръгнаха на път от Лисабон, към тях се присъединиха две търговски галери и един кораб с поклонници, чиито капитани платиха такса за въоръжения ескорт до Акра. Колкото по на юг се придвижваха, толкова повече морето променяше цвета си и преминаваше от сиво-зелено край бреговете на Франция в тъмносиньо в испански води, смарагдовозелено край Португалия и небесносиньо в Средиземно море.

— Това ли очакваше да видиш? — попита Робер, когато се изкатери при него по рембата откъм аутригера на палубата. Подаде му един мех и се прехвърли чевръсто през парапета. — Пийни. Това е последното останало бургундско.

— Какво да очаквам?

— Акра — каза Робер и посочи към града, който сега беше много по-близо. Гребците намалиха темпото, когато корабът наближи дълъг вълнолом преди входа за най-голямото и оживено пристанище, което Уил беше виждал някога.

Отпи голяма глътка вино и подаде меха на Робер.

— Прилича ми на Париж, само че е по-жълт.

— Мисля, че много хора ще бъдат разочаровани — отбеляза Робер. Допи остатъка от виното и кимна към събралите се по средата на палубата сержанти. Те лъскаха мечовете си, загледани със сериозни изражения в града. — Един от екипажа току-що ми разказа как преди няколко години някакви рицари отказали да слязат от кораба, защото мислели, че сарацините ще ги чакат на брега. Започнали да спорят как да се приближат, за да стрелят с катапулта по врага, без самите те да са в неговия обсег.

— А имало ли е сарацини? — попита, усмихвайки се Уил.

— Не. Чакали ги група сержанти тамплиери, за да им помогнат да разтоварят кораба. Каза, че всеки път, когато идвал тук, наблюдавал същата сцена. Половината от хората мислят, че със слизането си от кораба ще влязат в сражение.

Час по-късно Уил, Робер и другите рицари и офицери от „Фалкон“ се качиха в една от двете големи спасителни лодки на кораба и се отправиха към брега. Саймън и Еверар бяха в другата лодка. Бойните кораби и останалите придружаващи ги съдове бяха завързани

за вълнолома заедно с другите галери, които бяха твърде големи, за да влязат във вътрешното пристанище, пълно с търговски кораби. Уил седеше заедно с Робер на кърмата на лодката и гледаше как пред очите им се открива гледка към един от най-старите градове на земята. В късния следобед светлината беше станала златиста. Двойните стени на Акра заедно с издигащите се над тях кули бяха окъпани от слънчева светлина. По протежение на пристанището имаше поредица от дървени, каменни и кирпичени постройки, а зад претъпкания с хора пазар, глъчката от който вече стигаше до Уил, бяха градските порти. Зад тях се издигаха кубетата на църкви, внушителни кули и кулички с елегантни, остри върхове. Останалата част от града не се виждаше.

— Какво е това? — попита той един от офицерите на „Фалкон“ — стар ветеран, родил се в града. Уил посочи огромната стена, която се виеше покрай морето, преди да завие рязко и да продължи към града. От нея стърчаха огромни кули. Една от тях, откъм страната на града, беше с четири кулички, чиито върхове бяха като от злато. Забеляза между стените църква и покривите на много белокаменни постройки.

— Това е нашият приорат — отвърна ветеранът, след като проследи погледа му.

Уил запази мълчание. Приоратът им изглеждаше като умалено копие на самия град: безупречен, величествен и великолепен.

Лодката стигна брега. Гребците скочиха в плитчината и я изтеглиха на пясъка. Пазарът, който Уил беше видял от залива, наистина беше претъпкан и шумен. Ветеранът му обясни, че принадлежи на търговци от Пиза. Имаше и други пазари, в които се разпореждаха венецианци, ломбардийци и германци. Всички имаха свои квартали в града, които приличаха на отделни държави със собствени закони, църкви и управа.

— Все едно че всеки е отрязал парче земя от родината си, за да го пренесе върху тази пясъчна ивица — каза му рицарят.

Имаше общо двадесет и седем квартала. На север от стената беше Монтмусарт, в който живееше и работеше основното население, следваше Сен Андре, където живеяха благородници франки, много от които бяха дошли в Акра след падането на Йерусалим, по-нататък бяха еврейският квартал, кварталът на патриарха и така нататък.

Уил се мъчеше да запомни всичко, казано от ветерана, докато вървяха нагоре по брега зад техния капитан, но собствените му очи предаваха своите впечатления и му беше трудно да се съсредоточи.

— Уил! — Саймън бързаше по пясъка и бузите му се бяха зачервили от усилието. Следваха го сержантите и екипажът на втората лодка. — Видя ли това? Погледни!

Уил погледна към пазара, накъдето му сочеше Саймън, и забеляза наредени в редица най-странните животни, които беше виждал някога. Бяха по-големи от коне, светлокафяви на цвят, с дълги вратове и големи гърбици. На стената беше започнала да се събира неголяма тълпа. Хората на пазара също спряха заниманията си, за да наблюдават слизането на рицарите на брега. Някои ги погледнаха леко заинтригувани, но после се обърнаха отново към сергиите, защото търговията очевидно беше по-важна за тях.

Първото нещо, с което тези хора впечатлиха Уил, бяха дрехите — много по-елегантни от западните облекла. Това бяха плътно прилепнали рокли и богато украсени с бродерия туники за жените, плътно прилепнали дълги до коляното панталони и извезани с бродат безръкавни туники за мъжете. Платовете, от които бяха ушити, също бяха изключително разнообразни. Никъде не можеше да се види вълнена наметка или дървени обувки. Само коприна, дамаска, лен и златотъкан бродат. Всички, дори децата, изглеждаха като крале и кралици, пременени за коронация.

Докато се приближаваше, Уил не можеше да свали очи от тълпата. Започнаха да се забелязват и други особености. Отначало, виждайки загорелите им от слънцето лица, необичайната кройка на богато украсените облекла, тюрбаните, които носеха на главите, и непознатия акцент, беше помислил, че всички са чужденци. Но сега разбра, че някои от тях говореха на латински, а други на английски и френски. Бяха западници. Обаче се бяха смесили и разговаряха и се смееха с високи, стройни мъже с черна, лъскава кожа и невероятно бели зъби, които проблясваха, когато се усмихваха, както и с други с матов цвят на кожата, с очи с формата на бадем и закръглени лица, които приличаха на хасановото лице.

— Сарацини — чу Уил да процежда през зъби един рицар.

Няколко души около него се хванаха за мечовете и погледнаха капитана, но той спокойно крачеше през тълпата. Уил забеляза, че

Еверар ги следва, накуцвайки малко по-назад. Свещеникът се усмихваше.

Рицарите следваха капитана като замаяни покрай сергиите, където имаше чернооки венецианци, които въртяха разменна търговия с дървен материал и желязо с мюсюлманските търговци, а бедуини в халати предлагаха бурета с кобилешко мляко срещу шепа безанти. Върху каруците се виждаха големи купчини сладки лимони и фурми, а до тях имаше сергии с рубини, багрила, саби, коприна, порцелан и сапуни. Един евреин с очила на носа се смееше с гръцки търговец, докато отмерваше шепа сапфири на теглилката си. Въздухът беше изпълнен с миризма на оборски тор, пот, подправки и благоуханни масла. Хората в тълпата се блъскаха и разговаряха на различните езици с такъв акцент, че латинският не можеше да се различи от иврита, а френският — от арабския. Дори когато рицарите се отклониха от пазара и навлязоха в тесните криволичещи улички, водещи към приората, на всеки ъгъл пред очите им се откриваше нова гледка. Стъклата по кръглите прозорци на една църква уловиха лъчите на следобедното слънце и ги заслепиха. В уличките се спотайваха жени с извънредно оскъдни облекла и ги приканваха да се приближат. На праговете на къщите седяха старци, обвити в облаци тамянов дим, друга бяха насядали около маси и играеха шах върху дъски, направени от слонова кост и египетско стъкло.

Докато стигнат приората, рицарите бяха така завладени от впечатленията си, че почти не забелязаха четирите златни лъва върху бойниците на кулата, която се издигаше над масивната порта. Рицарите, които я пазеха, ги поздравиха и ги въведоха вътре през малка врата, изрязана в портата. Влязоха в оживен правоъгълен площад, ограден от големи каменни сгради. След като мина през вратата, Уил за миг спря и бързо огледа мъжете на площада, като обръщаше специално внимание на рицарите. Никой не беше със златисторуса коса.

Робер го потупа по рамото.

— Един от офицерите ме помоли да направя списък с имената ни, за да го дадем на управителя. Ще те намеря, когато свърша.

Въведоха го в една сграда, върху чийто покрив на висок прът се развяваше знамето на тамплиерите. Зад Уил хората от другите кораби започнаха да прииждат през портата, повечето със същите объркани

изражения на лицата. Саймън застана до него, когато от сградата, в която се беше вмъкнал Робер, излязоха писари и започнаха да разделят нарастващата група.

— Баща ми никога не би повярвал. Не съм сигурен, че и аз мога да повярвам. Не видяхме ли сарацини на пазара?

Преди Уил да успее да отговори, приближи се Еверар.

— Уилям, искам да разбереш дали Николас дьо Навар е в приората на хоспиталиерите в града. — Гласът му беше станал още по-дрезгав. Постоянната кашлица, която се беше влошила след смъртта на Хасан, се беше изострила още повече от дългото пътуване и имаше дни, когато той почти не можеше да говори.

— Сега ли?

Дори Уил, който знаеше с какво нетърпение очакваше свещеникът този момент още откакто бяха напуснали Ла Рошел, беше изненадан от припряността му. Еверар се огледа, когато към тях се приближи един писар.

— Трябва да се видя с някои хора. Разчитам на теб, Уилям.

— Оттук, братя — каза писарят и им даде знак да го последват.

— Знам пътя — отвърна Еверар и тръгна пред него.

— Какво ще направиш, когато намериш Николас? — прошепна Саймън, когато последваха свещеника.

Уил разсеяно поклати глава при вида на високите стени, по чиито бойници стояха на пост рицари. Бяха осеяни с процеци за изстрелване на стрели и на всяка крачка се виждаха катапулта. Приоратът не приличаше на тези в Лондон, Париж или Ла Рошел. Уил разбра защо. Това изобщо не беше приорат, а крепост.

— Не знам — каза той, когато минаха покрай една оръжейница, в която точеха мечове.

Като хвърляше плахи погледи през рамо към Уил, Саймън беше отведен заедно с другите сержанти до една редица сгради отвъд главния площад. Уил и другите рицари минаха покрай конюшни, работилници, една великолепна църква, в сравнение с която параклисът в Париж изглеждаше като хамбар, и край постройка, подобна на дворец, за която писарят им каза, че е главната квартира на Великия магистър Берар. След малко стигнаха до група сгради, ограждащи двор с голям резервоар по средата. Уил беше настанен в една стая заедно с други седем рицари. Покрай стените бяха наредени

удобни легла и всеки имаше дървен шкаф за вещите си. Имаше и закачалка за мантиите и друга за мечовете. Одејалата върху креватите бяха от агнешка вълна и на всяко имаше възглавница, не чувал, напълнен със слама, а от ленено платно и пълна с перушина. Каменният под беше чист и покрит с тъкана черга. След месеците, прекарани на палубата на „Фалкон“, помещението му заприлича на дворец, но вместо да се възползва от възможността да отпочине в тази луксозна обстановка, Уил остави торбата си на леглото и излезе навън.

Докато вървеше през приората, сержанти и слуги му кимаха почтително. Рицарите, по-възрастни от него, със загорели лица и твърд поглед в очите, не му обръщаха внимание. Уил предположи, че можеше да познават Гарен, ако той наистина беше последвал Николас, но нещо го спря да попита. Сега, когато моментът беше настъпил, той нямаше желание да види човека, който го беше предал и опозорил. Нямаше и никакво желание да тръгне сам из непознатия град, за да търси Николас. След малко се озова на парапета на крепостната стена, от който се виждаше градът. Гледката беше изумителна. Отвъд главните стени на Акра имаше оживено селище, оградено от друга стена и ров. Зад тях в златистата мараня се простираха овощни и зеленчукови градини и маслинови горички.

— Красиво, нали?

Уил се обърна и видя белокос рицар до себе си.

— Идвам тук всяка вечер преди молитва. Винаги ме вълнува. — Рицарят се усмихна. — От Франция ли пристигна, братко?

Уил кимна. Помисли си, че рицарят може да му даде отговор на въпроса, който го интересуваше. Загледа се в далечината и попита:

— В каква посока се намира Сафед?

Рицарят посочи на изток.

— На трийсетина мили през равнината.

— Мога ли лесно да го намеря?

Рицарят го погледна изненадан.

— Има път от града, който води до там, но сега по-голямата част от него е подвластна на хората на Байбарс. Нали знаеш, че Сафед е в ръцете на сарацините?

— Да, баща ми загина там.

— Съжалявам. Но те съветвам да не ходиш на гроба му, защото това ще стане и твоя гроб. Миналата година управниците на Акра

изпратиха там вестоносец да преговаря със султана. Върху стените на крепостта били наредени колове с главите на избитите християни.

Уил се замисли за тялото на баща си, някога изпълнено със сила и достойнство, а сега обезглавено и непогребано. Искаше да събере костите и да ги погребее в някое уединено място. Мисълта, че духът на баща му витае из тези чужди равнини, гонен от пясъчните ветрове, го изпълни с болка. Това не беше Шотландия, не беше родината му.

— Ще те оставя — каза тихо рицарят.

— Познаваш ли рицар на име Гарен дьо Лион?

Белокосият мъж поклати бавно глава.

— Не, не мисля.

— Трябва да е пристигнал миналата година. На възраст е колкото мен. — Уил го описа.

Рицарят разпери ръце.

— Много хора минават оттук.

— Може да е бил сам и да не е пристигнал с тамплиерски кораб.

— Сам? Един млад мъж пристигна сам точно преди Коледа. Дьо Лион ли? — Рицарят сви рамене. — Може и така да се е казвал. Не съм сигурен. Дойде по суша от Тир. Пристанището беше затворено, така че корабът, с който е дошъл, трябва да е бил пренасочен там. По това време търговските квартали бяха във война.

— Вече не е ли тук?

— Доколкото си спомням, беше изпратен заедно с група рицари в Яфа.

— Яфа?

— Това е град на крайбрежието близо до Йерусалим, на около осемдесет мили оттук. — Рицарят посочи на юг към далечните планини. — Там имаме гарнизон.

— Благодаря ти. — Той остави рицаря да наблюдава залеза и се върна на площада. После отиде отново при портите. Тъкмо се канеше да се отправи към помещението си, когато чу някой да го вика. Видя Саймън да тича към него.

— Търсих те навсякъде — каза задъхан конярят. — Трябва да намериш Еверар.

— Защо?

— Имам назначение — каза разтревожен Саймън. — И двамата.

— Назначение? Ние не сме тук...

— В нашето помещение дойде един рицар със списък — прекъсна го Саймън. — Веднага, щом се настанихме. Каза ми, че съм включен в една група. Разбрах, че ти и Робер също сте в нея.

— И къде ни изпращат?

— В някакво място, което се нарича Антиохия — отвърна отчаян Саймън.

37. ПРИОРАТЪТ НА ТАМПЛИЕРИТЕ, АНТИОХИЯ

1 май 1268 г. сл.Хр.

Градът Антиохия, макар и позагубил предишното си значение като важен търговски център, все още продължаваше да бъде смятан за едно от чудесата на света. Беше дълъг три мили и широк една миля. Хората, които го виждаха за пръв път, онемяваха, неспособни да повярват, че е построен от човек, а не от бог. Ограждащите го стени, издигнати от римския император Юстиниан, бяха дълги осемнадесет мили, а по тях се издигаха четиристотин и петдесет кули. От едната страна те граничеха с река Оронтес, наричана от арабите Ревел, а от другата се издигаха нагоре, за да обхванат стръмните склонове на планината Силпиус, върху която, извисила се на шестстотин метра над града, се издигаше огромна цитадела. Градът в рамките на този каменен пояс беше не по-малко внушителен. Там имаше вили и палати с дворове, покрити с плочи, рушащи се римски арки, сред които растяха палми, имаше оживени пазари, китни градини и безброй църкви и минарета. Според местните християни, които представляваха мнозинството от населението, това беше град, който не можеше да се сравнява с никой друг.

От стената на приората на тамплиерите Уил виждаше ясно долината на Оронтес, където реката минаваше през скалисти проломи, преди да навлезе в плодородната равнина. На север се виждаше планината Аманус, чиито най-високи върхове бяха покрити със сняг. Приоратът на тамплиерите имаше две крепости, кацнали върху тези скалисти хълмове. Едната пазеше Сирийската порта — високият проход, който водеше в кралство Киликия. На юг отвъд равнината се простираше планината Джабал Бахра. Сред нейните върхове беше скрита крепостта на Ордена на асасините.

— Забеляза ли нещо?

Уил се обърна, когато Робер застана при стената.

— Овце, скали, трева и пак овце.

Робер повдигна вежди и му подаде мех с вода.

— Знаеш какво имам предвид.

— Благодаря — рече Уил и пое меха. Сутринта беше топла, макар и не чак толкова, колкото ставаше в разгара на лятото, чиято безмилостна жега тепърва очакваше Уил, Робер и другите мъже, пристигнали в Утремер в началото на годината.

— Не, от съгледвачите няма и следа. — Уил пи жадно и върна меха на Робер. — Но ще им трябва седмица и повече, за да съберат някакви полезни сведения. — Уил се облегна на парапета, загледан в планината Силпиус. Надолу по стръмните пасища овчари водеха стадата си. Преди два дни той, Робер и още няколко други рицари бяха пребродили тези склонове, за да се уверят, че скритите тунели са все още проходими. Установиха, че планината е пълна с проходи и пещери, някои от които според водача им арменец били използвани за богослужение от първите християни. Сега изглежда повечето от тях служеха за скривалища на децата.

— Познавах един рицар в Лондон, който ми е разправял за този град — каза Уил и се усмихна. — Всички се смеехме зад гърба му, когато казваше, че цитаделата докосва облаците. Мислехме, че не е наред с главата.

Робер заслони с ръка очите си срещу слънцето.

— Всичко тук изглежда прекалено голямо, нали? — Той сви рамене. — Дано и мамелюците да не се окажат исполини.

— Мисля, че това зависи от историите, които се разправят за тях. — Уил се наведе, за да оправи ризницата си, чиито халки се бяха закачили в колана, на който висеше сабята му. Ризницата му беше дадена в Акра заедно с нова мантия, която му стоеше добре. — Ако не вярваш на приказките, че от устите им излиза огън и че кръвта замръзва в жилите на човек, когато го погледнат, мисля, че изглеждат съвсем обикновено.

— Това е добре. Аз пък си представях, че трябва да се покача на нещо, за да се бия с тях.

— С кого?

Те се извърнаха и видяха към тях с разтревожено лице да се приближава Саймън.

— С никого — рече Уил.

Сержантът се приближи предпазливо до парапета, като избягваше да гледа от шеметната височина към двора под стената.

— Онези съгледвачи още ли не са се появили?

— Не — отвърнаха едновременно Уил и Робер. И двамата се засмяха.

Саймън ги изглежда недоволен.

— Още не знаем нищо конкретно — успокои го Уил. — Само слухове. Затова изпратихме разузнавачи.

— Ами ако е вярно? Ако армията на Байбарс наистина идва насам?

Уил въздъхна. Чудеше се какво да му отговори. Знаеше толкова, колкото и останалите, а то не беше много. През последната седмица в Антиохия се получиха сведения за сражения на юг, но те се различаваха много в подробностите. Един търговец от Дамаск беше казал, че чул армията на Байбарс да напредва към Акра, а според един селянин мамелюците идвали към Антиохия. Трима коптски свещеници твърдяха, че мамелюците били принудени от франките да се върнат обратно. След като чу тези слухове, градоначалникът Симон Мансел свика военачалниците на съвещание. Тъй като властелинът на Антиохия принц Бохемон беше на посещение в Триполи, за града отговаряше Мансел. Той нареди да бъде изпратен патрул, за да провери твърденията и началникът на тамплиерския гарнизон предложи задачата да бъде възложена на петима рицари. Бяха заминали преди четири дни.

— Ако армията на Байбарс е тръгнала насам, когато пристигне, ще се справим с нея.

— Как можеш да бъдеш толкова спокоен?

— Защото още не знам нищо със сигурност. Знам, че е трудно, но единственото нещо, което ни остава, е да чакаме и да се опитаме да запазим спокойствие.

Робер кимна, когато Саймън погледна към него.

— Той е прав.

— На вас двамата ви е лесно — промърмори конярят. — Имате мечове и знаете как да ги използвате.

— На първите кръстоносци бяха нужни седем месеца да превземат Антиохия от турците. — Веднага след като изрече тези думи, Уил се усети, че не трябваше да ги казва.

— Но все пак са го превзели! — възкликна Саймън. — Освен това чух какво си говорехте след съвета. Казахте, че според вас градът не може да се защитава ефикасно с толкова малко хора.

Робер и Уил се спогледаха.

— Просто си говорехме — рече Уил.

— Не ме успокоявай — каза сърдито Саймън.

Уил разпери ръце.

— Тогава не се дръж така, като че ли имаш нужда от успокоение!

— Той погледна към Робер, а после хвана Саймън за лакътя и го отведе малко по-настрани. — Какво ти е? — прошепна той.

— Същото, каквото и на другите. Страх ме е някоя сабя да не ми пререже гърлото.

— Не е само това. Ти си на тръни, откакто напуснахме Акра.

— А какво очакваш, Уил? Мислех, че ще намерим Николас, ще направиш каквото трябва, Еверар ще си получи книгата, а ние ще си тръгнем обратно за дома.

— Еверар се опита да промени назначението ни.

— Трябваше да е по-настоятелен — не отстъпваше Саймън.

— Направи, каквото може — каза Уил, като си спомни за неуспеха на Еверар да накара непреклонния маршал да отстъпи.

Когато научи в Акра за назначението им, Уил беше отишъл право при свещеника, който веднага помоли маршала да промени назначението им.

— Той ми е нужен тук — настоя духовникът. — В Париж беше мой сержант.

— Сега е рицар — каза маршалът и изгледа Уил. — В Париж не водим война. Кръстоносците на крал Луи едва ли ще пристигнат скоро. Трябва да разчитаме на собствените си сили, ако искаме да защитим малкото, което са ни оставили силите на Байбарс.

— Дойдох тук, специално, за да издиря един изключително важен труд по медицина. Трябва да намеря този текст — продължи да настоява Еверар, като гледаше мрачно маршала. — Визиторът на кралство Франция ме изпрати специално с тази задача, господин маршал. — Уилям е моят ескорт, а Саймън е нашият ординарец.

Маршалът не се впечатли.

— Братко, когато спечелим войната, можеш да имаш цял батальон, който да те ескортира, докато намериш твоя ценен труд, но до тогава ще използвам всеки човек, който имам на разположение, както аз реша. Ръкописите няма да ни спасят. — Маршалът отиде до

вратата и я отвори. — Само мечовете могат да ни спасят. Извини ме сега, но ме чакат за решаване важни въпроси.

— Ще се оплача от решението ви, господин маршал — каза сдържано на излизане Еверар.

— Можеш да се оплачеш на следващото общо събрание.

Обзет от безсилен гняв, духовникът излезе от сградата на двора.

— Сега как ще търсиш книгата? — попита го Уил.

— Остави тази работа на мен. Тук може и да сме останали само трима, но все още имаме някакви възможности. — Като забави ход, Еверар се обърна към Уил. — Ще измъкна теб и Саймън от Антиохия веднага, щом мога.

До този момент Уил не беше получил никакво съобщение от Акра.

— Ти наистина ли направи всичко възможно да убедиш Еверар?

Уил намръщен го изгледа.

— Какво искаш да кажеш?

— Теб като че ли не те безпокои възможността армията на Байбарс да е някъде зад онзи хълм — каза сърдито Саймън. — Сякаш ти се иска да са там. Да се биеш ли искаш?

Уил погледна към долината, за да избегне втрещения поглед на Саймън. Не искаше да дойдат мамелюците, но подобна перспектива не го и тревожеше. Не беше искал да дойдат в Антиохия, за да защитава един чужд град и да се бие със сарацините. Но с идването им тук положението се беше променило. Той все още беше тамплиер, воин. За идеите на Анима Темпли знаеше от осемнайсет месеца, но тези на Ордена му бяха втълпявани през целия му живот. Опита се да си спомни думите на Еверар, че мирът е от полза за всички, но като се сетеше за агонията на баща си, когато мамелюкската сабя се беше впила във врата му, не беше никак миролюбиво настроен и мислеше за проливане на кръв и за студената стомана в ръцете си.

— Конници! — извика Робер.

Уил остави Саймън и се приближи до него.

— Къде?

— Там, долу — Робер посочи към долината. — Много далеч са, за да разбере кои са.

Уил проследи погледа му и забеляза някакво движение в дъното на долината, по пътя към портата „Свети Георги“, северозападния вход

за града. В момента скалистият склон, който се издигаше отдясно, ги закриваше, но след като излязоха на слънце в равнината, белите им мантии се видяха. Уил видя нещо червено върху гърба на един от ездачите, който за миг се наведе над седлото.

— Тамплиери!

— Трябва да са съгледвачите.

Уил поклати глава:

— Ние изпратихме петима, а аз преброих девет.

Гарен изостана зад другите ездачи, за да стегне един ремък на седлото, после заби шпорите в хълбоците на коня и продължи. През последните няколко мили Антиохия нарастваше все повече в далечината и колкото по-близки ставаха широките, стръмни стени, толкова по-малък се чувстваше той. Градът беше като ръката на Бога, легнала върху равнината с отворена длан, и караше всички, които я приближат да спрат. Гарен не можеше да си представи как една армия би могла да се надява да го превземе. Но после се сети за Байбарс и вече не беше толкова сигурен.

Байбарс!

През последните няколко месеца често чуваше това име, но беше стигнал до заключението, че малцина знаят за какво говорят, когато станеше дума за мамелюкския султан. Някои вярваха, че Байбарс е сатана и че Бог го е изпратил да накаже християните в Утремер за увлечението им по хубавите дрехи и харемите и за това, че са забравили пътя към скромността и бедността, на които ги беше учил Христос. Такива хора казваха, че единственият начин да бъде победен Байбарс е чрез молитви и разкаяние.

Други го мислеха за дивак, който се осланя на грубата сила, а не на интелигентност и смелост. Според тях той можеше да бъде усмирен само с плячка, затова се опитваха да го подкупят. Обаче Гарен беше видял как се сражава Байбарс и знаеше, че на султана не му липсват нито кураж, нито лукавство. Байбарс беше сила на природата, сурова, необузdana, ужасна, необикновена сила. Той беше променил живота му.

Гарен се беше качил на един генуезки кораб в Ла Рошел с намерението да последва хоспиталиера, както му беше наредил Рук,

който се беше върнал в Англия, за да докладва на Едуард какво се беше случило. Почти веднага, след като слезе от кораба в Тир, почувства, че влачи невидима верига, която току-що се е счупила на две. За пръв път в живота си се почувства свободен. С облекчение прие назначението в Яфа и се отказа от всякакви опити да търси книгата, както му беше наредил Рук, заплашвайки го, че ще го убие. Точно там за пръв път беше срещнал синеокия султан.

В Яфа единственото нещо, което се искаше от Гарен, беше да се бие и да остане жив. Не се налагаше да лъже, да се крие или да живее в страх да не подразни и разгневи Рук. Всичко стана изненадващо просто. Тъкмо в борбата срещу Байбарс Гарен получи първата похвала, с която да се гордее. Срещу него той беше станал герой.

Когато стражите на Антиохия отвориха портите за групата, Гарен много добре знаеше какво идва зад него и не може да се сдържи да не се усмихне при мисълта, че може би той ще е човекът, който да спаси този божествен град.

Уил и Робер останаха при стената, когато деветимата ездаци влязоха, и едва когато малко по-късно ги извикаха на спешно съвещание на общото събрание, видяха кой е дошъл.

— Тази работа не ми харесва — прошепна Робер на Уил, когато влязоха заедно с още петдесет рицари от гарнизона в залата. Той посочи към един офицер със сериозно лице, който разговаряше с един рицар до входа на залата.

— Не — съгласи се Уил, — но поне ще научим някакви вести.

Седнаха на една пейка в дъното, тъй като предните редове вече бяха заети. На подиума маршалът и двама офицери разговаряха, свели плътно глави, заедно с още петима рицари. Спряха да говорят, когато Уил, Робер и още няколко от последните мъже заеха местата си. Маршалът даде знак вратите да се затворят, а рицарите зад него се обърнаха към присъстващите. Уил затаи дъх, когато Гарен се изправи с лице към събранието. Понечи да стане, но нещо го спря. Обърна се и видя, че Робер го беше стиснал за ръката. Рицарят поклати глава. Разтреперан, Уил седна на ръба на пейката, когато маршалът заговори.

— Извинявам се за внезапното свикване на съвета, но трябва да се бърза. Съгледвачите, които изпратихме, са срещнали четирима

други братя по пътя, идващи с лоши новини от нашата крепост в Бофор. Поканих един от тях, сър Гарен дьо Лион, да се обърне към вас. — Маршалът се отдръпна встрани.

Уил се вторачи в Гарен, който излезе напред. Изглеждаше уморен, мръсен и загорял от слънцето. По мантията му имаше кървави петна, а косата му беше разрошена и по-светлоруса от всякога. Чувстваше се неловко и стискаше и отпускате юмруци, като че ли не знаеше какво да прави с тях.

— Както каза маршалът, току-що идваме от Бофор, който беше обсаден от армията на султан Байбарс.

Сред рицарите се понесе шепот.

— Крепостта беше подложена на тежка атака в продължение на почти осем дни, когато я напуснахме. Предполагам, че вече е паднала. Мамелюците са на път за тук, като превземат всички укрепления, които могат да застрашат тила им.

Шумът в залата се засили. Чува се възклицания и въпроси.

— Откъде знаеш това? — попита един рицар.

— Кога ще бъдат тук? — обади се друг.

Маршалът се размърда неспокойно на стола, когато Гарен плахо го погледна. Вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Моля! Оставете брат Дьо Лион да довърши. Може би ще е добре да започнеш от самото начало, братко.

— Да, разбира се. — Гарен погледна към присъстващите и срещна мрачния поглед на Уил. Устата му остана отворена, но не можа да каже нищо. След малко извърна очи. — През март бях в Яфа. Мамелюците ни нападناха и градът капитулира за един ден. — Гарен продължи сред засилилия се шепот, като избягваше да гледа Уил. Отново стисна ръцете си в юмруци. — Беше невъзможно да се разгадаят планове на султана както за отделните битки, така и за общото настъпление, защото той е напълно непредвидим. Понякога обещава свобода за предалите се гарнизони, друг път се отмята от думата си, както стана в Арсуф и Сафед. — Гарен погледна за миг Уил и пак извърна очи. — Понякога пуска жените и децата да си вървят и взема мъжете за роби, а друг път прави точно обратното. В Яфа изби повечето от гражданите, но освободи гарнизона. Когато тръгнахме, видяхме робите да рушат крепостта ни. Носят се слухове, че султанът започнал да строи нова джамия в Кайро. Казват, че искал да я построи

от всички укрепления, останали франките в Палестина от. Ние отстъпихме към Акра. Няколко седмици по-късно бях изпратен с една група да подсилим Бофор, след като получихме съобщение, че Байбарс се е насочил натам. Мамелюците пристигнаха под стените ни през април. На седмата нощ, когато бях на пост, видях един мъж да се промъква през рова до един страничен вход в стената под мен. Слязох долу, за да го заловя и да разбера какви са намеренията му. Беше дезертьор. Когато се опитал да напусне поста си, заловили го и го осъдили на смърт. Беше избягал и стигнал до нашата крепост с надеждата, че можем да го скрием като наш слуга срещу дадени сведения. Чрез него разбрахме, че основната цел на Байбарс в това настъпление е Антиохия. — Гарен посочи към тримата рицари зад себе си. — Командорът на Бофор помогна на нас, четиримата, да избягаме, за да можем да ви предупредим. — Той погледна към маршала — Това е всичко.

— Благодаря ти, брат Дьо Лион — каза маршалът и пристъпи напред. — Твоята съобразителност и самоотвержените ти действия несъмнено увеличиха шансовете ни да оцелеем.

Много от рицарите изразиха гласно одобрението си или закимаха, въпреки че похвалите им бяха приглушени от важната вест. Робер шумно се прозина, а Уил стисна с все сили ръба на пейката.

— Мога ли да попитам, братко — обади се един рицар, — дали Великият магистър Берар е уведомен за това?

Маршалът погледна към Гарен, който поклати глава.

— Нямаше време. Дойдохме направо тук.

— В такъв случай трябва да съобщим веднага в Акра.

— Каквото и съобщение да изпратим сега, то ще пристигне твърде късно — каза маршалът. — Байбарс ще бъде тук, преди каквито и да е подкрепления, които могат да ни дойдат на помощ. Не можем да разчитаме на външна подкрепа, а трябва да хвърлим всичко, което имаме на разположение, за защитата си. Един град, който се готви за битка, е много по-силен от такъв, който чака и се надява да му се размине. Ще уведомя незабавно градоначалника Мансел.

Извазаха се няколко рицари. Зададоха въпроси, свързани с подготовката, и направиха предложения. След тях и последвалата молитва, общото събрание приключи. Маршалът събра офицерите

около себе си и пристигна писар, за да изпратят съобщение на градоначалника на Антиохия.

Уил се изправи, когато видя Гарен да слиза от подиума. Рицарят го погледна за миг и бързо се отправи към вратата. Уил закрачи след него.

— Уил! — извика Робер и изскочи през вратата след него в огрения от слънцето двор.

Гарен, който беше стигнал по средата на двора, се обърна, когато чу името. Погледна уплашен приближаващия се Уил, но остана на мястото си. Без да спира, Уил го сграбчи и го избута до стената на оръжейницата. Гарен издаде слаб стон, когато беше блъснат в грубия камък. Уил го стисна за раменете и не му позволи да мръдне.

— Уил!

— Стой настрана, Робер — срязва го рицарят.

— Добре — каза Робер, вдигна ръце и спря. От параклиса излязоха двама рицари и спряха, когато видяха Уил да притиска Гарен в стената. Робер им се усмихна.

— Братя — обясни той и посочи с глава Уил и Гарен, — от доста време не са се виждали. Вълнуваща среща.

След малко рицарите отминаха.

— Книгата не е у мен, ако търсиш нея — каза бързо Гарен. — Изобщо не съм се опитвал да я взема от хоспиталиера. Не знам къде е.

— Книгата? — попита тихо, почти шепнешком Уил, но очите му гневно святкаха. — Мислиш, че ми пука за нея, така ли?

Гарен изохка, когато ръцете на Уил се впиха още по-силно в раменете му.

— Публичният дом — процеди през зъби Уил. — Отровата, която ми даде.

— Съжалявам за това! — извика Гарен и се опита да отблъсне Уил. — Обаче трябваше да направя нещо. Рук искаше да те убие! Щеше да го направи, ако не те бях упоил.

Уил сграбчи с две ръце мантията на Гарен.

— Момичето! — изрева той в лицето на рицаря. — Какво ще ми кажеш за нея? Да не би да съжаляваш, че си оставил в леглото ми проститутката?

Гарен престана да се съпротивлява.

— Какво?

— Изобщо не се опитвай да отричаш!

— Не знам за какво говориш!

Когато Уил посегна към меча си Робер се хвърли напред и го хвана за ръката. Уил се опита да я измъкне, но Робер го държеше здраво.

— Ще те убия! — изрева той на Гарен.

Гарен се измъкна покрай стената и отстъпи назад.

— Не съм те оставял с никаква проститутка, кълна се!

— И ти очакваш да ти повярвам, след като направи така, че да отида в бардака, за да се срещна с теб?

— Адела — каза накрая заеквайки Гарен. — Затова трябваше да се срещнем там. От няколко месеца ходех при нея. Рук искаше само да те измъкна от приората.

— Ти спеше ли с нея?

— Аз я обичах — каза след кратка пауза Гарен.

Уил избухна в смях. В гласа му се усети такова силно презрение, че Гарен се сви, като че ли го беше ударил. Смяхът премина в задавен плач.

— Не смей да ми говориш за любов!

Робер трябваше да напрегне всичките си сили, за да попречи на Уил да изтегли сабята си.

— Елуен ме видя с онова момиче. Загубих я заради теб, кучи син!

— Не знам нищо за никакво момиче, казвам ти! — Гарен вдигна ръце. — Вината за всичко това не е моя. Не исках да го правя. Рук ме накара. — Той бързо заговори. — Рук искаше книгата, а не аз. Не знам как беше разбрал за нея, но по някакъв начин беше узнал, че чичо ми е свързан с Еверар. Дойде при мен в Париж и ме накара да разкажа всичко, което знам за нея, всичко, което ми е разказвал чичо ми. Каза, че ще я използва срещу Ордена, Уил, заплаши ме, че ще изнасили и убие майка ми, ако не направя това, което ми нареди. — Лицето на Гарен се сгърчи и очите му се напълниха със сълзи. — Нямах представа на какво е способен. Но сега се отървах от него. Вече не може да ме заплашва. Ще направя всичко, което поискаш, за да изкупя вината си! Кажи ми и ще го сторя!

Уил се вгледа в Гарен — в изцапаната му с кръв мантия, във вдигнатите му ръце, в пълните му със сълзи очи. Вгледа се в човека,

изпълнил го с такава силна ненавист, и видя само едно малко, изплашено момче, което лъжеше за следите от побоя по лицето си. Всичкото напрежение в тялото му го напусна и го остави слаб и разтреперан.

— Не искам нищо от теб. — Отблъсна ръцете на Робер и се отдалечи.

38. СТЕНИТЕ, АНТИОХИЯ

14 май 1268 г. сл.Хр.

Те не можеха да откъснат очи от гледката. През последните два часа я наблюдаваха как се приближава. Беше невероятна, ужасяваща, като вълна, надигнала се навътре в морето, която хората на брега могат само да чакат да връхлети и да залее къщите им, да унищожи нивите и да издави децата. Надеждата им беше зад тях в кулите и оръжейниците, където рицарите надяваха шлемове, закопчаваха ризници и препасваха мечове. А съдбата им беше отпред, спускаше се през долината като широка златиста лента, успоредна на река Оронтес. За гражданите на Антиохия, едно от петте най-свещени места за християнството, приближаването на мамелюкската армия беше гледка, от която дъхът спираше.

— Какво, по дяволите, правят онези там?

Уил, който помагаше при поставянето на един катапулт, се огледа и видя Ламбер — младият офицер, командващ тяхната група, сочеше към няколко души на съседната кула. Разбра по облеклата, че не са войници. По вида на копринените им дрехи предположи, че са епископи или благородници.

— Сигурно се молят — каза той и погледна към Ламбер, докато сержантите изтегляха каменохвъргачката на позиция.

Ламбер се обърна към него.

— Тази сутрин на стените видях деца да хвърлят камъни в долината, опитвайки се да поразят врага. Те ще загинат, или само ще ни пречат. Някой трябва да ги махне оттам и да ги отведе по къщите им или горе в цитаделата.

— Така е — каза Уил, — но войниците по стените и без това са малко и няма кой да следи за реда. — Той погледна към долината, където мамелюкската армия продължаваше да настъпва, а после към благородниците, струпали се в кулата. — Може пък да ни е от полза. Мамелюците ще си помислят, че сме повече, отколкото сме наистина.

— Просто ще имат повече цели, по които да стрелят с лъковете си. — Ламбер сложи шепи пред устата си. — Хей! — провикна се той

към благородниците. Няколко от тях погледнаха към него. — Слезте оттам, глупаци такива! — Офицерът изруга, когато те му обърнаха гръб.

— Щом полетят стрелите, бързо ще се махнат — каза приближилия се Робер.

— Къде е Саймън? — попита Уил.

— Успокоява конете. Започнаха да стават нервни, когато чува тъпаните.

— Знам как се чувстват — промърмори Ламбер.

Останалите също бяха наясно. Звукът, който беше започнал като слаб тътен при земетресение, с приближаването на мамелюците се превърна в ритмично, влудяващо думкане, което изнервяше всички. Мамелюкската армия имаше тридесет оркестъра, всеки от които се командваше от по един офицер, наричан господар на барабаните. Сега рицарите по стените различаваха ясно тези групи от дребни на ръст мъже, които думкаха по малките си барабани и вдигаха ужасен шум.

— Как е Саймън? — попита Уил.

— Не ме питай — отвърна Робер. — Всеки път, когато се опитвам да му кажа нещо успокоително, тича да пикае. Мисля, че ако продължава така, може да направим улей и да издавим копелетата. — Робер постави ръка върху парапета. — Въпреки че не мога да го виня.

Тримата наблюдаваха как авангардът на армията стигна края на пролома и нахлу в долината. Начело беше тежката кавалерия — коне и мъже в брони, въоръжени с копия и саби. Униформите на всеки полк бяха с различен цвят — син, зелен, тъмночервен, виолетов, а най-отпред златистожълт на войните от полка Бахри, чиито наметала блестяха на утринното слънце.

От двете страни на кавалерията препускаха ездаци с лъкове, а зад тях настъпваше в плътна маса пехотата: мъже с щитове на рамо, копачи, нарамили кирки и лопати, войници с бурета със смъртоносна нафта. По средата на пехотата се движеха камили, натоварени с лекове, оръжия, храна и вода и стенобойни машини, теглени през долината от войниците, които стреляха с тях по време на сражение. Един от по-старите рицари беше казал на Уил и на другите, че мамелюците наричат оръжията си с имена като Победителя, Унищожителя, Бика. Когато чува това, групата от десет рицари и седем сержанти под

командата на Ламбер кръстиха двата катапулта — този за камъни, и по-малкия, който изстрелваше копия, Непобедимия и Убиеца на султани.

— Предполагам, че ще разположат основния си лагер там долу — каза Ламбер и посочи едно равно пространство, към което се беше насочил полкът Бахри, който със златистите си униформи приличаше на стадо лъвове. — Там ще бъдат далеч от обсега ни — добави той.

Уил се огледа и видя, че благородниците от отсрещната кула бяха започнали да я напускат, отправяйки се по пътеката, която се виеше между бастيونите нагоре по планината Силпиус към цитаделата. Вече няколко часа, откакто беше обявена тревога, по пътеките на планината към крепостта се изкачваха групи хора. Но Ламбер се беше оплакал, че много граждани продължаваха да стоят в града. Някои се събираха по ъглите на улиците, за да разговарят уплашени помежду си, други наблюдаваха от стените приближаването на войската, а трети продължаваха да си стоят по къщите, за да заковат вратите с греди и да закопаят пари и други ценности в градините си. Единствените, чиито действия бяха целенасочени и припрени, бяха групите мъже, които бързаха да заемат определените им постове.

В кулите по цялото протежение на стените имаше групи като тяхната — хоспиталиери, тевтонски рицари от кралство Германия, сирийски и арменски войници, както и хора от командваната от Симон Мансел градска стража. Обаче хора имаше само в половината от кулите и беше съвсем очевидно, че по дългите осемнадесет мили стени няма много защитници. В по-голямата си част стените бяха в добро състояние, а там, където беше възможно, отбраната на по-уязвимите места беше подсилена.

На свикания предишния ден последен военен съвет, демонстрирайки рядко срещано единство, ръководителите на тамплиерите и хоспиталиерите изразиха безпокойство за едно място близо до кулата „Двете сестри“, откъдето стената започваше стръмно да се изкачва нагоре по склона на планината. Обаче градоначалникът Мансел вече беше разпределил хората и отказа да отдели някой за подсилване на защитата там.

Той беше сигурен, че Байбарс ще бъде убеден да се вслуша в гласа на разума. Мансел припомни на скептично настроените

военачалници, че с помощта на няколко каруци с пари и скъпоценности веднъж мамелюците вече се бяха отказали от намерението да се опитат да превземат града. Тъй като градоначалникът разчиташе повече на преговорите за постигане на споразумение, приорът на тамплиерите беше принуден да прехвърли групата на Ламбер от портата „Свети Георги“ към въпросното място. Като видя отсечката от стената, която тръгваше от кулата „Двете сестри“ нагоре по склона на планината Силпиус, Уил не можа да си представи как мамелюците биха могли да атакуват успешно толкова непристъпен терен. Той обаче нямаше никакъв опит в обсадите.

Когато противниковата войска се появи, Уил с изненада установи, че тук изобщо не можеха да му помогнат многогодишните тренировки да борава с оръжие. Когато се чу сигналът за тревога, той закусваше заедно с другите от групата в една от голите, покрити с паяжини и с изпразнения по пода стаи на кулата. Втурнаха се по виещата се каменна стълба към стената, стиснали мечовете. Горе спряха като заковани на местата си. Знаеха как да действат в ръкопашен бой, но от върха на кулата можеха само да наблюдават и да чакат мамелюците да настъпят.

По-старите рицари, които през по-голямата част от живота си се бяха сражавали в разни битки из Утремер, бяха спокойни, заети с подготовката си за срещата с противника. Обаче по-младите бяха напрегнати, в един момент се шегуваха нервно, а в следващия се озъбваха и при най-малкия повод, неспокойни като конете си, които по нареждане на Ламбер бяха затворени в работилницата на един грънчар. Това щеше да бъде домът им в продължение на дни, седмици, а може би и месеци.

Уил отпи глътка вода от меха си и оправи колана, на който висеше сабята му. Прииска му се да държи оръжието в ръка и да нанесе удар върху нещо. Чакането опъваше нервите му също така силно, както и думкането на мамелюкските барабани. На пътеката край стената се появиха четирима рицари, които носеха копия за катапулта. Сред тях беше Гарен. Когато погледите им се срещнаха, Гарен позабави ход, а после продължи по пътеката към другата кула, където беше разположен катапултът.

Робер поклати глава.

— Стената е дълга осемнайсет мили, а те са го пратили тук.

Уил стисна дръжката на сабята и се обърна към Ламбер:

— Има ли нещо, което мога да свърша?

Ламбер кимна.

— Същото, каквото и останалите от нас. Да чакаш.

Мамелюкският лагер, Антиохия, 14 май 1268 г. сл.Хр.

Слънцето залязваше на запад, когато евнусите измиха краката на Байбарс и ги подсушиха с чисти ленени кърпи. Когато свършиха, той се изправи и слезе от издигнатия в шатрата подиум, на който беше тронът му. Краищата на шатрата бяха повдигнати, а пространството около нея беше празно. Военачалниците чакаха боси на една застлана с молитвени килимчета поляна встрани.

Байбарс се обърна с лице към Мека. Стените на Антиохия се бяха изпречили пред погледа му, обаче, когато коленичи заедно с хората си и започна да нарежда думите от първата сура на Корана, очертанията им като че ли избледняха и те се превърнаха само в куп камъни и пясък.

„В името на Всевишния и милостив Бог, хвала тебе Боже, господар и поддръжник на всички светове!“

Когато свършиха молитвата, мамелюците се изправиха и всеки се зае отново със задачите си. Разтоварваха провизии от камилите, разпъваха палатки, гласяха стенобойни машини, палеха огньове и се готвеха за вечерния пир. На другия ден беше първият ден от свещения месец Рамазан и през следващите четири седмици нямаше да приемат храна през деня.

— Господарю!

Байбарс се обърна и видя Омар да се приближава, като заобикаляше слугите, които навиваха молитвените килимчета.

— Предаде ли заповедите ми на командирите?

— Да, господарю. Всички знаят какви позиции трябва да заемат.

— Омар замълча за момент. — С изключение на мен.

— Искам да бъдеш отзад при машините.

— Отзад?

— Чу ме — рече Байбарс, без да обръща внимание на обидения му поглед. При последните няколко сражения той поставяше Омар все по-назад, далеч от предните линии. Въпреки че нехаеше за собствената

си безопасност, през последните години проявяваше все по-голяма загриженост за сигурността на приятелите си. Може би защото бяха много малко.

— Садик — протестира тихо Омар, — ако настояваш ти да водиш тази битка, аз искам да съм до теб. Не чу ли какво каза Кадир?

Байбарс повдигна вежди.

— Мислех, че тъкмо ти не слушаш какво говори Кадир.

— Слушам го, когато казва, че има опасност за живота ти и че тя идва от този град.

— Обаче Кадир не уточни нейния характер и аз съм склонен да мисля, че не става дума за нищо друго, освен че поначало франките искат да се отърват от мен. Но той беше категоричен, че признаците за изхода на битката са благоприятни. Ще се вслушам в това, в което е по-сигурен. Когато е близо до дома, Кадир винаги е доста изнервен — добави Байбарс, намеквайки за крепостта на асасините Масияф в планината Джабал Бахра, откъдето Кадир беше изгонен и бе изключен от Ордена.

— Трябва ли обаче ти да поведеш битката, господарю?

Байбарс стисна устни.

— Когато оставих други да водят атаката срещу този град, те се отказаха заради щедрия откуп. Ние не приемаме подаръци от франките, Омар.

— Господарю!

Байбарс се извърна към приближаващия се Калаун. С него беше и един от командирите на полковете.

Калаун се поклони.

— Мога ли да говоря с теб?

— Да — отвърна Байбарс. — Вече свършихме, нали, Омар?

След кратка пауза Омар наведе глава.

— Да, господарю.

Байбарс изчака той да се отдалечи, а след това се обърна към двамата мъже:

— Готови ли сте?

— Да, господарю — отвърна Калаун.

— Добре. Искам и двамата да сте на позициите си до сутринта.

— Тогава, с твое позволение, ние ще тръгваме, господарю — каза командирът.

— Вървете. — Когато те се обърнаха да си вървят, Байбарс извика на Калаун да почака: — Аллах да е с теб! — рече тихо той.

На мъжественото лице на Калаун се появи лека усмивка.

— Страхувам се, че ти ще имаш нужда от закрилата на Бога, господарю. Мисля, че задачата ми ще е проста в сравнение с твоята.

— Ще зависи от това дали ще срещнеш съпротива, а колкото повече се забавиш, вероятността тя да се засили ще стане по-голяма, или от страна на тамплиерите при Баграс и Ла Рош Гийом, или от Киликия.

— Миналата година нанесохме сериозно поражение на арменците — каза тихо Калаун. — Съмнявам се, че ще могат да съберат някаква по-значителна сила.

— Не бъди сигурен в нищо, Калаун. Когато подминахме Триполи, без да го нападнем, принц Бохемон сигурно е предположил, че ще дойдем тук. Междувременно той би могъл да събере силна армия от остатъците на кралството, въпреки че нямам намерение да се задържам дълго тук, за да му дам тази възможност.

Чу се някаква суматоха и към тях от тъмното се втурна малка фигура. Калаун направи опит да застане пред Байбарс, но после видя, че това е синът на султана. След Барака-хан тичаше запъхтян учителят му, един бивш командир на име Синджар, когото Калаун беше предложил като подходящ наставник за момчето. Върху бялата туника на Синджар се виждаше голямо червено петно. За момент Байбарс си помисли, че е ранен, но после разбра, че е твърде бледо, за да е от кръв. Барака спря задъхан пред тях.

— Защо не учиш? — попита султанът седемгодишния си син. Той погледна въпросително към Синджар, който се поклони, като едва си поемаше дъх.

— Извинявам се, господарю, решавахме една проста задача по алгебра. Когато не можа да я реши, Барака се ядоса и хвърли каната със сок по мен. — Синджар посочи изцапаната си туника. — Опитах се да го накажа, но той избяга.

Барака изглежда гневно учителя си.

— Синджар искаше да ме набие, татко.

— И е трябвало — каза Байбарс и сграбчи грубо сина си за ръката. — Не искам повече да чувам, че създаваш някакви неприятности, разбра ли?

— Да, татко — каза сърдито Барака.

Байбарс кимна на Синджар:

— Остави го при мен.

— Господарю.

— Щом като отказваш да си учиш уроците — рече Байбарс на сина си, когато Синджар се отдалечи, — тогава можеш да ми помогнеш. — Той погледна към Калаун и меко се усмихна. — Може би ще го пратим да работи при един от катапултите?

Калаун също се усмихна.

— Може би. — Разроши с ръка косата на Барака. — Макар да не съм сигурен, че това е подходящо занимание за наследника на трона и мой бъдещ зет.

Барака се нацупи още повече. Байбарс му беше казал, че след няколко години, когато стане достатъчно голям, ще се ожени за дъщерята на Калаун. Надяваше се баща му да я прати да помага при катапултите. Там можеше да стане някой инцидент и тя да бъде запратена през стената в града. Усмихна се при тази мисъл, а Калаун се поклони на Байбарс и се запъти през лагера към мястото, където го чакаше полкът.

— Къде отива емир Калаун, татко?

— В планината — отвърна Байбарс и поведе сина си към шатрата. След като Барака беше напуснал харема и грижите на жените му, султанът беше започнал да приема детето като приятно разнообразие на служебните му задължения.

— Защо?

Без да обръща внимание на евнусите, телохранителите и съветниците в шатрата, той накара сина си да седне на едно килимче и взе сребърна купа със смокини.

— Ще ти покажа — каза той, приклепна и сложи една смокиня в малката ръка на Барака. После постави върху килима три плода във формата на триъгълник. — Това е Антиохия — каза той на сина си и посочи смокинята в десния ъгъл на триъгълника. — Тази отгоре е Сирийската порта, където отива Калаун. — После посочи върха на триъгълника. — Калаун ще попречи на всякаква помощ, идваща за християните от север. — Премести пръста си върху смокинята в дъното отляво. — Това е пристанището Сен Симон. Изпратих втори

батальон да го завземе. Те ще попречат на подкрепленията, които биха могли да дойдат от крайбрежието.

— А ти какво ще правиш, татко?

Байбарс се усмихна. Взе смокинята, която представляваше Антиохия, и я лапна. Барака се засмя.

— Господарю мой!

Байбарс се изправи, когато в шатрата влезе един воин от полка Бахри и се поклони.

— От града идват хора.

— Кои са? — попита Байбарс и погледна Барака, който смачка смокините върху килима с юмрука си.

— Група, водена от техния градоначалник. Излязоха от северозападната порта.

Байбарс и съветниците му последваха войника навън. Колоната от факли се точеше като змия надолу от стените, където сега горяха и други огньове.

— Идете да ги посрещнете — каза той на войника. — Разоръжете ги и ги доведете при мен. Предполагам, че ще искат да преговарят.

— Дойдох да преговарям! — повтори Симон Мансел, след като беше вкаран грубо в султанската шатра от двама мамелюци, а неговите телохранители бяха обкръжени и обезоръжени. — Като чуеш условията, ще ме освободиш веднага. — Той повтори последното искане на развален арабски.

— Твоите условия ли? — учуди се Байбарс и плътният му глас накара Мансел да млъкне и да погледне плахо към трона. Султанът изгледа пълния градоначалник. — Мисля, че не си в положение да предлагаш каквото и да било. — Когато Мансел го погледна колебливо, Байбарс даде знак на един от хората си. — Преведи думите ми на градоначалника.

Преводачът излезе напред и заговори.

— Сега му кажи да коленичи — добави султанът.

Мансел направи обидена физиономия, но нямаше друг избор, освен да се подчини, след като двама мамелюци го хванаха за ръцете и го събориха на земята. С крайчеца на окото си забеляза малко момче,

което се спотайваше в един ъгъл на шатрата. Когато го погледна, момчето изплези език и се засмя. Без да му обръща внимание, Мансел погледна преводача.

— Кажи на твоя султан, че съм уредил да му бъдат предадени каруци със злато и скъпоценни камъни, ако отстъпи и изтегли армията си от стените ни. Има срок до утре да изпълни тези условия. Това ще бъде единственото ми предложение.

Изражението на Байбарс не се промени, докато преводачът говореше.

— Злато? И ти си мислиш да ме умилостивиш с такова безполезно предложение?!

— Безполезно ли? — учуди се Мансел и се намръщи, когато въпросът му беше преведен. — Мога да те уверя, че...

— Златото не означава нищо за мен — каза Байбарс, без да дочака да му преведат думите на градоначалника. — Има само едно нещо, което може да накара армията ми да се отдръпне и да спаси живота на теб и на всички мъже, жени и деца във вашия град: да се предадете. Кажи на твоите рицари да отворят портите на града, който франките завзеха преди сто и седемдесет години. Кажи им да свалят оръжие и да ни пуснат вътре. След като го превземем, вие ще го напуснете. Всички до един. И няма да се връщате. Антиохия ще бъде загубен за вас и за всички християни.

— Няма да приема тези условия! — започна с гневен тон Мансел. — В града има хиляди хора. Къде ще отидат? Не мога просто да кажа на всички да напуснат домовете и добитъка си. Ами болните? Ами малките деца и беззащитните? Вземи това, което ти предложих и бъди доволен... — Той не довърши, защото Байбарс стана от трона и даде знак на един от стражите, застанал край входа.

Мансел не разбра какво става, но се сви от страх, когато видя султанът да изтегля една от сабите си и да слиза по стълбите на подиума към него.

— Ако ми посегнеш, няма да получиш нищо! Нищо, уверявам те! — извика той на преводача. — Кажи му!

Зад него се чу шум. Мансел се обърна и видя, че седем воини Бахри вкарват телохранителите му в шатрата.

— Изведете сина ми отук! — нареди Байбарс на един от евнусите.

Барака се развика и ритна слугата, когато той го грабна и го изведе от шатрата.

Шестимата телохранители на Мансел погледнаха уплашено към него, когато ги наредиха пред подиума. Накараха ги да коленичат.

— Какво правиш? — попита градоначалникът Байбарс.

Синеокият султан не отговори, а отиде до първия от телохранителите, млад мъж с големи кафяви очи и луничаво лице. Сграбчи кичур от косата му, изви му главата и прекара острието на сабята си през гърлото на човека. Кръвта бликна като широка дъга и изпръска стъпалата на подиума.

— Боже Господи! — извика Мансел, след като младият човек падна настрани, а кръвта продължаваше да тече от шията му.

Той нямаше дори време да извика. Останалите телохранители се развикаха срещу султана и мамелюците. Ужасени, двама се опитаха да избягат, но бързо бяха върнати от войните, които излязоха напред с извадени саби.

Байбарс се обърна към Мансел. От сабята му продължаваше да се стича кръв. Част от нея, изпръскала златистожълтата му мантия, бе зацапала цитатите от Корана.

— Съгласен ли си с моите условия, или ще оставиш още от хората си да умрат? От теб зависи! Животът на хората ти срещу вашия град — това е предложението ми.

Мансел нямаше нужда от преводач, за да разбере какво беше казано.

— Ти, безчувствено копеле! — каза той тихо, без да скрива яда си.

Преводачът понечи да заговори, но после погледна Байбарс и се отказа.

Султанът отиде при друг от телохранителите на Мансел. Човекът успя да изкрещи, когато Байбарс го сграбчи за косата и откри гърлото му за сабята. Мъжът се опита да се извие настрани, но двама мамелюци го държаха здраво.

— Твоят човек, или градът ви? — настоя Байбарс и погледна Мансел. — Кое е по-важно за теб? Решавай!

Преводачът бързо преведе.

— Няма да позволя да ме заплашваш по този начин — упорстваше Мансел.

— Капитане! — извика телохранителят.

Байбарс присви очи, когато преводачът преведе думите на градоначалника. После стисна зъби и прекара острието на сабята си по гърлото на човека. На този му трябваше по-дълго време, за да умре. Сгърчи се на пода до падналия си другар и напразно се помъчи да затисне с ръце бликащата от прерязаното му гърло кръв.

Мансел извърна очи от него.

— Довършете го! — заповяда Байбарс и посочи агонизиращия телохранител.

Един от мамелюците пристъпи напред и замахна със сабята си.

— Ще те видя да гориш в ада за това! — извика с дрезгав глас Мансел.

— Приемаш ли условията ми?

— Не ги приемам! — изрева градоначалникът.

Отговорът му стана причина за смъртта на трети телохранител.

— Достатъчно! — рече рязко Байбарс и пристъпи към Мансел с окървавена сабя в ръка.

Мансел се опита да се изправи на крака, но мамелюците го притиснаха към земята.

— Не! — извика той, когато Байбарс се надвеси над него и го сграбчи за косата. — Жена ми е братовчедка на принцесата на принц Бохемон — извика той на арабски. — Моят откуп ще струва повече от смъртта ми!

— За мен има стойност само градът ти! Или се предайте сега, или ще ти отрежа главата и ще я прехвърля през стените на Антиохия, за да видят твоите граждани цената на отказа ти. — Байбарс докосна с острието на сабята гърлото на скимтящия човек. — Предайте се!

— Приемам! — изкрещя Мансел, когато усети острието да се впива в гърлото му. По врата му протече гореща струйка кръв. — Приемам условията ти. Ще предам града!

— Отведете го до стените! — нареди мрачно Байбарс и се отдръпна от градоначалника, обръщайки се към мамелюците. — Накарайте го да предаде нареждането си на гарнизона. Подгответе хората! Ще влезем тази нощ.

След това градоначалникът на Антиохия Симон Мансел беше отведен до портата „Свети Георги“, където с разтреперан глас нареди на гарнизона на града и всички гарнизони на военните ордени да се

предадат. Малко по-късно, когато Байбарс си миеше ръцете в един леген, влезе страж от полка Бахри, който беше изпратен да съпроводи Мансел. Трупите на телохранителите бяха изнесени, а коленичили евнусите чистеха кръвта от стъпалата на подиума.

— Господарю мой!

Байбарс посегна към една кърпа да си избърше ръцете.

— Готово ли е?

— Мансел издаде заповедта, както ти поиска.

— Отвориха ли портите?

— Не, господарю — отвърна воинът. — Гарнизонът на Антиохия отказа да се подчини на заповедта. Няма да предадат града.

39. СТЕНИТЕ, АНТИОХИЯ

18 май 1268 г. сл.Хр.

Саймън взе един кафяв сбръчкан портокал от дажбата си.

— Колко ще продължава това? — внезапно попита той Уил.

Уил се изненада от резкия му тон.

— Ако Мансел успее да убеди командирите да се предадат, може скоро всичко да свърши. — Той седна на едно буре. Дежурството му току-що беше свършило и се чувстваше изтощен.

Навън се разсъмваше. Входът започна да се изпълва с бледа светлина, но кръглата стая без прозорци в основата на кулата щеше да си остане тъмна през целия ден.

— Макар че не съм сигурен, че ще го направи — добави Уил и се прозина.

Градоначалникът Мансел беше докарван на два пъти пред портите и два пъти гарнизонът на града беше отказал да се подчини на искането му да капитулира. Предишния ден мъжете по стените с тревога наблюдаваха как мамелюкската армия беше започнала да се разпростира около града. Някои полкове се бяха отправили на север към реката, а други на юг, към склоновете на планината. Един полк разположи стенобойните си машини точно срещу двете кули, заети от групата на Ламбер.

Саймън остави портокала на масата.

— Не говоря за битката — каза той. — Говоря за теб и мен.

Уил се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — промърмори сърдито Саймън. — Забрави какво съм казал.

— Не — настоя Уил и се приближи до него. — Ако имаш нещо да казваш, кажи го.

Саймън сведе очи.

— Няма нищо.

— Не, има — настоя Уил. — Не говориш с мен от дни. Всеки път, когато те приближа, си намираш някакво извинение да се махнеш.

Продължаваш да ме обвиняваш, нали? За това, че сме тук.

— Не искам — каза Саймън и разтърси глава. — Не искам да се бия.

— Никога не съм те карал да идваш, Саймън.

— Не, мен ме изпратиха тук, не помниш ли?

— Не те изпратиха в Антиохия и Утремер. Още в Орлеан ти казах да останеш, ако не искаш да идваш, но за себе си бях взел решение.

— Беше взел решение да намериш Николас — каза Саймън и разтърси енергично глава. — Да вземеш книгата на Еверар. Това беше решил. Ти не дойде тук, за да водиш война!

— Е, сега вода. Ти също. — Уил посочи към стената, отвъд която беше мамелюкският лагер. — Тези мъже убиха баща ми. Може би дори този, който му е отрязал главата, е някъде там.

— Вече си станал толкова студен — каза тихо Саймън. — Не разговаряме и не се смеем, както преди.

— Не ми е до смях.

— С другите и с Робер го правиш. Тук се чувствам така, като че ли съм сам. Не можеш да си представиш колко страшно е да знаеш какво има отвъд стените и да си даваш сметка, че не можеш да се биеш. Нямах представа какво е да не си в състояние да защитаваши хората, които... — Саймън наведе глава. — Хората, за които те е грижа.

— А защо ме избягваш, след като се чувстваш така?

Саймън извърна очи, а после пак го погледна.

— Искам нещата пак да бъдат както преди. — Той плахо се усмихна. — Както когато ме учеше да въртя сабята в Париж.

— Не могат да се върнат.

— Защо?

— Защото вече не притежавам това, което имах тогава.

— А какво беше то? — попита тихо Саймън.

— Имах баща си, или поне възможността да го видя отново. Имах Елуен. В себе си не чувствах омраза нито към човека, който някога беше най-близкия ми приятел, нито към хората, които никога не бях срещал. Не знаех нищо за войната или за... — Той не се доизказа и се отпусна върху бурето. — Не знаех нищо за това — завърши Уил и погледна към Саймън. — Имах надежди.

— Все още можеш да имаш — настоят Саймън и се приближи към него.

— Надежди за какво? Провалих се като брат и като син. Не мога да бъда същият, какъвто бях преди. Там не остана нищо за мен.

— Но какво ще правиш? Ще останеш тук и ще се биеш, докато не умреш?

Уил не отговори. След въпроса на Саймън се чу продължителен вой. Засили се и се превърна в остър зловещ звук, който прониза утринната тишина.

— Какво е това? — попита пребледнял Саймън.

— Не знам. — Уил се втурна надолу по стълбите, когато чу стъпките на бягащи хора и викове отгоре.

— Тръбите на стражата ли са?

В отговор последваха несвързани викове. После нещо удари стените. Цялата кула се разтърси, на улицата отвън се посипа зидария. Уил хукна нагоре по стълбите.

— Аз какво да правя? — извика след него Саймън.

— Иди при конете!

— Уил!

Уил спря на стълбите и се обърна.

— Какво?

Саймън го изглежда, а после преглътна с усилие и поклати глава.

— Нищо. — След като Уил изчезна, остана още малко на мястото си до следващия мощен удар по стените, а после, когато от кулата се посипа още мазилка и паднаха камъни, изскочи на улицата и влезе в грънчарската работилница.

Уил тичаше бързо нагоре по стълбите.

— Какво става? — попита той един сержант, който слизаше надолу. — Нашата част ли нападат?

— Навсякъде нападат, сър — каза, заеквайки, сержантът и бързо мина покрай него. — Атакуват навсякъде!

Уил излезе на пътеката покрай парапета на стената, където Робер полуоблечен помагаше на Ламбер и още двама рицари да заредят катапулта с един от камъните, които бяха изтеглили с помощта на въжета по стената на кулата. И четиримата изнемогваха под тежестта му. Уил се втурна да им помогне, но беше спрял от гледката отвъд парапета. Мамелюците, които под прикритието на нощта бяха заели

позиции за атака, бяха покрили равнината и склоновете на планината с плътна маса от ярки наметала и тюрбани, коне, копия, стълби, тарани и катапулта.

Докато Уил ги наблюдаваше, бяха задействани трите най-близки до тяхното разположение катапулта. Лостовете удариха с все сила напречните греди и запратиха камъните към стената между двете кули. Те се стовариха в нея, разтърсиха кулите из основи, а на всички страни се разлетяха остри като бръснач каменни отломки. От съседната кула се чу вик и Уил видя един от рицарите да пада, ударен от смъртоносните парчета. Забеляза, че Гарен зареди катапулта. След като излезе от шока, Уил се втурна да помага на Робер и Ламбер, а в това време Гарен изстреля тежкото копие право в центъра на мамелюкската войска. Уил не дочака да види дали е улучил нещо, а грабна едно от въжетата на катапулта и освободи гредата.

Атаката беше започнала по цялото протежение на стените, с изключение на стръмния планински връх и скалистия бряг на Оронтес, където теренът беше непристъпен. Грохотът от падащите камъни вече пригласяше на барабаните и отекваше в долината при всеки залп като гигантска гръмотевица. Срещу стените хвърчаха гърнета, пълни с горяща нафта, които подпалваха хора и катапулта. Други мамелюкски групи изстрелваха с катапулта запалени бурета със смола, които излитаха от земята като комети. Те избухваха във върховете на кулите като огнени кълба, които озаряваха утринното небе. Из въздуха свистяха върхове на стрели, пълни с нафта и черна сяра, и се пръскаха в стените. Хората падаха на колене, поразени от тези ракети, други се сгромолясваха от стените с горящи коси и тела. На едно място падналият огромен камък премаза цяла група хоспиталиери. Защитниците на Антиохия оказваха силна съпротива. Чупеха стълбите на мамелюците, подпрени на стените, засипваха пехотата с градушка от стрели, а тя им отговаряше с глинени куршуми, изстрелвани от прашки. Хвърляха грамадни камъни срещу кавалерията, за да поразяват коне и хора. Обаче стените на Юстиниан, макар и внушителни с размерите си, не можеха да задържат една решена на всичко сила. През вековете те бяха отстъпвали пред перси, араби, византийци, турци и франки. Неизбежно беше да отстъпят и сега. Беше само въпрос на време.

— Там горе ни трябват хора — извика Ламбер и посочи нагоре по планинския склон към едно място на половин миля от тях, където нямаше войници. Мамелюците бяха съсредоточили срещу него седем катапулта и в центъра на стената вече се беше появила огромна дупка, въпреки че беше на твърде високо място, за да могат чакащите долу пехотинци да преминат през нея. Видели откритата се възможност, към мястото се насочиха още мамелюци, водени от група кавалеристи със златистожълти наметала.

— Бахри! — извика един от по-старите рицари от съседната кула и посочи ездачите.

— Боже Господи! — прошепна Ламбер и изтича към парапета. Той гледаше към един едър мъж, облечен в златиста роба и с блестяща ризница, който яздеше черен жребец начело на султанската гвардия.

— Кой? — попита задъхан Уил, който сложи нов камък в катапулта и отскочи назад, когато двамата рицари го изстреляха.

— Арбалета! — отговори Ламбер. — Къде са проклетите ни войници? — извика той и се надвеси от стената откъм града, където хората гледаха уплашени от прозорците на къщите си. Долу забеляза Саймън на входа на грънчарската работилница. — Оседлай конете! — извика той на коняря.

Саймън веднага изчезна вътре.

Уил отиде при парапета и видя, че Байбарс язди нагоре по склона към пробива. Испита странно въннение, докато гледаше мамелюкския султан, без да може да каже дали е страх, или някакво очакване. Няколко граждани, застанали на пътеката, която водеше към цитаделата, бяха съзрели опасността и тичаха нагоре-надолу, като размахваха ръце и викаха към групата на Ламбер. Офицерът едва чуто изруга.

В стената се появи нова дупка от камък, който мина през нея и падна на поляната от другата страна.

— Какво да правим? — извика Уил и се сниши, когато над главата му със свистене прелетя облак от стрели.

Ламбер се озърташе безпомощно.

— По дяволите!

Уил го сграбчи за раменете.

— Ламбер, какво да правим?

— Ще отидем там, горе — каза един глас.

Уил се обърна и видя Гарен. Косата му беше залепнала на главата от пот, а лицето и мантията му бяха мръсни. В ръката си държеше меч.

— Ще се качим на конете — каза Гарен на Уил и Ламбер — и ще отидем горе, за да ги отблъснем, докато дойдат още хора.

— Твърде късно е! — каза Ламбер. — Виж!

Тримата се обърнаха и видяха как стената се срутва. Чу се далечен тътен, когато тя падна, повличайки две кули сред облаци прах и отломки.

— Майко Божия! — каза тихо Ламбер, когато мамелюците, предвождани от Байбарс Бундукдари, се втурнаха напред сред облаците прах.

— Те преминаха! Преминаха! — започна да вика един от рицарите, застанал на стената.

От една рота хоспиталиери, които също видяха кулите да се срутват, някой изсвири с тръба. Други подеха звука и той се понесе над стените. Мамелюците идваха. Градът беше паднал.

Ламбер излезе от вцепенението.

— Долу! — извика той на рицарите и сержантите. — На конете!

Като изостави катапултите, ротата се втурна надолу по стълбите на кулата. Спряха само за да грабнат шлемове и щитове от една стая. Изтичаха на осеяната с отломки улица, където Саймън извеждаше три коня, които беше успял да оседлае. Беше блед, но продължаваше да говори тихо на животните, които тръскаха глави и пръхтяха. Четирима сержанти се втурнаха в голямата работилница, за да помагат за оседлаването на другите коне. Грънчарят беше там заедно с жена си и трите си дъщери, които се криеха зад него.

— Какво става? — попита той.

Ламбер рязко се обърна.

— Бягай да се скриеш, глупак такъв!

— Те идват — предупреди един от рицарите и посочи към планината. Когато погледнаха нагоре, където сочеше рицарят, видяха как мамелюкската тежка кавалерия се разгръща като ветрило по склона. Канеха се да ударят града от няколко страни. Със златистите, виолетови и яркочервени наметала приличаха на потоци лава, изригваща от вулкан. Някои носеха факли и лъкове, но повечето имаха дълги, блестящи саби, инкрустирани със злато и покрити с надписи на арабски. Грънчарят грабна ужасената си жена и дъщерите и ги избута

през една малка вратичка в дъното на работилницата, която затвори с трясък след себе си. Другите хора, излезли на улицата, също се разбягаха. Застаналите по прозорците се развикаха ужасени, когато видяха мамелюците да се носят към града, разпръсквайки стада с овце и поваляйки семействата, които пъплеха по склона към цитаделата. Уил видя, че ръцете му треперят. Стисна дръжката на меча и треперенето спря.

— Хайде! — извика той повече на себе си, отколкото на другите. Изтича до един кон и се метна на седлото. Някой му подаде щит. Гарен и Ламбер го последваха, заедно с още двама рицари.

— Накъде да вървим? — извика един рицар на Ламбер. — Къде е сблъсъкът?

Пребледнял и стиснал устни, младият офицер се извърна на седлото:

— При нас е сблъсъкът! — Той вдигна меча си, когато първите мамелюци излязоха на улицата отпред. — Бог да ни помага! — Ламбер пришпори коня и се втурна да ги посрещне, размахвайки меча.

Уил чу, че Саймън вика след него, когато го последва заедно с Гарен и другите двама рицари. Осъзна, че не е сложил шлем, но вече беше твърде късно да се направи каквото и да било. Вдигна сабя и първите лъчи на изгряващото слънце се отразиха от стоманата. Това беше шотландска сабя, правена сред езера, хълмове и дъжд, далеч от тези прашни, огрени от слънцето планини. Беше семейна сабя, размахвана от баща му и от дядо му. Очите му се напълниха със сълзи. Пришпори коня си и извика срещу мамелюка, идващ насреща му.

— За клана Камбъл! За клана Камбъл!

Сблъсъкът беше страхотен. Всички упражнения на тренировъчната площадка бяха нищо в сравнение с него. Премереният удар, за да свалиш противника си от коня, изобщо не можеше да се сравнява с този, който имаше за цел да убие. Уил беше отхвърлен назад и едва успя да се задържи на седлото, като притисна с все сила колене в хълбоците на коня. Когато се изправи замаян и леко одраскан от сабята на противника си, мамелюкът беше отминал, а в щита му зееше дупка. В този момент налетя друг воин от полка Бахри. Уил замахна със сабята, наведе се напред и удари. Сабята му се врязва в рамото на мамелюка. Човекът изкрещя, когато кръвта бликна от раната. Загубил контрол над коня си, той беше отнесен от потока мъж, които се

втурнаха около Уил, Гарен и другите тамплиери и продължиха да навлизат в града. Сред тях беше едър мъж на черен жребец. Уил зърна за миг сини очи и оголени зъби, когато Байбарс профуча само на метри от лявата му страна. В този миг видя над него да проблясва друга сабя. Тя събори щита му и се заби във врата на коня. Когато животното се изправи на задните си крака, в него се блъсна покритият с броня кон на друг мамелюк и го отхвърли настрани, а Уил падна от седлото. Стремето се заплете в крака му и той извика, когато конят падна назад върху него. Някъде над себе си чу вика на Ламбер.

Саймън беше на входа на грънчарницата, когато видя Уил и Ламбер да падат. Робер и другите рицари и сержанти, които нямаха време да оседлаят повече коне, се скриха в сградата, когато първите мамелюци се втурнаха в галоп през улицата. Извикаха на хората, които се опитваха да избягат от мястото, бързо да се скрият. Някои се вслушаха и се скриха в кулата или се притиснаха до стените. Други, обзети от паника, продължиха да бягат. Те бяха съсечени от първите войници и стъпкани от следващите. Робер извади меча си и застана пред Саймън. Един мамелюкски ездач замахна към тях, но повечето не обърнаха внимание на разпръснатите рицари и граждани и продължиха навътре в града. Сред тропота на копитата и писъците на жителите се чуха гръмогласни гласове:

— Аллаху акбар!

Саймън, който гледаше като ударен от гръм изпълнилата се с мамелюци улица, извика, когато видя Уил да пада от седлото. Втурна се покрай Робер и изскочи на улицата. Той му викна да го предупреди, когато двама ездаци врхлетяха върху коняря. Саймън падна на колене и закри главата си с ръце, а сабите им изсвистяха във въздуха на косъм от нея. Когато те отминаха, Робер изтича и го издърпа във входа. Саймън се съпротивляваше и повтаряше името на Уил.

— Не можеш да му помогнеш! — извика Робер, изненадан от съпротивата на коняря. Той притисна Саймън до вратата. — Ще те заколят като пиле, идиот такъв!

— Той не бива да умре! — извика Саймън, опитвайки се да отблъсне Робер, като го гледаше с безумен поглед в големите си, кафяви си очи. По бузите му се стичаха сълзи. — Аз съм виновен да дойде тук! Аз съм виновен!

Мамелюците продължаваха да преминават с грохот покрай тях. Отвсякъде се чуваха писъци. Появиха се и първите облаци дим от хвърлените от сарацините факли върху покривите.

— Какви ги говориш, по дяволите? — извика Робер на Саймън.

— Елуен нямаше да го напусне, ако знаеше, че е бил упоен. Аз я излъгах, за да го остави. Излъгах я, за да сложа край на връзката им. Щяха да го изгонят от ордена, ако се оженеше за нея. Но никога не съм имал намерение да идваме тук! — извика разплакал Саймън. — Знаех си, че той никога... само че аз... — конярят заудря Робер по гърдите, но вече нямаше сили. — Аз го обичах повече от нея!

Робер погледна объркан Саймън, а в този миг зад тях от улицата се чу вик. Саймън вдигна глава и позна гласа. През сълзи видя със замъгленото си зрение, че към тях се приближава ездач в бяло. Когато погледът му се проясни, разбра, че това са двама рицари, качили се на един кон. Отпред беше Гарен с окървавен меч, а зад него седеше Уил. Робер извика от изненада и радост. С тях идеше и един от двамата рицари, които се бяха отделили от тяхната рота, заедно с облечени в бели туники с черни кръстове десет тевтонски рицари, няколко от които бяха ранени. Сега на улицата нямаше мамелюкски ездаци, с изключение на лежащите мъртви сред телата на гражданите, опитали се да избягат.

— Ламбер? — попита Робер и пое юздите от Гарен, когато той спря коня пред него.

— Мъртъв е — отвърна Гарен и скочи от седлото.

Тевтонците също слязоха от конете, като някои помагаха на ранените си другари. Към тях се присъединиха и тамплиери от ротата на Ламбер, които бяха останали с Робер.

— Те ни се притекоха на помощ — каза Гарен и посочи германските рицари.

— Къде са мамелюците? — попита Робер, загледан в притихналата улица.

— Кавалерията отиде в центъра на града — отвърна един от тевтонците. — Нямаме много време. Скоро ще отворят портите и армията ще влезе. Не можем да направим нищо.

— Какво говориш? — каза Уил и се смъкна от седлото. — Да се предадем ли?

— Сарацините едва ли ще се съгласят, ако го сторим. Вече бяхме на хълма недалеч оттук. Това не беше сражение, а клане. Убиват всеки, който им падне. — Тевтонецът изтри кръвта от раната на главата си, която капеше върху окото му. Уил забеляза, че ръката му трепери.

— Трябва да се опитаме да стигнем до приората или до цитаделата — каза Робер.

— Твърде късно е — отвърна тевтонският рицар. Той посочи нагоре по улицата към мястото, откъдето се бяха появили първите мамелюци. Това беше единственият път, останал за цитаделата откъм тяхната страна. Сега стотици мамелюкски пехотинци се провираха през дупката в стената и се спускаха надолу по хълма. — Няма да успеем.

— Какво да правим? — попита ужасен един от сержантите.

— Ще бягаме — отвърна тевтонецът.

— Той е прав — съгласи се Гарен. — Нямаме никакъв шанс, ако останем. Ще влезем в един от тунелите.

— И ние сме се насочили натам — каза тевтонецът. — Има един недалеч оттук. Върви под стените и излиза в една пещера под склоновете на Силпиус. Може да успеем. Ще се скрием в тунела, докато настъпи нощта, после ще избягаме през долината.

— Или пък ще отидем на север — каза друг сержант, — към Баграс или...

— Байбарс изпрати натам войски — прекъсна го Робер.

— Да тръгваме! — извика един от тевтонците и удари с плоското на сабята си конете, за да ги разгони.

— Тръгвайте, ако искате да дойдете с нас! — каза рицарят на Уил, Гарен и Робер, присъедини се към братята си и те се втурнаха към стените.

— Ако си тръгнем, няма да има никой, който да помогне на тези хора — каза Уил на Робер. — Не можем да избягаме.

— А какво друго можем да направим? — отвърна рязко Робер. — Събуди се! — каза той на Саймън, който стоеше като вцепенен на входа. — Хайде! — обърна се рицарят към другите.

С извадени саби те излязоха на улицата след тевтонците, които бяха изчезнали в отсрещната кула. Един сержант подаде на Саймън чук, който той взе, без да се замисли.

— Искаш ли да живееш, Уил? — извика Робер. Той посочи с меч си към бързо приближаващата тълпа от мамелюкски войници — Време е да решиш!

Уил погледна окървавената сабя в ръката си. В Сафед баща му и рицарите бяха избрали смъртта. Но той знаеше, че няма да намери покой в гроба. Еверар, Оуен, баща му, Ордент, Аним Темпли, всички те го караха да върви ту в една, ту в друга посока. Вече се беше уморил да му казват за какво да се бие, по какви правила да живее, когато беше видял как тези правила се променят от един или друг човек, от една или друга група и как клетвите и обещанията могат да бъдат нарушавани. Мирът или войната, опущението или отмъщението, които той би избрал, нямаше да означават нищо, ако сам не решише какъв да бъде изборът му. Той искаше да избере сам. Искаше да живее.

— Хайде! — извика му Робер.

Уил се затича.

Градът, който първите кръстоносци бяха успели да превземат от турците едва след седем месеца, беше паднал в ръцете на Байбарс само за четири дни. Гражданите се барикадираха в домовете си, скриха децата си в мазета и под креватите. Други, видели облаците дим на горящите сгради, напуснаха къщите си и се отправиха към цитаделата. Само шепа хора бяха успели да се промъкнат през мамелюкските редици. Няколко стигнаха до пещерата на Свети Петър в планината, където първите християни са се молили тайно на Бога, а по-късно са се крили от преследване. Те се бяха скупчили в нея: свещеници, войници, селяни, търговци, проститутки и деца. Спотайваха се там в тъмното, облени в пот, докато градските порти се разтваряха една след друга и мамелюците нахлуваха в града. Байбарс беше наредил портите да се затворят зад тях, за да попречи на когото и да било да избяга.

Рицарите и градските стражи бяха изоставили постовете си, след като надеждата и куражът ги бяха напуснали. Някои се опитаха да се предадат, но мамелюците имаха заповед всеки, който бъде намерен навън, да бъде заклан. Деца, изоставени и забравени, плачеха на входовете на къщите, докато кавалерията минаваше с грохот по улицата с окървавени саби. Мюсюлманите, които бяха живели заедно с християнските си съседи в продължение на поколения, се молеха на

арабски да бъдат пощадени, но втурналите се да мародерстват войници бяха глухи за молбите им. Разгорещени от битката, изцапани от кръвта на приятели и врагове, заглушени от бойните викове, мамелюците превзеха Антиохия. След първоначалното клане и след като улиците бяха опразнени от живите, войниците се втурнаха в църквите и дворците, като избиваха свещеници и слуги, разграбваха стаи със съкровища, пикаеха по олтарите, чупеха разпятия и горяха евангелия. Наред с пожарите и убийствата имаше изнасилвания и мъчения. В катедралата „Свети Петър“ бяха отворени гробниците на патриарсите и телата им бяха изхвърлени. По пода заедно с костите дрънчаха тежки златни пръстени и скъпоценни камъни, стъпквани от краката на войниците. Един архидякон, скрил се в катакомбите, беше съборен на пода, когато мамелюците се втурнаха покрай него, за да отворят нова гробница. Той стисна крака на един от воините, молейки се да бъдат пощадени костите на баща му от поругаване. Войниците се изсмяха, измъкнаха скелета от гробницата и го разхвърляха из залата, а един от тях преби до смърт архидякона с кост на баща му.

Байбарс беше взел за своя база една голяма римска вила в центъра на умиращия град. Тъкмо се наведе над фонтана в двора, осеян с трупове, които хората му събираха закуп, когато при него дойде един от командирите. Ръката, с която беше държал сабята, го болеше. Усещаше остра болка и в бедрото, където един тамплиер го беше пробол с върха на меча си. Въздухът беше изпълнен с дим, а гърлото му беше пресъхнало.

Командирът изчака Байбарс да се измие и тогава заговори:

— Християните в цитаделата се предават, господарю.

— Кажи им, че приемаме. Трябва да сложат оръжие и да ни пуснат вътре.

Командирът се поклони.

— Ще ги освободим ли, господарю?

— Не! — отвърна Байбарс, гребна с шепи вода от фонтана и пи.

— Всички, които са останали живи в града, ще бъдат превърнати в роби. Утре хората да изберат, които си пожелаят от тях, а останалите ще ги продадем. — Той погледна надолу, когато кракът му стъпи върху нещо. Беше малка парцалена кукла. Байбарс се наведе и се запита дали Барака ще я хареса. — А съкровищата? — попита той командира.

— Взехме толкова много, че според мен ще трябва каруца, за да ги натоварим — отвърна той.

Байбарс обърна куклата в ръката си. Реши, че играчката е по-подходяща за момиче. В момента, когато си го помисли, забеляза тялото на дете сред купчината трупове. Черната му коса беше изцапана с кръв. Изглеждаше по-малко от сина му. Забеляза, че командирът го гледа втренчено.

— Какво има?

— Ами аз току-що казах, господарю — започна предпазливо човекът, — че съкровището е твърде голямо, за да се носи на ръце, но съм сигурен, че ще се справим.

— Добре — каза Байбарс, — утре ще го разпределим сред хората заедно с робите.

След като военачалникът се поклони и си отиде, до него бързо се приближи Кадир. Гадателят имаше кръв по сивата роба.

— Господарю — каза той, като се хвърли в прахта и докосна коляното на Байбарс, — искам роб!

Султанът хвана гадателя за брадичката и повдигна главата му.

— Къде е заплахата, която видя? — Той посочи към обхванатия от пламъци град. — Изглежда си сбъркал.

Бледите очи на Кадир проблеснаха на слънчевите лъчи, пронизали облаците дим.

— Бъдещето не е благоприятно, господарю — каза мрачно той.

Байбарс се замисли за момент, а след това му подхвърли куклата.

— Ето ти тогава, вземи си роб!

Кадир се хвърли върху куклата като котка върху мишка. Седна на земята, сложи я в скута си, започна да я люлее в ръце и взе да ѝ пее като на бебе. Байбарс даде знак на един от стражите, застанал на пост пред входа на вилата.

— Извикай писар и ми доведи Мансел! Градоначалникът ще предаде едно наше послание. Мисля, че принц Бохемон ще поиска да узнае каква е съдбата на града.

Стражът изчезна във вилата, а Байбарс посочи на мъжете купчината трупове. — Изгорете телата, преди да дойдат мухите! — нареди им рязко той.

40. ПРИОРАТЪТ НА АКРА

15 юни 1268 г. сл.Хр.

Саймън беше в двора на конюшната и поеше с прясна вода конете, когато видя Уил. Конярят остави ведрото и изтри ръце в туниката си. Усети как сърцето му бие болезнено в гърдите. Единственото му желание беше да се вмъкне в конюшната, докато Уил отmine, но днес не можеше да го стори.

Рицарят се огледа, когато Саймън го извика. Усмихна се и вдигна колебливо ръка за поздрав, ала преди това Саймън успя да забележи раздразнението, изписало се за миг на лицето му. Конярят усети пронизваща тръпка в стомаха. Чувството му беше познато. Изпитваше го всеки път, когато видеше Уил, откакто се познаваха като момчета в Новия храм, но сега то вече не беше така приятно и беше примесено със страх.

— Какво има? — попита Уил, докато се приближаваше към него през двора.

— Как си? — попита Саймън и продължи да се усмихва. — Не съм те виждал няколко дена. Откакто се върнахме.

— Добре съм. — Уил погледна към слънцето, което се беше спуснало ниско над хоризонта. Отминаваше още един горещ ден и въздухът беше задушен. От конюшната идваше остра, силна миризма на тор и сено. — Искаш ли нещо?

Тонът му не беше враждебен, но думите, казани така официално, накараха Саймън отново да почувства остра болка в стомаха.

— Преди малко оттук мина Еверар, който те търсеше. Помоли ме да ти кажа да отидеш при него.

— Ще отида — рече Уил и се обърна да си върви.

— Каза, че било важно — добави след него, обзет от отчаяние, Саймън.

— Сигурен съм, че може да почака няколко часа.

Саймън прехапа устна.

— Защо? Къде отиваш? Почти е време за молитва.

— Имам работа.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не.

Саймън видя как Уил се отдалечава.

От известно време нещата между тях не вървяха, но след Антиохия положението беше станало по-лошо. Той имаше известни опасения каква може да е причината, но Робер го беше уверил в обратното.

Сражението и последвалото пътуване се бяха отразили на всички, но докато с приближаването към Акра настроението на повечето мъже, избягали от Антиохия, се подобряваше, Уил се затваряше и ставаше все по-мълчалив. Изтощената и облечена в изпокъсани дрехи група се мъknеше на юг през каменистата равнина, а през деня небето зад тях продължаваше да е оцветено от дима. След здрача всичко около тях пак потъваше в пълен мрак. Няколко нощи наред заедно със стоновете на ранените и шепота на хората, опитващи се да ги успокоят, Саймън чуваше Уил да говори в съня си. Можеше да се закълне, че споменава тихо, като въздишка, името на Елуен.

Елуен.

Това име тежеше като камък на шията на коняря. То го изпълваше с чувства за вина, страх и завист. Отиде да вземе ведрото, а после се изправи.

— Знаеш какво трябва да сториш — прошепна на себе си той. — И приключвай с това!

Саймън помоли един от другите сержанти да довърши работата му и отиде да потърси Робер, като преди това се отби в сградата на администрацията.

Робер беше в спалното помещение и си миеше ръцете преди молитва. Намръщи се, когато вратата се отвори и видя Саймън с перо и пергамент в ръце.

— Какво има? — попита той, когато конярят мина покрай него и влезе в стаята.

— Говорил ли си с Уил? — попита той и се огледа, за да се увери, че са сами.

— Видях го преди малко — отвърна Робер и затвори вратата.

— Не — каза Саймън и го погледна, — имам предвид за... — Той наведе глава, но после отново я вдигна. Вече нямаше защо да се преструва. Това, което беше крил дълбоко в себе си през всичките

години, беше изскочило от клетката. Можеше само да се надява, че признанието, което беше направил пред Робер в онзи така близък до смъртта момент, нямаше да се върне и да му навреди. — За това, което ти казах в Антиохия.

— О! — възкликна, почувствал се неловко Робер. — Нали ти дадох дума, че няма да му кажа?

— Държи се така студено с мен.

— Би могло да се очаква. Уил понесе много загуби през последните няколко години. Баща му, Елуен, а после и предателството на Гарен. Нужно му е време, за да се примири с всичко това.

— Мисля, че му е нужно нещо повече от това. — Саймън се поколеба, а после подаде пергамента и перото на Робер. — Точно затова искам да направя нещо за мен.

Църквата „Света Дева Мария“, Акра, 15 юни 1268 г. сл.Хр.

Уил вървеше през квартала на търговците от Пиза по улица „Тримата влхви“. В розовото небе кръжаха птици, които бяха излетели от върха на църквата „Свети Андрей“, когато камбаните бяха започнали да бият за службата. Останалите църкви бързо подеха зова и целият град се изпълни с ехото на звъна, за който на Уил бяха казали, че се чува на миля навътре в морето. Прозорците на сградите от двете страни на улицата заблестяха така силно, отразявайки лъчите на залязващото слънце, че човек трудно можеше да издържи блясъка им. Уил продължи да върви, а звънът на камбаните започна да стихва. Пазарът беше празен, земята беше осеяна с тор и обелки от плодове, а един изгубен копринен шал се развяваше от горещия, солен вятър, който идваше от пристанището.

Уил прекоси един открит площад, чийто вход беше засенчен със сини и зелени платна, и навлезе във венецианския квартал. Като тамплиер можеше да преминава без проблеми през портите на отделните квартали, оградени със стени. Когато стражите кимнаха равнодушно и му махнаха да премине, той се отправи с бързи крачки към църквата „Света Дева Мария“. Когато пристигна, службата беше почти към края си и хората се причестяваха. Вмъкна се вътре и занарежда „Отче наш“ заедно с енорияшите, а после ги изчака да се изнижат навън. Няколко души се забавиха и продължиха да се молят

на колене, докато свещеникът прибираше от нишата купата с виното и подноса с трохи от нафората. Погледът на Уил се спря на богомолец, седнал със сведена глава на една от предните пейки. Тръгна по пътеката между тях, преминавайки покрай един олтар, посветен на Дева Мария, около който горяха дузина свещи. Подобна гледка можеше да се види навсякъде из Акра, след като принц Бохемон беше съобщил за падането на Антиохия. Новината беше стигнала в Акра малко преди Уил и другите рицари и когато те се появиха, градът беше вече в траур. Уил взе нова свещ от купчината на пода и я запали от пламъка на друга. Постоя малко в мълчание пред мраморната статуя на Мадоната, която гледаше нежно надолу към него, а след това отиде до пейката отпред и седна до светлата глава фигура.

— За кого се помоли? — попита Гарен и вдигна глава.

Уил не отговори на въпроса му.

— Готово ли е всичко?

След кратка пауза Гарен кимна.

— В преддверието е. Свещеникът ще ни пусне да минем.

— Можем ли да му имаме доверие?

— Видях го за пръв път тази вечер. Моят информатор поиска да го използвам. — Гарен снижи глас и погледна към свещеника, чиято глава се виждаше през вратата в съседство с мястото, определено за хора. — Но ми се струва, че има голямо желание да помогне. По време на гражданската война с генуезците, които бяха подкрепени от хоспиталиерите, тамплиерите помогнаха на Венеция. Спасихме един негов брат по време на улично сражение.

— Наистина ли мислиш, че планът ти може да успее?

Гарен се намръщи.

— Да не би да си се отказал?

— Не. Загубих толкова много заради тази проклета книга. Искам да приключа с това. Просто трябва да се уверя, че знаеш какво вършиш. Ами този слуга? Откъде знаеш дали няма да ни вкара в капан?

— Той доброволно предложи помощта си. Каза ми, че искал да стане сержант в Хоспитала, но го отхвърлили и много се разочаровал, защото бил работил двадесет години за Великия магистър. Беше стар, ожесточен и беден. Просто му предложих възможност да излее мъката си. — Гарен сви рамене. — Е, дадох му и малко злато. Всеки има

някакви желания, Уил. Просто трябва да знаеш на кои струни да свириш, за да накараш хората да откликнат.

— На тези номера ли се научи, докато работеше за Рук?

Гарен тежко въздъхна.

— Това, което всъщност те интересува, е дали можеш да ми имаш доверие, нали така?

— Не, Гарен — отвърна Уил и срещна спокойно погледа му. — Никога няма да ти имам доверие. Но искам да съм сигурен, че всичко ще мине гладко. Ако слугата е прав и книгата скоро бъде преместена на по-сигурно място, това ще бъде единствената ни възможност да я имаме.

Гарен се вгледа в ръцете си.

— Не вярваш, че съм се променил.

Уил се облегна назад и с нетърпение въздъхна. Гарен се наведе по-близо до него.

— Не забравяй, че аз бях този, който дойде при теб с предложението.

— Еверар има свой план как да си върне книгата.

— Да, обаче от това, което ти ми каза, разбрах, че първият му план не е бил много успешен.

Уил не каза нищо. Когато се върна от Антиохия, разбра, че в негово отсъствие от Анима Темпли бяха изпратили двама наемници в Хоспитала, за да вземат Книгата за Граала. Те не се бяха върнали и седмица по-късно, по време на една среща на управниците на Акра, Хюго дьо Ревел беше предупредил останалите лидери, че крадци направили опит да разбият касата му. Той казал също, че тези мъже били задържани, за да бъдат разпитани, но се опитали да избягат и били убити. Въпреки огромното желание да си върне книгата, Еверар разбираше, че не може да изпрати други хора в Хоспитала толкова скоро след неуспешния опит и беше принуден да изчака.

— Моят план поне има възможност да успее — добави Гарен. Той погледна Уил. — Както и да е, ако се опитвах да взема книгата за себе си, мислиш ли, че щях да ти кажа? Щях да го направя сам, не е ли така?

— Ами Рук? Няма ли да се ядоса, когато разбере, че си ми помогнал да взема книгата за Еверар, вместо за него?

Гарен избегна погледа на Уил, който го гледаше с укор.

— Вече ти казах, че когато се съгласих да работя за него, нямах друг избор.

— Щом като те е заплашил, би могъл да кажеш на някого от Ордена. Те щяха да го спрат.

— Преди това той щеше да убие майка ми! — Гарен снижи глас. — Слушай, Уил, обясних ти, че съм приключил с него. Не знам какво друго мога да ти кажа.

— Можеш да започнеш с това да ми разкажеш истината. Не вярвам, че не знаеш нищо за него. Първо, как изобщо е разбрал за книгата?

— Не знам! — каза решително Гарен. Бръкна в кесията, която висеше на колана му. — Погледни — рече той и извади от нея малка медна плочка. — Помниш ли това?

Уил с неохота пое подадената му плочка. Вгледа се в нея с изненада. Беше печатът на Ордена. На плочката се виждаха двама рицари, възседнали един кон.

— Ти ми я даде след турнира. Спечели, а аз загубих, но ти ми даде наградата си. — Гарен погледна леко изнервен Уил с надеждата той да не забележи, че не е същата плочка. Преди години беше хвърлил в Темза тази, която му беше дал Уил. — Искях да ти я върна. Да ти докажа, че съм се променил.

Уил замълча за момент, а после му върна плочката.

— В Антиохия ти ми спаси живота и аз съм ти благодарен, но никога вече няма да бъдем приятели, Гарен, и не мога да ти простя за... — Той стисна зъби и погледна встрани. — За това, което се случи в Париж.

Гарен сви устни и прибра плочката в кесията си.

— Разбирам — каза той тихо. В този момент вратата на преддверието се отвори и свещеникът им кимна да се приближат.

В помещението, което беше изпълнено с дим от тамян, той им показва един голям сандък.

— Ето — каза свещеникът и им даде знак да се приближат още. Говореше със силен акцент. — Човекът дойде тази сутрин и ми го остави. Каза, че всичко, което ви е нужно, е тук.

— Благодаря — рече Гарен.

Свещеникът кимна.

— Ще ви оставя да се преоблечете. Можете да оставите дрехите си тук. Довечера ще оставя отключено. — Той посочи една малка врата. — Оттук можете да излезете. Следвайте улицата покрай стената. От нея ще влезете в еврейския квартал, а после ще минете покрай градската баня. Ще видите стената на Хоспитала.

Той излезе от стаята и Гарен отвори сандъка. Извади от него две прилежно сгънати черни туники с бели кръстове на гърдите и на гърба. Взе едната и подаде другата на Уил. Той свали бялата си мантия, а Гарен взе един навит пергамент от дъното на сандъка. Докато го разгъваше, от него изпадна малък предмет и издрънча на пода. Гарен се наведе и го взе. Беше ключ. Сложи го в кесията си, а след това разгледа не много умело начертания, но прост план на Хоспитала, на който ясно бяха обозначени стаята на Великия магистър Ревел и неговата желязна каса.

След като оставиха мантиите си в сандъка, Уил и Гарен излязоха на тъмната улица. Указанията на свещеника бяха лесни за следване и те скоро стигнаха стените на Хоспитала. Уил затаи дъх, когато ги спряха при портата, но като видяха облеклата им, стражите с фенери в ръце ги пропуснаха да минат.

Вечерята току-що беше свършила и в Хоспитала беше оживено. Уил и Гарен нарочно се движеха сред тълпата от слуги, момчета за поръчки и сержанти. Кимаха любезно на всеки рицар, покрай когото минаваха, а той им кимаше в отговор. Подобно на приората, Хоспитала беше голяма база, в която непрекъснато влизаха и излизаха много хора. Затова и мъжете в него често пъти не се познаваха.

Влязоха в главната сграда и спряха в един осветен коридор, за да направят справка с пергамента, но лесно откриха стълбите, които водеха нагоре през най-високата кула. На върха ѝ беше стаята на Великия магистър. Изкачиха се без колебание по стълбите, за да не предизвикат подозрението на някой, когото можеха да срещнат по пътя си. Засега изглеждаше, че планът им работи твърде добре. Единственото нещо, което тревожеше Уил, беше какво ще правят, ако срещнат Николас дьо Навар.

Когато стълбите свършиха, стигнаха до сводест коридор, който се разклоняваше. Наляво и надясно водеше към двойни врати в дъното. Консултираха се с пергамента и свиха вдясно. В облата стена имаше

високи прозорци, от които се откриваше изумителна гледка към града, осветен от факлите и от бледата луна.

Под затворените врати се процеждаше слаба светлина от свещи. Гарен кимна на Уил, който почука по тъмното дърво. Изчакаха. След малко Уил почука отново. Пак не последва отговор. Той бутна леко вратата, която със скърцане се отвори. Стаята беше осветена от две свещи, поставени по средата на голяма маса. В стената зад нея Уил веднага забеляза голямата каса. Мраморни колони в краищата на стаята поддържаха тавана, а зад тях се виждаха сводести високи прозорци като тези в коридора. Извън обсега на пламъка от светилниците беше тъмно.

Уил влезе и Гарен го последва, но спря, когато го видя да застива на място.

— Какво има?

Уил посочи бюрото. По него имаше разхвърляни пергаменти и пера, а други бяха разпръснати по пода.

— Може пък да е винаги така — прошепна Гарен през рамото му. — Те са хоспиталиери. Хайде... — Той мина покрай Уил, отиде бързо до касата и извади ключа от кесията си.

Уил сбърчи вежди, когато очите му започнаха да привикват с тъмното. Имаше няколко сандъка и един шкаф. Всичките бяха отворени и съдържанието им извадено навън. В стаята се усещаше миризмата на застояла пот и влага.

— Гарен — предупреди го Уил.

Гарен посегна към касата с ключа в ръка, но спря и ръката му увисна над ключалката.

— Отворена е — каза той и се намръщи. Сложи ключа в кесията и дръпна вратичката, която изскърца. — По дяволите! — Той се обърна към Уил. — Не е вътре.

От дясната му страна иззад колоните изскочи сянка. Гарен извика ужасен, когато една приведена фигура се хвърли към него с развято червеникавокафяво наметало, оголени гнили зъби и с изваден кинжал.

Преди Гарен да може да помръдне, Рук го сграбчи, завъртя го и притисна кривия кинжал в гърлото му.

— Защото е у мен, глупаво малко лайно!

Уил погледна към подвързаната с кожа книга и изписаното със златни букви заглавие. Беше втъкната в колана на мъжа, който го беше

измъчвал в публичния дом. По очите и гласа позна, че е Рук и посегна да извади меча си.

— Остави го — рече Рук и погледна към Уил, — за да не му прережа гърлото.

Уил се поколеба, а Гарен извика, когато Рук прекара леко острието на кинжала по кожата му, за да потече кръв.

— Можеш да бъдеш сигурен, че ще го направя.

— Добре! — каза Уил и понечи да остави сабята на пода.

— Не там! — изръмжа Рук. — Остави я на сандъците. Не искам да се опиташ да я вземеш.

Уил го послуша.

— Сега се върни там, където беше.

Уил се върна на мястото си, като продължаваше да не сваля очи от Рук. Видя как той изтегля меча на Гарен и го хвърля отзад на килима.

— Я каква хубава гледка! — каза той на Гарен. — Знаех, че ще ме предадеш.

— Не съм те предал! — извика уплашен Гарен и погледна към Уил. — Използвах Камбъл, за да взема книгата, а после щях да се върна в Лондон, както се споразумяхме.

Уил присви очи и пристъпи напред.

— Стой там! — викна му Рук и повлече назад Гарен. — Той лъже. Никога не си бил добър в това, нали, Дьо Лион? Нямах нерви за тази работа.

Уил остана неподвижен и забеляза как ръката на Гарен посегна едва забележимо към кесията на колана му.

— Но за разлика от теб мен много ме бива — каза Рук, без да забележи какво прави Гарен. — Би могло да се каже, че това е една от дарбите ми. — Той се засмя. — А също и да отварям ключалки.

— За какво говориш? — рече тихо Гарен.

— О, този вариант ще ми хареса! Можеш да го наречеш отплата за това, че трябваше да бия толкова път, за да оправя кашата, която забърка. Сега, след като ти го казах, ти и твоят приятел ще влезете в касата, а аз ще си вървя. — Той се засмя още по-силно. — Бих искал да видя физиономията на Великия магистър, когато ви намери, сгущени вътре! Предполагам, че задълго ще останете затворени в една от килиите им. — После добави с по-сериозен тон: — Бъдете благодарни,

че ви оставям живи. Поне засега — прошепна той на Гарен. — За какво говорех? О, да. Помниш ли нощта, когато напуснахме Париж? Бях изцапан с кръв и когато ти ме попита от къде е, казах ти, че съм се порязал.

С периферното си зрение Уил забеляза, че Гарен бърка в кесията. Рук притисна четинестата си брада в бузата му.

— Излъгах те. Не беше моята кръв, а на онази кучка, Адела.

— Какво? — каза Гарен и замръзна на мястото.

— Намуших я като прасе — каза Рук и се ухили. — Но този път с кинжала си.

— Не ти вярвам — прошепна Гарен, но изражението на лицето му показваше друго.

Рук долепи устни до ухото му.

— И докато разсъждаваш по въпроса, само си представи какво ще направя с майка ти, когато се върна в Англия. — Горещият му дъх навлажни бузата на Гарен. — Мисля добре да се позабавлявам с нея.

Гарен извади ръката си от кесията.

Уил видя да проблясва метал, когато той рязко вдигна нагоре ръка. Разбра, че е плочката от турнира, когато Гарен заби иглата ѝ в окото на Рук.

Близна силна струя кръв, а Рук започна да пици. Изпусна кинжала и залитна назад, като се хвана за лицето. Гарен пусна плочката да падне на пода и сграбчи кривия нож. Хвърли се побеснял върху Рук, като го мушкаше с кинжала, където му попадне. Рук се строполи, започна да вие и да се гърчи на пода, като с една ръка се държеше за окото, а с другата се опитваше да се предпази от ударите. Кръвта потече на дълги струи по копринения килим и изпръска бялата стена, а Гарен продължаваше отново и отново да забива кинжала в тялото на Рук. — Копеле, такова! Ти, мръсно копеле!

Виковете и на двамата се разнесоха из стаята.

— Гарен! — извика Уил и се спусна към него.

Гарен рязко се извърна с насочен към него кинжал. След като го позна, раменете му се отпуснаха.

— Трябва да го довърша.

Уил се поколеба, но после кимна. Гарен вдигна ножа и го заби още веднъж в Рук. Изпаднал в безсъзнание, той почти не усети, когато кинжалът прободеше сърцето му.

Уил измъкна изцапаната с кръв Книга за Граала от колана на Рук и дръпна Гарен настрана.

— Вземи си меч.

Грабна сабята си и се втурна към вратата, но спря, когато Гарен не го последва. Рицарят гледаше тялото на Рук. Уил изтича до него, сграбчи го за ръката и го поведе след себе си през вратата, оттам по коридора и надолу по стълбите. Когато стигнаха на най-долната площадка, чуха бързо приближаващи се стъпки. Уил бутна една врата и двамата се вмъкнаха в празна стая. Открехна леко вратата, когато стъпките заглъхнаха, и видя гърба на един рицар да изчезва нагоре по стълбите.

— Хайде! — подкани той Гарен, който го последва сковано в тъмната нощ.

Николас дьо Навар беше в главния двор, когато до него стигнаха слаби викове от кулата. Повика двама рицари със себе си и се втурна в централната сграда и нагоре по стълбите към стаята на Великия магистър. Когато влязоха вътре, един от рицарите извика, видял трупа със забития в гърдите кинжал, защото помисли, че е тялото на Великия магистър.

С изваден меч Николас претърси стаята, докато другите двама разглеждаха убития.

— Кой е той? — попита рицарят, като прибра меч в ножницата и отиде при другите, уверил се, че в стаята няма никой.

— Не е от нашите — отвърна един от хоспиталиерите.

Николас се намръщи и се наведе по-близо до тялото. Лицето и горната част на трупа бяха покрити с кръв и ужасно насечени.

— Вдигнете тревога — каза Николас на другарите си и изтича към касата. — Който го е убил, може още да е тук. — Той отвори касата и изруга, като видя, че е празна. Николас претърсваше тялото, когато пристигна Великият магистър.

— Какво се е случило? — попита Дьо Ревел, втурвайки се в стаята, но спря като закован при вида на окървавения труп.

Николас се изправи.

— Вземи са Книгата за Граала, сър — каза той.

— Остави ни — нареди Великият магистър на другия рицар. — Кой я е взел? — попита, когато мъжът излезе. — И кой е този? — Той посочи трупа.

Николас се обърна към Дьо Ревел:

— Може би е още един наемник, изпратен от тамплиерите.

— Не знаем със сигурност дали тамплиерите изобщо са пращали някого, братко.

— Че кой друг би могъл да бъде, сър? — не отстъпваше Николас. — Еверар е в града. Видях го. Знае, че книгата е у нас. Логично е да се предположи, че ще се опита да си я вземе обратно. — Той прекоси стаята.

— Къде отиваш?

— Ако тръгна веднага, може би ще успея да заловя крадеца. Не може да е отишъл далеч.

— Не!

— Сър?

— Не мога да ти позволя да се занимаваш повече с това. Ако натрапниците са били тамплиери или работят за тамплиерите, те са дошли да си върнат нещо, което е принадлежало на техния Орден и което е било откраднато. — Дьо Ревел отиде при бюрото и се наведе, за да вдигне падналите листове. — Не трябва да рискуваме и да започваме препирня с тамплиерите. Особено когато положението е толкова опасно след онова, което се случи в Антиохия. Байбарс няма да престане, докато не умре или докато не си отидем. — Той се изправи и остави листовите на масата. — Аз спазих клетвата си пред Дьо Шатоньоф. Обаче се провалихме. Сега единственото, което можем да сторим, е да се съсредоточим върху това, което остава да бъде направено. — Дьо Ревел се обърна към Николас, който го наблюдаваше в мълчание. — На раздора между нашите два ордена трябва да бъде сложен край. Трябва да се опитаме да загърбим миналото заради бъдещето.

41. ПРИОРАТЪТ, АКРА

15 юни 1268 г. сл.Хр.

— Трябва да продължим да се движим — настоя Уил, обръщайки се назад към Гарен, който с мъка го следваше.

— Спри! — примоли се той и се наведе, подпрял ръце на коленете си. — Ще повърна. — Опита се да го стори, но не успя. След малко се изправи, очите му се бяха насълзили, а носът му течеше. Имаше наистина жалък вид.

— Вече сигурно са вдигнали тревога. Трябва да стигнем до църквата и да си сменим дрехите. В тези биеш твърде много на очи. — Уил посочи откраднатите туники. Тази на Гарен беше цялата в кръв и лъщеше на лунната светлина.

Той се наведе напред и отново се опита да повърне, след което се заплака, като хълцаше силно и цялото му тяло се разтресе. Уил се огледа, когато двама мъже излязоха от близката сграда. Обърна се към Гарен, а мъжете ги изгледаха с любопитство.

— Хайде! — процеди през зъби той и сграбчи рицаря за раменете.

Гарен повдигна глава. Изцапаното му с кръв лице се беше сгърчило от божа.

— Аз съм виновен Адела да умре! Аз съм виновен!

— Нямаме време за това.

— Време ли? Какво е то? Нищо, Уил, нищо. Това е времето! Само празни мигове, ако не ги напълниш с неща, които значат нещо. Майка ми, чичо ми, всеки в Ордена, всички искахте да бъда такъв, какъвто не бях. Адела беше единствената, която искаше да съм си аз!

— Ще поскърпиш за нея и ще ти мине — каза грубо Уил, като избърса с пръст едно петно съсирена кръв по бузата му.

— Както на теб ти мина, така ли? — озъби се Гарен. Той сбърчи вежди. — Не исках да кажа това. Съжалявам. Господи, наистина съжалявам!

— Не съжалявай, а побързай.

Накрая Гарен откликна на зова му и двамата хукнаха в нощта — минаваха от квартал на квартал, като се промъкваха между къщи, магазини, църкви и джамии.

Във венецианската църква оставиха изцапаните туники, взеха си мантиите и се върнаха в приората, като влязоха вътре през подземния тунел, който минаваше от пристанището, вместо през главните порти.

— Трябва да се измиеш, преди да те е видял някой — каза Уил на Гарен.

Той кимна сковано, после се обърна и тръгна през двора. Уил го наблюдаваше как се отдалечава, почувствал се объркан, после се отправи към стаята на Еверар. Както в Париж, и тук свещеникът имаше собствена стая в приората, дадена му от сенешала, който беше един от тримата останали членове на Анима Темпли. Изпод вратата му се процеждаше светлина. Уил погледна книгата в ръцете си. Златните букви на корицата блестяха под пръстите му. По някаква причина усети, че е готов да се разплаче. Почука на вратата, изчака дрезгавия глас на Еверар да отговори и влезе.

Свещеникът седеше зад една маса с паче перо в ръка, надвесен над пергамент. Въпреки топлата нощ върху раменете си беше метнал одеяло, а в един ъгъл гореше мангал, пълен с въглени. Страните му бяха хлътнали от възрастта, а остатъците от кичурите коса се развяваха свободно. За няколко месеца като че ли се беше състарил с още десет години.

— Уилям — каза с пресипнал глас Еверар, — най-сетне ти ме удостои с присъствието си. — После отново се загледа в пергамента, върху който пишеше. — Преди няколко часа говорих със Саймън. Предполагам, че ти е предал съобщението ми.

— Да, каза, че си искал да ме видиш.

Еверар се намръщи.

— Тогава защо ти трябваше толкова... — Той млъкна, като видя книгата в ръцете на Уил. — Какво е това?

Уил отиде при него и остави Книгата за Граала върху пергамента. Еверар се загледа в нея. Ръцете му започнаха да треперят и изпусна перото, което падна от масата върху каменните плочи. Постави ръцете си върху корицата на книгата, но те продължиха да треперят като два бели листа. Погледна Уил и произнесе само една дума с дрезгавия си глас:

— Как?

Уил седна и разказа на свещеника какво се беше случило.

— Дьо Лион ти помогна да я вземеш? — попита Еверар, когато Уил свърши.

— Да, искаше да се поправи.

— Трябва доста да се постарее — рече рязко Еверар. — Каза, че мъжът, който я взел, онзи, Рук, е мъртъв, така ли?

Уил кимна.

— Смяташ ли, че е действал сам?

— Гарен казва така, но не можем да бъдем сигурни в това, както и че не работи за някой друг. Гарен може и да не знае. Той обаче ми каза, че Рук заплашил да навреди на майка му, ако той не се подчини, и от това, което видях тази нощ, мисля, че не ме е излъгал.

Свещеникът въздъхна, после бавно се изправи и взе книгата.

— Може пък всичко да е част от голям, неразбираем план на Бога — каза замислен той, като се приближи към мангала. — Сега поне съм тук, където съм най-нужен.

— Какво правиш? — извика Уил и се хвърли напред, когато Еверар поднесе книгата над живите въглени.

Старецът не се обърна.

— Изобщо не трябваше да бъде написана. Вече ти го казах.

— Значи всичко е било напразно? — извика Уил, докато наблюдаваше как пламъците започват да поглъщат дебелия корици, как кожената подвързия потъмнява и златните букви изчезват.

— Напразно ли? — Еверар пусна книгата в мангала. Огънят я подхвана, а той се отдръпна, когато сухият пергамент започна да гори с всичка сила. — Ние защитихме Душата на храма от тези, които биха искали да я унищожат. Не бих казал, че това е напразно. — Той поднесе ръцете си над пламъците. — Книгата за Граала беше приумица на Арман. Нашите цели ще живеят и без нея.

Уил седна в един стол, а Еверар продължи да стои над книгата.

— Значи всичко приключи?

Свещеникът се засмя:

— Напротив, Уилям, току-що започнахме. — Седна, наведе се напред и подпря възлестите си ръце в масата. Изведнъж се оживи. Стана нетърпелив като човек, който току-що е разбрал, че са му поставили погрешна диагноза, след като са му казали, че му остават

само няколко дни живот. — Сега мога да се съсредоточа върху възстановяването на Анима Темпли. Мисля, че през последните месеци, макар да се опитвах да я изградя отново, само чаках кога ще се срути окончателно. Не върших работата си от сърце. — Той се намръщи. — Бих искал Хасан да е с мен в това дело.

— Най-първостепенната ни цел трябва да бъде да се отървем от Байбарс.

— Байбарс? — Еверар поклати глава. — Съвсем не.

— Някой трябва да го направи.

— Трябва да се погрижим това да не стане — отвърна рязко Еверар.

— Какво искаш да кажеш?

— Да се отървем от Байбарс, както ти красноречиво се изрази, е против всичко, за което Анима Темпли работи от създаването си. — Еверар въздъхна, като видя изумената физиономия на Уил. — Първоначалното намерение на Робер дьо Сабле беше да защитава Ордена от тези, които биха могли да използват властта си за постигане на собствени цели, и да се бори за установяване на мир, за да спомогне за развитието на търговията и на обмяна на знания между расите. Втората цел, която е основната ни, е да продължим това. Какво е Граалът, Уилям?

— Граалът? — Уил сви рамене. — Чашата, в която е била кръвта на Христос при разпъването, или може би чашата, използвана по време на Тайната вечеря. Историите се различават по произхода си.

— Чаша или потир?

— Така пише. Но какво общо има това с...

— В по-ранните версии на историята — да, но в по-късните трудове Граалът е меч, книга, камък, дори дете. В моята книга той се явява в три различни възплъщения: златен кръст, сребърен свещник и оловен полумесец. Коя според теб е истинската форма?

Уил поклати глава.

— Аз не вярвам в съществуването на Граала. Мисля, че той е символ, а не предмет.

— Тогава ако историята разказва как Пърсивал търси Граала, какво точно търси той, ако не предмет?

Уил сви рамене.

— Избавление! Пърсивал търси избавление. Граалът, предметът на неговото търсене, не е нещо, което може да се държи в ръка. То не може да бъде нито купено, нито продадено и не може да бъде намерено чрез търсене, а само чрез отваряне на сърцето за неговата същност. Ето къде съществува Граалът. — Еверар докосна гърдите си. — В сърцето. Тези, които виждат Граала като меч, вярват, че избавлението може да бъде постигнато само във война. Другите, които си го представят като книга, смятат, че знанието ще бъде плодът на търсенето им.

Уил никога не беше виждал свещеника така развълнуван. Очите на Еверар бяха широко отворени, а бледите му страни се бяха зачервили.

— В края на ритуала за посвещаване послушникът, който играе ролята на Пърсивал, е отведен от един от братството до казан, пълен със запалено масло, символизиращ в разказа, обгърнато от пламъци езеро. Там той получава три съкровища. Три Граала. Казва му се, че кръстът съдържа душата на християнството, полумесецът — душата на исляма, а свещникът — менора — същността на еврейската вяра. След това му се казва да хвърли съкровищата в казана, където те ще се стопят и ще се превърнат в едно. Така че, за да може Пърсивал да постигне избавление или в случая на послушника — да бъде посветен, той трябва да изпълни ритуала на помирение между трите вери. И всъщност това е, което ние като Орден трябва да направим!

— Боже Господи! — Уил остана с отворена уста. — Как е възможно това да е намерението ти? Та ти си свещеник. Как можеш ти или който и да е християнин да се стреми към това? Да оставим настрана ереста, която се съдържа в някаква си книга. Това е светотатство!

— Разочарован съм — каза с укор Еверар. — Мислех, че за разлика от много други ти можеш да разбереш, че ние всъщност не сме толкова различни от евреите и мюсюлманите. В края на краищата си прочел много техни текстове.

— Знам, че между расите ни има прилики, Еверар, но това, което предлагаш, е против всичко, върху което е изградено нашето общество! И то не само нашето, а и тяхното. Наистина ли вярваш, че мюсюлманите и евреите биха могли да проявят интерес към такова помирение? То е в разрез с основите, на които почиват всички наши вярвания. Как би могло да има успех, когато евреите и мюсюлманите

гледат на Христос само като на един пророк и отричат неговата божественост? Мога да си представя как би се изсмял Байбарс, ако знаеше какво предлагаш! Та той е фанатик.

— Да, такъв е — съгласи се Еверар. — Но и крал Луи е същият.

Уил за малко да се изсмее.

— Луи? Най-благочестивият крал, живял някога?

Еверар подскочи.

— Да, благочестив за нас. Без съмнение за мюсюлманите и Байбарс е също толкова благочестив, а Луи е един фанатизиран варварин. На този омагьосан кръг на омраза може да бъде сложен край, когато една от страните излезе от него, види цялата истина и я покаже на останалия свят. Нашите три религии са неразривно свързани по вяра, традиции и месторождение. Ние сме братя, всеки със своя идентичност и особености, но произлезли от една утроба и отгледани в една люлка. — Еверар разпери ръце. — Приличаме на братя, които се боричкат за любовта на баща си. — Гласът му омекна. — Не е много трудно да си го представи човек, Уилям. Достатъчно е да се разходиш по улиците на Акра, за да видиш, че можем да живеем много добре заедно, когато имаме тази възможност. Анима Темпли не предлага да сменим вярата си, за да угодим един на друг. Това, което тя предлага, е общо примирие, в което всички Божии чеда ще могат да черпят от познанията и опита и на едните, и на другите. И това — каза той, като посочи през прозореца към спящия град, — е мястото, откъдето ще започнем. Нашият Камелот.

— Никога не съм предполагал, че си такъв идеалист.

Еверар присви очи.

— Баща ти вярваше в тази цел. Ако бяхме реализирали намеренията си, той можеше още да е жив. Трябва ли да отхвърлим идеалното решение, защото е твърде добро, за да се стремим към него? Или защото ни е страх да работим, за да го постигнем?

— Ти не виждаш света такъв, какъвто е, Еверар — рече Уил, почувствал се засегнат от споменаването за баща му. — Седиш затворен в малката си стая и си въобразяваш неща, които никога няма да станат. В Акра може и да има мир, но ако погледнеш отвъд стените му, ще видиш само омраза и смърт. Ако целите на Анима Темпли бяха осъществими, хората отдавна щяха да престанат да воюват. Нашите

религии никога няма да могат да бъдат помирени. Те са толкова различни.

— По начало вярата няма нищо общо с войната. Когато хората завладяват друга страна за по-добра земя, за богатства или за по-голяма власт, вярата е едно извинение, зад което се крият, за да не покажат истинските си цели. Тези действия се оправдават с твърдението, че такава е волята на Бога. Ще изглеждаме много по-виновни, ако кажем такава е моята воля, нали? Тогава ще престанем да бъдем разумни хора и ще се превърнем в алчни грубияни. Рядко хората повеждат войни заради вярата си. Мъже като Байбарс и Луи обаче вярват в това и то ги прави опасни.

— Значи си съгласен, че Байбарс трябва да бъде спрян.

— Убий човека и ще го превърнеш в мъченик. Байбарс прави това, в което вярва. Той защитава народа си от тези, които смята за врагове. И има основание. — Еверар вдигна ръка, когато Уил се опита да заговори. — Нашите цели отиват по-далеч от тези на Байбарс. Съмнявам се, че те могат да бъдат постигнати през моя живот, но може да се осъществят през твоя. — Той въздъхна. — А може и никога да не бъдат осъществени. Но трябва да се надяваме, Уилям. Трябва да вярваме, че всички ние можем да бъде по-добри, отколкото сме.

— Значи ти възнамеряваш да възстановиш Анима Темпли и да продължиш този план?

— Да. Възнамерявах да избира нови членове — както тук, така и на Запад и да назнача пазител. — Еверар сви устни. — Всъщност тъкмо за това исках да те видя тази нощ. Исках да ти кажа, че съм те избрал за посвещаване в Анима Темпли. Разбира се, ако за теб това не звучи прекалено глупаво.

— Мен ли?

— Защо не? Ти вече знаеш за нея и мисля, че се научихме да работим сравнително добре заедно. Отдавна не съм те бил с камшика.

— Не знам — каза тихо Уил. — Просто не знам.

— Какво не знаеш?

— Дали изобщо съм съгласен с теб.

— Радвам се да го чуя. Ако всички в Анима Темпли сме винаги съгласни помежду си, може да се захванем с всяка глупава идея, която ни дойде наум. Несъгласието невинаги е лошо нещо. Хасан беше прав.

Държах прекалено скрити идеите ни. Нужни са ни млади мъже като теб, за да ни вдъхнат повече живот.

Известно време Уил запази мълчание. Накрая кимна.

Еверар се усмихна.

— Баща ти щеше да се гордее с теб.

Уил не каза нищо. Почувства се излъган. Беше преминал през какво ли не, беше загубил баща си и Елуен, само за да може Еверар да унищожи това, което се беше опитал да спаси. Не усети облекчение, нито гордост, че е помогнал за спасяването на Анима Темпли. Помисли си, че целта им, за чието постигане беше помагал през последните осем години, шест от които несъзнателно, е неосъществима. Представяйки си лицето на синеокия султан, помирението му се стори смешно. Нещо повече, то му изглеждаше погрешно. Когато Уил се замислеше за Байбарс, единственото нещо, което виждаше, беше разлагащата се глава на баща си, една от стоте или повече, побити на колове по стените на Сафед. Как можеше да се примири с това?

Явно без да забелязва неудовлетворението му, Еверар се изправи.

— Трябва да поговоря за малко със сенешала. Трябва да свърша още едно нещо, за да приключа този въпрос. — Свещеникът се отпрати към вратата. — След това можем да пийнем.

Гарен седеше на една маса в помещението, върху която имаше съд с вода. Зад него рицарите, с които спеше в стаята, хъркаха в леглата си. Прекара ръка през водата, като наблюдаваше вълничките на светлината на свещта. Действаше му успокоително, но кръвта по него все още не беше напълно измита. Не знаеше колко време беше минало, откакто беше влязъл в стаята. Струваше му се, че бяха само минути, но си каза, че може би е по-дълго. Когато загреба вода в шепите и се наведе да наплиска лицето си, вратата се отвори. Гарен се изправи и се огледа. Няколко души се обърнаха в съня си, когато вътре влязоха трима рицари.

— Гарен дьо Лион! — каза един от тях.

Гарен кимна, усещайки как водата се стича по пръстите му.

— По заповед на сенешала ти си обвинен в дезертьорство.

Рицарите се размърдаха и започнаха да се събуждат.

— Дезертьорство? — попита тихо Гарен.

— На сенешала е било съобщено, че си напуснал поста си в приората в Париж и си дошъл тук без разрешението на визитора на кралство Франция. Това престъпление се наказва с доживотен затвор.

Гарен се опита да се защити, но не можа да каже нищо. Не се съмняваше, че обвинението е заради ролята му в опита на Рук да открадне книгата. Но какво можеше да каже? Обвинението беше основателно.

— Ще бъдеш отведен в килиите под приората. Докато не минат пет години, няма да можеш да обжалваш това решение. — Рицарят пристъпи напред. Гарен видя, че държи чифт белезници. Другите двама бяха с извадени мечове и бяха готови да се нахвърлят, ако Гарен се опиташе да окаже съпротива.

Нямаше защо да се безпокоят.

Гарен наблюдаваше безмълвно как сложиха белезниците на китките му. Имаше усещането, че ги слагат на някой друг. Когато се спъна на излизане от стаята, придружаващият го рицар го подхвана.

— Благодаря — рече му той.

42. КВАРТАЛЪТ НА ТЪРГОВЦИТЕ ОТ ПИЗА, АКРА

4 юни 1271 г. сл.Хр.

Уил извърна глава, когато вратата на кръчмата се отвори. Влезе висок мъж, облечен в лъскава, небесносиня роба. Човекът срещна за миг погледа му без изобщо да покаже, че го познава, и се отправи към маса, около която бяха насядали група търговци. Придърпа един стол и каза нещо, което накара другите да се засмеят, седна и си наля вино от една кана. Уил се обърна към питието си. Слънчевите лъчи, които проникваха през пролуките в кепенците, чертаеха светли ивици върху масата. Една оса запърха енергично с крила срещу светлината. Беше горещо и на Уил му беше омръзнало да чака. През последните дни често се чувстваше неспокоен. Спеше лошо, особено след като времето започна да става влажно, а наскоро започна да усеща, че колкото и дълбоко да дишаше, няма достатъчно въздух в дробовете.

Малко по-късно вратата отново се отвори и влезе набит човек с матова кожа, кафяв, плътно прилепнал панталон и домашнотъкана пелерина. Огледа се, забеляза, че Уил е сам на масата и се приближи.

— Хубав ден — отбеляза с неясен акцент той.

— Бог е милостив към нас — отвърна Уил на арабски.

— Така е — съгласи се мъжът и се засмя. — Уил Камбъл, ако не се лъжа?

Уил кимна и му подаде ръка. Мъжът я погледна, а после като че ли позна жеста. Пое ръката на Уил и силно я стисна. Хватката му беше силна.

— Мога ли да ти предложа питие? — попита Уил.

— Вода — отвърна мъжът и седна. Прогони осата с рязко движение на ръката.

Уил кимна на прислужващото момиче, което седеше край една от масите и вееше на мокрото си от пот лице с голямо, изсъхнало листо.

— Дай ни две големи чаши с вода — каза ѝ той, когато се приближи.

Тя се намръщи.

— Ще трябва да ги платиш.

— Добре.

— Не може да седиш цял ден тук и да пиеш Адамовата бира, без да плащаш нищо — рече сърдито тя.

— Казах, че ще платя — рече рязко Уил.

— Не е нужно да ми държиш такъв тон — сопна се момичето, завъртя се на пети и се отправи към кухнята.

Мъжът с матовата кожа се наведе над масата.

— Умният човек би те посъветвал да не си груб с този, който ще ти донесе храна или питие. — Той се облегна назад. — Ако бях на твое място, нямаше да пия от водата, която ще ти донесе. Предполагам, че ще се изплюе в нея.

— Ще рискувам.

Докато чакаха чашите с водата, Уил се вгледа внимателно в мъжа. В него нямаше нищо особено. С едрата фигура и големите си ръце приличаше на човек, който упражнява занаят, изискващ физически усилия — ковач, кожар или търговец от по-нисша класа, може би от железните мини в Бейрут. Изобщо не приличаше на човека, който Уил си беше представял. Търговецът от Пиза, който беше уредил срещата, не му беше казал какво да очаква.

Прислужницата се върна с водата. Остави внимателно едната чаша пред човека и безцеремонно стовари другата пред Уил, като разля малко от нея. Той сърдито ѝ подаде няколко дребни монети. Вгледа се внимателно в чашата, когато тя си отиде. Мъжът се засмя.

— Хайде да приключваме с тази работа, ако нямаш нищо против — рече ядосан Уил и бутна чашата настрани.

— Разбира се, разбира се. Носиш ли парите?

Уил му показва кесията, окачена на колана, който опасваше ленената риза над панталона му.

Мъжът се облегна назад и отпи от чашата си.

— Тогава нека обсъдим какво точно може да направи моят Орден за теб.

Приоратът, Акра, 4 юни 1271 г. сл.Хр.

Като си свърши работата, Уил се върна в приората. Настроението в крепостта, както и в целия град, беше мрачно почти толкова, колкото и предишната есен, когато бяха получили новината за смъртта на крал

Луи. Кралят беше послушал съвета на брат си Шарл дьо Анжу и се беше отправил към Тунис, но след като беше успял да завземе Картаген, армията му беше опустошена от чума. Луи не беше пощаден от болестта и неговият голям Кръстоносен поход, осмият, откакто папа Урбан II беше призовал за пръв път мъжете на оръжие срещу неверниците преди почти двеста години, беше приключил, преди да започне. Тялото му беше върнато във Франция, за да бъде погребано в абатството Сен Дени.

Сега причината за мрачното настроение на гражданите на Акра беше новината за превземането на Крак дьо Шевалие от войската на Байбарс. Крак беше считана за най-непристъпната крепост в източния християнски свят и най-голямата база на хоспиталиерите. Гарнизонът ѝ беше капитулирал след пет седмици ожесточени сражения, а с разрушаването ѝ беше загубена и последната голяма крепост на франките във вътрешността на Палестина. През последните три години постепенно, но неотклонно Байбарс ги беше изтласкал от тази страна и сега те контролираха само няколко града, разпръснати по крайбрежието.

Уил се вгледа в лицата на мъжете, които срещаше в приората. Видя в тях изтощение и страх. Имаше време, когато Орденът разполагаше с близо четиридесет големи бази в Утремер. Преди Байбарс да дойде на власт, броят им намаля на двадесет и две, а сега бяха останали само десет.

През последните няколко седмици Уил беше започнал да изпитва големи съмнения в това, което планираше от толкова дълго време, но то му помагаше да види по-ясно отчаянието, което се четеше в очите на хората около него. Караше го да се чувства уверен, че прави това, което трябва, и че то е единственото правилно нещо. Няколко рицари го поздравиха, когато мина покрай тях на път за кулата в северозападния край, която беше най-близо до морето. Тя беше построена от Салах ал-Дин и представляваше най-старата част на приората. Камъните, от които беше изградена, се бяха напукали и тук-там в цепнатините беше покарала трева. От двете страни на входа стояха двама сержанти, въоръжени с мечове.

— Добро утро, сър — каза приветливо единият, когато Уил се приближи. — Отдавна не съм те виждал.

— Бях зает, Томас. — Уил наведе глава, за да мине под ниската арка.

— Само да те предупредя — каза Томас. — Той не е много приятна гледка.

Уил се спря.

— Разболя се от леонарди — обясни Томас. — Свали го миналата седмица.

— Леонарди? Много ли е зле?

— Не ми се ще да го казвам, но не изглежда добре.

Уил влезе в кулата и сякаш прекрачи от топлия юни във влажен ноември. Един къс коридор се извиваше и водеше до стълби, от които се преминаваше към горните нива на кулата, в която беше съкровищницата. Пред площадката на стълбището пазеха трима въоръжени сержанти. Уил сви вдясно, преди да стигне стълбите, и влезе в студена, кръгла стая, в която имаше двама рицари. Единият седеше край маса, надвесен над счетоводна книга. Другият стоеше на пост до малка врата, пред която имаше желязна решетка.

Рицарят на масата вдигна глава към Уил, когато той влезе.

— Брат Камбъл — каза не много въодушевен той, — виждам, че си дошъл да видиш затворника.

— Един от стражите ми каза, че е болен. Как е той? Има ли нужда от нещо?

Сержантът повдигна вежди.

— Не е наша работа да се грижим за удобствата на затворниците. Просто ги държим тук, докато си излежат присъдата. Но — добави сухо той и стана — сигурен съм, че посещението ти ще му подейства добре. — Кимна на другаря си и той издърпа един болт в решетката пред вратата, а след това я отвори.

Навътре в тъмнината се спускаха стълби. Бяха неравни и Уил трябваше да се подпира с ръка на стената, за да пази равновесие. Усети слабо течение, което донасяше миризма на море, плесен и гнило. На места стените се ронеха като престоаял сухар. Колкото по-надолу слизаше, толкова по-силен ставаше ритмичният тътен, от който камъните вибрираха. Кулата беше много близо до морето и всяка по-голяма вълна я блъскаше. Когато наближи дъното, видя запалена факла. Измина последните няколко стъпала и стигна тесен коридор, изсечен в скалата. По пода проблясваха локви. Мястото беше под

морското равнище и грубите стени бяха покрити с влага, която бавно се стичаше надолу и също така бавно се оттичаше в канавка, издълбана в пода. От едната страна на коридора имаше десет врати, всяка подсилена с железни пръчки, препречени с дървена греда. От другата страна имаше маса и пейка, където трима сержанти играеха на дама.

— Добро утро — поздрави Уил.

— Утро ли е? — попита един от стражите. Поклати глава и се изправи. — Готов съм да се закълна, че тук времето тече по различен начин. — Остави другаря си да продължи играта и отиде до една врата в края на коридора. Повдигна дървената греда, която лежеше върху две скоби от двете страни на вратата. Ритна два пъти вратата и после я отвори. — Можете да вземете тази факла вътре, сър.

Уил взе факлата от скобата, в която беше поставена, и влезе в килията. В носа веднага го удари тежката миризма на застояло, която беше усетил още докато слизаше по стълбите. Стражът затвори вратата зад него и се чу как слага гредата на мястото ѝ. Въпреки че от три години идваше тук, Уил продължаваше да се изнервя от този глух звук и от клаустрофобията, която го обхващаше. Пламъкът на факлата затрептя от течението, идващо от вратата, след това се успокои и бледата ѝ светлина се помъчи да разсее мрака на килията. На пода имаше купа с някаква мазна яхния, върху която се беше образувала корица. Зад нея с гръб, опрян в стената, седеше Гарен. Беше заслонил с ръка очите си от светлината, а другата му ръка беше прикована с железна халка в стената. Отначало Уил не забеляза нищо лошо. Гарен изглеждаше същият, както обикновено. Някога златисторусата му коса, сега посивяла от мръсотия и липса на слънчева светлина, се спускаше на вълни върху гърдите, смесвайки се с брадата, която беше също толкова дълга и мръсна. Ризата и панталона му, единствените неща, които му бяха оставили, когато го затвориха в килията, бяха изпокъсани, защото платът бе изгнил от влагата. Гръдният му кош беше хлътнал и ребрата се очертаваха през бледата кожа. Ноктите на свободната му ръка бяха изгризани до живеца. Тези на другата, прикована към стената на такава височина, че да може само да прикляква над тоалетната кофа, бяха дълги като на хищна птица. Едва когато Гарен свали ръката си и примигна болезнено на светлината, Уил забеляза това, за което го беше предупредил стражът.

Беше чувал за леонарди — болестта, от която се беше разболял по време на похода си Ричард Лъвското сърце, но не беше виждал някой, пострадал от нея. Освен че от нея хората изпадаха в пълна летаргия, болестта поразяваше и някои места по кожата. Лицето на Гарен беше обезобразено. Бузите и челото му бяха червени там, където кожата се беше обелила. Устните му бяха напукани и кървяха, а едното му око беше затворено от съсирена кръв. По ръцете също имаше белези от болестта.

— Боже Господи! — каза тихо Уил, остави факлата в скобата на стената и приклекна пред Гарен. Помъчи се да не обръща внимание на отвратителната смрад, която идваше от кофата. Гарен погледна с укор Уил през присвитите си, сълзящи очи.

— Не си идвал от дни.

Уил не каза на рицаря, че бяха изминали две седмици от последното му посещение.

— Извинявай.

— Ти си единственият, който ми казва какво става. — Гласът на Гарен беше едва доловим и устните почти не се движеха, когато говореше, но Уил ясно усети нетърпението му. — Каза, че принц Едуард е дошъл. Какво става? Трябва да знам, Уил. Трябва да... — Той извика от болка, когато устната му се спуска, след като я беше отворил малко повече. От нея потече кръв.

— Сега съм тук — побърза да отговори Уил. — Ще ти кажа всичко, каквото те интересува. — Той взе купата с яхнията. — Но първо трябва да хапнеш нещо.

— Аз умирам, Уил — рече тихо Гарен.

— Не ставай глупав. Крал Ричард е болен от леонарди, но не е умрял. — Уил се приближи до Гарен и се опита да сложи купата в ръката на рицаря. — Просто ти трябва храна и почивка.

Гарен отблъсна купата.

— Много боли.

Уил се вгледа в отворените рани по устата му и широката купа. Застана пред него и взе къс месо от яхнията. Като внимаваше да не докосва угълчетата, пхна го между изранените устни на Гарен.

В началото, когато затвориха Гарен в тъмницата, Уил го посещаваше рядко в килията, и то само защото Гарен беше помолил многократно стражите да му кажат да дойде. Но онази част от него,

която продължаваше да обвинява Гарен за това, което му беше сторил в публичния дом, постепенно започна да избледнява, след като виждаше цената, която рицарят плащаше за престъпление, за което вината не беше само негова.

С течение на времето посещенията бяха зачестили, докато сега вече бяха всяка седмица и той често се улавяше, че с желание ги очаква. Не беше имал възможност да разговаря с Еверар или с друг от братството за чувствата и мислите си, нито с някой извън този кръг. Гарен, който вече знаеше за Анима Темпли, но не споделяше целите ѝ, беше станал единственият човек, с когото Уил можеше да споделя някои неща. През изминалите месеци беше започнал да цени мнението на рицаря все повече и повече.

Понякога говореха и за призраци — за Жак, Оуен, Джеймс, Адела, Елуен, за хората, които и двамата бяха загубили. За Елуен говореха много рядко. Веднъж Гарен беше предложил на Уил да се свърже с нея, но той беше отказал рязко и въпросът не беше повдиган повече. Уил отдавна бе престанал да мисли за нея, като си беше казал, че вероятно е щастливо омъжена за някой богат благородник. Но това беше рана, която никога не може да зарасне напълно и все още му причиняваше болка. От време на време завиждаше за мрака, в който живееше Гарен и където времето като че ли нямаше значение.

— Ето — каза Уил и сложи друго парче месо между устните на Гарен, като си даваше сметка колко унизително се чувства.

Гарен задъвка бавно твърдото месо, а после го преглътна с усилие. Изглеждаше на шейсет, а не на двайсет и четири години.

— Говори ми — прошепна той.

— Няма много за казване. Всички са изумени от падането на Крак. Принц Едуард изпрати посланици до монголите да ги молят за помощ, но Великият магистър Берар и повечето от другите управници в Акра не очакват да я получим. Принцът свика няколко срещи с благородниците и се опита да ги обедини, но засега единственото, което постигна, беше да нажежи обстановката.

— Какво искаш да кажеш? — рече Гарен, докато дъвчеше друго парче месо.

— Случва се с всички, които идват тук за пръв път. Едуард още не го е разбрал — каза с въздишка Уил.

Той беше в групата, приветствала трийсет и две годишния английски принц, дошъл с хиляда рицари. Крал Хенри не беше поел кръста, извинявайки се с лошото си здраве. Управниците на Акра приветстваха подкреплението и ентусиазма на принца, поне в първите няколко дни.

— Той си мисли, че войната е нещо просто — ние срещу тях. Беше бесен, когато разбра, че венецианците продават оръжие на Байбарс, генуезците го снабдяват с роби, а благородниците в Акра одобряват всичко това, като същевременно се карат помежду си кой да вземе най-големия дял. И имат безочие да се оплакват, когато Байбарс им взема земите и имуществото с новите си хубави оръжия и войници! — Уил тежко въздъхна и взе още едно парче месо от купата. — Но скоро нищо вече няма да има значение.

Гарен отблъсна ръката му.

— Ти свърши ли онази работа?

Уил остави купата на земята и облиза мазните си пръсти.

— Да, срещнах се с него днес.

Гарен го изглежда.

— Ама ти наистина не се плашиш от опасностите.

— Мислех, че си съгласен с плана ми.

— Знаеш, че съм съгласен. Винаги съм бил. Но ако Великият магистър Берар разбере какво си направил от името на Ордена? — Гарен поклати глава. — Нека просто да кажем, че ми се иска още дълго да те виждам. Да не говорим пък какво ще направят Еверар и Анима Темпли, ако разберат.

— Опитвах се да върша нещата по техния начин — отвърна разгорещено Уил. — Правех всичко, което искаше Еверар от мен. Правех съюзи с рицари от други ордени, подмазвах се на Висшия съд, запознах се с влиятелни еврейски учени, подкупвах мюсюлмански информатори. Съгласен съм, че през последните няколко години Братството отбеляза важен напредък. Великият магистър на хоспиталиерите дори започна да разговаря с Великия магистър Берар при официални поводи. Но имам чувството, че не съм стигнал до никъде. Благородниците са прекалено много ангажирани със собствените си планове и собствената си политика, за да могат да погледнат отвъд своите стени. Колко още крепости ще отстъпим на

Байбарс? Анима Темпли никога няма да постигне целите си, ако загубим изцяло Светите земи. Защо Еверар не го разбира?

— Опитал ли си се да го попиташ?

— През цялото време го питам какво възнамерява да прави и как си представя, че можем да оцелеем в тази война достатъчно дълго, за да постигнем някакъв мир. Но той не казва какво мисли. Продължава да крие разни неща от мен. Знам, че има важна връзка с някой, който заема високо положение сред мамелюците, връзка, която е установил баща ми! Но не ми казва кой е той. — Уил поклати ядосан глава. — Не ми остави никакъв избор!

— Да не би да се опитваш да оправдаеш това, което направи на мен и на себе си? — попита тихо Гарен.

Уил погледна рицаря. За изпълнението на плана, който беше съставил преди почти осемнайсет месеца, беше необходимо дълго време, докато тихомълком установяваше контакти и незабелязано измъкваше пари от тайните каси на Анима Темпли. През това време неведнъж трябваше да се преборва със съвестта си.

— Взех решение — каза той накрая на Гарен. — Убеден съм, че това е единственият начин. Не съм искал да идвам тук и да се замесвам в тази война, но съм замесен и единственото нещо, което мога да направя сега, е това, което чувствам, че е правилно.

— В интерес на истината аз също мисля, че постъпваш правилно. Винаги съм казвал, че целта на Анима Темпли е безнадеждна, още от деня, когато ти ми каза за нея.

— Когато го направя, нещата ще се променят. Сигурен съм в това. Благородниците ще имат по-голямо желание да се бият и принц Едуард може и ще успее да ги обедини. После — добави Уил тихо, — може да започнем да си възвръщаме земите и имуществото.

От месеци наред сънуваше един сън, в който срещаше духа на баща си сред изоставените зали на Сафед. Уил искаше да го погребее, но обезглавените трупове бяха така разложени, че Джеймс не знаеше кой е неговият. Сънят не даваше мира на Уил. Но скоро всичко щеше да свърши. Скоро щеше да погребее баща си и може би едва тогава щеше да има възможност да бъде постигнат мир.

— Трябва да вървя — каза Уил и се изправи. — Ще дойда утре с мехлем за раните ти.

— Не се доверявай на никого, който да ти помогне да промениш нещата, Уил. Не се доверявай нито на Едуард, нито на благородниците. Вярвай само в себе си!

Уил кимна. Удари с юмрук по вратата и след малко стражът, го пропусна. Излезе от кулата, заслепен от силното следобедно слънце. Точно там го завари Еверар.

Изненада се, когато видя стария свещеник, който рядко излизаше от стаята си, да прекосява двора. Понечи да вдигне ръка за поздрав, но се спря, когато видя изражението на лицето му. Почти отстъпи назад, след като забеляза гнева в очите на стареца.

Еверар не спря, а сграбчи мантията на Уил с костеливата си ръка.

— Глупак такъв! — просъска той и опръска със слюнки лицето на Уил. — Какво си направил, проклет глупак такъв!

Уил хвана Еверар за китките и се опита да го отблъсне.

— За какво говориш?

— Я не се преструвай! Един от гвардейците на сенешала те е видял в кръчмата.

— Следил си ме, така ли?

— Наблюдавам те от седмици — рече Еверар. — Беше много зает, нали? С твоите тайни срещи и планове. Знам всичко за тях.

— Как? — прошепна Уил, изоставил опитите да отблъсне стареца.

— Принудих да ми разкаже за тях онзи търговец от Пиза, с когото си се срещнал. Той издаде с кого ще се видиш. Ще се върнеш обратно и ще им съобщиш, че се отказваш от сделката, която си сключил с тях.

— Не!

Кървясалите очи на Еверар проблеснаха.

— Не?

— Твърде късно е, освен ако не сте го заловили. — Когато Еверар не отговори, Уил разбра, че човекът не е бил заловен. — Сигурно вече е напуснал града.

— Тогава ще вземеш кон и ще тръгнеш след него!

— Не! — повтори Уил и рязко се отдръпна от Еверар. — Дори да знаех къде да го търся, нямаше да го сторя. Правихме това, което ти искаше в продължение на три години, Еверар. Нищо не излезе.

Байбарс не се интересува от мир. Изпратихме почти дузина мъже да го придумват. Колко от тях се върнаха?

Еверар сви устни. Белегът на лицето му почервения.

— Трябва да продължим да се опитваме.

— Твърде късно е за това. — Уил понечи да му обърне гръб.

— Те няма да го направят — каза Еверар и го сграбчи за рамото. — Работят за него, глупак такъв. Той им плаща данък. Защо ще хапят ръката на господаря си?

— Не всички от тях му имат доверие. Байбарс е започнал да поставя свои хора в Ордена им. Страхуват се, че той ще се опита да вземе властта там. Еверар едва си поемаше дъх.

— От къде, за Бога, успя да намериш пари за тази сделка? — Когато Уил не отговори, Еверар остана с отворена уста. — Взел си ги от моите каси, така ли? — извика той. — Ах, змия такава!

— Ти искаше да ти помогна, Еверар. Искаше да мисля самостоятелно и да мога сам да вземам решения. Е, добре, аз реших. Твоят начин не доведе до нищо. Сега е ред на моя начин.

43. АЛЕПО, СИРИЯ

8 август 1271 г. сл.Хр.

— Не е ли лъчезарна, господарю мой? — каза тихо Калаун.

Усмихна се, когато дъщеря му прегърна една котка с лъскава козина и бадемови очи, която мина през отворените врати на тронната зала. Въздухът беше горещ и неподвижен и слугите се опитваха да разхладят събралите се управители, командири и царедворци с изстуден шербет. Робите вееха с големи ветрила, които се спускаха от тавана, като дърпаха ту едни, ту други въжета.

— Подходяща е за султан — съгласи се Байбарс, като наблюдаваше как снаха му се провира сред тълпата, за да стигне с котката до банкетната маса, където прислужници разчистваха остатъците от пиршеството. Жените обсипаха с ласки красивото момиче, когато то сложи малко останало ярешко месо в една сребърна чиния и започна да храни котката. Сред тях беше и съпругата на Байбарс, Фатима, която държеше на ръце разплакало дете — неговия втори наследник. Низам така и не беше успяла да роди повече.

Барака хан се излежаваше в другия край на залата с няколко свои приятели. През последните три години момчето беше пораснало много и по лицето му вече можеше да се добие известна представа как ще изглежда като мъж. То не проявяваше абсолютно никакъв интерес към бъдещата си съпруга, но Байбарс знаеше, че за това има още много време. Гodeжното пиршество беше само за пред хората. Женитбата, която щеше да последва, щеше да даде истинските плодове на този съюз.

Като лавираше между танцьорките, които се извиваха под звуците на цитри, зурли и дайрета, Омар се качи на подиума и се поклони на Байбарс.

— Изпълнителите са тук, господарю. Искаш ли да влязат?

— Да, но ти остани, Омар — каза му султанът, когато той понечи да си тръгне. — Седни при мен.

Омар се усмихна.

— С удоволствие, господарю.

Байбарс кимна на един слуга.

— Нека влязат изпълнителите и да се разчисти място. Донеси ми кумис.

Когато слугата бързо се отдалечи, Калаун се обърна към Байбарс:

— Ще се погрижа годеницата и годеникът да седят заедно по време на представлението.

След като Калаун се отдалечи, Байбарс посочи на Омар възглавниците, наредени върху най-горното стъпало на подиума — мястото, запазено за най-висшите царедворци. Когато Омар седна и взе шепа смокини от една от купите, наредени върху тънката дъска, Байбарс се засмя:

— Внимавай, приятелю. Скоро няма да можеш да се напъхаш в униформата. Опасявам се, че прекарваме твърде много време в ядене и не се сражаваме достатъчно.

— Заслужил си почивката си — каза му Омар. — Възползвай се от тази възможност, за да си отдъхнеш. Сега франките не могат да ни причиняват неприятности, а и монголите са под наш контрол.

— Още не ми е дошло времето за почивка.

Омар вдигна очи към Байбарс и забеляза как за миг лицето му болезнено се сви. От този ъгъл челото и скулите му се очертаваха ясно. Яростта, с която се беше нахвърлил върху франките и ги беше принудил да отстъпят към морето, пламтеше в него също като огъня, с който беше изгорил крепостите им. Очевидно Байбарс не можеше да изпита истинско удоволствие, докато целите, които си беше поставил, не бѐдеха постигнати. Това непрекъснато го измъчваше. Но ако беше така, тогава какъв беше смисълът от всичко това? — запита се Омар.

— Те са тук — рече Байбарс и се наведе да вземе чашата с кумис, донесена му от слугата.

В тронната зала влязоха двама мъже, които теглеха ръчна количка, покрита с черна кадифена покривка, извезана със сребърни звезди и полумесеци. Танцорките престанаха да се извиват, а събралите се бяха накарани да се отдръпнат към стените и да седнат върху наредените възглавници. Барака и малката му годеница бяха сложени да седнат на един диван до боядисаната в бяло стена близо до подиума в очакване на представлението. Вратите към градината бяха затворени, а върху прозорците бяха спуснати дантелени завеси, които превърнаха деня в нощ. Един слуга отскочи назад, когато някаква

татуирана, съскаща фигура се измъкна изпод една завеса. Хората страхливо се дръпнаха назад, когато гадателят изтича с широко отворени очи нагоре по стъпалата на подиума и легна задъхан в краката на Байбарс. Старецът стискаше в ръка куклата, която султанът му беше дал в Антиохия.

Омар се отдръпна малко встрани, но Байбарс сложи ръка върху изгорялата от слънцето и покрита с морави петна глава на стареца.

— Той явява ли ти се насън?

— Явява се насън — повтори рязко Кадир. Изведнъж гадателят се разтрепери и подаде куклата на Байбарс.

Султанът се усмихна и я сложи на коляното си.

Омар се намръщи. Искаше Байбарс да не насърчава толкова стария човек, който след Антиохия беше започнал да става още покапризен.

— Господарю!

Байбарс погледна надолу, когато един от мъжете, влезли с количката, го поздрави и застана на едно коляно пред подиума. Имаше загоряла кожа, черни очи и червеникава коса, боядисана както брадата и мустаците му с къна.

— За нас е чест да забавляваме теб и гостите ти по този радостен повод, господарю. — Човекът посочи с ръка другаря си — строен младеж, който като него беше облечен в пъстра мантия, съшита от разноцветни копринени парчета в синьо — небесносиньо, индигово, тюркоазено и морскосиньо. При всяко движение одеждите им искряха като вода, набръчквана от невидими течения.

— Можете да започнете — каза Байбарс и посочи разчистеното място пред младата двойка. Барака вече изглеждаше отегчен и седеше колкото може по-далеч от дъщерята на Калаун на тесния диван.

Мъжът грациозно се изправи и се върна при другаря си, който взе от количката един фенер. Въздухът в залата се синееше на талази, пронизвани от слънчевите лъчи, които проникваха през цепнатините на завесите. Когато и последните няколко слуги побързаха да освободят опразненото пространство и изчезнаха в сенчестите ъгли на залата, мъжът с червеникавата коса се обърна към смълчаната публика:

— Ще ви представим една история за любов и измяна. — Даде знак на другаря си, който постави фенера върху количката и той освети бялата стена. — Ще бъде разказана от сенки.

Последваха аплодисменти. Двамата кукловоди на сенки бяха прочути с изпълненията си.

— Едно време в Арабия — започна червенокосият — имало една жена с такава лъчезарна красота, че самата луна бледнеела пред нея всяка вечер, когато тя отивала да се къпе в реката.

Дъщерята на Калаун се засмя и плесна с ръце, когато стройният мъж постави ръцете си над фенера и пръстите му очертаха сянката на жена, която преминава по стената. Царедворците последваха одобрителните аплодисменти на принцесата, когато историята продължи и ръцете на кукловода се превърнаха в жена, която обича, в сражаващи се мъже и зъбеци се зверове.

Байбарс неспокойно се размърда. Изпълнението на актьорите не беше така завладяващо, както беше очаквал. Сенките на стената не бяха така убедителни за един четиридесет и осем годишен воин, както изглеждаха на едно деветгодишно дете. Кадир се беше свил в краката му и наблюдаваше с премрежени очи мъжете. От време на време гадателят се стряскаше, когато червенокосият повишаваше глас, но после се успокояваше, когато гласът преминаваше в шепот.

Червенокосият кукловод взе от количката една сламка и гърне и се приближи до подиума.

— Накрая — прошепна той сред надвисналата в залата тишина — лъчезарната красавица стигнала до един дворец, привлечена от песента на старицата, чийто глас бил носен от вятъра като аромата на цветята. — Той потопи сламката в гърнето, поднесе я към устните си и направи няколко мехурчета. После прилекна, остави гърнето със сламката върху мраморните стълби, а едно мехурче отлетя встрани и кацна върху ръката на Омар. Той се усмихна и го поднесе на Байбарс. Мехурчето се пукна. Изведнъж силен крясък разцепи тишината. Байбарс рязко се изпъна в трона. Звукът идваше от свилия се в краката му Кадир. Беше вторачил бледите си очи в кукловода, който сега се беше изправил. Блестящата му мантия се плъзна като течност от раменете му и в ръката му проблесна кинжал със златна дръжка, в която искреше инкрустиран червен рубин.

— Асасин! — Изкрещя Кадир. — Асасин!

Червенокосият асасин изтича по мраморните стъпала и се хвърли върху Байбарс. Султанът нямаше никакъв шанс. В мига, в който се изправяше, убиецът беше вече над него и замахваше с кинжала. Омар

се хвърли напред. Асасинът яростно извика, когато острието се заби в гърдите на Омар и той падна в скута на Байбарс. Присъстващите в залата закрещяха. Като видя, че другарят му не успя, стройният кукловод извади кинжал и се хвърли към трона, но Калаун, който се беше втурнал да защити Барака, го съсече със сабята си.

— Хванете ги! — изрева Байбарс, прегърнал Омар, който се мъчеше да поеме въздух. — Искam да знам кой ги е изпратил!

Останалият жив асасин, който вече беше без оръжие, се отдръпна от трона, но застана спокоен и неподвижен, когато няколко стражи от полка Бахри пристъпиха към него. В този миг зад трона се чу вик. Гадателят скочи на крака и се хвърли към убиеца с изваден кинжал.

— Не! — извика Байбарс, като продължаваше да държи Омар, който беше започнал да се смъква на пода, а дръжката на кинжала продължаваше да стърчи в гърдите му.

Кадир не обърна внимание на предупреждението. Изгоненият асасин се стовари върху му, той падна на земята под силния напор и каза една молитва. Когато телохранителите се опитаха да отдръпнат гадателя, Байбарс остави внимателно Омар върху възглавниците.

— Дръж се! — рече той и погали бледата буза на приятеля си. — Извикайте доктори! — изрева той към тълпата и слугите се разбягаха да изпълнят заповедта му.

Омар облиза пресъхналите си устни и погледна Байбарс, присви от болка кафявите си очи и леко се усмихна.

— Изглеждаш уморен, садик. — Вдигна ръка към лицето на Байбарс, но тя падна, преди да успее да го докосне.

Байбарс нададе отчаян вик, когато Омар се отпусна в ръцете му и повече не мръдна. Надвеси се над тялото и хвана лицето му.

— Не, заради мен, Омар! Не прави това, заради мен! — После го хвана за раменете и го разтърси. — Стани! Заповядвам ти!

Но силата на султана беше само една илюзия, когато всичко вече беше казано и сторено.

Лекарите пристигнаха, но не се приближиха, като видяха, че са твърде закъснели. Оставаше да се направи само едно. Байбарс се наведе, постави устни върху ухото на Омар и прошепна:

— Ашхаду ан ля иляха илла-ллах. Уа ашхаду ана Мухаммадан расул-уллах.

44. ПРИОРАТЪТ, АКРА

19 септември 1271 г. сл.Хр.

— Ти не успя.

Уил се обърна. Еверар стоеше на пътеката върху крепостната стена зад него. Лицето на свещеника беше потно от изкачването и той дишаше тежко.

— Знам — отвърна Уил и продължи да се наслаждава на гледката. Равнините отвъд градските стени бяха оцветени в златисто в настъпващия здрач. Простираха се на изток към Галилея, където земята се издигаше, за да докосне небето, и очертанията ѝ се губеха в далечината. Никога не беше виждал какво има зад тези забулени хълмове, въпреки че често бяха в мислите му.

— Байбарс е жив и е добре — добави Еверар.

— Казах, че знам.

— Въпреки че един от офицерите му е бил убит при опита — продължи свещеникът. — Казаха ми, че му бил добър приятел. Султанът изпратил войски срещу асасините. — Той се приближи до парапета и пое дълбоко въздух. — Не им завиждам. Гневът му е страшен.

— Те решиха да приемат поръчката.

— Но ти им я възложи.

— Знам, че никога няма да ми простиш за това, Еверар — каза Уил и се обърна към свещеника. — Но някой трябваше да направи нещо. Твоята цел да постигнеш мир е много похвална, но ако другата страна не я приема, тя е само едно пожелание.

— Моята цел? — рече рязко Еверар. — Значи сега тя не е и твоя, така ли? Като член на Братството ти си част от едно цяло. Да, всички имаме различни идеи и мнения, но в крайна сметка, когато говорим, говорим в един глас. Напоследък твоето поведение беше продиктувано от желание за мъст. — Гласът му стана още по-дрезгав. — Не си ли запомнил какво ти казах за Дьо Ридефор и Арман? Това е точно от тези действия, които Душата на храма се старае да предотвратява.

— Ти не можеш да ме сравняваш с тях.

— Така ли? Те използваха силата на Анима Темпли за собствените си цели и придобивки. Какво направи ти, когато сам сключи сделка с асасините и им предаде златото ни? На кого помогна?

— На нас! — отвърна предизвикателно Уил. — На Ордена, на християнството.

Еверар насочи към него пръст.

— Ако убиеш човек, правиш го мъченик. Нали тъкмо това ти казах в нощта, когато ми върна книгата. Правил си го за наше добро? За християнството? Не се заблуждавай! Направи го заради себе си. За да отмъстиш за мъртвия си баща. — Свещеникът замълча, като продължаваше да диша тежко. Закашля се силно и се изплю през парапета. — Ти не ми даде възможност да те запозная с моите планове, Уилям — рече той все още ядосан, но малко укротен, уморил се от силния пристъп на кашлицата. — Но може би и аз имам вина, че не дойдох при теб, когато забелязах, че започваш да се разочароваш от бавния напредък на делото ни.

Уил се изненада от признанието на свещеника за собствената му вина.

— Какви планове?

Еверар погледна към градините, в които дърветата бяха отрупани с лимони, и вдъхна идващия оттам аромат.

— Много е красиво по това време на годината, нали? — Когато Уил не отговори, Еверар се обърна към него. — От известно време съм във връзка с един човек, с когото баща ти разговаряше, когато беше тук, човек, който, за разлика от Байбарс, е готов да преговаря.

— Връзката на баща ми в мамелюкската армия?

— Да.

Уил чакаше свещеника да продължи. След кратка пауза той каза:

— Връзката на баща ти е емир Калаун.

— Калаун? — рече изненадан Уил. — Но той е главният помощник на Байбарс! Водеше нахлуването в Киликия, когато бяха избити хиляди арменци. Как е възможно той да работи за нас?

— По природа Калаун е миролюбив човек. Иска това, което е най-добро за народа му, и разбира, че войната невинаги може да му го даде. Още отрано той разбра, че Байбарс ще дойде на власт, затова първоначално се опита да спечели доверието му и да укрепи собственото си положение. Но след време разбра, че султанът действа,

ръководен от лична омраза срещу нас, омраза, която според Калаун може да навреди на собствения му народ също толкова много, колкото и на нас. Той не обича много франките, но споделя идеите на Анима Темпли и знае, че народът му може да има полза, колкото и ние от продължаването на търговията между двете страни. От това, което ми беше казано, баща ти му е направил силно впечатление. За да запази влиянието си в обкръжението на Байбарс, Калаун е продължил да изпълнява заповедите му, дори и когато те започнали да противоречат на неговите убеждения. Като човек на мира, той не би могъл да запази това си положение, ако не се доказваше и като пълководец, за да го затвърди. Понякога мирът трябва да бъде заплатен с кръв.

— Но ако това е вярно, какво може да направи Калаун срещу Байбарс? Той може и да има влияние, но не е султан. Как би могъл да промени каквото и да било?

— Бавно — отвърна Еверар. — Така трябва да стане тази работа. Калаун няма да се изправи открито срещу Байбарс, но вече подготвя условията да бъде по-близо до трона след смъртта му. Наследникът на Байбарс, Барака хан, неотдавна му стана зет и Калаун се старее да влияе на момчето. Ако твоят план беше успял и Байбарс беше убит по нареждане на един франк, мамелюците щяха да ни отвърнат с всички сили. Щеше да се стигне до друг Хатин. При сегашната ни слаба позиция, в която се намираме, най-вероятно щяхме да загубим и малкото, което ни е останало, заради гнева на мюсюлманите, както и всяка възможност за постигане на приятелство и мир с тях. Този път е по-дълъг, но в крайна сметка той е по-сигурният и ще доведе до по-малко кръвопролития в бъдеще. Ако Байбарс умре от естествена смърт в битка или от старост и ако Калаун може да упражнява достатъчно влияние върху сина му, следващият султан може да ни стане съюзник. Представи си, Уилям, какво можем да направим, ако използваме повече езиците, отколкото мечовете си!

Уил погледна свещеника.

— Защо не ми каза това по-рано? Ако знаех какво правиш, нямаше да... Аз не знаех. — Той поклати глава. — Не исках да зная.

— И друг път съм те виждал тук да гледаш в далечината. — Еверар посочи равнините. — Веднъж ми каза, че няма да намериш там нищо, освен смърт и омраза. Това ли търсиш?

— Не виждам нищо — каза тихо Уил. — Това, което търся, не е там.

— Баща ти — каза Еверар и кимна. — Не съм толкова сляп да не го видя. Ти гледаш към Сафед, както мюсюлманинът гледа към Мека. Трябва да престанеш да мислиш за него. Тази скръб ще те разяде отвътре.

— Той ми липсва, Еверар — каза с дрезгав глас Уил, — много ми липсва.

Еверар не отговори нищо, когато Уил подпря главата си с ръце. След малко се пресегна и го стисна леко за раменете.

— Погледни ме, Уилям. Не мога да върна баща ти. Никой не може. Но мога да ти кажа, че той не умря напразно, защото това, което постигна с Калаун, може да е причина да станем свидетели на мир между хората в този свят.

— Изобщо не успях да му кажа, че съжалявам.

— Не знам какво се е случило между теб и баща ти, но знам, че той те обичаше. Срецнах го само веднъж, но това беше по-очевидно от всичко останало. Той не дойде тук, за да те изостави, а за да направи нещо, което много малко мъже на тази нещастна земя са имали сърце и кураж да направят. Не дойде тук заради себе си, за пари, за власт или заради Бога. Дойде, защото вярваше в един по-добър свят. Свят, който той искаше да превърне в реалност, и затова аз му се възхищавам. Ти трябва да се гордееш с него.

— Той така и не ми прости.

— Минавало ли ти е през ума, че единственият човек, който трябва да ти прости, си самият ти? Колкото и да си сбъркал пред баща си, каквито и да са, според теб, греховете ти, дори и ако той ти ги беше простил, щеше ли да се освободиш напълно от тях? — Еверар поклати глава. — Аз съм свещеник, Уилям. Мога да опростя греховете на човека в очите на Бога, но ако той сам не си прости, ще живее с греховете си през остатъка от живота си, дори и ако Бог му ги прости в следващия живот.

— Не знам как да си простя. Не знам как да се променя. Приятелите ми, хората, с които разговарям, всички знаят какво искат. Те се чувстват тук на мястото си. Саймън се чувства щастлив в конюшната, Робер може да се прави на глупак, но е доволен да следва правилата и да живее така, както го правят всички останали. Дори

Гарен изглежда повече в мир със себе си в килията от когато и да било преди. Ти беше прав, като ми каза веднъж, че искам да стана рицар заради баща си. Прекарах толкова много години в очакване той да ме види с мантията, а когато умря, си дадох сметка, че никога не съм знаел какво искам за себе си. После се случи това с Елуен, но... когато се вирам в бъдещето, Еверар, не виждам нищо.

— Не е нужно да знаеш какво ще бъде утре, за да живееш днес — отвърна рязко Еверар. — И не е нужно да виждаш в бъдещето, за да вървиш към него.

— Но какво имам аз днес?

— Възможност да промениш бъдещето. — Еверар замълча. — Не мога да ти кажа как да си простиш или да се освободиш от вината си. Но мога да ти предложа нещо, за което да работиш. Не дойдох тук само за да те дразня. Дойдох да ти предложа избор. Има събрание на Братството. Ще приветстваме новия си пазител.

— Пазител? Намерихте ли такъв?

— Да, най-после. Сега можеш да дойдеш с мен и да се присъединиш към нас за събранието, а ако искаш, мога да те освободя от клетвата.

— Пред Братството ли?

— Ако искаш, и пред Ордена. — Еверар сви рамене. — Знам, че ти ми помогна да си върна Книгата за Граала, защото искаше да станеш рицар. А току-що призна, че си искал да станеш рицар само заради баща си.

— Не ти помогнах само заради това, Еверар.

Еверар не обърна внимание на думите му и махна с ръка.

— И не те обвинявам за това, че искаше да престанеш да си мой ученик. Знам, че допринесох много за желанието ти да се отървеш от мен. Обаче отдавна е дошло време да направиш сам своя избор. Е, за предпочитане е да е нещо, което няма да стане причина да избият всички ни — каза сухо старецът. — В Книгата за Граала рицарите карат Пърсивал да продължава търсенето, но накрая той сам трябва да реши какъв ще е начинът му на действие, чрез който или ще се стигне до помирение на трите религии, или мирът ще бъде загубен завинаги. Той избира помирението. — Еверар изкриви устни. — Но не и преди да допусне няколко грешки. Оставям те сам да решиш, Уилям, дали да

работиш с нас за бъдещето, или да тръгнеш по свой път, успореден с другия, но при всички случаи да продължиш напред.

Уил погледна към хълмовете на изток. Докато разговаряха, слънцето се беше скрило и на север в небето се беше появила, далечна и ярка, първата звезда. Бризът беше топъл и донасяше мирис на маслини, сол, сено и кожа. Долу в двора се чуваха подвикванията на хората и цвиленето на коне. От града до него долетяха по-слаби шумове — на добитъка от пазарния площад, звъна на камбана и детски смях. Навсякъде около него животът продължаваше с познатия му ритъм, което го караше да се чувства по-уверен.

Еверар беше прав. Причините, които бяха накарали баща му да дойде тук, бяха безкористни. Той знаеше това още от Париж в деня, в който Луи се беше съгласил да поеме кръста. Оттогава чистотата на обичта, която изпитваше към баща си, беше замърсена от ожесточението и желанието за мъст. Неговите лични причини да дойде тук бяха в основата си егоистични и докато ги следваше, за малко щеше да унищожи това, което баща му се беше старал да постигне. Сега му се отдаваше възможност да поправи нещата. Можеше да направи правилния избор. Вече не искаше да умират хора и синове да загубват бащите си. Желанието му за мъст, за проливане на кръв и за война беше продиктувано от собствената му вина и той беше загърбил идеите на Анима Темпли, не защото не вярваше в тях, а защото не беше поискал да повярва, не беше искал да се откаже от възможността да си отмъсти. Обаче знаеше, че пътят към опрощаване на греховете му не беше този. Пътят към това беше да помага на Еверар и на Анима Темпли да постигнат онова, което беше искал баща му. Загледан в притихналия град той си даде сметка, че това е и неговото желание.

— Искам да остана.

— В такъв случай ни чака работа — рече Еверар, без да се изненада от отговора му. — Хайде.

Уил тръгна подир свещеника надолу по стълбите. Когато стигна двора, вълнението от озарилото го прозрение беше намаляло, обаче убеждението остана като оформил се от песъчинка бисер, затворен в съзнанието му. Ето къде принадлежеше той. Докато вървеше до свещеника, усети да го завладява нова цел. Трябваше да живее. Това беше всичко. Просто трябваше да живее.

Братството рядко имаше събрание, в което участваха всички, и то винаги се свикваше на различни места, за да не привлича вниманието на някой от приората. Днес се свикваше в стаята на сенешала. Еверар беше успял да избере четирима нови членове, но тъй като един от първоначалната група беше умрял предната година, все още бяха само шестима. Докато Еверар и Уил пристигнат, всички вече се бяха събрали.

Сенешалът — едър, преждевременно оплешивял мъж с избухлив нрав, отвори вратата. Кимна почитателно с глава на Еверар и изгледа гневно Уил. Когато Еверар уведоми Братството за сделката на Уил с асасините, сенешалът беше настоял той незабавно да бъде затворен в тъмницата. Явно не беше доволен, че двумесечното прекратяване на членството му, което беше нарекъл сантиментална проява на снизходителност, беше приключило.

В бедно обзаведената стая седяха на ниски столове трима души: млад свещеник тамплиер от кралство Португалия, когото Еверар беше избрал лично, след като се беше запознал със задълбочения труд на младежа върху приликите между мюсюлманската, еврейската и християнската религия; един новопосветен рицар, родом от разнородната общност на Акра, и един по-стар рицар, който, както сенешалът и Еверар, помнеше времето на Арман дьо Перигор.

Когато влезе в стаята, Уил видя, че вътре има още един човек: висок чернокос мъж, загърнат в черна мантия, поръбена със заешка кожа. Той стоеше край огнището и изучаваше карта на света на стената с Йерусалим в центъра ѝ.

— Уилям — каза Еверар, — запознай се с новия пазител на Анима Темпли. Сигурен съм, че той е човек, от когото нашият кръг ще има също толкова полза, колкото имаше някога от прачичо му. Монсенъор — рече той и пристъпи към огнището, — това е младият човек, за когото ви говорих.

Мъжът се обърна. Беше принц Едуард, синът на крал Хенри III и наследник на трона на Англия.

Уил успя да се овладее достатъчно бързо, за да се поклони.

— Моите почитания, милорд.

Едуард му подаде ръката си.

— За мен е чест.

Уил пое ръката на принца. Ръкостискането на Едуард беше силно и уверено.

— За мен е чест да ви видя отново, милорд.

— Отново? Не си спомням да съм те срещал преди.

— Бях на единадесет години в Новия храм. Вие дойдохте с Негово величество крал Хенри на среща с Умбер дьо Перо. Носех щита на своя наставник Оуен ап Гуин.

— Ти ли беше? — каза, усмихвайки се, Едуард. — Мисля, че не съм много добър физиономист, а и в онзи ден ми се бяха струпали доста неща на главата. — Усмивката му почти изчезна и на Уил му се стори, че забеляза мигновено раздразнение върху лицето на принца.

Вгледа се по-внимателно и установи, че принцът беше много различен от онзи, когото си спомняше. Беше запазил стройната си фигура, но младежката му изтънченост беше заменена от по-голямата безцеремонност и самоувереност на възрастта. Клепачът му продължаваше да е отпуснат, както на баща му, но той като че ли компенсираше този недостатък, като отваряше малко повече едното си око от другото. Това му придаваше почти постоянно учудено и малко подигравателно изражение. Застанал там с високо вдигната глава и спокоен, немигащ поглед, той вече приличаше на краля, който му предстоеше да бъде.

Заговори, обръщайки се към всички:

— През последните години баща ми не се радва на онези отношения с Ордена, които би искал да има. За разлика от чичо си Ричард, на него не му беше така лесно да свикне с автономията на Ордена в неговите земи. Радвам се, че ми е дадена възможност да вървя по стъпките на първия пазител на този съвет и се надявам, че отношенията между Ордена и английската корона могат да станат също толкова цивилизовани, каквито бяха по време на неговото царуване.

— С радост приветстваме предаността ви към нашето дело, милорд — каза сенешалът. Уил придърпа един стол и седна до португалския духовник, който леко му се усмихна. Сенешалът огледа присъстващите. — Ще караме ли по ред?

— Да, братко — отвърна Еверар. — Имаме много въпроси за обсъждане. Но мисля, че нашият пазител би искал да направи едно съобщение, преди да се заемем с подробностите. Монсеньор?

Едуард кимна.

— Когато отец Еверар ми разказа за целите на вашия кръг, реших, че мога да ви помогна за осъществяването им. Байбарс не показва признаци, че е склонен да прекрати кампанията срещу нашите сили и ако продължим да губим територии с досегашното темпо, вие повече няма да имате база, от която да продължавате работата си. Затова трябва да действаме бързо. — Принцът направи пауза, за да могат присъстващите да вникнат по-добре в думите му. — Мирът — продължи Едуард — не е просто един идеал, той е единствената ни надежда за оцеляване. През последната седмица разговарях с някои видни благородници, включително с вашия Велик магистър и с Великия магистър на хоспиталиерите, и успях да ги убедя да подкрепят предложението ми. Разбира се, те не знаят нищо за отношенията ми с вас. Възнамерявам да предложа на Байбарс примирие. — Той вдигна ръка. — Очевидно, дори и ако бъде постигнато съгласие за такова примирие, е доста съмнително, че то ще сложи край на сраженията, но Анима Темпли ще има по-солидна база, от която да продължи реализирането на планове си за помирение и ние ще можем да запазим земите, които все още владеем.

— Примирие? С Байбарс? — учуди се сенешалът. — Не мога да си представя, че той ще се съгласи.

— Едно от нещата, които могат да го накарат да склони, е монголската империя. С пристигането си изпратих посланици до Абага, илхан на Персия с молба за помощ, за да отблъснем заплахата, идваща от Байбарс. Пратениците ми се върнаха от двора му с вестта, че монголите се интересуват от съюз между нашите две страни. Те могат да подсилят гарнизоните, които все още държим, и Байбарс може да бъде разубеден да продължава атаките, ако срещу него застане единен фронт. Сега възнамерявам да убедя илхана да изпрати неголяма войска от Анадола, която да заплаши северните твърдини на мамелюците. Аз самият ще се отправя на юг, за да нападна там няколко крепости. Знам, че не искате война, но поради малкото време, с което разполагаме, едни такива действия може би ще бъдат единствената ни надежда. Ще има малко жертви, ако изобщо има. Атаките ще бъдат предприети, за да убедят Байбарс, че като обединена сила можем да представляваме проблем за него. Вярвам, че това ще го направи по-склонен да приеме примирието, което предлагаме.

Докато наблюдаваше принца, Уил не можеше да не се впечатли от енергията му. Никога не беше срещал по-самоуверен мъж. Когато Едуард говореше, хората го слушаха. Беше убедителен. Уил забеляза, че по тънките устни на Еверар заигра лека усмивка. Очевидно свещеникът беше усетил, че е направил правилния избор. Другите изглежда бяха на същото мнение и зашепнаха одобрително помежду си. Тогава защо самият той нямаше доверие на принца, запита се Уил.

Съвещанието продължи, като другите членове изказаха мнения и зададоха на Едуард въпроси, свързани с подробностите по предложението му. През това време Уил продължи да наблюдава принца, за да забележи някакъв знак, който да обясни недоверието му към него. Не можа да види. Принцът беше любезен и внимателен, но мигновеното раздражение, което беше забелязал по лицето на Едуард, продължаваше да не излиза от главата му. Не ставаше дума за нещо в погледа му. По-скоро беше почувствал, че Едуард беше надянал някаква маска, която се беше смъкнала само за миг, но той беше достатъчен да покаже едно друго лице под безупречната повърхност.

Когато съвещанието приключи, двамата по-млади рицари и духовникът излязоха. Останаха сенешалът и по-старите рицари. Уил също се забави, когато видя принцът да се отправя към Еверар.

— Радвам се, че дойде при мен с това предложение, отец Еверар.

— Аз също — отговори свещеникът. — Уверен съм, че ще можем да направим много един за друг.

— Има само един последен въпрос. Ние го засегнахме за малко онзи ден. Интересува ме до какво заключение стигна?

— О, разбира се. Отговорът ми е „да“.

Едуард се усмихна.

— Благодаря, нямаш представа колко доволен ще остане баща ми от това. — Той разтвори мантията, извади една кесия от колана си и я подаде на Еверар. — Това покрива част от дълга. Както казах, ще предам останалото, когато се върна в Англия.

— Ще пиша на визитора в Париж. Той ще го уреди.

— Ще бъда благодарен, ако получа разписка за тази сделка.

— Разбира се — отвърна Еверар. — Ще изпратя някой да ви я донесе.

— Не е нужно, братко — каза сенешалът и се изправи. — Следобед трябва да направя инспекция на килиите. Мога да съпроводя

принца до кулата, в която се намира съкровищницата.

— Килии? — попита Едуард. — Имате ли много затворници в тях?

— В момента са само трима. — Сенешалът отвори вратата. — Жалко е, че трябва да наказваме братята си, но дисциплината е гръбнакът на нашия Орден. Без нея ще бъдем като осакатени.

Сенешалът стрелна Уил на излизане от стаята, а принцът придърпа качулката, за да скрие лицето си.

— Ти взе правилното решение.

Уил се обърна към Еверар.

— Какво?

— Да останеш. Наистина вярвам, че имаме възможност да променим нещата. — Свещеникът се усмихна, а очите му светнаха. — Какво мислиш за този план?

— Добър е, ако проработи. Какво ти даде той? — Уил посочи кесията в ръката на Еверар.

— Част от дълга, който крал Хенри има към нас. — Еверар погледна кесията. — Малка част, но като начало е добре. — Пъхна кесията в джоба на робата си. — Искам да напишеш писмо на визитор Дьо Перо в Париж.

— На Хюго? Какво искаш да пиша в писмото? — Уил не беше виждал Хюго дьо Перо, откакто беше напуснал Париж, макар да знаеше, че Робер поддържаше някаква кореспонденция с техния стар другар, който беше станал визитор на кралство Франция след смъртта на предшественика си.

— Искам да му съобщиш да предаде скъпоценните камъни на английската корона на крал Хенри в Лондон.

— По чие нареждане? — попита изненадан Уил.

— Ще го подпишеш от името на Великия магистър Берар — отвърна Еверар и се отправи към вратата.

Уил поклати глава.

— Дисциплина, а? — промърмори тихо той.

— Постарай се да го сториш днес, Уилям — каза свещеникът, преди да се отдалечи. — Имаме по-важни неща, с които да се заемем.

Гарен опря купата до устните си и допи остатъците от супата, в която плуваха няколко зърна недоварен ориз, които готвачът беше сложил в последния момент. Подаде я на пазача.

— Благодаря ти, Томас.

Пазачът кимна и я взе.

— Съжалявам, че не я бива много, сър, но нали знаете, че онези горе не дават да сваляме нищо друго, освен остатъци.

— Някога бях сержант и съм се хранил с отпадъци. — Гарен сви рамене. — Не беше чак толкова лоша. — Той се усмихна. — Обаче още една глътка от онова вино ще ми помогне да я прокарам.

Томас се огледа плахо към отворената врата на килията.

— Съжалявам, сър — прошепна той и поклати глава. — Сенешалът идва на оглед. Ако разбере, че ви давам от моята дажба, той...

— Не се безпокой — прекъсна го Гарен. — Няма да кажа на никой. Бързо ще го изпия.

Томас стана, като продължаваше да клати глава.

— Не днес, сър. — Излезе бързо навън и затвори вратата.

Гарен облегна глава на стената и уморено изруга, когато чу, че гредата отново хлопна на мястото си. Без виното времето течеше по-бавно. Помисли си дали няма да може да си изпроси малко по-късно, след огледа, но това щеше да зависи от човека, който щеше да бъде на пост. Някои пазачи като Томас му съчувстваха и дори му викаха „сър“, въпреки че Гарен не обичаше това почтително обръщение. То му звучеше по-подигравателно, отколкото „боклук“ или „лайно“, както го наричаха онези, на които правеше удоволствие да унижават изпаднали в немилост хора от по-висш ранг. Обикновено това бяха сержанти с по-долен произход, които никога нямаше да бъдат повишени в рицари.

Гарен се беше научил бързо да прикрива достойнството и гордостта си не само пред онези, които искаха да го лишат и от двете, но и пред самия себе си. Ако стражите отвореха вратата, когато ходеше по нужда, той не се стряскаше, а продължаваше. Когато оставяха храната му на пода и му казваха да яде като куче, той им благодареше и я изяждаше. Толкова дълго си беше казвал, че може да свикне с всичко, че сам беше започнал да си вярва. Но когато спеше и сънуваше неща извън стените, а после се събуждаше със спомена за цветове и места, които беше забравил, стигаше почти до границата на

търпението и си даваше реална сметка за ада, в който живееше всеки ден.

Повдигна глава, когато чу отвън приглушени гласове. Бързо подпря брадичката си върху гърдите и затвори очи. Сенешалът обичаше да държи проповеди и беше по-добре да се преструва на заспал при посещенията му. Вратата се отвори.

— Почукайте, когато свършите, сър — чу Гарен думите на Томас.

Усети някаква тревога в гласа на пазача. Вратата се затвори и сърцето му се сви. Очевидно днес номерът да се преструва на заспал нямаше да мине пред сенешала. Усети присъствието в килията, някакво почти неуловимо дишане, едва доловима миризма на нещо приятно — на вино или плод, които човекът може би беше пил или ял на обяд. Зачака сенешалът да го събуди с ритник, но човекът само продължаваше да стои наблизо. Гарен отвори леко очи и с изненада видя краищата на черна мантия пред себе си. Помисли си за момент, че е на някой свещеник, но после забеляза, че не е от груба вълна, а от черно кадифе. Мантията имаше елегантен ръб от заешка кожа. Гарен повдигна учуден очи, без да се преструва на току-що събудил се от тежък сън. Усети как сърцето му подскочи в гърдите, когато срещна студения поглед на принц Едуард.

— Господи! — извика инстинктивно той.

— Не съм — каза Едуард. Прилекна пред окования и мръсен рицар, чието лице беше обезобразено от болестта, а очите му се бяха разширили от ужас. — Въпреки че може би си спомняш, Гарен, че съм известен с това да изпращам в ада хора, от които не съм бил доволен.

— Как успяхте да... — Гласът на Гарен секна и той не можа да довърши въпроса.

Едуард разбра.

— За агентите ми не беше трудно да разберат къде си. Знаеш колко приказливи могат да бъдат слугите. Просто изчаках възможността да ме поканят тук.

— Какво искате? — прошепна Гарен и погледна покрай Едуард към вратата, като се питаше дали Томас щеше да дойде, ако извика.

Едуард проследи погледа му.

— Няма да ни прекъсват. Сенешалът много се зарадва, че пожелах да дойда тук и да се запозная със затворниците му. — Той се

засмя. — Може би се надяваше, че ще им дам някой и друг умен съвет, възможност искрено да се покаят, или нещо подобно. — Той престана да се смее. — Исках да разбера какво стана с книгата, която ти беше изпратен тук да откраднеш за мен, но след като разбрах, че е била унищожена, бих искал да узная къде е моят слуга Рук.

При споменаването на името в очите на Гарен проблесна омраза. То беше така дълбоко погребано в съзнанието му, че почти го беше забравил. Силата на ненавистта му намали донякъде страха.

— Убих копелето! — отвърна троснато той на Едуард. — Надупчих го на толкова много места, че собствената му майка не би го познала!

Едуард гневно присви очи, но успя моментално да прикрие чувствата си и да запази спокойствие.

— Да, когато не се върна, си помислих, че може би му се е случило нещо такова. Беше много изпълнителен човек.

— Той беше една отвратителна крастава жаба! — изръмжа Гарен. — Заплаши, че ще убие майка ми. Уби моята... — Затворникът млъкна и притвори очи.

— Признавам, че методите на Рук понякога бяха доста просташки, но той винаги успяваше да си свърши работата, а това е всичко, което искам от слугите си. Известно ти е, нали, Гарен?

Той си наложи да потисне яда и страха си и срещна погледа на Едуард.

— Да, аз ви предадох и убих слугата ви. Но когато престанах да работя за вас, не ми остана нищо. Какво можете да вземете от мен сега?

— Когато работеше за мен, ти получи добро възнаграждение. Сам предпочете да се откажеш от всичко заради... — Едуард огледа влажната килия — това.

— Не. Останах без нищо, защото избрах да работя за вас. Без чичо ми, без приятелите ми в Ордена, без Адела, без свободата си. Загубих всичко и не ми остана нищо. Така че ако сте дошли тук, за да ме убие, можете да го направите. Ако ли не, тогава се махайте.

Едуард остана леко изненадан от враждебността на Гарен.

— Щом като няма какво да губиш — рече той след кратка пауза, — в такъв случай, според мен, можеш само да спечелиш.

— Какво искате да кажете? — попита тихо Гарен.

— Анима Темпли — отвърна Едуард. Сега тонът му стана рязък и делови. — Групата, чийто член беше чичо ти. Току-що бях определен за неин пазител.

— Какво? — Гарен усети как неговият малък свят, и без това вече разтърсен от пристигането на Едуард, се обръща наопаки.

— Преди няколко седмици при мен дойде Еверар дьо Троа, за да ме покани. Според него аз бих могъл да бъда от полза за неговата кауза. — Едуард се засмя. — Скъпоценните камъни на короната ще бъдат върнати на семейството ми и ще бъда коронясан с тях, когато стана крал. Сега имам влияние в Ордена, което мога да използвам така, че Орденът повече никога да не се опитва да ме контролира, както контролираше глупавия ми баща.

Очите на Едуард проблеснаха със студен блясък, а лицето му беше изпълнено с неумолима решителност. Той имаше много лица, но това беше най-истинското и най-ужасяващото. От него като гореща вълна се излъчваше безкрайна амбиция.

Гарен беше забелязал тази неумолимост в очите на принца, когато се беше съгласил да работи за него за кратко време в Лондон. Сега тя се виждаше още по-ясно в изражението му.

— В какъв случай вие имате, каквото искахте. Те току-що са ви го дали, нали?

— Когато седна в трона, той ще бъде само мой, а не на Ордена — продължи Едуард, без да обръща внимание на Гарен. — През следващите години възнамерявам да разширя кралството си. С влиянието си в Анима Темпли ще мога да използвам огромните възможности на Ордена, за да постигна това. Не те ще ме използват, а аз ще ги използвам. — Той отново се вгледа втренчено в Гарен. — Иначе плановите на Анима Темпли не ме интересуват. Те са нереалистични и антихристиянски. — Принцът сбърчи вежди. — Всъщност са против всичко, върху което се крепи нашето общество, против Бога. След време, когато взема това, което искам от тях, ще се погрижа за техния разгром. Но засега ще ги оставя да продължават с глупостите си, защото няма да успеят, но това ще ги държи ангажирани и няма да се месят в работите ми. След като постигна примирие със султан Байбарс, ще оставя Еверар и неговите глупави последователи да се борят напразно за своята утопия, а през това време ще използвам хората и парите, които имат на разположение, за

собствените си цели. Съмнявам се, че ще се оплакват. В края на краищата, сега вече знам тайните им. Това са тайни, за които и двамата знаем, че те не биха искали да станат известни на света.

— Ще сключите примирие с Байбарс? — попита Гарен, усетил, че започва да му се повдига.

— Разбира се. Това ще даде възможност на войската ни да се регрупира и да започне отново война с неверниците. Не съм дошъл тук, за да сключвам мир. Дойдох, за да осъществя мечтата на християнството. Примирието ще е само временно. Когато съберем сили, ще ударим сарацините с всичката си мощ. — Красивото лице на Едуард се зачерви от задоволство. — Ще превземем отново Йерусалим и ще измием улиците, както направихме първия път, когато стъпихме на тези брегове. Още веднъж ще бъдем пазители на Свещения град в земята, която по право ни принадлежи.

Гарен притвори очи.

— В такъв случай е трябвало само да изчакате и всичко е щяло да стане така, както го искате. Не е трябвало да правя нищо.

— Но тогава никой от нас не го знаеше — отвърна Едуард. — Не и тогава. — Той замълча, а после добави с по-мек глас. — Винаги мога да имам полза от хора като теб, Гарен.

— Не — отвърна тихо рицарят, усетил, че и последните му сили го напускат и пропастта под него отново зейва. — Моля ви. Вървете си.

— Мога да те измъкна оттук. Мога да ги накарам да те помилват. Можеш да се върнеш отново в Англия и да видиш пак майка си.

Гарен отвори очи.

— Майка ми?

— През последните няколко години тя не е добре.

— Вие... сте я виждали, така ли?

Едуард мрачно кимна.

— Тя все още живее в онази малка, влажна къща в Рочестър. Можеш да й осигуриш живота, който винаги е искала.

— И защо ще го направите?

— Защото те познавам по-добре, отколкото ти самият се познаваш.

Гарен се опита да сдържи сълзите си.

— Не, не ме познавате. Аз се промених.

— Двамата си приличаме, Гарен. Забелязах го още първия път, когато те срещнах. И двамата знаем какво искаме: власт, богатство, земя, положение. Но за разлика от другите хора, които жадуват за тези неща, ние отиваме и си ги вземаме, вместо да се търкаляме в калта и да потискаме желанията си. Мисля, че сме по-честни от останалите.

Гарен поклати глава.

— Ордена никога няма да ме приеме отново. Сенешалът е един от Братството. По-скоро ще предпочете да ме види мъртъв, отколкото отново да надяна мантията. Те знаят, че се опитах да открадна Книгата за Граала.

— Не е нужно да си тамплиер, за да ми помагаш. Както казах, когато се кача на трона, искам да разширя кралството си. В бъдеще ще имам нужда в други области. Да ти кажа честно, ти пропиляваш способностите си в тази килия. — Едуард се изправи. Ръстът му се видя още по-внушителен на свилия се на пода Гарен. — Виждам, че си уморен. Ще те оставя да помислиш върху това. Ще остана в Акра, докато бъде постигнато примирието с Байбарс, а после ще се върна на Запад, за да събирам подкрепа за нов кръстоносен поход. Сигурен съм, че ще можеш да ми съобщиш, когато вземеш решение. — Той отиде при вратата и почука. Когато от другата страна вдигнаха гредата, принцът погледна към тоалетната кофа на Гарен.

— Може да им кажеш да махнат това нещо, вонята е наистина ужасна.

Гарен успя да изчака, докато вратата се затвори, а след това се разрида.

45. АЛЕПО, СИРИЯ

10 февруари 1272 г. сл.Хр.

Байбарс се облегна назад и остана така да наблюдава Барака хан, надвесен над листовете на масата. Опитвайки се да се съсредоточи, синът му беше свъсил вежди и издал напред брадичката си. Краищата на листовете се повдигаха от лекия бриз, който влизаше през сводестите прозорци. Султанът взе чашата си с кумис и я пресуши. Застаналият в сянката на стаята слуга пристъпи напред, за да я напълни, а после отново се върна на мястото си. През прозореца долитаха шумовете от хората, работещи по ремонта на портите на цитаделата, повредени преди четири месеца, когато монголите бяха нападнали града.

През октомври един кавалерийски отряд, изпратен от илхана на Персия, се беше спуснал от Анадола и беше влязъл в града, след като беше сломил съпротивата на гарнизона, оставен от Байбарс. Самият той се беше отправил с по-голямата част от армията към Дамаск, за да ръководи няколко нападения срещу крепости на франките на юг. Монголите бяха превзели цитаделата и бяха предизвикали всеобща паника, макар че ездачите бяха нанесли малко щети и бяха убили още по-малко хора. Но когато десетхилядната конница продължи настъплението на юг от Алепо и паниката сред местното мюсюлманско население прерасна в ужас, Байбарс изпрати армията си на север да я отблъсне. Много по-малобройни, монголите отстъпиха в Анатолия.

Докато монголското нападение продължаваше от север, отряд франки, предвождани от английския принц на име Едуард — име, което Байбарс чуваше често през последните месеци, — нападна южните райони в долината Шарон. Нападението се оказа безрезултатно, но Байбарс остана с твърдото впечатление, че принцът не трябва да бъде подценяван. Кръстоносният поход на крал Луи може и да не беше постигнал нищо, но братът на краля, Шарл дьо Анжу, беше чичо на Едуард и макар в миналото Байбарс да имаше сравнително добри отношения със сицилианския крал, той видя в тези двама мъже заплаха от нов кръстоносен поход.

Кадир също я беше видял и предпазливо го беше предупредил за опасността, идваща от принца.

— Той може и да е млад — беше казал гадателят, — но ми прилича на лъв. Виждам го.

— Или го бъркаш с това, което виждаш в двореца ми — отвърна рязко Байбарс.

— Той прилича на теб, господарю — прошепна лукаво Кадир, — когато ти беше по-млад.

Байбарс отново пресуши чашата с кумис и погледна към Барака, когато той тежко въздъхна.

— Свърши ли?

— Не мога да го направя! — рече троснато Барака и хвърли перото на пода, като изцапа плочите с мастило. — Синджар ми поставя задачи, които знае, че не мога да реша.

— Той го прави, за да се научиш — каза му отегчен Байбарс.

— Не мога ли да го довърша утре, татко? — попита Барака и се извърна в стола, за да погледне баща си. — Този следобед исках да отида на лов. Калаун каза, че ще ме заведе.

— Можеш да отидеш, когато си научиш уроците.

— Но, татко...

— Чу какво казах! — скара му се Байбарс и удари чашата в масата.

Барака се стресна от заплашителния тон на баща си, обърна се към листовите със задачи по алгебра и сърдито изпухтя.

— Преча ли, господарю?

Байбарс и Барака се обърнаха едновременно и видяха Калаун, застанал при вратата. Беше толкова висок, че почти стигаше най-горната част на свода. Черната му коса, която беше започнала да побелява около слепоочията, беше вързана на опашка, от което мъжествените му черти изглеждаха още по-остри. Беше облечен в небесносиня мантия — цвета на полка му.

— Емир Калаун! — възкликна Барака и скочи. Приблужи се и хвана воина за ръката. — Ела да седнеш при мен. Помогни ми да си довърша уроците.

Калаун се усмихна на момчето.

— Сигурен съм, че се справяш достатъчно добре и сам.

— Не е така — каза Барака и отново се нацупи, — но само защото Синджар ми поставя глупави задачи.

— Той е добър учител — рече предпазливо Калаун. — Трябва да го цениш. Учеше ме арабски, когато постъпих в мамелюкската армия.

Барака пусна ръката на Калаун и се загледа тъжно в пода. Изведнъж се оживи.

— Нали ще ме заведеш на лов, както ми обеща?

— Ако баща ти разреши — каза Калаун и погледна към Байбарс.

— Моля те, татко! — замоли се Барака.

— Занеси си домашното при Синджар и го довършете заедно. Искam да говоря с Калаун насаме.

Барака се опита да протестира, но после отиде при масата и прибра листовите. Завъртя се на пети и се отправи към вратата.

— Перото ти! — викна след него Калаун.

— Слугите ще ми донесат друго — рече троснато Барака. — Това им е работата.

Калаун го проследи с поглед как се отдалечава, а след това се обърна към Байбарс:

— Викал си ме, господарю.

Байбарс стана бавно от стола и отиде при един голям сандък.

— Напоследък ми се струва, че синът ми харесва повече теб, отколкото мен — каза той, погледна към Калаун, вдигна капака и извади оттам една сребърна кутия.

— По-лесно му е да харесва мен, господарю. Не се налага аз да го уча на дисциплина.

Байбарс му подаде кутията и седна.

След като я отвори, Калаун извади от нея един пергамент.

— Франките искат да сключат примирие с теб — рече тихо той, след като прочете листа и вдигна очи от него. — Кога получи това?

— Вчера.

— Казал ли си на някого за него?

Байбарс поклати глава.

— Ти си първият.

— Подписано е от краля на Сицилия.

— Да, както се посочва в писмото, Шарл дьо Анжу решил да посредничи между мен и франките, когато научил за намеренията на

принц Едуард. Предполагам, че според него нашите предишни добри отношения ще помогнат да приемем предложението.

— Не искат много — каза Калаун и отново прегледа писмото. — Нищо повече от това, което и без това притежават.

— Естествено, защото примирието ще е само временно. Ако франките искат да бъде сложен край на тази война, трябва да си отидат у дома. Няма защо да стоят тук и да се пазарят с мен.

— Монголите са по-голяма заплаха за нас от франките — рече след кратка пауза Калаун. — Вече отнехме много от това, което някога принадлежеше на франките, и в близкото бъдеще те не могат да съберат достатъчна сила, която да ни се противопостави. Дори и да имат намерение примирието да е временно, може би в наш интерес ще е да го приемем.

— Никога не съм имал намерение да сключвам мир с франките — каза тихо Байбарс. — Казах на Омар, че никога няма да се освободим от влиянието на Запада, ако проявим онази снизходителност, която някога прояви Салах ал-Дин, и започнем преговори с тях. — Той стана и отиде до прозореца.

— Понякога компромисът е необходим за доброто на народа ни — рече предпазливо Калаун. — Не трябва да разделяме силите си срещу две съюзили се армии, дори и когато едната е толкова слаба. Не и когато те ни предлагат този кратък отдых.

— Добро ли? — промълви Байбарс. — Вече не знам какво е добро. Особено след като Омар... — той притвори очи. — След като той умря.

Бяха изминали шест месеца, откакто Байбарс беше погребал офицера си. Двата асасини бяха безцеремонно изгорени заедно с ръчната им количка. Истинските изпълнители, които трябваше да дадат представление по време на пиршеството по случай годиша, бяха намерени мъртви в една къща под наем в града. По степента на разложение на труповете им можеше да се съди, че са мъртви от доста време — достатъчно за асасините да научат изкуството им. След това Байбарс унищожи напълно Ордена им, но въпреки че си беше отмъстил, това не запълни празнотата, която усещаше край себе си от смъртта на Омар. С течение на времето тази празнота ставаше все по-голяма. Понякога го викаше и слугите трябваше да му напомнят, че офицера вече го няма.

— Не си давах сметка колко много го ценях. Мисля, че никога и не му го казах. — Байбарс отвори очи. — Съветите му ми липсват.

— Какво, според теб, би предложил Омар, ако беше тук, господарю? — попита го Калаун.

Байбарс леко се усмихна.

— Щеше да ме посъветва да приема. Беше воин, но дълбоко в сърцето си не обичаше войната. Опита се да го скрие от мен, но то се виждаше толкова ясно, колкото открито беше и лицето му. — Усмивката изчезна. — А ти, Калаун? И ти ли ще предложиш същото?

— Да, господарю.

Известно време Байбарс не каза нищо. Накрая се извърна от прозореца.

— Нека бъде така — каза с дрезгав глас той. — Изпрати на франките в Акра съгласието ми. Ще им дам мир. Засега.

Същата вечер Байбарс напусна цитаделата и навлезе в града, загърнат в тъмно наметало и с тюрбан на главата. На дискретно разстояние го следваха двама стражи от личната му гвардия. Всеки носеше факла.

Когато стигна хамбара, Байбарс нареди на двамата войници да останат отвън и влезе сам. Последните няколко пъти, когато беше идвал тук, беше забелязал признаци на нечие присъствие. По рисунките с въглен по пода предположи, че са били деца. Листенцата от хибискус, останали след посещенията му струпани на прашна купчина, бяха разпилени. Тази вечер не й донесе цвете и коленичи с празни ръце върху сухата земя. Затвори очи и си я представи такава, каквато беше преди тридесет години. Възрастта и войната не я бяха променили. Все още беше на шестнадесет години, както винаги е била, кожата ѝ беше гладка, а черната ѝ коса — лъскава. Тя се смееше и пръскаше с вода от една кофа голите му гърди, по които имаше още незараснали напълно белези от камшик, докато той сечеше дърва в хамбара. Байбарс също се смееше, но после видя на входа сянката. Не знаеше колко дълго господарят им беше стоял там и ги беше наблюдавал.

Отвори очи, но образът остана. Червеният кръст върху мантията на рицаря стоеше като клеймо пред очите му. Докосна с пръсти

устните си, а след това ги притисна към земята.

— Трябва да почина малко, скъпа, преди да довърша това, което започнах. Уморен съм. Много съм уморен.

Байбарс остана още малко, а после се изправи и излезе навън.

— Изгорете хамбара — нареди той на двамата воители, които го чакаха. Спря се да откъсне един цвят от хибискуса отвън и се отдалечи. Зад него пламъците обгърнаха постройката.

46. ПРИОРАТЪТ, АКРА

15 май 1272 г. сл.Хр.

Еверар седеше на работната си маса и остреше върха на едно паче перо с малък нож. Беше сбърчил вежди, напрягайки максимално слабото си зрение, за да се справи с деликатната задача. Не вдигна глава, когато Уил влезе в стаята.

— Взе ли ги?

Когато рицарят сложи кожената кесия, която носеше, на масата, свещеникът направи един решителен срез с ножа и остави перото. Разтвори меката черна кожа на кесията. Един слънчев лъч, който идваше от прозореца, се отрази в шепата полускъпоценни камъни в нея: кехлибари, ахати, малахити, лазурити.

— Красиви са. От тях може да се направи мастило, което да изтрае хиляда години. — Еверар погледна Уил, докато завързваше отново кесията. — Ще ги смеля утре. Благодаря ти. Щях сам да отида на пазара, но... — той се изправи вдървено и занесе кесията в шкафа си... — напоследък едва имам сили, за да стана от леглото.

— Искам да отида в Кесария, Еверар.

— Какво? — свещеникът се извърна към него.

— Искам да занеса договора.

Еверар сложи кесията на един рафт и затвори шкафа.

— Откъде разбра за него? Той още не е оповестен.

— Казаха на Робер дьо Пари да отиде.

Еверар поклати глава.

— Независимо как си успял да разбереш, не може и дума да става да отидеш.

— Защо? — попита Уил, като се мъчеше да изглежда спокоен, за да скрие истинската причина за желанието си.

Еверар повдигна вежди.

— Мисля, че знаеш защо. Ти нае асасините да убият човека, за Бога!

— Тъкмо затова искам да отида.

— Защото се провали първия път ли? — попита с нескрит сарказъм Еверар, но тревогата беше изписана ясно на лицето му. Махна рязко с костеливата си ръка, за да покаже, че въпросът е приключен и Уил може да си върви. — Освен това групата, която ще занесе договора на Байбарс, вече е определена.

— Знам, че можеш да поговориш с Едуард и да го накараш да ме включи. Може да му кажеш, че искаш в групата да има член на Анима Темпли. Освен това аз съм от малкото хора тук, които знаят арабски. — Уил бързо продължи, когато видя старецът отново да клати глава: — Искам всичко да е както трябва, Еверар. Искам да ти докажа, че наистина мисля това, което ти казах онзи ден на пътеката на крепостната стена, когато ти ми разказа за Калаун. Искам да остана, да бъда част от тази работа, започната от баща ми.

— Знам, знам — рече Еверар.

— Тогава защо продължаваш да ме държиш само като момче за дребни поръчки, вместо да ми дадеш възможност да работя по задачите, които си поставил на другите от Братството?

Еверар погледна Уил, но не каза нищо.

— Защото ми нямаш доверие — отвърна вместо него Уил.

— Това не е вярно.

— Вярно е — възрази рицарят. — И не те обвинявам. Но вече изминаха шест месеца, Еверар. Искам да помогна, а седя тук и си губя времето. Щом като не ме искаш в Братството, освободи ме. Но ако ме искаш, тогава ме остави да се докажа пред теб. Позволи ми да поправа това, което направих.

След кратка пауза Еверар леко кимна с глава. Уил се обнадееди, но надеждите му рухнаха, когато свещеникът заговори:

— Прав си. Държах те настрана от някои задачи заради това, което извърши, но не за да те накажа. Просто бях предпазлив. Обаче тази мисия не само ще те изправи лице в лице с човека, когото така отчаяно искаше да убиеш, че за да го постигнеш, предаде всички ни и всичко, за което си положил клетва за вярност. Тя ще те изложи на опасност. Знаеш колко много хора изпратихме да преговарят с Байбарс през годините и колко малко от тях се завърнаха. Той като нищо може да използва тази възможност, за да ни покаже, че договорът никак не го интересува, да пререже гърлата на всички и да изпрати главите ви в кошница! — Еверар се отпусна на стола. — Въпреки че през годините

ти направи много неща, които можеха да ме пратят преждевременно в гроба, аз продължавам да искам главата ти да остане на раменете, Уилям.

— Султанът едва ли ще направи това — отвърна Уил. — Ще бъде много дребнаво, а Байбарс може да е всякакъв, но не е дребнав човек. Независимо от всичко искам да отида. — Гласът на Уил продължаваше да е спокоен, но в тона му започна да се прокрадва известно нетърпение. — Никога не съм искал за себе си каквото и да било, Еверар. Но сега те моля, позволи ми да отида.

Еверар взе перото и ножа, а после пак ги остави и ядосан въздъхна.

— Ще се закълнеш ли пред мен, че няма да се опиташ да направиш някоя глупост? — Той поклати бързо глава, преди Уил да успее да отговори. — Не, не се кълни пред мен, а в името на баща си!

— Кълна се, Еверар. — Уил издържа изпитателния му поглед. — Няма пак да те предам.

След дълго мълчание Еверар кимна.

В конюшната беше задушно, въздухът беше горещ и вътре силно миришеше на тор. Саймън мъкнеше чували с овес и ги редеше горе в сеновала. От време на време пъдеше мухите, които бръмчаха непрестанно около главата му, и се мъчеше да отърси потта от носа и челото си. Мускулите го боляха, а зачервените му от слънцето страни бяха станали още по-червени от усилието. Остави един чувал и се наведе, за да вземе кана с вода от пода.

— Саймън?

Гласът го накара да се изправи така бързо, че си удари главата в една гредка. Той изруга и изпусна глинената кана, която се строши на парчета, извърна се и се хвана за главата.

На входа, осветен от слънчевата светлина отвън, се очертаваше силуетът на висока жена със златиста коса. Саймън я беше познал по гласа още преди да се обърне, но въпреки това занемая от изненада, когато я видя да стои там от плът и кръв, облечена в розова рокля. Беше гледка, за която беше копнял и от която се беше страхувал всеки ден през последните четири години.

— Получих писмото ти — рече Елуен. Изглеждаше по-възрастна и по-успокоена.

— Не предполагам, че ще дойдеш.

— До скоро и аз не предполагам. Обаче винаги съм искала да видя Светите земи.

Саймън изтри ръцете си в туниката си плахо се приближи към нея.

— Как пристигна?

— С търговски кораб.

— Кралицата разреши ли ти да тръгнеш?

— Кралица Маргерите дори настоя. След като тялото на крал Луи беше докарано в Париж и го погребавме в Сен Дени, дворецът стана много тъжно място. Повечето от другите слуги напуснаха, защото не можеха да понесат да живеят там без него. Аз реших да остана. Когато получих писмото ти, скъсах го. — Елуен сви рамене. — Но запазих парчетата. Не знам защо. Един ден кралицата ги намери и ме накара да ѝ кажа какво означават.

Саймън се изчерви, когато разбра, че кралицата е узнала тайната му.

— Тя каза, че трябва да замина — продължи Елуен. — Каза, че не трябва да пропилявам възможността да намеря любовта си, защото в живота тя се среща много рядко. Не знам дали ще намеря точно това тук. Уил е рицар и знам, че той не може... — Елуен не се доизказа. — Просто исках да ти кажа, че получих писмото ти. — Тя го изгледа продължително със зелените си очи. — И че разбирам защо си направил това.

Саймън погледна встрани.

— Искаш ли да видиш Уил? — попита той тихо.

— Той тук ли е? Не знаех, че... — Елуен пое дълбоко въздух и кимна. — Мисля, че да. Да — добави тя по-уверено. — Да, искам. — Погледна през рамо към главната порта, където няколко сержанти стояха на пост. — Но ще е по-добре да не привличам много вниманието върху себе си. Стражите ме пуснаха, само защото им казах, че съм племенница на Великия магистър. — Тя внезапно се усмихна и Саймън си спомни за непослушното момиче, което се беше промъкнало тайно на борда на „Ендюърнс“ преди много години.

— Добре. — Той огледа конюшната, която беше празна. Повечето от сержантите бяха в Голямата зала на обяд, въпреки че всеки момент щяха да свършат. Саймън се отправи бързо към склада, където държаха седла и други принадлежности. — Ако искаш, можеш да се скриеш тук. — Той отвори вратата. — Мога да отида и да намеря Уил за... — гласът му секна и той се прокашля, за да премахне сухотата в гърлото си. — Мога да го доведа при теб.

Докато Саймън говореше, Елуен го наблюдаваше как пристъпва притеснен от крак на крак, провесил големите си мускулести ръце край бедрата, стиснал юмруци и навел очи, страхуващ се да я погледне. В лицето му тя видя борбата между думите и чувствата му. Почувства се като крадец.

— Благодаря ти — каза тихо Елуен с надеждата, че това ще е достатъчно.

Уил тъкмо излизаше от помещенията за рицарите, когато видя Саймън да бърза през двора. Конярят го забеляза, спря на място и колебливо вдигна ръка. Заливайки се от смях през двора изтичаха четирима сержанти. Когато отминаха, Уил видя изражението, изписано на лицето на Саймън. Пресече двора, който постепенно започна да се изпълва с мъже и младежи, излизащи от обяд.

— Какво се е случило?

— Нищо — побърза да каже Саймън и чертите на лицето му се отпуснаха.

Уил повдигна вежди.

— Изглеждаш така, като че ли някой току-що е умрял.

Саймън се помъчи да се усмихне.

— Не. Всичко е наред. Е, само дето имам една... малка изненада.

— Изненада?

— Уил!

Двамата се обърнаха и видяха, че към тях се приближава Робер. Хубавата му руса коса, завързана на опашка, беше така избеляла от слънцето, че почти се сливаше с мантията.

Робер кимна на Саймън и хвана свойски Уил за ръката.

— Говори ли с Еверар?

— Да.

— И?

— Съгласи се да помоли Едуард.

— Добре — каза Робер и се усмихна. — Значи заедно ще се изправим пред Арбалета.

— Уил — обади се Саймън, — трябва да вървим.

Уил разсеяно го погледна.

— Кажи ми за какво става дума?

Саймън беше на път да му каже, но после поклати глава.

— Мисля, че ще е по-добре сам да разбереш.

Обърна се и тръгна обратно към конюшната.

Уил се усмихна заговорнически на Робер.

— Мисля, че е работил твърде дълго на слънце. След малко ще дойда да си поговорим.

Робер кимна.

— Ще бъда в оръжейницата.

— Почакай тогава — извика Уил и последва коняря.

Саймън не забави ход, а продължи да върви към конюшната. Когато я наближиха, Уил спря.

— Саймън — рече той тихо, но решително, когато конярят влезе вътре.

Саймън се обърна.

— Нямам време за игри. Кажи ми за какво става дума, защото ме чака работа.

— Просто влез за малко тук — настоя Саймън и изчезна вътре.

Уил въздъхна ядосан, но го последва. Саймън стоеше на прага на склада, а лицето му беше мрачно и непроницаемо. Отвори вратата и се отдръпна встрани. Уил се намръщи, почувствал се неловко от странното поведение на приятеля си, и пристъпи напред. Когато жената вътре се обърна, той остана на прага като ударен от гръм. Слънчевите лъчи, проникващи през цепнатините на дъсчената стена, я обгръщаха като златист воал. Устата на Уил пресъхна, а с нея изчезнаха и хилядите думи, които изпълниха главата му и напиреха да бъдат изречени. След първоначалния поток от възклицания и объркани мисли остана само една дума. Той я каза със странен, спокоен глас, който като че ли не беше неговият:

— Елуен!

Тя леко се усмихна.

— Здравей, Уил Камбъл.

Уил пристъпи към нея, без да забележи, че Саймън затвори вратата след себе си.

Настъпи мълчание, което с всяка изминала секунда ги поглъщаше все повече и повече. Тясната, огряна от слънчевите лъчи стая, в която миришеше силно на кожа и конски тор, като че ли се разшири и се превърна в цял един свят. Усещането беше толкова силно, че Уил почувства как главата му се замайва. Даде си сметка, че не си беше поел дъх и не беше свалил очи от Елуен, откакто беше влязъл вътре. Когато отстъпи назад и отмести погледа си от нея, стаята отново се смали и възвърна предишния си вид.

— Как си? — попита Елуен, без да спира да го наблюдава.

Уил разтърси глава.

— Добре. — Пак я разтърси и я погледна. — А ти?

— И аз.

Изведнъж той пристъпи напред вперил очи в нейните.

— Елуен, никога не съм имал намерение да си тръгна по този начин. Никога не съм искал нещата да се променят така, както стана. Никога! — повтори още веднъж той.

— Тогава защо си тръгна? — попита тя. Тонът ѝ се промени, стана сериозен и в него се почувства укор. — Защо беше с... — Тя замълча и извърна очи, а после отново гневно го изгледа: — Защо беше с онова момиче?

Уил въздъхна тежко и потърка челото си.

— Помниш ли книгата, която Еверар те накара да откраднеш за него?

— Тази, която взех от трубадура ли? Разбира се.

— А помниш ли, че трябваше да отида след някой, който я беше откраднал от нас?

— Да — прошепна тя, — ти ми каза, когато се срещнахме в двореца и ме помоли да ти стана жена.

Уил се загледа в пода.

— Същата вечер, когато Еверар и аз се готвехме да тръгнем, Гарен дьо Лион ми изпрати съобщение от твое име. В него се настояваше да се срещнем в онази кръчма. — Уил сви безпомощно рамене. — Отидох там, като мислех, че ще срещна теб. Бях заловен от един човек, който искаше книгата за себе си. Накараха ме да им кажа

къде се намира и Гарен ме упои, сложи ме в леглото в онази стая и ме остави там.

— Гарен? — Елуен свъси вежди от недоумение и яд. В писмото си Саймън ѝ беше казал много малко. Само че е излъгал, след като е знаел, че Уил е бил упоен. — И защо го е направил?

— Бил принуден да го стори от човека, който ме беше пленил. — Уил поклати глава. — Всъщност това вече няма значение, защото онзи мъж е мъртъв, а Гарен е в затвора. Искам само да знаеш, че аз не бях там по своя воля.

— А момичето? Как можа да я оставиш да прави това? Сигурно си можел да я спреш. Тя беше млада, а ти...

— Да я оставя да го прави? — прекъсна я Уил. — Нищо не съм я оставял да прави — каза ядосан той. Замълча, за да потисне гнева си, и отново заговори. — Бях упоен. Не знаех какво става. Спомням си само откъслечни неща. — Той се намръщи като че ли да си спомни, или тъкмо обратното — изобщо да не си спомня. — По едно време мислех, че си ти. Приспивателното и фактът, че бях отишъл там да се срещна с теб, вероятно са ме накарали да си го помисля. После, когато разбрах, че не си ти, бях като парализиран. Не можех дори да говоря.

Елуен бавно кимна.

— Ако всичко това е вярно, защо не ми го обясни? Защо замина и не се върна повече? — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя рязко му обърна гръб.

Уил искаше да отиде при нея, но не можеше.

— На следващата сутрин, веднага след като разбрах какво се беше случило, исках да те видя, но Еверар ме спря. Аз... не знам защо го послушах. Всъщност изобщо не помня. Мисля, че все още бях много объркан. Той ми каза за Гарен и аз...

— Искал си повече да си отмъстиш, отколкото си искал мен — рече тя и бавно се обърна към него. Обаче сега тонът ѝ беше по-скоро делови, отколкото обвиняващ.

— Не мога да обясня точно каква беше причината — рече бавно Уил. — Нито да те накарам да разбереш как съм се почувствал, когато не съм бил в състояние да направя този избор. Да ти обясня какво е да не можеш да говориш и да си така безпомощен. Почувствах се като че ли омърсен от нещо... Като че ли в мен се беше промъкнала някаква болест. Не бих могъл да живея по този начин, Елуен. Когато тръгнахме

да преследваме Гарен, аз се разболях. Останахме в Орлеан три месеца. За малко да умра. Когато отново се почувствах добре, Гарен и книгата бяха заминали за Светите земи, Саймън ни намери кораб, с който да заминем и си давах сметка, че колкото и да искам да се върна при теб, трябва да приключа с тази работа. Трябваше да мога отново да имам право на избор.

— Защо не ми писа? — попита след малко тя.

— Опитах се. Започвал съм стотици писма. Не можах да завърша нито едно. После просто мина време и си казах, че сигурно си се омъжила, че имаш семейство и си щастлива. Не исках да ти причинявам болка и да се бъркам в живота ти, за който не знаех нищо. Освен това ме беше страх — каза накрая той и тихо добави: — Постъпих като глупак.

— Наистина си глупак. — Елуен сви устни, а след това се усмихна. Изражението ѝ го изненада. — Помниш ли как разговаряхме за Светите земи, когато бяхме по-млади?

Уил мрачно кимна.

Усмивката на Елуен стана още по-широка.

— Като момиче в двореца в Париж мечтаех да отидем там заедно. Когато през зимата паднеше мъгла, затварях очи и си представях, че седим на топъл, мраморен балкон в огрян от слънцето дворец, стените и подът са украсени със скъпоценни камъни, а пред нас се простира най-синьото море, което човек може да си представи. — Елуен премрежи очи. — Ти носеше рицарска мантия и лъскава броня, а аз бяла, копринена рокля. Вземаше ме на ръце и ми казваше, че ме обичаш. Години наред си лягах с надеждата да сънувам този сън. — Елуен разпери ръце, като че ли да обхване с тях тесния, миришец на тор и кожа склад с посипаната по пода слама и напукани, покрити с паяжини стени. Тя се засмя с лек, игрив смях, в който нямаше следа от ирония или горчивина.

Уил я погледна и върху устните му също заигра лека усмивка. Опита се да я потисне, но тя цъфна на лицето му и той също се засмя. После, без двамата да се усетят, тя се намери в прегръдките му. След малко се отдръпнаха смутени и всеки се чувства неловко.

— Дори не знам как успя да дойдеш тук — каза Уил.

— Дълга история — рече тя и изтри очи с опакото на ръката си. — Няма да ми стигне цял ден да ти я разкажа. Накратко казано, дойдох

с един венециански търговец.

— Имаш ли къде да отседнеш?

— Да, при него. — Елуен забеляза изражението на Уил и се усмихна. — Той е доставчик на кралския дворец в Париж. Предложи ми работа и квартира тук по молба на кралица Маргерите. Има тъкачница за платове във венецианския квартал. Той е добър човек и жена му също. Имат три дъщери и много се разбират.

Уил се усмихна. Отвън се чу звън на камбана. Той се огледа.

— Искат ми се да поговорим повече, но...

— Знам — прекъсна го тя. — Трябва да вървя. Разбирам.

— Не, не разбираш. Слушай, Елуен, може да се наложи да замина. Надявам се, че ще бъде само за няколко дни. Но е нещо, което трябва да направя. Съжалявам.

Елуен кимна.

— След това — продължи Уил — може да поговорим повече. — Той погледна мантията си. — Не знам какво ще... и дали изобщо ние...

Елуен го накара да замълчи, като сложи пръст на устните си.

— Не е нужно да казваш нищо. Още не се налага да мислим за тези неща. Все още ми е толкова странно, че съм тук. Аз също имам нужда от време. — Тя тръгна, за да мине покрай него, а после спря, повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Ще те видя, когато се върнеш.

Известно време той остана там самичък, след като тя си отиде, а бузата му продължаваше да гори на мястото, където го беше докоснала.

47. ПРИОРАТЪТ, АКРА

20 май 1272 г. сл.Хр.

— Внимавай с това. Подписът ми още не е съвсем изсъхнал.

Уил взе продълговатата кожена кутия за свитъци, която принц Едуард му подаде. Пусна я в чантата на седлото и закопча здраво ремъка, почувствал, че поема тежко бреме. Еверар не само беше измолил да го включат в групата, а беше настоял пред принца да се съгласи Уил да я води.

— Сигурен ли сте, че пращаме достатъчно хора, принце?

Едуард се обърна към Великия магистър на Хоспитала.

— Не очакваме да водим битка, магистър Дьо Ревел.

— Не може да сме сигурни в това, милорд. Дори ако Байбарс има намерение да спазва споразумението, до Кесария има два дни път с кон, а по пътя има бедуини. Може да им хрумне да нападнат такава малка група, за да я ограбят.

— Съмнявам се — чу се плътният глас на Томас Берар, Великия магистър на тамплиерите. Едуард и Хюго дьо Ревел се обърнаха, когато той се приближи. — Освен това, братко — добави той, обръщайки се към Ревел, — не искаме да имаме прекалено войнствен вид. В края на краищата, това е мирен договор.

Хюго дьо Ревел сви устни, но кимна леко с глава.

— Просто съм предпазлив, братко. Не искаме да се случи нещо лошо с групата.

Тримата погледнаха Уил. Той поклати глава.

— И нищо няма да се случи, господа.

Великите магистри на тамплиерите и хоспиталиерите го изгледаха доволни и се обърнаха към другите видни личности от управата на Акра, които бяха дошли да изпратят групата.

Едуард се забави за малко.

— Желая ти късмет, Камбъл — рече накрая той.

Уил видя, че принцът се отправи към тримата свои рицари, които подготвяха конете си.

До този момент планът на Едуард да постигне мир в Светите земи вървеше по-гладко, отколкото някой беше предполагал. Уил знаеше също, че благодарение на него Гарен беше освободен от затвора. След четирите години, прекарани в килията, преди три дни рицарят без предупреждение беше освободен. Беше отишъл при Уил да се сбогува, преди да напусне приората през входа за слугите, смирен и изключен завинаги от Ордена на тамплиерите. Когато Уил беше попитал Еверар кое го беше накарало да промени решението си, свещеникът беше отговорил: нашият Пазител. Изглежда, че когато Едуард беше посетил Гарен в килията, го беше съжалил, виждайки окаяното му положение. Няколко месеца след посещението той беше говорил с Еверар и сенешала и когато узнал причините за хвърлянето на Гарен в затвора, беше предложил да го вземе със себе си в Англия. Принцът им беше казал, че рицарят ще му помага като обикновен секретар за работата му, свързана с Анима Темпли. Увери ги, че работата ще е трудна и Гарен няма да се ползва с голяма свобода, но така ще му бъде дадена възможност да използва знанията си в полза на Братството, вместо да гние в килията. След молбата на принца Еверар, когото Уил от доста време беше умолявал да отмени суровото наказание, най-накрая се беше съгласил.

Въпреки че Уил нямаше видима причина да се съмнява в мотивите на принца, нещо в Едуард продължаваше да го кара да се чувства неспокоен. Беше нещо като слаб мирис на дим в някоя гора или като неясна сянка върху стена.

— Уилям!

Той се обърна и видя Еверар да се приближава с придърпана ниско качулка, въпреки горещия ден.

— Пази я! — рече той и кимна към чантата на седлото му.

— Ще я пазя.

— В теб е надеждата на всички ни.

Уил с изненада видя сълзи в зачервените очи на Еверар. Сбръчканото лице на свещеника беше неспокойно.

— Може би няма да е зле да дойда с теб — каза той и погледна към събралите се в двора рицари, които привързваха мехове с вода на коланите си и натъкмяваха шлемовете и мечовете си. Освен хората на Едуард в групата имаше шестима тамплиери, четирима хоспиталиери и трима тевтонски рицари, които щяха да придружават Уил до

Кесария, демонстрирайки по този начин не само единството си, но и че говорят от името на целия християнски свят.

— Еверар — рече твърдо Уил, — ще направя всичко договорът да стигне където трябва. Обещавам ти.

На сбръчканото лице на стареца се появи усмивка.

— Знам, Уилям, знам. — Той отстъпи назад, когато Уил се качи на седлото и се отправи към Робер дьо Пари и останалите тамплиери. Робер разговаряше със Саймън.

Конярят се усмихна, когато Уил приближи.

— Намерих ти един от тези — каза той и вдигна един мех с вода.

— Вече имам един — отвърна Уил и потупа меха, привързан за седлото му.

— Е, да, разбира се, че ще имаш — съгласи се Саймън и кимна.

— Но няма да е зле да взема два — каза Уил, когато конярят понечи да си тръгне. — Подай ми го — каза той и протегна ръка.

Докато Уил привързваше меха до другия на седлото си, Саймън изду бузи и мушна палци в колана си.

— Е, тогава ти желая късмет!

Уил се засмя и направи учудена физиономия.

— Защо всички се държат така, сякаш нямаме намерение да се върнем? — Той погледна Робер: — Не действа много окуражително, нали?

— Не съм искал да излезе така — запротестира Саймън.

Уил се усмихна.

— Ще се видим пак след няколко дни.

Кесария, 22 май 1272 г. сл.Хр.

Град Кесария беше съсипан. Навсякъде се виждаха развалини от разрушените сгради, а високите арки на катедралата, издигащи се в небето, прекъсваха внезапно, лишени от сводестия покрив, който някога крепяха. По пустите улици вятърът носеше сажди, пясък и прах, които проникваха през колонадите и във вътрешността на къщите, покривайки всичко с дебел слой сива прах.

Байбарс, който гледаше от хълма резултата от един от набезите си, усещаше като вътрешен натиск празнотата на града. Обърна се към Калаун, който седеше на коня си до него.

— Ще направим лагера вътре в града. Изпрати разузнавачи, за да се уверят, че сме пристигнали първи, а след това постави постове на входовете. Когато пристигнат, ще ги обградим.

— Да, господарю!

— Калаун! — Байбарс замълча за момент, загледан в Кесария.

— Господарю?

Султанът втренчено го изглежда.

— Ти ще ги посрещнеш, когато пристигнат. Накарай стражите да задържат останалите и доведи при мен водача им сам — рече той с дрезгав глас. — Трябва да бъдем предпазливи, Калаун. По тези земи с франките е свършено. Още един напън и те ще си отидат завинаги. Но човек трябва да се пази от приклевания в ъгъла звяр. Може да виждат в това възможност отново да посегнат на мен. — В погледа му се забеляза студен блясък, когато си спомни за опита на асасините да го убият. — Вземи мерки това да не стане.

— Разбира се, господарю.

Когато Уил и рицарите приближиха разрушения град, вече се здрачаваше. Последните слънчеви лъчи бяха обагрили в златисто островърхите покриви и арките, а отвъд тях морските вълни непрестанно се блъскаха с тежки въздишки в брега. В небето кръжаха чайки, разтревожени от обезпокоилите ги рицари. Мъжете преминаха в мълчание през порутените стени на града, а копитата на конете им отекнаха сред тишината. Уил имаше чувството, че влизат в гробница или в църква, сиреч в нещо свещено, където човешките гласове биха прозвучали непочтително.

— Тук ли ще подпишем договора? — прошепна Робер.

Уил не отговори. Кесария му изглеждаше най-подходящото място за подписването. Ето какво стана, като че ли казваше градът, а свитъкът в чантата му отговаряше: така и ще си остане.

— Не сме сами — рече тихо един от хората на Едуард.

В момента, в който рицарят заговори, Уил забеляза пред него да проблясва нещо златно. Възседнал боен кон, в празното пространство между две полуразрушени сгради чакаше мамелюкски воин. Носеше униформа на полка Бахри, султанската гвардия на Байбарс. Рицарите продължиха да яздят предпазливо покрай воина, който равнодушно ги

изглежда. След малко Уил погледна през рамо и видя мамелюкът да напуска мястото, където беше застанал. Усети как го обзема страх, когато по улицата срещу тях се зададоха още четирима въоръжени конници.

— Там горе — прошепна Робер и кимна към един покрив, надвиснал над улицата пред тях.

Горе беше застанал друг мамелюк с готов за стрелба лък. Лъкът му следваше рицарите, докато минаваха под него. Чу се тропот на копита по разбитите камъни и от една тясна уличка се появиха още двама воини.

— Какво правят? — изръмжа един от хоспиталиерите и стисна здраво дръжката на меча си.

— Обграждат ни — прошепна тамплиерът, когато четирима конници препречиха отпред пътя им.

Рицарите се приближиха по-плътно един до друг и повечето извадиха мечовете си, но четиримата мамелюци отпред не направиха опит да ги спрат и само наблюдаваха приближаването им.

— Мисля, че искат да вървим в тази посока — рече Уил, когато групата стигна едно кръстовище. От лявата им страна широка улица, осеяна с развалини, водеше към катедралата, чиито арки розовееха от слънцето, което залязваше в тъмния хоризонт на морето. Мамелюците бяха направили лагер сред развалините на катедралата. Уил забеляза коне, каруци и много хора, може би стотина и повече, които се движеха, осветявани от пламъците на факлите. — Хайде! — каза тихо той на останалите и поведе коня си по празната улица, следван от мамелюците.

Уил се беше почувствал напрегнат и неспокоен, когато Еверар му каза, че той ще води групата. Това чувство го съпровождаше до момента, когато отрядът напусна стените на Акра. Но за негова изненада, когато навлязоха във вражеска територия, напрежението го напусна и той се успокои. Почувства се добре на пътя към нещо толкова конкретно и значително. То му даде и възможност да мисли за Елуен и така да разсейва страховете си, свързани с това, което му предстоеше. Но сега, оказал се сред потискащата тишина на мъртвия град, нарушавана от тревожните крясъци на птиците, следван по петите от безмълвните мамелюци, усещането за надвиснала от всички страни опасност за малката им група не го напускаше.

Помисли за съдбата на баща си, попаднал в ръцете на тези мъже, и за предупрежденията на Еверар, които той така самоуверено беше отхвърлил. Помисли и за Елуен. Образът ѝ обсеби изцяло съзнанието му и той реши, че каквото и да стане тази нощ, трябва да оцелее. Но докато мамелюкските войници ги следваха, а разстоянието между групата и малката войска сред катедралата се скъсяваше, някакъв вътрешен глас му се изсмя и го накара да се почувства като глупак.

Рицарите наближиха катедралата и бяха пресрещнати от седем мамелюкски конници. Начело яздеше висок мъж, от чиято роба и броня личеше, че е с висок ранг. След малко той спря и слезе от коня. Групата на Уил също спря, когато високият мъж се приближи.

— В капан сме — каза един от тамплиерите, когато погледна назад и видя мамелюците да препречат улицата на десетина метра зад тях.

— Ас-саламу алейкум — поздрави Уил, когато застана пред мъжа с надеждата, че благодарение на годините, през които беше превеждал текстове от арабски, думите му са били разбрани. — Името ми е Уилям Камбъл. Дойдох да се срещна със султан Байбарс от името на английския принц Едуард и управата на Акра.

Високият мъж се усмихна на странното произношение на Уил, но усмивката му беше по-скоро благосклонна, отколкото подигравателна.

— Уа алейкум ас-салам, Уилям Камбъл — отвърна той, като говореше бавно, за да може Уил да го разбере. — Аз съм емир Калаун. Носиш ли договора? — Той се намръщи, когато Уил не отговори, и повтори въпроса.

— Да — отвърна Уил, като оглеждаше внимателно мъжа.

— Ела с мен. Хората ти могат да почакаят тук.

— Какво казва той? — попита един от хората на Едуард.

Когато Уил им преведе, Робер поклати глава.

— Не. Кажи му, че това е неприемливо. Трябва да дойдем с теб.

Уил не сваляше очи от Калаун. Въпреки че беше с внушителна физика, от мамелюкския командир лъхаше спокойствие, а кафявите му очи гледаха умно. Дипломат с физика на воин — помисли си Уил. Комбинацията му се стори интересна.

— Няма нищо — рече той на Робер. — Ще отида сам. Едва ли имаме някакъв избор.

Калаун вдигна ръка, когато Уил се приближи.

— Трябва да оставиш сабята си тук.

Уил се поколеба, но после разкопча колана си и остави ятагана в прахта.

— Приблѝжи се — каза спокойно Калаун. — Вдигни си ръцете. — Започна да опипва отвсякъде Уил, за да се увери, че по него няма скрито оръжие.

— Ти си познавал баща ми — каза тихо Уил, докато Калаун проверяваше ръкава му. — Джеймс Камбъл. Еверар дьо Троа ми каза за теб.

Калаун спря и стисна китката на Уил. Погледна назад към стражите от полка Бахри, но те бяха далеч и не можеха да ги чуят.

— Не го познавах лично — рече Калаун, докато проверяваше другия ръкав. — Никога не сме се срещали лице в лице. Щеше да е прекалено опасно за мен. Но имах усещането, че го познавам.

— Продължавам делото на баща си — рече едва чуто Уил.

— Тогава може би ще се видим отново, Уилям Камбъл. — Калаун отстъпи назад. — Сега нека занесем договора на султана. — Той понечи да се отдалечи, но после се спря: — Бъди предпазлив! — прошепна Калаун. — Султан Байбарс не обича народа ви, особено вашия Орден, и е много недоверчив след неотдавнашния опит на асасините да посегнат на живота му. Смята, че са били накарани от франките. Не прави внезапни движения и говори, само когато те пита нещо. Стражите му имат заповед да те убият, ако заподозрат, че искаш да му навредиш.

Стомахът на Уил се сви от безпокойство, когато последва Калаун по широката улица в осветения от факли лагер, като минаваше покрай нови и нови групи мамелюци и знамена с извезани на тях полумесец и звезди. Червеният кръст на мантията му като че ли светеше като фар. Привличаше погледите на всички и го караше да се чувства ужасно уязвим.

Вътре в катедралата, на мястото определено някога за хора, а сега просто подиум от напукани каменни блокове, беше поставен трон, върху чиито странични облегалки имаше два златни лъва. Към него водеха няколко порутени стъпала, а в двете стени, които го ограждаха, на места имаше големи дупки, през които Уил можеше да вижда морето. На трона седеше изправен във великолепната си златиста роба

и блестяща ризница Байбарс Бундукдари, Арбалета, султан на Египет и Сирия и убиецът на баща му.

Когато Уил и Калаун се приближиха до стъпалата, чу се съскане. Уил видя една татуирана фигура в сива роба, снишила се отстрани на стъпалата, да го наблюдава с нескрита омраза в бледите очи и с оголени зъби. Зад човека стояха петима воини от султанската гвардия с арбалети, насочени към Уил.

— Можеш да приближиш султана — каза застаналият до него Калаун, което накара рицаря леко да се стресне.

Пристъпи предпазливо напред, свел почтително очи. Сърцето му биеше силно в гърдите. Когато стигна най-горното стъпало, се поклони, а после вдигна глава.

Сините очи на Байбарс, едното от които проблясваше със странен блясък заради бялото като звезда петно в зеницата, действаха като шок на Уил, когато срещна пронизващия поглед на султана. Докато се взираше в тези очи, чу някакъв вътрешен глас: „Това е убиецът на баща ти, когото ти се опита да убиеш“. Думите прозвучаха така ясно и уверено, че в продължение на една ужасна секунда Уил си помисли, че ги беше изрекъл на глас.

Беше само на няколко крачки от мъжа, заповядал да убият баща му, човека, когото асасините се бяха опитали да убият. Уил си представи как хваща с ръце гърлото на Байбарс и го стиска. Знаеше, че ще бъде мъртъв, преди да успее да докосне султана, надупчен от стрелите на арбалетите. Но не това го спря. Лицето на Байбарс предизвикваше в него само отвращение. Онова, за което беше копнял непрекъснато допреди година, сега му се струваше нелепо и дори дребнаво. Желанието за мъст беше изчезнало напълно. Това го изненада.

Тези мисли преминаха за секунди в главата на Уил, след което той се наведе напред с кутията с мирния договор в ръка.

Байбарс не се помръдна. Уил се поколеба, а после леко отдръпна ръката си назад.

След дълга пауза, по време на която продължаваше да се взира изпитателно в лицето на Уил, Байбарс най-после заговори на арабски с пътен, звучен глас:

— Как ти е името, християнино?

— Уилям Камбъл.

Изминаха още няколко секунди, през които се чуваше как вълните се стоварват върху морския бряг и се отдръпват, след което Байбарс заговори отново:

— Носиш ли ми договора, Уилям Камбъл?

Уил му подаде кутията, усещайки очите на всички в катедралата върху себе си. Докато Байбарс я поемаше, пръстите им се докоснаха. Султанът я отвори и разгъна двата свитъка в нея. Разгледа ги внимателно, а после даде знак на един мъж, облечен в зелена копринена роба и с тюрбан, украсен със скъпоценни камъни, който стоеше до малка група хора в подобни дрехи. Уил предположи, че са съветници. Мъжът се приближи, взе свитъците, прочете ги, а после ги върна на Байбарс и кимна. Приблужи се друг, който държеше поднос с малка стъкленица и перо върху него. Уил изчака, докато султанът подписа пергаментите, а после Байбарс му подаде единия заедно с кутията.

Вътре беше мирният договор, сключен за срок от десет години, десет месеца, десет дни и десет часа, който признаваше на франките правото на собственост над земите, които все още бяха под техен контрол, както и да ползват пътя на поклонниците до Назарет.

Когато видяха, че Байбарс се облегна назад, всички видимо се отпуснаха, а Уил сложи свитъка в кутията.

Рицарят чу зад себе си един глас.

— Ела — рече Калаун, който се беше изкачил по стълбите, — ще те съпровожда до хората ти.

Уил не се помръдна и продължи да стои на мястото си, загледан в султана. Хората с арбалетите настръхнаха. Рицарят усети как Калаун слага предупредително ръка на рамото му.

Байбарс се намръщи, наведе се напред и присви подозрително очи.

Уил бързо заговори:

— Господарю, моля да ми бъде разрешено да премина безпрепятствено до крепостта Сафед. Там по време на обсадата беше убит баща ми и искам да го погребам и да му отдам почитта си. Знам, че нямам право да искам това от теб и че нямаш причина, поради която да ми разрешиш, но... — той се запъна, усетил, че увереността му го напуска, а езикът му с мъка произнася чуждите думи, — но трябва да попитам.

С крайчеца на окото си Уил забеляза как стражите изненадани размениха насмешливи и презрителни погледи, а застаналият до него Калаун замръзна на мястото си.

Няколко секунди Байбарс наблюдаваше с подновен интерес рицаря. После кимна:

— Ще изпълня молбата ти — рече тихо той, — но ще отидеш без хората си и ще бъдеш пазен от мои хора. — Без да сваля очи от Уил, той даде знак на двама от воините с арбалети, които наведоха оръжията си и се приближиха. — Заведете го до Сафед — каза султанът. — После го съпроводете до Акра.

— Благодаря ти — прошепна Уил.

— Приключихме — отвърна Байбарс, облегна се назад в трона и стисна с ръце главите на лъвовете. — Можеш да тръгваш.

Уил се обърна, слезе по стъпалата и излезе от катедралата, усещайки как по тялото му преминават тръпки от обзелото го облекчение.

Навън почти се беше стъмнило и сребърната луна вече беше увиснала над града.

— Това, което направи, беше глупаво — рече тихо Калаун, когато приближиха чакащите ги рицари, следвани от двама воини от полка Бахри, избрани да ескортират Уил.

— Трябваше да го направя — рече Уил и спря да вземе меча си от улицата, където го беше оставил.

— Разбирам — отвърна Калаун и сведе глава. — Бог да те пази, Уилям Камбъл!

— И теб.

Калаун се отдалечи надолу по улицата.

— Той подписа ли го?

Уил се извърна, когато Робер застана зад него.

— Подписа го. Искам да се погрижиш договорът да стигне на всяка цена до Акра.

— Какво искаш да кажеш? — попита Робер и се намръщи. — Къде отиваш?

Уил се усмихна и подаде кутията на рицаря.

— Да дам покой на един призрак.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРКАТА

Още когато преди пет години в мен се зароди идеята за романа, исках да разкажа историята за кръстоносните походи от гледна точка както на Изтока, така и на Запада. Привличаха ме истинските хора, които стоят зад митовете за тамплиерите, но така също и необикновеното издигане на мамелюкския воин Байбарс, който и до ден-днешен е смятан за герой в Близкия изток.

При написването на романа се опитах да остана максимално вярна на реалните събития, героите и подробностите за периода на действието, без това да е за сметка на темпото и сюжета. В резултат има моменти, когато романът се основава на историческите факти, други са плод на чисто въображение, а понякога той е смесица и от двете. Например събитията в Айн Джалут, Сафед и Антиохия вероятно до голяма степен са станали така, както ги описвам. Анима Темпли е измислена от мен, въпреки че за основа на Книгата за Граала на Еверар съм използвала твърде свободно един рицарски роман от тринадесети век, озаглавен „Перлесво“, анонимен труд, пълен с необикновени образи, който според някои е бил написан от тамплиер. Нападението срещу групата на тамплиерите в Онфльор също е измислица, но крал Хенри III наистина е бил принуден да даде в залог на Ордена скъпоценните камъни на английската корона заради дългове, които не е бил в състояние да изплати.

За подробностите, свързани с периода, съм разчитала на близо сто източника, повечето от които чисто фактологически, някои малко по-украсени, други противоречиви, но всички хвърлящи допълнителна светлина. Обаче тези, на които съм се осланяла най-много, заслужават да бъдат споменати, тъй като са изключително ценни и със сигурност си заслужава да бъдат прочетени от всеки, който иска да знае повече за този невероятен период, до който се докоснах съвсем повърхностно. Тези трудове са изумителната трилогия „История на Кръстоносните походи“ на Стивън Рънсиман (Кеймбридж Юнивърсити Прес), „Тамплиерите“ на Пиърс Пол Рийд (Уайдънфелд енд Никълсън),

„Рицарите тамплиери: една нова история“ на Хелън Никълсън (Сътън Пъблишинг), „Кръстоносните войни“ на Терънс Уайз (Оспри Пъблишинг), „Кръстът и полумесецът: история на кръстоносните походи“ на Малкълм Билингс (Би Би Си Пъбликейшънс), „Процесът срещу тамплиерите“ на Малкълм Барбър (Кеймбридж Юнивърсити Прес) и „История на средновековния живот: пътеводител за живота от 1000 до 1500 година сл. Хр.“ на Дейвид Никъл (Чанселър Прес).

Благодарна съм, че ми беше позволено да възпроизведа две строфи от „Песента на Ролан“, преведена от Дороти Л. Сейърс, Пенгуин Букс 1957. Искам също да отдам дължимото на Малкълм Барбър, автор на „Процесът срещу тамплиерите“, от която взех два цитата на Бернар дьо Клерво и в която се съдържа превод на разказа на очевидец, присъствал на посвещаване на тамплиер. Той се оказа безценен, когато трябваше сама да разкажа за ритуалите на Ордена при посвещаването на рицари.

Робин Йънг, август 2005 г.

КРАТЪК РЕЧНИК

Акра — Град на крайбрежието на Палестина, завладян от арабите през 640 г. сл. Хр. Превзет е от кръстоносците в началото на дванадесети век и става главното пристанище на новото латинско кралство Йерусалим. Акра се управлява от крал, но в средата на тринадесети век кралската власт е оспорвана от местните благородници франки и от това време градът с неговите двадесет и седем отделни квартала до голяма степен се управлява от олигархия.

Асасини — Екстремистка секта в Персия през единадесети век. Асасините изповядват исмаилското течение в религията на мюсюлманите шиити, което през следващите години се разпространява в няколко страни, включително в Сирия. Там под ръководството на най-прочутия им водач Синан, „Старецът от планината“, те създават независима държава, която запазват до момента, когато са присъединени към контролираните от Байбарс мамелюкски територии.

Аюбиди — Династия, управлявала Египет и Сирия през дванадесети и тринадесети век. Салах ал-Дин произхожда от тази династия и царуването му е своеобразен връх на властта на Аюбидите. Последният от династията е Тураншах, убит от Байбарс по заповед на мамелюкския командир Айбек, който слага край на династията на Аюбидите и начало на управлението на мамелюците.

Безант — Златна монета от Средновековието, първо сечена във Византия.

Вамбрасе — Броня, защитаваща ръцете.

Велик магистър — Глава на военен Орден. Великият магистър на тамплиерите е избран до живот от съвет на рицарите тамплиери и до края на кръстоносните походи се намира в главната квартира на Ордена в Палестина.

Велум — Пергамент, използван за писане, най-често изработен от телешка кожа.

Визитор — Пост в йерархията на тамплиерите, създаден през тринадесети век. Визиторът, който е вторият по ранг човек след Великия магистър, е и ръководител на всички тамплиерски имоти на Запад.

Грийв — Част от броня, защитаваща краката.

Гръцки огън — Изобретен във Византия през седми век; представлява смес от смола, сяра и нафта и се използва по време на война за подпалване на кораби и укрепления.

Да вземеш кръста — Да тръгнеш на кръстоносен поход. Термин, произлизащ от платнените кръстове, които се дават на онези, които полагат клетва да станат кръстоносци.

Дестриер — Стара френска дума за боен кон.

Джихад — Означава „да се бориш“. Може да се тълкува както във физически, така и в духовен смисъл. Във физическия означава свещена война в защита и за разпространението на исляма, а в духовния е вътрешна борба на отделния мюсюлманин срещу светските съблазни.

Доминиканци — Орден, вдъхновяващ се от идеите на Свети Августин, основан през 1215 година от Доминик дьо Гузман във Франция. Гузман, който проповядва аскетичен, евангелистки католицизъм, използва новия Орден, за да помага на Църквата да се справи с катарската ерес. В Англия са известни като Черните монаси, а във Франция — като якобинците. Доминиканците, които след смъртта на Гузман продължават бързо да разширяват влиянието си, осъждат охолния живот, на който се радват много представители на духовенството, и са високо образовани. През 1233 година биват избрани от папата да се борят срещу еретиците и са определени за официални инквизитори. През 1252 година им е разрешено да използват мъчения за изтръгване на признания и много доминиканци стават активни членове на новосъздадената институция, известна като Инквизицията.

Емир — Арабски военачалник, а също титла, използвана от някои властелини.

Енсенте — Укрепления, ограждащи крепост.

Йерусалимското кралство — латинското Йерусалимско кралство е основано през 1099 година, след завладяването на Йерусалим при Първия кръстоносен поход. Неговият пръв крал е граф

Годфроа дьо Буйон. Самият Йерусалим става новата столица на кръстоносците, но през следващите два века на няколко пъти бива отстъпван и превзема отново, докато накрая не е превзет окончателно от мюсюлманите през 1244 година. След това столица на кръстоносците става Акра. По време на ранните кръстоносни походи западните завоеватели създават още три други държави: княжество Антиохия и графствата Едеса и Триполи. Едеса е загубена през 1144 година и е превзета от селджукския водач Зенги. Княжество Антиохия е превзето от Байбарс през 1268 година, Триполи пада през 1289, а Акра, последният главен град, държан от кръстоносците, пада през 1291 година, с което е сложен край на Йерусалимското кралство и на западното влияние в Близкия изток.

Кръстоносни походи — Европейско движение през Средновековието, продиктувано от икономически, религиозни и политически съображения. Призивът за първия кръстоносен поход е отправен от папа Урбан II в Клермон, Франция. Той е предприет в отговор на настояването на византийския император, чиито владения са нападнати от селджукските турци, които превземат Йерусалим през 1071 година. През 1054 година католическата и гръцката православна църква се разделят и Урбан вижда в този призив възможност за обединение на двете църкви и за укрепване на позициите на католицизма на Изток. Целта на Урбан е постигната само за кратко и непълно с Четвъртия кръстоносен поход от 1204 година. В продължение на два века от европейските брегове са предприети общо единадесет кръстоносни похода до Светите земи.

Леонарди — Неизвестна болест с подобни на скорбута симптоми, включително тежка летаргия, белене и изтъркване на кожата и опадане на косата. Твърди се, че от нея е боледувал Ричард Лъвското сърце.

Мадраса (медресе) — Религиозна школа за изучаване на ислямския закон.

Мамелюци — От арабската дума, която означава „роб“, името е давано на султански телохранител, главно от турски произход. Те са купувани и превърнати от египетските султани от династията на Аюбидите в редовна армия от предани мюсюлмански воители. Известни навремето си като „тамплиерите на исляма“, мамелюците вземат властта през 1250 година, когато убиват султан Тураншах, племенник

на Салах ал-Дин, и поемат управлението на Египет. Под ръководството на Байбарс мамелюкската империя се разраства и обхваща Египет и Сирия. Те са главните виновници за премахването на влиянието на франките в Близкия изток. След края на кръстоносните походи през 1291 година мамелюкското господство продължава, докато те не са победени от османските турци през 1517 година.

Маршал — Главен военачалник в йерархията на тамплиерите.

Монголи — Номадски племена, живели в степите на източна Азия до края на дванадесети век, когато биват обединени от Чингис хан, който установява столицата си в Каракорум и започва масови завоевателски набези. Когато Чингис хан умира, неговата империя се простира върху Азия, Персия, южна Русия и Китай. Първото голямо поражение на монголите е нанесено от Байбарс и Кутуз при Айн Джалут през 1260, а тяхната империя започва постепенно да запада през четиринадесети век.

Морските републики — Италианските търговски градове държави Венеция, Генуа и Пиза.

Мюсюлмани шиити и сунити — Две разклонения на исляма, получили се при схизма, станала след смъртта на Мухаммед, във връзка със спора кой да е неговият приемник. Сунитите, които представляват мнозинство, вярват, че никой не може да замени напълно Мухаммед и определят халиф за водач на мюсюлманската общност. Те почитат първите четирима халифи, определени след смъртта на Мухаммед, чийто пример зачитат като обичай (суна), който трябва да бъде спазван от всички мюсюлмани. Шиитите приемат за свой главен авторитет имама, когото считат за наследник на Пророка, произлязъл от рода на Али, зет на Мохамед, четвъртият халиф и единственият, когото почитат, като отхвърлят първите трима халифи и традициите на сунитските вярвания.

Обсадна машина — Машина, използвана за нападения срещу укрепления по време на обсади.

Палфре — Лек кон за нормална езда.

Парле — Преговори за обсъждане на основи по спорни въпроси, главно за сключване на примирие.

Приорат (прецепторий) — Латинско наименование за административните сгради на военните ордени, приличащи на имения, с жилищни помещения, работилници и в повечето случаи параклис.

Рицари на Свети Йоан — Орден, основан в края на единадесети век, който носи името си от болницата „Свети Йоан Кръстител“ в Йерусалим, където е първата му база. Известни са също като хоспиталиерите. Първоначалната им цел е била да се грижат за християнските поклонници, но след Първия кръстоносен поход целите им рязко се променят. Запазват болниците си, но главното им занимание е да строят и защитават крепостите си в Светите земи, да вербуват рицари и да придобиват земи и имоти. Ползват се със статут и влияние, подобно на тамплиерите, и двата ордена често си съперничат. След края на кръстоносните походи рицарите на Свети Йоан преместват главната си база на остров Родос, а по-късно в Малта, където стават известни като Малтийските рицари.

Рицари тамплиери — Рицарски орден, основан в началото на дванадесети век след Първия кръстоносен поход от Хюго дьо Пайен, който пътува до Йерусалим с осем други френски рицари. Орденът е кръстен на името на Храма на Соломон, където създава първата си база. Тамплиерите, основани официално през 1129 година на Съвета в Троа, спазват стриктен религиозен и военен устав. Тяхна основна първоначална цел е да защитават християнските поклонници в Светите земи, но скоро разширяват извънредно много първоначалната си идея, преследвайки военни и търговски цели както в Близкия изток, така и из цяла Европа, където се превръщат в една от най-богатите и влиятелни организации. Делят се на три отделни съсловия: сержанти, свещеници и рицари, като последните полагат трите монашески клетви — да живеят в безбрачие, бедност и подчинение — и получават право да носят бели мантии с червени кръстове.

Ричард Лъвското сърце (1157–1199) — Син на Хенри II и Еленор от Акитен. Ричард управлява като английски крал от 1189 година до смъртта си през 1199 година, но прекарва много малко време в кралството. Заедно с Фридрих Барбароса и френския крал Филип II той повежда Втория кръстоносен поход за превземането отново на Йерусалим, който е в ръцете на Салах ал-Дин.

Романс за Граала — Популярен цикъл от рицарски романи през дванадесети и тринадесети век, първият от които е „Жозеф д'Аримантие“, написан от Робер дьо Борон в края на дванадесети век. От това време историята за Граала, за която се смята, че води началото си от митология преди християнството, е похристиянчена и става

основа на легендата за крал Артур, която е разпространена от френския поет от дванадесети век Кретиен дьо Троя. По-късно неговият труд оказва влияние върху автори като Малори и Тенисън. През следващия век темата за Граала е използвана от още много други, включително в произведението на Волфрам фон Ешенбах „Парсифал“, който вдъхновява Вагнер да композира своята едноименна опера. Романсите са разкази, възпяващи рицарска любов, обикновено написани в стихове, в които се използва народният език и в които се засягат исторически, митологични и религиозни теми.

Садик — арабска дума, означаваща „приятел“ (за мъж).

Салах ал-Дин (Саладин) (1138–1193) — От кюрдски произход; става султан на Египет и Сирия през 1173 година, след като печели няколко битки за власт. Салах ал-Дин води армията си срещу кръстоносците при Хатин и нанася съкрушително поражение на франките. Успява да си възвърне повечето земи на Йерусалимското кралство, създадено от християните по време на Първия кръстоносен поход, което става причина за Третия кръстоносен поход, който го изправя срещу Ричард Лъвското сърце. Салах ал-Дин е смятан за герой из целия ислямски Изток, но и кръстоносците се страхуват от него и го уважават за смелостта и доблестта му.

Сарацини — Термин, използван от европейците в Средновековието за всички араби и мюсюлмани.

Свети Бернар дьо Клерво (1090–1153) — Абат и основател на цистерцианския манастир в Клерво, Франция. Един от първите поддръжници на тамплиерите, Бернар дьо Клерво съставя техния устав.

Сенешал — Главен администратор на имение. В йерархията на тамплиерите сенешалът заема един от най-важните постове.

Тевтонски рицари — Рицарски военен орден, подобен на тамплиерите и хоспиталиерите, създаден първоначално в Германия. Тевтонците са основани през 1198 година и през тяхното пребиваване в Светите земи отговарят за защитата на земите североизточно от Акра. В средата на тринадесети век завладяват Прусия, която се превръща в тяхна база.

Туника — Дълга ленена или копринена дреха без ръкави, обикновено носена над ризница или броня.

Уставът — Кодексът от правила на тамплиерите, съставен през 1129 година с помощта на Свети Бернар дьо Клерво на Съвета в Троа, където е обявено официално създаването на Ордена. Написан е отчасти като религиозен устав и отчасти като военен кодекс, който определя как трябва да живеят членовете на Ордена и какво поведение да спазват в ежедневието и по време на битка. През годините в Устава биват прибавяни нови правила и през тринадесети век той вече има над шестстотин клаузи, някои по-секретни от другите, чието издаване се наказва с изгонване на нарушителя.

Утремер — Френска дума, която означава „отвъд морето“ и се отнася за Светите земи.

Франки — В Близкия изток с термина франки (ал-фиринях) се наричат западните християни. На Запад това е било името на германско племе, завладяло Галия през шести век, която след това става известна като Франция.

Халиф — Титла, давана на водачи, както граждански, така и религиозни, на мюсюлманската общност, смятани за приемници на Мухаммед. Халифатът е премахнат през 1924 година от турците.

Издание:

Автор: Робин Йънг

Заглавие: Братството

Преводач: Павел Талев

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела софт енд паблишинг АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2008

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска

Отговорен редактор: Иванка Томова

Редактор: Огняна Иванова

Технически редактор: Божидар Стоянов

ISBN: 978-954-28-0229-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13454>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.